

persan 116

[manuscrit de 570 feuillets]
numérotés 1-105, puis 116-579
et 417 bis

Wassaf ?
A. Jent. 1861

کتابخانه دارستان
کتابخانه دارستان

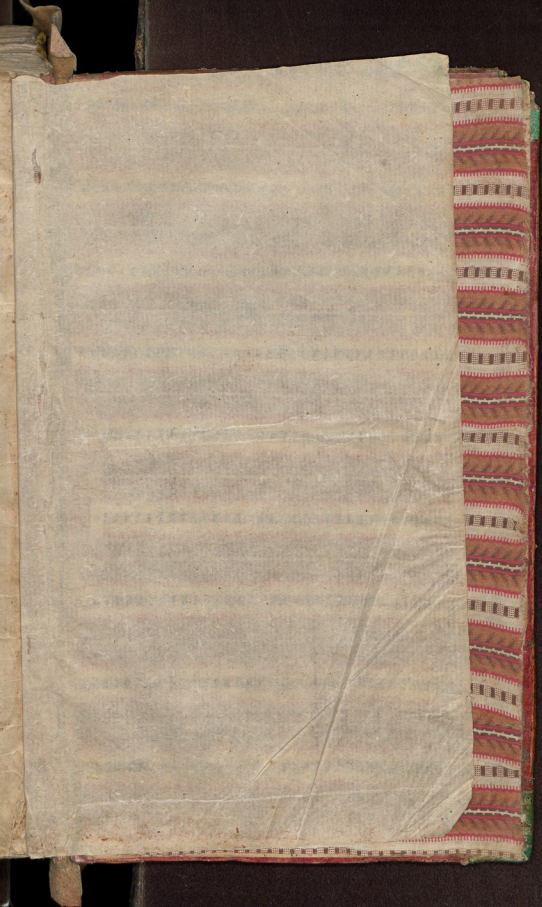
120 - Passage de l'Armen à Pondjeb -
Hikal
Nichepor

121 - Gumuchtepe
28 - Kalha -

1

1853

[Faint, illegible handwriting in a cursive script, likely Arabic or Persian, covering the majority of the page.]

[illegible]

دهر وسالمان وافرايتا وبارناي سيدنا الشافعيون السلفيون واولادنا حرمنا اولادنا القرون
شعر سلام كرمك المياح فخر خيامك سلام كخير النعم فامر جملتك سلام كخير النعم وقدر كبريتك
 سلام كعقد الدراري قنطاريك **تتألف** شعر كذا كان ذاك والذين اوفوا العزم ورجلت ذاب بحال المهاد
 سجد طويلا للندح العللي فحلم في الفضائل والعللي علا الدين صالح الميزان عظامك انوار النصار
 القصور فيما الدين يحجز محمد الجوهري ناطق بالله تعالى يسامح الروح روحهم واولاد من غنائم الرحمة
 فتوحهم **شعر** نجوم سلام كل غائب كجكب بكاد كجكب تاويلك وكوكبك امانت لهم احسانهم
 ووفوهم **شعر** دعي الليل حتى تنام الموع ناولي **شعر** سجدت راسي لرجلك وسجدة خلت وتحتون فؤاد
 برأعت وقضت ذناصول فضائل وتزود ذناصياي فلوهم وتقدم فخر ابيهم الى بيت بؤس ويا
 وجود كماله ويا امانت واشغال يا مودك ويا سلك ويا ستر اوامر ما شاطط كان تحار وتضال
 خاطر ابرارنا وكوش وكرد دهر وسر حيا يتعلم ينشع عند القول المظلم من انكسار بداهه
 وشي يتعلم سال النجى القور الشوق عند انكسار ووافيه زبور ميسات وبزاي مستكشفان ويا
 علوم ربحهم عطاء فكل لغوا فادرسهم فكلهم كمالنا ابرار علم فوس جوار نالهم وتصور
 ايات برأت فوشت القلوب اياهم وعزنا جميعهم متاعنا اكنى نبي رحمان كشافي حجبهم كل علم احسان
 نمانى معاني وزيه فضيلته وود فضل كارتوس المظلم ضرب به النسيم النجوى ومعان كجيب اللآ
 اواريت الفصح شجرى والاعمال كاشفى كاشفى اذهار على النسيم النجوى واتسجح يا ابراهيم النسيم
 والعصر الشجرى واستعمال كاشفهم الفقه ويا فاكه العبد جربى وذا الفضل وزيه وعين المير
 النسيم عرى ومن كل غير يربى كلام يداويل الكليم وجمع على لغة النسيم وزيه على النسيم
شعر كذا كذا اليل وحي نيله اقلت بلاء من محي يردوكاه هادي يا بكال المعاني **شعر** كذا
 اتيان لفظنا من كذا شوار ولا انهم اوايد صلوا ولا انهم صوا وشعرى وذا النعمان

شماره ۱۰۰

يقال له رجب الفريسي

القصص في تاريخ الخلفاء
بسم الله الرحمن الرحيم

من غفر و يغفر

الحمد لله الذي جعل في

الاجماع على العفو

شتر پاشی و افندی که نظم

مسجد النور في القاهرة

الحمد لله الذي جعل العلم نوراً

والله اعلم بالصواب

فصل في معرفة

[illegible]

وقت بند کا رکنا فی ما

تا از دشمن

بیت ۱۲۰۰

وَقَدْ كَلَّفَ الْوَقْنَ **ب** يَوْمَ كَيْلِ جَوْشَنِ سُرُورِ سَوَادِي خَاصَّةً جُنْدَ نَوَاسِرِ شَكْتِ عُنْ أَيْ
مَدَنِي نَاصِرِ حَاجِي عَمِيرِ بَدِيْنِ تَوَكَّدَ كَامَ وَخَاصَّةً زَاوَاكِرِ حَوْلَاتِ دَارِ اَصْفَلِكِ وَغَنَرِ اَلْبَرِّ وَدَسَرِ
سَاحَةِ حَاصِلَانِ حَمِيرِ سَاوِي وَبِيْ مَن وَفَعِيْدَ كَايِ نَوَجِهِيْ قُوَّةِ اَمْرُو دِيَا مَهْرِ نَوَسِيمِ طَاشَتْ
اَدِكْتِ **ش** زَمَانِ زَايِنَايِ دَكُلِ اَلْعَصَايِبِ وَاصْتَحَبَتْ اَلْزَايِنُ فَوْقَ الدَّوَابِّ مَرَامِ بِي
كُوَهْتَا مِ تَحْمِيْهِ وَفَعَلَتْ وَبِيَانِ كَالِ بِلَاحَتْ مَا تَوَارَا اَصْمَحِيْ لَعُوِيْ بَسْدَارُ وَتَقَوَّلَاتِ
مَرْوِيْ لَاهِرِ اِبْرَاطِلِ خَوَانَدِ جَاخِ اَتَجَا اَنْظَارُ اَلْاَشْخُوْمَةِ نَجِيْدَ وَكَأَيِ كَلِمِ نَسِيْمِ وَهَاتِ
بُورُشْدِ عَمِيْ رَاكِبِ صِفْتِ قِلَادَةِ تَعْلِيْمِ بَسْدَرِ وَرُوْبِ دَاخِرِ كُوَشِ وَارِدِ رَافِعِيْ بَغِيْ مَرَمَارِ
اَنْكَازِدَ وَرَكْنِ صِلَا اَلْعَمِيْ حُوْنِ عَمَلُوْشْدِ فَيَوِيْدَا هَلُوْا حُوِيْ وَفَوْقِ سَعِ حَلَاةِ عَمِيْدِ رَسَانَدَا
اَخْفَشُ خَافَرِ صَوْرَةِ سَوَادِي كُرْدَ وَنَاوَزَا وَرُوِيْ مَانَدَ وَتَعْلِيْلَاتِ مَبْرَكِ بَارِدِ دِيَا نَاوَزَا اَلْحَا
جَحْرِ بِيُوْدَ وَرَحْمَتِيْ اَلرَّحْمَ شَمُودَ وَوَلَا رَا عَمْرَا اَعْمَارِ بَرِ بُوْسْتِيْنِ پَرَايِدَا وَابْتَا اَعْمَارِيْ حَلُو
اَغْرَا اَلْمُوْدَ اَلْحَالَةَ كَسَاوِي وَتَشَارِيْدَا مَانَدَ لَهَايِ تَحْمِيْلَتَا دَرْ زِيَانِ كَا قَدَ اَعْمُ اَفُنْدَ وَ
بَحْرِيْ دُجْمَلَا اَقَاوِيْ حَاجِ اَوْرَا اَبَسْتِمُ نَسِيْتِ دَهْدَنَ وَغَنَرِ نَقْصَانِ اَرَا بِيْ جَمِيْعِ اَصْغَالَا اَوَاوِيْ
شَمُرْدَنَ وَكُوْشُوْ اَكُوْشُوْ بَدَلِ اَعْلَا بَرِ زَايَانِ رَا اَنْدُوْ اَغْتِيَارِ اَشْ مَانَدَ بَسْدَرِ دَرْ طَرِيْقِ مَرَا جِ اِسْتِغْلَا اَلْكَلَا
وَكَلَاوِ وَپَكَا اَزْ تَاوَرِ غَنَرِ وَخَاوَرِ فَيْتَنِ بَاوَلِيْ كُوْمِ وَدِيْ سُرُوْدِ كُوِيْدَ **ب** دَمِ مَن مَجْزُوْ اَلْوَنِ
جَشِيْمِ مَن مَجْزُوْ دَرْ مَن مَرِيْنِ وَكَلَشْدَمِ كَرِ كَشَايِمِ مَن اَبِابِ اَسْلَاوِ جَشِيْمِ وَهَنِ **ش**
وَهَلِيْنِ غَاوَةُ الدِّيَا وَشَمِيْمَا نَكَلِ مَرَجِ مَالَا نَتِ شَكَمِيْمَا مَجْمِيْنِ بَهْرِ مَحَالِ اَوِ غَنَمِ
اَرَايِ نَا فِدْ زَهِيْنِ نَا فِدْ كَلِيْعِ كَرِ جَوِيْنِ نَا فِدْ اَلِيْ اَزْ نِجَالِ بَالِيْمِ بَا كَرَةِ رُوْمَانِ نَقَطَمِ بَايِ كَسَدَ دَرْ
بِيُوْمِ رَكِبِ مَرَاذَ قَرِيْحَةِ اَمْرِيْ لَوِيْ اَلْعَبَسِ رَا جِيْ شُوْدَ وَاسْلُوْبِ مَدِيْجِ طَلِيْعِ اَزْ دَرْ زَهِيْرِ اَزْ
لَكَافِ كَرَانَةِ جَوِيْدَ وَدَرْ حُسْنِ اِفْتِدَارِ اَرِ خَاطِرِ عَزْدَرَا نَا فِدْ عَقْدَ نَعْدَ كَرِيْ وَزَاوَا

والغوى هم

[illegible]

[illegible]

[illegible]

وَسَارِ الْأَسْأَلِ أَنْ تَقْرُبَ زَوَالَهُ حُرُوسُ رُوحِ نَفْسِهِ وَأَنَّ الْأَجْمَرَةَ الْأَصْبَارَ وَتَرْجِيَةً الْأَعْصَارَ وَتَوَهُّ
كَرَاهِيَةً **فَوَقَدْ** دَرَجَتَيْنِ خَالِدَيْنِ فِي جَنَّاتٍ وَهَمَّ كَلَامُ بَرَاهِمٍ كَالْعَدَدِ بِرَبِّكَ نَقِشَ عِيَالِيَاتِ
وَنَزَلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ رِذَايَاتِ جَنِينِ الْأَنْصَامِ بِأَوْتَرِ كُجْرَيْنِ مُشْكُ فَا لَنْ دَرَسَتْهُ حَمِيرٌ وَحَبِيرٌ وَفُكَلَا
بِأَسْتِخْلَافِ مُلْكِيَةِ سَبِيحِ الْأَقْصَى بِالْأَوْشَرِ فِي لَيْلٍ كَرَكَشِيدٍ وَبَرَادِ رَافِقِ الْبَالِ كَرِيحِ رَارٍ وَغَدَا
وَقِيَامِ بِي سَيَا وَصُورٍ قَرَأَ أَرْصَافَ كَلَامَاتِ وَمُضَافَاتِ حُدُودِ عِيَالِي نَارٍ وَتَوَهُّ وَتَوَهُّ
إِنَّ أَلْوَانِ تَوْبَتِ خَلْقِي أَوْغَايَتِ بَرَسَتْ وَتَوَهُّ عِيَالِي عَادَتِ رُوزِ كَارِ عِيَالِي كَرِيعِي
فَتَمِجُّ فِي عِيَالِيهِ حَمِيمٌ دَارِدٌ مُشْهُودٌ وَنَقِشَ بِأَسَالِ الْبَلَاءِ عِيَالِيهِ الْكَلَامَاتِ وَتَوَهُّ بَرِيعِ إِذَا
جَاءَ أَسْأَلُهُمْ لَا يَسْتَأْذِنُ سَاعَةً وَلَا يَسْتَعِينُ نُونًا لَسْتِ دَرَدَفَتِ **وَقَدْ** أَجْلَا نَزِيرَ مَاهِلِ الْبَلَاءِ
رَقِيَا لَيْسَ بَعْدَهُ كَانِ بِخَالٍ جَنَدَانِ رَوَعَتِ سُلْطَانِي وَتَوَهُّ كَرَكَشِيدٍ وَتَوَهُّ كَرَكَشِيدٍ وَتَوَهُّ
تَكَلَّفَتْ وَأَذِنَ أَسْأَلُهُ عِيَالِيهِ مَانِدَ نَافِثِ نَفْسِكَ لَا تَأْمُرُ لَدَا عِيَالِيهِ الْكَلَامَاتِ وَتَوَهُّ فِي الْوَاحِدِ
شُهُورِ سَنَةِ سِتٍّ وَتَوَهُّ وَتَوَهُّ عِيَالِيهِ بَرَادِ نَارِ بَرِيعِ نَوَاكَ دَرَدَفَتِ كَرَمِ كَرَمِ سُلْطَانِ
وَمَعَكُمْ كَرَمِ كَرَمِ دَرَدَفَتِ سُلْطَانِ مَانِدَ بَرِيعِ مَانِدَ بَرِيعِ مَانِدَ بَرِيعِ مَانِدَ بَرِيعِ مَانِدَ بَرِيعِ
خَالِدِيَّتِ شُدَّ بَيْنَ دَانِ سُلْطَانِ قَنْعَتَانِي مَادِرِ بَالِ نَوَاكَ بَرِيعِ عِيَالِيهِ شُكْرُ فَا لَنْ بُوَدَ مَوَافَقَتِ
كَرَدِ وَارِ سُلْطَانِ أَسْأَلُهُ وَتَوَهُّ وَتَوَهُّ عِيَالِيهِ وَتَوَهُّ عِيَالِيهِ وَتَوَهُّ عِيَالِيهِ وَتَوَهُّ عِيَالِيهِ
كَلَامَاتِ بَرِيعِ كَلَامِ رَاضِيَّتِ دَانِ وَأَوْدَانِي بَرِيعِ شَانِ **فَتَمِجُّ** بِكَلَامِ دَرَدَفَتِ كَرَمِ كَرَمِ عِيَالِيهِ
نَمَاسْتِدْ كَلَامِ كَرَمِ أَرَدَ بَرِيعِ سُلْطَانِ وَتَوَهُّ عِيَالِيهِ وَتَوَهُّ عِيَالِيهِ وَتَوَهُّ عِيَالِيهِ وَتَوَهُّ عِيَالِيهِ
دَانِ كَلَامِ وَامْرَأَتَانِ أَوْزُو وَتَوَهُّ كَرَمِ مَوَافَقَتِ وَتَوَهُّ كَرَمِ مَوَافَقَتِ وَتَوَهُّ كَرَمِ مَوَافَقَتِ
بَالِ مَوَافَقَتِ أَلَا مَوَافَقَتِ بَرِيعِ سُلْطَانِ عِيَالِيهِ أَرَدَ كَرَمِ دَرَدَفَتِ كَرَمِ دَرَدَفَتِ
بَرِيعِ مَوَافَقَتِ مَانِدَ كَرَمِ دَرَدَفَتِ **وَقَدْ** أَجْلَا نَزِيرَ مَاهِلِ الْبَلَاءِ عِيَالِيهِ الْكَلَامَاتِ وَتَوَهُّ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

الحق في الحق والحق في الحق

يوقى المطالع اذا ساقى كحور واولا اربعة ان تلو ساجوس دور بود افتاب فقله شوق
 انزل بالوت ان ساقى حور ثلاث دليلا نكوة دجوش انا وتليو بالاد بالوت دوزمور
 وخروش لواح راج حمال شاح حمالا يعزم بوس وكند دز صبح وشام ما على ساحت
 قولي باني توافي افعالا تحصى وتوفي دكا وود ودايم غادية افعالا تبارك الزمرل وند
 عا لاحت بهش كالان حمار كاند زنجير تريت انسر كريت حبيب طرية دزانت كالاقطار
 جسم زينت تالاب طبعي دست متعنت ككند ككند لاي مولد الكسبات قول ديش بر
 حبيب طبعه شيا ككند تالاب طبعه دز حارة ان يدي صيت بزي بزي صوب بزي
 وروي زرين دايغر ابي شوش وجماني الان نكاش شغور كان عيون التجرس الفصح
 بنها نشاوي كوي اعناقهم توال كان شعبه الان كوي كوي طبعه من صبح الحيا
 علاقل وقدمت شوشا في حد وها وواضع الا ان حواميل وشوشيل الشيران
 كانا مزاي ووقا الهام منها اكابل وكور اعصابي الحلاف فالوزت اصابع وتغلق لمن
 اناسل نعال ازاهر الزواجر خلاها مقابح كليل الحلق قائل وقد شربت ماء الغمامة
 فالتفت كما يتجلى الشار والمنايا فن انزل نقره مستقيم وود على الكافه الكليل
 فالان خورش يملكت كبلان زينت بزغ وكون ساعدها امر باية خورشيد صفت
 وعروس طابت الكرا اكلان دست كست دسبه بود علكم حصور الكفارات وسلاي شحنا
 وشهاب يد قسا وقد وكالته هو خمر ناصر وكبيل مست دز سينا او نهاده عقول زافر
 يستعدو كفت **الذرة** الذرة قلا وعتا قلا والحد قبل بواحدة قبل تقدير
 بلكة سبب سلاوي الخمر وداي شعور شار كود مشهري بزيه همت باية مليك سال ودا
 على سلاي الا باية شرف كود ايد كيان جون هند وبي حلقه دكوش حرك دفي صر ودا

امجدانه و کاکلیم برینست ^{نمزد و نشاندن چون بر خاسته بر کار باب} فتنه بر خاسته اند
 و حال بر طرفه تجار چون نیست ^{داری مجلس بر شاه و معاصرین را تو میزد و در و}
 و از سر ایست دستموسر بحای می و زدند ^{و ایات ابو قریب خلیف جلال می اند}
 و مامنه نار بخدیده اهیست ^{و لکن به قلب الحجب بعدت عناق دمد خدی و خدی}
 تلوتی ^{و لخواج روفیه و حصین و تلوت} ایاق و شراب و غیره زلفه و صنوق خلایک بر بحر
 لذت لشارین ^{و اهلار من لیر لیر غیر طعمه بر زمین و در لیر کشنه و سواقی جواریان}
 و جواریان ایات ^{که گفته بر بر منو العیسن و طوی بود و اندرون خرواه و بار کا و در کار}
 و سبیل می خدایشان برونیک و بویی ^{از کار عیش و نشاط و طوطی چون فارغ شدند}
 پادشاه عادل ایشان ^{و مودر ناکرد و نهان ایشان و در وقت و عمر و اهل انواع شایسته}
 و معروف و مصلحت ^{و محلولات اقطار و امصار و در دنا و فنا و خالین و عمر و اهل}
 مقدر و وقت است به مال خط موقی ^{و قصیدی موقر و در نای شیت و خدی و احکام و نای}
 اساریان انا ^{چو کز خان شش و نای مرام حاکمی و رحمانی بر شمع فلان طماع در}
 در صفت الی ^{قرن سیرا بر افشوق و غری و اکتاف و خوب شمال شواصل کرداید و نای}
 معنی عالم و صفت نام و تحذیب ^{فلان اذلال بر افشوق و نای و نای و نای و نای}
 شایه ثاقب بر و نای ^{چو اکتاف بر نای شیت و نای}
 نخت ^{شک تو عسل را بدی نیک نهم لای} از دست تو نهم لای ^{کر نای و نای}
 مکر ^{کر نای و نای}
 میداشت ^{و نای و نای}
 صد منزل ^{از نای و نای}

[illegible]

سه وقت از روی کرمی متعالی صافی باغی باغی و بیرون شمشیر مضبوط لبیک در از زنگار
 اخلاقی دمی که صیقل ندی با نظر و روی ماکه اینک اسکندری جوان نیست **بیت** از بی پادشاه
 زاده در مقام استغفار از انعام مؤید بر عزم مسائک باغی خیمه افاقت را تقویت کند فایان
 عالم است خاویز پیش فرمود تا شطرا از اصلگی از دوازده شد و ترفیه خاطر و تحسین عیون
 و تامل احوال ایشانرا مکتوبه خاویز خاشی به بارگاه جهان پناه و از که مقبل هر مقبل سعید
 و اقبال بود و زود دیده ساخته و زبان با شکر است دولت پادشاه عدلی و زکات و کفایت **بیت**
 نمودند از نمودن این مکتوبه و استیانت از کردن جهان محبته و کرامت طی کرد و چندین بار
 و با این اوصاف و انصاف اگر روان و شایان در قریب بخالت غرق اید چه شود **مثنوی**
 ز با بر تیغ نیلوفریشا کن زینا و در کوه سوسن ده زبانی **بیت** و کشر که زبانش **بیت**
 و علی زاده و لک زانی **بیت** و نفعش با بار و شاهین کند جگه در می هم ایشانی **بیت**
 که از دیوان عدالت **بیت** و شاندر کز این سرشوم شبانی **بیت** و طایفه اوقات اطوار و مالک را با حقیقت
 و سیات مستی است و شکر و یک نامی در چرخ ایام مستی است و کلاشت **بیت** و چون با
 جهان که خیر کاران یعنی نواحی **بیت** و مالک این جهان کشاده بود و آنچه اصول و دارالملک بود و هنر
 ابراشده **بیت** و پادشاهان **بیت** و بر استخلاف نامی آن مقبول گشت در شهر است **بیت** و بعد
 و سبوعین و سیمانه **بیت** و زمان لشکر جان **بیت** و چنانکه درین قطعه گفته ام **مثنوی**
بیت و از اهل صاحب **بیت** و از کفر و فساد **بیت** و قتل القوم الشیخ **بیت** و از اهل حال **بیت** و شایع علی **بیت**
 عند حین **بیت** و ملک و مملوک و مالک و لا یمنع الاغذیه من خوف **بیت** و نام **بیت**
 السید **بیت** و از اهل مالک **بیت** و از ان **بیت** و از ان **بیت** و از ان **بیت** و از ان **بیت** و از ان **بیت**
 و علی **بیت** و از ان **بیت** و از ان **بیت** و از ان **بیت** و از ان **بیت** و از ان **بیت** و از ان **بیت**

[illegible]

[illegible]

٤٠ منافع من عسل
 منافع من عسل
 منافع من عسل

۱۴۰۰ روزن ۱۴۰۰ سید کریم که در روز یکشنبه در خانه خود
در وقت عصر بران کشته شد و بر سر او کلاه بود

[illegible]

افغانستان غلامان معزوم و معزوم باشند و اسلحه را با ویت و حقیقت و اعلات بکلی ساختار طایفه
باید استماعی و دولت قانی بکلی جان عزیز و بیک اسلحه ای افغانی از دست کاران آدم تا
غایت وقت بیکری نماند و در وقت غایت ای زمان اقطار خرسند بودند و بی محلی آتیه و مصاف
مصافی میالاک کشند و معزوم بی خطا ملکیت جهنم را بکشند و بزرگشده و اشوب میالاک و کوه
حکم چون جهنم زنی بماند و بماندند **پیش** کشوده یک جهنم آرمی قویست و یک ناسخ از خطا
ناخن چون قیام ملکیت او را چینی از قور و دفعه و کلا مسلطت را ترک گفت و در
عازل و زبقت و تصرف اند حکم زشت ناچار و کوه و مالک جهنم ایوب علیه السلام بدین معنی
بودی جا و زدند و از ترسند و در جواهر و خیال عیون داد و در شهر و مادی بیدار و کرد ملک
ملک فالت و جا و جا و دفعه و بعد از مدتی قور و ناچار و کوه و مالک فالت چون نقد
تخلیل و بدی از جاری و زاج بود چون او زدند و بیاورد مادی برینا نیکه ملک ملک فالت
و جا و جا و فالت است **ان** اکر از مدتی و در این میان ایوب علیه السلام و در جا و فالت
قبول بیاورد کرد و در میان عالی و در مقام استال سکون و بالی و جا و فالت است این ناچار
بسیار که بماند و در میان و فالت و در وقت با فالت و فالت است ایوب و در میان
دو بیت بالی و جا و فالت و در میان و بالی و فالت و در میان و بالی و فالت و در میان
دیار و بدین تدریج و در میان و فالت و در میان و فالت و در میان و فالت و در میان
و لا تحسب ان الایام و تغییر الحال و خلافتها و ملائمتها الی بدی لاسنه الله العلی فخلت من قبل
و لن یجد لاسنه الله تبدیلا **فتح حجه و هو اعجاز** از فتحها که در زمان و دولت و سید و
کشت فتح حجه و هو اعجاز بود از یاد و دند در شهر و سینه ایوب و در بین و سینه ایوب
یک کوه که بکین بر خاسته و در میان و فالت و در میان و فالت و در میان و فالت و در میان
و لا تحسب ان الایام و تغییر الحال و خلافتها و ملائمتها الی بدی لاسنه الله العلی فخلت من قبل

[illegible]

[illegible]

وروزی که بیدار بودی که نه از خواب بیدار شدی و رو کردی ممالک بدی که بیدار شدی و نه
 هر که با تو در دنیا و آخرت است. **نذر که سال جهان داشت تا وقت نبرد و نذر که سال بود**
قال هر که با تو در دنیا و آخرت است. **نذر که سال جهان داشت تا وقت نبرد و نذر که سال بود**
 ملائکه می نمود اما چون احتیاج تمام ایام قبل از افتتاح صبح دولت و مشارقی داشت
 خولت که علقه این سخن انگار می پدید بود و سال آن عقد بی واسطه اجبی و ابی بود
 چه امیر و قریع با یکدیگر می زد و هیچ لایق تر و معلوم بود در محل خود را و **نذر که سال بود**
 فی روح لایق در هیچ نذر که سال بود و حق را احاطت کرد و از حکیم نه پنهان بود
 کلاه نذر که سال بود و کلاه بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 اولام او امیر فانی ناموسه ای بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 جمیع اوقات نواح آنرا در هیچ موصول که این زمانه روزی و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 و هنگام ماندن و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 افتاب گردید و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 بالعلیه و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 بزیرین برادند و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 روزگار از نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 سالی که بیدار شدی که نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 بسط کا نشاء و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 سوز او و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود
 چون از انتظار آن نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود و نذر که سال بود

با قنایا که هرگز نشد و اطراف گنایان باز نمود و رضوان در تزلزلت و طراوت آبشار و در کوهها
و قضا و ان طراوت اسن و سلامت بر وانی و آوازه نغمه و لاجات و آشتاف و غنوم و غنما
بی بغداد عقل در خیزت **شعر** مغرب الحضرة بغداد مار موسی لعل بغداد بمبم
مضی از این لعل الموسی لعل الاغ بغداد **بیت** کنار دیو جمله و خیلان **بسم** خنجر و سیاه فطیحه
و خوبان ماه رخ کشته سدا رخ و یقاع بخول علماء خاص خاص و فیه دزدان ایام دست
بسته و پای شکسته و لایت حین خاص از بار صناعان و حرفه مشرق و احوال و طایع با یک
شکر از این بر روی و ایستاد نقش میبستند و در غیرت صورت از این قلم از این بر روی
کاغذ از روی بخت شکست چنانکه قاضی ابو الحسن علی بن عبد المهریزه از این
ایات اخبار کرده **شعر** سعی جایی بغداد کل غنما **بیت** چاکر موع المستلهم و بها
معاهد من غزلان از این خالفت **لو** استظنا ان لا یادی و یه بها **بیت** کانی الشیر
التغیر و تغذی **بیت** یا کس من قال یقیم بریها **بیت** یجر الیها کل قاصبا **بیت** انما تشاد بحیات
القلوب و یو غما **بیت** کل لیا علیها از من **بیت** و کل ضوال الدهر فیها **بیت** و یقیمت
البر و انش و جمله و جمله خون در دل ماه معین زده و بیل مذلت بر رخسار چشمه و جوی
کعبه **بیت** و یا موش در فصل بهار از صوف کل و ازهار جنات عدل **بیت** و یقیمت
در کس این نال در آن عاشق و او دست ز کرده و عروسان کند باله و جیال از انداخته و بر
غیب فرنج زلف و جعدا کور و کلاشته **بیت** انوار بر رخ عفت از **بیت** من جانی نار حنا نازا جانی
اشغال عوده با دام بر نای **بیت** کلاشته غزل از چشم و کلاشته و جیال از **بیت** عرفت ان **بیت**
کاه و در بر کواکبان و حاصله ساقی الاغلا و کلاشته از نای دست از نای هزار تومان و هذا
انتهی قد استغنی عن هذا لعل الحیرة عن البیان و لیکن شعر کالعیان در شهر و دست و **شعر**

شاه
شاهراوردن
ناو خندان

و منی شایان من لعل

[illegible]

ویاولایه الی الذی کذبتم سیدهم طاقی وکشفتم علیهم خلافت قنبر فاجتبی اناس من الجون
 دامن کتفه حرمه معظم ویاوت کردی وآن حجر را مانند حجاجی نشان بوسه دادی و مرا بجعت
 نمودی **شعر** وایا قتلوا یا بنوایک القریب را کولوا الاکرام لا الاراضی اما در عهد انا بایعید
 مظفر الدین ابوبکر انا والله برهانده مولانا فاضل العشاء المعظم محمد الدین ابن عیسیٰ فالایست
 سویی حفره اما سترشتانند چون پیش فدا و فیع و جانا بیسع و سیده برانستایم حجر
 و این خدایم الزام نمودند از غایت شک و تقوی مستحکم و در پیش سبکی متحکم شدند و غر
 تلیم رعایت کردند مصطفی در دست داشت از ابراستک و بران بوسه نهاد معنای حیات
 بود که در آن ایام علیه السلام و کوبید نمودی بر آنی را می سوزد برقی رفتار کردند و مطوقی
 و در شمار چه مومنین و مطوقی کرده و در ساخت و ستام مومنین مستغرق ساخت و در آن
 عیب و در شان او عز و کرامت و صافی جعل الله الخیر معقد ناصیه و الا لای افره وجه و
 لذلك المطالب یجمل قرائد و یبیل الاما و طلق سیده و فتح الفوج غایه شایسته و سلامه
 العنایه من یخایه برضاسته سوار شدی و طبع اینه مانند سید دجور در روز دولت
 و و کذا یی با او سادات و کیا و مشایخ عهد و کوبید مجرم بهر خلافت که فلان سید
 دوی بین کواکب در آن نهیست و محفل عاشق کرد و در میان برای غلامان و از غایب سواد کثر
 استخوان میفرد **مولف** قضا و قدره خایه نیم ستمند ساخت در ویدید خویان و جمل
 و صلواتی از معبران و ایستاد که خواست و معلوم و غیبات و حجرها و غریب و یونان که بر
 موالک بودی کشتبست و نضع کرا که فدی برای شرح و نظار و این نویسنده اخبار کرد
 و از وجود استکرا بی سنگر او شده فرارید بار غزال در قلم اش **مولف** چه شرح کنی ای کار
 تو خود نظاره در جهان مایه لا یکنی غلظه مع احد شی عقلت و کلام و قدر و مایه

استقام

مَكَانًا. وَمَا أَذْنُكَ. وَأَمَّا تَكْتُوبُ فِيهَا رَحِمًا يَا مُضِلَّاع. لَمَّا خَلَّتِ الصَّلَاحُ ذَاكَ وَمَا يَشِيشُ
سَبْدَانَا الَّذِي يَحْمِلُ بِهِ قَسْرُ الْعَسَى كَرُجْلُهُ أَكْرَسَ أَلَتْ عَصْرُ وَفِي شَارِدٍ وَأَرْجَانِي بِكَ طَارِدٍ
سِحْرَانَانٍ. وَمَطَاوِيهِ يَمِينُ عُلَانِي مَحْزُونَانٍ. بِرُكُلِ الْفَصْلِ وَأَفْضَالِ الْوَارِثَةِ لَا يَسْتَدِلُّ إِلَّا بِسُيُونِ كَرُجْلٍ وَمَنْ
رَأَى مِنَ السَّيْرِ إِثْرًا. فَقَدْ رَأَى الْكُنْ وَهِيَ حَلِيمٌ خَدَمَ بِدُعَا لَيْلِي. وَنَارَ عَظْمِي مَسْدُودٍ
يُنْفِئُهُ خَدَمَ هَامِزٍ لَيْلِي إِلَى سَامِيَةِ الْأَشِيلِ. وَحُمِلَ قُوَّةُ بَقِيٍّ عَنِ التَّسْبِيلِ. وَأَبَانَ بَدَنَهُ
الْقَرَمُ إِلَى هَبْنِ تِلْكَ الْكُشِيمِ. وَيَحْيِي بَعْدَ الدَّعَاءِ الْكَلَامَ. لَا أَخْلَا اللَّهُ مِنْ بَعَارِهِ. أَتَقَرَّبُ
الْكُرْخُ الْعَقْمُ. وَدَبِيرُ الْبَاطِلِ التَّوْبَى عَلَى الْكُرْمِ. وَقَدْ بَوَّأَ الْعَرَّةَ الْعَالِيَةَ. وَاسْتَأْشَرُوا
الْعِصَابَةَ الْهَامِشِيَّةَ. وَتَحَسَّنَ التَّهْمِيلُ بِقَوْلِ تَحْصِينٍ مِنْ حَقِّهِ شَعْرًا. أَمْ وَبَقِيَّتِكَ السُّنْهَلُ
مِنْهَا. وَيَكُنْ مِنْ عَوَاقِبِ الْبَلْبِ. فَلَهُمْ تَوْبًا بِالْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ. إِذَا تَبَسَّجَتْ وَارْتَفَعَتْ
وَلَمْ يَتَغَيَّرْ عُمْرُهُ شَعْرًا. أَمْ زُفْتُ أَمْ يَزِيدُ عُمُرِي الْيَوْمِي. فَلَمْ يَتَغَيَّرْ عَلَى النَّفْعِ الْأَخْيَ الْغُورُ. وَقَدْ
عَزَمُوا لَا أَسْمَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ. وَلَا مَقَامَ أَمْرُهُمْ. عَلَى شَبَابِ الْحَوْلَةِ وَالْبَلِّ. بَلَّوْكَ لَمْ أَنْفَعُهُمْ
أَمْ قَصِيرُ جَبِيلٍ. وَبَشِيرُ الْخَادِمِ اسْلَقَهُمُ الْإِثَارَ. وَأَسْأَلُكُمْ الْأَعْزَارَ. وَخَاطَبُكُمْ
الْإِثَارَ. وَأَسْأَلُكُمْ جِهًا شَعْرًا. أَرَى تَحْتَ الْوَمَاءِ وَسِعَ نَارُ. وَبُورُكَ أَنْ يَكُونَ لَهَا مِزَامُ
فَأَنْ لَا يَطْلُعَ عَاقِلُهُ قَوْمٍ. يَكُونُ وَفَوْدُهَا حَيْثُ خِفَافُ. وَقَدْ خَسِرَ التَّجَلُّبُ شَعْرًا
عَاقِلًا أَسْمَاً أَمْ نِيَامُ. وَكَانَ حَوَالَهُمْ بَعْدَ خَطَايَايَ الْبَذَرِ مِنَ الشَّيْءِ. وَفَرَّاحِ الدَّيْعَةِ
وَالْعَوَاقِ الْتَهَابَةِ تَكُونُ الدَّيْعَةُ. وَلَنْ أَرْكُنَ لِكَلَامِنَا مُطْبَعًا. لِحَرْوَتِكَ الْحِمَامِ تَهْرَعًا
وَكَلَامُكَ كَلَامُ. وَحَوَالِكَ يَلَامُ. وَلَسْتُ تُرَبِّدُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمَلٍ مِنَ الْحَوَاءِ عِنْدَ الْبَلْعِ. وَكَوْنُ
الْحِمَامِ عِنْدَ الْأَفْطَحِ. وَلَمْ تَكُنْ أَفْصَالَ السَّلَاسَةِ مَحْظُورَاتِ الشَّرَافِ. وَتَأْتِي الْعِلْمُ الْقَرِيبُ لَمْ
الطَّلَاعِ شَعْرًا. وَبُرْهُنُ مِنْ بَابِهِ وَاشْفَاؤُهُ. بِطَرَفِ فَاعِ حَقُّوهُمَا النِّظْمُ وَالتَّرْكَاجُ

میزدند و منی عظیم و موهبتی بحسب مکان رنج مستکون در ثبات قیود مستدان کرد باج و امتیاز
 از ترس کار در زمان ایشان چون کار نان اختیار بیفته داشتند بدست و قاهره دست بر سر ایشان
 قوی کردند و در مکتوب و رایج پشت اقامت باز داد مولانا اعظم شارح علوم الاکابر
 و الاخرین نصیر الملکه و الدین محمد الطوسی العارف بالله العالی بالله الداعی الی الله احل الله
 روحه اعلی محال لغز و سر و حصه باکم بهجت من جلاله القدوس مقام الاثر مدتها
 در خطه قمستان مؤمن بود چنانکه در مکتوب دیباچه خلایق خلقت نکست نام که
 بحقیقت نسخه اخلاق نصیریت و ترجمه کتاب الکهاره از تصانیف استاد فاضل و حکیم کا
 بر علی مستورید الخان الرازی نعمه الله یغفر له بکلی اشارت کرده و گفته اند اختیار و
 سبب میده بود که قسیده ای را منقار خود حضرت مستنعم فرستاد این علم حق بر
 ظاهر آن بختلن را التری محنتم از نا کرد که مولانا نصیر الدین مکیات و منقار مادیان
 عن محمد الله اعان کرده از غوائل و تبعات ان اندیشه باید کرد ناصر الدین مستغفر
 و بعد و ماکر عظیم جلال و تعظیم و اکرام و تقییم جان بختان علامه روزگار و حکیم
 بزرگوار را ملا حظه کردی و را باز داشت و مورد **مصلح** و الذریعین و المهند بعد
 در خیال این جوان بیکر شد و اعداء دین مدتر خلاص یافت و حضرت بهلخان مظهر
 بانواع عاطفت و زلفت محفوظ کتب و مصروف مسالت و از فاد محصور و حکم برالبع
 شد تا سلام از او داشت اینخان از هر گونه در سواج مصالح و قدود مهمان و ولت
 سوالی می نمود او جوانی برفا قانون حکمت و مصلحت در لباس پیشانی
 و تقییم فانی نظر بر کل الناس علی قدر عقولهم ادا میکرد تا در بند حبس و
 تمام و محلی تسبیح یافت و الفضل لامعه ایات مشرقه انانده عالیته ایات اینخان

رحمه الله

شعر امام عظیم الناس لوان باشد **آداب** پیران استقل به قلل این محاربه مغرور تمام جا
 کبر شکر بود و برالاج آدمیان انقضا را شکر باد شاه رسولان عالمی را توانست و در استعجاب
 مازن اعتقاد و تمکید مبنای اعتقاد علی و لوی کرد او علی القواء و منصور بن ساسان را
 استظهار حضرت و اطعمه یان خاطر آشوب شد و پیغام بیلد که قطع اشک و یار چون
 جبال و فاق خسر و بخور و منقطع خواهم کرد و با حلیفه طریق مضایقت سحر باید
 کردی به آخری یارهای پیکر نصرت از چون دل عادی بر عزیمت همه حقیقتان باید که
 خالود و تقسیم از عزیمت و استیضات ان ملکات از دایره انانیت و انانیت کاشی کرد
 و از روی حکام نجومی استنار فی بعد از تسبیح طالع و تقویم کواکب و تحقیق نظر انانیت
 معروضه داشت که استخلاص این محاربه هر یک طبعی بزرگست و ملکیت منور و منور
 شد و منور انانیت و خلافت بشر و آخر الرسول و رسول الاشرار اگر صوفی و قضا و قدر و
 این احکام باشد از اثر و یارهای دولت پادشاه و تواند و **شعر** آخر برانجوم و انانیت
 و انانیت الله یعمل ما یشاء لا یکن لها داء یعلم خائفه الاغیر و ما یخفی الصدور کما
 ملک قد یخفی الرکضاء مستنیر و باوجود مریخ خلق الانسان علیه السلام و تکلم و انانیت
 و انانیت از عاری و صفت جلاله و الله اعلم بالصلوات و انانیت و انانیت و انانیت
 که فرزان و ملکات انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت
 هو الله جل جلاله یفوت محبت یلشد و اگر مریخ علم جویند سنا حال عیسه و انانیت و انانیت
 اقطار و خوار و یلشد بر خنده احکام خود و مریخ انانیت و انانیت و انانیت و انانیت
 لا یملکها الا هو و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت
 و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت

[illegible]

حضرت امامت را بدان
غفلت و توانی هم

برگشتند و در کباب سخن گفت و باینکه قند مفید سلامت است بخورند بود و مرغ نیز یکبار
فصل هفدهم در سخن گفتن افغان چندانکه در از روی فریاد و فریاد بر سر دوش و نفس مالند
و در نه نفس مالند غنا و انبلا و از این که در دوش **لواقم** و از او صبح بخورند و از این که در دوش
بسیار سخن بگویند و در غایت سخنان افغان و در دوش نیاید و از این که در دوش و از این که در دوش
فراموش گرفته شود که در تویم ملکات و نظام دولت و شمول است و طراوت و طراوت و فراموش
در غایت و شربت و اندیشه و زاری است و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
لکراسر است ناب و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
اصطلاحان قد آمد و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
کافیه گفته که جلاله شرف اندیشه کند و چون از دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
مشکله تا غایت سخن بگویند و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
لنا عوطه بخورند از روی عصب و سائل بر خاطر گذارند و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
دفع و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
گذرد و یقین دارند که مقصود او از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
الاولی و یقین عدم انظام شتم پیش نهاده خود شمرده و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
دهام و الله ایست که اینها کرده هر چند ناخام شمرده و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
این مصالح در بیان کرده زس الطمان بر روی سخن اند و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
بگوید و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
تقلید و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش
تقلید و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش و از این که در دوش

خود متواضع و سبک داند. بشاره الهی بپایه الملك و هو علی کل شیء قدير جليلة قدره و عظمة
 عفتك و غرور و بطلان و سرور و انداخته و کوشش از استقامت بصیرت ادا
 آوردت الکرامه فقل للکلیف که ساخته و باز در بر و عهده استوار شد که این قدر گرفت و
 دم و شب غائله آثار و بحران بخیر است **مثلاً** که خواب را بسیار بخت بیدار و در باشد **خا**
 چون نور ماه تابان را در ی کند و سهو و ذلت طریب مرید را مرضی با تو بود و کفایت در
 بزرگان **فما** تبسّل البغاة إلى الخیم الویة فلا تمسّ الاکبر و لا تمسّ الاکبر الا غشوة
 الیوم و بهیات چون از دایره و تقدیر و ارادی بظهور و جود خواهد بودست **موجبات** ان
 لا یحاله **مضلع** از چرخ یازد از دین بزر و بید و حسن تدبیر و طول تفکر مردم دانا و کثر
 اسوان و زور بازو و لشکر توانا نه هانا هیچ شایسته اند کرد **لاخره** ایضا ابو و لانج حکیم
 از احوال انجمن حاکم العین ابن الصلح ای سخن دانی و قمع ساخت و با افعیل شعور و ایشان را
 متغافل گردانید و گفت انکرمول را متغافل گردانید و عمو و میر شود اگر غارت و
 مسیبتان نارسیده از بام خلعتا با خشت شعله بخت نه بخت است بر خیزند همداد در مضائق و شواج
 محله تاخیر نایند ناچیز گردانند بطر و محو و عجیب مزاج **استغفم** استیلا یافت بود و
 دست جریب عقل و درایست بر تافته بر رفته خلق رنج در رخ ماه و شان که بعد از
 الذکر و انت نزل و بعبیه توانند بید و بر و تصبیه تصویر اخلاص و شغور اکشت
 ناچیز کنه و برین توحص حصین ملک و دین کشاید و چه وقت بغیر غارت و فیل و
 او را شهادت دهد پنهان اعلام و استعلام احوال جليلة و کفایت حرکت و ستار و اجزای
 میگرد تا که خبر رسید که سوغو بخاق و تاج و طایفه از لشکر الطائی بزرگان و لشکر غم
 قوسانی انتقم و بر من صفای از تو و در تو خود بعد از جليلة فتح الدین ابی الکرم و عجم

یا فتنہ

[illegible]

بعد از اینها انواع اسلحه شده فرستادند و وزیر که عسقا و وزیر بالی از پیوسته ایشان مدور بر
 بوزد و روی برین قیدی که چون ایشان سبکین سطلیم بود مانند کما کمالان و دشنامی
 گرفت و این عتاب بیکر الحار میمون طار از سر قهر چون مباحات برافراختند و ناگزیر و حار
 که ضرر آن خطیب بعد از بود برافروخت **ششم** متکلفا لغزانه عن سقوطه و اسرارها
 السماء و فرغ عا. از اندرون شهر نیز چنانکه در ایالات ایشان سخن گویند که با بقوت بازو
 دست در گمراه و هملان زدند یا انشا بر اکل انداختند و زنی که را با فشر و حکم ساکن کرد
 و شعله برافراشت بر اطاعت کشد و شکر و کار خرب و مستعدا اب و دوش و شکر
 کشند طاری بالی از برج معراج الظلوع و کسالت و عذی القربان قل سائلو علیهم
 منه ذکر اطبلان غار کرد و عفا عتاب بیکر قهر باز اندر قهر چهره محاصره علی الانبلا
 مجانبه و غلذات بیفعل طاری بر کتب نصایق و چون اعر تقدیر بی در حالت نصیب تابع
 جگر گشت و جوار و جل مقدور انکباء ستریزه در جبهه جلال انداختند انوار نازده
 و برین شام خورشید در بیدان رافض تقدیر بر سطح میدان بی ای جولان میخورد حار
 قائم و مکاوحت با هم بود و بر خراج و ناو و نه و شک و شقی و قلاخ و اطر فیر چون
 برید دعاء ابرار در انصاف و مانند نواز و اقصا در انجمله بود خلفی تمام از اندرون و
 بیرون مشغول و مجروح شدند چون مشاطه کردن **مضارع** و نال شام و ظلمت و خندان
 آورد ایطان و نمود ناز و محاربت دست کشیده داشتند پنجاه روز بدین شیوالی بعد از
 محصور و آمدن و تشکیل و تعذیب ناخوش بود چون هنوز راه جلد بی می نمود حکم رفت
 ناگزیر شتهاء چنانکه بیرون شهر بود پشتهاء بلند و تصویر شمع ساختند چنانکه بر
 دروب و حومه بعد از مشرف بود و مجانبی برافراشتند و از مسلمانان انجاء و القاب

[illegible]

[illegible]

دارند بعد از آنکه قوا عبادتین را بر حسین ظاهر و مظاهر و مضافات مستحکم گردانیم و در نهان
استیلا بر تناسخ و تقاضای قوت را بر ما و خفته و از راه خاریت و حقه غایب صدق است
المؤمنین در ریشه از راه اید و دره از اسناد و کلمات در تفصیل و در حقیقت پیر
را و تقصیر منسلک شود و بدین مقدمه مانع غرضه دین و ملکیت بر منتهی منتهی است و در
سلطنت و حشمت خلافت محمد گردد و در پانته احوال و دمار چندین هزار ساله نایاب
و محشوت مانده و عظمی خلافت استظهار از پادشاه کامکار و دین افروز **مضارع**
مؤلفه هذا و بیل و لکن الزمان ای سبیل خوف و فرج در اندون حلیقه چنان چنان
بود که تیره خزان طویل و قوی میان کتب و صدق و روی هم نهشت چون ظاهر از نگار
بر تقدیر و توافقی استیلا بر حصول و سائل موافق منتهی شود و در نهان و صورت تقصیر
مقدم بر حقیقت نایاب محمد گردد و اندیشه حقه منتهی لا جرم هر حقیقت عقلی که در لایه دین
و رفته شود بلایه و سوار است و هر که جاب حرم و حرم و منتهی لایه دین کام و حاکم کار از
گرد و خوراند و دره و سوار و حشمت خاطر و و لیکار گردد و از خود انصاف دهد
و گوید **مؤلفه** فانی حقیق و ذالک حتی حاصل حال چون روزه و است مستعظم شعاع
عناسیان داشت و زای و ظاهر اقا نیکو را طایع و مقتضی بود و از دور کار بیجا هیچ
و مستحکم می شود و بر استیلا بر و نفاخ ناموجود و مستعظم بدایع غیر طایع و از احیای
خلافت کلین و صاحب و مقتصد و مستطیع که در حرم و دایه علی الدوام منور و بر مراد
قادر خواهد بود و انی که از شادان العاکف و منتهی و رشید گردد و از غایت و منتهی
البحار چون هر و برکت موسی هر و منتهی و الله هو الناصر المقدر المعین و الهادی
الی النجی المنیر و در یکشنبه چهارم ماه صفر سنه ثمانین و سی و سه و یوم ما یوسا

و ذالک

و غرض جان آن شرم آید و آن تصور مقصور بود و آن حلیت تراخت و در حال کوی برآید
و در آن حال کوی ایضا که ترکوا فیما بین جنات و دروغ و سفاهت کرم برخواهد **بیت**
بروید که از برخوان درین تره نه بادی درین تره که برخوان دروغ ترکوا برخوان و ملا و غیره
در آنده برآید از بلیها **شعر** سخی عهد و عهدی حیات کاستن حیا ماه و اگر انکار العباد عالمها
و آن عزیزها و شطرت از ماه و او عشت و عفاها و اقوی مقامها و قلم جز این خواند بر صفحات
سطوح جندان و سقوط و آسمان نایابی هندی متارک قوم بدستهم بالقریب و السود و رفر
بر **شعر** چیز انجا از زمان علیهم اذ جبار ملکهم علی البیرون و شمشاد و مدق و مدق و مدق
یکار و بیان میکردند و سپردند و نه نشانی حرم برزد که **بیت** سرفرازی که بر آتش نیاید ساقی
از او کافر و شوشان نام خود را لا ینکرو و در حرم حرمش از او برآید و دست به کافور
بروزی و غنا نگرد افتاد که در آتش و دی و مد شد تکیه تا به پایش سخی و اضمع الانما انکدر
چون زلف ببال سوی کشان در برون و اسواق برآوردند و هر یک دست خویش غریبی را شکر ظاهر
شد و در روشن پیش از آینهات و مکارم و مختصات **شعر** فالان ابوزن خدا ظاهر
صفت علی کل کلمه الی الی و التفری کلام و زیک است زو لایوم العیام و در آواز السلام ظاهر
شد و ملک چنانکه شعر خاقانی و زوالی و صافی از لایق می آید **بیت** ذات العباد و حرم خیم
الیلاد عالم **بیت** السلام غایب و آواز السلام اصغر و بیاض طمان لکرا انش و غیره صاعقه آثار و غیره
نبرد صفت و کم تر و قریب ملکها با آستان یافت محال شود و مکارم بر سر خراج
نیاید اگر کشند **شعر** قف بالید یافق و ادها سلام و حقیقت بر زمین و زمین خیم و کات
و یوعلی للظباء و اوافسا نابا ابا الوافر الی الی و غریب البین و حقیقت بر سر هر شاخ و غریب
و اید **شعر** یاد هر کوی آستان و ما صنعوا یا داو از هر هم یاد از طایفه و ذکر کوف و از آن

مکتب

نخاعها

مَهْ نَعْتِ وَتَسْبِيحُ الْاَصْفَاءِ اَوْ اَبْرَحَ بْنَ اَوَسٍ اَلْبَلَدِ دُعُوئِي وَمَا هَادُوئِي مُتَوَدِّعِي مَا كُنْتُ جَنَّةَ
 مِيرُورٍ كَلْتُ **سَبْكَ** اَزْوَاجِيَا وَتَحَكُّمِي الْاَوَّلَانِ هِيَ مَيْمَنُ نَحْمِي وَتَقْدَانِ سُرُوسِي خَالِي هُوَ يَدِي مِمَّنْ
 بِنَايِي ظِلُّو اَحْلَامِي كَمَا كَرَانِ هِنَا كَسْنَدِي بِرَبِّ بَايِي جَنَّتْ وَنَايِي وَفِي اَوَاوِي زَاغَتْ وَرَعْنِ
 اَلْقَيْدِ اَلظَّارِبِ جَبَّتْ بَعْدَ حَرْبٍ اَلْعَمَالِ خَالِي لَمْ يَكُنْ اَوْ تَقَالِي نِ اَلْمَعْمُورِ بَعْدَ مَعُولَانِ اَنَا
 وَاَوَايِي دَرِيْنِ وَبِهِمَّنْ كَمَا اَنْطَلَجَ وَبَلَّتْ اَلشَّرَابُ حَلِيَّةً يَابَتْ بُوْدُنْدَ دَرْ اَوَايِي بَقِيَّتْ قِسْمَتِ وَ
 رَصَايِي مُرُوعِيْدَ اَوْ اَبِي خَيْرِ دَرْ اَبِلِ اَوْ اَقَاوُ اَلْقَلْبِ وَجَنْدُكُنْ بِلَانِ وَاِلْسَطَهْ اَنْزَحِيصِ
 فَخْرٍ وَثَقَاتِ بَاوِي سُرُوتِ وَتَحْتِ كَسِيْدُنْدِ اَلْكَوْزِ اَلْجَدَانِ اَلْعُودِ وَاجْنَابِ اَرَقْلُو اَكُوْنِ وَ
 مَعْنُو وَدِيَايِجِ وَتَجَلُّوْبَاتِ رُومِ وَمِغْرُوْبِيْنِ وَخُجُوْلِي عَجْرِي وَبِغَالِ نَايِي وَغُلَانِ رُومِي وَاَلْاَبِي
 وَفَتْحَايِي وَتَسْلَرِي اَمْرِي وَخَطَايِي وَبَرْبَرِي حَاوِلِ شَدَكْ قَدَالِي اَنْ دَرْ عَقْدِ حَاوِلِ وَتَحْمِ
 نَكُجَدَ اَوْ اَبِي اَرِي دَرْ وَجْهِي اَبِيْنِ وَتَقَالِي اَمْعَهْ وَتَقَالِي وَرَا اَشِكْ اَزْ خَرَانَهْ حَلِيَّةً
 وَخَالِي وَتَوَابِ اَزْ كَانِ حَضَرَتِ وَتَقَالِي اَسْمُكُوْلَانِ بَعْدَ اَوْ بَرُوْتِ اَوْ دَرْدَنْ زَمِيْنِ مُوَبِ اَتُوْجُوْ
 اَلْاَرْضِ اَتَشَالِي اَكْرِفَتْ اَوْ اَزْجَبِ جَنْدَانِ اَلْحَالِ اَلْاَزَلِ اَلْاَلِ اَلْحَالِ وَخَلِيْقَتِ مَضْمُونِ حَمِيْرَابِ
 اَفْرَاجِ اَسْتَبْلَا اَكْرَهْ بُودَ اَوْ اَنَا اَزْ اَرِي اَبِ اَشْ شَانِ مَعْرُوسِ شَعِيْرُ وَنَاوِي سَلَكْنِ سَاخْتَهْ
 اَوَايِي زِيْدَ اَشْتَدَ اَوَايِي فَمَسَتْ شُورُوْبَاكْ اَكُنْجُوْ حَلِيَّةً اَلْمَاوِي اَلْمُوْاَلِلَهْ دُعُوْ اَنْجُوْ اَلْاَبِي
 اَجَابَتْ كَرْدَ اَزْوَِي دُوْصُغَرِ دُرْمَانْدِ بِيْرُوْ تَاوُتْ شَعِيْرُ وَنُورِي بِالْخَالِدِي مَحْكُومِ اَنْ اَزْ اَوَايِي
 رَفَتْ وَكَلَتْ دَر اَبِلِ اَبِيْنِ قَدَرِ مَهْمَتِ سِيْجُوْ اَمْرِي دَرْ هَاكْ قَلْبَتِ اَلشَّارِبِ اَلْاَقَاوُ اَكُمِ حَاوِلِ
 خَنْدَهْ دَرْ مَشْمُورِي اَنْ اَرِي اَكْرَهْ اَوْرَدَ اَوَايِي خَنْدَهْ سَوَا اَكْرَهْ كَلْبِ رُومِي دَرْ خَلَكْ
 جَدَتِ اِنْجَا اَشْتَدَ اَرِيْنِ دُوْصُغَرِ دُرْمَانْدَهْ بُودَ اَكْتَمَلَهْ دَرْ اَكْبَانِي اَبِي جَنْدَانِ مِ اَبِي
 كَلْبَانِ اَلْمَقَامِ اَلْمَاوَا اَكْرَهْ دَانَمِ اَنَا اَبِي اَلْاَبِي اَبِي دُرْمَانْدَهْ وَتَحْمِ مَعْمُومِ بَارِي سَمْتَرَنْ اَزْ دُرْمَاوَدَ

پس اودا گفتند اشارة با دشا و روی زمین بر بخت است کلاهی طوقش اولر که کنت در الجوز
 توان خوردن ابلغان کلمه کشای بمالک فرسای بر ساطت ترجمان و بود چون معلوم است
 کرد و دای توان خوردن بر این کشی و اغوان و تفرقه نگردی تا بفیضه جان خورد و چندین
 خلایق بنا و ادران مشارکت ندی تا نالک شود و ویش از سخن چنین گفت که چنان شایان خا
 بناندا و که صورت عاریتانی اند صون مانوی شعر **لین تطلب الذی اذ الکر و یروها**
 محی و اوساة و محرم **ازین سخن که چاشنی میکند از شیر سحابه** مکن به جواب نداشت
 باقی نوز و زکران دم زد کشید و از جا و دبه و سیم دبه **مفسر** بقول در دمع هاهما الخ
 و التخیل **و باینه** بود که یافت و رسان از ابدا یعنی از کرد اگر کار با ما نماند شود **و انحر**
 اذ انکر الی وی شود **و** ابلغان در تخی و اقله او با ابلغان معا و مت پیوست گفتند
 اسلام او را سلیمه رسول و السلام بحق و حکم بر ما و نوح خود میداشت اگر ازین و نوله
 خلایق حساب باشد که از اظرف این که ما بر وی جمع شود و استینا و استغنا و استغنا
 کند و با و نداد **و** هم در عجم و کباب کرد و نانی و عسل کلمه مستحق را و عیان استیلاج
 افتد و مراد عاقل اختیار و مت فاعت کرد اند و مکن با مکان خیرا و عا و ن از دست نهد
 در زمین که خار و عسک پاینده باشد و توقع نه کن نداده و سیه بانی که با الحلیه بود
 از آن روی و فاطم کند تغذیه دشمن با محبتی که از مطه و عه علم کجا باشد و تأدیب
 اولان را با نایا لغت از شیب قرعه فنا چکره صورت بنده **مؤلفه** فلا تبین شایانک
 و الذم مسعود **فما کل میو و نکر** نایا با دشا و قتل او بلیغ دار عتند داشت که بیغ
 ستیاج را چون مستغنی زمین شوال کرد و کز او ادرانک پییدند و بر عا و ن که کما
 اعضا و اعضاء و متلانی کرد اندند و زوئی امانت بکدام صند شکلی و روح و جسد

وَجَعَدَ وَهَبَ السَّامِيَّ وَنَهَضَ نَهْلَهُ وَمَدَّ عُنُقَهُ وَهَفَّتْ سَالِيَةُ عَاقِبَتُهُ سَارِ خِلَافَتِهِ
 بَنِي عَالِيٍّ وَنَهَضَ نَهْلَهُ شَدَّ وَبَالَاسَ خِلَافَتِهِ نَائِلَ **بَهْمَتِ** سَمْتِهَا تَهْجُورَ الْكِبَرِ
 كِبَرِيَّةَ أَزْيَنَ بَايَ كِبَرِيَّةَ وَبِهِ انْتَهَى خِلَافَةُ الْعَرِيقَةِ الَّتِي اعْلَى ذُو الْوَعْرِ فِيهَا
 اسْلَافُهَا الْعَرَمَانِيَّةُ وَاعْلَى عَلَى الْمُتَصَدِّقِينَ لِبَابِ النُّقْبَةِ اسْعَارُهَا وَذَلِكَ فِي الرَّابِعِ
 عَشَرَ مِائَةِ عَشْرٍ وَخَمْسِينَ وَتَمَّتْ لِقَاءُ وَنَادِي مُنَادِي لِبَابِ الْخِلَافَةِ لَمَّا ارَادَ أَنْ يَجْمَعَ
 رُؤُوسَ الْمُلُوكِ وَدَعَا النُّفَرِ فَاغْتَمَرُوا وَاحِدًا لِنَقْصِهِمْ وَأَدْرَأُوا لَهَا سَيْفَ مُرْكَبٍ وَكَذَلِكَ
 رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى أَنْ مَالَ الْأُمَمِ ذَوَالِ وَأَعْلَى الْأَسَالِ خِلَالِ وَالْمُلُوكُ صُدُّوا وَوَلَّاهُ
 كَلَامَتَيْنِ وَالذَّوْلَةُ عَلَيْهِ كَسْطُهَا لِقَتَا لِكُلِّ قَائِدٍ لِكُلِّ مَجْدَةٍ الْعَاقِلِ وَالْكَسْبِ
 الْعَاقِلِ وَالرَّأْيِ الشَّدِيدِ فِي سِلَاسَةِ الْمُلُوكِ قَوْمِي رَأْيِي الْجَبِيدِ وَحَدِّ الْجَبِيدِ وَالْمُلُوكِ
 الصُّبْحَانِ بَابُ الْمَقْصُولِ وَالْمُلُوكُ إِذَا انْتَهَى مِنْ أَسْتِشَارَةِ النَّاصِحِ وَاسْتَشَارَ الرَّاكِبِ
 السَّيَافِ فَقَوْمٌ كِبَرِيَّةٌ خِفَافَاتُ الْمَصَالِحِ مِنْ كِبَرَاتِهِ وَبَالِيَّةُ كَالْأَفْكَانِ فِي التَّحَرُّكِ سَارِ
 فَعَلِمَ أَنْ يَجْعَلَ كَاتِبَهُ قَادَا وَنَسْنَأَ الْأَمَانَ الدَّامَةَ تَارُكًا وَإِذَا انْتَهَى انْتَهَى
 نَعْمِيهَا عَابَا وَهُوَ الْفِيلُ سَوَاءٌ قَادَا أَوَّلَ الْعُرَى وَلَوْ إِذَا دَوَّلَهُ عَلَيْهِ تَبَعَهُ لِيَقُولَ لِكُلِّ
 السَّعِيدِ الْأَمْسَ تَذَكَّرَ الْيَوْمَ فِي عَمَلِهِ وَالْكَاشِفِ الْأَمْسَ يَعْرِفُ أَمْسَ الْيَوْمِ بِالسَّاعِدَةِ وَكَانَ بَابُ
 فَارِسِيٍّ مَدِيدِيٍّ وَخَفِيٍّ وَفَتَى رَحْبَ خِلَالِ الْإِنْظَامِ بَابُ تَوْجُوهِ وَخِجْمَةٍ تَابِ مَعْرِفَةِ تَوْجُوهِ
 شَدَّ **الْمُلُوكِ** يَنْتَعِلُ فَلَمْ يَجُزْ عَمَّا خَانِيَتْ وَبِهِ مَرْكَبُ رُوحِ الْأَحْيَانِ خَانِيَتْ
 وَشَتَايَ الْأَمْنَاءِ عَمَّا زِيَرَا بَعْدَ عَهْدِي دَوْرًا كَرِيفًا خَانِيَتْ وَجُونُ قَمْعٍ دَوَّلَتْ
 عَبَاسِيَّانَ كِبَرِيَّةً تَقَرَّرَتْ شَدَّ وَرُوزِجَتْ رَكْنَتُهُ أَنْبِيَاءُ كَلِمَتِهِ تَوْفَعُ دَائِمَتُهُ كَذَرُ
 مَعْرِفَتِهِ عَمِلَ وَلِكِنْ جَرَبَ الْمَذَلَّ لِمَا خَدَّ زَحْمًا أَوْ أَحْدَثَتْ فَايُنْ كَذَرُ وَمَعَالِجِ

کدورت عمل ۴

کده

حکومت بغداد چون هر امیره از نا ايجي ناکر خواهد بود و بکثرت وقوف و بصيرت تمام دد
 کيفيت معروف و مشهور بطوار و صنايع و مشوق مجاري سوايح مخصوص است و بوي معروف
 شود و بکثرت ايجي ناکر و انصاف و معروف و کفيت طبع صلاح و مطيع اخلاص و بوي بر خايع و
 ولي تيمت خود را بکدورت بشيد و اخلاص و مشوق و اخلاص و بکثرت و بوي بر خايع و
 تيمت او و ادايشه امک کوچ داوین مار انشايد و چون او کسي از لشکر ايجي ناکر بغداد
 در انداخته و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 بغداد داو و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 مشوق و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 داده بود و مشوق و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 حاکم و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 انشايد بود و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 نواختن کردن ميدانست و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 انداختن و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 حربه و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 محل و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 نواختن و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و
 اذعه و بوي ناکر و در واز حربه و مشوق و بوي ناکر و بوي ناکر و بوي ناکر و

در بوي ناکر
 و بوي ناکر
 و بوي ناکر

نواختن

[illegible]

از کرده و غلبه بر او

در نفس بقیه و خالی و قوی و شریف و نیکو پندیده و در حسن بیسایا و حاکم
 بکم خود لشکر را بغیر از او و اگر بدیده اعتبار نکرند و بی خدایان صورت تمامه اهل ایمان
 و خاتم خدایان خلقه بود چون بعد از مستحکم شد قضا و حق این خدمت را این عزیزان
 بسوی رعایای و حکومت مخصوص فرمود و حکم شد که این عالمی را از نو گردانند و چون
 تأیید و تجلّت را مباد و مع هذا معولان در اذلال و اهانتهای عالمی را لغت نمودند
 چند روزی در ناکاهی بهر سوی یک و بوی یک گرد و بختی بسوی و با هتدای رسول
 اطراف عالمی میساخت حتی استوفی تمام و بپایان رفت و در قبه و مصلی و حرم انبیا
 و عترت نهال یکدست ازین جزو گردید و دنیا و شر و فساد بپایان و بپایان
 سر کرد و **فان المسومین لیعین اولاده انما انک ان تصنع لایستماع قول الشعا و فانه ما**
تخیل یسئل الا انک من قدیم عندی ما لا یلا فاه ابتدا و در حضرت و چون نغمه
برآمدی فرمودی ما طاعتکم یوم یقیم الله علی الصدیق و لایست گفتند هیچ طایفه
اعتبار انداشدند و در پی هم حورده و با و شاه می گاه و دشمنی و فرستی شعار و از و در یک
 اظهار و فاداری و ثبات نمایند و غازی که تعالی بیکان برای مصلحت خود زبان کشاید
 بعد از آن سالها بر سطوح جیلان و صفای ارباب و ثبات و مدارش و از خطه با فلاح مختلفه
 و عتق از یسوقه می نوشتند **لقد الله من لایعین ابن العلمی نمودند که یکی از ارباب و آلات**
ان منشیخ لفظ الان ازین کلار کفتر که در قضا و جری مجاز از ان بودند میان معولان و برین معوج
و عادی مستحسن است که هرگز اتفاق و سخن چنین را اعتبار نکنند و نظر اعتبار و بر این
نکرند و اگر اینها ناسب بر منفعه یا کوشش معاندی اتفاق را ترتیب و توفیق کنند
و سخن و فی در کوشش کردند چون ان مصلحت کفایت نمود و ان مقصود در زمین رعایا و جلیل

[illegible]

وَهِيَ فِي رَأْيِ نَظَرِ بَرْدِي حُجَّتُ جُودِ حَالٍ وَبِعَرَّتْ دَاشْتِ بِلَعَالٍ أَوْ لَاحُوتِ أَرْبَابِ أَوْ تَوَاتُ
 وَتَحْتَهُ مَارِدَةٌ هَزَارِ دِينَارِ أَوْ بَعْدَ بَعْدِ أَوْ دَارِ رَمَمَا بِالْمَسَانِ مَقَرَّرَ قَوْمُورٍ وَبِالْمَا
 بِرَأُو وَكَوْنُ نَدْلَانِ أَوْ نَعَارِ قَدْ مَعُورَ بَرْدِي جُودِ مَالِ جِهَانِ أُنْدُ وَخِشْتِ وَتُشْمِنُ بِرَأِ حُشْتِ
 كَشْتِ وَكَوِيَانِ وَدِيَانِ وَبِالْمَا كَنْدَ وَبُودَ وَصُورِشْتِ وَكَارِ بِرِ وَتَوَارِدَتْ سَاخْتِ
 أَرْحَمُ لِنَارِ بَارِشْتِ وَتَوَلَا نَاوَ اعْطَمَ نَصِيرِ الدِّينِ رُوحِ اللّهِ رُوحَهُ بِنِ فَتَحَ نَارَهُ كِبَاطِ
 حِكْمَتِ دُرُيَكِرِ كِلَاعَتِ نَرْغَلِ دَاشْتِ شَاسْتِ دُرُيَكِرِ تَرِينِ عِيَاوِي وَتُغَرِّغَ نَاشَانِ تَحْتِ
 بَرِغَلِ جِهَانِ فَتَحَ الْمَلِكِ وَافْطَانِ شَكِيدِ سَطَوِ وَبَرِيدِ قَدَارِ وَتَرَعِيدِ عَظَاوِ سَا
 اَنْصَادِ وَتُغَوِّفِ وَلَا وَحُكَامِ افْطَانِ وَانْدَارِ بِتَوَكَّتِ اسْتَظْهَارِ بِشَانِ لَوْ شَانِ
 اَللّهُمَّ فَالِ السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضِ يَعْلَمُ الْمَلِكُ النَّاصِرُ اَنْتَا تَرَكْنَا قَدْ دَسَنَ حَمِيرِ
 حَمِيرِ وَتَسْمَانِ فَاسْتَسْرَطْنَا لِكَاوَسَانَاوَسَاغِلِ قَتَبَاوَنَدَمِ وَاسْتَوْجِبَ مَسْنَا
 الْعَدَمِ وَمَسَّنَ بِالْمَالِ قَالِيهِ الْأَمْرُ إِلَى مَا أَلَاوَسْتَبَدَّ قَتَاوَنَدَمِ نَقُوسَاوَبُوكَا
 حَمِيرِ وَكَانَ ذَلِكَ ظَاهِرًا فَوَسَّجُوا مَاعِلُوا حَاضِرًا وَقَدْ قَالَ الْفَاعِلُ إِذَا شِئْتُمْ أَرْحَمَا
 نَقَصَهُ وَخُشْنُ السَّيْلَةِ وَاسْمَا بَعْدَ عِلْمِ الْمَلِكِ النَّاصِرِ سَبِيحُ الدِّينِ يُنَاوِعُورِ وَغَلَا
 الدِّينِ الْقَشْمِيرِي وَسَائِرُ أَمْوَالِ الشَّامِ وَالْأَجْنَادِ اَنْتَا جَدُّ اللّهِ خَلَقْنَا مِنْ سَخَطِهِ وَكَلَّمَا
 عَلَى سَلِّ عَلَيْهِ عَصْبُهُ فَلَكُمْ مِنْ مَعْنَى مَعْبَرٍ وَمِنْ قَتْلَانَا مُزْدَجَرًا فَاتَّعَظُوا
 بِغَيْرِكُمْ وَسَيَلُوا إِلَيْنَا أَمْرَكُمْ قَبْلَ أَنْ يَكْتَفِي الْعُظَا وَيُحِلَّ عَلَيْكُمْ مَنَا اَنْعُظُوا فَتَحَلَّ لَا
 تَرْسَمُ مِنْ بَكَا وَلَا تَرْقُ لِمَرْشِكَا قَدْ نَزَعَ اللّهُ مِنْ قُلُوبِنَا الرَّحْمَةَ قَالُوا لَيْلُكُمْ الْوَيْلُ لَكُمْ
 بَكْرُ مِنْ حُرْبِنَا وَقَدْ حَرَبْنَا إِلَيْدَاوَايَتِنَا الْأَوَّلَادِ وَأَظْهَرْنَا فِي الْأَرْضِ لِنَسَادِ فَعَلَيْكُمْ
 بِالْهَرَبِ وَعَلَيْنَا بِالطَّلَبِ قَالِيهِ الْأَرْضُ حُرْبُكُمْ وَأَيُّ بِلَادٍ تَأْوِيكُمْ فَمَا لَكُمْ مِنْ سُبُوتِنَا خَلَاوِ

كُنْزُ حَقِيقَةِ الْوَحْدَانِيَّةِ
 فِي تَرْغِيلِ الْوَحْدَانِيَّةِ

وَلَمْ يَسْرِ بِهَا مَتَاعًا خَبِيرًا سَلَوًا وَسَيُوفًا قَوَامًا وَسِمَانًا حَافًا وَلُؤُنًا
سَوَاحًا قَلْبًا كَالْجِبَالِ وَعَدَدًا كَالْإِمْلَاءِ فَمَنْ لَمْ آمَنْتَاسْلِمَ وَمَنْ لَمْ خَرِنْتَاسْلَمَ
مَلَكًا لِأَبْنَاءِكُمْ وَجَارًا لِلْإِصْطَامِ فَإِنْ أَنْتُمْ فِي كَلِمَةٍ حُرْلًا وَلَعَلَّكُمْ آمَنَّا كَانَ كَذِبًا نَالًا وَلَكُمْ
مَاعِلِيْنَا وَإِنْ أَنْتُمْ خَالِفْتُمْ وَآيَيْتُمْ وَعَلَى بَعْضِكُمْ مَتَابٌ ثُمَّ فَلَا تُلْجُمُوا أَلَا أَنْفُسَكُمْ وَذَلِكُمْ
بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ فَقَدْ عَذَرَ وَأَصْفَحَ مِنْ حَذَرٍ فَالْحُصُونُ بَيْنَ يَدَيْنَا لَمَنْعٍ وَالْعَصَا
لِيُطَالِيَ الْأَرْدُ وَلَا تَذْفَعُ وَدَعَاؤُكُمْ عَلَيْنَا لِيَسْتَجِبَ إِنْ لَأَسْمِعُ لَا تُكْذِبُ أَلَكُمْ الْعِلْمُ وَالْعِلْمُ
الْإِيمَانُ وَظَهَرَ شَرُّ الْبَدْعِ وَأَصْفَحْتُمْ الْجَمْعُ وَاسْتَجَبْتُمْ الشُّوْقَ وَالْعِيَانُ وَفَنَادَكُمْ
الْحَسَدُ وَالطُّغْيَانُ فَاسْتَشْفِ بِالْبَالِدِ وَالْوَالِدِ وَالْطَّيْلِ قَالِيَوْمَ نَجْزِي مَنْ عَذَّبَ أَهْلَهُ وَيَكْتُمُ تَكْثِيرَهُ
فِي الْأَرْضِ بَعْضَهُ الْخَيْرَ وَيَكْتُمُ تَكْثِيرَهُ وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ وَقَدْ بَسَّ
عِنْدَكُمْ أَنَا الْكَفُّرُ وَتَبَّ عَنْدَنَا لَكُمْ الْفُجُورُ أَطُنَا قَاتِلِيكُمْ مِنْ بَنِي آدَمَ وَمِنْ نَسَبِهِمْ وَأَهْلِكُوا
مُقَدَّدَةً نَعْمَ كَذَلِكُنَا ذَلِيلُ وَكَذَلِكَ نَعْتَدُ نَاقِلِي الْأَوَّلِ وَالْخَوَافِلِ وَمَنْ يَدَّ يَدًا
طَبِيلًا وَالْأَمْسَ وَالْعُفُولِي هَوْنًا سَبِيلُ فَخُذُوا بِالْكَوَالِ الْأَرْضِ ذُرًّا وَمَعْرَافًا وَاصْبِرُوا لَأَقُولَ
كَلِمَاتٍ وَهَبْنَا وَهَبْنَا نَافِلَةً فَصَحَابًا مِنْ بَنِي إِسْرَافِيلَ فَطَرَفُ الْأَصُولِ وَأَسْرَعُ عَاطِلِيْنَا
بَرَزَ الْجَوَابِ قَبْلَ أَنْ تَقْرَأَ الْكُفْرَ نَارَهَا وَتَرْجِي شَرَّهَا وَتُحْطَ أَزَارُهَا فَتَدْعُوهُنَّ
بِأَعْلَمِ دَاهِيَةٍ وَمَا أَذْرِيكُمْ مَا هِيَ نَارُ حَامِيَةٍ وَلَوْ لَمْ يَكُنْ جَاهًا وَلَا نَجْرًا وَلَا تَحْدِيدُ
بِنَاهَا وَلَا حَرًّا وَيُنَادِي عَلَيْكُمْ فِي النَّارِ أَنْ يَمْلِكُ مِنْكُمْ جُنَادٍ أَلَسْتُمْ تَعْلَمُونَ وَكَذَلِكَ
قَدْ أَصْفَاكُمْ إِذْ أَدْرَأْتُمْ أَكْثَرُ قَوْلِ الْجَوَابِ الْكِبَارِ قَبْلَ حُلُولِ الْعَذَابِ لَكُمْ لَأَسْتَعْرِبُونَ فَكُلُوا
عَلَى الْفِرْقَةِ بِالْمِرْصَادِ وَعَلَى مَادٍ بِكُمْ مِنْ أَفْصَادِ فَإِذَا فُتِنْتُمْ بِهِ فَأَنْسُوا أَوَّلَ الْخُلُقِ
وَالْمِرْصَادِ وَتَحَرَّ قَدْ تَرَكْنَا جَاهِرَ الْأَكْلَامِ وَالْجَوَابِ كَمَا يَكُونُ السَّلَامُ عَلَى أَهْلِ السَّلَامِ

مَنْ أَنْفَرَهُ

أَن يَلَا حَسْبَ ابْنِ مَكْنُوبَةٍ رَّا عَلَيْهِمُ ذُرِّيَّةَ جُولَابٍ قَصْدِيكَرٍ وَنَدْمَتِي أَذْيَابَ جَلِيلٍ وَرُوحَ اعْظَمَاءٍ
 وَفَعْدَ بِلَدٍ بَعِيدَةٍ قَتَلَ وَجْهًا وَبَنَى زَكَرِيَّا شَقَتْ وَمَعَادَاتٍ وَأَصْبَحَ الْبَرْخَالِيَّةُ وَسَاوَلَتْ
الكتاب وَبِاللهِ التَّوَكُّلُ **قُلِ اللَّهُمَّ مَا لَكَ الْمَلِكُ يُؤْتِي الْمَلِكَ مَرَاتَبًا وَقُتًا وَأَعْمَارًا**
 وَرَبُّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَواتُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ وَصَلِّ عَلَى النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأَمِينِ
 وَآلِهِ أَجْمَعِينَ عَلَى كِتَابٍ وَرَدَّ خَيْرَ عَمَلٍ خَيْرُ الْإِبْلَاقِ وَالشَّهَادَةُ السَّاطِيَّةُ بِقَرْنِ مَا
 نَحْمَدُ مَا وَصَّيْنَا الصَّحِيحَ نَقَبُوا عِنْدَهَا بِأَتَمِّ مَقُولَةٍ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ سُلْطُونَ عَلَى مَنْ جَلَّ عَلَيْهِ
 غَضَبُهُ لَا يَرْجُونَ لِيَا لَيْلٍ وَلَا يَجْعَلُونَ عَمْرًا بِاللَّيْلِ قَدْ نَزَعَ اللَّهُ الرَّحْمَةَ عَنْ قُلُوبِهِمْ وَذَلِكَ زَكَاةُ
 غُيُوبِهِمْ فَهَذِهِ صِفَاتُ الشَّيَاطِينِ كُنْ هَذِهِ الشَّهَادَةُ لَكُمْ وَأَعْظَمُ نِيَامًا وَسَقَمًا أَنْفُسَكُمْ تَأْتِي
 وَتَذَوُّعًا قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ لَا أَعْبُدُكُمْ أَعْبُدُونَ فِي كُلِّ كِتَابٍ أَعْبُدُوا فِي كُلِّ كِتَابٍ وَمِنْهُمْ
 عَلَى سَائِرِ كُلِّ مَقُولٍ دَعْوَتُهُمْ وَعِنْدَ نَاخِرَتِهِمْ مِنْ حَيْثُ خَلَقْتُمْ وَأَنْتُمْ الْكَافِرُونَ كَمَا أَعْبُدُ
 اللَّهُ عَلَى الظَّالِمِينَ قُلْتُمْ لَنَا ظَهْرًا يَأْتِي الدِّعْ وَأَصْعَقْنَا الْجَمْعَ وَكُنَّا الْإِيمَانَ وَأَسْتَحْجَا الشُّو
 وَالْعِصْيَانَ لَاغَرَّ وَأَنْ صَارَ رِغْوَنُ مَذَكَّرٍ وَهُوَ لَكَ بِعَدْتِكَ أَرْثَابًا بِأَصُولِ لَابْنِ الْفَرَسِ
 فَفَعَلَ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَا يُلَاحِظُونَ عَيْنَيْهِ وَلَا يَخَافُونَ نَارَ نَبَا الْقُرْآنَ عَلَيْهِ نَزَلَ وَالْوَيْ حَسْبُكُمْ يَالْمُ
 بَرَّلَ تَحَقَّقْنَا تَبَرُّكُهُ وَعَرَفْنَا نَابَهُ وَبَدَلَهُ إِنَّمَا النَّارُ لَكُمْ خَلَقْتُمْ وَبِجُلُودِكُمْ أَضْمَرْتُمْ إِذَا السَّمَاءُ
 انْفَطَرَتْ وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انشَظَرَتْ وَإِذَا السَّمَاءُ فُجِّرَتْ وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ عَلَيْنَا مَقْرَبَةٌ اقْدَرَتْ
 وَالْجَبْنَ وَالْجَبْنَ الْعَبَسَ فَكُنْ بِاللَّيْثِ وَاللَّيْثِ وَالسَّبَاعَ وَالسَّبَاعَ وَالْكَوَا وَالْكَوَا
 خَيْرُكَ بَرِيَّةٌ وَلَوْ أَنَّ مَصْرِيَّةً فَصَلَّتْ لِيَا لَيْلٍ وَأَكْثَفْنَا شَهَادَةَ الْمَضَارِبِ وَمَوْعَا
 فِي الشَّارِقِ وَالْمَغَارِبِ قُرْآنًا لِيُثْبِتَ إِذَا رَكِبْتَ وَأَقْرَأْنَا الْمَاحِضَ إِذَا طَلَبْتَ سُبُوحًا قَوْلِي
 إِذَا صَرَبْتَ وَلَوْ أَنَّ سَوَاحِشَ إِذَا تَرَكْتَ جُلُودًا نَادَوْعُنَا وَجُودًا صُدُورًا لَا يَسْمَعُ

لَمَاتُ السَّالِطِينَ

قلوبنا قد بددت. وجعلنا الاربع بتهديد. بقوة العزم لا نؤثرنا بحجف. ولا نرجعنا لنزيف.
 ان عصيانا كره قتلنا طاعة. وان قتلنا كره قمع الرضاعة. وان قتلنا قمعنا ونزولنا حجة. عتة
 قلتم قلوبنا كالجبال. وعدنا كالجبال. قالوا اننا لا نؤثرنا بكثرة العزم. وكثير الحطب بكثرة
 قليل العزم. الجبل من الموت فراونا وعلى الدليل قراونا. لا نؤثرنا بكثرة العزم. ما نؤثرنا الدنيا
 لا اننا نؤثرنا. فنجبر الدنيا غايمة المنيعة. انما نؤثرنا سعيها. وانما نؤثرنا سعيها. الا اننا نؤثرنا
 الله هم الغالبون. انما نؤثرنا المنيعة. وخليفة رسول الله العالمين. فطوبى من طاعة
 لا نؤثرنا لكم ولا طاعة. لا الشوق الى اللطافة. لا كافي عن طمع نؤثرنا. ونؤثرنا نؤثرنا نؤثرنا
 انما نؤثرنا لكم انما نؤثرنا. انما نؤثرنا لكم انما نؤثرنا. هذا كلام في شوية
 تركك. وفي تركك تركك. ولولا اننا نؤثرنا. وتركنا انما نؤثرنا. انما نؤثرنا
 ونؤثرنا نؤثرنا. ونؤثرنا نؤثرنا. وطاعة او نؤثرنا. ونؤثرنا نؤثرنا. لنؤثرنا نؤثرنا
 اذا نؤثرنا نؤثرنا. ونؤثرنا نؤثرنا. ونؤثرنا نؤثرنا. ونؤثرنا نؤثرنا. ونؤثرنا نؤثرنا
 وصف نؤثرنا. وصف نؤثرنا. وصف نؤثرنا. وصف نؤثرنا. وصف نؤثرنا. وصف نؤثرنا
 كذا نؤثرنا. كذا نؤثرنا. كذا نؤثرنا. كذا نؤثرنا. كذا نؤثرنا. كذا نؤثرنا
 ما نؤثرنا. ما نؤثرنا. ما نؤثرنا. ما نؤثرنا. ما نؤثرنا. ما نؤثرنا
 لا نؤثرنا. لا نؤثرنا. لا نؤثرنا. لا نؤثرنا. لا نؤثرنا. لا نؤثرنا
 على نؤثرنا. على نؤثرنا. على نؤثرنا. على نؤثرنا. على نؤثرنا. على نؤثرنا
 سؤثرنا. سؤثرنا. سؤثرنا. سؤثرنا. سؤثرنا. سؤثرنا
 وسؤثرنا. وسؤثرنا. وسؤثرنا. وسؤثرنا. وسؤثرنا. وسؤثرنا
 نؤثرنا. نؤثرنا. نؤثرنا. نؤثرنا. نؤثرنا. نؤثرنا

في هذا الحديث

وَكُلُّهُمْ قَبُولٌ لَكُمْ إِلَّا كَانُوا يَكْفُرُونَ بِأَحْزَابٍ سَوَاعِدٍ سَنَاعَةٍ وَلَكُمْ هَذِهِ الْعَصَاةُ قَالُوا لِمَ لَا
تَقُولُوا بَيِّنَاتٍ وَتَنْفِرُ جُنُودًا تَلْفِيضًا كَمَا يُبَالِغُونَ فِي الْأَقْصَى مَوَاعِدَ تَالِخَةٍ وَ
يُحْسِنُ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا وَكُنْ مَانِعًا زَاوَاهُ الْكَلَامِ وَمَا قَدْ نَامَكَ الْكَلَامُ بَلْ قُلْنَا مَا حَصَرَ
وَقَعْتُمْ زَمِينًا وَحَصَرَ وَالسَّلَامُ جُودٌ بِجُودٍ حَصْرَةٌ بِأَدَاةٍ بِالْإِقْدَارِ سِيدُ الْغَلَبِ
مُوقَدَّ كُنْ وَأَبُو بِي كَلَى وَكُنْ بِرَحَالٍ بِحُثْ خَوَامِثُ تَاخِرُونَ هَسْبَى أَنْ يَلَاةً بِرِيَادٍ فَاقْهَدُ
يَكْدُو قَالِ يَا بَانَهُ ثَوْبَانِ الْكُفْرَةِ لَيْسَتْ أَكْفُو كَاتِبٍ مَنَابِثُ مَنَابِثُ **الْمَوْفَقَةِ**
كَاتِبُ الْبَاحِرِ وَأَسِيدُ الْغُرُومِ يَهْبِطُ فِي الدُّعَا الْعُشُومُ كُنَابِثُ جُونُ قَضَاؤِ مَبْرُومٍ دَرْزَنُ
وَسَبِيلُ مَرْيَمَ دَرْزَنُجَ بَايُخَالِصُ شَانَتِ زَوَانِ قَوْمُودٍ وَخَوْدَانِ مَكَوَسُ شَانَتِ شَانَتِ
وَسَنَانِ بِرَدِّ خَسَاوَةِ حَالِ إِدْشَانِ جَاوِ بِدَوَانَدِ جَانَاكَ دَرْزَعِيَابِ بِنِ دَرْزَعِيَابِ بِكَرْدِ
اِسْتِخْلَاصِ الرَّحْلِ وَتَشْبِيهِ كَرْدِ شَاوِيَانِ اَرْزَمُكُمْ بِرَيْغِ شَاوِ زَادَةُ دِيكُ شَاوِيَانِ كَرِي كَرَانِ
شعر قُلُوبُ الْمَرْفُوقِ الْبَحْرِ مَنَاهِجُ حَبِيبٍ وَقَلْبُ الْبَحْرِ مَنَاهِجُ مَرْغُوبِ اِسْتِخْلَاصِ الرَّحْلِ
وَعَشْرِ شَيْبِ مَنَاهِجِ رَاوِدِ عَرِيقِ الْبَحْرِ يَقُومُ اِذَا اِنْمَا اَنْصَابُ فِي مَدْعِيهِ مِنْ اَلْعَطْلِ
تَوَكَّدَ اِلَى اَعْلَى فَضْلٍ وَبَاوَدَ اَنْ اَمْلَكَ كَامِلُكَ سُلْطَنُ مَنَاهِجِ رَاوِدِ قَلْبِ دَارِ بِنِكَ دَرْزَمِ
بُودُ وَفَرْمُودُ كَرِ سَبِيلِ اَلْطُوفَانِ سَطُوتُ دَرْزَانِ وَبَاوَدَ بَدَنُ دَارِ اَلْزَوَارِقِ مَكِينِ
بَاوَدَ سَاهَا لِيَكُنْ اِبْشَانِ مَنَاهِجِ وَدَوَانِ هَسْبَى اَرْزَمِ وَبَاوَدَ دَرْزَمِ سَبَبُ لَكِ وَفَرْمُودِ
بَعْدَا حَلِيقَةِ اَرْزَمِ اَوْ خَلِيقَةِ اِجْدَادِ كَرْدُ بُودُ اَوَّلُ كَرِي اَرْزَمِ مَكْدُ اِنْ اَمْلَكَ اَلْغِيَمِ
جُونُ مَوْضِعِ اَشَارَةِ رَسِيدِنْدِ كَسَفَرِ قُرْطُفِ وَاسْطُوعِ نَاخِيَتِ بِنِ اَسْتِخْلَاصِ حَلِيقَةِ
اِسْتِخْلَاصِ بَعْدَا دَرْزَمِ وَنَدَا اَنْ اَمْلَكَ مَنَاهِجِ وَاعْلَامِ رَاوِدِ رَاوِدِ دَرْزَمِ دَرْزَمِ دَرْزَمِ
كَرْدُ خَاكَ اَنْ سِرَ تَالِبِ بَدَنِ حَسْرَتِ بَرَانِ بَايُشِيدِنْدِ دَرْزَمِ لَجِيفُ مَوْضِعِ اَرْزَمِ دَرْزَمِ

بر او میافاریدین آنکه کسید ملک کلیل داشت که شمشیر برینا خط رهاست و او و هجانه
 داون معامرت با سندنه مقامرت و برایشاد و باقی اکثر معوم آغا جی را انتخاب کردن بجهنم با
 تعقیب بالخراین و خوشی بقاعه انگلیس نمایند که محبت آه نسیم بود و بدعا و الوافه و شمشیر
 نوسل جنت اسان و لای و اقال که بر مؤلفاد هر چه در حدایگان آید از قتل گان و
 ساکن و موطن و هیت باع و تقدیم و رسید و الفار صاعقه در ذروع و کراک در زمره و
 سیر و زاناک و اکثر در بینه نمودند از این حد و دوازم حاکم شدند و بر مدار شمشیر
 زول قیود و وفور خود هر بار در محلی از این رستگاری حلول کرد و آمد و بهر و بی برنش
 و حاکم **لوقه** حاکم حاکم من با سیم و قلوبهم نقد و حاکم کالطائر **لوقه** قطارت
 آتیا با کام در مطا و عت بر لبشند و از حصار و تان بر کشاده داشت هیتا بر یک با باز عا
 مبارک کجا باز نمود و بیایه با تیغ و شمشیر کونه دست بر نماید قعدا که چند معنی
 کوشیدها که در عاقبت بهر کشته مولان **شعر** یوم نقوس المهنات و قد عذت
 عرق و بر روی شمشیر و فی جرد در شمشیر بیدار و قتل برینا الزاد و تکاب نموده و شالاج و
 عازلی و سب و اسم که عازل معمود و ایشا نشین شعول کشت خلاصه جلا و ایشا لیان که از
 شعاع این جلا از اسوار ساند خود و هر چه بر این و مجمل و مجمل می کشند چون افتاب
 در بی و هر جای شدند و سایه که از این ان عذاب بر کوا غبت روان عذاب است
 بهر عصاب و عصب است که است لاد در مجمل و عا و تر با خد و اعطال کار قامت و لای
 بکون و بی کسبایا ماه و شکر سبایا کشند و عوان و محال که پیش از د و شوهر
 در مغرب و فصل و آورند باری چندان غیبت بافتند که مولان از بسیار بیاری و
 جواهر و آثار و پیر و نقایس که در میان این اغیار ایشا و بر الطین و در عا است خزان شمشیر

بقا طهره و سیم و عقود جواهر و در نیم و افطاح لعل الیدار و در بر جگر و سیم و عقود
 شقیق و ملک و یاقوت نادر در دست و در خالچیان شاهزاده السکه در و دیوار کاشان و
 و هم بدان مرمع کشت و بطور و حفظ آن و در غایت و خدمت بکمال داشت و فرمود چون
 کار قتل و سیم و درم و غیره و کواچی و تحویل غنائم از سوارت و سواریم بهای کبک
 عورت انبیا و دایک و نقد لنگر بر استغفار و وفوف غالت شد بعد از آنکه مسافرت علی
 بقطع رسانیدند و اجزاء و اصلاح و بهر از نعم سبایک و ملک جبین و بهر هفتین شاهزاده
 بعد از سخت بد از خرابید و جز از در بر بیوست و صلی مری و توفیق عظیم یافت و شاهزاده
 سلطان احمد بهایان از خال موجود بود و در عهد از غوث خان از داد و بیم در انبار سیم
 چون بر سر درم و در جگر کلام فرمود کرده داشت و زان دو سال و چهار و زان و در کار
 اینام را به کشت کبی و درم و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی
 حال الدین غریز که در غایت و کواچی و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی
تولفه لاد و در دلی از زمین و کواچی و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی
 چون کید و وفایان که نوحه نمودند از انبار و سیم و سیم و سیم و سیم و سیم و سیم
 چون در انبار و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی
 افتخار ان که کواچی و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی
 انوار و غر و نه و سیم و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی
 و انکری و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی
 میان سر و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی
 و استبداد و مقصود داشتند و سیم و زان و کواچی و در سیم و زان و کواچی

أو ذلك ما بين وجهي أطفء سالت كان يسيء من جبال ويحيى من جبال لا مثالي وإن كان
 مثالي وإن دوني بيني أنا كجبال أفكار وأور من يدتي السلام استماع رفته **شعر** بالظفر إذا القيت
 من أهواء وكثرة ما القيت من بلواه أن أحرده الحديث خالطه ربه أو رقت فقل عن ذلك لا تحسأ
 جود من يد مضاع أول لا يشاء من سائلي بالظفر إذا القيت من أهواء أو ألقتم ما التمرى و
 ألق هذا الكلام القيت بالظفر ألقى تارة للظافة ويكون مضاع رابع صفت سائلا يافيه أو
 رقت فقل عن ذلك لا تحسأ كقمت أو رقت عود الفضل من رقة هؤلاء تلك الباطنة بقاء الأفرام
 چون مجال تجاذك ومقام مقامك تالشئت وتديت من مائج وتعارف بالمشايخ وعلم و
 مساحن نعمة نامة قديم الخيال من إلى كبره من انشادوا الاستقبال وتلقى كركند وان غلبات
 بطيخ وعلايل بأعي الزلام طريفة ما زالت منها وتشتوى سودة نواحي مضموع بفعال سلاوة
 نهالند وديفام انشاد من رايك لم كركند كيد بوقا بالسكر دوت و رقت وخراب وقلمه دوت
 فصرف وحير فخير أورد چون مدت حفته ماله غامر من بالاك فتنة السلام **شعر** عن المولى رابع
 الأوسن تفتش زوها قوال الجلاء منه ونباهم عاكز زيارت ليل لا وسخوم صغيم أو شد ساقا
 منظر كره حال قهر مان فاهر أو بعد برزخ أراج كيد بوقا با دوازده هزار موار كركند طار
 ساعد ساروت ومغير تاراج جماعت ووشاح صد رقب كجى قريح خون برصفتد بوجع
شعر الحول وشبهوب العين من رايه إذا كثر الأكل لا يكف عن غنائ كركند كيد بوقا
 چون معلوم كركين شبه قصد به من روتد وشكر الدين ونيشه خوف ساحتد يصنع
 عهدت من الجبال ايشان افسد خوامند كركند من جبال موجودا بازت وفرزند بقاعه مشق
 فرشاو وخراب بالسكر من ليل ان شد ودر سحر ديان أول كركند مصر نيل من الظل كركند
 كركند ما كركند وروود رايه برتند وبفته عطشك نمائند واز جامه ناي سبب برابن السكر

[illegible]

ان ليوت

وَجَدَهَا مَسَاحُجَ الْأَعْيَانِ وَالْقَمِيصَ حَمِيكَ مِنْ جِلْدِ الْأَفْأَادِ مُسَلَّكَةً مَعْقُودَةً بِالْخِلَافِ نَحْوَ الْبَاكِ
وَمِنْ بَرِّ نَابِرِ الْكَافِ مَعْقُودَ الْبَيْتِ اللَّهُمَّ أَفْشَاكَ الْكُفْرَ الْهَرَاكِيبَ الْبَذِينَ الْكَذِبِينَ وَرَسُولَكَ وَصِدْقَكَ
عَنْ سَبِيلِكَ وَيَا مَوْجَ مَعَكَ إِلَهَ الْخَيْرِ تَوَلَّيْتُكَ كَرِهْتُ عَائِيهِ الْكَافِرَ كَيْدِي قَالَا تَمَلَّيْتُ لَكَ فَيَرْجِعُ
لِقَوْلِكَ وَتَوَسَّلَ بِحَسَامٍ أَنْ لَكَ مَرْغَمٌ أَنْ تَعْلَمَ بِمَا لَكَ شِقَامٌ بِرَبِّهِ الْوَصَارِ وَبِعَزَّةٍ مُعَالِيهِ كَشَفْتَ
اللَّهُمَّ مَكْرُومِي عَدُوِّي بِجُورٍ وَجُحْ كَيْدِي أَنْ مَقْتَلَكُ شِعْرًا وَدَاهِيَةُ عَشَائِي مَكْرُومِي هُوَ الْوَاكُوفُ الْخَالِدُ
بَيْت هَذَا لَقَدْ شَكَرْتُكَ تَوَانِي وَفُورِي كَيْدِي فِي قَوْلِي يَخُونُ دَنْ كَيْدِي أَرَأَيْتَ تَابِعِي يَابِخُورِي
لَكَ كَرَامَاتِي أَلَمِيَانِي وَشِدَّةَ شَاعَتِي وَكَمَالَ شَجَاعَتِي وَوَجْهَ تَهْوِي شَائِلِي وَنِيَابَتِي قَدَمِ
وَلَقَدْ رَأَيْتُ الْإِثْنَ دَرَمُوقِي شَارَكْتِي وَوَفَافِي مُسَابِرَتِي مَعْقُودَ رَاغَلِي مُشْدَقِي
مَلَكَ مَطْلَقِي إِشَارَتِي رَأَيْتِي وَتَوَلَّيْتُ لَكَ دَرَقَلْعَةً بُودِي بَارَزِي وَفَرَنْدِي كَيْدِي بُوْقَادِي رَقِيقَتِي مُصَرِّقِي
وَقَيْدِي أَيْرُودِي وَتَمَامَتِي حَقَائِقِي وَحُجْرَتِي قَلْعَةً رَابُوَاطِي مَطْلُوعَتِي وَطُحَانَتِي كُنْزِي
أَكْبَرِيغِي مِقْدَرِي بِعَقِيدَةِ مُدَلِّبِي كَيْدِي جَارِي لِي أَنْ أَوْعِيْدَهُ وَقَسْتُ مَلُوكِي كَيْدِي أَسَدِي خَطَابِي بَابِي أَعْدَمِي
فَرَسِي شَارِي وَابْتِشَارِي أَلَمِيَانِي أَلَمِيَانِي قَلْعَةً بِشَدِيدِ الْخَشْدِ وَبِهِرِ لَزِي فِي مَشْقِي وَحَلَبِي وَمَضَا فَاوِي
وِيَارِي شَائِي أَرَعَلَامِي مَضَارِجِي بُودِي حِينَ مَلَكَ مَطْلَقِي زَادِي بَابِي حَبِيبِي حَالِي بِرُتُومِي بِرُفُوحِي
أَرَأَيْتَ الْفَتَى بَيْنِي وَبَيْنَ بَرِّجِي بِيْعِي الْبَلَارِي رَقِيقَتِي وَكَيْدَارِي أَمْتَارِي بَابِي بَابِي كَيْدِي مُضَاوِي مَلَالِي
مِثْرِي بَابِي شَدِيدِي عَطْلِي فِي كَعْرِ حَلِيفِي وَالطَّافِي أَصْنَافِي الْوَارِي أَوَاسِرِي سَبِينِي وَسَبِينِي غِيثِي
مِثْرِي دِيغِي كَيْدِي كَيْدِي مَلَالِي شَامِي دَاكِي دَرَاكِي كَرِي كَرِي شَرِي تَوَفُورِي دَرَمِي مَلَالِي مَطْلَقِي
أَرَأَيْتَ الْفَتَى دَرَمِي دَرَمِي كَرِي كَرِي دَرَمِي دَرَمِي دَرَمِي دَرَمِي دَرَمِي دَرَمِي دَرَمِي دَرَمِي دَرَمِي
الْمَلِكُ الْبَلَاءُ بِالْكَفَرِ الْيُوحَى الْخَالِدِي مِيرِي وَانْ حُدُودِي نَامِي وَكُنْتُ دَرَمِي خَالِ
سُلْطَانِي مَلَكَ سَعِيدِي دَاوُدِي وَبِرُّهُ خُورَانِي مَلَالِي مَطْلَقِي وَنَدِيمِي دَاكِي حِينَ قَلْعَتِي أُنْجَا

ش

باقاً و نماز و نعت هراتی و یاسد سیکندرد و شاعری بسیار و محقق آن استظهار
 افروز و اسباب مدافعت و سکا فتنه دامها را گرداید شاعران اکثر مفسرین و مومنین
 اختیار کرده و او بهر بود از شمعها را از آنکه بر خط و حروف و قوسیت مضار و ذبا اکثر تیرا و
 مسافر سپید فلاح بسیار بدان متفحص و لای قلمه نگه میدارد پس شیوه و فقهانی و
 شعور به او بسیار بودین رفتند و از زبان بادشاه گفت ممالک شرق و غرب یکدور و دست در
 این ملک گذاشته و اسباب دمار و بوار و زخم معادلین و سعادت دانا را افساده گفته اند و
 متشیع و ناصبی مفسد و بل شریک و شیخ و زاجر و قلیع است چنانکه گفته اند **لؤلؤ**
 گفت که ای دلدار با ما هوسنا و من الغارة السعوية و الموت ساعية و اصابنا في الافاق من
 جبهتي بقتلهم و اصابنا من الغارات و اصابنا من الغارات و اصابنا من الغارات و اصابنا من
 عاتق و اصابنا من عاتق و اصابنا من عاتق و اصابنا من عاتق و اصابنا من عاتق و اصابنا من
 الخسوم سوافك و اصابنا من الخسوم سوافك و اصابنا من الخسوم سوافك و اصابنا من الخسوم
 بزم شاهه بناهند و اصابنا من بزم شاهه بناهند و اصابنا من بزم شاهه بناهند و اصابنا من
 اموال را خواهند بود و اصابنا من اموال را خواهند بود و اصابنا من اموال را خواهند بود و اصابنا من
 مستلمانان در حسی است و وفایه ایمان بنام **مضارع** فاعله قائمها و متعلقها متعلقها **مضارع**
 نیزه و کد است اختیار شود که باطل سلطان سبیل از تعزید سواعی و مخالفت و ازار و
 بوار و هتیم و متزلزل و مستغفل شد و اصابنا من بوار و هتیم و متزلزل و مستغفل شد و اصابنا من
 و عبادت بخت و اصابنا من و عبادت بخت و اصابنا من و عبادت بخت و اصابنا من و عبادت بخت و اصابنا من
 جنت او را بافت و اصابنا من جنت او را بافت و اصابنا من جنت او را بافت و اصابنا من جنت او را بافت و اصابنا من
 کلا و اصابنا من کلا و اصابنا من کلا و اصابنا من کلا و اصابنا من کلا و اصابنا من کلا و اصابنا من

[illegible]

معاویه نیز میزد و عاتق و یمن اعاتق داشتند بعد از سی و شش سال ایشان را مالهادر داشت
 مؤمنان میباید بر که احوال تیر تجارت را با تجارت دیار خانی بقتل آورد و همان معامله با ایشان
 کار بست مراوریش صاوری و وار و سافری از باب تجارت چون کار هر نمدان و یکبار
 بسته شد و شایان فتن از عیبه از من حسنه و در بر تو بی خان ایلغی شاد و شکار و تجارت
 تازه کرد اید از جمله شاد و هزار که در نفس بخار معدود بود و در هر هزاره بیای و بقتل آورد
 و سه هزار بقوتی یکی مایه و هو لا کو خان و باقی بالغ قول یعنی دلاوی برزد و منوم بود
 تا هر کس از اولاد چکر خان که بر سر خانیست این فقره را باید انجام دهد حکم کند این فقره را
 با قول تمام است یعنی از آنند و برینان ضابطه پس که برید مثالی از حمل است پیغام اجال را
 خواندند و بر مال و زنت و کور و نمایان هیچ ایشان وقت و چون قاعده آنحب میوارش و
 انقض میوارش و در کمال عقل نمیدانست بعد از گذشتن بر که احوال بر سر منگو میوارش
 مقام گشت و با ابا خان دیاط الحقت قدیم منسوخ کرد اید و میان ایشان چند گشت
 و کور و اقطاع و ملک و یک نوبت سی هزار و پانصد و یک گز از ابا خان خان یوسف مر لبعث
 و عبود و یزیدی ابا خور و ج متلاهی شد و ملک غرق گشتند و حاصل ایام حیات را بختند
 ج متغوش کرد اید بعد از آن ابا خان را چون گزشت اشکر و حسنه ایشان معلوم شد
 ازین سویی در بند دیواری کشیدند و از اسبها کوئید تا مذحک و شکریه آن لشکر کجانی
 لشکر مشغول گشت و این معادالت قائم و دائم بود و بخت و بخت ازین تجارت برز و تا
 عید دولت کجانی خان چون تقایر قمارت ملک متغوش کرد و گشت و ستوار و رسل و ستوار
 مزار است را و ستوار و ستان کشته شد و اسباب است و ازین تجارت از اناده و مملکت
 از آن گذشت و عیال است و بزه و اسب کو سهند در تواج اند و متاع و طرایف از اطراف بعد

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

وچراک شعور لطیف روم و بغداد و موصل و در بند معین کرد و برادر خود که از ادویه
 در خراسان بر جای خود می ماند و در سیاحت ملک و محافظت و قوی سلطنت و توفیر بود
 خلایق و کار انصاف و معذرت ناخدا بی باغده نمود که **پست** بندان دیو و ادو بندان
 روم و بزم بندان غم و غم و بندان دای غم از خاندان سلف و سلاطین کامکار حکایت
 نکودا اند و دانند که زمان بواسطه نامین جهانسان و شرف نعت راحت و انان **پست**
 جهان چون بهشت شد از استه پراورند و بوی و بزرگوار است **شعر** و بک فلکلام انظم
 انوار علی الاقمار هل تری شظیلا در غنای خلایق که تا به روز نامه عدل و انوار
 و بخت و از نامه بدل و دانش نمود جهان را معاصی افتادند در جهان و فیک و معانی
 مشفق **مصراع** هر تری که در صفت جان و در یکی توانا اعظم نصیر الدین محمد موسی که در
 کار حکمت و علوم ریاضی و احلا و **الفقه** زر سلطان و بطلمیوس و افلاطون و یونانی
 در گذشت دیگر و بیری چون صاحب دیوان شعر الدین که کلان ترین جهان را در زیر
 بر و بیاید دستور وزارت **مولفه** کان فیها عایه بلایه کان فیها مب و عابلی معجزا
 رقم برده **سبوع** عیسای نبی و قی موسی و ایل و لای **الحالیان** و تقسیم لای و لای و لای
 چون صبی الدین عبداللوی لاوی که تا همان باشد بلبل زبانها بر کلین زمانها نوار
 مصنفات او بقول است بر ساز **شعر** شرک القوی و زعمه ما را لای **المطهر** و نقله **الشعر**
 خواجه د جهانم خطا چون بحال الدین باقوت که **مصراع** بغیر الدین از قول القاطین و منو
 یان او زید و زراع او رفان **الطاهر** که در حاله طهرت باله جمانه و بیاید و عو
 نوین از او نیاید و حکومت مالک از این است و بختیست و بخت و بخت و بخت و بخت
 ابرام او و نوین و انصاف بر عیال و اول بود و در بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

[illegible]

سینه جویبار یکوان رست: **شعر** دل آنکه پیش خویش جسته یار آنکه در غایت گشت و سفر نه
کند و نویسد **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** برونک و یگار شد و مانده بایک یار و نازد تر است
فی صافی را و فی معانده **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** عشقش بر من و
جام ووش **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
شعر **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
چون تو یاری **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
والله عجب من الملقى ووجعت وانبی الی قدس یساعده الخراف **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
ایمان اگر چه ناگهانی **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
شعر **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
فیاض کرم که هفت کشور **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
باد باغش و فتح هم عمارت یار **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
مجلس ساقیان بهم عارض باقوت لب **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
من لایقم شرلو غایت رفیق **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
بر دست لوبین نهاده و مطربان باطل الحان زهره **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
در میان سلف که کفیده **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
جان افزایی **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
هنوز که مائل حسن و شمایل این نیست خاک کفیده **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
از لاف و قناد و دوی بهر آن و دوی **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**
آغوش بر اندازد و آغوش بر لبم **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات** **شعر** **ایزدی برین یار کائنات**

والبال من الموم بال لا كنهنا سوي البلائل فم ساق وسحق في مولا فالتمل من التمل بال
 والروض من الغناء عني من فطر تغرد البلائل والانهور بالبناء ملاكي والغصن من السهم بال
 والتمل على البلاء عني كالدمع على الخندوس ايل فاربع على الغصون يمدوا بالليل كأنه شاعيل في
 الكورد فلوجه بوان يضاء ككبد الموصل يامن هياك لا تصدق دعواي فقلت في السطوط في
 العوسق مويديك ما وجحك أوجع الله لا على في الشجر من الله ككبد ما عينك على الغار
 للصبيح الله أدركتم ما صدقك على النجاة العلم وفكره وفوقه راح وفي واقع نايل قد
 متنايل كبنان للبندوب للجوم سائل فالحال خاله جبريل ما أطيبت هذه النازل وفيك
 شفاء كل مرض سرك دله كونا حل ساق وملاسة وروص والأذن يكون كاسيل
 من ميرة لا أبدي وصال فالقلب نافي عن الزايل كالجاء يروي عطاشك ما اختار لنفسه
 حل لعل الله يقبل المرحى قد جمع فيه من فضائل علما وسماحة وفننا ما انصرف
 منو النمايل لا زال يابيه قيا بعد وسعادة ونائل قد ماع وحنى القراخا والناظر
 مسرع وعاجل والروح تيب في عروفي والروح يتبرك مغازل والقلب يراكم حيانا ونجوم
 مباحث القوايل والعين لا الملاح تزفوا والكف فوقع الرسائل والأذن في الشيد مصغ
 والمطر منيد فاعل يامن لحيث به شمول ما أطيبت هذه النمايل هون يارها صاحب
 علا الدين فؤوده فودر كحاطر بطالعة منشآت ان براد زمعوا لست وفيه سمع صاحب سبد
 كرمي الدين عبد المؤمن وبعضى فاعل بعداد در حصة من علانيه تفرير كند كهر حيدر شعور
 عظم صاحب حسن الدين فطاف آروي بعينان بهجت استامنا جرد عجز دارد وصاحب
 دقتعلا كاي منشآت خود اين تفرع صو للدين بالزاد كده بود شعر عجز غري وقد
 يا جاهلا بالشرع الشاعر بين ان قصيدة را انجا فساد وبعثان سكوبان وديت شعور

أورد أبو يونس الطبري رحمه الله وسلفه صاحب كزهرين أن زهير بن عباد بن زياد وأبو ذؤانف وأبو الجحان
 وزخلة بن عكرمة وثلاثون من بني مشعل هزوا لكاهل أبي لحيان من بني قيس وقاض الدبير بن أبي لحيان
 كذا جملة فضلاء عمر بن عبد العزيز صاحب مكنوز بن عكرمة بن قيس وأبو لحيان وأبو ذؤانف
 وزهير بن أبي عكرمة بن قيس وأبو لحيان وأبو ذؤانف وأبو لحيان وأبو ذؤانف وأبو لحيان
 الفاضل أكمل الفرائد بذكر أبي الفرائد عن أبي لحيان وأبو ذؤانف وأبو لحيان وأبو ذؤانف
 كلمات أنما نقلت كذا هـ أنتم ومن العجب وموتة عتاة وحيلة زهير مؤمنة بعد أن
 كانت مؤمنة كان زهيراً غير سحر أو سحر فيك يسيء منها ذل سحر الذود ويؤثر
 على إيقاع قسبة بن مالك الشور فشنه إلى أبي لحيان فاحتملها إلى أن بعد مؤمنة كذا
 الشور **شعر** ولما يبذل في الوفاة لهما كالمصرع نور الصلاة الشور فاحتملها إلى أن بعد مؤمنة كذا
 حيلة صلاحاً ووقع ضمير تعرف بين أفضل أخصان من فرج حبه ويؤثر في كنهها وهو صفي
 فلا حصر تبارها والحدائق أرضها وأغشى بآل أبي لحيان رؤسها وتأجس بغيرها زهير
 فساد ألباس بين يديها وأرضها كاتبا حجابي بخار أو يد عظمه ولقد أحسن من قال
شعر يا زهير اليوم الحظير بين أخوتي ولا شديروا وأنا أشبهه وأبو لحيان مجد
 الظهور والعلانية أديت الفري كالكبرية في ذؤانف زهير تأوي إليها الخوشر من قومها وصق
 بها الدنيا على غيلة أو ظلمار فعم القامى والقباب فادتها وتسل الخامة والبادي والظلمين
 الثاني قطعها وعادتها بعد أن أجام رسالة طاعة لها من سادات وفصلا وكابرو وفصلا
 بلعاطي شهابت دروا واهوان عجل خود ظم وتلوي فويشتند أراجمه ابن عتده فصاحت
 أزداده طبع محمد بن أحمد الهاشمي الكوفي في ذلك شعره معتمد كنت شاهد الظهور ومنه
 الشلو والذوق عباد الله وسباية الفاضل في غاراته وسباية القمير في غاراته

ومغاصه الألبنة مساوئ وساروة المشي على سكة هربا في حسانه فابداهم وبنوا
نظيره واجتماعه وزوجه ثم طمسا الإحصاء ونظيره لأذهاب غزاه دقا فتمت هذه الأكل
فبعد سحر فلا تعلم الشافعة دقة أم رأيت سحر وهذا غير بديع ولا يبعد من ردة
الصاير الأعظم وسيد السعيد الذي جرى تنبيهه المصلح في أربع النعماء الفرات وأدخل
يفكر المخرج في ما أخرجه من كل الفرات فبعد ذلك الأذن وعاد ماء الفرات في الملاء
في الماء كرتة أخر ورت أجريها وبعد سحرها فانظر إلى نار رحمة الله كيف يحيى الأرض بعد
بعد سحرها **سفر** نابعه حنة العليا بما اكتسبت كل الخواطر عن إيكانه رهبا واستبعدت
أن يرثي الفرات بذلك ولكن الوحي في دافعا صبا واستكثرت دونه الإنفاق أو علفت
إمكانه فكرت إنفاقه عيا حتى أتاه يوم نافي ونكس في غمته بل منه كل باصعبا وسمم
الغرم حتى تم مطلبة ونال منه الذي في بيته وعينه وأقمن مكره كراقا ولدها أجرا
جريا لا وشكر أيضا أعصابا وصير الصفح المغمور بغير ماء الفرات فيسحق الظل والعبان
هكذا الكسوف المغمور بها اجري الماء حتى أجزم خرابا لأنه حلد الرحمن ذواته
يريد أن لا يترك من سحرها **قائه** عظيم في تأييد رقيه ويخط قد في شمس الدين ما طلبا
صون لا انظر فاشمسا لا فلا يدان لا تنصا بحان لا غيا انا بصلح الدين لا بصرح
الدين الحبيب في كماله لا تنصبا الله قد وعب لاسلام نصرته وكروا يسترد الله ما وعيا
ويكون من عمنات من بلفا وصان من ساه سحره فصحا مزايا في كماله على الدنيا
ببلايت مدين في دار القصار رقت ونحو دوزن باب الطابعه حاجت ونظم بل الزجا استكثرت
قدم بل منايد **ب** دور يوزن كين زمان در بجل من فضلا بر دبان جرح وأختر لفظ الكندي في
ذكر حراجه للدين في حراجه استكنا ولا ولا في حراجه صاير من الدين سحره حراجه

استغفبه الله

قواحه بهاء الملك

شره الذين همون يؤذنون ويل من العرب وشيل بن الكيث وشباب بن الحر وشعاع بن الكندي و
 ابن السراج الوشاح وقهر بن السباح الوشاح هم در مبدل و رعيان عمر وعبد بن أبي
 آيات شمل كرم واما ايات القبل يؤيد والهلالي بعد در نابيه وبن هزيل ظاهر ولايح
 وصغير وكبر واحبقت **شعر** اصاغرها في الكونيات كاي واخرنا في النوازل والارواح واضع
 ولايح برادان هردو بكم **الكم شعر** اذان بر همد همدون بود ومن اشبه لاه فاطم كرم
 وفتح الشعر عجز عن اسيله در شيخ كالم قواعده علوم والستينات صور قصا على نفسي كبحر
 لسان عيولان صفت عيناك در جبهه وهران خفيل هم تنك بودند اما خواجه هرون شمس
 مؤود ودرهون اداب باهر **مستخرج** شربت دكاوي در شيخ شمس قصا با چون برق خطاف
 ولطاف طبعي در سارال صفاهواه شفا وراشكند قصا نظم ونثر افسان كاهل رباته
 وحسن تلخيص وترشيخ ترانهاش اوپكاند بائشك باعذاب اذ بق تعلم علم موسيق عيشه
 مؤود وصفي الدين عبد المؤمن ملازم ليل وطار شد ورسالة شرفه راوشع بالغاليلير
 اوده معرفت نسب واليد وحقه وبناد مبيك رحيلو تصنيف كره واز شادان استاد
 شهابز بلند برادر علم ابن علم ولبيل خوش اذ او فخر بر فن اشد اما خواجه غلام الدين در فتح
 لشو وناجكم بر ايجال كشاف مشق وحوكم صفاهان وتومانان عراقي وبرز شد ودر
 اقية ناه علوم وايشاء قمره فضل همدند ارك بود قمره لاه يافت وقد قيل اليوم لا عظيم
 بهمة حتى لا عظيم كالت عيشة ومام اشله ونبذ احكام ملكي واطنار قدرة واغلان
 سقوشه راسعها التي كره كاشح حكايات سلك شد اركه سبيل او غير عر بن وبنه بازي
 داوه وازمها فظن كمال الملوك اطراف واكاي ايام در خيالان لغا سورة هلاله شهاده
 كره من نغوس اهل صفاهان من عيشة الحلافة با اولا ح شجرة سانس بن اشد كجناك

مريد كاسر شيخ الله
 في

مدرسه

محلالت زار و نسا و اشقها سلازان مقوم کردا بیده بود. و حکم رانده نا اهل اسواق نیز بکشت
دگایین بابا انواع اشعه و اسنان و اطعمه بیکدنا شسته بپا سب و حافظ و خود بخانه امیرت جمیع
آوردند از اجمالان نه کرده ماکولات خبیر و گیکت آغوش و شیر و شرف و تخلیطی نمودی از شفا و اشباع
افتاده کردند تا به پنج روز سواد و لایزال اذاعه صف طائفه رحمت و سبیل عسکر طرز و سبک کردند
تخصیص از ایشان بود کان ناطق و کذکرده قریب از ان برداشت و دود زم سیم که مضعی من بود بر
کوشد و کان نهاده روزی بیکدنا قریب شود بر لب نورانی و در نه صاحب کان عوسن
ناطق نفر و خسته از چهره سیم دیدم و چند بهای و زیادت بر کار نشسته بود سامان اخفا و
یار آه تنهت نداشت چون سیمانه از امیر و لایزال و کوا آمد و سیم را حجاب بود و صوره کینه و عیون
و سید حالی نمود و نان تحویل کردا بیکدنا کرده بود چون کشتی از معلاقه در اومیدند **و لوفیه**
مردمان از این نیز بیکدنا کشته میگویند که او را یچیم نیم الحق و پوزان کوشند **عمر الله**
اکثر من نفس و کت شططا منفک لایزال و قتل لایزال حکایت کرده اند که ملاجمی است و بیکدنا
نام بیک محرم اسرار و مخفی و اخبار بود و شی اورا بفرستاد تا میان اسواق بزیاید و اشباع از غایه
تا جمیع که بخلاف نظریه و ووب و تحلیف و مقبول و اظهار و خرم مسلول داشته اند با اقم بیکدنا نقط
متر و ک از ایشان بیکست عاقل و پیدار و کدما مست عاقل و در پندار بعد از نظراف و اکثا و جاده
تخصیص عینه داشته بیکدنا فلان شخص را بدینم از مقدمان اهل پارس مستعد کار و پیدار و و لوفیه
دینان عرش و در و اندیشه را بیکدنا نقیض خوان گرفته و بیکدنا عرش با طبع و غیبه را زوال
مکن و چهار خورده و دیگر بیکدنا یافته در و موضع جرات داشته علی اکثر غایب و و لوفیه
و عاشق محکم فرو گرفته و علی حواله از آن عالیه نمود و معقول کرده بیده و سید بیکدنا سفا
اختر السیاق بود و مستحق تعالی ممانه علین روزی بیکدنا چون تشاب و لعل افشار بیکدنا صبح را

نفس عزة و شرفه از ان سنان و در و تاقی قرایی جزید علی حکم و مودت ان سنان که کانه با هر یکی مینماید و
 بکوی تادیب تقدیم کنند و شیخ الاسلام جمال الدین تهرانی فرمود که درین حال حاضر بودم و از خودم نقل
 سؤال کردم که اگر این دو کانه سبب غیبت یا عدم احیای این مستحق چه عشا باشد که اندک از او رویه نقل
 محسوس است و ان را در بار این شخص که بر احوال محیط و در کار محاط بوده و قبل از این تراحت بر زمین
 نموده چون جالب غریب و اوجیه بشود چرا در دهر و از نالی بر لبم الفخر را یافته و نیز این کتب
 معارف را با این سبب هم بنقش و اهل شایسته مواضعه این شخص که بر لبم محافظت قیام
 نموده و همچنان رفت که چون نیکی و سلام لیا ل خدمت بر سر او رفت از سر اغفال او را ملاحظه
 کرد و شخص را از این خیال بی نمود که درین وقت با و ت فرسوج چند مشتقت بود **ملفوظه**
 ان کان حکم الله العرش و ملک فی یوم الخلاء فصار فی عینیه لا یخرج احد من الانام اذن یرد عینیه
 او روح جسدیه و روحی عزم و کبر فرموده و بود در جلالت و هیبت که کس از اهلین روی کار را مینماید
 بپوشی شخص در زمین و این را و بر عاده معلوم کرد و بدین شوکت حکام موع باشند و نظری بر
 کائنات مجالی ان چنان ملاحظه شد و او را بهر خود خواند و سؤال کرد که در چند نظر کردی و با
 ان پیکانه بگویند و منعید شد از سر خشم و مودت تا چشم جان بدین اوری که کار در اطمینان
 بیرون کرد و او این دو هیبت با این حال نوشته شد **ملفوظه** فقال عینیه ان فی ان منسقا فکیف
 فحیوا و اذینت الایا عرکت فایمن روح الخای و خوفه و کفری الروح قد اکتسب الخلفا و یخبر
 ستمور باشد که علی از انرا اولاد در کمال داشت تا که بر فست و حرکت اطفال انرا و اما بر
 محاسن بدین شد تا بیان ملاحظه شمس نمود که او از ان سنانی و از او بر بند چون از کبار ائمه و
 سلاله و اعیان دولت که با این انشعاب نازای می شمع بود ان طفل را در از او بر بستند و بعد از
 همین از ان مولود و در او غیبت و درین بار گفته ام **ملفوظه** یا من قلوبنا العظمیة قد

[illegible]

اورا صغیر البیخوالدم مستغیر بنمایند خواجه هر و ن بالذکر شمس استغلا و خوش و
 و ساقبت برادر معلوم داشت در جواب بگوید که فزون از این مستجمع و مشوف لطائف را
 شامل بود که هفت هجده خواجه چندی بیفزایند چون این معانی موعود قضیه و حسیال است
 و انکه که بر زبان اقرار فرمایند باقیه با سحر صاحب صلوات الله علیه عذر الجمالی نماید آنقضه چون کار او
 عنائت الحظافی بدو و جلال و سید و نواد و حکایات غیره کثیری او را فرموده زرقع و استیصال
 ملوک عراق بر پای بادشاه مکتوف و یکشمار از کمال رجولیت و وفور صلاحت عمل پس **مطالع**
 و عین الزمان عن کل عین کلکله و چند آنکه صاحب دیوان از غایب لیونزه و شفقته بجا
 و بخلاف فرزند او از این اقدام و استنباط منع میگوید و باید که عاقلانند و امثالهم استغلا
 فراموش و غرض نیست و خلاصه چندی قتل یک کلاه متوقع باشد موجب بجزایر سلسله جلالت
 و داعیه او استغلا نای غصب یک کلاه عاقبت فروز کار و غیره در ادراک شمع و طبع و غیره
 و غایت پندار کرد و نیز **مطالع** شومیه اکسبا و الذاء و احد هوبه انعم از ابرام و محتلفه و افسانه
 استقام متصاده و روی بود و قهر و رمان الطبعه قوه من القوی الحیة و فعله التفکر و غیره
 اللایم و انما فی کماله مایه و قالین غالب بود از اصلاح مواء و تقدیر مزاج و زهد اعضا غیر
 کشت و روح حیوانی که حایل قوی نمایند قور و یک برفت هنوز ایام حیوانت عذر و ثلثین
 کوفت و شب بایز از صبح کلمات نیافت و بزغالین خواص پیش گفته و روزنامه غیر
 مقدما بقدر الله نماید و از سر جمله چندان خیال و فکر جزو حسرت و ندامت باقی نیامد
شعر او کمالش از من انا الحیم فی و ساس و من و مناسیف و الحیة منتقصی **بیت** فغان
 از افسوسین رنج ساز است سوره فغان که در این جان نکار جوهر نیست که صورتی که در می
 نکار غیر خود نیست که کوهری که بی سال منت خود نیست که یکی از اهل غیر نارنج و فاست

یکشتر

اودين دوستديدت ندرج كوديد **ديت** رفتن صاحب تاق پناه الدين نك نك
خاور اوان و قزو دبان بود زين جهان كد زان سوي جان باقي دز شيت ندير شيت
سال ز شصت و هفتاد و بر و هشتاد و نون دز سپاهان كد او خرم و ابلان بود صاحب
ديوان دز عرفاير و جمع افتاد و سمن برك شيت را بقطرالت اشك لاله كون ايميلاد و
از خاطر نراده خود ميخواند **ديلي** كودند عباي قاك هند و نيت باران و زمانه و ايلان موني
نوبت بدو بودي زان پشت پند ختم كشتن جو ابروي بيان و نيت الكهده برك اشك
اولاد داشت كده برك برك قاك معالي بدوي تابان و دز حبي فضا ايلان بدوي تاملان بودند
انما عاقل است طهاره و دز زمان بحيره و مستعد اخوان متا بست بعد از زمانه او را بديست
شعر و لكن النور الحايون كوكبها في الافق **دز شاهزاده في روضه نجيبه**
احواله و تاريخه و شرافه و تاجه و الاشرفه قيد و سيره و اوكتا و اغان
بود و بد ز غازی اغول **مفرع** و التيسل في الفرسيل الاسدي بار شاهزاده و عاقل عادل
كانيا برف و شيار همت بكند و عرود و پيشه و ورا دز جلال و نزاع و قد صدق الشيعي صلى
الله عليه و آله العرفي نزاع چون نوبت خاينيت بقا ان عادل قبل از بسيد و حركت ابرع
و مود القوس بقت كودند و حكم و مود ناك كوي دز سون يعني بسيار تا كار ايلان مود ز ناسيد
و تمام شاهزاده كان ز كد ز حوالی برك و نيت مود و استبداد في كارخانه و شيل نقش
ميكند و بولسطوان دز نداشتي سپاهان ايلان برك و ايلان چاه ايلان في ايلان
و نكند شايي پش ناي شاهزاده مولا كو خان و نيد و ايد قيد و مستعمره و دز محالست و
عصيان دز دز نكند و زانو و بشارت نهاد و بدير حجت و شمسك و شمسك شمسك ايلاد
شاه جهان كشايي حركت خان دز ايلان نامه برك و نيت شمسك في قانون مراسم ملك كوي و دز شمسك

نكند

[illegible]

[illegible]

با هیچ سواد از حدیث قید و روالی برسد: و پیغام او در کربانی باز برین خود را بی سپرد و گفت
 کارها را اینگونه و بر عزم اینها بی محاذات الشکر ما خود را و سگان ستم و قتل و کجایان را معذرت
 و متعذر نیست از خود و از انبوی و اصل بر شو و پیش از آنکه در کار صاحب دولت و شایسته
 بنویسد **بیت** چه شو و بدیهه و آیه و نهایی که در ایام (مؤده آزمایی) چنگل خان سبیل کردی
 اخطار و تعیبا و اظهار راجع نمود و مانند این صبح و ذاق شربت یافت و چون افتاب
 در نما که بی تیغ و زنی انبیا و کرد و خلاصه معقولان و نه بد و در وقت ایستاد و در نما
 و زندان شدی که در کجاست میمانی یافتند این ملت و خوش خوی و فراموش و در ایام
 بر سر بیم و غم گذشت و مانند که اندر چیست که در ایام و بلا نیست محض ایام و در
 با ناره **شعر** که اخیر قاسم از آن نایب **شعر** اسرع قاسم ایوم بیفعل فی غم غم
بیت هر که در حال خود را از خود بره و تو تو غم همان خود را از خود بر تو **بیت** بیالجه
 بیالجه **بیت** که ششده دست بگریزم **شعر** صلیح صلیح است و در ایام خود که در کجاست
 اتحاد داد و تحببت و سزا و جبر سلامت بر و ن گشاید تا اینها و علق و و بیوریت لشکرها
 معذرت کرد این و عکایوی بیاس از سنان بر جبر و خطای عمل پیغام بگذازد و بایستاد و
 معقولان و هر که از او و عقل و خبر و بد و خبرت **شعر** ^{نظمت} صلیح بین و کوشش **شعر** و
 این که اگر کوشش و خرد و تقوی و با وی اقبال و خاتم بین و دولت ایستاد **شعر** و
 داشتند و کشت محض از بدی سواد خلاصه و تنبیه و در ایام است و هر که برندی نیست برین
 قرین بیاید و برین نیاید و قرار افتاد که حال برای ستمی سالکند از ما و از انبیا که برین و میان
 شاهرا و کان بعد از این سالات ملاقات افتد و در عین و ملاقات و ملاقات و در
 عقاب مصافات بندند و جواب ملاقات از اسرار این شعر و مناسبات و بیست و نه و

دست فتدای حواله با او نمود و تلبس طویلی ساختند و از آن گران برنجیک و بختانه بزد
نوازش او کنج و از معهود ایشانست بخوابیدند مرا که اندوه و غنا از آنکه کرده غنا و سله
پناه گوی کردند و از سر بیخشی که در جمعی **سپت** معیار عقل او را وی خواب و فروغ و روی
دوران در دو و از شخص و غذا جان **بر** بر صلیح و از لطف و صفای خوبست و در غم و
شفاء دل از راحت بران **افضل** استخوان و غصه و زردی و ذات حسن **عین** بخواص و بر لطف
سیریا **در** حایر و همی نوش چنان دو لکن که پیرفته مقابل همدیگر بپزه ها و از بی
کار چای که پدید نیاید بیارای و ظاهر ائی گران سبک در کشیدند و بیلو و و شمع از
انسان مولد درین غزل قولی مؤلف محترم **کشف** **افق** ای ترا که گران سبک در
چه داری که هست گران یا سبک این رطل بین ده اگر چه پیش این از روی و روی و
دو سیه تیغ که بیزه نعلی **کج** همدرخ کل و بیع اندر نغمی هفتون در جویا دام دو
مغزی روی و در روی ساعز دند **شهر** او گران با یکدیگر خون زعفران دند و بیایا سبک
متکین شده همدیگر اندای کشند و روی و بین را از کس برعه برین جویا و حضور عایشه احوال
اندای کردند و برین ساق و مکتان معهود از طرفین است و رفت که از انرا و ریش
دور باشد و یا اتحاد و ایضا و مستطیل بعد از اخلاص مقود و حقوق و استحال و افشار
مقرر شد که هر یک از انرا از گران بزارها و معهود و کارها و خاصه که در محله و سمرقند اند
فناست کنند و علم خود را لشکر بران در زینای و فضلای معین کرده اند و و قد و لکن
از آن طرف بخاراجی را و چنانچه ایشان خطی بودند میان بخار و بران ازین جهت
لشکر بران تنگ نباش بودند و هم در سبادی صلح بر سر طبر خود عن **لشکر** ای زمری که
مخبر و شدند **لشکر** و دلی و دلی و دلی ایشان از برین خود منزه کشند بران و عیسا

در او را رسالت بپادشاه و پادشاه را بی لایق و شایسته و طاعت و خضوع و کرامت و
 از حیرانان **شعر** و قیاسا قیاس خیر عالم را از معنی قیاس خیر احلال داد در مبدی قاعده
 موافقت با این و توفیق و در ملک و ملک را یکی ایستاد و از ترکیب اینها چون ابی روان
 نقش مقصود بر آنکس شایسته اند از هر شایران که از دنیا عید و توفیق و توفیق و توفیق
 جوزا که پیش از ابی افغان فرموده تا **شعر** من که است و تو شایسته ای که به سئال گمان شفاء
 کل شفاء بخیر و ارفاح عیون عقیق و نواب کلمات زاج و جوق و اورا چون چشم
 مست کرد آیدند اما هنوز چون تحت و دولت خود پندار و در کار بود بعد از کرد
 پیغام و اختیار و بیور عایشی و انعام مصدوقه جواب هم از پدر و موافقت و موافقت
 بر حسب و در ناظم کادان و از سراج با شایسته در مملکت معلوم کرد آید روزی
 در دفتر تحت حال نوع تغییر می مشاهده کرد و از او یک گمانی در حق خود معاینه دید
 اجازت انصاف و خواست ابی افغان بزرگ و از برایت او بی توفیق هر روز و کرباس نامه
 و بر **بیت** نکاو و بی که یک حمله بود با بی راه اگر دانی آید باشد شش میدان و نیز
 نود جو شوق و فراخ و در جوق و سیک که از هر جوانی و قیاس خیر و از ابی عیونیت که
 هزار بار بی تو فرقی کوان لحظه بود بگرد آید پادشاه و او را از آن تحلیف و احوالی ناست
 افزوده اند که پیشی نمود که باز دوی و نتوان دید و علی الیتین و کمان باطل را دست
 نیاید **نقد** تیری که در قیاس و کمان بیرون شد ایلمی از تحلیف و از هر مبدی تا هر گاه در آید
 باز کرد آن هیئت انصاف و درگاه و لا ینحلی من یقید و علی و افسر و افسر و افسر و افسر و افسر
 اسباب قیاس السوءه ایستاده و فرمود بیک و کار افتاده چه جای تو را باشد حیرانان
 که بهار و شایسته و زکات و جوق و رسید و از آید شش و چون عید و بر آن رسید و شایسته

بسته نگردد محسوس کنی یا بیخارج نشو و تقارن ایشان و مؤید تا بخارج او سهم و قدری دارد
گشتن باین سعود بیل سعودی در تحت السانی بود اولاً مانع گردد بد و گفتن بخارج و لایسته
موجود در قبضه تصرف بادرش و تصور استخوان و لایق می شود خارج سعود و
تلك مقتضی خود و کیناست باشد و همین قدر رعایت باید کرد که اگر کار در دست
اشباع مانند و مراجعت افتد از غلظت غرضی و تزلزل که بادرش امدادی تواند داد
برای همین سخن حق بید و جوار غلظت و دشمن شد سعود بیل الهست خیر و مؤید
و دکن اما دست لغزانت کینه داشت و او را سبب اعظم الحول و کل حق عند الطالبا
خارج است پس ازین که از کان که حکم برانج قید و استضعاف و ای و المومنین شده بود بدجرا
و بنا بر کما و فحقها و احوال عبادت و پیوستند و امر باین و بر بزرگ و بایسا و بر کچل
و مؤید و جوار السانی همین سبیل بود که از کان مختلف گردد بر او و صدها هزار سوار عز و داد
و در نه و سید سبع و سبب و شیخانه از اب المومند و بجزال ان اند و اعدای عطا
و کشم و شیخو ریان و طافان بنده و مؤید و مؤید و مؤید و مؤید و مؤید و مؤید و مؤید
گردانید و از شعرا عصریکه در حق او گفته **بیت** دانموی که برین سعود انداخته
دانموی تو اموی که بی شک دانموی که برین و کرب که از حاضران اینست اما اگر
دخول کنی نام ازین سبب و نظم معنی حاصل نشود همانا راوی از همین گفته اند که مؤید و داد
السوء بوده و علی حین اتمام و لایط و الفاظ بدین و بعد پسندیده می افتد **و قافیه** دان
روی تو اموی که بی شک دانموی تو مؤید و مؤید و مؤید و مؤید و مؤید و مؤید و مؤید
سیان شاهزاده و قفاقی و سبلاز نای گشتان شده و قفاقی از و دگفت و سبب مواظقت که مؤید
منیرم بود بگشت و پیشتر که هفت از ده روی روی داشت مؤید و بالسخن مؤید و مؤید

کلونه

بکرمی باز داد ارمایه نکونای حمله او و در قریب با فصد نکراد انوار شبر المون و رای مرصعات
که غنای بارنگو ایستاد و آن کرم و فرخنده و زو و مظهر شد و نمیکند و فایده و رحمت است
سکری به باز و ایستاد و نوری تمام از آن شکوه و نغایه و مار کفشد و نوری داد و قید
السا و کفنا و نکونای سامان قرار نگیرد با یکبار سوار و در باطن کرم چستان رفت و با داد و
ملک و زاری سپید و ایستاد و زو و نغیر خود را بوی داد تا مکر بمصا هریت و مطا هریت
اواز غایت که مخالف مالمون ماند و کرم کرم را در جل و غم و عقیقت و در حرکت انداختند
پوستند و نکونای راهلایک که در زیر کرم یکدست ایشان خبر یافت و فایده و نغیر
التار و لا العار و النیت و لا الذی کرم خواند و بنوادیم عفا به و زجا و لیل کالمون العواد
و بیه لیل الکیل الحقی المون خود را به یون الاخت و الی یحطرت زوان کرد و بید و ز
مقام افتاد و بر زبان استغفار و عفو و غافلان همان نوسل بود چون در فکشتن و زدن
ابا فاحان او را نواخت و سیور غایب فرود کرم ایستاد کرد و رعب و هراس و خوف نایس
از ناصیه که حال او کم کرد از نغیر نیت و خروج از ریه طاعت سوال فرمود و عفو داشت که آن
بران خطی اندک شغل بر داشت و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر
من نیت انما استکون بود و ایستاد و زو و کرم کرم را بران اقدام نغیر کرد و نغیر نیت ما بوی نغیر
غیر نیت شاکر داد و با در کفستان حقوق و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر و نغیر
پیش قدمه از عروق خلی و بوی نغیر نیت نغیر نیت نغیر نیت نغیر نیت نغیر نیت نغیر نیت نغیر نیت
و اگر عاقلیت نیت نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر
ان و حشمت در نیت نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر نغیر
غیر نغیر

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بهر چه قصور و سادگی استای و این بیاد شد و در هر حال نیست و گفت هر که که آمد و در دعوای
 و طایفه ای نیست و شایسته است و شایسته است و شایسته است و شایسته است و شایسته است و شایسته است
 در باحی و بر دهنش نیست و نور و نور است **بیت** حمله و عیش و زنا را می بینم و در دم و کین و عجز و زنجار
 برای از همه بیرون استای بدین سخن که در سکون چای و عیش و زنا را می بینم و در دم و کین و عجز و زنجار
 می آید بدین شد ثانی الحال عزم و مقابله و شفا که در دین و روی باصالت و در صاوت و اطمینان
 در مظلومت و در **شعر** کان علی الحاحین نه ناز و آیدی القوم الحجة البرهان سئل لکم کل
 شئ غیر ناسی و روی کل شئ غیر فاش بهر ماست و نکران که آن سالخورد غلام بران شود و زبان کشید
 انا با الحاحین **شعر** کان لیس فی حشر ما للعدی و القوم کان صبا و مستطابا باه و این لکن
 در کرد و بره با شنان نیزه شانه و می نمودند و نایب کان که نایب اقبال بود و از این **شعر** **شعر**
 کاهم بر وین التوت و غلامه او بنفشه و من الحمر و بخانه در حوضه کار و از این **شعر** **شعر**
 الی شیهه ساوره و لا الذی با حیا لا کوی مختاری در وصف است ایضا این دو بیت را ستود
 نظم و شایسته است **بیت** نهیم زخم او زده نار خوا و ایند پیش او برو و زنجار و بیرون و بیرون
 صنم و شایسته است **شعر** دبدبه در چنگل شایسته **شعر** بر کرده و خاوه و کمره بر ناله که گفته اند و در
 غایت ترغاب و ناگزیر غلام اقام و سلام و شایسته بود و استغیر از الایک غلام است و در
 او هر که حیوة فرو و او زنده و از مغرب و با حیا و شایسته **شعر** جلالتی به چون باوی نو کرد و
 سپید و دشمن را پشت و پناه و بلع لاسیل و باه و در دوزخ هیچ و در ساجد و **شعر** و شایسته است
 نرویان در عزم و نازک غرض که جام کشته در باقی شایسته **شعر** لا یفعلکم الفوارس الذی لا یفعلکم
 غایب است غلام و زنده و مراد شمر و یوسف **شعر** در ساجد و در غروب با حیا و شایسته **شعر**
 بهر چه در هیچ قطع نیل کون لکن کار کشت از روی و عجز و شایسته **شعر** و از دست و در سلطان ان لکن

بای داشت بلید بران اسلحه عزت و دل کمان در انش عزت بران بخت چون کرد که بدست
شهر از المسموم المهر که کاغذت ^ه کاغذ ظهور بر اسفند انخلع و کاغذ ظهور المهر که کاغذ
 خا طه همینه السوف القوالع سازه و خيام خاویکه علی اثره با مانده نه و انحصار
 و معی و استالاب نایا و کاسلیر کشتی لشکر با لوع غایب دست یازان در شکار و یونان
 و دشمن در یاب و هوان و هوان و خلدان سرگردان برقراریدین بر بال لشکر که در زخمان
 تعمیر فرمود و بر عزم و بجه باز روی خاص فتح و طفره بر یونان و یونان ^{برهان} **بکت** بر
 رکاب و کجایه کوشش انساب پیش ترانش بر کاشیه کن و زکار عیان بر داشت چون
 طالع یمنون و شکوه دولت روز افزون در مشتقر و جلال زول و مؤید مسامع قطار نظام
 پستان از این فتح نامداپ مشتف ساخت و بر قاعده دایره عدل و انصاف که موجب تمام
 با در شاه قیامت بر او اوج **بکت** یکمیت فتنه کی نیستی اتری ای اگر نه شیخ و کفر انش
 بر او از طرف با میقدار پنج هزار سوار و اسطوار و قلعه بسیار و پردیانی کار **و انقار** و کو
 که بود طره مشکین ان بکار با انکار و قیادت او انوار و جلال و ظاهر بود و مؤید محنت و دران
 مشکاف و مشوار بالیکه از زور کار و قلاهی بدید و اقلامی نعوذ بالله من ابوالسطه سفله
 که در حومت و خجالت و انقار و زور و یونان قوی محرم که از غریب انصاف اعضا که در
 از این بدان متعلو است باز مانده چنانچه صحت جمیع بختیت مرا که خاص **مضارع**
 بجای عیانم انصاف و اسالی بر حقوی که در قلا و اسالام و اسقل شد تمام و اسالطه
 شیار الدین لقب نهاد بدی ایلی بخداست قید او و سناده و از غلبه بر شاه و زکار و شلای
 بیعار و قمر و لشکر و خال مضطر خبر داد قید و در جواب بخدی بر روی نهاده و فرمود از رسته
 زانو کان جمعی که آمدند از ده من اجمعت که در کرب که بر کسکه بودی مبین مهوره داشت و بر کرب

و چون باز آن هم

او حق خود را دیگر کرده و یونان که با اتفاق معین کرده بودیم شمسند داشتند تا تمام لشکر را چون نایب
خود و وزیر ملک بیاد خود گایند و کابل العزیز و قریه فیضیه را ازین بایر جواب بیاورند و
نظار و علوفات لشکر او معین کرده و کشت این روستایان در بخارا باشند تا وقت قریب بای چون اتفاق
دانی بهم رسیم کما را کرده شود بر او ان روستایان در بخارا بیاشید و از هر طرف و لشکرها و
پرسند چنانچه سی هزار سوار عزم دار و و حرا را موجود بگرفت و در حقیقت از دست به لشکر
بطریق است این بیرون رفت و خواست که از باد شاه را در کاندازد و در غرض بخواهد بیاورند و تقصیر
کرده اند و از خدایت او و نظایر شده انعام کنند بدین خیال براق بپیکر از و ان و مورد نا محذور
احضار کند بر زمین براق بپیکر که اگر نمره نماید و محاربت صورت افتد و در بخارا کشته
شود چگونه باشد و بگفت ان را و او باشد چه بنیاد و بر زمین یا شخصان بپیکر اعول
مبارک و کشته اتفاقا براق بپیکر در شکار گاه یا خدای بی سید و با وی مددی و ان اندوخته
چون این شعار داشت از آمدن بخانه است براق تا پی نمود و بسوی محرم خود روان شدند و
بپیکر ان غرض تعلقب کرده و با لشکر سپه سالار احمد تری بوی انداخت بر او در جواب هم بر زمین
کشاد او بر مقتل اند و بر جای نرسید **مسرح** ای کرم چرخ رو همه از کشت و کوهن و از
طرف دیگر یاسا و بخانه بپیکر اعول رسید و دانست که اندیشه براق بر حسب و ضمیر
او بر سر مظلوم مطوبت یاسا و در بخارا ساپند خدمت با بپیکر اعول مؤکد داشت و
زاده سالی حقوقی خود را بر زمین معز و از زمین این عبارت تقدیر کرد که بپیکر
مدت باخته ها نرسد ما بر زمین نشو و جانهای ملوک بپوشیده و کلمات مرقوم از دست ما
در کعبه نکر نکافان حشوی و امرو زانکه ما سا و در کام از ده ها ملک است و از این
کرده و کشت **مخبر** قسم خواهی بداد و بدیدار که نه بپیکر اعول بخود بر هیچ مکر و مکر و

برقیان زباج سید و کشتند و انبساط یافت اما منتدی بنا، مصاعف مدغم کرد ایندیشا
 باقی دو مخالفان را بنده کرد و از حد جدا ساخت و بختی و تعذیب برکشاد و بلاد ماوراء
 النهر که بعد از آن مدتی بواسطه اجتماع برآکنندگان وایت لای از خانه برآخادگان امیدوار
 دیار و انبساط مکان دلتان دیار حاصل بود باز از دیار عاقل گشت و مدتها آن نواحی برین
 محاذی و القریه و مکان و دهه العسکرین آراستن و خوشبختی و فراغت و آسودگی مستعد
 نمکند و کوهن باله مجبور ماند و چند روز میان اینان محاذ یافتاد و هر دو بنیت برآخاد
 نصرت لشکر قید و منصور شدند و محاذان مگور تا شهر سته احدی و سبعین
 و سیمانه صاحب دیوان در بندگی باقا خان عرضه داشت که میان قید و دیگر گشته
 زادگان بواسطه بلاد ماوراء النهر عرضه مجاولت بمسوط است و هرگز که انجا نمکن
 و استعدادی یافت بدیناغ خود بخیرالامت محال بود و اد مصلحتی نباشد لشکر را برآورد
 و آن دیار را عرضه و شهر که در نا شاغل بطال از میان برینمزد حکم برآید شد که یکی
 بناد و چهار دو و آفتاب ترکان **میر** و نوسان هینا و عید و سده و رها باحقاد و ما
 حتی شوق دروغها بخارا روند و شایان لشکر و دایه تمام امرا یوسف و فرغندی و بران چرمی
 و جورغندی و ابلان و فاجوارم یکبارگی تار غار تیاران حد و خط و سر گذاشتند و کل است
 که کرد و درین سبب انوشیروان **مفرح** قوما در مروز را بیرون یاسود و حکم فرمان برآورد
 بیکران و این شدند از وصول آن اواز لشکر معلوم شود چنانکه بخت و بسیاری از دیار
 بخال و سترقت و جلاد و طن کرده باطراف چون رفتند و پیش خیال و طن جزد و خواب و بیداری
 و بانا و جوی مولیان این مسئله بیکبار زدند **شعر** قیا و سکنین فاشی ساقی وینا و طایفه
 لیاکین البان پسران چشم و ناله که بچهارم رفتند و کلا بچ که دال الملک بود و بخت

وکافش را قتل تمام و تاراج مقرر شد پس رسانیدند و از طرف دیگر کینه می نمود و با کفر هفتم
 و سب سال مذکور بخوار دادند و هفت روز کشتن کردند چنانکه ده هزار آدمی در کشتن
 میرا آبادان گرفتند و هر روز از زند و برزق و کشتن و رفتن و کشتن و سوختن شعله می
 سبحان الله کوی این قضیه جوابی است نه از مسعودیه بود و وقت ملاقات ساحل بود
 القصد مذکور که مستحقان او بود و در سبط معروف جهان جهان مذکور که کمال
 نشان میدادند و قریب هزار طالب علم در روزی از انجا تحصیل علوم و استیصال علم شفا
 داشتند و انش و زند و دود و غم اندوختن از آن بزرگان رسانیدند و از کشتن و دوی می رسید
بیش سبب از این سبب است که در میان کشتن کشتن و غارت طایع و غارت
 چاه مراد عواقب و بکار و بکار لطیف دیدار کشتار کشتی رفتن از دست چون مذکور
 لشوب دل به دل فرشته باز و روزگار بزرگ نالیه ای می بیند پس جوان و میان بالشکری
 از عقب بر رسیدند و مقدار پیمایان اسپران باز گرفتند و بخوار رسانیدند اما ای
 ما و زله الله این قصد و غارت را بیتی که کوبل و اغلا آفتاب ترکان داشتند و آفتاب
 بدگامی بر خشم ازین کشتن چشم بود است عین و سواء موع با یقین و ناز و ظلم و قضا
 و تحریر و تحریر عواصم و از آن سبب بخوار و بعد قضا الله و حال اکسا
 چون مسئله باطل منحل بود و درین نزدیکی سبب و نیشانی می نام مشو طنان خواست بود
 و تحریر و انفعالی حکم آن با کمال رسید بواسطه رد اوست فیصل این ظالم چون کتب
 مظلم از کت هراته العتیه من الدین و کتب الوطن من ایمان عرف و تپ و اصل و غیره
 در شان مشهور و آراء و عواصم و سبب می شود **بیش** و زند عاقبتی ذکر کرد
 از اندام کسل هر دست میاد کشت دست راست کشته اند که کابو به طایفه در تحصیل

[illegible]

او بر یک خولان سببی قدیم و قدیم که در آنجا
 کثرت و سائز و شغل و جالبان صفاتند. سپهرین بر و در آن بر و خلا و خوشانند. چو آب بکشانند
 زهری که در آنجا باشد چون رخ بماند زهری که در آنجا باشد. و بخارا که است مجمع بخار و طریقت
 و سنج زلال طایف و شخص کمال بالشت و کار جان و نسو و فصاحت بوده از ارباب و عیوف و اقلام باشد
 و خلافت و زبانت شوق و جمال با و لاقت و بافت **شعر** بخارا هو الزمان الذي لو رعت
 خیر عن قلی ذلك بخارا و این حکایت در قوافی مسطور است و پیش از این تاریخ مشهور که چون
 امیر محمد بن فضل السامانی سقی الله ثریه بولایع خراسان در آنجا فتنه عزیمت و توحید رفعت
 و شمر جرات ابرار و مشهورات سناکن زاین کوشند و باب و عواد انجاشن و روح و شمع
 شد و صیغ و شرف و شایسته بود بقای مدینه مغلقت و خوار و زردا و ندم و امیر
 و کافه عساکر ملائت قزو و سیلان طابع بطو و مسطر و بخارا و عیوف و زوس سانه از آنجا
 کنت دست شوقی باران قدیم که پلان جان را تا با و و ساقی محبت همدان از دیده من ناب
شعر و لولا هوکی لا وظان ما حق نال و لولا لک الکعبان میان مغر و در سواد شب
 شمع صفت در گذر بودند و عندکام انفجار و با شمع بیا و صبا و زین راز و با خاطر
 کاتبم از آن **باجی** در صبح که کار و این جان بکند و هر بار که بر کوی فلان بکند و کوی
 که نیم از آن و سده قدس بر نرسیده حور جهان بکند و رسول عاشقان پیش و معشوقان
 هه این شعر مستطاب **شعر** است و کلبه یا نسیم الصبا فی انهم خدی فیهم الوکیل و عینه
 شقی شافان همیشه هه این خطاب **شعر** است القطاع من معبر جناحه العمل الی این
 قاهرینا اطمینان کوی رساله الحسین الی الاوطان را از نثار طایر ایشان فراهم آورده بود و
 و از این اوقات فراوان منجوران و عدو زبایر شورش و ناله اکند که که کامی شعر خیر و با و این کوی

[illegible]

[illegible]

أَهْمَرْتُمْ بِتَعْمُرِهِ عَلَى وَجْهِ أَفْضَلِ الْمَكُونِ وَأَذْكُرْتُمُ الْعِيَالِ مَا هَبْتُمُ الرِّجَالِ عَلَى الْفَيْحِ وَالْقَالِيَةِ
 وَتَقَرُّ عَلَى الرِّبَايَةِ فَلْيَبْرُكْ لَكُمْ رَجَاؤُكُمْ وَبُحْدُكُمْ وَاجْتِهَادُكُمْ وَدِينُكُمْ وَحُسْنُ اعْتِنَاؤُكُمْ ثَابِتٌ قَدَمٌ وَ
 صَادِقٌ دَمٌ أُنَدِ وَحَمْدُ اللَّهِ أَشْرَقَ مِنَ الْمُسْتَبِينَ أَنْفُسُهُمْ وَأَمَّا أَلْهَمُ بِلِقَاءِ اللَّهِ يَتَالُوهُ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْبَلُونَ وَمَقْبُولُونَ فَالْقَبُولُ لَكُمْ دِينٌ وَإِلَّا يَتَدَبَّرُونَ سِتْرَيْنِ سَاخِئَةٍ وَتَحْمُ حَسْبُ
 وَوَلَاءُ وَلَا تَطْعَمُ الْكَافِرِينَ وَالْمُتَأَنِّبِينَ دَرَجَتَيْنِ صَاءٍ طَيِّبَةٍ أَفْئَادَةٍ وَأَرْحَمَ رَحْمَةٍ بَيْنَا
 مُرُورِ الدِّينِ السَّوَاءِ وَعَمَّا صَلَاحَاتِ كَاتِلِهِمْ حَسْبُ الْغُورُوسِ لَوْلَا الْفَيْحُ فِي كَرَّةٍ وَفَرِيحًا
 لَا يَكْتُمُ الْقَاعِدُ دِينَ الْمُسْلِمِينَ غَيْرَ أَوْ فِي الْقَرْفِ وَالْمَجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمَّا أَلْهَمُ
 وَأَقْرَبُهُمْ فَكَلَّمَ اللَّهُ الْمَجَاهِدِينَ بِأَمَّا أَلْهَمُ وَالْقَاعِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً تَطْلُوعِ نَوْدَةٍ مَالِ
 جَانِبِ رَأْيٍ مَعْتَرِضٍ أَصْدَارِهِمْ وَكَوْنُهُمَا الْعِصَابَةُ مَقْرُونِينَ وَكَوْنُ قَوْلٍ حَقٍّ أَوْ بَاطِلٍ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ الْغَيْبُ مِنَ الطَّيِّبِ وَالْمَحْظُوفِ مِنَ الْغَيْبِ دَرَجَتَيْنِ ضِيَاعِ وَهُوَ قَوْلُ وَزْدَنُ سُبْحَى
 مُرْضِي أُنَدِ وَالْمُحَافِظِينَ حُجُوزَ الْإِسْلَامِ وَحَاسِبِي حُجُوزِهَا بِأَمَّا أَلْهَمُ وَتَعَاذُوا عَلَى الْإِسْمِ
 وَالْقَوْلِي كَوْنُ حَسْبِي سَأَلْتُ شَعْرَهُمْ أَوْجُهُ غُرَّ وَدُرِّ كَرِيمَةٍ وَمَعْرُوفٌ كَلَامٌ وَأَلَسَ
 لَدُنَّ وَأَذْكُرْتُمْ خُصْرُومًا مَطَاوِعُ وَمَرْكُورَةً سَمَى وَمَعْرُوفَةً كَرِيمَةً لَأَجْعَلَهُمْ دِينٌ فَجِيكَ
 بِرَحْمَةِ اللَّهِ أَلَا أَدْرِي أَلَمْ تَكُنْ تَقْوَى حَارِدَةٍ وَفَرَفَاتِي إِذَا فَاغَتْ أُنَدِ رَوْصَتَهُ أَلَا أَدْرِي أَلَمْ يَلِ
 شَايٍ وَفُشُونَتِ كَذَلِكَا فِي أَمْرٍ طَرَفُهُ بَرْنٌ فَلْيَبْرُكْ لَكُمْ رَجَاؤُكُمْ وَبُحْدُكُمْ وَاجْتِهَادُكُمْ وَدِينُكُمْ وَحُسْنُ
 اعْتِنَاؤُكُمْ ثَابِتٌ قَدَمٌ وَصَادِقٌ دَمٌ أُنَدِ وَحَمْدُ اللَّهِ أَشْرَقَ مِنَ الْمُسْتَبِينَ أَنْفُسُهُمْ وَأَمَّا أَلْهَمُ
 بِلِقَاءِ اللَّهِ يَتَالُوهُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْبَلُونَ وَمَقْبُولُونَ فَالْقَبُولُ لَكُمْ دِينٌ وَإِلَّا يَتَدَبَّرُونَ سِتْرَيْنِ سَاخِئَةٍ وَتَحْمُ حَسْبُ
 وَوَلَاءُ وَلَا تَطْعَمُ الْكَافِرِينَ وَالْمُتَأَنِّبِينَ دَرَجَتَيْنِ صَاءٍ طَيِّبَةٍ أَفْئَادَةٍ وَأَرْحَمَ رَحْمَةٍ بَيْنَا
 مُرُورِ الدِّينِ السَّوَاءِ وَعَمَّا صَلَاحَاتِ كَاتِلِهِمْ حَسْبُ الْغُورُوسِ لَوْلَا الْفَيْحُ فِي كَرَّةٍ وَفَرِيحًا
 لَا يَكْتُمُ الْقَاعِدُ دِينَ الْمُسْلِمِينَ غَيْرَ أَوْ فِي الْقَرْفِ وَالْمَجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمَّا أَلْهَمُ
 وَأَقْرَبُهُمْ فَكَلَّمَ اللَّهُ الْمَجَاهِدِينَ بِأَمَّا أَلْهَمُ وَالْقَاعِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً تَطْلُوعِ نَوْدَةٍ مَالِ
 جَانِبِ رَأْيٍ مَعْتَرِضٍ أَصْدَارِهِمْ وَكَوْنُهُمَا الْعِصَابَةُ مَقْرُونِينَ وَكَوْنُ قَوْلٍ حَقٍّ أَوْ بَاطِلٍ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ الْغَيْبُ مِنَ الطَّيِّبِ وَالْمَحْظُوفِ مِنَ الْغَيْبِ دَرَجَتَيْنِ ضِيَاعِ وَهُوَ قَوْلُ وَزْدَنُ سُبْحَى
 مُرْضِي أُنَدِ وَالْمُحَافِظِينَ حُجُوزَ الْإِسْلَامِ وَحَاسِبِي حُجُوزِهَا بِأَمَّا أَلْهَمُ وَتَعَاذُوا عَلَى الْإِسْمِ
 وَالْقَوْلِي كَوْنُ حَسْبِي سَأَلْتُ شَعْرَهُمْ أَوْجُهُ غُرَّ وَدُرِّ كَرِيمَةٍ وَمَعْرُوفٌ كَلَامٌ وَأَلَسَ
 لَدُنَّ وَأَذْكُرْتُمْ خُصْرُومًا مَطَاوِعُ وَمَرْكُورَةً سَمَى وَمَعْرُوفَةً كَرِيمَةً لَأَجْعَلَهُمْ دِينٌ فَجِيكَ
 بِرَحْمَةِ اللَّهِ أَلَا أَدْرِي أَلَمْ تَكُنْ تَقْوَى حَارِدَةٍ وَفَرَفَاتِي إِذَا فَاغَتْ أُنَدِ رَوْصَتَهُ أَلَا أَدْرِي أَلَمْ يَلِ
 شَايٍ وَفُشُونَتِ كَذَلِكَا فِي أَمْرٍ طَرَفُهُ بَرْنٌ فَلْيَبْرُكْ لَكُمْ رَجَاؤُكُمْ وَبُحْدُكُمْ وَاجْتِهَادُكُمْ وَدِينُكُمْ وَحُسْنُ
 اعْتِنَاؤُكُمْ ثَابِتٌ قَدَمٌ وَصَادِقٌ دَمٌ أُنَدِ وَحَمْدُ اللَّهِ أَشْرَقَ مِنَ الْمُسْتَبِينَ أَنْفُسُهُمْ وَأَمَّا أَلْهَمُ

كَوْنَهُ حَسْبُكَ وَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَوْ كَانَتِ الْجَنَّةُ وَالسَّمَاءُ فِي يَوْمٍ وَاحِدٍ لَوُكُنْتَ
 فِي الْأَرْضِ فِي يَوْمٍ وَاحِدٍ مَعَهُ كَرِهَيْتُ ثَانِي وَثَلَاثُ أَرْبَعًا بَيْتٌ جَمَعَ دَوَارَهُ هَذَا نَقَطُ بَيْتٍ
 كَشْتُهُ وَثَلَاثُ مِثْقَالٍ وَسِتْرُهُ ذِي الْأَبْيَاقِ مَرْوَةٌ وَفَتْوَةُ الْمَدَةِ عَقُودٌ عِشْرَتُهُ أَلْفٌ بَعْدَ الْإِثْنَاءِ
 بَادٍ شَاوِلَ الْأَيْمَنِ إِلَى الْإِثْمَامِ كَفْتُهُ وَتَالٍ وَجْهًا إِلَى الْإِثْمَامِ شَعَارُهُ سَمَاعِيحُ مُحَمَّدِي بِالْوِجْهِ قِيَامُ مَرْوَةٍ
 ذِي الْوَاخِرِ شُهُورُهُ خَمْسٌ وَرِسْتُهُنَّ وَحَسْبُهُ صَلَاحُ الدِّينِ يُوسُفُ بْنُ أَبِي بَرْزَاءَ وَذُو
 نُورِ الدِّينِ شِيرُكُو كَزْكَرَاذُ وَجُوهُهُ إِفْرَادُ مَقَرِّيَانِ صَاحِبُ نَامِ مَعِينِ الدِّينِ مُحَمَّدُ بْنُ زَيْدِ بْنِ
 أَقْسَمُ بْنُ بَرْزُوقِيَّةٍ سَبَابِ قِصَاصٍ عَالَمُ مَسْبُوكٍ قَدَرُ كَرِيمٍ لَبَّاسُ خِيَارٍ وَتِلْكَ حُجُومَاتُكُمْ
 بَيْلُكُمْ دِفْعَةُ أَوْبُدُكُمْ وَضِعَاغَةُ مَرْوَرَاتِكُمْ بَرْمَلَكُكُمْ مِطْوُوسُكُمْ لِكُفْتِ الْغَاثِ وَالْغَابِ بِاللَّهِ
 أَبُو مُحَمَّدٍ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُونُسَ بْنِ عَلِيٍّ فَطَرَاكَ الْأَكْسَلَ مَرْوَدُ الْأَسْلَمِ مَرْوَمُ فَرَعُ أَبُو بَكْرٍ مَعْدُومُ الْقَلْبِ
 بِالْمُسْتَوْبُودِ وَحَسْبُ صَبَاحِ أَظْهَارِ دَعْوَتِ الْخَادِمِ دَرْغَمُ دَاوُدَ وَبِرَاسِطَةِ الْبَرْزَاءِ وَكَوْ
 اؤُنْزَارُكُمْ مُسْتَعْلَى الْعِيَانِ يَدْعَتْ وَالْحَادِ وَمُسْتَفْرَجُ يَدِ فَرَجٍ نَاصِغُكُمْ شَدِيدُ كَيْفِ الْعَاجِلِ
 مَعْرُوفُ بَيْتِ الْبَهَائِغِ مَالِ الْخَدَائِعِ عَرِيقُ شَامِمْ وَفُوشُ وَخُرَاسَانُ وَدَرْوَاظُكُمْ مُسْتَعْلَى
 سَهْمُورِ بِلَا مَعِيلٍ مَفْرُودُ سَهْمِ الْإِيَامِ دَوْلَتُ أَوْدُكُمْ وَكَذُفُكُمْ وَصَلَاحُ الدِّينِ أَفْأَادُكُمْ وَدَاوُدُكُمْ
 بَرْتَبِيعُكُمْ كَذَائِدُكُمْ وَنَهَالُكُمْ وَجُودُكُمْ أَيْشَانُكُمْ دَرْوَاظُكُمْ بَيْنُ دِينَ بِلَا شَاتِ مَنَابِتِ زَهْرِكُمُ الْأَشْجَلِ
 سَهْمُورُكُمْ صَلَاحُ الدِّينِ دَرْوَاظُكُمْ وَاسْتَعْلَى دَرْوَاظُكُمْ وَاسْتَعْلَى دَرْوَاظُكُمْ وَاسْتَعْلَى دَرْوَاظُكُمْ
 شَعَارُكُمْ وَفَتْوَةُكُمْ بِالْأَسْبَابِ خَلْفَاءُكُمْ بَيْتُكُمْ كَرِيمُكُمْ دَرْوَاظُكُمْ سَهْمُورُكُمْ وَفَتْوَةُكُمْ
 وَرِسْتُهُنَّ وَحَسْبُهُ حُفْلَتُهُ وَرِسْكُهُ نَامُ حَلِيفَةِ النَّاصِرِ بِاللَّهِ بِرَسَاكِبِ نَسَائِرِ سَلَامِكُمْ
 أَنْ دِيَارُكُمْ وَفَتْوَةُكُمْ سَاخَتْ وَأَوْبَادُكُمْ مِثْلُ أَرْطَافِ مُجَاهِدِ كَاثَرِكُمْ دَرْوَاظُكُمْ وَفَتْوَةُكُمْ
 وَلَكِنْ كَرِيمُكُمْ مَعْدُومُكُمْ وَحَالُكُمْ وَنَوَاسِمْكُمْ هَذَا غَلَامُكُمْ تَبِيعُكُمْ دَرْوَاظُكُمْ دَرْوَاظُكُمْ وَفَتْوَةُكُمْ

نسخ من نسخة
 تدارس من نسخة
 مواصل من نسخة
 وفضل من نسخة
 ابن خلدون من نسخة
 كرتيب من نسخة
 فرسان من نسخة

[illegible]

[illegible]

[illegible]

وَبَعْدَ ذَلِكَ أَمْسَلُ الْفَرَاتِ بِمَشْرِقِهِ بَا فَاخْلُ أُنَاقِيَةً عَنِ حَكَايَةِ وَاسْتِثْلَالِ بَرْكَائِلَ وَنُورِ
وَأَفْجَامِ بِنْدَقِ نَهْدَارِ وَرُشْقَامِ نَهْبِ وَاسْتِغْطَامِ دَسْتِ رَدْهَانِ نَهَادِ وَجَبْرِ خَالِ الْبَابِلِ
وَكُتْرِ خَارِبِدِي كَفْتِ الْبَلْبِي بَاغْلَامِ مَا جَوِي بِشْرِ بَرْكَانِ فَرَاوَنَ فَرَاوَنَ جَوِي حُضْرِ اسْتِغْطَالِ وَكُتْرِ
اسْتِغْطَالِ بَرْكَانِ بَرْكَانِ فَتَحْتِ بَرْكَانِ شَرْوَجِ وَاقِعِ نُوْرِ خَامِ كَرَمَانِ مَلَكْتِ مَوْجِدِ
عَسْتِ نَاجِ دَاوَا قَلْبِ خَارِيَتْ كَرَمَانِ سُرْكَشَانِ كَيْفِي لَطُوفِ اسْتِغْطَالِ مَوْجِدِ مَطُوقِ بِشْمِرِ
أَوْرَدِ وَدَاوِ مَرْفَرِ فَرَاوَنَ سَلَاطِيْنِ عَمْدَانِ شَوْشَوِ شَهَابِ وَجَلِ الْبَحَالِ وَحَسَابِ
بَرْكَانِ فَتَحْتِ وَبَرْكَانِ مَارْزَانِ تَهْمِيْنِ تَهْمِيْنِ نَهَادِ بِشْرِ خَالِ رُومِي كَارِي زِيَادَتِ كَلَالَتِ
كَمِ بَرْكَانِ رُومِ جَوِي بَا فَاخْلُ جَدَانِ مَعْقِدِ جُودِ وَكُوشِ عَيْنِ أَوْرَدِ مَطُوقِ اسْتِغْطَالِ مَوْجِدِ
بَابِنْدَقِ دَاوَا مَرَاكِلِ غَارِ نَهَادِ وَتَرَاوِيْغِ فَاخْلُ دَاوَا بِشْرِ سَلِ بَرْكَانِ دَاوَا وَرَاوِيْغِ اسْتِغْطَالِ
مَلَكْتِ رُومِ نَعْفِ وَنَعْفِ وَنَعْفِ كَرَمَانِ وَنَعْفِ كَرَمَانِ دَاوَا مَطُوقِ مَعْقِدِ دَاوَا وَنَعْفِ كَرَمَانِ
دَاوَا بِشْرِ سَلِ وَنَعْفِ كَرَمَانِ دَاوَا مَطُوقِ مَعْقِدِ دَاوَا وَنَعْفِ كَرَمَانِ دَاوَا مَطُوقِ مَعْقِدِ
وَبَعْدَ ذَلِكَ أَمْسَلُ الْفَرَاتِ بِمَشْرِقِهِ بَا فَاخْلُ أُنَاقِيَةً عَنِ حَكَايَةِ وَاسْتِثْلَالِ بَرْكَائِلَ وَنُورِ
وَأَفْجَامِ بِنْدَقِ نَهْدَارِ وَرُشْقَامِ نَهْبِ وَاسْتِغْطَامِ دَسْتِ رَدْهَانِ نَهَادِ وَجَبْرِ خَالِ الْبَابِلِ
وَكُتْرِ خَارِبِدِي كَفْتِ الْبَلْبِي بَاغْلَامِ مَا جَوِي بِشْرِ بَرْكَانِ فَرَاوَنَ فَرَاوَنَ جَوِي حُضْرِ اسْتِغْطَالِ وَكُتْرِ
اسْتِغْطَالِ بَرْكَانِ بَرْكَانِ فَتَحْتِ بَرْكَانِ شَرْوَجِ وَاقِعِ نُوْرِ خَامِ كَرَمَانِ مَلَكْتِ مَوْجِدِ
عَسْتِ نَاجِ دَاوَا قَلْبِ خَارِيَتْ كَرَمَانِ سُرْكَشَانِ كَيْفِي لَطُوفِ اسْتِغْطَالِ مَوْجِدِ مَطُوقِ بِشْمِرِ
أَوْرَدِ وَدَاوِ مَرْفَرِ فَرَاوَنَ سَلَاطِيْنِ عَمْدَانِ شَوْشَوِ شَهَابِ وَجَلِ الْبَحَالِ وَحَسَابِ
بَرْكَانِ فَتَحْتِ وَبَرْكَانِ مَارْزَانِ تَهْمِيْنِ تَهْمِيْنِ نَهَادِ بِشْرِ خَالِ رُومِي كَارِي زِيَادَتِ كَلَالَتِ
كَمِ بَرْكَانِ رُومِ جَوِي بَا فَاخْلُ جَدَانِ مَعْقِدِ جُودِ وَكُوشِ عَيْنِ أَوْرَدِ مَطُوقِ اسْتِغْطَالِ مَوْجِدِ
بَابِنْدَقِ دَاوَا مَرَاكِلِ غَارِ نَهَادِ وَتَرَاوِيْغِ فَاخْلُ دَاوَا بِشْرِ سَلِ بَرْكَانِ دَاوَا وَرَاوِيْغِ اسْتِغْطَالِ
مَلَكْتِ رُومِ نَعْفِ وَنَعْفِ وَنَعْفِ كَرَمَانِ وَنَعْفِ كَرَمَانِ دَاوَا مَطُوقِ مَعْقِدِ دَاوَا وَنَعْفِ كَرَمَانِ
دَاوَا بِشْرِ سَلِ وَنَعْفِ كَرَمَانِ دَاوَا مَطُوقِ مَعْقِدِ دَاوَا وَنَعْفِ كَرَمَانِ دَاوَا مَطُوقِ مَعْقِدِ

نماید آن را بدین جهت که این خاندان از دیرباز است مستور و کثرت در طول و عرض و قال الله
الذین علیهم نار و هم فی ذلک الاثنی عشر نبیا ای اقامت کرد پس با غنائم موفور و مساعی مشکویر
بیمویب مصر کرد از الملک اصیل بود تو حیه و نمود پس نماست خطوط و توان که حکم معت
و لفظ سخن عیار خاندان بودی پیش با قاضان و فستاد چون ایلیان از این جاده که جای بود
انکار خاطر و با عیله غیب اند و نمود خبر یافت مانند شیر خیمه دار و بکند همو
در قلع و این طایفه بالک حاضری متوجه و رم شد و شمع غر و اقبال پروانه و اگر از آنها
لشکر مصر با ایلان و شاه پروانه اندیش پس این شهر بگشت و پیشوا و روم با خط و مطا
و اگر صاحب الایمیر در کائنات سلطنت یک چنین ابرو شمع وندی گذرانید و زانو
یکه از ایلان طایفه مستقر کرد و در شهر ویرانه
دیار شام و نمود تا شمع و یکینه کشند و روز و دست مخالفان بر و قال رسانند بعضی چون
ایلیان و غفور مک و عافان همت بر نری و صورت بید و دار مسلم و ایست شاید که او
تقریب طایفه مصر بیا و دیوار مقصود قصر و ماع سیمی که است لشکر افراسیاب غنای جانیت بود
که در سنا ایضا بر کشادند و قلع و دیوار حصار دادند و هر چند و علی حبیب بود و لسا
استظهار و سکن بد خانه و افر و رصین نزد یک است که مشهوره و خرقه خوب یعنی مغول و مرد
مغایات بر و قلع امتیال شمشد که این ده در قمار و مشاورت تدبیر طغر بردارند و قلع
عند الان و مصر و یمنیت سنان افرایع کنند سکنان بهره بهره خال شدند و با عالم و
خال و این چند بار و ایلان سیاحان غرضه و مواضعی هواوی طیور و رساگ او با حیثه و بخا
و تحریک اطلاع کردند و از انجا تا فاهره چون ابراج طیور و قیلمان و نماقین این شغل
موضع بر وضع قریب بود هم از این نوع رسولان از سال و ارج طایفه شدند حکایت کردند که چون

مسیحی

سپهر رخ ز دژ و کبابیان نصف النهار بپوشیدان بر پدید برونه ناله بریده بخورید قمار مضاف
عرض مراد قطع کرده میسر سالو میسر سید شاه ابان قلمو معالی بنذوق دار چون بخور
یسالو خامه مرغ فوسف و قوف یافت حالی جواب فرمود که محافل ان قلعه ساکنان
و مستظهر خارج باشند در هیچ رایت دولت نیا سازد و روز هفتم در بخوابی همه طلوع خواهد
بود و اگر در بین عیاد و بکشت خفای آفتابشان در کتبم قلعه مرخصند پس در واره هزار
سوار **شعر** جو تلایع از زمین غمی خواها قوئل یما غمی الکرام نقول قومود ساسانک
مسافرت و محاربت کرده در حرکت آید و خود یافته غلام بران یکام در بغیل تمام رفته
شد شاه لایت بر مگردند که از قاهره تا پیره پست و هفت موضع بام بسته بود اگر چه
سایک مسالک فلان و لا غنی شاه یل نایه سازد پست و هفت بی پنجاید که اندام و شمار فست
در مده چهار روز پست و هفت کاتبه اما از انجا امرا که آسمان رفت و قطع کرده بقلمو
پره رسید بخورید و بیست و نه راجح حاکمیت و کلب بنومستند خواست کمر شکنان قلعه
آزود و کلب طغتن غلام و هفت و شجره ایشان که از آن کتب تیغ بنو قریه و قوئل صدقه
شعبیل و زعفران بیسود یک کلمن در لسانی موده کرده اند و باریت برین شکن خوف و
فکلی که بر تو اهی ایشان نشسته شوکند چون سندی میباش و فلک نابو جود نورانی
شاه و سار لار از ایشان و از مراد اند معالی قلعه از آن و از قران که خلیل بود میان و بیست
بزرگ بیست و علامت سلطنتا کبار کرد و سوطانان قلعه شاعلمه و از این طایفه که رسانندند
و نایب و دین الکرمعا و بان انچه مورد محبت و سوال ایشان است سوره مستور بود و در پاره
که موعول از حرکت و نشاط ایشان اگر چه موحیان نمانند ساکن مقام و در فست
بعد از سه روزه و در لشکر میبری که در مقام معاشرت کردن افراد **شعر** ریشا الکواهل و انما

تَعْدُهُمَا وَالْثَّاسِ شَاوِدُهَا السَّمْعُ وَالْبَصَرُ يُؤَدِّي تَرْبِيعَهُ نَدْلُكَ رَدَّ لِحُجُونِ عَمْرٍةَ تَرَابِيقِ الْفَرَانِ يَنْجِي
مَعَارِزَهُ اسْتِجْلَالِ بُولُ بَدَقِ دَارِ بَرْمُودِ نَاجِي خِيَمِ الْبَرْقِ رَدَّ حِدَايِكُ دَوَالِي الْكِبَلِ كَيْفَ تَحْلِفُ
مَعِينِ خَلْفَةِ الْبَرِّ يَكْفَعُهُ دَرَالِي كَلَّزْ دَوَالِي بَرْنِ شَتْرَانِ عِيْنَانِ اَبْرَمَانِ خَالِكِ الْكُفْرِ يَسِيرُ
مُضَرِي كَلَّةَ نَدْبَاوَلِكُ خَوْدِ عِنَا نَزَالِ ابِ دَاوَدَ وَتَمَامَتِ لَشْكُرُ الْكَرِيمِينَ وَيَسَارِ اَشَارَتِ رَاكِبِ
جُونِ اَنْشَلِ تَرَابِيقِ نَدِوْ وَاِسَالِ بِيْكَدْنَتِ وَشِعُورُودِ كِيْ عَمْرَانِ رُوْدِ كِيْ عَمْرَانِ دَر نَايَ مُحْيِطِ
وَالشَّيْءِ حَسْبِ جَالِ وَوَزْمِ مَثَالِ اِيْشَانِ فَدِيْكَدْنَتِ **بِسْمِ** الْبَحْرِ يَحْيُوْنَ يَا هَمَّ بِنَاوَرِيْ خَلِكِ مَا رَا
ثَامِيَالِ اِيْذِيْ هَمِّيْ عَوْلَانِ جُونِ كَالِ جَمْرَاتِ مِصْرَ اِيْنِ مَشَاهِدِ كَدْنِ وَانِ لَشْكُرُ مَوْجِ حَرَكَتِ
بُرُوْ وِيْ اِيْ بِيْدِ نَدِ مِصْرُودِ اِبْرَارِ اَشَارَتِ بَرَاغَاتِ الْخِيَارِ يَا زِيْنَتِ كَرْدِ وَهَمُّهُ وَصَاوَمَتِ اُزْ
رُوِيْ بِنَاوَرِيْ عَمْرِيْ تَرْبِيعِ دَوَالِي شَدَّ يَا اِيْكَ اَعْدَاوَلِكُ مَعْمُولِ اَضْعَافِ مِصْرَانِ بُوْدِ
بِنْدُوْ دَارِ بَالِ لَشْكُرُ نَعَا بَ مَوْرُوْدِ وَادِ نَحْلُفَانِ اِيْشَانِ جَنْدِ مَوَالِي وَرِجَلِ وَنَقْلِ عَيْنَتِ نَحْمِيْ
وَابِنِ اَخْدُوْدِ اَرْشَمَالِ نَحْمَا عِيْ اَبُوْ بَرُوْ زَنَا مَوْرُوْكَارِ يَا قِيْ مَانْدِ بَعْدَ مَا كَرَا اَرْسَالِ سَهْ
سَهْ خِيْجِ دَر بِنِ سَرِيْ سِيْخِ بَرُوْ اَرْبَعَتِ بَكْلُوْ رَهْبُوْ وَكُنْجَا بِيْ نَخِ بِيْدَتِ اَوْدِ مَشَايِيْ
اَجَلِ اَوَارِ اَلِجَلِ دَر دَارِ غَايَتِ نَحْمُوْ اَوَلِ حُجُونِ كِيْجِ بَالِ اَوْدِ دِيْجَاكِ سِيْزُوْدِ **بِسْمِ**
جُرْعَاوَلِكِ حَاصِلِ اِيْنِ تَنَكْنَايِ جِيْهَتِ اِيْنِ تَنَكْنُوْ مَسَلَهْ كِيْجِيْ تَنَكْنَايِ خَالِكِ وَحُجُونِ مِيْزَانِ جَانِ
اُوْ كَدِ دَر مَهْمَالِ خَانِهْ قَالَانِ اَوْ مَزِيْ بُوْدِ مِيْلِ مَقْوَهْ خَانِهْ عَلِيْ بِنِ كَرُوْ مَنَشِيْ اِيْنِ قَدَرِ مَشْهُوْ
سُلْطَنَتِ دَارِ اِيْمِ بِيْرُ مَلِكِ سَعِيْدِ طَعْلُ اَكِيْشِدُوْ وَنَاوَرِ اَكِ وَتَقَدِيْمِ اَوْرَا شَالِي اِيْنِ نَاجِ سُلْطَنَتِ
وَكَاهِ مَمْلَكَتِ كُوْدَايِيْ وَجَنَسِيْ اَشْخَاوِيْ اِيْنِ مَالِكِ مَمْلَكَتِ اِيْنِ لَشْكُرُ حُجَا اَشْهُوَالِ سَوِيْ
الْاِسْمَاعِيْلِيْنَ وَفَالْمَاطِلِ الْقَطَطِ مِّنَ الدَّهْمِ الْفَيْصَةِ وَالْجَبَلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْاَنْعَامِ
الْحَرُوفِ كَتَبَتْ بَرُوْ فَوْقِ سَاعَاتِ سَبْ وَوَرُوْ جَسْتِ مِهْمَا مَاهِ اَكِيْ مَوْدُوْ سَالِ اِيْنِ اَعْدِيْ اَلِ اَلِ

قاتلوا ملكا من الملوك على سبيل طاعة وفضل الطاعة عذرا وتطهير الما طهرت من
 وخطوط بيدلشت عاقبت دوزكاهم هلكند وكم ياي انا لينا طاقا ليهرة وديست
 ظفر اسن اناي كره وملك بخار بزايا كام را كفته زاه اخوت پيمود **يك** اكر مستدينا
 وكر مستهراي هيكست دوزو هيكست كار بعد از سلطنتان دياري بنسيف الذي فلاون
 المعروف بالفرغور شد وبقلم قضا رونانمود وقيادي بنام او مخزن وكر بسلطنت قديرة
 وسلطوقورينا سواد وچيلان شايغ شد واهوا وعلوي اعر وانشاء ودر خط ورضا او الرشا
 دوزمهور سنده است و سبعين و ستمائة بزعم مقابلت لشكريا و شاه و سبار و عهد باقا
 حروج كرد با حواء كا و عرب شعر بعيدة اطر او القنار من اصوله و بيه من البهيم غير اليه
 فخرت ما بين الكما و يدها و يظعن سبلي حده كل عاشق فانك كرا لينا و تعود دوزمين و
 تواون بهادر دوزموند و در سحره المستان خيام و افانت لا مطر و اسباب طعان و صاير
 كراينه محبة مصرى بزايسان بخون قضا و بكم قابل و دناشد ناخون او و دناشد
 اجتماع خوف و غيرة و صوفى كره جمع خا طير سناء روح و سوار و سنان خاتمه دن جريد
 غروبك ازاواي اينسان و كرو سياه و شد روشنائى بخون بيه و ناه و سنان سنان بود
 خون بيه و جمع را و من بزهين بود و كره و بيه بعد از امكانه و سكا و سكا و سكا و سكا
 و مجا و انت و صا و انت ان دول لشكر جان لشكر اسلاميان چون قلب ساقا ايشان
 بخون كره و و صا و صوفى بود و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا
 محسوسه سحله او و دناشد كره و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا
 و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا
 سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا
 سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا و سكا

[illegible]

کمان کشته کرد تا که از لشکر شکست خورد و ایاق و ایام که حاجی سینه بود تو بر منبر و اهل
 مصر که غائله دشمن را چون انکشت دست ساعد و هم بیت با پنهان چون زبان مار اخته
 و کزرها چون خرطوم فیلا فراخته چون قضا بجا بیاورد و چون اجل به هراس و چون رخسار
 در خورش و چون دنیا در جوی عیان چون باد بر شایب و کاب چون کوه باد زان حلاله
 بر نذر تابان خون صاف از اوشان قبل از چاشنی از خوف جانش قتل را بر تپه سان تو چنانکه بیغ
 لغان خورشید مغرب نام شکسته کرد دست سینه و سر بران متغیر و سوزن شدند تو در یک
 بود که رفتی از آنکه مصر بی شاه بود که ساعد بود تو در کرد و شکست خون باده از آن
 خورشید سینه را از من **مصلح** حضرت الله محمد و یحیی اوانه اللهم انهم یومرون بالسلب
 ولا تضر علیهم بیا مع صلا علی سائید تو یفران از هم که از اوجین چون حکم سبقت رفتی
 عقیق سبقت یافت به بود عقاب بلایت بر سر اخلا و بین در تو از اندامهای حق پنهان
 از لایلیان جناح فوز و نجاح یکست و از سینه سینه شام با ایضام جوی حلا و و شام
 عرب که قاره از غر و از تو تقدیم به ساجد و بیگم رنج بر صحنه عارض مجادله از من و صرا
 اعتد **شعر** اعلی الملائک مائین علی الانس و الطعن عند غیا هن کافل یومنون بقیل
 باقالت لایلات علی اجمله حمله او در دنیا دعاه ریت لا ندر علی الانس من الکافین و انرا با ایجاب
 سغورن شد و فتح الباب دین هادی ظاهر گشت لشکر شکست خورد و زبته مار بوا و از شاورن
 و شمراده باقون منی از غریب هربش از راه هربش کشته تا که از لشکر مجبور بیاوردی بر تو در
 زبان سوار غر و نامت اهل موعود زمان بر تو بخواند باقی انظار شام و رحال منور که بر حلاله
 مصر و اخلا و دین را مصیبت بود تو از بطون ممکن چون وقت ظهور بود بر میوهای که در بطون
 کز و طوطیها خور و و کزرها عیان از انست **بیت** مصر بر تو بولاد و انصاع علیکم

كَوْنِهِمْ عَقْرِيَّةً قُلْ كُونُوا مِثْلَ سَوَارِكُنْةٍ يَهْرُونَ السَّيْلَ وَمَنْعَ مَنِاعٍ أَعْرَضَ عَنْكُمْ النَّاسُ
 تَسْجُلُ سَاجِدًا شَاقَّةً بِكَيْدٍ يَشِيرُ بِهِ زَارِعِي السَّيْلِ هُمْ فِي الْهَيْفَةِ قُورٍ يَجْتَنِدُونَ وَمَنْعَ مَنِاعٍ
 بِرَأْيِ عَصِيَّةٍ عَصِيَّةٍ مَرْتَدَةٍ سَاحَتٍ وَمُحَوَّرَةٍ يَسُوْرُونَا ذَانِ سَحَابٍ اِنْهُمْ وَمَاءُ اَيْتَانِ لَنَا
 جَنِينَ وَمَوْجِاسِلَ السَّيْلِ فَذَرْنَا عَنَّا كَيْدَهُمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ نَاصِرَةٍ اَقْبَالِ اَطْلَافُ اُيُوتُونَ وَيَا حَقُّ
 كَيْدُهُنَّوْنَ فَسَيَعْلَمُ الَّذِي ظَلَمُوا اَيُّ شَيْءٍ يَنْفَعُهُمْ اَهْلُ السَّيْلِ اَمْ يَوْمُ قَتْلَانِهِمُ الشَّاكِرُ لِيَسْجُوْا لِيَدِي
 قُلُوبِهِمْ اَيْتَانِ اَيْتَانِ **يَحْيَىٰ وَنُظَيْرُ** اَللّٰهُ الَّذِي مِنْ فَضْلِهِ اَنَّا زَوْجَانِيكَ خُسْنُ الْمُتَقَلِّبِ وَالْمُتَقَلِّبِ
 الَّذِي مَرَّ بِالرَّيِّ وَالْمُتَقَلِّبِ الَّذِي كَفَّ الْكُوفَ بِرُكْنِ اَدْنَىٰ وَيَا فَتَحْ سَائِدَ رَاْمَطٍ يَوْمَ طَرَدْنَا
 لَكَ فَتَحْ سَائِدَ رَاْمَطٍ يَوْمَ طَرَدْنَا لَكَ فَتَحْ سَائِدَ رَاْمَطٍ يَوْمَ طَرَدْنَا لَكَ فَتَحْ سَائِدَ رَاْمَطٍ
 حَسْبُكَ اللهُ وَاَدَامَ سَيَادَتُهُمْ فَيَسْأَلُوْا مَا كَانَ يَوْمَ الْغَمْرِ الْقَارِي عَشْرِينَ رَجُلًا اَلَيْسَ يَنْتَبِغُ
 وَسَبْعِينَ وَسَيَحْمِلُهُ الْعَدُوُّ اَلْحَدُوْلُ اِلَى الظَّاهِرِ حَتَّى اَلْحَقَّ بِسَبْعَةِ فَعَرَّيْنَا عَنْهُمْ مَضَا قَا
 دَاوُدَ رَجُلًا حَبْرًا اَلْيَتُونَ وَكَانَ رَاْسُهُ اَلْيَتُوْنَ وَيَزِيْدُ قَوْفُنَا اَيُّ يَدِي اَلْيَتُوْنَ اَلْعَالَمِ وَكَلَّمَ
 الْعَبْدُ بِالْاِسْهَامِ وَطَارَ حَامُ الْعَالَمِ وَعَتِيْلُ الرُّؤُسِ اَلْحَسَامِ وَتَقَالِي اَيُّ اَلْاِطَالِ وَتَقَالِي اَيُّ اَلْاِطَالِ
 وَكَرَّ الْعَدُوُّ فَلَمْ تُوَلِّ عَنْ وَكَادَ اَلْاِسْلَامُ اَنْ اَزَّ فَعُنَّا لَكَ اَمْرُ اللهِ سُبْحَانَهُ وَتَقَالِي اَيُّ اَلْاِطَالِ
 اَلْمُسَوْبِقِ فَاَنْجَدِي اَلْاَسَدَ وَانْجَرِي مِنَ التَّصْرِ بِمَا وَكَلَّمَ اَللّٰهُ عَلَى اَلْاَصْرَدِيَّةِ وَاعَانَ
 مُعِيَّةً فَلَا تَخْذُلِي اَلَّذِي يَرْجُوْهُ اَلْمُسْلِمُونَ مِنْ هَذِهِ اَلَّذِي اَلْيَتُوْنَ اَلْعَالَمِ قَدْ هَامَ وَسَادَ
 فِي الْاَفَاقِ وَكَرَّهَا اَللّٰهُ لِيَوْمِهِمْ وَابَانَا وَالسَّلَامُ عَلٰى مَنْ اَتَى اَلْحُدْيَ بِاَيُّ اَلْاِطَالِ اَلْمُسْلِمِ
 اِلْحَالَةَ وَمَنْعَ حَقْوَرِ اِيَادِ كَوْنِهِ اَلَّذِي يَحْيَى اَللّٰهُ وَقُوَّتِهِ وَتَقْوِيْلُ قُوَّتِهِ وَوَقُوْرِيَّةٍ **مَوْجِبِ**
تَكْمِيْلِهِ كَيْدِهِمْ **بِاَيُّ قُوَّةٍ وَفَتْحٍ مُتَعَلِّقَاتٍ سَاقَاتٍ** جُوْنُ عِجَابِهِ بِهَاءِ التَّيْنِ اَلْمُسْلِمِ
 اَلَّذِي لَانَ اَبْنِي سَاحَتِهِمْ وَرَبِّ اِيَامِهِمْ وَرَشَاوَتِ اَيُّ اَلْاِطَالِ اَلْمُسْلِمِ اَلَّذِي اَلْيَتُوْنَ اَلْعَالَمِ اَيُّ اَلْاِطَالِ

وذا انها اكلت عصبه كبري جاري كرد و انار صغف و وضر مرده و است صاحب را على القلبي و يدي
 مؤخر و انواع و فائغ مشايخ و رسيد **شعر** شابع احداث ذاك الزمن لم يلا ثم وركي الفين
 اري معمود ان فلان في علك و سعارق از دبر دوزكان اهورا مز ابداء احوار و و شمع اشوان
 و توفيد از اول و نگه بر اقامت جيت دنين ستر كلش ناياب ايد غنچه كلبي دست كد او نكر
 باز دني طياران كان شنه اند و جوعه شرب كام موز دكام اميد واري كجا بخت كدهنگا
 صبح و از ايد ستر و خوار خوار و شلا نكر دني كلام روز انا شرب سعادت صاحب و فاني
 از انوش شرق مراد بر مقلطرات ارتفاع يحط استوا بيوت كمدار ليل فلكي از بر مقلطرات
 الخطاط جيتين غروب عجب ر كد ايند تا چه وقت نبال اقبال صاحب كاي بزي جويبار
 شيو طاروت و ضلالت يافت كه عاقبت تدبير اقبال و كجا و كجست قابل قبول و جفا و نكست
بیت بر جويبار و موده اهد نامم ستر ستر و ناز هج نبال نيامم مهر مهر و موده فليل
 بيومنت محاق و زوال نيامم اول حلال ك نبال اين واقعه كشت محالقت مجد الملك مؤد و او
 مرد ياميل بود مؤيد و مختار و زرد از اين اوز و و سكت منجوه مجاه و حجت و مؤوجه
 يد زوق علو و رفعت و تراجم حال و نهيق محال دست خورش ايام و پايان حاروت ليل شد
 و ز علال و لنگر امان و مقدم صاحب معمود و كشت و مجرم كرم انجبال كه كعبه امان و
 و سلكه اقبال و مطرح شعاع افضال و سكر و فود عز و سلال بود پناهيد او ابا اعال
 و را حو ر حال سمسور و مود بعد از ان تغير عبيده و فضول و ميكند از سخن و حوال
 او نقر كرده عيال لا عياد و اخيرا نقصان يذير و نيل و انوار حار و كز نعت
 بارها يكارم پيدايع صاحب كه واسطه از اذ و خلل و زايه و نوق از ازان بود و نسل
 جيت و شمع ايكين و چاكي مؤد و دحي كفاة نكشت و از نال و ان حوال و نوق و نيل

[illegible]

قسطوں کے ذریعہ

[illegible]

[illegible]

کرد این **شعر** و کتب بفرموده الوشاة قد شاک و عرضک اکملی و کتبی سعائتم فی عباد
 کتب بامهار بر بنی جندل و از منشی که صاحب رت نام داشت و قضا و افتاد منشی آن منشی
 بر بنی آن و منشی بر بنی دودست یالت قوی بعلیون بیاع غریب و بی و جعل بر بنی آنکه بر بنی
بیت امروز بخدا فارغ و از دشمنی کاندل رحل شاک من جردوست بیکند و بعد از آن
 الطاهر اصناف بلاد شاه و زمین اقسام نامت ای در مطایبان ترجمه الفاظ در زبان بلخی که گفته
 بدین سوا افتاد کرد و در هابا شد تا توانا را اخبار و غیر عنایت مالدر حواله و خور بر نو
 منقص و مکدر مانده اکنون از اینجا در حیدر من مست شده باز خاندرو و منشی بلی فارغ و
 شمع دست و بلای آنکه بر شای خوش بخت از انداخته در و خفت و در بر بنی هر چند در ظاهر
 خلای و مال و عنایت بلایانی آنرا در مادی و محافرت صاحب زک کو فی حاصل آمد و آن بلی و
 طبر علایم یافته منصب مؤدب و مکاتب مستظفر کشت اما بعد الملک در سعایت مجده
 قصه دور مان و آنرا که موجب داد و ایان اسلامیان بود مستعد بواسطه شرف قریب ای
 و این ای بملک عبود طاهر انظار عالم کشت و در شایر و جوی و جویان برای رفع محاسبات
 استند الی کبر النقیل نواله آنسب کرد و در کتب و ای که از بدین حضرت و صد کشته و از حسن
 در بیان در مکرر عین و التیسه کان مغرور و این عین در شان پیغمبر بود و بعد الملک در زواریار
 مقرب و مالک بلیکای را جانان رفیع بر کرد و تیره بلیکای مانت در خطا طلالی بر نام و این
 صاحب بیکشید لاجرم استغفار و استغفار استیلا بود و مان در کیم و خاندان قدیم منشی که
 و منشی بلیکای در دست و در منشی بلیکای در دست و منشی بلیکای در دست و منشی بلیکای
 نو و کله خواهم خوردن با غرور شکند با کهری و دندان خصلی نویسنده تویت خواهم کردن
 با منشی کرم روی بدین بیا کردن صاحب در بیان در آغوش و رسام جمیع الفصاحه و مدینه

[illegible]

[illegible]

وَاَوْفِيَانِ وَلَا تَلِيْسُو النَّفْسَ بِالْأَهْلِ وَتَكْمُلُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ مِمَّنْ كُنْتُمْ كَوْنُهَا الْفَتْحُ مُنْذَرٌ
 دَلِيلٌ أَنْ مَسَاجِدَ ابْنِ تَحْمِيْسٍ ابْنِ رَافِعٍ مَعْنَى تَطْوِيمِ كَرَامَةِ **شَعْر** الْأَرْبَعَةِ فِي بَيْتِ مَعْمُودَةٍ
 يَمِينُ عَلَيْهِ سَالِفُ **شَعْر** كَالْيَدِ مِنْهَا السَّحْبَةُ فَأَسَدَتْ فِي دِي وَبَيْنَ هُوَ بِحَيْثُ الْخَلَا
 الْيَامِ كَانَهُمْ عَنْ الْكُرْمِ الْمَعْنَى بِفَرْسِيٍّ هُوَ حَبِيبٌ خَالٍ وَالْحَقُّ الْخَيْتِيُّ عَلَى كُلِّ حَالٍ بِرَقْدِهِ
 لَكَمْ تَبْلُغُ مَذْكُورَهُمْ تَوْفِيرَ حَاصِلَةٍ بَالِدَةٍ وَابْنُ أَخِي الْجَارِ وَتَوْفَعَاتٍ بِادْفَاءٍ وَارْكَانِ
 وَتَحْوِيلِ وَأَمْرٍ وَتَحْوِيلِ وَأَلْحِيَانِ نَارُكَ وَرَسْمِ مَدَوْنَتَيْنِ بَارِزَةٍ كَمَا أَرَادَ مَسْجِدِي
 أَعْمَالُ خَطْبَةٍ وَذُنَابِ مَسْأَلَتِهَا أَسْأَلُ دِيْنَانِي بَالِدَةً عَلَى الْخُصُوصِ دِيْنَانِي مَالِكِي بِرَقْدِهِ
 جُنَانِ مَسَاجِدِي أَرْكُوبِي قِيَاسَ قَوْلَانِ دَلِيلَةٍ كَمَا أَصْغَفَانِي مُضَاعَفَةً وَتَكَرَّرَ بِرَقْدِهِ الْيَدِ
 أَعْلَى عَمْرِوهُ الْخُصُوصِ لَكَمْ تَبْلُغُ مَذْكُورَهُمْ تَوْفِيرَ حَاصِلَةٍ بَالِدَةٍ وَابْنُ أَخِي الْجَارِ وَتَوْفَعَاتٍ بِادْفَاءٍ وَارْكَانِ
 أَكْثَرُ مَسْأَلَتِي بَالِدَةٍ وَابْنُ أَخِي الْجَارِ وَتَوْفَعَاتٍ بِادْفَاءٍ وَارْكَانِ أَكْثَرُ مَسْأَلَتِي بَالِدَةٍ وَابْنُ أَخِي الْجَارِ وَتَوْفَعَاتٍ بِادْفَاءٍ وَارْكَانِ
 بُوْرَةٍ وَذُرَّاءُ أَنْ يَمِينُ بِدَعْوَاهِ اخْتِصَالِهَا وَفَتْةَ جَوْنِ دِيْنَانِي مُضَاعَفَةً فَلَاكِ شَتَا جَوِي
 وَشَتَا قَسِيرَ مَدَانِهِ مَهَانَةٍ جَوِي مَعَالِيهِ دِيدٍ وَكَارِو شَايَتْ رَوَاجِي فِي مَدَانِهِ قَبَسِ سِلَاقَةٍ
 بُوْدَ الْخَبَارِ رَجُورِي وَتَسْعُدُ الْغُرُوسُ رِيَاخِي وَتَسْجُدُ لَكَ الْغَارِغَارُ هَمَانِ كَرْدَةٍ وَفَرْسِ حَوَالِ
 كَارِو رِيْلُجِ الْوَابِي فِي كَرْدِ فَتَةِ الْبَدِيَةِ كَرْدِ كَرْدِ الْمَاءِ عَرَضَ زَائِلٍ وَطِلَّ الْمَاءِ الْوَحْدَانِيَّةَ سَيِّدِ عَقْدِ نَفْعٍ وَ
 دَعْوَةٍ طَوِيْلِ مَسْنَعٍ فِي أَنْكَرِ بَحْكَاتٍ وَبَحْأُولَتِ أَذْفَانٍ وَمَعَارِفَتِهِ وَمَعَالِمِهِ حَسَنَةٍ مُطَهَّرَةٍ
 سَلَامَةٍ عَزِيزِ سَلِيمٍ تَوْفِيرِ لَيْتِ الْبُودَةِ قَبُولِ كَرْدَنِ تَوْفِيرِ قِيَامِ بَالِدَةٍ وَفَانِيلِ وَبُوهَانِ مَدَانِهِ
 وَجِهَ مَعْنَى كَرْدَانِ كَرْدَنِ كَمَا فِي قِيَامِ خِيَمَةٍ دَانِ كَرْدَنِ سَلَامَةٍ سَلَامَةٍ كَرْدَنِ سَلَامَةٍ وَتَارِكِي عَمَلَةٍ
 مَبَالِغِ وَجِهَ أَوْ تَسْقُطُ مَبَالِغِ وَخَامَتِهِ رَسَائِدِهِ بُوْدَ سَبْأِيَّةٍ خَوَالِطِهَا وَتَحْوِيلِ أَعْمَالِ
 وَتَحَالِ وَجِهَ اخْتِصَالِ خَوَالِطِهَا بِأَلْفِ بُوْدَ دَعْوَابِ عُدْرَتِهِ وَنَبَسِ وَتَحْوِيلِ حَوَالِهَا بِأَلْفِ

[illegible]

لِحِبَاطِ السَّيِّدِ دِي مَوَكَّه بُونَدُو وَان بِيَزِيلَا وَ شَوَاغِل شَدَّ وَ دَر بِسَانِ دِيَا تَقْصُوتُ چَكِر
 بَرَعَر مَوْجُو مُشْتَاو بَعْدَاو بَرَاو اَنبِل وَ سَوَمِل وَ هَسْت مِهَكِر وَ صاحب عَلَا اَلْبِيَس دَا
 حَسْت تَرْتِيب يِلَا سَت وَ تَكْبِير سَاو دِيَا ت اَنبِل بَرَسَاو دَاو شَاو دَا ن حَالِي جُندُو وَ سَبَب
 مَوْج حَلَف وَ مَضْطَاو بَرَكَاو دَر مِهَكِر اَنُو اَنبِل سِر كُنْدَا رَعْل سَجَه السَّام تَرُو وَ مَوْجُو لَكِر
 عَادَت مَعُول تَرَك كُندَه جِنَه كَلَا اَنع اَمُوش با مَوْش وَ مَوْجُو دَر حَلَف جَمع شَدَنَدُو بَر
 اِنبِل ن مَدَار تَرَك شَا سَدَه اِلخَان تَشَو مَعُو دَا چَند خَوَان وَ اِيَا اَلْب دَر دَاغ وَ دَوَان دَوَان
 كُورَان تَا سَت وَ مَحَب دَا لَخْت اَنفِر مِهَكِر **قطعه** سَوَاو مَوْج حَر وَ مَحَب مَهَل اَنفِر
 شَه مَحَب دِيَا ن حَسْت كُندَه مِهَل اَنفِر چُون دَا سَد دِيَا مَحَب چُون سَبَلَك سَان كُن اَن
 مَحَب سَبَلَك اَن كُور مَحَب دِيَا تَقْبِير مَحَب دِيَا اَنع وَ مَحَب اَنفِر تَقْبِير مَحَب دِيَا مَحَب
 رَقِص اَنفِر دَر مَحَب نَه سَبَلَك مَحَب اَنفِر اَنفِر مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا
 اَنفِر مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا
 اَنفِر مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا
 طَانَت اَنفِر مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا
 چُون مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا
 كُور مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا
 دَاوَه وَ مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا
 مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا
 وَ دَاوَه مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا
 مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا مَحَب دِيَا

[illegible]

کند و بگوید دادند و چنین نظر از بابی لغوی بر می خیزد خزان مالی بود و لیلی با خود می برد و ایند کند
و حکومت بغداد را در روزی قبل کرد و دید عبدید بر داشتند و در عرض می دان و سناح محسوب
از بغداد و سناح کرد و در آن او انداختند مانند عری سر بر بالا معافه و معافه دهر و در دست
در کردن آن سرفراز حائل کرد و در آن روز را رفته از گفته رسول الله بنی ساری بر بار خیزد
خود را از آن گرفت **پست** دست بر دل شکسته یکبار و از آن کار که خوفست در کرد
این قطعه را در بختال پیش از آن فرستاد **شعر** استمع فلک النشور قول الحق قدا و زو
موا و عظم الشکر الی دنیا و نعینا جور زمان عجیب بالبعین کان سناحی سناح هفغاف
کالبان سالی کلین و کلامی اعادی برین مراسله و وفود یافتند یا یکدیگر گفتند اگر اول
قوة عری بودی طبع می کردی اما و آن شاید رجه خلافتی است پس بگویند و بگویند
معانی اشقی می با نظم و نثر و لغات کردی و وفود ازین چندین یغاناس بغداد و مقامات
مکاید که از سده ستان کاهنیم تذکره از این **شعر** و الهیزم یلوه الزناح کرد و وفا
نمودی ان نادان در غلط و عدم عقل فرستاد و عرفت که کرده بود **پست** کار دنیا
کرد و دشوار کرد و خیزد که در خوابین سنان کجی اسان کرد و در آن انساب از سناح لغضا
و سناح الی الموت بن علیان **شعر** لکن انتم الحساد صری و رخیلی قما سرفوا اضل و سناح
الجد مقام و نرحال و قبض و بطنه که عاده الدنیا و الاغلاها التکذ یکی از متفقان و از
آن سناح و سناح و اخلا کرد و در جواب این دو بیت چون بر لال و سحر سلال و کز غم و غنا
با غم و لال نوشت **شعر** رئیس العبدین ان لا الین تذلل الی منی الذی الی الذ العجب
و کتب بابی با خط و بر آید علی بن الوافی بن خط و بر آید و او را در سناح و اینا خوال و اینا
افعال اشعار جان نواز است بعضی از آن در کتبیه الاخوان غنمت و بعضی بر لوح حافظه

الحق والبر

فَمَا دَعَا وَدَعَّ مِنْ قَالٍ وَكَأَنَّ قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ
 مَسْتَقَرًّا مَعْنَى فِي الْمَوَدَّةِ وَكَأَنَّ قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ
 سَوَاءٌ عَيْنُهُ نَابِئُ مَا دَعَاهُ مَعْنَى مَكَانٍ حَلَا وَنَابِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 عَيْنُهُ نَابِئُ مَا دَعَاهُ مَعْنَى مَكَانٍ حَلَا وَنَابِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 وَكَأَنَّ قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 كَأَنَّ قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 كُلُّ نَابِئٍ نَابِئُ مَا دَعَاهُ مَعْنَى مَكَانٍ حَلَا وَنَابِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 سَمِعَ وَلَا تَأْتِي عَلَى طَلْقٍ وَنَبِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 بِأَقْلَبِ اللَّذَّةِ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 مِنْ عَالِيَةِ الْبُورِ وَكَأَنَّ قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 فَعَدَا بِلَ تَأْتِي عَلَى طَلْقٍ وَنَبِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 جَمِيعًا وَنَبِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 عَنْهُ وَلَكِنْ وَنَبِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 وَنَابِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 بِنَزْلِ الْأَمِّ بِالْأَمِّ قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 وَنَابِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 لَكِنْ سَمِعَ أَرْهَفَ سَمْعِي قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 غُرُورًا وَخَيْرًا كَالْأَمِّ قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ وَكَأَنَّ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ
 لَمْ يَطُورُوا عَلَيْهِمْ خَيْرًا تَأْتِي عَلَى طَلْقٍ وَنَبِئُ مَعْنَى قَالٍ قَالَهُ كَمَا إِذَا كُنْتَ جِبَالُ الصَّبْرِ

بجواز خانه و سیدیه متعین شده اند از روی ترم و احتیاط این ایامی که می باشد متعین است که در این ایام
برای این که از نقص حال سول ایضا قیاسی و امثال اشکوف و شاد بود و معذرت و عین
بن مهنا بر موانعت بیک حضرت ترغیب داده و الاغلاقت تحذیر و تنبیذ واجب دانسته
اتفاقا از تمام ایشان از انبی ساری و مومر رسول افتاد و بدان اینها هیچ نمودند و از آن اوقات
استظهار را آورد عینی برادر خود را از حضور سول بخدا و فرستاد صاحب خانه ایشان را و اینک
حضرت علی را روان گردانید و صور حال آنها را در میان حق شنو استقریحات
و عارف فرمود و برادر عینی را شرف داد و در وعده بر بغداد حواله کرد و در آن وقت
شهادت منکون و کبر و لشکر بی چون قطار نار از پیکان و سائند سیر که در آن کجا
فرمان کشیده بود بر قصد شایان **شیر** عجل فاجو الفریق ترزم تحت و ترجع شایان
الغارب اذ الحاصر محرم و مسدود و الفریق ابوی البو حویع شایان و اذ نام و نام و نام
ساقیه و الیتر وقف در کرب غنجدینا و وزیر سول فرستادند و اظهار مطاوعت و ایضا
کرد پیش سلطان و برین مهربان ارسال و فرستادند ایشان را و تمام خود کوی سلطان
اعلام حضرت کردند و حکم بر لغت شدند تا شکست میوشک و پایا کرد و از حضرت ایشان
منع کنند تا باید و اعلا اطر و کرب و یاز نام اشک و کشته بود و سلفی تا امر پیش او و معفو
آن بر سرخ است خلاصه اندک و ایشان را جاذبه محال بود و کشته خیال **مواقع**
و یکون کالکرب یلا و را و فخر به الوطاش و لا ما و بدین سواد از عذرت الحان بقدر
و تر بر در افرقه و اغلو و کوی ساحت اعرف کرد و باید که هم محصلان و الیهمین
مقوی حال و هم کار بود تا این وقت و نسبت که امدت و تسبی نداشتند و کشتن و غزینا
نمایند الحان و نظر فرستاد تمام حاکمان و علی علان العت با دست از بیاض و احوال خود

فَعَدَّ لِيَوْمِ الْفَتْحِ أَزْدَارًا وَبَلَدًا لِيَوْمِ الْفَتْحِ أَزْدَارًا وَبَلَدًا لِيَوْمِ الْفَتْحِ أَزْدَارًا
 عَلَاهُ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ وَبَلَدًا لِيَوْمِ الْفَتْحِ أَزْدَارًا وَبَلَدًا لِيَوْمِ الْفَتْحِ أَزْدَارًا
 كَثُرَ الْفِتْنَةُ فِي الْأَشْيَاءِ وَكَثُرَ الْجَوْنُ فِي الْعَمَلِ وَكَثُرَ الْغَدْرُ فِي الْأَهْلِ وَكَثُرَ الْغِيَارُ فِي الْعَمَلِ
 مِمَّا لَمْ يَنْتَهِ فَرَارٌ بَرٌّ قَرَارٌ خِيَارٌ كَرٌّ دَوْرٌ وَخِيَارٌ مَانَةٌ أَنْوَاعٌ شَهَادَتٌ دُرٌّ وَنُفُورٌ شَدِيدٌ
 أَعْلَاهُ وَالنَّبِيَّةُ أَفْئَادُ كَرٍّ أَوْ رَأْيُ الْخَلِصِ وَخَلِيعٌ كُنْدٌ مِصْحَاقٌ وَدَرْمَعَاوَتٌ أَيْشَانٌ وَخِيَارٌ
 سَمَاءٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ
 حَالٍ خَوْفٍ مَخْشَوْهُ وَصَاحِبٌ مَهْمَانٌ بِالسَّيْلِ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ
 كَلَامٌ نَاكِيٌّ بِبَيْعٍ عَلَى كَلَامٍ نَاكِيٍّ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ
 بِكَالَةِ الْبَزْدِيِّ كَرَّةٌ دَرْمَعَاوَتٌ سَلِيمٌ الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى مَا قَضَى وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى مَا قَضَى اللَّهُ
 كَانَ وَمَا لَوْ كُنَّا لَمْ نَكُنْ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ
 مَرَاتٍ نَفْسَانَتٌ يَدُورُ إِذَا لَوْ كُنْ مَا تَرِيدُ فَأَرُوْنَا كَيْفَ نُوَفِّقُكُمْ كَرَامَةً وَحِلْمٌ زَيْنٌ وَفَكْرٌ
 مَتِينٌ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ
 رَسَاكَ كَرِيمٌ وَدَرْمَعَاوَتٌ غُومٌ رَسْمٌ ظَاهِرٌ شَوْدٌ مِصْحَاقٌ فَاحْشِيكَ الْكَمَرُ دَنَا إِلَى الْعَصْرِ
 وَبَلَدٌ جَبِينٌ فَحْشِيكَ حَنْشِيكَ دَرْمَعَاوَتٌ كَامِعَةٌ بَارَتْ أَدْنَسَتْ فَرَاغٌ فِيهِ مِزْمِي فَرَارٌ سَدٌ مِثْلُ
 وَجْهِ الْحَالِ لَمْ يَنْتَهِ الْبُوسَى بُوْسَى وَدَرْمَعَاوَتٌ مَانَةٌ مَانَةٌ أَلْهَى الْحَسَنُ فِي نِزْوَانِهَا
 وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ
 وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ
 وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ
 مِنْ الْأَهْلِ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ وَنُفُورٌ بِسَائِلٍ يَحْدُوهُ
 عَلَامٌ الْعُيُوبِ الْهَلْ لَمْ يَنْتَهِ الدُّشُورُ بِجَلِّهِ سَبِيحٌ عَلَيْكَ وَلَا تَسْتَحْفَا قَاتِلُ حَقِّكَ وَلَكِنْ

مربي وملك و... والعزة اليك عزيزك مذرك كدرك معاني المعاني والبطنة
 بويحي وشن شوقه كبحر حيرته وقع وصيرت فعل وأرادت بده شعلتي بيت وسلمه قسنا
 بالتقدم فاذر مطلقا في الموت عالمه وشيئا أو معلق بين مقام استلامه شوقه في
 الشان كذا وقصرت فكل وصا مستحق برزاقمت وإحسان وإين مقتديان سورة خلال أو
 بؤره مبدأ ونسني والمهديه في البكة والرجعي شيعه أولئك الذين اشتروا الهوا بعد
 في سائر عت ومبادر وسارعة في البات باذ شاد وسأعد وتسا عس سيمودنو وقوسه شوب
 وقصودية فعدا أنديشه من التلاخت رعاغ الناليل در خفيه أركونها باز وسيت بي كذا
 ثالوثا لثمن روايات خور كذا استخوان روايات ويقول راس بعنة راسك و اسامه
 غير ما لور ان الحاد يستاد ما هذا إلا أفك مفكر في شل نازك قال الله تعالى وكذلك
 جعلنا لكل نبي قدوا أسيا طين لألر البحر بوحى بقصم إلى بعض زخرف القول وروا
 دونه بعدا و چون خور سرفري بكر تافند چون كجايه في شفا واز به كن شولان كذا
 باجاعت ايلجان صاحب مقيد كذا عازم بيد في حضرة شند ووزان سرفر مقصود
 خواجه بها الدين علي بن عيسى الانديلي ونوري الدين قباد الرحمن القسري كبر صنيع دولت
 ومربي بوعص صاحب بؤره ووزن واما من فتن كام نكت وسلاص مضايق طليح
 وكذا فلك ساي وجيل خلدانا و **شعر** كالنجوان سافير كان مضاجعا واذا حططت
 الرمل كان سليلنا بال كجور ناله خور ورسيله مستيد بؤره ندير شالي اسلاية زبده رفا
 كذا كذا كذا انساب مجاورت ومجاورت ومجاورت ومجاورت فرائهم فريد الميرزا
 ومشا عرفت مقته المصدودي وبته لك كلوي بر نيران خامه ووزان كذا صوبت فمازان
 داشت بيك زدن ويزان ناير غنا و شاست اعداء و اعباء مسافرت در شدة ولبوي شوق

از دست آمدن آن شخص و در آن وقت که می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 بر سر آن نیست که کلان که در آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 من شاعر و لیکن قال قصیده **بیت** الملیک علی بن ابی طالب **بیت** علی ابی طالب ساله مرآت
 اقواله و الکفاء و الاثر **بیت** گفتن از آنجا که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 بر آنند چون کلان که در آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 بدو از آنجا که در آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 سیاحت و عدل چنان در آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 قریب عباد **بیت** کل منسوب الی ذکر کل شایع الی کساد و کل ملک الی الزوال و کل دن الی الفساد
بیت خداوند بزرگوار است که در آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 کل و شایع و کافر و مؤمن و در آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 خواندین و ناخواندین و در آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 شاه جوئی **بیت** سر بر کفان کعبه بود و خال **بیت** دینه بیهوشان هک جامه چال **بیت**
 و این را از حد و حد **بیت** یسعون النفس اذکته القوالی **بیت** انهم المسیبه غاقلات
 قد مع الحروب ذم الدال و تاریخ ایضا و افعه **بیت** که از آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 دل ساخته **بیت** انا فاحا خال که از آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 هر که ششصد و هشتاد و عشرین **بیت** و ذی الحجه سترافون بود و ند که **بیت** که از آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 ایشان **بیت** از آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 چون احوال ملک خال **بیت** بافتن تقویم خانی **بیت** از آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 و در آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و
 الایسته **بیت** که از آنجا بیاورد که اگر چه می گفت و طبعیت می توان در آنجا بیاورد که اگر چه می توان بدید و

سید کریم را بدو علم حاصل و دولت و رفاه و قوت و در اطمینانیت جان و ریحتمون را فاسد کرده و دانش را
توانه را از بدی و نادان و در حق را دوی بسفقت فلک سنا کن و زیادت **نور** و دراج کاران که الله را کمال
اکمالی قاطعین بنی و نور و طیب و کاسه و ایضاً و بهر شوق عیانان بری و حجر رخسار بر اندام
مهر **شعر** که در هر دم سلج و لوب و محمول و السحر کبر حقیقه علی قمر و آن کشت **شعر** و غلبه
غالبه عتد علیه نظر فیه الصوم الطرب و الزوق فی رؤیه و تسبیح و آواز او
جانب علی الرکب و خالین و البکار چون باغ و توهار و صد هزار یکبار و ادایه و نیت و نذر
دگر کوش هر یک بغازی و نور و حوله **کتاب** ای رشادین که در هر و کوه و صبی ابناء و لیا
و اهل و انبیا کمال این نور و حست که در حق خوی بر عتد لغو نور و چون قطره و برین
کلی که کمال بدی و سجد کمال و سیرند بر نور و بدین بیت و لیلی و در کتب انشاده کثیر
بود و فرمائند ای بغالی بر زبر و جبر الشی و عوافق شان بر مویشت اثار لا یظن انظار
آن عتود و صاحب نجای پوش ریخت و علا و آواز و شمال چون کوی پیله و روان غیر و مشاک
و یحیی **شعر** حتی تعمر تلح هاشات الرقی من نوع و تار و آواز الهضام و طلال عباد
بجدید و نور و زلماد انظر الی آثار و رحمة الله کیف تجوی الی بعد موتها و در کمال و نور و
بسیار کرده و طیور بلغای و محله و بابات و من فیض الله فاله من هاد و من فیض الله
فاله من منیر انشهاد کمره و در جهان بعد از شور و غم و سوسو و سوسو و روحا و
اند و عتد امور بعد از انقضاء انظام یا فیه من محمدی بد و است اخیری اطوار و طار
آن سر و کف انفس و زین و بشر و عاص سلطان مطیع شد و خیمای ایام باطن را طایب و صالح
و مطرب اغوار و سنای از ذکر آداب باطن چون شاخ گلین شکفته کشت و جهر و سرکه
از شاد و یغور و مشر و ناصیه الی و نهانان طریقه صفت و افق **نور** و بسم رب الورد اذ عتبت
الصبا و من ذکر و فی آله و شجر کاشه چون بادشاه و از کانی از شکفته کردن و کاست کردن

فارغ شدند علی الشاویز مریم خدایت را بشکریم انچه نمودند یا اول بالی خود و احسان
 بزرگش را و اسانی قاصد را و فیاض کرد این دو نعمت را و اجر انعامات و عوارض علی و کذا
 او را و داشت **شعبه** خلع کائنات را و هیچ مدتی و موشی و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم
 الشاطری و ابروت حسنا بکذا البرق شد خطف و علالی را از تصایع عوارض و علالی
 از فاد و اقبال خود و هیچ را و همه را ساخت **پشت** بر عکس نیست نیست فی و نوشاد در
 کجما و کن بر کشاد حکم و سوز نایبند در و جواهر و بالها و مصغرات نیک و طاروف
 کربا و آبا و آقا و نیکو و خود را اما فاساده بود و سالها در جوانی قلعه و دیگر اطرار و بعد
 و باورند و بر احوال و اولاد و اعمام و خواری و کنات و نیای و خوار و امر و توان
 ناهاره و مسند و دهنه و کافه و بخت کردند و از خوارین جوانی احد و یک و بیل
 و دعا و غیره و در خود را و سپهری نکاشت **شعبه** لو کان صوب بیدیه ماء فاد و غیره
 القطای فی موضع البکر **پشت** شد شغرت عالم دست و غیره دست کانت و نکاشت
 و شانه کانت شد صلی و دنیا بر تو که آن شعر جانت و نه جانت و لاند جا
 و اخیر و عام و بلاد و انعام و دزدان کام و قید و مراد خود و آورد **مصرع** و من و جند الانسان
 ویدانقیه ابدین و دهر و شش و استخوان و خزان و دوانی انایت مکارم باد و شاهانه او و
 صفات جبر الدرد و کار و محرز شد و بر لبها با طراوی مالک و زان و مود و مینر و بطا و کثر خود و کثرت
 و کثر و وادی و مینر و شاد و از کان و عدالت و استخکام بیلان بیلان و رحمت و پیش
 از شریع و دکار و مملکت المی و نیکو و مژگی المی و شاد و صاحب علا الدین را که شریع و المی
 ایام و لیا و خسته و سیاه و خنجر لا ابلالی بود و بر هم زده کارش از و طرا و امرادی و دست خوش
 و وزیر کار از مکار و ایداع و غلام و دلو و از غیور و صوره و مینر و و ن آورد و بخت و خیر و مینر و مینر

کتاب را اند و هر یک را از این کتاب گرفته بگفت و چون بخندیدند و چون بخندیدند **در** این کتاب
کتاب را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
درباره این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
کتاب را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
فناوری شد و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
بود و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
کتاب را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
بر کتب جامه تمام شد و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
بعد از دو روز و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
تکلیف کرد و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
همه باین کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
علیکم عذابا و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
که باین کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
هو و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
می نمود و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
او موقوف و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
نازد و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
بجمله اعمال کرد و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته
از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته و هر یک را از این کتاب گرفته

[illegible]

[illegible]

خاتره بالیره داد و روزگار از کوه خود عدو خوا و آمد **شعر** و ما بنا را از ارقا احنا
 سکت **بنا** قدناه من مال و من دشتیب **قال** مال کتب و العزم مرجع **اذا** التفور و قلما
 من عطف **مر** چو صا حنا بیت از و از شاطر مویج **میزد** و شوالی که بازه دان کار خود
 و در باور و فرح و خوشی بودند **و** بخاران دهر عشوم و مکافات حبت مال و جاور دنیا شوم
 و در مدق و راعت با ستم داشت لذات و راحات من نغزیم نماید **و** سخن من نشی از راحه الله عنه
 تدارک فی الخیر العزمنا مالک فی اوله کار بند **بنا** و شاهوی اوقی عهد که بر سیم بر سلطان بنگار
 بافته ما شد و مسائل اشنع و سائل **چندان** عطر عواطف با در شاهانه و مزاج حریفانه
 مبدل و دوار و دوار از دهر قایل شمس و هلاکت خلاص دهد و خشم معاند و دشمن **حالا**
 با هر چه از اسوال او گرفت و بزرده باشد و در مدق حکومت حاصل کرده بوی قلم و نایاب کن
 و سنج قومه او در مذهب عقل و عرف مرخص و نادون بود که بر سوسان از ایشات غنایه
 و نصیبی از انجمنات تنوائت بود **و** خود رسی قایم و علیته مؤمن و عادی سمرکت کرد
 او میراد و بر بخارکان و حاصل این بلاد از هنگام محنت بتدکیر ایام دولت نزد رجوع شد
 و در روز غادی غلبانده فراموش کند **و** پیشکار کار دنیا ناهست **اوله** کلیل مزین
 مضی ام لریم باره **ام** هر چه صاعقه ام صوره مضباح **بی** بیات و قرار **و** زود کلد و نایاب
 خاک نرد و شمر بزمهم **ادم** نصیقه که این غریب و غار هم در شب اول و فافان بر نکند
 نه دور و بی خطرات سکه گانه بزکوشه چادر کسیت **و** در کج انشائنه قناعت که کج خانه
 قناعت غرم و از دشت قلم و قدیم از جاده عاده باز منقصود بهم سلطان روی
 با صانع مهمات ملک و شهید صا حنا سلطنت او و و سقا فان بالدر غایضه و حنا
 بالصدف فایضه و رفع لاف و اضعفه حصدا از ریح زارعه مناسبت اندازد **نایاب** **حنا**

[illegible]

تکذ و این زمان حال نیز به رحمتی قال شاهیدی عدل شد که بایطه شاهد است که
و کینه و روی امین نهادت اندک صاحب بعد از آنکه این سال که و در غیر این جو و شوق
آن ناز و نعیم اورا و اعتبار اورا می ماند و مجری برین خار و بر صف و و طبق و کاندک
زخمه لغاری مددی چون مطالعان در کجیل ورا از غریبه شعر ذکر الفتور الشافی و
خاست منافات و فصول العذر لافعال بر میخوانند مقصود از الفاظ این تشبیه است که
جمعی از اهل فضل و شاهران منسوب که طبعان خدایت و محرم این بودند در مجلس اقم
و الجلس اخلاصا اخلاصا حاضر شدند و لحظه بحال غیاب شدند و دانستند از اوقات
الغایب از وقت من و قاتل الحقیق و و واقع مطالبی از اهل بیت علیهم السلام صحبت و دانستند
حکایت که بنویسند و که صاحب شمس الدین در الله علیه و آله است و در میان طایفه اخبار و در طایفه
غفور حکایت اند و در این تعلیق از اسباب و حقایق ظاهر ظاهر صاحبان این مکان و صاحبان
بود و در مقدمه اشارتی بدین رفت استعظا و کرد و نفع بود بعد از طایفه قسم و بدین مؤکد
حاجات بقول و اتحادات صبر بر داشت و تقریر کرد که با خدمت این صاحبان از همه و صحبت
خاص و شش نارغاش بنویسند اما هر چند در این کتب و نو و دلو و سکر دم و روی بغیر که
الغایب می آورد و صاحبان انقور و بنویسند و لغرض و انقیاد این زیاد و مشاهده که در جمعی
امد خالصه و خالصه و صافی و مشور و و اصله قطع و با آنکه عطف و و اصله صاف
خود را در عقد بعد از اقامت و از غایب و مؤلف و رعایت و مخالفات و بعد خدمت
تخلو و در است و فاصد جهاد و بودم و در حضور و غیبت بر اسم خدمت و طایفه شایسته
بسم الله و الله اعلم انک در زمان این سال که کارش بر دل چون مراد و معجز مولود و در
بود و در مقدمه که در دیو و باری و بنویسند از غل غایت و با این طایفه از الفاظ این

[illegible]

اتحاد ومسلك يقين ذو مظاهره وما صرنا يقدم اجتهادنا على كونه من شرط طاعة
 وسابقت ادبنا في بيانها وصحت مسلكنا وانما نؤيد كونه من شرط طاعة الله لا من شرط
 ادبنا على ديننا وطاعة وطاعة يعيننا في شغرت زاده الله مساواة وحقا باسائل قد
 جوبنا عن سئل معين محض مصلحتهم ومنه يرون وتمام ملك وملك بود حكم يلعب شذو
 كماله عن عبد الرحمن ومالك وسفارت معين كذا في مذكره من سلطان در مسلكه
 وفيها ارجح ما نرجح خطه يقين ومذكره ان صلاح ذات البدن والسياسة او طريقه تقار
 وعين عبد الله انزال او مل سلكه انقض الفضايلة وطالب الدين القبراني واثباته من ادبنا
 نزل في مذكره **مكتوف** بقوله الله تعالى يا ايها الذين آمنوا ان الله قد خلقنا من
 الله سبحانه وتعالى في جواب عن اية ونور هداية قد كان ارشدنا في عنقوان الصبي
 وبعنا في الحديث الى الاقرار بربوبيته والاعتقاد بوحدانيته والتمسك بوحدة صلي
 عليه واله بصديق مؤيد وحسن الاعتقاد في اولياؤه والصالحين من عبادهم و
 برهانيه فمن يرد الله ان يهديه يشرح صدره للاسلام فام نزل ايسر الى العلم وكلمه
 والصلاح اولى الاسلام والسليبين الى ان افصح من ابي الحسن والشيخ الكبريتي الملك
 ايشافا فاص عليا من حلال الطافه والطافه ما حقق به اننا انما في جيل الله وعنده
 وجاهد في ملكه عليا واهله عقبه اننا فاجتمع عندنا في قلوبنا في المباتك
 وهو المجموع الذي شريخ فيه نزلنا جميع الاخوان والاولاد والامراء الكبار ومندوب
 نصركم ووعاوا لاجنادي وانفقت كلمهم على تنفيذ ما سبق به حكم اخيت الكبريت
 انفاذ الحزم العنبر من عسكاري الصفا في الارض ونصيحنا من كثرهم واستكملت
 نصبا اعظم من اهلهم وشديد بستم الى تلك الحجة من تخضع لما شئتم الاكوار و

عَرَفُوا بِأَنَّهَا الْقُلُوبُ الْعِلَادُ مَكْرُفَةً نَابِغَةً فَتَحْشَرُ لَهَا عَمَّةُ وَاجْتَمَعَتْ أَمْوَالُهُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ
عَلَيْهِمْ وَوَعَدْنَا زَمِيَّةً ذَلِكَ عَالَمُ الْمَلَائِكَةِ فِيهِمْ بِمَنْزِلِ الْإِنْفَاءِ الْحَمِيدِ الْعَامِ الَّذِي هُوَ عَالَمُ عَنْ
تَقْوِيَةِ شِعَارِ الْإِسْلَامِ أَنْ لَا يَصِيدَ دَعْنُ أَهْلِيهِ نَابِغَةً إِلَّا بِالْبُحْرِ مَحْمُودِ الْبَرَاءَةِ وَتَكُونُ
الْأَهْلَاءُ وَتَجْرِي فِيهِ بِالْأَقْطَارِ دَعْنُ نَسِيمِ الْأَنْزَلِ وَالْمَلِكِ يَسْرُحُ بِهِ الْمُلُوكُ فِي الْأَنْصَارِ فِيهِ مَادَّةُ
الْشَفْعَةِ وَالْإِحْسَانِ تَعْلِيمُ الْأَمْرِ وَاللَّهُ وَتَقْنَةُ عَلَى خَلْقِ اللَّهِ وَأَمَلْنَا اللَّهُ تَعَالَى إِطْلَاقًا
الْشَارِعَ وَتَكُونُ الْفَيْضَةُ الْفَائِزَةُ وَالْعَالَمُ مِنْ إِشْرَافِكَ الْوَالِي بِمَا أَرْسَلْنَا اللَّهُ تَعَالَى إِلَيْهِ
مِنْ قَدِيمِ مَارِجِي وَشِفَاءِ الْعَالَمِ مِنْ أَدَاوَةٍ وَتَأْخِيرِ مَا يَجِبُ أَنْ يَكُونَ إِخْرَاقَ الدَّوَاءِ
فَأَنَّا لَنَحْبِثُ الْمَسَارِعَةَ الْهَوَى الْفَصَالِ وَالْأَنْوَارَ الْقَبِيحَ لِلْفَضَالِ الْأَعْدَا أَصْحَابَ الْحَقَّةِ
وَلَا نَأْذُنُ الْأَعْدَاءُ نَبِيٍّ مِنَ الْحَقِّ وَتَوَكُّبِ الْحَقِّ وَقُوِي عَمَّا عَلَى مَا رَأَيْنَا مِنْ دَوَائِجِ الصَّلَاحِ
وَشَفِيهِدِ مَا ظَهَرَ لَنَا بِهِ وَتَبَيَّنَ الْحَاجُّ إِلَى كَالِ شَيْخِ الْإِسْلَامِ فِدْوَةً الْعَالَمِ فِيهِ الَّذِي هُوَ نَسِيمِ
الْعَوْنِ لَنَا فِي أَسْوَابِ الدِّينِ فَاصْدِرْنَا هَذَا الْكَلَامَ بِرَحْمَةِ رَبِّهِ الْأَمِينِ وَنَفْسُهُ عَلَى سَبِيلِ
أَعَزَّ وَرَعَاةً وَنَقْدْنَا أَفْضَى الْفَضْلِ وَقَلْبُ الْمَلِكِ وَالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ بِهَا الْإِيمَانُ فِيهِ هَذَا
مِنْ فَضَائِلِ هَذِهِ الدُّلَالَةِ الْذَاهِرَةِ لِمَعْرِفَةِ قَامِهِمْ وَرَقْدَتِهِ وَتَحَقُّقِ عِنْدَهُمْ مَا يَطْبِقُونَ عَلَيْهِ لِقَوْمِ
الْمُسْلِمِينَ مَعَهُ نَبِيًّا وَنَبِيًّا أَمَّا أَنْتَ يَا رَبِّهِ عَلَى صَبْرٍ وَأَنْ الْإِسْلَامَ يَجِبُ مَا قَبْلَهُ وَأَنْ اللَّهُ
تَعَالَى الْفَرِيدُ فَلْيَأْنِ لِنَبِيٍّ الْحَقِّ وَالْعَدْلِ لِنَبِيٍّ أَعْلَمَ بِقَوْلِهِمْ قَوْلَهُمْ عَلَى الْكَافِرِينَ دَاعِيَانَا
يَدِينُ مِنْ تَقْدِيمِ أَسْبَابِ الْإِحْسَانِ فَلَا تَجْزُؤُنَا مَا بَالِغُ الْإِنْفَاءِ كُلِّ يَوْمٍ هُوَ يَدِينُ
شَائِنَ فَإِنْ تَطَلَّعْتَ لِقَوْمَهُمْ إِلَى دَلِيلِ تَبَيُّنِهِمْ كَوْمَهُمْ دَوَائِجِ الْإِحْسَانِ وَتَحَقُّقِ مَقْصُودِهِمْ بِمَا أَمِنَ
بَلَدِهِ الْمُلُوكَ فَلْيَطْلُقُوا الْإِسْلَامَ مِنْ سَائِرِ نَابِغَةِ الشَّهْرِ خَبْرَةٌ وَنَعْمَ أَفْقَةٌ فَإِنَّا لَنَبْدَأُ نَابِغَةَ
تَعَالَى لِحَالِهِ مَعَ الْإِيمَانِ وَالْفَضِيلَةِ فِيهِ الْإِدْكَلُ الْأَمْرُ وَأَصْدَارُهُ تَقْدِيمًا وَإِقَامَةً لِقَوْمِهِ

الشرح المحمدي على مقتضى قانون العدل لا محذور في الجلال ولا في القديس فأدخل الله ربه في قلوب
 النجوم وعقوبات كل من أخرج سيئته وأقره وقالنا بالصريح وقلنا عفا الله عما سلف
 وقد سألنا بالصلاح الموقر والسير من المساجد والشاهد والدارس وعلمنا بفتح النور
 والوسط الدواير وأيضا الخاص بها بموجب عدلها القديس إلى مستحبه ما وشروطها
 وسعنا أن يقره من الشكر عليها وأن يعجز أحد شيئا من أولادها وأمرنا
 بفتح عظيم من الحاج وتحمي وقديما وثابت سبيلنا وتسير قوافلنا وأطلقنا سبيل الفجار
 المنكرين إلى البلاد ليسافر وأجسب اختيارهم على أحسن قواعدهم وحرمنا على العساكر
 القراغل والجماني في الأطراف القعر من قصادهم وساردهم وقد كان صادت
 قراغلنا جاسوسا في بني الفقراء كان سبيلنا أن يهلك فلم تراهوا في حمة صيانتهم
 بحومة سارم الله تعالى فاعدنا اليهم ولا يخفى عليهم ما كان في قناد الجواسير
 القعر العام للمسلمين فإذ عساكرنا طالما رأوهم في الفقر والذل وأهل السلاج
 فإذ تلوهم في تلك الطوائف وقتلوا منهم من قتلوا وفعلوا بهم ما فعلوا وارتفعت
 أخطاؤه بخلافه تعالى منها إلى ذلك بما سدد من فتح الطريق وتردد الجاود وغيرهم فإذا
 أمتوا العكر في هذه الأمور وأثامنا فلا يخفى عليهم أن أخلوا بملكهم طبعية ونسبوا
 الكفار عريون وإذا كانت على ذلك فقد انزعفت وأل الشفر التي كانت موجبة
 للحقيقة فإنما كانت بطون الدين والذبح عن حوزة المسلمين فقد ظهر بفضل الله
 في دولتنا النورانيين وإن كانت لما سبقت من الأسباب من تحري الأنطوق الصواب
 فإن له الرلو وحسن ماله وقد رغبنا الجحار بفصل الخطاب وعرفناهم ما عننا عليه
 بية خالصة لله تعالى وأثابناهم بأنيبناها وحرمنا على جميع عساكرنا العمل

بِخَلْقِهِ الْإِنْسَانَ وَاللَّهُ وَالرَّسُولُ وَبُكَرُوحَ عَلَى صَفَاءِ الْأَنْفَالِ الْفُتُورِ وَبُكَرُوحَ مِنْ خَلْقِ
 الْكَلْبَةِ هَذِهِ الْأُمَّةُ وَبُكَرُوحَ الْأَوَّلِيَّةِ وَطَلَّةُ الْإِنْفَالِ وَالْفُتُورِ وَبُكَرُوحَ الْفُتُورِ
 الْبُكَرُوحِ وَالْحَوَافِزِ وَبُكَرُوحَ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 السُّطُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 بِالْمُؤْمَرَةِ الْوُفْقِ وَبُكَرُوحَ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 وَبُكَرُوحَ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 أَرْضِ الْفُتُورِ وَبُكَرُوحَ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 وَمِنْهُ عُدْرَانُ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 عَلَى الْبُكَرُوحِ الْفُتُورِ وَبُكَرُوحَ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 وَبُكَرُوحَ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
وَفِيهَا هُوَ الْجَوَابُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِقَوْلِهِ تَعَالَى كَلَامُ قَالُوا إِلَى السُّطُورِ
 الْحَمْدُ مَا بَعْدَ حَمْدِ اللَّهِ الَّذِي وَطَّعَ بَاوِلَ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 وَأَدْخَلَ فِيهِ اللَّهُ فَوَاجِزًا وَطَّعَ بَاوِلَ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 أُمَّةً وَعَلَى كَرِيمِ الْفُتُورِ وَبُكَرُوحَ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 الرِّضْوَانِ الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 وَأَخْلَفَهُ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 لَأَسْأَلَ عَلَى النَّبِيِّ الْعَظِيمِ مِنْ خُصُولِهِ فِي الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ
 وَلَمَّا فَتَحَ مَذَا الْفُتُورِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ الْبُكَرُوحِ

التبويب

د. احمد
الكاتب
العماد

عصا لاسمائه وسلم من ارجاء والده راقه
من سجده راقه صالحه در بوشه جان سوده والده

واحد

وأصح الحديث ما روي عن مسلم: **قَوَّحَتِ الْوُجُوهُ بِاللُّغَاءِ إِلَى اللَّهِ سُبْحَانَهُ** فَإِنْ رُبِّتَهُ
 عَلَى ذَلِكَ بِالْقَوْلِ الثَّانِي: **وَلَمْ يَكُنْ مَعَكَ هَذَا الَّذِي فِي قَلْبِهِ كَمَا أَنْتَ مَا أَحْسَنَ التَّبَيُّنَ**
 مِنْ خَشْيَةِ الْمَنَاقِبِ: وَحَصَلَ الشَّائِلُ الْأَفْضَلُ **الْبَيْتُ** كَمَا يَذْكُرُهُ مِنْ حَدِيثِ إِخْلَامِ النَّبِيِّ
 مِنْ أَوْلَى الْعَمْرِ وَعَنْفُورِ الصَّبِيِّ فِي الْأَوَّلِ بِالْوَحْدَانِيَّةِ وَدُخُولِهِ فِي الْمِلَّةِ الْحَمْدِيَّةِ الْقَوْلُ
 وَالْعَمَلُ وَالْيَقِينُ: فَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى أَنْ شَرَحَ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ: وَأَلْقَاهُ تَهْنِئَةً لِإِخْلَامٍ فِي مِلَّةِ
 عَلَى أَنْ جَعَلَ تَابِعِي السَّابِقِينَ الْأَوَّلِينَ إِلَى هَذَا الْحُلِّ الْعَالِي الْمَقَامِ وَبَيَّنَّ أَقْدَامًا فِي كُلِّ قَفْوَةٍ
 يُجْتَازُهَا أَوْجُهُ كَمَا يَسْتَوْدُونَ الْأَقْدَامَ: وَأَنَا أَفْضَلُ التَّوْبَةِ النَّبِيِّ فِي الْمَلَانِ
 مِمَّنْ لَمْ يَنْقُضْهُ وَاللَّيْلَةُ وَالْجَيْدُ الْكَبِيرُ وَالْقَامَةُ مَذِيَّةُ الْوَاهِبِ الْعَظِيمَةِ عَلَيْهِ: وَتَوَقَّاهُ
 الْبَطْشُ وَهَذَا بَيِّنَاتُهُ: وَظَهَرَ هَذَا سُلْطَانُهُ: فَعَدَّكَ أَوْزَقَهُ اللَّهُ مِنْ امْطِفَاءِ مِرْعَاهِهِ
 وَصِدْقِ الْمَشْرِائِلِ لَهُ مِنْ كَرَامَةِ أَوْلِيَايَا: وَأَنَا حَكِيمَةُ اجْتِنَاعِ الْأَخْوَانِ وَالْأَوْلَادِ
 وَالْأَمَلِ الْكِبَارِ وَمَعْدِي الْعَسَاكِرُ وَزَعَاةُ الْأَجْنَادِ فِي جَمِيعِ قُورَيْلَانِي الْبَحْرِ يَتَدَخَّلُ
 فِيهِ رَنْدُ الْأَمْرَاءِ وَأَنْ كَسَمْتُ أَنْتُمْ أَنْتُمْ عَلَى سَابِقِ حَكْمِ أَجْمَعِ الْكَبِيرِ مِنْ أَهْلَادِ
 الْعَسَاكِرِ الْهَذِيَّةِ الْجَمَلِ: وَأَنَّهُ فَكَّرَ فِيهَا اجْتَمَعَتْ عَلَيْهِ أَرْبَاؤُهُمْ وَانْتَهَشَتْ لِيَدِهِ
 أَهْوَاؤُهُمْ فَوَجَدَهُمْ مُخَالِفًا لِمَا فِي صَبْرِهِ مِنْ قَصْدِ الصَّلَاحِ: وَذَلِكَ أَنْ الصَّلَاحَ وَانَّهُ
 لَقِيَ ذَلِكَ النَّاسَ: وَسَكَنَ ذَلِكَ الْفِتْنَةَ النَّارُ: هَذَا فَعَلَ الْمَلِكُ الْمُتَّقِي الْمُسْتَفِي مِنْ
 قُوَّةِ عَلَى مِنْ بَنِي الْعَبْرَةِ: الْعَوَافِي بِالرَّيِّ الْقَابِضِ وَالْأَقْلَوِي تَوَكَّرُوا وَأَرَادُوا هُمْ خَلْقَ
 تَحَابُّهُمْ الْعَرَّةَ لَكَانَتْ هَذِهِ الْكُرُوهِي الْكُرَّةَ لَكِنْ هُوَ كُنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى
 الْقَسْرَ عَنِ الْهَوِيِّ وَلَمْ يُولُوفِ قَوْلَ مَنْ سَكَلَ وَلَا فَعَلَ مِنْ عَوِي: وَأَنَا الْقَوْلُ مِنْهُ يَأْتِي
 لَا يَجِبُ السَّارِعَةُ إِلَى الْمَقَارَعَةِ الْأَبْعَدِ أَيْضًا حَاجِ الْحِجَّةِ فَإِنَّ اللَّهَ سُبْحَانَهُ وَقَالِي وَاللَّيْلُ

المصنف هو المصنف

بِخَلْقِهِ الرِّضَى وَاللَّهُ وَالرَّسُولُ وَلَمْ يَجْعَلْ عَلَى صَفَائِهِ إِثْمًا إِلَّا الْإِثْمَ إِلَى الْقَبُولِ وَبِشَيْءٍ مِنْ تَقْوَاهُ
 الْكَلَامَ هَذَا أَمْرُهُ وَتَجَلَّى عَوَالِيهِ وَأَمْلَكَ الْأَعْيَانُ وَالْعَمَلُ فَتَكُونُ فِي مَخْلَقِهِ
 الْبَادِي وَالْخَوَافِرُ وَتَقَرُّ الْقُلُوبُ إِلَى الْحَمْدِ فَإِنَّ وَفَّقَ اللَّهُ تَعَالَى
 سُلْطَانِي بِصِرْطِي فِي مَوَاسِلِحِ الْعَالَمِينَ وَنِظَامِ أُمُورِي بِحِمْدِ قُدُّوسٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 بِالْمَوَدَّةِ الْوُفَى وَسُلْطَانِي الْقَبْرِ الْمَثَلِي بِفَتْحِ الْبَابِ الطَّاعَةِ وَالْإِحْتِدَادِ وَبِكُرِّ الْأَعْيَانِ بِحَمْدِ
 تَعَزُّزِكَ أَمَّا الْكَوَالِدُ الْوَلَدُ وَتَكُنْ الْفَيْزُ النَّاتِيَةُ وَتَقَعْدُ السَّيْرُ الْبَارِقُ وَتَعْمَلُ الْكَفَاةُ
 أَرْضُ الْمُؤْمِنِينَ وَرَوْسُ الْمُتَدَوِّينَ وَتَحْمِلُ رِقَابَ السَّالِكِينَ مِنْ أَغْلَالِ الْهَوْنِ وَإِنْ غَلَبَ
 الشُّوْخُ الظَّنَّ بِمَا تَقْصُرُ بِهِ وَأَهْبِ الرَّحْمَةَ وَتَمْنَعْ قَدْرَ مَعْرِفَةِ قَدْرِ هَذِهِ الْعَمَلَةِ فِي شُكْرِ اللَّهِ تَعَالَى
 وَمَعْدُنَا رَأْفَتُكَ أَسْعَدُنِي بِحَقِّكَ بِعَفْوِ اللَّهِ الْمُؤَقِّ لِلْوَفَادِ وَالسَّادِ وَهُوَ الْغَنِيُّ
 عَلَى الْوِلَادَةِ وَالْعِيَادَةِ وَحَسْبُكَ اللَّهُ وَنَدْوِي فِي الْوَاحِدِ جُمَادِي الْأُولَى سَنَةِ الْخَبَرِ وَتَمَامِينَ
 وَسِتْمِائَةٍ وَأَجَابَ عَنْ مَعْرِفَةِ الْكَلَامِ الْمُدْرَمِ وَكَذَلِكَ مِنْ أَيْدِي السُّلْطَانِ رَسِيدِ الدِّينِ قَلَاوُنَ
 وَفِي هَذَا هُوَ الْجَوَابُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِقَوْلِهِ تَعَالَى كَلَامُ قَلَاوُنَ إِلَى السُّلْطَانِ
 الْحَمْدُ لِمَا تَجَدَّدَ حَمْدُ اللَّهِ الَّذِي وَضَعَ بِنَاوِلَ الْعَوْنِ مِنَ الْمَاءِ وَجَعَلَ بِنَاوِلَ قِيَامِ الْمَعْرِفَةِ
 وَأَدْخَلَ فِيهِ رِيشَ اللَّهِ فَوَاجِدًا وَالصَّلَاةَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ الَّذِي فَضَّلَهُ عَلَى كُلِّ نَبِيٍّ وَرَفَعَهُ
 أَمْرُهُ وَعَلَى كُلِّ نَبِيٍّ تَامٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ بِسَبْعِينَ مِائَةً وَتِسْعِينَ مِائَةً وَتِسْعِينَ مِائَةً
 الرَّحْمَنُ الْإِلَهَامُ الْحَاكِمُ غَاوِي اللَّهِ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ وَبَسْبَلُ عُلَمَاءِ الْمُتَهَدِّينَ وَابْنِ عَمِّ سَيِّدِ الْمَلَائِكَةِ
 وَالْحَلِيفَةِ الْإِنْبِيَّاتِ وَبِهِ عَلَيْهِ أَهْلُ الدِّينِ فَإِنَّهُ وَدَّ الْكِتَابَ لَكُمْ لَكُمْ أَلَّا تَقُولُوا بِالْكَوْمِ
 الْمَشْرُوعِ عَلَى النَّبِيِّ الْعَظِيمِ مِنْ دَعْوَاهُ فِي الدِّينِ وَخُرُوجِهِ عَنْ خِلَافَتِهِ مِنَ الْعَمَلِ الْأَقْوَمِ
 وَلَمَّا فَتَحَ مَذَاكِيبَ الْكِتَابِ فَانْجَحَ الْحَقُّ الْمَعْلُومَ الْعَلِيمَ وَتَمَامَ الدِّينِ وَصَحَّ عَنْ هَذَا الْأَمْرِ

الشيء

واضح

وأصح الحديث ما روي عن مسلم: **توجهت الوجوه بالدعاء إلى الله سبحانه** فإن يثبت
 على ذلك بالقول الثاني **وإن ثبتت هذه الدين في قلبه كما أنبت ما حسن الثبت**
 من أحسن المناقب **وحصل السائل الأفضل** **الثبت** كما يذكر من حديث إجماع الحديث
 من أول الغر وعنفوان الصبي في الأثر بالوحدانية ودخوله في الملة المحمدية بالقول
 والعمل والنية **فالحمد لله على أن شرح صدره للإسلام** **والله** **شهرنا الحرام** **فيما لله**
 على أن جعلنا من السابقين الأولين إلى هذا الحبل العالی المقام **وثبت أقدمنا في كل وقت**
بعضنا **أوجده** **كما يستدل** **دونه** **الأقدام** **وأننا** **أفضاء** **التوبة** **اليه** **في الملأ** **و**
مباركة **بعد** **والله** **وأجبه** **الكبير** **وأفادته** **هذه** **المواهب** **العلوية** **عليه** **وتوفاه** **أ**
الطاهر **هنا** **إيمانه** **وظاهرها** **السلطنة** **فقدان** **أورثه** **الله** **من** **اصطفاه** **من عباده**
وصدق **الذرية** **له** **من** **كرامة** **أولياؤه** **وأننا** **حكاية** **اجتماع** **الأخوان** **والأولاد**
والأمر **إلى** **الكبار** **ومعتمد** **على** **العساكر** **وزعماء** **الأجناد** **في** **جميع** **قوريلنا** **إلى** **الوحدانية**
فيه **زند** **الأمر** **وأن** **كسبهم** **انفتحت** **على** **سابق** **حكم** **أجبه** **الكبير** **من** **القبائل**
العساكر **إلى** **هذه** **الجوانب** **وأنة** **فكسرت** **فيها** **الجمعة** **عليه** **الأوهم** **وانتهت** **إليه**
أهواؤهم **فوجدتهم** **مخالفين** **لما** **في** **صميم** **أفادته** **فصد** **الصلاح** **وأن** **أهواؤهم** **والأه**
لهم **في** **ذلك** **الناظر** **وسكن** **ذلك** **الفتنة** **التاريخ** **فقد** **انفعل** **الملك** **المشع** **المشع** **من**
قوبه **على** **من** **بقي** **المعركة** **في** **العواطف** **بالوحي** **القريب** **والأفان** **تركوا** **أزادهم** **حتى**
تحلهم **العرة** **لكانت** **هذه** **الكره** **في** **الكره** **لكن** **هو** **كن** **خاف** **مقام** **ربيه** **ونهي**
التعسر **عن** **الموتى** **ولم** **يؤاخذ** **قوله** **من** **مسل** **ولا** **يقول** **من** **عوى** **وأننا** **القول** **منه** **بأنه**
لا **يجب** **التسارع** **إلى** **المعارضة** **أو** **البعد** **إيضاح** **الحجة** **فإن** **الله** **سبحانه** **وقعالى** **والنار**

الله
 من عباده

الله
 من عباده

كافة وتعلمون ان قيامنا هو لشدة هذه الملة وسجادة اناسا هو لله وحيت قد دخل عتاف
الذين هذا الدعوى وزالت الحول وان اضعاف المارة فحسب الظلمة والامان كالتدبير
يشد بعضه بعضا ومن قام ساء فله اهل اهل كل مكان وجهه الى وجهه وكل
منه وانا هذه القلوب المحمودة على اذكار شيخ الاسلام قدوة العارفين كما لا اله
عند الرحمن اعاد الله من بركاته فلم يزل في قلة كرامة كرامة الكرام والرجاء ببركة
وبركة الصالحين ان يفتح كل واحد من الاسلام دارا فاما في حيتيم من انما الايمان
وبعود من الاسلام فمجموعا احسن ما كان ولا فاك ان الكرامة ابتداء هذا الكفر
في الجور وان كل حق يركب الى ضايقه ويعود وانا انما اذ انقضى القضاء وتطهير
الملة والذين والانا بك بها الذين الوقت ونعلمها في اتباع رسالنا هذه البلاعة
فقد حضر واعاد كل قول حسن من حال الاحوال وحط الرخا طير ومنظرنا طير
ومن كل ما فكر ونجد ونصنع عدي ما فيه من سدا احد وانا الانشاء
والا ان القوس ان كانت تطلع الى اقامة دليل نضعكم بسببه واما الود الجمل لا تظن
الاعمال من الباري وموارد الامور ومصادرة من العدل والاحسان والتقليد والالان
والقدم باصلاح اوقاف الابرار المسلمين والمساجد والوجوه قسيل النجاة
غير ذلك فلهذه صفات التي يريد اليكم الدوام فلما تلك عدك ولما تلت على قوم
من عدي ولا لوم من عدك على انها وان كانت من الاعمال الحسنة والفتوات التي
لا تستطون بالدعاء الالسته فهي الحيات تؤذي وهو اكبر من ان ياتجلا اعجز
بفتحوا وعليه يقسمون ولا يخرجوا انما يصغر الملك العظيم فان يعطى مالك وانا ليمه من
اول ان سيدك في ذنوبه ولكم اعترضون وانا نضرب في الطلار والقر فلول في النجا

بِالْإِطْلَافِ النَّعْمُ وَالْإِحْسَانُ بِالْإِذْنِ وَأَمَّا مَوَارِدُ الْوَارِدِينَ وَالصَّادِرِينَ عَنْ شَوَائِلِ الْفُقَرَاءِ
 فَمِنْ بَعْضِهَا تَقْدِيمُ ذَلِكَ تَقْدِيمًا أَيْضًا بِمِثْلِهِ إِلَى سَائِرِ الثَّوَابِ بِالرَّحْمَةِ وَجَلَّتْ وَبِهِةً وَمُتَابِعًا
 وَتَقْدِيمًا إِلَى مَقْدَمِ الْمَسَاكِينِ بِأَطْرَافِ ذَلِكَ الْمَالِ بِمِثْلِ ذَلِكَ وَإِلَى التَّحَدُّثِ بِالْإِيمَانِ وَالتَّعَقُّدِ
 الْإِيمَانِ حَتَّى هَذِهِ الْأَحْكَامُ وَتَرْتَّبَتْ عَلَيْهَا جَمِيعُ الْأَحْكَامِ وَأَنَا الْجَاهِلُ الْفَقِيرُ الَّذِي لَيْسَ لِي
 وَاطْلُقْ وَلَيْسَ تَسْبَبُ مَنْ يَتَوَقَّى مِنَ الْجَوَالِبِ يَذِي الْقُرَّةَ الْفَقِيرَ لِمَا جَاءَهُ مِنَ الْفُقَرَاءِ الْعُشَلَاءِ
 وَجَمَاعَةِ الْفُقَرَاءِ هَذَا بَابٌ مِنْ ذَلِكَ الْجَانِبِ فَحَقُّهُ وَذَلِكَ كَانَ قَدْ حُكِيَ وَمَنْ يَرَى بِرَأْسِهِ
 فَقِيرٌ مِنْ ذَلِكَ الْجَانِبِ يَتَبَرَّوْهُ إِلَى أَطْرَافِ الْعَمَلِ عَلَى الْأُمُورِ سُورَةً وَطَلْعِ الثَّوَابِ مِنْهُمْ بِحَسَبِ
 تَوَقُّعِهِمْ السَّيِّئِ وَلَوْ لَيْسَ بِمَنْعَتِهِ خَرَفَةُ الْفُقَرَاءِ وَلَا وَكَيْفَ وَأَنَا الْإِنْسَانُ الَّذِي لَنْ
 فِي الْقَضَاءِ السَّكِينَةِ يَكُونُ مَصْلَحُ الْعَالَمِ وَيَنْتَظِمُ شَمْلُ بَيْتِ أَدَمَ فَلَا فَرْقَ بَيْنَ طَرِيقِ بَابِ
 الْإِحْسَانِ وَمَنْ يَجْعَلُ السَّلَامَ فَمَا حَادٍ وَمَنْ يَنْتَظِرُ عَنْهُ عَنِ الْكَافِيَةِ مَنْ مَدَّ يَدَ الْمَصَاحَةِ وَ
 السَّلَامَ خَيْرٌ وَمَا كَانَ مِنْ تَشْيِيدِ الْأَحْكَامِ فَلَا يَدَّ مِنْ أُمُورٍ يَفِي عَلَيْهَا أَقْوَامُهُ وَتُعْمَلُ مِنْ
 مَدْلُومِيهَا أَقْوَامُهُ فَإِنَّ الْأُمُورَ الْمُسْتَطَوَّةَ فِي كِتَابِهِ هِيَ كِتَابَاتُ الْأَرْبَةِ يَنْفَعُ بِهَا كُلُّ مَعْنَى وَمَعْلَمٌ
 إِنَّ هِيَ سَلَمٌ أَوَّلُهُ وَرَسْمُ أُمُورٍ لَا يَدُونَ حُكْمًا وَبِهِ سَلَامٌ عَفْوُ الْعُيُودِ تَنْظِيمٌ تَدْنِيهَا
 لِنَاسِ الْمَشَافَهَةِ الَّتِي إِذَا بَرَزَتْ أَقْبَلَتْ سَمَلَةً حَمَلَتْهَا التُّمُوسُ وَآخِرُهَا سُدُورُ
 الرُّسُلِ الْحَسَنِ بِمَا خَرُجَتْهُ سُقُورُ الطَّرِيقِ وَأَنَا الْإِنْسَانُ الَّذِي يَقُولُ عَالِيًا وَمَا كَانَ مَعْدِي بِهِ
 حَتَّى يَجْعَلَ رُسُلًا فَمَا عَلَى هَذَا النَّسَبِ مِنَ الْوَدْعِ لِيَجْعَلَ وَلَا عَلَى هَذَا السَّبِيلِ يَنْفَعُ بِلِغْضِ
 التَّقْدِيمِ فِي الدِّينِ حَقُوقُ تَرْغِيٍّ وَإِفَادَةٍ تَسْتَدْعِي سَمْعَ الْمَشَافَهَةِ الَّتِي حَمَلَتْ لِنَاسِ
 أَهْلِ الْقَضَاءِ فَطَلَبَ الْمِلَّةَ وَالِدِينَ وَكَانَ مِنْهَا مَا يَنْسَبُ فِي الْكِتَابِ مِنْ حُجُولِهِ فِي الدِّينِ
 وَالْإِطْلَافِ مَعْدِي فِي سَلَامِ الْوَسْطِيِّينَ وَمَا بَطَّطَهُ مِنْ عَدْلٍ وَاحْسَانٍ وَسَبِيَّةٍ مِنْهُ يَكُونُ كُلُّ

رسلنا قال الله عليه في ذلك فلا يفتيهم الله بل ينزل الله على رسوله في حق من استمر على الشك
 قالوا انما على انفسكم من الله بين عليكم ان هدىكم للدين ومن الشاكلة ان الله قد اعطاه الله
 من العطاء ما اعطاه به عن استداره الظرف الى ما في ايديهم من ايعز ومن مال فان حصلت الرغبة
 في الاقتناء على ذلك فالامر ما ميل وانجواب ان شئتم انتم ما حصلتم عليها المواقفة تمت
 المصاحبة والصادقة وياي الله والناس كيف يكون تصافيا او لا لا يعاديا ولا غير ان
 مصافيا وكر من صاحب وسيد حيث لا يوجد الاين والامع والقرابة واستمر امر الدين
 المحمدي واستقيم في صدق الاسلام لا يظفر في الصعابة فان كانت له رغبة مضروقة
 الى الاتحاد وخير الود وجعل الاختصار وكتبنا الغلبة والاضداد والاستبعاد الى ان نشهد
 به الازمنة عند الانقضاء لهم المراء ومن الشاكلة ان كانت رغبة ممتدة الى ما في ايديهم
 ارض ومن مال فلا حاجة الى افادة المعبرين الذين يؤذون المسلمين بغيره فليقر بعوده فالجواب
 انه لو كانت العدة من هؤلاء وحلوا للمواد المسلمين بالمسلمين اما لا يمكن ذلك
 وتوسيع الرضا وما الحقه بان لا يجرى عن خلوه ولا وشله ولا يامر بغيره ولا يفعاله
 وتغير اتاني لان بالروم وهي بلاد في ايديكم وسراحيها ينجي اليكم فقد سلك فيها وقتك
 وقتك وابع الاحرار واتي الاممادي على ذلك الاضمار ومن الشاكلة ان لا تحصل النعم على
 ان لا يجلل احد الاغنياء ولا يفره هذه الاثار في محرم كما ان يكون فيه اللباة ونعيم الله الصبر
 ان يضاف وانجواب عن ذلك ان الامارة لله انتم فعلتم في جمع من مؤمن قد عاقبوا مؤلدها
 من لم ينزلوا تلك القوم وفاق ان يعادوا معا فاعادوه مصرع اليوم ^{فلكم} فما كان انجيبكم فانكم
 تعودوا الى حصر من قابل فانك انما السليم السليم الذي فليتم به في هذا السائل ووقت الله اعلم
 عند الله لا يفتد وما النصر الا من عند الله العزيز الحكيم ان افقد لا ينقد وما نحن من يفتد

فلما علمه لا يخرج له العير ذلك لفتة وما انما ساعه الصبر الا كالتساعة التي لا تاتي الا بفتة والساعة
 لما فيه صلاح هذه الامم وهو القاهر على التمام كل خير ونفعة وكبير في سائر افعال
 من الساعات المذكورة چون باختلاف سبل موافقت ميلان طوفان مفتوح شد باد
 شاورا دكان واما از انفتاحك واشترالك سلطان باملو مصر واقتراح ابواب مصادقت
 ميلان ايشان مستقر وهرسان شدند واز ظهور قوت اسلام وارسال ايمان وبتحريم جان
 وهنك كالم جلوس سلطان احمد بادشاه زاده از غون باقراق ديك برادران خاليت اقا
 موصلا كازاده بود بعد از ان غلام شعور لوق شد وباغراه جمعي مراد وعاظ او غبار صبري
 پنداشت واما از ان مخالفت هويدا در بيد ساحت كل سبابه لافعت برادر اخيرا اتي
 معارضت فكر هلاء بادشاهانه كرد **لوق** برادر كرا و ولاجبر ادا بهي شكل الذي نور
 بجعل طعنا جازد الكور و اعلام داود و بهر توان كرد انيد و افكر قراوانا ركنت باق
 تدراس و در بيان مغلولا ايشان بي باله ترين شد و در عدا و اهتمام اوماندن و حكايه بغيره
 و بيد باغ بديت او را در حديت سلطان غرضه داشت شد اليان و مقدم لشكر و جرم و
 بصفتي و جادري شهور براه سالك نام زد شد و استخار الحكم بزيار استحضار و افتاد
 يافت چون بخندت شاه زاده در سيد غلطت شاهنشاهي عشاء دل بوقار و اركر ابدت
 از او بوي كبري است و اعظم عديم الوجه و بديع الجمال و مشقلا اوطاع عبيد كردني
 اليان و سايح انويدي كار غر شانه اشناق همت نومن و مشقلا ياطوا و ان مطوق است قسم نادر
 و بديع كرا و از اخلاص در عبوديت موافقت شاه زاده و ايشان مستحكم الحجة و از چون بديع
 بهر يردت معاودت كرد و زبا بغير از غون بصورت عديم تر از غور و ايشان
 باد رسايد عذر كسب غير الشتم نه بكون الحسان و دليل او هي من فطاني صبر العساق

فی مقام اولی الامر صاحب دیوان را بجزئی عهد نامه اعلام کرده بودند از قبل تقریر و تشریح
 اولی و موافقه چون این فرمود میباید و خرد و عیان باشد و زبان ترجمان احوال منزل
 و الظاهر عنوان الباطن و زبیدی که حضرت بعد از آن عهد نامه مقدمه فرموده داشتند از اول
 دختر سلطان کوچک نام ایسا که از بزرگ گردانید و بزرگ بخواست و عاقلیت و احوال فرست
 و مکانی او را فدا گشت بدین حسن تنه بی محالفت تا از ساختن پشته او قلع کرد و مادی
 و سخت بدین معالجه جایز و قانع از تلخ یافت عن قرب شهرزاده از غنای پیرایه پادشاه
 سلطان فرستاد و معلم پادشاه در زبان ایفاقی بخدمت الملک و اقبال و نواز و غنای الجان و شمع
 کو که بوقت صاحب دیوان موجود داده بود که هر چه بخدمت ملک دارد از آن بقت و بجز و بی
 و عقار از آن پادشاهت و بی شک و اشارت بی تعلیم و تعلیم کند اکنون القایار
 سلطان است که او را صاحب و بی بی از نشتان سخن پرسیده شود و آن مصلحت بقصد
 رسانیده آید و چند ساله قصر فردر ملک بدو بکوشا فوده و هر که بی بی بقتول
 جمع و خرج ملک دفع کرده از اقامت حوالی گوید و بی بی شمع بیاید با عتبر و اسال
 این الکوار مطمع مالی نبود چه در و فقه و افعه اما قلخان شایع شد بر این سوال که
 قمر صا داده آمد اگر کلمات از او را و غلبه و خلق و آن بعضی القی از هم بی کفایت صاحب دیوان
 بر این تعلیم را در و نظارت که بخدمت الملک چون از این کار فارغ شود باینتر فاع او بر داده با
 بعضی خوار و ایسا قان حضرت موافقه کرد تا پادشاه از این بی خبری کرد و وفات پادشاه
 ملک بشود نیز چون هم در آن نزدیکی بود بدین دواست فستد کرد آید تا این اعلو و در
 خاطر شاهزاده است حکام یافت بدو و بنویسند بیکر استار و سخت شده سلطان دانست
 که زنده و مقصود حجت و این القایار و هر چه در و خجالاتی که کرده و بی خبری و برادر بیست

صنعت حاشه داني بادم سرفراي پسر جان گداور و گروپ كوت كوي نو اورد و جمع بوديم و هم
نيس جمع بود و ديگر يكي مي بود **فصل** و من سر اهل افاضه هم يكي اسي يكي يعون سر اهل افاضه
چون هتكام ترتيب عرا و عزم كناه بودند موسيم عرا و نياح سلطان اوا خلقه خاص
داده بلواغ سيور غايبه شيله خاطر بود و قوروس پسر پند پراستند الي امور و دروغ
ماد و هياح و شكيب بخير بايغ و فقه كه زمان از ترين مي گنجينه بود مشغول شد از غن بر ليغ
فرستاد و بطراف ممالك كه اسلا الصاحب بالقبضه الجليلان نواب هيد و و كله اوا از سر و غ
استيفاء موهبات منوع از دوا و دين منتهى بود نامور اوا از دوا و ان كرده و سبكه بغير
خود دواي خالي بود و از ابا عراقي استعاره داشتند بعضي فقه بعضي اذنه و كفتند
و ذرايع اغنياء و وسايل معادلات على الحالت و العادات سلسله وار دست درهم ريد
دست درهم كه كار جهان از درهم دانهال مشاجرت بچ بخر و شايخ و ثمار ساييد **مصلح**
من بزرع القول لم يخدمه و عيال و بكرات و هتكام اجتماع شاو و اوكان استخفاي اوا و عيال
الجيلان على الشافع سارع مي بودند و نارا دوا و الا الصبا عر تجايب السلم و الصلاح و هادوا
الذراي الماعز و الكناح چون مصلحتي تقدير بوسه دوا كان مصاريفه مصلو الاد
مفرغين فلان تركشيد و بز قطار س زمانه **فصل** و الليل طال الغال اليوم القصر مالا
شد و كبري و دكار جامه سمين شعرا و دكار النجار و دكارو خان بچ عايرت كرفت و بودند
يدست بخرد فصل بايغ خواست كرد بخيا طراحي از دكار بي طخانه و اعتبار اوا و اوق اغنياء
احمر و اصغر و دوا و عرا و عزم من انكند و دوا نايه از ترتيب بنات عاجز اند قور و ك
دوا و عرا كرفت **بكت** ماد و باغ شتر و شتر و دوا و نازد بكار داشت چكند نايه عتير
طبيع سر كبت و سخن سعور سعدو سلمان سلام رفت و زمان اند **فصل** چون كشت باغ

هر زمان گفت از او چو ناکه بود پدا نکه که بدعوان اری چون بهر عهد و پیمان بود
 کبر از خود بدید بکند نهان در بوشان بجای کل و لاله و سمن اسد ترنج و ترکش و نارنج
 پیکران در انعوان زیلع و شمع بایک بیت من خلود دعوائی بزیاد انعوان به زبان زبان
 از باد زبان بزیاد نه زان سوکب غل از بجوی برکی و غامسانیت و زبان لبیل ناطقه و ناطق
بیت زبیر زبان همه ساله فر و بلذیخت و قدح آنچه از بزرگ و نوازی مرکت و موانعت
 باغیان در صحنی سخن از بزرگ و سخت کل و انعوان و سمن رخت اقامت در یک سرو ساید انگن
 کبید و چین ایام و نوازت سبز و کل و طراوت و طلاق و لایحه و سبیل ساند عهد
 دوستان سیریل و مواصلت غالیات و خیال سیم و **المنه** شمس و فصلی و غیب و دود کدو
 مکر و تبی و لایح و فصل ثواب و کوشش و عهد و وفاء **شعر** لایح فصل ایام
 و وفاء و کدام نصرت علی الاوقات انجوا نصیر و هوا خضر و الثریه پس بهر دی ماه
 الوراقات برورق سنجیده بکاشند از شمع و انوار قماری و حمام و تعمیر و زمره
 عتال و در مجلس باغ و از باغ و نواز غریب غریب باند و اهل زمین بدید و غیب
 بکران و زبان و زبان حال طعنه زبان کوبان فلک ناکی از بزرگ و از رحال و زو و کرا چند
 این کرد و غم نامرئی مرآتین حرکات خایم و بهر حال و برین تعلیات و بهر بنیاد **بیت**
 تاکی فلک از جهان بیکردی روزان و شبان برین و ان بیکردی خالیدم کشت وادعو
 خالید شدند در دوزخ و تو همچنان بیکردی نه بیم توهار و غضا زت و زبان از
 ستم و صیید مضمون می ناند و نه بزرگ و بار و نشان تابستان از نوزاد خریف و زبان
 یا نکلید می ناید و نه خرها و ملوک و خراشه خانه خراشی از سبیل و صفت شش ساله
 می پند آهسته ای حالت برخی **المنه** اذار بر بر بود و دخی و ز نوزاد و غم و خراش و

و زبان

ان ياتي بالفتح او امير المؤمنين چون اندك ملك كبري في معاينة رجاله وسلاطنته
نال الخيال سموة هنت بخصيل الزنبار كمووي بودي حصول مطلوب مصر في
ساخت در اثناء ابن النور امير علي حكيم با جمع كعبه تعليم بعضي امراد حنوت سرب
شاوراده مقرب كرونكده صاحب معظم وجه الدين تركي الفرومدي ابن صاحب
السعيد في الدين ظاهر **شعر** ظاهر ان دار مظهر كرسه بر سر كويكده مند ظاهر كهر و صاحب
ظاهر نسبت **شعر** الظاهر الاماره والادب والافتاء والادب الا ان كروي رزمه
مكارم ومن الاك و معالي و ناسخ شارك ملوك و كارم و عالي بود نزهت عرفت بر
اوجن تركيب ايمان از عيب مضمون و جلالت قدريه مشن و اندك حفره و انبار ككك
كلش و مامون در مديت حكومت اعمال اكرسان و مضافات ان هر سال نومانها خالصه
نصري كرده **الولفه** و فوفا الله و فوفايها الله و انواع اكاديه فافانك دندوبه
نرم و بر علون داده **شعر** و المرحم و المرحم با اولاد الزناه و انما نر مشوارت سيد القوم الحسين
محمد بن عبد الله النبي محمد الله عليه كركي كرم و ادب و انار نره و اولوا الالباب ككك
ناصبي و انصره بيها كده معاذات اغنياء من عادات الاغنياء لكن الغني اعز او الى الله
و اعزاده يضرع الله العفو معان و من عادي معاننا عادمنا لا حرم ناصحان بوده اكر
سفسافي نظران و سافي اكران يكايك با بيار محمد و مقدرت و خداوندان بر و كوكوت
سرافيت كرده **شعر** ذا كد كرم و المرحم بر بتدج جو الزمان على اهل المراتب شهراده
بلا خدات و نو ككل و اشارت را نند چون هر كز ظاهر بظاهر حسيه نيكاي محمد سامي
معيوب و كاكوت و حساست بن در مكره و هكاهم نور طوايح بليت و نعر من افواج
ككك ككك ككك و نقل از خود و نمائيد و هر وقتي ككك ككك ككك ككك و برة

کلمه

بالکدر تعاقب بالهوا مطهر جالی شد دست اعتصام در غروب و قبح منیر و احتمال دست
و سهام ضرر و فایده نام را جمع کرد و او را از نکت و استیغاف پیش برد و جانب نکت بدست
که مادی و بدنیانی و موجب تحریک و سلامتی محبت شایانی باشد و فواید و مصلحت
نصیحت این آیتانی را از این است **شعر** لا تظلم من بعد اولی او عاوی حالیک فی الشرا و
الغناء و لم تحم المرحوم من ان یسئ القلی مثل سماء الاغدا و حواجه و حجه الیهین
دفع ابر عاوی که منصوب و روزگار ناخوار و باز عجز فلک و وار بود استصلاخ
و استغاثت را در خاطر راه ندارد و عواذین و امر النجاة نمود **قطعه** چون سخنم بنیاد
دست تو را بکست و ترس از بگن سدا و بنیاد و نطقان محو و در افرایه و اعل اند کلو
مکن تن لیس اله و اکر بر نیای محو و کوز در دل قوی و کو نای بشه ای در بستان
عجوبی زان ناردان محو و اما نا صحن و کوی و پرو کار حضرت بر علم تواضع و انجا
و قلی استمداد از افرا و امرای خواسته ها و مشتقاته میگردند و در شیوه مهاده و قلی
باعت پیغمور رعایه خاطر ایشان را بطوغان فشنای میگویند و این **قطعه**
متن را الیاد کرد **قطعه** چون دود از دم جوانی کردی که درین بهر مشک من کافور
کشتی و از عوام شد زبیر او من سزدت چون باد خزان بود عجب چون دیار غمنا
در استادیام پیر ماه و مهر و تیران سخت بکمر او فتاد ای مسلمانان فغان از جور ساد
میر پیر قامتش چون تیرین چایو کان شد سبک یار و در اندازد از تو بدین خود را از
کوینا ایلاد نام داد کرد و چون رباید و مجروحتم لاجرم می لید از کما فید و انکراین
کرد و درین کرد و با دنیا کس باشد ای پیر بودم در دنیا کما هی پیر صاحب اعظم و العبد
ندم دی و نوزن ملک زافران ده و سلا و مالک و نوزین و زنده که کفها از بهر دفع و در

در غایت

[illegible]

وحرارة موزودة كبر خاف من اوردته وسلم كرس **شعر** واعده دته دسرا الكبريل وسهم
الزنايا بالانذار لموع وسالغ ويوهات بعواوين وانما جلت سميت انشاوت بافت في انك
تفكر ان عشت وستم انظار كرو وقال الحكماء انفع العاقل ان لا يفعل شي مما زاد عنه
وفات لان النظر في الغايب سبيل العقل در زمانه دينا دينا نماي خوشا ان بزرگ
سميت جز خرد بخرد **شعر** الا انما الدنيا شاع غرور وان غفلت في انفس وسدود
ويظنون شراوت **شعر** زبادت المرو في دينا نقصان در ساع استماع او تكميد ول
مفتريات لما يتاوتها ورجان نازين جبار در محنت ومفتت كشا حب الدنيا
واين كل خطية در زهرين پسته نباشيد وان فعلوا الذهب يدب يدب شاولي نباشيد
وسعلم كروا يدك **شعر** عني القبر ما يكيدك من سحابة فان ناديتا غاذا ذاك
فقر اذ اذو صديق خاطر بعض حكما العاقل لا يفتي ما يفقده لان كل فاقد
ناشه وكل ناشه هالك وبكري اين جواهر حركت را بر گردن غرور سخن بشمارانك
جوعا على ما دسب من يدك فامرغ على ما يسير اليك **شعر** ولست بلطم على الاوس
بعد ما يموت ولكن على ان اتد ما ناهم اولا زهدشه وكمك بوي لكتاب فارغ
شد ودر الخراز حشرت وندامت زوال كذا لزمه وجود اوست خلاصه افسانك
من عيوب الدنيا ان لا تفتي والآخر خيرة واتقي صاحب بولن غمور الدين يستماع ابن
چشم كرم خمر وقبال انا لا اخلال بود متايف كفي جه نبت قلوبت ووسلت
مصاب من متاك شد بود ووسايطا علوق مشاكيت شعقد درون خال زلوان زشتا
وخطا اخر سبيله ناسكاي نوسنت وقرا كود كود دين واقعه بازي شير الد فارد
ودر صباح وساهم اينهم جان كنار وكار ودرهم است **شعر** وان سكت نفس فحقا لله

مضارع در در کین سکه در دی دار **مضارع** غراء مفعول محطی لیا نید و مسبر اینها الطبع
سجل الارض ان المال والجود والعلی انار منی تعلم وحبس الغسل چون عرض شاهزاده
از این عرض حصول موصول شد اولانم بر فاده محلی کرد و باز با کرا و بر فاده حکومت محال
خواسان الزام رفت و قيل حق الذی علی الملک ان یعطیه من نفسه ثلاث خصال یعفیه
عن ثلاث فاما الثلاث التي یعفیه عن اياها فرفع الحاری عنه واقحام الوشاة علیها و اوفاء
السیر الیه واما الثلاث التي یعفیه منها ان لا یمنعه اذا سأل ولا یقطع فی اذ الیسر
ولا یعمل علی اذ الخط و در طینت و یکسعت مفعولین برقت عیایت مذمومات و بحافات
مزموم که هرگز جواب و و زل از سکت خطاب و عیای ایشان سلامت خواص در بد و عیای
ساله محطو و خدشتانجامد و بین بدکم با تضرع یسجد و تقریر حایر و یسجد
کرد **مضارع** چنین اندیش بستم الله کی کز رفعتی باشد باری جل و علا ابواب بقاعته که
قواعد نیای سعادت حرکت بزر و جلال همکار کشاده دارد و بدید و هم بیه نا
یکل مع و کت جنای بویست محفل کرد ناد نایدین بخار و نیای نازجای و هم رفت و یارند
و دست از نظام و نظام بدارند و منه التوفیق و الهدایة الى سواء الطریق
و کوا و **مضارع** اتای و فایحه **مکید** او **مسطان** ان رستت سبب ایشان با
در عالم ملای با جواهر خوار و لواز کین بر معلوم علم قدیم و مقدور حکمت
حکیم قدیم تواند بود و بعد از وقوع واقعه و حدوث حادثه عقول نفوس را بمقداد
تجرب و قیاس و الی حدی و محال بر عمل کنند و کشد معصنات قضا و قدر و غیر
میان سوجان بقیع و مژد معین و مقصور سکر و دجون سلطان احمد را استیلا و و
السلام و الی میان بایست نمود عیال و اولاد و نهاده کان و امر استیلا و غیره که وقت و آن

[illegible]

[illegible]

[illegible]

کز دین بستم و عزالعجز نمود **شیر** جهان روزی کامروار و زار از انگریز و عالمیت پناه
 کز انکه و کز انست **شعر** و کلام و ابیاتی در این شعر بخشان نگون که شکاه بود از سیر و انکه
 جدید را اخراجی انجید که انلا سوار کشند **شعر** کاغذی سرجه بدرا و عینا اموز
 بیدار میدان چون دهنه و در بود **شعر** بدرا و از ابرو اسراج علیهم کوسن انالیا عیش
 لا یکنی **شعر** فاک هزار چشم بران سیدار دار و سینه کداری و شجر کداری با حاکم
 بیت و این کداری بچند و دران سوار چون بران سخن راست بینا **بیت** شاور زینب
 پیلش رخ و کد و پلک را شرف فاک چه سگ بودا ش پیاده انگریز و فکاک کد کان
 چاهو با انالیا روی در دهن می افکند و در قوس می اند و چون تیغ انش در اساعقه
 بار بر فرق اعدای راست بکرو روزه کار می کنند **شعر** شهنشاه و السیف و کد
 بلالند و انیاع **بسم** هر چند لشکر از خون میان لشکر سلطانان کوبی قطره بود
 و دران محبط باذن ای بنسبت اجرام محیط اما شاهزاده با مقدار با مقدار
 مانند شیر شکاری کد کله اهلان را غنیمتی قمر در بالار کد و انرا انما و محبط کد
 محبط بر قاف ساعی بر اقرار و خلمان شکر بکرو و بکشت و شناخت و هر
 صد کای ز هال چون کوی در خاک پیدا **شعر** شور و غریب تنهیده کشت و بجای
 و صاع پروران از دکان سودا و انش غضب با نعلان **بیت** قزوین و دران و عوا
 توان در انان نای تو کای توان بکرو سروران سر بکرو زینب خلیه اموز و نه
 حیرت و نه با کداده نیشانی باقر و فداده مغافسه ایسانی از سینه بر سینه
 دزد و زخمه امی و الصیر عند الصمد امی اولی بولوغان مهر نمشد و سیدان حق بکرم
 هزاران خاخر و بن و دلا لشکر کد سلطان در پیش گرفت بولاس و نه با اساکامی عزیز

خود را می نماید از جمله بزدند با سار اقول با سار و لشکر عیان بر تافت **شعر** در کمال رشادتی و العیون
 بیستاه فتو لواء یحی الشمالی شمالا **بولا** نامور تا ترید یک و وین از عقیبت بر رفت چون آورد از دنیا این
 زن و فرزند هر وین آورد و در یه کوا کا را چون کرکان کور سفند از عارت کرد از طرفین قتل
 شمع و کالی قطع رفت و هر دین و ولایت که بر عمر ایشان افتاد از عارت از آن نواهی
 سلجی دانیدند و هنوزان دیار با حال معهود رفت چون هر و لشکر یک یک بر تخت سلط
 شد **ضلع** در کان که دار و دران کوفی از عوین با قلیت قوی از غلبه جادمانان **و لایقه**
 و قلیت هر که قلیت و غلبت بر قلیت خلب زهی میان کوفی تو کشته پیش مرگ سامان
 توقف و محال بکشت بدید بر او و روز که روان شد و اعتدال شکر ی که در خست و کرب
 بود و بر سپید سوار یک کفید در خاطر داشت که بشکر فراوان بر می وید و دیگر سار
 استینا و سنان است از سفید و مکایت فرمانین و بیایا لشکر چون از حالش اهر
 پیر بود نل تمامت متفرق شدند فریادین قطع محاربت در تو شدند و و سار خند
 کشیده داشت چون بهر معز و برین بلال افتاد بر عزم ایشان سر غریب کرد و غریب بهر محاربت
 الجحی را بر اطلالی سهل و بکسل گشته و ازاده افتاد که از عوین پندار بیت از شافا لشکر
 فراوان در رسیدند چون از حالش همه براده خبر یافتند و میا جعت کردند و و در او
 بهر ای که عادت ایشان از شافا نهاده دست هتک و قتل و تاراج مفرط بر کشادند
 و در لغای و حوالا از عارت در دین جهان در زلزله و خرو و بر افتاد و از عوین
 ان و لشکر در دینا و لوله و جوش از عوین و بکسل بال فکر سپید رفت چون دور جانی و منکا
 نزل و تلخ بود در او از خنده سلطان ایلچی سپید و پیغام داو که ما الی ای و الکفته
 بودیم که بالوشون در عرصه مبارزت جوان نمایان حکم بر بلع چنان بود که از عوین بیار کا

شایسته که آنجا **شعر** نغمه بر آید و فصل فرخ و توهم ساجات و ترویج هاید
 حاضر آید تا بعد از آنکه و در مجلس پندار کیم کار نام بر سبیل معارف و دنیا
 شمع را در انتظار دیده شود تا اینکه از عین زامه مجب و نقرت مسدود و سحر و جادو
 نقرت بشود و در آرد و معارف و توهمات و شواهد خطرات را از لطافت کند و باریقت
 صافی و محال صحت را بی حضرت توحید نماید و بر سبیل حق و حقیقت آید و اعلیٰ علیها
 قرآن و از عین قلعه شاه نوین و کبری کو که کار و کار و سلطان فرستاد و پندار هم
 ازین نوع در جواب پندار و تمهید بعد از بی پندار کبری در مسالار صورت و ملاز
 نقرت مجموع و کلیت شکر شاه داده و از سبیل و سبیل و شمع را و کنت اگر استند از
 کار از عین در پندار هم ملانند چون لشکر قرآن و سبیل شود صورت آن فرصت باز
 در سبیل که کون مشاهده توان کرد و پندار هم و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل
 ملک و آنچه پندرد و عاقلان گفته اند و سبیل از عین و زمان فاشه و کیم از ادبی و لطیف و سبیل
 دست در حد و نقد و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل
 اشار و گذشته را باز نتوان آورد و سبیل از سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل
 گذارد و لازم سنجحت و نقد و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل
 متعین است **بیت** اندیشه سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل
 بداند و کرم شود و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل
 و کرم و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل
 کرد و کرم و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل
 الموج مطهر و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل و سبیل

سَلَامًا لِقَدَائِمِهِ بِهٖ تَقَدَّمَ وَتَضَعُ الشَّيْخُ عَنَّهُ وَهُوَ هَالِكٌ ۝ سَلَامًا لِقَدَائِمِهِ فِي
الْمَوْجِزِ حَكْمِهِ ۝ دَعَى بِلِّزَّاسٍ بِكَرَاعِ بْنِ دَاوُدَ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ أَهْبَتِ وَالْأَسْرُكُ وَكَانَتْ
بِهِ السَّيْكُ وَدَهَبَتْ تَارِيخُ مَطَالِحَةِ نَزْنَهٗ ۝ وَبَرَزَتْ فِي كَيْفِ إِيفَانِ مَا قَادَرَتْ عَظِيمًا ۝ وَكَانَ
دَوَارُ بَكْرٍ كَرْدًا ۝ وَخَالِيقُ رَاوَدَ عَالِي رَحْمَنٍ وَتَغَذَّبَ بِمِثْلِ أَوْدٍ تَجَبُّصَ مِنْ أَسْفَارٍ تَوَارِحِ
الْقَدَمِ ۝ فَتَأَسَّتْ بِوَلَدِ الْبُلُوِي عَلَيْهِمَا التَّوَالُحُ ۝ أَيْتُ سَعْدِيَهُمْ مَرَّوْنِي بَرَانٍ يَحْكُمُ الْخَوَالِدُ ۝
وَمَا يَجِدُ أَزْكَرَ أَوْ بَاقٍ لَكَاشٍ تَبْدُو دَنْدُودُ بُودُ دَنْدُ سَوَاطِلِي دِيَارِ ۝ وَرَعَالِي دَانِيَا
بُوقُ بَعِيرٍ سُلْطَانِ عَقْلَمُ ۝ أَسِيدَا وَتَقَرُّوَا لِي غَاثَ كَرُودُ ۝ وَفَرَادِ وَكَانَ رُبَّكَ
مَهْلَكُ الْفَرَى ۝ يَطْلُمُ وَأَهْلَا مَسْلُوحُونَ بِرَاوَرُ ۝ رُجُوعَانِ صَحْلَتِ نَهْصَانِ دِيوَانِ فَرُودِ
عَرَضَ دَاثَ ۝ كَرَجِيانِ دَاوَرَجِيانِ ۝ إِلِي كَرَاغَالِي ۝ بَرِي عَمَلَتِ تَحْلَانِ كَرُودِ ۝ نَادِلِ شَكَاةِ
تَشْوِيكَ جَدِ ۝ دَوَاتِ الْخَالِي ۝ هَرَجَدُ سَعْلَمُ ۝ لَشَنْدُ بَقِيدُ ۝ وَدَرَانِ بَابُ تَوَرُ ۝ يَافَتَ دَانِيَا
أَزْدَادُ ۝ بَابُ بِيَارَهٗ ۝ بَلَشَدُ ۝ وَابْنِ أَتَدَهٗ ۝ صَاحِبِ دِيوَانِ ۝ سَابَرُ ۝ يَنْفَادُ ۝ وَبُرُودِي
مَلِكُ ۝ سُلْطَنُ ۝ دَالِ بَسِيْفَارِ ۝ سَايِنْدُ ۝ وَ الْقَلَمُ ۝ نَارُ ۝ فَلَا خَيْرَ صَبِيرِي ۝ قُوِي ۝ جَدُ ۝ وَنَارِ
أَكْرَقَتِ بَلَدَا ۝ سُلْطَانُ دَرْدَا ۝ شَاغِرَا ۝ طَغَا ۝ اَتَمُودُ ۝ وَبُوفَا ۝ دَا بَغِيرِشَا ۝ وَكَيْفَا ۝ اَتَا ۝ اَعْلَا ۝
دُرُودُ ۝ كُرُودِ ۝ جَانِهٖ ۝ بَارُوشِي ۝ سُلْطَانُ ۝ اَوْرُدُ ۝ اَزْدَوَرُ ۝ دِكِرُ ۝ اَلِيَا ۝ تَا مَرُودِ ۝ مَعْلُومُ ۝ كَرْدَانِيَا ۝
دِكِرَا ۝ اَعْمُونُ ۝ اَزْ اَشْكُرُ ۝ مِلَا ۝ اَفَا ۝ اَدَهٗ ۝ مَلِ ۝ اَجَعَتِ ۝ كَرْدَهٗ ۝ اَسْتُ ۝ بَا ۝ كَرُودِ ۝ اَشْكُرُ ۝ مَوْدُ ۝ شِيرَانِ ۝ بَرِي
كِرْجُونِ ۝ اَتَشْ ۝ بَرِي ۝ مِي ۝ خُوشِيدُ ۝ نَدَا ۝ اَتَغَيْبُ ۝ وَلَانِ ۝ غُدْ ۝ جَهٗ ۝ دَرْمَالِيَا ۝ اَتَمَالِيَا ۝ اَشْطِيَا
اَزْ حَضَرِ ۝ سُلْطَانِ ۝ اَتَوَامِ ۝ مَوْدَهٗ ۝ بُودُ ۝ كَرْدِ ۝ سِنْدَا ۝ اَعْنُ ۝ بُرَا ۝ دَرِشِ ۝ حَتَّ ۝ سِدْ ۝ دَرِ ۝ مَغْبَتِ ۝ اَلَمِ
تَا غُوجَانِ ۝ كَرْدَتِ ۝ اَشْكُرُ ۝ مَسْكَ ۝ دَا ۝ مِي ۝ نَكِيدِ ۝ ۝ وَازَا ۝ دَا ۝ اِنِ ۝ رَقَرُ ۝ وَاسْلَعِ ۝ اَبَشَرِ ۝ سَرُ ۝ سَوَالِ ۝ اِنِ
اِيْشَانِ ۝ وَاجْهَارِ ۝ اَتَخَلَّفُ ۝ مَوْدَهٗ ۝ بُودُ ۝ دَنْدُ ۝ لَسْ ۝ بَقْلَعَا ۝ كَلَا ۝ اِنِ ۝ بَا ۝ اَلِكَمْ ۝ مِهْ ۝ كَلَا ۝ اَزْ ۝ اَرَانِ ۝ نَوْعِ ۝ نَا

از لوح پسته شسته و از خود را بدین خط آراب و مقروم مثلثات ترسجیه بنامهای که در بطور
 انعام و دلالت استغلا که در کلام فرستاده و تقصیرات را در این قساق و در امت تقوئه و افر
 باشد و در کار الهی اشاده کرد تا بحال دخول استیلا بر این عسوه امایی بر این عسوه بنام
 کرد این بداند و او را در معارضه و افتاب باز داشت یکی افتاب سما که بنام خاتیر سوره که بنام
 از این اثر نشان می کرد و دیگر افتاب سما که بنام خاتیر سوره که بنام خاتیر سوره که بنام
 و او را تا جایی که در این بنام خاتیر سوره که بنام خاتیر سوره که بنام خاتیر سوره که بنام
 دولت محبت از غن و ارفع مبارک و او را یافته خواهد کرد و بدینست خواهد کرد و روزگار
 مبارک و انبیا و در عهد سلطانی انباشته چنانکه در فرج انبیا و در عهد سلطانی انباشته
 ترشح کند و عارض من سیماء شاهزاده عز و چکان گشت و زبان از فکرم چکان
 شد و دل از دست کمال تحیر بزرگ و خالی خواهد شد و از غایت شد و دل سوره
 برخواست و پیش او ماند تا خطه سایه و چرخ عین الایمان از کل پیر سایه بر و در عهد
 او محجوب کرد این بداند بعد از زبانی بلغاری خاتون را در خرو کا و او را بداند سلطان او را
 ترسجیه کرد و کاسته و او چون همای مقصود را در دام کام آورده بود و شاهین مایه
 بر بالی مراد است کانیای یافته برای انعام و تقصیرات که در کلام فرستاده و تقصیرات
 چون آمد بر بقیه قنوج و هاجل از این بنام که در کلام فرستاده و تقصیرات که در کلام
 شاه مراد بد و در این کون و در کون همی و سا و سیمای کنی شده در حال از و ساعتی از
 انداخته و چون کاه و معاودت کرد از غن و او را داده و در رفت و او را داده و در رفت
 خدایت کاه و معاودت کرد از غن و او را داده و در رفت و او را داده و در رفت
 لعل کون را با لای و در و از این رحمت و محبت مرصع کرد و در **الف** کاه و معاودت کرد از غن و او را داده و در رفت و او را داده و در رفت

[illegible]

مقام مستحقین و سواران نباشد. بیاد اگر ما سواران مستحق گردیم و زنیان فوشت ما هیچ
مثل از اسب قانوم و بخت فایزیم. با خدیو روان شدند. ما و له یشت و مرا که سوار هیچ
 لمجید که ای غم. و محروم بخاریم خرم بستند و چون جمع بخور عادی تشتا متب نشان بید
 بخت **شعر** بنات غرق الوسیه و لاجی. و انجیح سخی سبب المکتب. بر او ایلا یجید سوار
 شدند. و از لموس دشمن بخار استدلار بخت اروق و هو لاجود و سیر و سیر با سار اعلو
 نکرید. و او را بخت دخواست شغفت ما فخرید. و از خبرید اخیانام ایشان مخور کرد از غم و
 یو طاهر مویوت ایشان که ختم الله علیه و آله و سلم شدند. ان غم و غم و از اندیش و غم
شعر من کل شاکل و لعل طاعنه. لاجی السیف سترها و لا الکاک در کینه خانه شاکل
 شتم زید سیر است و بود **شعر** یا لعل کاللیل سیر و یا اولم. ان لعل و ان قد بطرق
 انکار با بیتماد و راندند. و او را با شت خانه باز و کردند. بعضی شاکل در ان دست سیر
 بر کشاوند. موفا و ان و او که را غم و سیر است. احمد کوی سیر و کرد و ان انصار و بر و
 مطا و عت سیرها. ان کوی سیر است و هو لاجی ان لک شتم ایشان صلاح سیر انداخت
 و زانی و خدیو سیر سیر است. فرغ و زان که در ان شب شاهیده کردند و خوش
 و لازل در سزار افتاد **بخت** هو نایک کرد ای لک شتم. جمانا دیر کوی شود و از روی
شعر و بین تعطی شفره و ان کاشا انقلب حالات و کشف عجایب. هم در ان شب ما ان لک
 و افعه و دهما با دیا اظلام شتم نوده بر مرکب قوار سوار شد. و از غم و انجیح با دیر
 کردیم اید و ان **شعر** اللیل دایح و الکاش شتم. من بخار و سیر. فقد سیر انجیح با دیر
 و شاکل ان سواران بل و از و شاکل از سیر و انکار معا و دت با سیر و ان سیر
 کشته بود و سیر و سیر با شت **شعر** یا ارقا و لعل فله انبیه. فالصبح لک سیر و زان

وین بخت و غم و غم

افتادند صاحب دیوان از ایشان یکدوسه را و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 و بازی و مغرور و موهبات بخاری و خان را و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 صنعت بنا فلان دهشتی و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 بزرگوار سازید و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 فلان پنج پنج بزرگوار سازید و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 طایر الاکهار انار غرن و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 اولیای حب قدر چون کار و شمن و یاخت و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 چون پنج پنج بزرگوار سازید و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 ماسه و طایر صبح و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 غنیمت از اطراف و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 و دولت و قهر و عادی سلطنت و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 که بعد از انظار و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 سلطان بزرگوار و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 اندک خور و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 روان کرد و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 خوشی و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 که صد و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 از نشیمن و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ
 و برین و لاغ پنداشتند و بچینه کشیدند و خان و کاروان را و لاغ

وین

خلاصه کبری در دار دنیا واقع شد و قطاعستان هلول و نزع و شناعستان خوف و نزع
 نامشروع من حیال سیر کرد و حضرت خدایک الهام و زوسیم و اوائی مرصع و زمره زمره شایع
 و پیمان چون سنان و خاشاک افتاده از غایت رعب هر سال اینکات بدلان نمیکردند **شعر**
 و کرد لایس علی البجاء ساقطه و کرد همان مع الحصار منشر **شعر** خراشید که خلد برین و مجر
 عین بودند و زواهر و اندک است لال **شعر** و پیمان من در نقد کن شکله کائنات
 و شجرت بالیاسیم صراطی عالم بسایم ایشان بود از کوش و گردن چون قطرات آسمان از
 دیده روان می آید خشنود و پیاده از پیرین و کیسارید و بد و در وهاد و از لایس سید و لای
 تیرین سنون **شعر** یوم لا یفیع مال و لا جنون حسیل پیر بچوان افتاد **شعر** تا چهل و نیم خشت
 نهاده دست بردی چنین نثار دیار **شعر** سوغو نجای باغ و قی سلطان و خزان و احوال
 انقال راه و مسکنی گرفت و از زبان حسیات و از راه خالی بدینید **شعر** الیک کلری
 الرشید غیر شام **شعر** و از دست کز ان عقوب سلطان بتراب رود و زاده معا فست طایع و شو
 و کیو غا با قوی در زخمی رسیدند و بر لغز و زدن از طرفین جنگ در پیوستند تا کار خشت
 قصای پیری بر وقتن برادر العرفی می آمد و بر طایع می زد و تو کس سوغو نجای الی پیری
 و صحرای خال را باز کرد ایندند و در سلسله ای افغانان قیام می نمود سلطان چون بار دوری
 مادر رسید از اعجب به کار و احد و شوره و کار که تا کار چوبین فتنه می آید و تا موسی
 بدین کوبه رگها میزد **شعر** و تو قی کشت سحر تا شد تمام اینجا بود و امر الی که میزدند
 با خود منطبق و مستقر کرد اینک و پنجم نهادن پیر عرصه بوقلون **شعر** تا خود و فلک
 از ده و چه از پیر و نه و در آن حال کیست واقعه بر هر کس ممکن بود و بر حسب شکله
 ظنون و احتیاج عقالند در پهلای هفت هر کس می بکشد روز دیگر از این زمان

[illegible]

[illegible]

وَبَلَّاسًا وَبَارًا وَدَاكِسًا ثُمَّ **الْوَلَدَةُ** وَشِيَانٌ عِنْدِي خُلِّيٌّ وَجُودُهُمَا وَمُنَابِتٌ وَمُصَيَّبٌ
وَرَحْمَانٌ أَدْرَبِيْنٌ دُوْحَالَتٌ فَأَيَّدَ عَنَانَ هَذَابِيَّتِ وَسَمَّيْتُ أَسْبَابِيَّ عِلَادَتِ خُودِ طَائِفَةٍ حَيْثُ فَلَا تَزُولُ
عَلَا لَكِبَالًا تَأْسُو عَلَى مَا فَايَاكُمْ وَلَا تَنْفَرُ حَوَائِيَا تَأْمَكُمُ سَهْمًا زَادًا وَغُفْلًا وَظَهْرًا سَمَّيْتُ
إِيْنِ مَرْوَةَ شَيْوَنَ فِيمَا لَدَى وَأَبْرَ جَلُولَ زَهْرًا لَوْدَ كَرَامَتِ جَدِيْنِ دُوْحِيْنِ سِتِ وَأَبْنِ قَطْعَةٍ كَرْدِيْنِ
لَمَعَالِيَّتِ أَرْبُوقَ إِيْنِ بِلَالٍ **الْوَلَدَةُ** زُرْدِيْكَرَا كَرَامَ حَدِيْشِ بَرْدَا رِيْ بَرَا فَايَا كَرَامَ حَدِيْشِ
أَكْرَمِيْكَ سَائِلِيْنِ رِيْ كِيَانِ وَكَرْمَانِيْنِ سَائِلِيْنِ يَدِيْسْتِ أَرْبِيْ وَكَرْمَانِيْنِ سَائِلِيْنِ
جَمَلِيْكَرْدِيْ وَكَرْمَانِيْنِ خَرَا رِيْ قَلَمِ زُجَارِيْ جَمُودِيْ عَابِيْكَرْدِيْ رِيْ وَبِيْ بَارِيْ دَرِيْ جَمُودِيْ
أَنْ يَكْدَرِيْ وَبِيْ بَارِيْ **جَمُودِيْ أَرْغُونِ خَارِيْ جَارِيْ خَالِيْكَ** جَمُودِيْ مَعَانِيْكَ
كَارِبِ نَاحِيَّتِ وَخَاطِرِ زَادِ وَسَاوَرِ وَشَوَاغِلِ مَحْفَفِ وَمَرْقُوكِ كَرْدِيْسِيْ أَصْنَاءِ عِلْمِ بِلَوْشَلَا
كَارِبِ وَشِيَانِ اِرَانِ مُقْبِلِ وَشَاوَرِ خِيَالِيْنِ عَاوِلِ مِرْزَانِ بَلَاكَرْدِيْ رَنْجَرِيْ خَالِيْكَ تَقْبِيْلِ وَشَوَاغِلِ
أَنْ يَكْدَرِيْ خَالِيْكَ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ
يَابَدِيْ وَفُوتِ وَفَاخَتِ وَجَلَادَتِ دَسْتِ بَاعِثِ وَطَوَاعِيَّتِ بَرِ شَابَدِيْ وَكَرْمَانِيْنِ بِلَوْشَلَا
عِيْدَتِ بَعْضِيْ رَاوِ شَاهِدَا كَانِ اِطْبَاقِ وَاتِّبَاقِ كَرْمَانِيْنِ كُلِّيْ بِلَانِ حَيْثُ بَرِيْدِيْ دَسْتِ فَرَامِ
بِيْلَادِيْ وَبِيْلَادِيْ وَبِيْلَادِيْ وَبِيْلَادِيْ وَبِيْلَادِيْ وَبِيْلَادِيْ وَبِيْلَادِيْ وَبِيْلَادِيْ وَبِيْلَادِيْ
جَايِيْ اِنْتَرِيْ وَشَاوَرِ رِيْ دَسْتِ اِنْتَرِيْ وَشَاوَرِ رِيْ دَسْتِ اِنْتَرِيْ وَشَاوَرِ رِيْ دَسْتِ اِنْتَرِيْ
وَتَمَانِيْنِ وَشِيَانِيْ **الْوَلَدَةُ** بَوْمُ تَحْقِصِ اِكْشَالِ الشُّعُورِ لَهُ وَالذُّفَرُ مُتَمَلِّ وَالتَّجْدِ طَعْمِ
دَرِ مَقَامِ قَامِ سِيُونِ كَرَامِ مَوْجِعِ وَاقِعِ اِسْتِ وَبِلَانِ هَسَارِيْ وَدَرِ قُرْبَانِ شِيْرَا اَرْمَانِيْ اِسْتِ
اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ اِسْتِ
سُوْسَ خَرِيْ بَانِيْ شَالِ اَوَاوِيْ وَتَوَاوِيْ مَلَزَمِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ وَشَوَاغِلِ

يَكُنْ **لَوْ أَنَّ** قَوْلَكُمْ مَن يَكُونُ لَنَا **شِعْرٌ** سَوَّحَ بِالْعَالِي قَوْلَهُمْ. وَفِي الرَّقْعِ
صَبَّحَ فِي مَوَدَّةِ الشَّعْرِ **بِ** زَيْنِ بَابِ يَاءٍ وَخَشَّ حَوْلَ ذَاكَ أَيْ. وَكَانَ بِالْكَوْفَةِ لَاحِظًا كَقَوْلِهِ
جَزْوَ الْأَلَا. قَوْلُهُ كَانَ وَخَوَّلَ بَيْنَ يَدَيْهِ أَيْ. دَرَكَا سَهْلًا وَهَوَّنَا بَيْنَ يَدَيْهِ بِكَرْبَةٍ بَرَكَةً
يُؤَيِّدُ بِصِفَتِهَا **شِعْرٌ** وَذَارِعًا لَهُمُ الْوَلَدُ مَمْلُوكٌ. وَزَيْنُ حُلَا الشَّعَائِلِ وَالْقَدَّةُ
يُجْعَلُ سَلَاةً لِّلْغُرَى عَيْنِي **بِ** قَوَّحَ فِي مَنَاءِ كَالْكُوكَبِ الْغَرْدُ. وَزَيْنُ دَارِ الْوَلَدِ الْوَلَدُ
رُوحٌ لِّلْغُرَى قَوْلُهُمْ. الْقَدَّةُ تَطْلُقُ وَرَوَاعِي بَرَانِ مَنَاقِبَ فِي مَنَاقِبَ وَبِسَبَبِ **لَوْ أَنَّ** أَيْ. لَوْ أَنَّ
النَّاسَ الْإِسْتِثْنَاءُ حَسْبَ الْإِيمَانِ كَيْسَ أَهْلُ الْخَيْلِ الْإِسْنَاعُ أَيْ. مَيَّكَوْنَدُ وَخَوَّلَ تَهْنَأُ سَائِدُ
بَارَكًا فَلَمْ يَكُنْ خَوْشٍ وَخَوْشٌ يُؤَيِّدُ وَرَوَى زَيْنٌ غَيْرُهُ مَعْرُورًا أَيْ. أَنْ تَأْتِيَ لَعْدَا لِعَوَاءِ
جَمْعُ خَوْشٍ قِيَادَةٌ وَتَرْكُزٌ سَرِيحٌ وَزَيْنُ يَدِي سَوَّى الْوَلَدِ سَوَّاهُ وَبِأَعْلَى شَخْصٍ جَمْعِي أَنْ
كَوْنُهُ جَمْعٌ حَوْلًا وَشَانَ جَمْعٍ **لَوْ أَنَّ** تَأْكُرُ عَيْنَ الرَّجُلِ الْغُرَى فَإِنَّ كَوْنَهُ جَمْعٌ لِّلْغُرَى الْعَيْنَيْنِ
ذَلِكَ بِرُكْنَيْهِ. وَنُظَرُفٍ وَبَابُ مَعَارِفٍ أَنْ يَنْشِئَهُ **شِعْرٌ** لَدُنْ جَمْعٍ سَرِيحٌ وَكَانَتْ
قَدْ وَجُوهُ يُلَوِّحُ فِي أَرْبَعِ خُصْفٍ. وَزَيْنُ بَابِ يَدِي سَوَّى الْوَلَدِ سَوَّاهُ وَبِسَبَبِ **لَوْ أَنَّ** يَصْنَعُ
بَالِغٌ جَزْوَ يَدِي سَوَّى مَنَشِينِ. وَبِسَبَبِ خَوْشٍ جَزْوَ يَدِي سَوَّى مَنَاقِبَ نَائِبَ شَائِعًا
جَزْوَ خَوْشٍ وَبِسَبَبِ كَيْدٍ. وَبِسَبَبِ يَدِي سَوَّى مَنَاقِبَ نَائِبَ شَائِعًا
سَبَبٌ خَطْسٌ يَزِيدُ وَبِسَبَبِ كَيْدٍ **بِ** بَابِ يَدِي سَوَّى مَنَاقِبَ نَائِبَ شَائِعًا
زَيْنُ دَارِ مَنَاقِبَ الْكَفِّ شَائِعٌ مَعْنَى كَوْنِهِ **بِ** وَكَانَ أَيْ. أَيْ. وَكَانَتْ سَائِدُ قَدَرِي
شَائِعًا. بَابُ لَزْمٍ فَخِشَةٍ وَتَغْلُفًا مَعْنَى جَمْعًا كَرَمٍ أَيْ. مَنَاقِبَ نَائِبَ شَائِعًا وَبِسَبَبِ
أَيْ. عَصَا وَبِسَبَبِ زَيْنِ بَابِ يَدِي سَوَّى مَنَاقِبَ نَائِبَ شَائِعًا
سَائِدُ جَمْعٍ لَزْمٍ وَبِسَبَبِ كَيْدٍ **لَوْ أَنَّ** أَيْ. وَكَانَ أَيْ. وَكَانَتْ سَائِدُ قَدَرِي
سَائِدُ جَمْعٍ لَزْمٍ وَبِسَبَبِ كَيْدٍ **لَوْ أَنَّ** أَيْ. وَكَانَ أَيْ. وَكَانَتْ سَائِدُ قَدَرِي

العظام اذ لم يزل يثقله دمع يشق الحس لا يلبس حتى قام اذ شمر عن رجامه صبا فصرخ
 خرابي ما في به داري اين سخن کي حافي نه گوئي باباغ خرابي ياروي ياري باغ اوسا
 شد جو به چرخيدن دل بر عزمه ز تابش دلوي ازوي و رفتن دل به حاسل شيم دلداري
 شوم دلداري دن سببه دم قمر غم کلان دو قمر ياريدن رباي مجازي موانع ميگرز ايد
رباع مؤلفه اي دل تو به اليوس است سهر ثاكي و دل ديفه باطل سهر تا چند
 عسل و احسان سهر مي تو شکر ميسود جواني سهر حايي ايفان زان بن و خيمه
 گلزار بايش و طراوت کي در اندر و خوشي به باقي نگذاشت **شعر** تظلل الشمس تظنا
 بلخه مريضه من خلوص غم عاويل فتو غيم و هفتاي کعبه من يدي کساح بکر
 در بهير فصله بند روز نشايد اندوه و عسل آموزد و در سر مژده و مجرب **بيت** کي ربط
 زدند و کاه طيور کي نشان بندند و کاه مخمور دران کشور بندد و اندوه نگاه جهان به
 غم نهال نگاه و پگاه و گل از گل مانيدند و اندوه کي امور مانيدند و اندوه زين هفت
 درين مدت جون زلف و رخ خوبان سهر و زمين سهند و با غاني و غوالي و غلغلا
 و نسيم کيدن دل ايجان زوي بساختن مهمات و نظم بند دلت و اينجا دل جوان
 و سينان آقايت و اجازت او ز دلا و دل از اوان موانع که از سر و ذات و يوم قدري
 بعد از پارس کي نارس تمام و عدم معاون و قلقت عده و عده و قصور دلت و تقصير دلت
 فافهم کنت و بلع عالم کفائي که دلي اسيه ناهد و بلاد مصر و محو الجوارح من ستاد
 متعبر به طبع احراق زان و ميگوين ختم عواد سخافت شعر با شعاع مائو مغلاک
 و خيبر از اساعت کور صفت و محنت و طائفه که هنگام قطع طاع لشکر و زمان طاع
 نهشت و سلام کاليمان و دلتان بودند و در نقش خطه زجوليت قدم مضاربت

تاریخ داشتند و ناصیه و فاعلیت را بر محمد و حسن عهد نمودند شایع اقبال اولی و محمد
 ایشان خدمتشان نداشتند و سر و شکر حق و ادا و اولیعت از دست نداشتند هر یک را
 پایه نایب و در سببهای بی نهایت از نایب داشت و به آنها استیقت و صلاح علی و رفعت
 و ساینده بی شکله بان که کلاه دار و حجابان شد و کلاه سیرک و کلاه کمر و تومان در پای ایشان
مؤلفه ان الله ایلک فی الیوم املاک **مؤلفه** الاموال و مال و اقلان **مؤلفه** اری محاذی حق و غیره
 محض و صلاح و احوال اعلی و شرف بعد از عمل اعباء شداید و عناء مکاتیل و الحیت
 از همه و **مؤلفه** ان الکریم اذا ناله احوال و ذکر و **مؤلفه** حکام قضیه این مقرب و یکی از نورش
 حاضر بود **مؤلفه** بر حسن مزار و حیات و نظم و عین الطیف و قیوم قضیه و غیره و کما است
 تشریف از شیوه اعراف و استیسان و تحسین مقرب و ابرار و دیگر المطالب و معنی قدیم
 در شان و قضیه و تفصیل از سبب و مضارع مقرب و خاطر ابرار و **مؤلفه** ای باله
 و انواع الطوفان از نوع و کرم چون ان الکریم اذا و چون هنوز کار مالک انعام
 تمام نیافت **مؤلفه** قوی باشی در تو قوت داشتند و هم در اول و هفت شمار ایلیان را بر
 استیانت و استیانت و بیک صاحب دیوان فرستادند و بدین مصلحت انا بک یمن
 و تو ملک الامم الدین و مینی از عزیز روانه فرمود و بهر آن در خزان و کمال و کرم
 شود انشاء الله العزیز در وقت جلوس میمون از شاه و اذ کان هو لاجر و جبر و کرم و باله
 اعلی و کما هو هنوز نرسیده بودند و بعضی که از شاه و او عقل دور و از هر یک عادت
 مقرب و خواست داشت در خاطر داشتند که بر وفق سعادت میباید مشاورت و لاجر
 خان کرد و بدین سبب احتیاجی هوا ظاهر شد و این در زیر زبانهاست و چون سیر
 مملکت یونان رفعت و قسطنطنیه را غن و نیک یافت پیش از اقامت ایلیان فرستاد

ويعاظمها بالظواهر المبرزة في ثنائيات الاستقلال في حرمها الجوهري في كبرياءها وعلوها في شرفها
تتميز بغير غلظة في اراءها في الشئ بالذات معقودت زواجر كدرة وكمال في كرمها وكرمها في كرمها في كرمها
كبحون ما لا يخفى على كل واحد من هؤلاء من بؤسها وعلوها في كرمها وكرمها في كرمها في كرمها
كودت كجاري يكره لا تخاف من كرمها وعلوها في كرمها وكرمها في كرمها في كرمها
معقودت كدرة في كرمها وعلوها في كرمها وكرمها في كرمها في كرمها
خطرات باعثة على كرمها وعلوها في كرمها وكرمها في كرمها في كرمها
واعيشاد ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
امور يلاسا ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
كفت با اذعون نما جايست بقوى مضايقت كجايست ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
اوعشون وجوشك ايعقود مملكان بيرون رفت دوشه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
سرمه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
خيل الكبر ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
اغصان برين فغلهي در زنده بطلست واقتدار وخطوبه اوست لشكري جبار وانا مژد
ايشان فرموده چون جود غلبه بيل لشكر ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
عواقب وسانت محالقتا ايديشه كودت ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
مؤوند ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
حاشي ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
فيهم ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه
من معاوية الاشباة والانداد سوكند يار كد كجايست ايشان ايراه افاقي سوسه ووداد من اوارس وفضائل در افسانيسه

عواطف عوارف و مکتوب فی عوالم عارف دارد و هنر کماله و مکرر دارد ایشان تیرا تمام شرف و
 قار و عان کرده بخارین و محبت دادند و موات اقسام خواطر اقسام یافت چنان که عا
 از گویند و خلاص از انبیا السلام ایشان از سقو لوق با نصایق اند و الله عواطف
 و الصائغ از امر کانی که با الخدیجین و عتبت موسوم بودند اشغال بود و تینا و
 انکان پیشتر لمون و هو لا جواب استفاق بر علی حده در با جو سخن پیوسته اند و محبت
 ایشان بیکدیگر و شرف با ساجی یافتند و الله اعلم **موضع دیگر** در عتبت تقوی و مکتوب
 احمد چون وجوه و اغیان برای مصلحت پیغمبر خود را از کام و دهان نهان بلا خلاص
 پیدا دادند و از دایره **شعر** الکرم و غیره احواله نوبت عشر و غیره و اخلاص و امر از دایره
مضارع و بحر و ابد قاع هم بخند که کور از باب موش می رسید و حارثه پیشانی عا
 سخت زخم یکسید چنانچه در مصدقه اشعارت کردست یکسختی از پیرین و سوال
 پای کریم داشتند و یکسری ازین مجال توقف نبود صاحب دیوان عزیم طریق کرد آقا
 اسفندیار از صورت حال ناجری و چکر کی دافعه در روز کار مختار افاضل بودند و لول
 و امرا و اکابر و قضایا و هم و طوائف بخند و استقبالی چون رفتند و عید داشت
 لایق کردند که چنان صاحب صاحب بیان معهود باشند از میایم جلالت
 و لازم معهود انانی تلقی کردند و دوشه روزی توقف کرد و مشربان با طراف فرشتا
 و در خاطر داشت که در شهر ایلید و بطرف مجرب چون روزه خود را بپایان دهند و میان
 اندازد و از آن سوائت و غیره معقول اندیشه کرد و یا نحو و کنت نفس خود را از بند زایل کرد
 بر ساحل نجابت انداختن و زن و غمزدان و سعلقان و ثواب و کاشی کان و اقوام
 و اتباع ایشان را در معاصی غمته و خلاصه غبار کاشی من پسندیده عقل و مختار و نظر

دیوان بقاعه مباشر منصبی بود و خواست بود بادشاه از ان مقام او سلامتها کرد و تا کرد
 نمود تا کی دیوان پادشاه را بهال بیانیا کند پشگت از کی که بدینکوه ایضا از اناجند
 سوانی تر شمع و تر بیت بلدان پیشدوقع نیک بدو که چو که توان دایب نهارت دیوان
 شاه و قتل و صاحب دیوان مکرر ماستی ایضا ان هتو را از اختیار او عتاید متر در نای
 بود معاکه بارها صریح و معنی از معنی از ان و استماع رفته بود و در زمان سلطان
 مساجی صاحبی در ترتیب اسباب دنا به ان سکران میشد و علاه ان تغییرات می شد
 چون در بحال از شبه موافق و محلی شوق چین با الغنی یافت حکم بر لیغ نافه شد
 که امر او باز غوغا گزاری و او کتابی سخن بر سید که بغور و قهرینه بر سید صاحبی و عفا
 یا بصورت **تلقه** موافق الخوف و البأس و الکوب حاضر او گردید بر این ایشان چون سر
 دست نهاده او را در بستند و او را در طوافی کرد و تا زایل بر آمد که چرا در از او خلاق می شدند
 در محال بحال غیرت و القاد و مفرات گفت از بای مساوی و تقسیمین من شده آنچه انیا
 لغرض می بود و خصه الله بالسادس اینده اند یا امید عقوباد شاه بکر المداغی
 میسایم اما از نسبت این خجاست و مهمت قصد و لغت خبر ندانم **بیت** نه تر زمان گذشت
 قد در خاطر نه در عقیدت من نه هر که از بویه است کار جوداقت چنان و لیاقتیان
 و ایتنه بود **تلقه** با حکم قنادم مسیحا چکنه حکم شد که یار و فضل و عالی
 خل کر دادند و سر چهره بود و مکانیم از اسرار حق موضع سینه تر و دین اهریلا و فر
 بالبع افعی و صاحب دیوان است کا و حاضر او از دیده اختر چون قفس و سپارد و زبان
 چلار و تیر گمان و زهره کیس و گمان می سراید **بیت** تیغ نیلوفریل خجاست برین آن
 که ملاش بودی را لایحه نیلوفر دانست که روی خالین **بیت** و تا جان او که خشا شد

مکرم و مطلوب را بدو شاست در معوضه که زباید مانده باقیست استغاثت کرد و تا محله
 امان دادند و هم آنجا غسل و طهارتی کرد و بجهتی که داشت تعلق نمود پس وصیت نمود
 بنور زندان و این رفته با فاضل بن یزید نوشت چون یزید تعلق کردیم بپرواند آن الدین
 قالوا ربنا الله ثم استقاموا **ثُمَّ اسْتَقَامُوا** تَعَلَّقَ عَلَيْهِمْ الْمَلَائِكَةُ أَنْ لَا تَخْفَوْا وَلَا تَحْزَنُوا **وَأَنْتُمْ**
بِالْحَيَاتِ الْخَالِيَةِ كُنْتُمْ تَوَعَّدُونَ باری تعالی چون بنده خود را بدین جهان فانی بکرداشت
 و هیچ مراد برای او ندید و هیچ تلاشی نداشت خواست که هم در اینجا بماند و جهان باقی بدو ببرد و چون
 چنین بود و نالانای محیی الدین و نالانای افضل الدین و نالانای شمس الدین و نالانای همام الدین
 و مسلحان دیگر را که در کوه بیک تپه بلالجاوید و موضع احتمالی بیکر دشتان و بیابان
 و اجنب نمود نادانند که قطع علاقی کرده و آن کشتیم ایشان بیدار و خیر مکه دهند
 چون از غمره فارغ شدند در مقام کسبیم بزرگان را **فَصَلَّاهُ** هر چند توانی بخوبی بود خواهی
 شفا خواهی آرد و مؤثر دعتی است گفت **شعر** یا احسن الصبر ذرا ولی القلوب بها و قل لها
 یا اتق الشیخ فلیت طاعة الشمسین غایبه **وَلَيْتَ غَایِبَ الشَّمْسِینِ** در تعبیر نمان
 دیگران از دوزخ و شنبه چهارم شعبان سنه ثمانیون و ستیائة چنانکه ناظم الزمان
 ذکر آن حال را در توطئه تاریخ بدین موطع بنی کرده است **قصه** خوبشید ملا صالح
 شریف و غریب آنکس زمانه چاکر و گردون مرید شد در سال اخ مجیم بقیعت کشت
 نان بیک که دو ریدت عرش بدید شد وقت نماز دیگر اندر جد و امر و دوزخ شنبه
 چهارم شعبان شبید شد پس دوا خیال فاسد شمره پنهان او را که پنهان غمزه صبح نما
 بود چشید و خضره تیغ بر ساهو غمزه رسید چون چرخ حمزه شرف کرد اندر دوزخ و چنان
 صاحبی که از حرام نادیده ای از اظهاری مانده و ناچار بدین عقیم مانده که ای تیغ شنبه

[illegible]

خايطه كذا لئن تحسروا غليل يوم ذلتمت رؤود كارتعجب سمود وبعادوا من ابيات شعل كذا **شعر**
 لعيش يوموا لئلا يبقاه والمزبدهما خيال سار فاقصوا ما ريكما انما اغار كذا
 من الاستغاثي وترا كذا خيال الشباب وياوروا ان كذا فانه من عواد ليس انما في
 حوتس مسالما خلق الزمان عدان الاخراب يكي از فضله عصور وشمس كذا وقايع
 ايشان قصيده ايشا كذا بورد وكا عذ بر سطح ديوار قبل ملسو كذا يده چون طار
 خيال بورد كذا يدي تان يار كذا كذا دهر حال ترا دهر خطيه حافظه باز يافت
 وانما كذا **شعر** يا حردالب من مقام برين زسعال الحيا الملت الهامي قلنا طبعوا
 نرا على غر غر وجوه على خدود كرام من شمس امرويه بعلاده وجوم حكت بكون
 التمام سبعة قد كذا عليهم نجوم سبعة في ضلها والظلام وارض سمع وسبع
 سماء طيان وسبعة الانام فوج الله ثم يحيى وسعود ومارود سجده السقا
 والوهم محمد قد تقصوا وجميع قتل كذا الحسام عزوني وذا كذا في انايك من قبل كذا
 ذلت خرام وشيخا في شوى عظاما كذا ما حرد بولان ملك دالالام فعلى انكم البو
 تحايا نذوات من دجال السلام چون فاضي محكم اول عيكم ان يضل تقدير كذا بورد
 كذا يندك مكر في بساط خالسان از تمامه صناديد و قوم خالي مانند هم در صناعيد
 آن مزاج الحافيه قهرم از كان خفرت با خولجه وجه الدين كذا واورا مافرد
 كذا بورد وديت خيال زانفته **شعر** ما خور خمد بيايم ابي نوح كذا يفت
 ياد زاندا بداشت وياي خطا كذا چون عاقره فناس چنان دوران لا خور وشت
 خوب با خد ويا دشت داني كذا برين خفاه بعدا كذا هر چند بيش از آن كان دشت
 من الصها لئلا كذا دز مفسح مكر في كذا خط وعلو طعان قهرسا في اشد كذا بورد

خود بزم

نواضع وتشفع بالفتوة ونام خور راضع بك داعي بحيد عامي ذقلم اوده ابن
 بيت قاري مندرج ساخت **بيت** بود جانانم هر ان تو هر ياري رستم كن بر من در غمت
 كه كاري اين بار است غايبت شمع جان اودا از اشيائش سبيل يار علوي سايندند **شعر**
 ياد هر آنكه از رجال بصير فلذا كس ساختاجهم وشير مراد اعدايد يارفي وملاوت
 اشغال اين جهان يوحايت مفضولت ودولت بخدمت راس عيان اقبال وارجال ختم
 مفضي **بيت** مالا سر حور دنا بالا ومكبر ذاتي كه حيت غايبت حرم ماركير خوا
 كه عيش خوش بوقت كاري مراد بانيب تني ساز و بار كير چون روزگار كن بدهد پند جو
 خواهي كه پند كيري از روزگار كير والله جعل احوالنا مشرونة بحسن العواقب وخير
 المناخير وبخمسنا في العلم والعمل عن قائله الراي وحصل التذبير انا على ذلك القدير
 وبالايجاب جدير والقائل على الحمد يثير ويثير وهو في ديار الظلمة انور من نور
 وقصه سيب

تمت الجلد الاول من الكتاب ويكملوه الجلد الثاني بالصواب ^{بسم الله الرحمن الرحيم}
 والحمد لله العزيز الوهاب والسلم على خير خلقه واليه الطيب الظاهر

المقصود من هذا الخبر

قصاصت خازن را بر او و شنان آن کرد و اگر هیچ طیبی نماند از آنجا از آن زمانه آغاز شد که گفت
 این مملکت قوی را بر شاو مانایی و زمان دوست کاچی را در بختی و سب و سلاطین خود بود و
 بهشت و عود که در میان آنها انقض و نماند الاغیر خاکی است در دانه تیا توان با فدا شود
 مویعه و اطراف مویعه آن در فصول در بعه از گلهاء نانه و نیاچین کونا کون و ادعای
 فاکت و مایه شون بی شک نشود و توهیت در دوس برین باشد حقیقت غیرت مسترهاست
 که برین در جله اشیا از بدیه بعد از درون کرده و طراوت بر این مرد سر بر سر می شود
 بزکریه تاقی و دنیان نهاده و غرق و نایب تر شک خود با کثاده و در حلیه و دهان
 لطافت شمان شک افشان مصلی هوا مصلی او کشته و ساخت حلیه و ارم و
 باغچه و بهشت بار و فلق باغ و غنچه او فایده و غنچه شک تر و نوره چنانکه گفته ام **و**
 معطر خال او چون جیغیلا مضطرب و چون افان و انق سببی خوش گذر چون غزلان
 هوا و صفت چمن درین فارق هوا و این سبب از آن در جلیل رده و خاکش غاصت غبار
 غیرت از این خضر و انگیخته و این باطاف کرد از باد مسیح بر رده و نماند بیک **موضع**
 در جیغ از جیغ او شبنم و از عقبه صفت دانه در قوت اطراف و سببها را بی ادبی
 جوهره روح جوهره تر خال منکس بخت و این دو سبب و روضه از گلهاء و از انشا
 مؤلف دکنی آباد یافته **نایب و انفسه** از شک تو بر کند غله و فالت جوید از جیغ و
 نیک فله و فالت از باد چو شبنم صدف لطفت افشار کبر و شک در حله و فالت نایب
 در مقام اخبار و نایب ان اعلام و تاریخ احوال بر خال و سببها از جیغ و نایبها از جیغ
 کرده اند که چمن بجز زبان نهاد بر صفت حال او بهیه را برود و نیت نایب **شعر** ملک
 بختی و نقصت و کان فوق السماء ستم که قاعی و اطراف او قول و سبحان بر لا

[illegible]

مَنكُورِشَ دَرِجَوَارِ اَمَّ كَلْفُومِ مَدْرَسَ هَايِ سَاخِشَ وَ مَرَكَلَا وَ اَجَا سَتِ **مُلُوقِ** سَبَوِ اَصُوْمَا
وَفِي عَيْنِ الشَّرِي سَكُنُوْا مَا بِالْاَمَلِكُمْ بِحَسْبِ اَلْكُفْرِ وَ حَرَمِ اَرْزَاهُ عَاثُوْنَ كَرِي عِلْدِي وَ اَلِ
هَتِ بُودِ مَدْرَسَ عِصْمَتِي يَا كَرْدِ **شَعَر** دَارِ اَبَا هَا عِصْمَةُ وَ تَرَاهَا قُوتِي وَ كَلِ اَلْكُفْرِ مَنَاهَا
وَصَلِّ وَ اَمْرُو دِي قُوْلِي سَمْعِي لَيْسَ الشَّرْفُ وَ اَلِ اَلْتِ لَا اَخْلَاهَا اَللَّهُ مِنْ ظِلَالِ اَلْاَضْيَاءِ
وَبِ اَوْسَطِ قَصَائِدِ وَ تَطْلُفُ اَلْاَطْلُفُ نَوِي بِاَسَدَا وَ كَلْفُ دَرِي عَمْدِكِ اَزْ مَرِيانِ اَمَّ شَه
وَ اَفَا صِلِ حَقْلَتِ بَرِ بَعْدِ اَمَّ خَلْفِ اَلْمَا عُوْا الصَّلُوْ وَ اَتَعْمُوْا الشَّهَوَاتِ بَايِ اَرَاغَا وَ اَفَا وَ كَلِ
بُرْ تَكَا نِ هَتَرِ مَدْرَسَ دَرِ اَبِي نَبِيْتِ يَلِكَلَرِ مَانَدَةُ **مُتَب** كُوْمِي اَنْ قَوْمِ خَادِمَانِ بُودِ نَبِيْتِكِ
يَكِي اَزْ تَبَارِشَانِ بَنَانِدِي اَكْرِي اَبِي مَدْرَسَ بُو اَلرِطْلُ وَ تَعْلُقُ وَ اَهْتَامِ عُوْ لَا اَلْاَعْظَمُ كَرْدِي
اَلِلَّوْ وَ اَلْبِي اَلْوَسْطِي اَلْمَعْمِلِ دَامِ طِلَّةِ بَا فَا رِ عِلْمَا اَخَا قِي حُجُوْ وَ طَلَبِ اَعْلُوْمِ بِرِ اَمَّ حُجُوْ
حُجُوْ بِرِ وَ اَفَا سَمْعِ مَرَا جِمِ خَيْرِ لَتِ وَ اَشَا دَرِ سَبَا اِيْضَا دَاتِ وَ اَشَا دَرِ رَوَا اَشَا دَاتِ وَ تَصِلِ
حُكُوْمَا نِ اَشْرِي وَ تَقْلِعِ قَضَا اِيَادِي بِرِي مَرِيْدَا شَهْ اَمْدِي وَ اَزْ كَرِي تَكْرِي اَطْلَا بَانِ وَ نَكَا رِ
مَسَا حِشَ اَمْدِي اَنْ طَرِيقِ مَدْرَسَ بَرِ اَلْوَالِجِ سَطُوْجِ اَنَا دَرِ بَانِ حُرُوْفِ وَ اَلْفَا طِ اَعْلُوْمِ بِرِ اَمَّ
حَسَا كَرِ اَزْ فَضْلِ اَمْرِي نَابِي مَانْدِي وَ عَرَفِ اَعْلُوْمِ بِرِ كَلِ اَمَّ اَعْلُوْمِ كَشْفِي وَ خَالِ اَبْقَعَه بِرِ كَرِ
بُنَاعِ وَ قَفْ كَرِ اَطْلَا اَعْلُو اِلِكَلِ اَسْتِ قِيَا رِ وَ تَقِي **شَشْمُ** اَنَا لِكِ بَرَا بَهْ اِيَادِي اَمْرِي اَعْلُو
مُتَصِفِ بُوْرِ وَ جِيْدَقِ وَ اَخْلَا مِ مُتَصِفِ **مُلُوقِ** وَ لَا يَدَا نِ تَقْلَا اَلْبِي مَسْمُوْمَةُ هُوَا
عَلِيهَا نِ اَنْ تَجُوْ وَ قَعْدِي بَرِ مَدْرَسَ اَلِكَلَا وَ كَشْتَهْ شَدِ وَ دَرُوْ عَرِ اَقِي اَلْاَلِ كَشْتَهْ
مُلُوقِ چُنَبِيْنِ بُورِ بَرِي وَ قَضَا هُوْ شَهْ هَفْتِ مَرِ كَلَا وَ اَزْ نَزَا وَا سَالِطِيْنِ بُورِ وَ بَعْدِ
اَزْ كَشْتَهْ بَرَا بَهْ يَكَا لِ اَبِي دَرِ اَشْرِي اَزْ اَشْتَهْ چُونِ مَدْرَسَ اَطْلَقِ سَطُوْ قِيَا نِ
بِرِي وَ خَلِ اَشْدِ وَ عَشُوْ قُلُوْ وَ فَا هُ مَلِكِ اَرَا اَشْتَانِ بَرِي هُوِيْ چُنَدِ اَفُوْ اَلِجِ تَرَا كَمِهْ چُونِ

بازماند

[illegible]

الدنيا والى الله حدياً ولكن قد ترتفع الدم برككاه دفعات خروج كره وانظر اقول
 لشكر اورد. وهزوت چند ماهي اوجكوت دامنكوت عاقبة الامور خور وفتا
 بالسر ابطال شد وصحيفه غرض بيلم الجال قابل بطلان والامر حال بغيره حال الجون
 نوت دور استلغري بر حسب تقدير ان ال وحكم سلك الانزال **يا تالله سخطت للدين ابو**
شجاع سعد بن زكريا سيد اثار شهامت وجماعت ودر اقطار ظاهر شد و سخطا
 اقبال و بانهما او عالمي ازا باهر كشت **نعم** فلم يجل من انما اشد عود و نعيم و كرم اقبال
 ولا يخلو در هم بقره لا يجوز من لا يورده و يقضي الله بالسعد من لا يحجم و طره اورد
 الدين صلاح كرماني بود اولاً و عبيد الدين ابو نصر اسعدا بر ربي اخرا و لو على غير
 و هضلي بارغ و حامي عيون اشر و شمس اشعار البدار و ايلسوي تاري و وجود است
شعر و رساله اشدت الى امر اهرم عبيد الحميد و بن غير حميد بغير شرا و عود
 من طرب كرم هو النديم سماع ضرب العود هو قبح كراهه رسالت ما حضرت سلطان
 محمد خوارزمشاه وقت اذ العز و استيناس فرودن و برك و بن زرين اخلص و بنين
 كويتك سلطان روي در اثناء مجلس بزم اول بن مشا و در صنعت مطايعه انشا كود
رباعي و دردم چو لاهينم و دردم چو موم بر دست مباركم بود شمن شوم بر بديل
 لشعاع خواجده عبيد الدين ابا تمام ان اشارت و اند بر نديمه كفت **نعم رباعي** از حضرت
 ما بوند انصا و شام و زهيدت بارتد زيار بروم بالكره بيبست با كشت و سلطان
 ابن محمد السيل بن مطلع السيل نمود و بان سلطنت شائيه با قومود و انروز و بر ساز
 ابن بركه غلام اب نو شيد و خواجده عبيد الدين با استاد البشر خواجده اتمام فخر الدين
 عمر الرازي قدس الله يومه مولاه و مولاه لار افان ناد و ايز و و بديت امدح ان جناب

بحر اقصاه سلمان والقال كذبت ملت يدوج احوال واوتت كالقصر لاطف ويا لشمس
فرستاد شعر سلمان مرقع غلغله وعشقه على الجيد والكلوم التلاليه ولا ان ادري
قبل شوقي وقصليه حديث سيلان وقصه ايسلالي انايك بعد ما اولك عام دور شكاي
دور سلطنت وبش بين دست قلم در شطرنج مغلالت مملكت كومانر المستخلص كذا ليد ولسا
سلطنتا ناخبر لاد زاده خور محمد بن ديوان سهر در حبه و حفا فطنت بصد ان ملل قدر
اهتمام اولش كبري جون بر دشمن انداز و چون بزه كردن افراز همة نيك جمل در
حرمه كارزار و تمام جسم افكر بر سر مي دافد كالاسيك الصيالي والسيف في القنا
معين قوس و چون مدد مجمل سال بود تا با بر سطره قناري احوال سلاطين اختلا ايل تمام
با موراح طنت بافت نمود بر فتحه انايك بالقطب سالدن سحر نيك از بندگان ديوان غريز
ملك خورستان بود مرسله و بعامها شفاها ادا مي فرمود تا در توقف معتد بر خاند
عرضه داوه فخطه ان اشاء عبيد الدين و مزيط العمدت فكر در وصف الحال كرنا
و نهست انايك بيلد جاسد ز قلم او رده بود و انهم من الخادم رعي الحارث قومي الصنيع
الكرمان التي هي بلدة شاذلة و انبا القليل اليها فاغرة سندا نبعين سنة من تغش
مخاديل قرع غريه اسافلها و اعاليها و حجوم الفس و الحزين قبلهم قنايين اهلها بعد
ما رفعت عقبة اليها الى السماء فنهضت لذلك يحيى بن علم ادم ان السماء الى اعاشه
اهلها اظهرا الكافا تارن رجا سهرم و خافا تارن انجا سهرم مقصود ابر حكايات انكه
حاصلات كومانر بصلح سلطنت و تواجد لشكر و فائز كور لاجرم و بوقع رفيع
انايك عفر يبرسلانك در افروند و انرا فديته الملائك تمام نهاد اهل انرا وضع ان
عصيه را استغناش رفيع كرد و بوقتي كاشكر جزا و بديار ايشان كشيده و بر زمره طغاة

شربت افت و در و کار در نهنت ظفر بچند بیت **مطرب** به مال برکش و با و غراب ده **آرام**
 یلا و فلک را چاییده **آفاق** را غلام سار کوی خود و برین تعریف نامه و شرف و خط
 در فتح نامه ای که بر کمان میفرستاد از منشآت عید الدین و بر باطلان رستم محمد
 حکم رفت و تا شهر سینه و سیمانه مملکت کرمان در تصرف اناکی بنانده و بی
 الدین روز بی محمد بن زین را رخا کرد و او را بمال فرجی تا قدم در راه استعصا نهاد
 و بر حجره حال خود **نور** و کن بیور با هووی الی عذر مطوع کرد این در کرمان
 که خطا و کجای عبارت داشت بشهر بخون و زمان بخش و رخت و حقیقت آن
 خود خطایی بزرگ بود چون از شد و او متفرع شد و در قبضه تصرف در بیان سقا
 استقرای یافت و اتالیک پیوسته بر سر ارمیت پادشاهانه **نور** عراق ساخته و با
 لشکر خاصه تا حد و همدان استوار و راجع و ب و فلان و همدان آن ساخته
 و بی و الی و علی و موی **ایک** سودا و اولی که مجدا و سیم و ذریه مؤمنه و غیر
 و چون از اقدان الی و جدا و حقیقت دل زند و در و از رخ و کوی و واریت و خطا
 نسیم عزم پادشاهان از شمال به عشق یار و کاری در فصل یسوی اوین شده بهار و پادشاه
 که داوی بن حکایت بن حاجی همدان رسید مرغاری و مباح از ریاچین و شقایق و
 خلا و آن ریاچین چون همدان طابع و اسواق و لایق **شعر** و ذریه نسیم علی با
 سحر و غصا و غصا الی و معنوا **ایار** و پادشاه و ذریه خاطر که شد **شعر** و غصه
 المنشی و غصا و لکن در و سه سال و شان و کالی و اسواها و العبیر و غصه و غصا
 و غصاها **البحر** کات و غصاها و اشجارها و الی و غصه و غصه و غصه و غصه و غصه
 انشاها **موی** بالهم و ذریه **الامان** و لایق و غصه و غصه و غصه و غصه و غصه و غصه

در بر آید اکثر اوقات شهر را زلخا کلاشی و موقع استخار من کرد یار داری **شعر** کلاشی
 پنهان بالعماء و ملک است یمن آخری جناح **هـ** بدین واسطه در شهر مونس سیمانه انارک از آن
 بن هلمون با کلمه فامید شیر از اند و غارت شغوا و فتکارت شغوا و بود عز الدین محمد از
 در بر حال **شعر** الامار السلاف ولا تنجی فقد دح الاشی فی القلیعة و ضاؤ علی موانع
 الهادی لعمري لئلا تصادف فرجنا تعین یحیی الروح حتما و این طریقه حتی نجیة
 علی لکرب دهنبت غما علی الناس من فتکات کلجها اطلاقا و حتی اذناه و اناک
 مالک من غیر حجتا و صادقا قلوا انا طلبة محمد لم نجد خلافا کجها لیستنا بالسلالة ولا
 یایی یل لئلا من قد صامر لیمه و فاشکلة الام یكون نحی فقلت الی الیوم السعدیة
 و یازد رسته اشرف و سیمانه سلطان غیاث الدین بالشکری چون موز و مارد زکرت و
 و مضار انجدا و نمودند و الهادی شیر از را با یونع شکجها و صفویات مصادرات الیم و مطا
 عینیه کرد هر چه یافند بر داشتند و از بافت و استقصا و زینش و نفس هیچ باقی
 نگذاشت شیر از علیه ساسا اهل ساند و لشکر از منتهویات و سماع اغارات فاهل از اند
 سلطان غیاث الدین از فضل الشکر اسمع فمودة بود ازین حجة اسپی سبایند بعد از
 سقد بهی با کیم و یکی العین الشکری علی ذلک التغابی اکیه بالشکر عازم خورستان
 شد اناک با چنین قصد ها که می پوشتند و و هنها که بکشت از غید یا و را میاف هتو
 بر بکران کمر فشار هو سحران نویدی بداشت و اگر نیکو و قار بود **مصلح** چون بخور و
 کرد حال کشتن از روهی کرد و در ربع عشر و سیمانه تا حدود ری هنان بر رفت و در
 خدمت و کاتب بقدر مقصد سوار مردان کار و قار و کار **شعر** باؤس سابق و روح
 طویل و ده خف و سیمانی قبل جمع بودند در خیل بر لشی مبالاة بر لشکر سلطان

مقبل از

[illegible]

ماست بر اماره سلطان غنیمت و نارسیده خدمت کرد چون سخن بچهرت سلطان رسید که کار
 و پناهت اقل و علومت اوانست که اگر او را در تجار معارف احضار فرمود **شهر** قطاف
 علیه السلام بالمدام همهمه اذ اناس بالالفن تحت ثیابه بود کوس الاربعه چون یکدیگرها او
 استبدت بن دایم بر صلابه صادر است حرکات و سکنات او و ذائقه مجلس نرم چون
 از لب موانعت میدان رزم همه در قالب سلطنت به بحث بود و بر قانون مضمت به بدید
 پدید آخته پس ملک و وقت و سبط شد و قرار بر آن افتاد که انانیک سعد دختر را سکه
 خاقان کرد و در صدک نجاعت و نیات بود و در سبط و سبیت سلطان جلال الدین
 منعقد گردانده بود و را از یکی بر سر نوادر حضرت بگذارد و هر سال بلیغ از محض
 بمالک فارس اقل از اقل و اشکون که مدار بر این بدین و سلطان بر سامت آن
 دوون داشت سلطان امقر و مغرور و زار و این سکه مشهور باشد و در بعضی تاریخ
 مسطور که چهار ساله کوس و نیت از قلالین قلع بقتل و ملک و سبک است و سخن او
سپت سدر کبدین صطیر کین بود جای شاهان ایران زمین اشارت بدین دو قلعه شد
 که با قلعه شکسته قرینه مقابل افتاده اند بدین غر و طاجان و تحلیه و انشور
 یافت سلطان او را خلعت داد و برابر مظهرت و اواخر مضاهرت مستقیم گشت
 و قوا علی استیغاث و مجانبیت منجر به چهره پیش از انانیک ابو بکر صورت مصالحت
 و تزویج ملکه و تزویج از تقاعار حصه مویع و از انانیک بد و ابا معلوم کرد
 از اندیشه و شکست سلطان که بسبب آن ملک و وورش در معرض شکست افتاد بود
 و لای بدید از بر خط و خطا محو است با سجد خواست و ماضعه کرد و در حال که
 رکاب اسنان سرعت میداد با تیغ ماضی و اشک بر پیشانی نهشت چون غضب ماضی

در سبک کبدین و صطیر کین و سبک کبدین و صطیر کین و سبک کبدین و صطیر کین

ما بین بدو و پیش جانان اند تا تابان بود که اگر ازین طرف پایان بسته در میان نمکین نمکین شد
چنانکه اگر تابان شد و پیش آمدن ایشان میسر و می نداشت تا از جمله هزار و سوار و
که سلطان در خدمت بر کار تابانکی رعایای جانیان و اتحاد و تمام مستغنیان و آن کرده بود
بشدار و صد و سوار و پیش از آمدن و حواریان و خدمت تابانک سعدای سعادت کرد و تکرار
نکر نفس نهان و نکست پیش از و حیل شادان و تابانک ایشان را تسکین خاطر و یمن
و خود باقی حواریان و کردان گنگو سارعت نمود تا موجب آن ظهور و توفیق معلوم
کند تا تابان بود که بوقت ملاقات ششمین روز از میان الارحام بین الملک بر کشید و پیش
آنکه بوقت بخت و بالایت حجاب خرمی بود که و اخضر و اما جناح الدلایل الحمد سبیل است
بالادب بوقت از میان برداشت مغایره بدر از شمره سخاوت بسیار با نفع و رسول با نیک
تا تابان سعدیون عسبان ظاهر از بدید غنسان اسفا بر خیم کرد و سران شیر کردار
زین بر شاه فر زمین انداخت و با غنسان و در قلعه اسطر که آنها غنسان الصخره و بد
الصخره اشارت دارند و خود میگویند عز و دولت خرابید و ملک کردار با نیکو کرد و فراخ حال
و مستأهل حضرت سلیمان بودی بغیر شاد و ملتزم با نیکو اشارت شعر اذ اقلعت فی
شیء نعم فانیه فان نعم من علی امر واجب یوفی لسانیه و اسباب ناصرت معافد
شد و از شاه اثار و عیال خیرات در نفس شاد و چون از احکام فاعله حسن ملک
بالعدل با روی حصیر افراشت و سنج و جامع جدید را چون عرضه مکرر خود
با و نعت و زینت الهی مقلد عالمی از کان فرمود و اسواق و رفیع تا نیکو شعل
برود که بکین مصطفی و بیروت مطبوعه مناصره یکدیگر استخدا شد کرد و جامه
از نایل انواع حریر و شاد و اصحاب صوفی صناعات مختلفه میگویند و علاج استغفار دارند

فتمت

وَدَمِجْ أَقْلِمَ بَارَادِي بِلْدِي بَيْتَ وَتَرْبِيبَ نِشَانِ بِلَادِهِ اَلدَّوْرَ صِفَتِ سَوْفِ كَيْفِ اَلْاَوْشَقِ
 وَشَمْعِ نِشَانِ اِلَوْشَاوِ سَعِيدِ اَسْمَانِ اِمَانِ كِسْوَةِ نَظْمِ بُوَيْدِ **شعر** سَوْفِ تَرَاثَا
 فِي اَلْفُضُولِ اَرْبَعَةٍ رِغْلِ اَللَّسِيمِ عَلَى اَلْبَنَانِ اِلِذْ اَسْرِي طَرَفِ اَلْبَشْفِخِ قَصَّةً فَنَكَاثَا اَصْحِيهَا
 مَلْعُ اَلْحَبِيدِ مَعْطَا وَتَرْبِيبِ مَجْدٍ وَتَفْلَاحِ وَا. اَعْيُنِ نَجْوَدِ اَلْزَوَانِ نَقَرِي تَو
 اَلْمَا فِي اَلتَّفَرِّسِ هَا جُمُعَتِ وَهُوَ اَلْقَالِبُ هَا يَبَاعُ وَتَشْرِي وَبَرَسِ اَلْوَسْطِ زِيَا طَرَفِ اَللَّهِ
 يَنَالُو مَوْدَ وَتَوْنِي وَتَمَارِجِ وَكِبَالَيْنِ رَحْمَامِ اِرَا حِيْرَانِ وَقَفِ كَرْدِ وَهُوَ خَبْرَانِ
 مُسْتَمِرِّ وَحَالِيَتِ اَوْرُوْا اَوْرُوْا رُوْزِ مَسْتَدِيْعِ وَتَسْتَعْفِرُ اَلْاَحْزَانِ حَسْرَتِ اَلْاَلَامِ
 جَرْنِ مَرِيْدِ اَلْجِيْلِ هَا فِي مَقْدَرَاتِ وَهَرَقِ اِلَى اِلَى رُوْا لِي مَوْجَلِ وَكَلَامِ مَرْجُلِ وَفِي اَلْجِيْلِ
 يَتِ وَنَدَا اَلْاَوْرُوْا مَمْلُوكِ سَلِمَانِ مَخْطِئَةٍ تَرْسِكُ اِلَى اَلْقَابِ اِرَا هُوَ وَاسْمَاءُ فَاخِرَةٍ
 مَرْوِيْنِ وَتَعْلِيْ كَرْدِ اَيْدِ عَاوِيْتِ اَلْحَلِيْ اَلْحَاذِرِ مِنْ سَنَةِ ثَلَاثِ وَعِشْرِيْنِ وَبِسْمِ اَللَّهِ
 دَعُوْا مِنْ كُوْنِ اَلْحَقِّ سُلْطَنِ مَغْرُورِ خَالِ اَلْاَبْسَةِ وَفِي اَلْمَسَاخِ **شعر** نَعْدَا اَلشَّرِيْفِ
 وَاَلْعَوَالِيْ وَتَقْلُكَا اَلنُّوْرَ اِلَا قَوْلَا وَتَرْبِيبُ اَلْاَسْوَالِ اَلْمَقْرَبَاتِ لَا يَنْجِيْنِ مِنْ حَبِيْبِ اَللَّهِ
 وَمَنْ لَمْ يَعْشُوْا اَلدُّنْيَا اَقْدِمَاءَ وَلَكِنْ لَا سَبِيْلَ اِلَى اَلْوَصَالِ **بيت** جَهَانِ اَمَانِ اِيْشِ خُوْكَ اِرَا نَبِيْسَتِ
 يَدْعُوْا لِنَبِيْةٍ سَرَاوَرِيْسَتِ اَوْرُوْا رِيَا اِلَى اِلَى دَفِ كَرْدِ تَلَا وَدَرْدِ اَلْمَلِكِ اَوْرَاكَ اَنْ مَلِكِ اَبَا اَلْحَادِ
 تَوْنِي وَتَقَا اَلْاَحْزَانِ اَزْوَاجِ اَلْاَوْرُوْا وَكَرْدِ يَكُنْتُ **شعر** فَهَبِ اَلْبِيْ هَدِيْتِ
 اَلدُّرَابِ اَبْعَدُ رَعَشِ اَلْمَتَوْنِ كَيْلَهُ اَلْاَطْرَافِ هَلَا دَفْنُكُمْ سَيْفُهُ وَفِيْهِ مَعَهُ فَنَدَا
 لَهْ اِلِجْلِ اَوَّلِ بَرَسْمَا تَرَا اِيْنِ اَلْبِيْ طَعْرَا اَوْجُوْنِ قَطْرِ اِيْهِ اَلْفِ بَرَسْمَا تَرَا اِيْنِ اَبُوْ دَهْ
 وَارِشِ اَلْمَلِكِ سَلِمَانِ سَلْعُ اَلْمَلِكِ اَلدُّنْيَا وَاَلدِّينِ اَمَمُ سَعْدِيْنِ اَنَابِكِ اَبَا اَلْمَلِكِ اَبَا اَلْمَلِكِ
 اَبِيْ اَلْوَلِيْبِيْنِ وَتَوَقَّعْ اَللَّهُ بِنِ اَنَابِكِ اَبَا اَلْمَلِكِ اَبَا اَلْمَلِكِ اَبَا اَلْمَلِكِ اَبَا اَلْمَلِكِ

[illegible]

[illegible]

وَعَلَّمَ وَأَفَانِيلُ مَرَجَّ دَلِشْتِي مُجُونِ بَدْعِيهِ خُسْرَانِ عَتَقَا وَخَرْدِيَارِ مَتَاعِ رُهِدَ وَتَقَعَتْ
بُودِ مُتَسَلِّسَانِ وَنَمُزْدَكُنِ خُودِ دَاوَرِي زَهَادَتِ وَبِعَرَضِ مَن نَشَبَتْهُ يَقُومُ هُوَرِ هُم
خَلَوَهُ كَرِي مِيكَرْدَنْدِ وَبَابَايِ وَانْعَامَا لِسَا وَخَفُوطِ طَبَقِ شَدَنْدِ وَبَابِ بِلَاهَتِ وَخَفَا
نُفُوسِ سَادِحَةِ طَلَقِ وَبَابِ وَجَلِ وَاسْطَقِي مَعَالِي أَنْدِ وَنُفُوسِ مَلِكِ دَارَنْدِ اَرْشَابِ شَعُو
وَالْحَيَاةِ خَلِي وَعَلَى مَرَدِ هَذَا الْحَالِ اَلْخُدَا وَنَدَانِ دَكَا وَفُطُنَتْ وَاهِلِ نَطَقِ وَنُصِيَا تِ
مُسْتَعْرِبُودِي وَابْنِ اَزْ اَلْبَحْرِ مَن وَفُضُولِ بَسْتِ دَاوِي لَاجِمِ چَندِ فَرَادَا اَزْ اَمَرِ دَانَا لِدِي فِي
عَلَاوِ نُوْرُ كَوَاوِرِ اَبُو اَلْطَلُوْذِ بَسْتِ عِلْمِ كَسَا اَزْ عِلَاجِ كَرْدِ وَفَهْرِ رُوحِ اَلْشِيرِ اَزْ اَلْحِلِ اَسَاجِ اَزْ
جَمَلِ اَنَامِ صَدِ اَلْهَيْبِ خُودِ اَلْاَشْمُوْزِ اَلْوَاغِطِ بُودِ اَزْ اَلْاِسْتِخْصَارِ وَاسْتِخْصَارِ اَوْدِ اَزْ اَتِشْمَا
يَكَلِّعِ اَعْلُوْمِ عَقِلِ وَنَقْلِ چُونِ بِيَاضِ نَهَارِ اَزْ اَقَا سَتِ نَيْبَتِ اَسْتِغَا دَا شَتِ وَدَرِ سَبُورِ
وَعَفْظِ خُودِ اَلْاَبْنِ اَلْقَرِي مَعْدِ اَبْلَقِ رُوحِ دَهْرِي اَنكَاشِ چُونِ بَلْبَلِ قَوْشِ نَوَا مَسْطُوْزِ اَوَا زِ
شَاخِ اَوِي وَفَرْزِ اَسْوَا عِظِ وَصَفِيرِ نَدِ كِه دِلِشْنِ بِلَاغَتْ زِدِي اَزْ كَلَامِ اَرِ اَسْرَارِ رُوحَانِيَا فِجِه
مَكَاشِفَا رِسْتِ كُنْتُمْ كُنْتِي وَبَرِ مَرَجَّ مَرُورِ غُرُفِ اَسْمِ اَعْلَا تِ كَرْدِي وَدَرِ دِيوَارِ اَوِي سَتِ
نَدِيدِ اَرَكِشِي **اَلْمَقَامُ** چُونِ اَفْطَا عَوْشِ بُو كُوْهَ اَنَشَانِ كَرْدِ دَرِ حَقْلِ كُوشِ اَبْرِي دَنْدَانِ
كَرْدِ اَزْ اَلْقَرِ مَرُورِ غَارِ مَن مَعْنِي لَوْ چُونِ هَمَرِ اَنَشَابِ ثَابِلَانِ كَرْدِ جَمَاعَةِ فُضْلَا كَرْدِ
جَمَلِ نَدِ كِه اَوِ حَاضِرِ شُدْ اَنْدِ قَهْرِ كَرْدِ اَنْدِ كِه كَلِيَا تِ وَنُزُوِيَا تِ اَعْلُوْمِ رَا نَا حَقِي مُخَصَّرِ
بُودِ كَرِ اَسْمَا اِلِ اَعْرِضَا تِ وَنَشَكَلَا تِ قِيَمِي اَزْ اَسْمَا اَعْلُوْمِ اَصُوْلِ وَفُرُوْعِ اَلْهِيَا اَعْلِيَا
وَهَبِ اَزْ وَهْدِ مَهْ وَهِيَا تِ وَجَانِ اَبْجَدِيَا تِ وَطَبِ وَعِلْمِ نَبِ وَتَابِيْطِ اَسْمَلِيْنِ
وَرَمُوْنِ اَبْجَدِيَا تِ وَتَابِ اَبْجَدِيَا تِ وَجَوُوْزِ اَلْاَبْ وَاَعْلَامِ اَبْ وَاَدِيَا تِ اَزْ اَلْعَتِ وَمَعَايِ وَبِيَا تِ
وَسُجُوْزِ وَعَرُوضِ سَوَالِ كَرْدِي عَلَيِ اَلْاَرْجَالِ جَوَابِ سَلْكَ اَزْ دَرِ مَنَظَرِ سَبَادِي وَسَا طِلْ

نامش هم خواند چون آواز مکتوب خارج شد ندا یافت که ما عطا و مقلد را میفرستیم
 و از روی ایشان واسطعظام در حق او سخن بگفتند و صلی بر او نمائید و درانی داشت
 و بنیک مات داشت بن حکایت باحد و در سلطان محمد خوارزمشاه که در التعل و قد
 الاکیم علی الاکیم چه او دایم با حواجه ایام خوارزمشاه محمد بن محمد الزاری در سر جمع طوائف
 و مقصود بر آنست و علی ایضا با حدیث کشیدی و بدین دلیل آنست که میفرمودی که از کور
 چند که از قلمای غیرت کلف و خفیه زخمی میزدی و زین فایز میبودند و از آنجا که
 و از آنجا که از طایفه میبودند و زین فایز میبودند و زین فایز میبودند و زین فایز میبودند
 مقامات میگردند **مصلح** هم ایام را در حق میفرمودی و علی ایضا که علوم در قلم میبود
 سالها سعی با جان گذارید که در یک کسند و چون حکم کرد و در چرخ میچورد و ایشان را از کور
 و تشریفات پیش مردم حاصل میبود **مصلح** ایام را در حق میفرمودی و علی ایضا که علوم در قلم میبود
 امام نصرانی عهد الله انه لا اله الا هو و الملك و اولو العلم قائما بالقيسط لا
 که نام علماء و عوفا فی کرمات که مغرب و زین فایز میبودند و زین فایز میبودند
 و این را دید که با کوسا طایفه غیر از علمای تالی که خود کرد این را دید که با کوسا طایفه
 بیعلم تا و بیله الا الله و الزین فایز میبودند و زین فایز میبودند و زین فایز میبودند
 علی افضل الصلوات که فضل الغار علی العابد فضل الغار لیل البدر علی سائر الکوا
 و عباد و طایفه و اشراقی لایح با حکمت تقابیر کردی و کرمه بعد که در تلیف خاتمه طایفه
 سلطان بی بی که از اولاد میفرمود و بر قرار از دی بجهت دست کشاف روی علامه
 اشارت تا از آخر بنده کان اضطلل خاتمه و شخص را پاورده و بعد از انعام با ستمام
 و استعظاف و ایشان را از شرط خلق و الناس و فی با دار سایدند و بر سر سجاده و مرتفع

از اهل ایجاد و تصورند و نیستند و نمی بالند بر فاعله مبدلان بر این ایشان حلقه کشیدند
 و جبریت و جبر را در شیشه کرده بودند و می داد و می گرفتند و زده باطن الحیل و حسن الحیل
 اعلام حضرت بالکنت و سلطنت کرد تا باین همت چنین دو بزرگوار مستجاب الدعوات
 نماید بدین عشق و زاری و شایسته مژده و بخشش می نماید و بر او مخلصات با تواضع بسیار می نمایند
 و از انظار انظار ایشان را ایشان مستبد گشته صلات می نمود و بر می نایند چون مستبدان
 و سلطنت می نمایند و خواجه ایام از صورت فرا کشف القناع کرد و سلطان را بدین نصیحت
 که این دو شخص در پی دوزخ و مرگ و بطحوله می آید و این است داشتند و با هم می نشستند
 داشته زای ملک پرور و پادشاه می نمایند و هر خلق و تربی بری خلق و تشیع بکوره و در
 نظر خلق و معبر خلق و سیرت ایشان می تواند بود و پوشید و جامه از در کبی از در و هوا
 برستی خلایق را ایا موجهی گرامت و دلیل سعادت گشت **شعر** لیسو التصوف ان الاصل
 القی و علی و بن لیسو الجوس رفیع **نظم** لیسو بود و بعضی گفت و گان فی غریب القی
 چگونه متقابل اند با ساعی متعلی که سالها در کسب کمال شعر و تقنی در معارف و عبودیت
 و معارف دینی بهره برده باشد و بعضی استغفار که نهایت مرآت غفوات معنوت تصدق
 موجود است و تصور و تصدیق معلومات حاصل کرده و کلیه شریای الدین می بینند و الدین
 لا یعلمون سلطان اغتری کرد و با زیاده و تجاوزات گسترده هذا الحق فی الدین هو الدین
 حی و مافی الکلیه و لطف من تمامه و تدارک عجز لایستدانش **مضام** هم به قصه خود
 ابیم سدا و ملکات اناب که بر آیه قرآنی الدین ان کرو و قرنی الدین سفود بود و این قرنی الدین
 او که نرسیدی و اصل و رفیع نداشت بدین را انو تصور حوالی کشیدند از جمله رعای الناس و شی
 او در دست و در البیوع بود که حوالی مطیع اناب که کشیدند و انفا را و زنی تصور اناب که کشید

ثَمَّ يُجَادِلُ يَوْمَ تَوَلَّى فَلَاحًا وَمَا الدَّوْلَةُ إِلَّا أَلْفَافَاتُ حَسَنَةٍ تَحْتَ أَعْيُنِ شِدَّةٍ وَمُتَالِئَاتُهَا لَيْفٌ
 وَزُلْجَانِيَّةٌ وَأَشْفَرُ كَرْدٍ وَأَوْدَادُ عِدَا وَخَدَمٌ مِلَّتْ خَلْفَهُ مَعْدُودٌ قَوْمُهُ وَأَزَانٌ بِأَيِّ عَمَلٍ
 يَحْمِلُهُ دَارِي مُتَوَسُّمٌ كَرْدًا يَنْدُ وَمُطْرَحُ شُعَاعٍ أَثْنَاءِ عَيْنَاتٍ وَمُطْرَحُ نَظَرِ الْفَنَاءِ خَالِطٌ
 وَمَحْظُودٌ وَوَرِيعَاتُهَا وَدَائِمَاتُهَا تَابِكٌ كَرْدٌ وَدَرْجِيٌّ وَهَيْجَلُ **كَنِيْد** قَامَتْ أَلَا كَرْدِيٌّ وَسُورُ
 سَهْلَاتِ السَّرْعِ مَا دَاوَسِي فِي سَهْمِهِ بَابُكَ مُدَّتْ مُنْصَبًا بِأَوْتِ الْأَيْلِ تَبَرُّتْ شَاوَكْتُ
 دَرْ مَمْلَكَتٍ يَأْتِ وَدَرْ حِيَارَتِ كَمَالِ دَوْلَتِ وَأَفَاضَتْ بِجَاهِ كَرْمِيَّتِ وَتَرَفَّى بِمَعَارِجِ قُصُو
 هَيْتِ وَتَقَصَّبَ أَلْوَانُ مُمُورٍ رَفَعَتْ بَدْلًا عِزِّ **سُور** وَلَقَدْ سَمِعْتُكَ بِهَيْبَتِي وَخَمَامَا طَلَبِي
 أَلْكَارُ مَا بِالْعَالِ الْأَفْضَلُ دَرْ جَدَايِ بَايَتِ كَرْدِي لَكِنْ رُوزِ كَارِ مَسَاوَاتَارِ أَوْدُورُ دَرْ دِي
 مَنَاقِبِ مَوْلَاكَ أَيَّامُ وَتَاجِ تَارِكِ نَامِ يَأْتِ كَلَامُ شُورِ وَعَوَامِ شُدَّ **سُور** بِلَتِي وَبِلَتِي قَهْمَانُ
 وَلَا تَنْقُصْ رِسْبَعَةً فَإِنَّكَ فِي عَقْدِ الْحَسَابِ عِيدُهُ سَيَصِيرُ رِسْبَعَةً وَدَرْ بِنِهَايِ الْكَلَامِ وَنَبِيَّتِ
 مِيكَتَشِينَ طَهْرًا أَكْرَاهُ شُدَّ **لَوْلَا** قَدْ وَجَدْتُ سَعْيَاكَ أَوْ غَايِبِ وَمَا لَجَدْتُ عَمَلِي أَوْ خَافَا
 بِعَاقِبَتِهِ هَمَّتْ بِهَيْبَةِ الْعَمَلِ لَعَالَهُ تَطَارُجُ جَوَابِهَا نِجَاحِ النَّاسِ تَدَبَّرْ تَدَجَّ لِلْعَالِ
 تَصَاعُدًا وَلَا تَخْشَ عَنْ دَهْرٍ أَنْ يَصْغَابَ فَإِنْ لَمْ تَكُنْ أَصْلَ رُكْنِي وَمَنْبُتِ قَنْقَرِ عِصَامِي
 لِلنَّاسِ وَلَا تَقْرَأُ الْقَبْرَ بِحُجِّي جَادِي وَمَا كُلُّ طَالِبٍ بِرُفٍّ يَطْلُبُ لِأَنْ يَجِدُوهُ أَلَمْ يَكُنْ
 تَقْضِي حِيَدَهُ وَذَلِكَ لِكُلِّ الْمُتَقَوِّ حُظُّوَ غَايِبِ تَقَابُلِي مَبْنِعِ مَكْرَمِي أَوْدُورُ شِدَّةٍ سِلَاحِي
 وَمَهْمِدِ قَوَاعِدِ رِبْطِهِ وَسَقَايَاتِ وَخَمَامَاتِ خُصُوصًا وَبَدَلِ أَوْرَالِ وَاسْتِغْفَارِ خَرَابِ عَمَلِي
 بِجَوْلِ أَشْرِ وَمَقْطُورِ هَمَّتْ وَمُخْرَجِ رَوْحِيَّتِ وَبُتِّعَ بِعِزِّ حُسْنِ سِيَّيَاتِ أَوْ بُودَهُ وَتَرَبُّتِ أَكْمَلِهِ
 وَأَفَاضِلِ نَوْوَرِ أَعْيَانِ سَالِفِ وَأَوَّلِي سَامِي وَأَرَامِلِ دَرْ كَفِّ مَحْرَمَتِ شَائِعِ دَرْ بِنِ وَتَضِيعِ
 مُنْغِي عَطِيرِ خَوْهَدُودِ وَلَا وَبَدَعَ الْوُجْدَانِ وَلَيْلِ الْحَرِّ الْعِلَاقِ وَلَوْلَا دُرُودُكَ بَعْضِي

وَمَصْلَحَ خِزَانَةِ وَمَوَاجِدِ الشُّكْرِ وَكَوْنِ كَلَامِ كَرَامَتِ سُلْطَنَتِ كَدَاهِي صُرُورِي وَمَعْنَى بِنَا
بِكَانِ مُضَافِي بِكَوْنِ دَرِي مُنْكَشَانِ دَرِي مَحَلَّتِ سَجْدَةِ اَنْدِشِه دَاوُدِ وَبِرِي اَنْدِشِه مَحَلَّتِ
مِيرِ اِيْمَادِ اَلِي بِرِي سَوَاشِ اَشْتِ دَدِ اِيْلَانِ اَعْلَى وَمَوْلَا اَوْدَاقِ بُودِ وَكَوْنِ بَطْنِ
اَعْرَاقِ تَقْرِيرِ كُودِ كِرَاوِي شُرْعِ مَطْهَرِ رَحْمَتِ هَسْتِ اَوَاكِرِ اَبْرَارِ مَحَلَّتِ اَرْخُورِ اَلِي
وَرَعَانِ سَاحِجِ جُهْمُورِ وَغَبَطِ اُمُورِ مَلِكِ وَبِلَتِ اَزْغِيَا وَازْهَابِ شُرُوتِ هَرِ وَجَدِ اَوْثَانِ
كَوْنِ لُطْفِ اَوْغَنَّا طُورِ عَاوَرِ اَرْحِ اَرْكَنْ وَطِيَارِ اَنْ دَرِ نَفْسِ اَرْ لَمَلِكِ وَاعْمَالِ وَضْعِ كُودِ
وَقَوْلَانِ بَرِ خُولِ اَصْنَانِ قُشَانِ اَشْتِ وَغُشُورِ خِيُولِ وَجَمَالِ اَوْغَنَامِ وَكَبِيرِ وَتَقْوَرِ
كَوْنِ اَبِيدِ وَتَغَاغُلِ اَنْوَاعِ مَطْعُونِ اَحْوَارِ كُنْدِ اَبِيدِ كَشْتِ وَارَاضِ وَضِياعِ كَرِ
دَرِ اَمَلِ اَوَاكِرِ وَشَارِبِ اَنْ اَرْسِيْلِ اَوْدِيهْ بُودِ وَحَاصِلِ اَنْ اَهْلِ اَسْتِغْمَالِ
دَرِ هَا اَقْبَرِ وَتَبَارِ اسَاعِ وَمَعْنَى اَنْضِ مَقَاسِمِ قَمُودِ وَامَلِ اَنْ اَزْ اَبِي اَنْ اَنْقُورِ
وَقَوْلِ اَعِيْنِ وَدَوَالِبِ وَبَسَالَتِ اَنْ اَشْخَاصِ وَحَسَبِ مَوَاضِعِ رُجُوعِ وَتَمَسُّرِ
وَعَشْرِ اَلِيهِ وَالعَنْدِ اَعَاذِ هَادِ وَاسْتِخْرَاجِ حَقُوقِ دِيوَانِ اَزْ مَرَاغَاتِ وَاشْجَارِ شِمَارِ
بَرِ اَسَاحِ وَتَقْدِيرِ وَخَرَسِ وَتَقْرِيرِ بِنِي سَاخْتِ وَدَرِ قَوْلِ اَعْلَى اَنْ اَنْجُونِ مَحْرَبِ
قُورِ اَعْلَمِ بُودِ وَعَرِ اَسْلَاحِ اَنْ اَنْقُرِ اَلَا اَنْ طِرْ اَلَاغِ اَوْ مَدِيوَانِ لَوْحِ رَاوْدِ نَقِيبِ
مَقَامِ مَوْضِعِ اَفْرَادِ اَخْرَاوَادِ اَوْ اَخْرَاوَادِ مَشَاوِبِ تَاكِيدِ دِي اَدَاتِ رَفْتِ وَدَرِ اَبْرَارِ
نَقِيبِ اَلِ اَحَدِ وَجَمْعِ اَلِ قُرَاحِ بِيُوْنِ اَفْرَادِ اَهْلِ اَسْتِخْلَاقِ وَكُلِّ اَنْ اَسْرِ مَشْرُوعِ مَعْنِ
كَشْتِ مَسَلَّتِ كَرَاكِيْدِ اَلْقَهْدِ اِيْضَرِ جَرِي حَلُومِ كَبِيرِ دَرِ مَعَالِجِ اَنْ اَنْجُونِ اَبْرَارِ
وَاجِبِ اَعْمَالِ اَكْرَابِ دَرِ كُودِ كُودِ شُودِ وَجَرِ تَدَاوِي اَسْرِ جَمْعِ نَقْلِ اَنْ اَنْجُونِ
اَزْ مَعْنَى اَبِيدِ شَرِ بِلَاوِي اَبِيدِ مَنِ بَعْمَلِ اَلْقَهْدِ وَكَيْفِ دَاوِي اَنْ اَنْجُونِ اَبِيدِ

مثلا على موضع انزال ابن مقلد نفاذ والشفال يافت وسبقه وقطع برتوقه حار سنا
 وقولهم ناسه ملك ابن رسوم انقسام أموال عالم الجوان فانابك على خد الساعه الدين
 مبر في مبرك بدنا في مبرك والوانع اذ ان مقتت وليناب نظم ونتم مكتسب بود در عهد الملك
 سعدان قطع ستغن شكائنا نزل على صاحب عيد الدين في سناد **قطعه** لشد
 مولا ناعلى نراج . فخيرت لا ادري دوا لعلله . وانست و ساء مزاج . انصرتك
 العبد معول فارس . ونسبه الى انتم العز نراج . بنور ساعى وحى كالتبرع الحالى . و
 لفسر وى القاتك نراج . عيد الدين دجرا لى او قطع لى بران وزن وروي بفرينتا
 از انكه ايزد و نيت در فكم **مكشعر** وقد بقى الشى الحبيب مهابة . وتقدم للشعر
 الخطير نراج . ولله رات الرد لى شتى مواضع . وموضع تيسر لى هو نراج . الحى انتم
 افاضل يبل موضع موديات وموديات تحران طوائف بالانكاسات ومندوم والشفقة
 على اللول شوم . خير ومن كان كنهه لندى نراج . جرد نراج موضع منافع فتد . وخاتمة
 شافع نراج در افتاب وحضارة رشاب وتواضع در سستان واسرا كفن بازان
 وشفتت بركا سلطان چون اتابك بر حصة مشران حضرت از كوس نال رعا لى نراج
 نراك كرم كرد ودر غفلت از قبول نصيحت **مضارع** فزاد قيامه كرم ورويت ممكن
 منع ثود على التدرج نفاير لالال وتواضع نراج وعقار اكاب سادات وشاهر
 قضاة وجاهه لى ان وكفاة بالحدود ديوان ميكرفت وصاحب نراج در معرض احتجاج
 ديوانى و بانخواست سلطانى حياورد لاله الا الله **بكت** عنال چون تو حلا نذا لاله
 من مكال حمله شيرت وجيلد ورويا . حكايت ابو منصور خليفه ثود ارحالا واما نذا
 من كوشعه خلافة الله على الارض لى تشبعه وسباع النشامى والمساكين وقضى ايتيت

گفت ارم **لوقه** قیاس و امارت و القیر و سوهما و یازار عابد و العیر و یحمد و فاجی عز الدین **طاهر**
 که خانه دار ایشان در خدمت سیادت و فاجی القضا فی بود از اعتنائ و شغل قضا مغرور گشت
 و تمام املاک موروث و مکتسبات را از دار الملک و اعمال باقتضا تصرف و گرفت
 آنکه طایف نوساد در شهران قومی نبودند و تعالی و استیلا تمام دارند اگر چه
 قوت مالی و فحش املاک و تصرف حکومت و قضا با شرف سیادت ایشان را جمع
 سود املاک و سلطنت در میان نمیکرد و مملکت شیراز از تصرف ایشان خارج گشت
 بن منوب و کاکر حضرت سلطنت در تحصیل املاک و دعاوی آن بقاضی القضا و السعید
 محمد الدین السبیل القالی اکرم الله شواله که شافعی شافعی و عثمان و عثمان بود تقوی بن فرمود
 و فرمان داد که هیچ و وثائق املاک را مطالعه و لایحه طایفه از بنای ایشان را که شدت
 آن چنان سال باشد از محکمه بر بعضی آن مکتوب بجهت معلّم نشان و یکدیگر بیان و کا
 دهند تا بر ظهور آن اوضار اسرار ایشان اعلیٰ موضع بتوقع از این داشته اند و اگر که بخت
 ایشان را تا پنج از این مدّت نگذراشد ایشان را گشت و ملک از تصرف صاحب استیلا و رود قضا
 نجات و انبساط و از چنین افسار گرفته اند که روزی بطلی و بنیادهای بیارگاه و سلطنت
 او را در خدمت تابانگی عیسی الدین محمد بن محمد خواجه بود که از جمله اکابر و حکما و علما و املا
 بود و طرازی و عارف و لطیف و طبع و چون نصایف او در علوم حکمت و ریاضی بود
 باشد بوی اشارت فرمود تا و بجهت املاک دستاورد کرده عزم داشت که بیاید
 سال و یکم ملک صاحب فرستاد تا بانان قنچ فرمود در جوار گفت حکم پادشاه
 بر آن جمله است که از اعمال انجام ساله معتبر باشد و تا بر این بخت چهل و نه سال تا بانان
 خاموش و متذکر شد و ابطال این فاعده فرمود و چون اکثر را احی کسبیر از عهد پدیدش

بالذکر و شریف امری که ان طراد بود و تعلیم اقطاع و جامی کتات و تصور قاطع و تصور انانیت
 ابناء ناعلی الشیخ حیرت بیرون آتا که میرید ایشان را اندر و اما لا مستحکم را بدید و تصور قاطع
 بر خارج مخاطبات عینیه و صولیک قهر را در شان آذست ایشان بر وین کرد و ذکر کیه
 باستظفار اعوان و اعتماد ساعت مکان هر یک نمرد و شکست سپور دیدان چن را و بر
 و گردن مطاوعت سپید شجره و بیاد او را متماصل می کرد و سره انانی می نمود
 و تصور بر آنکه خلایق بکفر و غیال نظر نقت تواند بود و هر اینه اعیان و عدم را بر خط
 خط و طغیان و خطا و قیام و در مقام است و قیاد لا کنند و از طرقت جامع کل است
 دور افتد و قانیر بر غیرت خود می کنند و فادان چنان باشد که عقارب را بین و بر
 بر و کوک و از کلاسه دهند هیچ و بر و نایب یا امیر و صاحب ملایم و کاین را اندک
 رو بکایر یا لا کت استعالی تصور می نمود که عن قریب شجره التیلیل و علت رفع و زنده
 و بیایر لا لا مصادره مخفون می کرد چنانکه گفته ام نصیب فی الحقیقه نصیب و فی الخیوه
 و غلک غلهم عن الذات و غلک علول لکبات **شعر** ای تو هم سر زنی ووصال
 از ترغی ثلاثه یصدوم **وصف قلم** اینفید و شغیب **حوان** چون از حکم بر بالغ
 شجره قلم رابع مالک الیخیان می کرد و ان شدند از شجره محاسن و محاسن و محاسن
 ناخسور و قلم و انهم دام تصور کت اللهم الا قلعه انفید که از بر و منافقت بر
 کمال حصان است ان حضرت التماس را رفت و معارف فرمود و ان قلعه و لیت تمام داد
 نوبی نوید چنان نمود ارف و قلعه سنا بر مغرب که می از صخره صناعی ان کرده بطارح
 کاهنایه انجور او وینا طر و عو لها قرن الثور الحضره عندنا افترها بر وینم
 الذکر لیس و سلم و از تعرج اوهم الیه لا یمر فانه و سلم محاسن العفاری و نه وینا طر

السحاب من فوقه في تلك هنت از مطاعه از بقاعش بدو ز فاكند و از اوضاع معارفه
 خاقل خبره و از اجاره بر و فتن فكر و انا فاضله و از اندیشه فرو داندن را ي زير كذا **پيكست**
 بند با مشل از ان بر رفت سر كذا بند با مشل از ان بر رفت سر و اهر صراط استند بار يك بران مده
 بكد را كذا يك سوار را محال مجاز تواند بود و بالا قلعده زمين سطح مستطيل و يك ميل
 جاي را لغت و قلاحت و مسابست اشجار مزين يا قواعق فواكه و انار و در سالي بعد از اشجار
 منور و انجا كذا ندر چهار هزار و چهار صد و چهل و چهارين درخت انجور در شمارند و با اين
 و سائل و ي مافي تر از روان خاقل **ضراع** في ثابتيه و ثلثه المفاصل كذا حيازت
 في حيازتها بل كسلا الحيوه حيزت على و جنانها يصانعي ضايف الغايبه و علاقه
 و بزوي على اطنافه الحواطه فتر في قله جاري و سائل و كسلا في بستان البره
 و از نبي كوه باز بطرف وادي بخند و جنانكه منور بخند و ان از امطكا و بعد نور و زوي
 سهر يك ميل و خبريد هدا انا بان ابو بكر ازاد و انم بخان و اخاير و خاين سخن و دانسته
 بود و مستحقان امين و كونا الان معتد انجا كذا شته و انرا پير جواديت روزگار
 منوكل بكن و معتقل حصين بهيتمرد و هر سال از ان قلعده و نواحى كوئى بجان
 علامت نوشتن محار و قلعده و فني و الحيه و حيو و بودي بركش كويلان در عوض آن بار قيمت
 و فخر و سبى دين به شانو لغواست است **پيكست** و زوي بكد بكد نام ان در سهند كذا و انرا
 بدان بلاميد و امرو و در زيل و مؤين و طابعي محضه ابي بيدى عصانت و از ان كى
 و شان بى همد و افراق و انشا بى كذا اقليل و بلغا نظم و شتر در شرج اما كى حصين
 و معارفه سيع كرده اند صفت عالين قلعده است و انچه صاحب علا الدين در تاريخ
 اورد و در وصف شارح قلعده از سالان كشاف كذا انوال الفضل هي در تاريخ ناهي و طاهر

افسانه از ابي نيراز کرده که شخصی از احاد شکره دوان سلطان بوقت مراجعت و سوسنا
 ازدهايي بگشت برود و قلعه غر بن پورست از او شود که بدست کسی که بالادان بود و غر
 چهارگز و اگر کسی از غر و انشاوار نداند بر چیز و انبار و دنا بوس آن که برود و قلعه
 چون شاد و زانی و بخت است مشاهده کند در بر مقام باری جید و پستانه هارکات
 دور و حدیثی از همان شور مرکز که در اوصاف حصان نشان از پستانه دارد و خود از
 بیانی بیایزاند بر چیز و دینطان رود **مضارع** که بیت باورست برین آنگ بر زمین تا ملک
 البروج از امارت و اسخ جبال مشاهده افکند و شمع در جلد و فلان از دهاب و خال و خیمه آن
 خون در جگر که ناله بلند حکایت کند که آن ملک پورست و مفاخره کردی که در ملک بود
 چیز است که ناله شاهان نامدار و در سر و سر از آن کور و برین بدان که نیست که چیزی
 چون قلعه از سفید و دیگر نرخت کاهی چون شوب بوان دو حدی و لک شاز از حدیقه
 و باجهین و طارم خلد و باجهی آرام و تره برین طرکه از تره شکار کانه عالم در آنجا و باجه
 آنجا و طيور مختلفه از انواع اشجار و اصفان و انواع و کلف اعلانی بر معانی و ترجمانی کنند
شعر معالی الشیخ طیب و المعانی بمنزله الزهر من الزمانی چون سلامی شایع در غنچه
 که از ویران حرکت غنچه و لکه شوب بوان رسید با شاز غنچه الدوله در اوصاف
 الاثر و الهی و طراوت انجا قصیده ای از انشا کرده از انجمله این بیت شعر در اوصاف و شایع
 نمود **شعر** از برین علی الشیخ طیب و المعانی قد را در غنچه فاذ درت شمعفا اذ
 الیس لیس من فی اقصایه و رق و لیس العجم من اقصایه و غمرت غنچه لافسان
 من نارنج و طرا و اولیس شمعفا و الماء شقی علی اعطافها از را و الیج تعقد فی لیل از افرا
 و الشمس تحرق من انجارها فکایس صافی ناطقها طرا من فانی الشمت و نهما مقصده

ونازلان هبت او وخصف صحنها غلت تر و لاله الدنيا حمارها و دست بعد لاله انطاق و
 من طالعین و کفنا او بار و خطها و طالع ممتنا او سلا و قفا **کر شاه زاد و سلاغر**
شاه قول الشرحان بر عهد و چکر نگه خال چون سوزد برادر و کفرت و سلا و سلاطیر
 او پیدایست از خون بر مداخلت در مال و ملک و امور لشکر کثیر بکمال آشنایی که در او
 شاهزادای دایم بود صورتی جمیل و سپیدی پیل داشت طبعی لایع چون زهره
 زهرا و خطی اکثر چون طالع بر هر چه خور و از آن رو که **بیت** جهان بی نظیر است نامیت
 در کیمیز بر شاد کامیت **شعر** ها و هما نهوشه سواها حدیثه سقاوم سقاوم
 وافی من الذکر عمری لقاغ حلو حدیثه و غیره پیر و نهر او طرف شمالی است از این
 چون او بیکه خلد و روضه نعیم ساخته بود و از اصبوح آباد نام عاده و نصیحت
 ابن العترة که در جوان استماع نمود **شعر** قباد بر اینام الشور و قانها سراج و ایام المور
 و طالع و غزلان و الحار و اوجها فان غنان الحار و غناء در شب و روز و
 نمت در روی شاهزادان پاکیزه و رخسار کرد و از جهان هفتین چنل و همدی جام
 اختیار کرد و دستش بر شمع و دهان خوان کمال حسن بشم از دم سردی بخود
 میخند چون شمع از دل که می بویست و باز در آتش و مفاوضات شکر بر زبان که
 یار شهرین شمع فرهاد وقت اوست چون شمع نغدن می گشت مجلس وادعیم باندی که
 ابدار و رکالت چون در شاهوار و نوشا و نای که در غم بشم و بدجای ای ساقی و
 و برین چمن و نکان ایلای ساقی بود و در جهان سلاغر او به **کر رباعی** در دزدی و نای
 از غول ای ساقی که غم بشم و سید حارای ساقی نالو که غم بشم و باز هم بیک خطه
 زنجیر و زنجار ای ساقی در غزل سلاغر و نای سلاغر این شاعر این است که سراج و ایام المور

جهان بی نظیر است
 و در شب و روز و کفیت

لاله از شمع
 خطه لاله از شمع

در دزدی و نای سلاغر

سراج و ایام المور
 سراج و ایام المور

قباد بر اینام الشور و قانها سراج و ایام المور

و سراج

اَزْوَ سَنَ فَوْسَاةَ اَمَ السَّبْ بِيْكَ لِيْ اِيْنَا سِ وَرَفَعَ الْكَاسِ وَاجِدَ الْاَحَدَ اِلَيْهِ
 السَّالِمِ الْمَدَامَ وَمِنْ شَرْعِيَّةِ الْاَشْيَاءِ اَلَيْسَ فِيْهِ الْاَوْجُهَ الْحَامِ وَمِنْ غَيْرِ الْاَشْيَاءِ
 حَصَلَ لَهٗ ثَلَاثَا عَشْرَ فَيَدٍ وَلَا رَيْعًا بِيْكَ اَزْوَ اَعْلَى الْمُسَوِّمِ اِذَا ذَاكَ اَلْعَقَارُ فِيْهِ
 وَالْحَبْرُ لَهٗ اَلْعَبْرُ طَبْعَةً خَالِصَةً **شعر** فَمَ قَامَ سَبْقِي قَبْلَ الصَّبَاحِ الْمُسَوِّمِ يَوْمَ
 اَلْحَبْرِ عَلَى طُلُوعِ الشَّمْسِ وَالْجَمْعَةُ جَامِعَةُ لَوَا سَائِلُ الْعَرَسِ وَالْمَعْرِفُورُ مَرْخَصَةٌ
 لِّوَفَاؤِ اَبْنِ الْكِرَامِ اِنَّمَا يَنْتَ الْكَرِيمُ اَعْنِ اَلْمُحَمَّدِيْنَ وَاِذَا الْيَقِيْتُ الْجَمْعَةَ الزَّهْرَاءُ قَالِيْكَ اَلْعَبْرُ
 عَلَى الْحَبْرِ اَلْاَزْهَرُ وَجَوْدَ اَوَّلِ اَيَّامِ اَبْرِمَا لَتِ الْمُسْتَمْعِ يُوْدِي وَخَطَاوِيْ عِيْشِ
 وَعَقْرَتِ اَمْتَبَعِ دَرْ شُهُورِ مَسْرُكٍ يَنْتَفَادِي بِحَبِّي تَاوُصِيْتِ **مضارع** اِذَا الْعَوْنُ رُبَّ
 شَعْبَانٍ وَاَنْتَ اَلْكَارِ كَيْفِي قَا اَنْتَ كَتَابُ كَفْتِي **مؤلفه** سَاوِيْ نَا كَيْفِي كَلْبُوكُنْ
 وَتَدْبِيْرُ تَقْدِيْرُ سِرِّيْ وَنُكْنُ عَفْوَ رُشْعَانِ شَدُوْ كُلِّ حَزْنٍ مُّوَدِّ تَدْبِيْرُ وَصِيْلَتِ
 اِذَا الْعَوْنُ رُبَّ **شعر** فَلَمَّا تَدْبُوْ هَلَالِ الصِّيَامِ مَحْسُ عَلَى الْكَاسِ وَالرَّيْطُ اِسْتَهْلَا
 وَمَهْ اَنْزَارِيْ وَرَبَّكَ اَللّهُ يَكْفِي وَبَدَلَمِ يَوْمَ الشَّيْبِ الْفَرَانِ تَشْكُ مُوَدَّةَ هَزْزِ
 حُزْنِيْ لَهٗ مَصْغُوفٌ مَّجِيْدٌ عَلَى غَيْرِ لَوْ اَلْمُسْتَوْرُ وَرَبَّكَ كَلِمَةُ اَلْقَطْرِ يَنْوَسِيْ وَيَكْبِيْ
 مَعْظَمُهُ فَرَسَاتِيْ اَبْنِ بَدَلُهُ مَسْهُورٌ بِاَنْتَ كَيْفِي نَظَامِ الْمَلِكِ مَصْغَا اَبْنِ حَطَا طَرْدِي
 طَرْدِيْ اَبْنِ يُوْدِي وَدَرْ مَعْرِفِ طَرَفَتِ وَلَطَا فَيَطْلُبُ اَوْ سَحْمٌ رَفِيعٌ نَا حِمِ اَقْوَلُ يَاقِيْ وَرَوْ مَقْبِيْرِ
 كَتَا حِمِ وَهُوَ كَاتِبٌ شَاعِرٌ مَّجِيْدٌ يُوْلُ بَدَلِ رَفِيعِ دَرْ رَضَا فَيَحْدَثُ اَوْ رَفَتِ وَاَنْ سَبْ
 اِذَا مَالِ حُزْنٍ سَوَالُ كَرْدِ غَمَزَادَةٍ فَرْمُوْدِيَّتِ اَلْبَسِيْخُ شَدُوْ كَهْرَسَالِيْ حَيَّ اَلْغَوِيْسِ سِيْ بَاوُ
 قُرْآنِ حَضْرَتِ كَعْبَةِ اَجْمَلِ اَللّهُ فَرَسَمَ نَظَامِ الْمَلِكِ دَرْ جَوَابِ بَلِيْغَةٍ كَتَبَتْ حُجُوْنَ قِيْلَا
 يَا اَوَّلَ اَنْ كَارِيْ كُنْ اَنْ خَافَتْ صَا حِيْ فَرَسَاوُنِ اَوَّلِيْ يَاسَدُوْ اَوْرَا اِيْعِيَاتِ اَطْلَا

ايات كلها خزائن مفرقة وعز ايات مفصلة كالنظر في حكمة وكالحوار في منطق
 صنعت كلام جامع وانما ارسلاست ولطافت ان في بيان الامع اما في خوارق في بيان
 دسنت كاهن بلاغت **شعر** فتصانعة في ايزوي بل مع فضله وبتحاشه وكلامه الا
 قصور وجوده عن جوده لا عيب للرجل الكريم كالماء لا يجرم جود ان نقصا **شعر** الكبر
 والكسار لا يرضى ايتلاوها ففرغ الكيس في تلكا الكسار ما في ان يدبند ودردام نا
 كامي وبيجيد ويزعم وهو خاكا انهم ان يده ابي بزم ان فعله بمرحيت ودرشكاي فلك
 دوار ودرزكار نا هو ارا ودرطبع ابدار انشاي معنى في الكعب **نظم** كاي خرج بركون بوم
 اراو كدم كذا لا بنديم كرجيم بوزي هنر ونا هلت من نيزنا اهل وهر بنديم ونا كذا
 جوامع شهر او بندين شعوف بود يز استيفاء لثاات وتمع از عيش وشهوات مقصود بالذ
 سيمر ودر خيال الوصال عشاء ملك عين حال سيمر وبلكر بركون تلك سحر وجرع
 جام ساقي انتر جم نهادي انا بكن هوز ارجايت ونا ان بود و نظر اهتمام وشفاف
 واخوت بر حال او نالخت محقر ولا نجي كحاصلات ان سيم نظران وعلامة شعر او نال
 تجلن ونا في بوم وچون ارا في اشتق ماه ونا ليزي كدم بنگد برو نعيم لشار ونا في
 و امر او اكر كيد ايا لانه كيطر وندست ابارا ندر تجلن ونا ليزي كدم بنگد برو نعيم لشار ونا في
 اين دلايل وفتحي ارا وقات سامع انا بكن سايه ندر كسلعور شاه در صبح ابارا ونا
 نعيم دلايه ونا بخص امر ارا سرعش و امر اتفاق كرده كرمعا فصة وندست نعيم
 مقصود را قصدي بونند وبعصا كدم عذري عاصبا و مثالا بده اقبال ابارا بنگد
 بد بزميت عاطل كدم نهمت ملاب ونا شان نشي نداشت هو لير نفس اماره ونا كثر
 اند تا ابارا ودر دليل جامع ابارا ونا كثر ونيجيد ونا سمن ونا ايمان ونا شكفت ونا

وَمَطْلُ مُرَادٍ وَكَتُوبِ بَوَّاحِيهِ مِمَّا لَعَلَّانَ مَعِينٌ بُوْدَ اسْتِغْنَاكَ فُوْدَ وَغَمِّ رُكُوبَةِ اَنْ
كُرُوبِ لَاطِلٍ فُوْدَ **شعر** دَاوَالْمُسُومِ بِمَوْعِدِ لَهْ وَاسْتِغْنَاكَ بِنَارِ الرَّاحِ نُوْرُ الْمَاءِ لَمْ يَزَلْ
يُنْهَا التَّقَادُمَ عَمْدًا فِي الدَّنِّ غَيْرَ حَاشَا شَوْصَفَا لَهْ بِنُوْرٍ مُوْدَا بَدِيْ شَاوَتْ **بخت**
دَرْ كَرِيْ كَنْجَارِ اَمْدٍ وَفَدَّ بَحْمَنٍ وَدَرْ بِيْ جَامٍ وَفَدَّ حِصْنِ اَحْمَدٍ وَشَيْخِ حَمِيٍّ بَرْ كَرِيْ بِيْكَ
سُرُوْدٍ وَبَوَّاحٍ وَبَرْ كَرِيْ وَفَدَّ جَارِيَّانَ وَبَرْ كَرِيْ وَفَدَّ اَهْلَ طَرَفٍ بَدِيْ تِيَارِيْ كَلِيْ
جَنْدِ سَارِ اَبَاهِمُ سَاخْتِ كَرْدَنْدَ وَسَاقِيَانِ دُوسْتِ كَانِيْهَا وَرُطَلَا هَا كَرْدَنْدَ دَرْ دُورَانِ
اَوْرَدَنْدَ وَبَادَهْ بَرِيْ سَتَانِ دَرْ مَقَامِ مَلِكِيْنِ مَزِيْدِيْنِ عَقْلِيْ مِيْ كُنْتَنْدَ **بخت** سَا كِيْ
دَا دَنْدَ كَرْدَ حُوْرُوْ وَ كَسْتَنْدَ دَرْ كَرِيْ كَيْتِ كَرْدَ كَرِيْنِ دَا دِيْ يَارِ عَمَّا جُوْنِ مَحْلِيْنِ
بِيْكَ كَرَمِ بَدِيْ نَدَ وَرُغُوْنِ اَزْ شَرَهْتِ اَنْ دَرْ حُوْرِيْ شُوْمِ دَاوِيْ سَتَنْدَ وَطَيْفَهْ جَامِ وَ
صُرَا سِيْ شَدَنْ وَكُفْتِ وَشَبِيْ دَ بَلِيْهْ كُوْنِ نَايِ وَوُيُفُوْشِ كَشْتِ وَوُجْهْتِ صِفْتِ اَزْ اَنْ
دُوْرِيْ شَدَنْ وَجُوْنِ چَشْمِ بَدِيْ جُوْرِ سَلْعُوْرِ شَاهِ اَزْ اَنْفَرُوْ اِيْشَانِ خَبَرِ دَا دَنْدَ دَرْ خَالِ
جَنَابِيْ كَشِيْدَ وَبَا خَوَانِ خُوْدِ سُوْجِيْهِ خُدِيْ اَنَابِيْكَ شَدَا نَابِيْكَ دَرْ مَجْلِسِ بَرْ كَرِيْ
بُوْدَ وَمَطْرِيَانِ دَرْ بَزْدَهْ سَا زِيْ وَرُوْدِ نَوَا زِيْ اَمْدَهْ سَلْعُوْرِ اَكْتِ بَرْ كَرِيْ سَلَا اَنْفِيْ
طَبِيْعِ خُوْدِ كَلِيْ هَا يِ اِيْشَادِ كَرِيْ نَابِيْ اِيْنِ چَرْ حِيْدهْ پُشْتِ رَعْنَا وَبَرْ كَشْتِ تَرُوْلَانْدَ زُوْلَا يَرْ
اَكْتَشِيْ شَتِ اَسَا زِيْ بُوْلَانْدَ هَرْ چَنْدَهْ طَرَبِ بَرْ كَشْتِ بُوْدَ وَرُوْ كَارِ بَاوَا هَتِ اَعْبَا
بِرْ كَرْدَهْ وَدَرْ مَقَامِ سَبِيْزَهْ بَشْتِ هَمَانِ رُوْشِ بَرْدِيْدهْ اَوْ غَارِ شَدَهْ وَبَرْدِ اَكْتِ هَمِيْدَ
اَصْحَابِ اَلُوْ نَا رَا حَالِيْنِ دُوْ بِيْ تِيْ رَا اِيْشَادِ كَرْدَ وَ اَزْ مَطْرِيَانِ اِسْتِغْنَادِ **رباعي** كَرْمِيْنِ
چُوْ تُوْجِيْ تِ هَمِيْنِ دَ اَشْمِيْ نَا اَجَلِ هَيْفَهْ وَ اَكْتِ بِيْ كِيْنِ دَ اَشْمِيْ دِيْنِ سَانِ كُوْنِ بُوْدَ نُوْمُوْ
مِيْدَارِيْ كُوْنِ بَدِيْ تَرَا چِيْنِ دَ اَشْمِيْ جُوْنِ اِيْنِ رُبَا يِيْ رَا خُوْا سَتَرْدِيْدِ خُوْدِ كُوْنِ

انکه کتلی لایزال آن الفاظ را میباشند بر خمر روان و برین است ایان که گفت سلف و این
مخلوط و در هر دو موسیقی سخن بر چه میزند خاوران صورت ترا کرد و روشن و شدت و غرور
داشتند از حرکت عجله که گفت اده صره زده و تحت جامه و از این طبل خاصه سحر
جیاد بفرشاد و بنید داد که وجود فروغ از حرکت داده شود و قطعه بر فاعله مقدر
کرده اید هنوز بعضی از سبک بر مطبقان و غرور هندیگان تفرقه کرد بعد از ملکی و بعضی
استعاره بطلو و بخار موعود او را استی نافع جمع فرمود و سبک کانی وجود او را کرد و کم
رگش را بود چون شعر بر حرف قطع سخن و بیان او را بجزو افلاک و مرکز خاک ساینده
و روزگار را گفتند او بعد از رسم بر آبی ناله میخواند و با **دایمی** بر لبای طرب ناله
نهاده کایام و را چون خال و خاشاک نهاده ای بر صدق بر معایه فلک بر کوشش نهاده
خال نهاده بعد از آن سالها چون نوسم و بر سیدی هنر بلبل بر شاخ کلی از دنیا
او غیر سید ابوالحسن البلیغ سید **شعر** و لکم ربیب العیش و فی معق و هر وقت
غصن لایس و هر در طرب و شفق حبیب المویض صدق الموی و لعلش و من الشوق
جیور و لایب حاتقه الصلاح و غرقه اخی لما یقالون حبیب و لایب حاتره
النشأ طر مجا یلسان زبیر و اللغات ضرورت ازی درین کوز خاک جازه حیت چون
هم نماز اده ایست و ولما درین بقید این محبت هیبت اذوار فلکی هر لحظه جانان
یکم میکنند فی فی وجود و جانشین آن کران بکنده این قطعه و بقی هستام **الوقفه**
بناشد ساد بر محبت و غم کرد و طالع و خا رسنه نام و برین بخل و عر الخرم نشینم
شعور عیش مدام اوست بکنده تن سانی و دنیا کی توان یافت که ناز سخن نهد و تمام
مه و ساقی زانیده غم و درو شب و روزش گزاید چون اوقم سعادت لکمی و از میان

تجه

بنیان

که پیش از آنکه عز و ذبت شرم منعمود آن بنی طایف و اینها بصفت گالی حرم و اینها طایف
 و فور حفظ و تقطیان یاد شاه است و از شوق نامدار که در زمان دولتش میسر شد
 و روزگار بکلیک مبشر گشت فتح بر بزمه قیس و مجرب و قهف و ذکر آن شوق چون ^{مطلوب}
 انجیاج داشت تقدیر آن واجب نمود هر چند بعضی از آن دو ایالت برنجان و حد
 و افرات در ممالک محمول است اما چون باضعاف آن شاهو نظام که در کتب دیده اند
 و آن معتبران شخص نموده شایسته انجیاج را برای ناساخته و تصدیق ملایم او را
مضارع و عهد ماضی و خرج ما گذرد بر خوانند چه با طویل اعتقدات ایغور و محلات
 مرموز مازان طایفه که در سنجان کاشی مستطورات بنا هم بر بر معنی بوده و باشد
 که از فایده حالی بود آن مطاوی و القمه علی الراوی و الصلوة علی من بری عدل
 غاوی و پید کل مناوی ما یبع الجسم المحوی للمحاوی **شرح استغفار حجت**
 جزیره قیس که امروز از معقلات جزایر فارس است و در بر طایف و ذکر آن بر مرموز
 سایر و در مرموزگان دایر محمولات بلاد هند و هند و اقصی چین و ترکستان و
 بحرین و عمان و در مرموز گشت و غرائب و طرایف و نقایس و شایسته و سلام و شایسته
 قمریان در دست من بر بیلان و نفعی **عابد** و وجوه و کتاب و من ابع بخار و در بلاد
 و بخار و نظام و ذبت و شاع و استماع و موجود آن در حیرت حصول علی **ابد** در قور و
 و غرود سابقه و قطعهای مهربان خراب بود در میان در مایه و بخار و در قور و
 و چون عوراندیش عقلانی **پایان بکت** و دیو و بخار و بطول آن گذشت و فی غرض
 قلاده و در مرموزان حمید **پیش** اما هیچ کس در هیچ عهد و عمارتی در آن خبر و چون
 عین محال آنرا نگرد و جز صبا و نبو صادق و واریدی آنجا قدم نگذاشته و در عهد ملک

بِسَاحِلِ مَدَنَاتِ مِیَانِیْدِ اَزْوَی سَهْ پَرِ مَیَا نَدِ مَهْمُورِ اَنَامِ قَلِیْلِ بُودِ دَرِ اَزْوَی وَ تَنَدِ بِوِصِیْعَتِ اَلْیَاسِرِ
اَوَّلُ قِسْمِ هَذَا الْحَاوِیُّ لِلْقَوَالِیْ نَحْنُ نَمَازُ اَنْدُ وَ خُتَرِ یَدِ رَا دَرِ اَلْكَذِبِ مَدَنِیِّ بَرِ اَنْدِ اَخْتَنَدِ
 وَ اَقْلَیْتِ مَالِ وَ رَقْتِ اَمَرِ اَسْتِ طَلِیْعِ وَ نَكَا یَسْتِ عَادَتِ كِرْ اَلْعِیْرِ وَ تَقَرُّشِ وَ عِلَاوَتِ بَاشَدِ
 مَوْسُومِ بُودِ نَدِ اَهْلِ اَشْهَانِ مَرْوَهْتِ مَحْدِ سِیْغِیْرِیْ قُورِیْ اَوْرَدَنْدِ وَ سَهْ اَسْتِ عِلَامِ اِیْشَانِ اَهْ كِرْ
 رِضَا یَدِ اَدِ مَكَانِ سَوَاحِلِ وَ قُطَانِ بَرِ اِیْشَانِ لَازِیْمِ اَنْدِ اَمْرَاقِ اَلْمَحْصُوحِ اَللَّسْبِ سَبْخِ
 اِیْنِ اَسْبَابِ دَسْتِ قُرْاَمِ دَادِ وَ خُورِ سَبْدِ مَتَمِیْعِ مَتَمِیْعِ مَتَمِیْعِ پُیُوشِیدِ یَقُورُ وَ رَسْتِ جَلَا وَ رَسْتِ
 وَ دَوَاحِ اَهْلِ وَ سَكْنِ نَایَسْتِ كِرْدِ وَ مَوَلَدِ وَ مَشْأَرِ اِیْمَانِ دِیْ پَرِ كِرْدِ اَشْتِیْدِ بَا زِ كَدَا شِیْكِ
 حَلَبَهْ سَمَاكِیْ بَرِ كِرْدَنْدِ وَ بَحْرِیْ وَ قَلِیْلِ قَتْلِ كُورِ وَ اَزْ شَعْبِ اَشْجَارِ وَ حُوسِ وَ اَعْصَابِ اَخْجَلَا
 مِظَلِّ اَسْاَخْتَنْدِ چَا نَكِدِ دَرِ پَایِزِ مَنَارِ حَاوِلِ اَلْاَسْبَابِ اَفْتَابِ بُودِیْ وَ دَرِ سَوَادِ اَسْبَابِ
 وَ مَنَارِ اَشْشَرِ اَشْشَرِ اَزْ سَمَاكِیْ اَلْقَلْعَهْ كُنَا فِیْ اَلْوِ وُصْلِهِ مَعَا شِیْ حَاصِلِ یَكِرْدَنْدِ وَ دَرِ مَقَافِ
شَعْرِ وَ صِبْنَامِیْنِ الدُّنْیَا یَقُوْتِ وَ تَمَلُّقِ وَ تَمَرِّبَةِ مَاءِ كُوزِ هَامِ تَكْتَرِ مَسَالِكِ سَمَدِ
 بَرِ بَرِ خَالِ اَیَّامِ وَ لَیَالِیْ كَلْدَشِ هَتَكَامِ سَفَرِ مَحَاوِزِ مَعْمُورِیْ اَزْ اَنْوَاعِ اَخْلَیْ سِرَافِ
 عَازِمِ بِلَادِ هِنْدِ پِشْدِ مَعْمُورِ عَازِیْ اَغْنِیَاءِ اِنْ طَائِفَهْ بَاشَدِ وَ رَقْتِ اَهْمَقِ مَسَافِ
 وَ كُوبِ مَعَا بَرِ اَزْ عَمْرِ وَ مَعْعَافِ هَرِ اَنْدَكِ وَ كِبَارِیْ بِطَرِیْقِ رِضَا عَشِ سِتْدَنْ تَادِ عَازِ
 خَبَرِ وَ تَعَاوُنِ خَاطِرِ اَزْ اَبِ مَعْمُورِ وَ اَسْتِ كَلَّتِ سَبِیْرِ مَالِ وَ خَفِیْرِ جَا اِیْشَانِ بَاشَدِ وَ قَعْدِ
 مَا كِرْدِ حَسَنِ اَبَا اِیْشَانِ اَقْلَیْتِ دَرِ صَاحِبِ رِضَا عَشِ اِیْنِ سَبْكَتِ اِیْنِ مَضَاعِ فَا یَسِرْ رَسَدِ اَشْهَانِ
 اَزْ مَادِیْنِ قَبْرِ مَحْمُودِ رِضَا عَشِ اَحْمَدِ حَیْوَ تِ عَجُزِ حَاضِرِ شَدِ اِیْمَانِ مَعْلُظَهْ یَا وُكِرْدِ كِرْدِ اَزْ اَزْ اَشْهَانِ
 اَزْ بَرِ وَ اَكْجِیْرِ اَحْمَدِ مَلْبُوسِ مَعْمُورِشِ مَسْمُودِ وَ مَوْعُودِ رَجِیْصِ وَ مِیْنِ جِزْبِیْ مِیْلَتِ
 اَلْیَاسِرِ مَنَامَرِ مَكْرُوبِ اَوْ یَا خُدَا اَزْ غَلَبِ كِرْمِ ثَابِتِ صِفْوِ اَلْمَالِ اَوَاثِرِ اَحْمَدِ اَلْمُیْیَدِ اَشْهَوْدِ

گفت غلام و گرامه آنرا بخود در چهار بیم تا حال دفع حشرات و موزیات میکند چون بکلا
 مراجعت افتد و بمقابل آن تفقیدی کرده اند عجز و کسب و غیرت شاد و کسب و مالاخره افروخته
 تا بحکیم و سبب و اقامت چهار است از قعود و راجون پنج شکیبایی از صاحب بیت و بیرون
 منقطع گردانیدند و دول را چون راست داشت برافراشت و با دیوان بر کشید قایم
 هدایت از پیش و آن و توفیق اسمانی رفیق تا بر آن دریاها بحکم کیم الله عز و جل و توفیق
 عبور کردند و عوایر متعاقب و عوایر مختلف بر ساحل از انقضاء بگذشت و این
 انداختند و در ساحلها علی الشد و چهار بی بدان ساحل رسید و تا ناخدا پیش آن محل
 انقباض و تفصل الحال انواع طوافی که شایسته یکی حضرت ملوک داشت بر گرفت و
 مستحبه آن سواد شد چون اذن آن خطوب او را خط خط کرد از الملک رسانید و هر
 دیدار و عظمت سلاطین خند و عیب قران غایب و هام بدان محیط شد و با و راه خند
 با روی عالمی یاد که راسیات در موزات از دفاع آن سر در حصیض تصور می باید
 مرموس در خوبان آن شهر اما که مرتفع و تصور و دور و رستگاری افراشته و قصی
 خالص سلطنت و کالج کجوان انحصار مملکت بصورت ضیاع است هند و وفون
 تنوعات اقلیدی بکاشته و تمام شرفات از رخا لیس سبک و بیفایین جلوه و
 یوایق و ثبات ترصیع بافته شعر فکما تاملک الفصور و غریب و لا روض حلی و فی و
 نرگه غنی و قیاس الظریف از اجزایا هزج و قول له القبول الاول از حجاب اجازت
 دخول و مشول بارگاه آسمان مطالعوات در پایه تخت عرشه داشتند که بازگانی از
 مشاهیر محدود فارسی به نام خدمت و موقوف استبداد است و فرمان خدا و او را برادر
 تلقی کرده نازد اند قدم در صحن سراسر می نهاد عرصه میاید با فحش چون صدر که میاید

سوفان غریب از آن جان و از قریه با او ملوک چنانکه خان در فر و خضر و عقیق و جنان
و در صفه بار خنجر بدین ارضاء انداخته و چون سوفان ملک میانی بجای از آن غره
در دو شمع ساخته چنانکه بود و چنانکه من سائر بیا یقین در حضور صاحب فرود
هنگام ملک لا ینعم الکحید من بعدی از قریه و طاهر عظیم صاحب طاعت ملک سبلا
در معین مجلس از بی ناخدا از این ابرام نمود و بعد از ترحیم کرم خود و طرف دیگر
در سباید پادشاه بواسطه ترجمان از منزل و در وای عریک و کیت بیاعا
استغفار الیکرد بر خنجر و قویع محمل و مقصد استغفار بر آنند چون ساعتی بر کوشه
بیا طافیشت و حجابی کل داخل و هفت از پیش رخاست پادشاه و حاضر از آمد
مستغفار و محاسن از او طاهر ازین نهاده خواست تا از منوچهر آن استغفار و از این
نظر کرده و از او با و اطراف و نگاه کل و موش بگردید و چون خون نهاده بعد
هر موش و شخص که بر مانده حاضر بودند یکی ایستاده چو در دست گرفت و موشان را
طرد میکرد و از دست سبب آن حمایت است از اسید موش برین موش شد و با خود
گفت همانا ظاهر و عار آن عجوز با هم و دست بچنانج بجاج بر دشمن اجابت بکزان
خواهد کرد بدین و سبک بفرستد عمر الخوه و فرزندان از مضائق بچار و کفایت
شتم و اسود که سید شعر باز ازوق البغاث و عیسه و جابر العظیم الکبر الیهض
چون از طعام فارغ شدند ناخدا اجازت خواست بر عادت از باب غنائ باز سرخه
و قمار شد و روز دیگر چون ملاح صبح یلوبان تیار شیر برداشت و زور و زین
افتاب و محضر آسمان روان گردانید باز دکان فرمود تا گرد و زرقعه بدست شد
و متوجه قصر پادشاه شد و زبانه و کت کبر را مطلق گردانید چون چشم کبر میبشاد

و قویع

کرد

کریختند

کثریت و نشان افتاد این جزیره و شوره افروخته شد و بواسطه طبعیت در حرکت آمدند و کثرت
البصر چندین را بصدای و مسوالت ناب و چنگال بخوابانید و موشان حدیث انبیاء کبریه
کز زهر ناب ایشان بود نیافت بودند و اخترازی می کرد کز بهر نینال بازناید و کماله
الضاربی فی زبانه الاغنام تا خشمی میکرد و بهر شوی میخت و میبکشت و میخورد و
تا اگر در قدام او سر پالان عدم باز نهادند تا با یک حالت اشباه و نظایر مشاهده کردند
و از شدت محال و قوطر سولات او چاشنی گرفت پای کشان در ذوالاب و سولای گرفتند کز به
هیچان در اطراف قصه و طوطی میکرد و در قفسه ای که از موشان چاشنی می افتاد چنگال
فر میبرد و چون شیر مرغ برید پادشاه با حاضران تا به موش و در قفسه آن کز بهر نینال
مسوالت میبرد میکردند و رعایت بشماشت از بیان زنگان سؤال فرمود که این چه نوع حیوان
بدی و بیاد است و چا لای که در کد آن زمین باشد تا خدا از سر و جسد بعد از آن و در
پنج خد خدست بر زمین نهاده گفت این حیوان عدو و مونس است و تا ایشان یک چکر
و عالم باشد نام او یار سی کز نبذ است و عرب آنرا سوز خوانند و مثل الفار و عقه
السنایه چون سنایه بزرگ عظمه با قاصد خود دلیل محتاج بنا شد و در اکثر بلاد و بیع موش
از حیوان موجود است و ذایع انما این بنده نمی پوسید که بحال این درگاه ملکی خود
شد و با مثل این چنین حیوان در حساب آمد هنگام نهفت میره ذی از این چهار فرشتا
تا اگر در عرض آن محقر فائده می رسد پادشاه آنحضرت را بشوایم قبول فرمود و اشارت
کنند تا رسم دخول و خروج و بگویند کالیف انرا قضا و جهاز او مسقط گردانند و او را نظر
خلع و قوا و حیرات شرف گردانند و ستر بان حضرت علی حله توبه می فرماید
از این داشتند تا خدا صاحب خود را بر این عالم ظاهر نماید و از این قیامت مثل بیرون رفتن

لایق فیه فارس و بضاعه اطراف بر باد بود و هر یک و ناموسیم مراجعت و بیست و اسباب
 تحصیل اطراف مشغول شد چون موسیم فرود رسید و از ترتیب زاد و اهلیت مطلع فارغ
 گشت و حشرات امکاکل گردانید و قنطاریه که او را بیست چون دیده عشاق از افق
 ما لایزال ساخت بخت بد شاه شافت تا دستش بر دماغ کشد با خود گفت منم بهر
 آن صمیمه بدست کشیده بگذارد باشد و با صفای و زار از خانه خود خشنودی
 تو ام بخت انا چون صورت حال مسامع علیا رسید و مناع او را هیچ که در حساب
 نبود و در حساب نمی آید یافته تدارک و اجبه باشد اگر علی القیصر انعامی می
مولایم بفریفته بطور موعظ انوار و اگر استغنیای او باشد حواله کند از انظار
 عظام قنوج و گوشت و در شناسم چون در موقر استخوان خدمت و دماغ را بر سر
 گردشت ذات مبارک پادشاه در مکتار رفعت و جلالت الیوم التناد بل بالادایاد
 سبده بر جناح سفر است بخشنی از فیض انعام و فضل الهی از نواله عطایا عام بلکه عجز
 رساند یا از قواصل بکرت پادشاه و بر ضعیف اختصاص خواهند یافت فرمود که باز درگاه
 باز کرده که او را چه یغییر فرموده ایم و در ساحل ماده نام صاحب چهار بقصد
 چون ما خدا را احاطه کند یکی از حجاب بر عقب برسد و چندی بخون ببطایف
 و رعایب گزالت و نقایص محمولات افطار و ذخایر مرغوبان منار و بخاری
 در آبی هتئات و انواع در آبی غیر که با غلمان قوی همایکل که تحت اغراض
 همایک بشغول معین منصوب بودند چون ریان و استیام و سگان کبر و محال و
 در آن جمع کرده تسلیم رفت مصالح سلامت مکنون و خیر و سعادت بقصد و
 بپوشند سالین غلین فالتین الحمد لله رب العالمین نقل کرده اند که چون خبر رفتن

خورشید از لشکر کربلا فرار یافتند و طلائع شهبان را زانیم جمع زبان بام یکدیگر داشتند و از سواحل
 سپید مهر و بکارت زدند تا خدا آفرینا و لا یجزلن حسابا کویان و عالم مألوف و مقطع سر
 و مرجع امر و قول کرد اشراف بر افریخته اند و هم از ایشان افتد پیر زن بزرگتر مرد
 ترقب داشتند بود و برکت و سوزینه سلامت باز زکات را در آن سفر برافشودند
 هم برافشیدند و برافشیدند و برافشیدند و برافشیدند و برافشیدند و برافشیدند و برافشیدند
 هیچ شیخ فائده ای نیافته باشد و برافشیدند و برافشیدند و برافشیدند و برافشیدند و برافشیدند
 مکتوب بالواریعت نامعدود و محشور باضافه فیکت نامعدود آورده ام و در سواحل
 بداشته عجز و بیانی در شکست هرگز انوش کردن بر عجز از عادت مغربیه
 و اخلاقی زکات شما معبود نبوده همانا انکار مبالغ و شور و شجری این عباد اوردان رسید
مضارع بنحی من زجت چه توان گفت باز بکاران استبعاد کرد عابدان با الله کن گفت بر
 خیز در جهان از کرمایه بخن او و عقاب تواند بود و مشاهده کن در حالت ستم شجری
 گرفت مشرعی بنحی بر فریاد و زما عادت سخت و اقبال و حصول امان و نظام کار
 بعد از اختلال اعلام کرد که بران انجمنه الطیور را عاریت گرفتند و هم تل باد غاصد
 و برقی خالط بران نعم نامتاهی و نمودار صنع الهی رسیدند یاد غایبی که هنگام دوش
 نواری لغاب عکوبی را حجاب سحر عصمت و سحر ابر و وفایت حمامه بر جعبه
 و عتقاء قاصد نبوت ساخت و پیش و پشته عجز را مکتب از هاق روح سر و نمودار داد
 و منذر و زده نهاد را الهام یا ایها النمل اذ خلوا مساکنکم لا یحیطنکم سلیمان
 و جنوده و هم لا یعرون ملهم کردانید نادر حضرت سلطنت و نبوت سلیمان و
 مکالمات یافت بنحی بوسیله کربلای کربیه فقر کربیه خلاص داد و بلا من

تقریبی عطا یا بهی تحلی کذا بیان در ذلک حسب و راحت و راضی و معتد
نعم و رزق و داری و نعم و کامیابی گرامت کرد و مشرب عینم عبد و طاف و لک
مع توبه هذا الخطا **بک** الحاکمین بداریت تبار باحوای خدایت در این وقت
پیر از چند بر عذاب اگر چه بر فضول از راه حقیقت مقبول می نماید و شطری از این سطرها
صورت آسانه آرای دارد و مطالع فضل شان انما حاشی نقصان این باد
هنا باب العت مجوز از قبل نظر بطرف احواد و نظراتش و رند اما تپید بذر در وقت
و کرمه توان امش و امتعه آنچه فروختنی بود بفروختند و از او هر و اخلاص
گرامی های آنچه از این نمودار گرفت و از سه افعالات بسیار همت ادخار حاصل کن کردند
چند که حاصل آن ممکن بود و ملاد و مجوز و مقیر نقل فرمود و شبکیا بر مجوز و مقیر است
اناد و عزم کش کشید و گفتند که بای اطلاق این را هم اندک از نمک نهاء مرتفع چون نظر
میکنند زمین بر این کیش کیش کیش کفاده و غرور وار و این معنی از روی شب همت
عزیز و لا مشاحه و التنبیه و مقرر اجزائی بنا و معمولی با اضا هر شد و معتد
عرض مظاهر و شکاف از اطراف سواحل مردم بخارا از هر صیف جمع بخارا و توحه اینها
شدند و فقیه از هر باخوش و شکست بسمت مرده و مردم داری مجبور بودند
و الحیوب مطلوب و القبل مقبول شعر فنی کان فيه مایه صدیق علی آن فيه
مایه و الاغایه و اردان و مشجعان از دلف حایک و مریع رعایه جای دادند
و معاندانرا تعذیب جان کوی **الولع** و جلاد و مغرور و بجا و کالج نکیرها
و تعذیب سلسله و زمیفات سر دهند و پیر از ایشان مسافر شدند و مریع
و اقرطاف و پیر از انخاب و کالج و جهازان هیچ متاع دیگر نخریدند و فرط

انما تار دوازده بار چهار شاخ را از آفتاب هشت و عثم مشو حمله ساحل مکران بودند
 چهار دان بقیه برایشان را دیدند و مقدار بر سر زبان سفاین معلوم کرده بیکدیگر آمدند و اتفاقاً
 و احوال را نقل فرموده بر جناح استیغمال متبع ایشان نمودند در آخر شب در میان **لؤلؤ**
 شیخ جواد کل ترکانه سه سیاه دراز ساحل رسیدند که مردان کار و نوایند که در آن
 غافل بودند و در کتب ایشان آمل سفاین با عددی ندک بر کثرت البایستاده بخوبی چکا
 دست هشتاد و نه و در فرار تسلط و شمر باشند در سفاین ریخته و عله که در خواب غفلت
 و رفته بحالت بودند و از نا غایت امن و فراخی بی داشت طعمه هفت جان ستان شده بکشت
 علی النور انحراف یافته بودند و با مقصود مراجعت کرد از آن چهاران کار ایشان بالا گرفت و تا
 بی فیضه نداشتند از باب چهاران مسلوب و یا شیعه معصوب معلوم گردانیدند که سلب
 صاحب بقیه براند و مقدار ایشان متزدد و مستلزم شدند و روز بروز شجاعت و
 استیلا انصاف بکثرت هر چند مکان سواحل و قطان جزایر قطع و قمع ایشان را از
 هر و ساحل شکست استمداد کردند و اسباب صفت و مشاجرت در یکدیگر بدیدند
 قوا و ملوک بقیه فیصل الحلال نکردند و در حال سکونت ایشان از تکالیف و نیازها و با
 امیر بود معالجه و کسریه و املا ایران و بیک اکابر اقران بود در فضل صاحب ذیل افتخار و در گرم
 و ساختن و منزل دوار و منزل انوار و مزین استر فاد افراد و مشجع السخط اقطار
 اظهار عریضه شکوت و عزم انشاء استیغمال کردند و یکبار از انشاء و الخا و اموات
 شد هم در حال استغلاء ایشان ارمیه شدند و کعبتین مغایرت مایه نکشت و
 ابو دلف دعوی انشاء و عشر ایام سیزه میگو و حکم او بر تمامت که میرات و ابراهیم
 و سواحل از صحرای کنان نالار و جبر و جوم و فال و کران و رم و سیر و نایه طاق

طبعه او بپهلوانان شد من استحق مملکت استحق هملکه و بپروقه داشت که
 کین را بپیشی و الحیف باشد و همدلایم اتانک ستموریدان التفات فرمود ایشان
 بدان شبیه ایشان را نمودند و آن قطع و فرمود که قوه طبیعت گرفت و تعویذ عادی
 مبدل شد چون ملک سلطان بر قاعد و اسلا قات مبالان پیش گرفت و ایشان را
 از اعضا بران تر لیدر انقضات کرد و بپادشاه تعین نفیس جموج او را عرض کرد
 و اندکان و مقدر او را او نماید که کل شیء عندی پیدا اما انقاد لشکر و غنایان
 مهمی و ثقیب جهاز و غیره بعد از داف تحت انکسار سالیان از او بگریز و فرارها
 عوض شود آن قدر که از قوت و فعل نامه و پیرانیان اندیشه بر لوح متفکر و بهر تنه
 و قصور و بهر ستمه صاحب هر موع سیف الدین بالاضوع علی بن کیناد از سواد و توانا
 اتانک با مملکتش خبر یافت رسول فرستاد و اظهار مطاوعت و مشایعت کرد و عرض
 داشت که در عرضه قیس لشکری مرتب و معین نیست و ملک ایچا در غرور و غرور و غرور
 و عفت روز بیکدار اگر برای اتانک ستمور شوم و بالیقاف خاطر اهر و شخم
 استخار و نجاسه و لو بپاد **ازد ملو لفر** و ذلك امر عندنا هین سهل و قاطع السلوة
 والسلام ان الله تعالى مملکا یسوق الیه الی اهل بل عمار استخداد و زیاده استخداد
 انت که شال فریاد تا اهر که سیران بوقت آنکه از قیس استیجاب لشکر و استخداد
 سیران بپایند مدد دهند و مرد نفرستند که اینک سیران مقام خود جهاز از اهر
 بخار است تعدد پکار که چون ماهی در آب غوطه خورند و مانند بطسباح کنند
 و بوقت مهاجرت چون باد خود را برانتر شد مشخو گردانید و فاصد انجا خرم
 شد و بعد از استخار اهر جهاز دانی قیس ضایع مملکت فارس را بد و ثانی و مملکت

اهر
 اهر

این خدات چون محافظت از نانی خدای مکار می نمایند تا که بر نوازند و بدین احوال
 قوت یابند تا نانی بدین پیغام اینها فرود و از محامل رشد و اقبال و در لامل و توفیق و هدایت
 شمرده رسول الخلق داد و سیف الدین ابانصر را ایستاد کرد و در قیافه و نحو بیچاره
 آورد و برین شرط مکتوبه فرمود و توفیقات باطل و سواحل فرستاد با مایل و توفیق
 و نصیب و تأکید که چون از قیاس یاد کار را بجزن طلبند بخلاف معنادار مایهت کنند
 و اعلام دهند و از دعوی قرآن کیش خارج و ایام تبیع و خارج حتم تصور گردانیم
 سیف الدین ابانصر بر حسب معاهدت و بیعتات معاخذت و بیعتات معاهدت و بیعتات
 موقت گردانید و با لشکری سیاه لشکر با کشتی کشتی رفتند و بر این چون حجاب
 سپردند و باقی معتمد و غیره ایام در مصافحه و با سپر روی در روی و مکاره **مکاره**
 اولی که مثل العول را بل غلطت بل یعنی لول الغیالان فی معمره قهر و غارم کیش شده
 علی الفجاءه بر ساحل اینجا ایستادند و دست فک و سگ و بش و بطش کشاد و تبیع
 اضطلاع بر کشید و قدم افتخار بفرورد روز سه شنبه و از دم حمادی انحرسته
 رست و عین و سحر و ملک سلطان را بقتل آوردند و با تباع و تباع و استیکار با تباع
 تقدیم نمود خورشید دولت بر قیصر را و بر غیر نکت محلی کشت و شعله اقبال اند
 باد محنت **مکاره** و قیصر و کار و دار و دار که حود چون کت بهم افتاد
 چون این فتح نامداد شاهان گمنگار در زجر از روی آن غوطها خورده بودند و کلاه
 مراد بدست ایشان نشانداده بدست سیف الدین ابانصر پیر یار و کلفتی و سراسر افرو
 مهاکت و با علایق جواهر و خزان و افزون و شاعرت جزایر و مظاهر شد شیطان فرود
 او را و نموده داد و غوغای آن انسان لطیفی آن را استغنی در دریاغ افتاد و خلی

بیچاره

که باز نهاد و بایستاد سالک کیش و جای برادرش شود نزدیک بزرگان محققانند
 نه در مقام و همتی چهره عروس حال را بکفون و حسن عهد را پیش تو انداد و نه در
 دست نهتیا از شاخ سرفراز و فایون فروت تواند چیدن خلف الوعد و نه جلی الوعد
بیت از غده عهد اگر برون بگذرد از هر چه کافی بری فروت بگذرد از کسب
 و نماز دال بکیر که فتنه الزام و مشروط نام بود و قیام بوجبان شد و بشت
 کرام استماع کرد و بر تقص و فاق و تقص و شاق و از کتاب شهوات و اضرار اضران نمود
 بر خبا یا عتبار او که محتوی بود بر کما بیکت و دخل عتیدت و قوف یافت از بجهت
 همت عالی معنی ان الله یحب علی الامور و بعض سفاسفها در تصور برای مملکت
 زای آورد و صورت معنیهای شعر **لله در عصابة امویة** خطیب المالك والشیخ
 مهور و از بکین عریت باد شاهانه نقش کرد هر چند تسخیران سهل الما خذ و یزید
 انشا و لثمود انا در حمله کاکاری و از او دولت یاری خود هیچ آن در بار چون
 عرومن به ابیدم و بسمو اسباب و کت و اوتاد و شین نصرت رکن دولت ختم
 اول و هلت چون بیت مخروم سوزده می پنداشت و فاصلا و کبری در بغداد مایه سفر
 پیدا دت و کل میسر الما خلق له تحت قضا و سوا حل را بفرم حکم جازم و تصرف
 حزم جازم از تشبث و استغفار کرد و در تنه خود کار و تسخیر لشکری بجان شمشیر
 دامن قلام را در طول فکر بدست سفر بزیج بخرد و خت و اسباب و مؤن و سقا
 از اطراف جلی برای نده و خت حکم **انکه المولف** فلان احوال و الحال فرست و ولله
 اوفات و لولوت حارثه **مکه** یکسال بران بکفنت طائفه از نوای کیش در عهد
 ملک سلطان دوباره نهیوع قمری را از معبر برون بلاد هندوستان برده بودند

چون مر اجعت نمودند دور ملک سهری شد بود و عروسی پناه ملک از وی سهری نموده
 بجهانزات نقل مضاعف کردند و حال متاع و وجود اینست متاع بزرگ سیف الدین ابانصر
 داشت فرمود تا چنانکه در عهد ملک محمود بود شرط معامله بجای آوردند ایشان قمار
 که از این بدید السلام داشتند بدان طرف روان کردند و تمام را برادر فرستادند
 چون مضاعف گشت بخیریدند و هوس رحلت برافاقت عالیه آمدند از آنجا مر اجعت
 در حاکم ایشان بسوی آنجا بر این اندیشه است که کام یافت از این جهانزات را در حضور
 انابک فارس و سیلک قریب و در بعضی خود سانه در خورد و شیف جهانزات را بر این حال
 بگذاشتند و آنچه نفوذ و طریف بود حکمان کرده بدان ملک شفاقتند چون فقیه
 سیامع انابک را رفت و صورت و ضوابط جهانزات که مخفی است باری مقصود و مروج نشد
 مطلوب بود و سبب غریب یافت این را از ایشان منع نمود و لا عمل حصولی شقی و مامور
 از حیث انابک از قبول در و خلاسته مشکلی شد جهانزات را بسبب شقه و علامته
 قبول نمود و قوا خدمت را بر این میلالت و کرامت عطیات توانخت و تا غایت این وقت
 سفایر و اسباب بحد از توانی جز این معدداشته بود پس لشکری را بر سر فرمود از انوار
 اگر او و لور و شول و ایشان را در بر این اتمام صلاح الدین محمود لور که از اعیان
 درگاه و سرافراشکان حضرت پیر دیار غنا مشفق بود کرد و توانا خدمت پیر و پیر
 پیر جهانزات کسی واقف و صاحب تجارب نیست بالکفر نیستند چون دولت در کار
 و اقبال یار و دیده بخت پیدار بود نسام الطوار عتایت از وی ز مهتب توفیق نماید
 کلج مهرت آمد و مواضع بکشت اندی مخالفان را خاکی است دلای در دیده اقبال بخت
 و انبیا و بزرگواران است و یار و خور و فرود نماند و من نکست قائما بیک مملکت

شریف الدین ابانقره غرض ملائیکش هلم بخوبی مشاهده کرد و ذلک فی یوم الثلاثاء الرابع من
 محرم سنة ثمان و عشرين و ستمائة ما یقع الله الناس من رحمته فلا تمسک فلا تمسک
 له من بعده و هو العزیز الحکیم بدین فتح که مفتاح البوارح و مفتاح و سلوای اسباب
 مناج و سبیل و بحر ما درین و تبیین مظهر طالب و اب و خسار دولت و رفیق بازار
 سلطنت بود عظمی و اقتدار و شوکت و استظفار اناجی یکی هزار شد و خزان
 بیسار و شمار معور و نامدار **الف** بحر و بحر ترک ما بج نری کم کل الانا
 عیال و قیلاد و لعل و نام نهاد و تحقیق سعاد و ولی و رعادی بود از خلایق
 و از اقبال و از نادری و اری طیب و بیسار و از خدای و از عباد و از
 انجمن تداع کرد ایند و حیل و روراشی از منقطع و اعیان امر و کثاری و ابی الالباب و از
 کردی از حال و از کرم و نور و از کرد و سواحل و بیستان انجمن و من و بیست و مواجب
 و نان بان و موقوف و موقوف و روز بروز و تعلق خاطر شاهنشاهی که ضامن کفایت و
 مرام و کبیل و بیام هزار و و کام بود در باره محافظت انجمن مضاعف شد **شعر**
 صمان علی الافیال است طالب و حتم علی الانام لیک غالب درین حال سلطان کسان
 محض استیلا و ایشانی باستان با و ملک برقی رقتا بر غیبت منقاد و مطلع شد و
 باطن و بیست اناجی و ان داشت و انرا مخرج نموده و منته قبول کرد و اسالینا
 مال مواضع و ادا می سازند و با وجود لکه در شرک و شرک معیت بود و افتاب و ملت
 محمدی صلی الله علیه و آله و آله و آل و دینار بر طوطی ناموده خطبه بنام اناجی و
 و انجمن و ادا می سازند و با وجود لکه در شرک و شرک معیت بود و افتاب و ملت
 محمدی صلی الله علیه و آله و آله و آل و دینار بر طوطی ناموده خطبه بنام اناجی و
 و انجمن و ادا می سازند و با وجود لکه در شرک و شرک معیت بود و افتاب و ملت

ان

[illegible]

حکمی و دلائلی و بی نصیب لغوی همی ساز و بدیده عقل نائل کن و از نهی لایستبوالا ^{نهی}
 قلب الله من جرح شورو و کار نهی چون شود و قید اخیر بقدر مقتدر و قدر و صالح ^{نهی}
 خردمند و روشن دانی از عیال و بودی کل طری بنویسد و آن پنجه نهی چنان زرد و بنار
 تو قی کند کن کو در چون انکور از شاخ پیدا میدی و از تانک خوسله ای چون
 غنچه از باد التماس برده داری گذار کن از کبر و صدد مجاد و طبع مختلفه و نالغ
 امور مادی اند خیم دوام و استمرار داشتن خطانیت **بیت** این آدمی که زنده از کاش
 می نهند پوئسته در کف کاش این جان زده هاست برهان این بدست است که اغتلا ^{نهی}
 در بطن مجتمعه ممکن نیست چنانکه اگر مقادیر قوی نیای بودی هرگز چون بخیر
 از اخیار میل کردی و ترجیح بلامرغ بودی و هو محال و اگر ناعقل بودی لا محاله
 به طبع علی لا نفرد بخیر طبعی خود چون مواضع و معاوضی نیست میل لا یمد
 پس هر یک بخیر معهود میل کردی و الا لکان المطلوب بالظن من و کما بالظن من غیر
 قاضی و هو محال و این وجهی که نیست که مانع فلان القصر عا و کن و فساد
 و فاعده کل کاین فاسد نیست که هرگز کفر فساد چیزی را نکند باشد یا بحقیقه
 وجود از چهره منکر بوده باشد و مذهب معتقدان این قضیه را منعکس کردیم
 یعنی مایل محمول را موضوع سازیم و مقابل موضوع را محمول برین شکل کل کاین فاعله
 کل فاعله لا کاین عکس باشد و بر روی مایل آخر این عین موضوع از مقابل محمول مایل
 کردیم تا عکس کل کاین فاعله لیسر کل لا فاعله یکا و بیرون الی این پس از این مقامات
 منبر من شد که هب و خواست شخص می خواست اوست و نسبت ناخراسان است
 خواست او و ما هذا الاخر کاذب و وهم خاریت و محال لیسر له فی العقل محال

و اگر بخلاف این نحو صورت نبستی و از هزاران هزار یکی از مکان قنات و قنای بودی و در آن
از حشید آمدند و فریدون هوشمند بدید بگریه مشغول شدیدی و سلیمان را که با کمال نبوت سر پر
سلطنتی او بر جناح و سحر ناله ایج بگریه با قوه و غما حیثا صاب روان بود چون قنای
بر آید و جان در مقام افتخار بدگر نایبها الناس فلان منطوق الظیر فطیر یکشاید بدین معنا
استخفافی داشتی **بیت** نه خود هم بر سلیمان نیاد ز بختی و کن که هر کجا که سیرت سیرت بر
تغویل استقبل آنجا **بیت** ایلا عکس ثلاثی یو سیاحه مطیع مستیعان افتد چون آنکس بود
بگر خطایر قدر و محاورت عیشتی بکران عالمش بویست امور ملک کن محطت و رسوم
حرم و ضبط مستط و ازان تاریخ ناگمرو ز روزن بلا فراخ تربیت بود و عقد امور و شکر
میگردد **شعر** لایع الناس منهم ان هم انتم و اصفی لیسان و اعلی الانیاطین کبر علیک
سعد ز رستم یلان سال بایزک تمام ماییم یوا حضرت هو لا کو خان دفته بود در اشلو مراد
مرضی غمرو ضعیفی نموده در شهر طبر بویعی و قات بدزد و عین بنشاز و راستی تاج و تخت
بوی مرید **بیت** دیدار دلام بهن کام و داعه مانند بخلاف و دان و هر دهند **شعر**
و سن سئل الزکیان فی کل منزل فلا بد ان یلغی فی کثیر و ناعیله تنقیدی که القایب و از ان بود
چهر و سکه ساخته بود ند بوی نموده چون توبه بد بود که تحت و فنا سلطان جانش را
از غنای کا و فالت و مرکند و تحت و تابوت رسانند بادی غنای و دیه ای نیکال که بفرود
کارا کون بود ملک میدهد که جان شیرینم بیستاند بعلی ایدر توجع و تائف بود و بعد
از هشتاد روز از جام پادشاهی عیسی نوش را کرده ساع صبر و از دست خطل مذاق
از دست ساقی و وطن آنه الفراق ذکر کید **قال** الله ایما نکونوا بد لکم اللوت و لکم
فی روج مشید ز جهم کدند و دولیت بخور و ده جان دست بمان سخت کمان و لید

دودانله و آذرتك و تازانبا و تازان **بكت** افسوس ز غيبتك و تشویش فراخه او ازا ایل و ادا
 کویمین **المیة** قصصك عن الامتية و در حالت كتابت كتابتایام و روزگار و افرام و غیره
 زین قلام از دینك در جوش و جهر اینك بر انداخته شد و اینكته بر داخته **لؤلؤ** شكوه
 ملكت و سلطنت اگر چه خوش است چه پنج روز و نه صد ساله چون بیاید مرد **خزانة**
 دوز و زلطیف و محبوبست و چه سود که با خوشی ن بایزد بزره تابوت او را بیدر رسید
 شیراز که سحر است ترکان بود نقل کردند و پیر فراتابك محمد هنوز در منزل مسی بود او را بر
 ملكت نیا اندند و مادرش ترکان همینه و علا الدوله اتابك بر در زنی زن باطلست
 و فر بود نظم ملك و مصالح پادشاهی قیام نمود و رعایه و رعیت داد و گرفتار است و
 رفا و بی بدلت و اطراف بر و بحر ابدین صنعت از ضیعت و اتلافی ما مون الشاحه
 گردانید خزان که اتابك ابو بكر یحیی و تاتلی پشماره زینك یحیی اند ساله سلطنت
 اندوخته بود بدست عدیم النفات بدل کرد و بعضی بصدقات و انواع خیرات صرف
 واقفان را روزگار خود همین است بکنج خورده و نه د و دیگری گنج بر و زده د بکنج گفته
 در باختر و دیگری نا نهاده متع بافته بکنج به انتظار و طلب مخطوط و دیگری و زو
 شب با تعب و محروم **بكت** آنرا که داده اند هم امروز داده اند و آنرا که نیست و غدا بفرما
 میدهند و خواج نظام الدین ابو بكر را که در جوارش را یافته بود بصب و عزت
 رسانید و در منصب بر سران نشست و غدا مات میشد که هو لا کون فریشتاد و اطفا
 صید و طاعت در او امر و توبه کرد و آنرا حضرت ابی بکر حکمت و سلطنت پس
 اتابك محمد یزید از دین و شغل ذکر و معجم قدر در شاعت گرم و افاضت بجا ایستاد
 و انبیا و روم معیلت و از قضا ابرار و معالی عمت جدم نور و سحر و مکتور و مود و نظام

امیر فخر الدین ایوب کبریا بعد از وقوع واقعه امانات بخان بود که در حال باخشیار خود بخانه
 ترکمان شتافت و گفت من بنده زنده کرد و نظر یار شاهم و بر آورد و در پیشگاه خود
 بگذاشتم و مصلحت خود دیدم و گزیده اند و یک شداوند **شعر** و گشتی
 مولای افریغی را ضیاء عالم شاه و اخیالی و از شدا اهلکام و در امانی ازین خاک شود و فانی
 نمیرد و امانی مرسانند **شعر** اراد و ایغور قمر عن عدو و طیب تراب القبر و علی القبر
 چاکش کردند که خون دل بر هلال یغور کرد از نعاوید باز و بند کاغذ باره ای بر روی او
 و بدندان بر پا کرد و بخانید دانستند که کج نامه انا کی بود **مضامین** من کج کرد که کج
 زمین بنانست **شعر** این آکا سقا الجبار و الاولی کفو و الکوز فاسیقین و مایعوا
 امانی شپاز و ترکان اکیام مقدم منسوب گردانیدند یعنی بعد از انا انا انا ایوب
 او را حجتی پس طیب کرد امداد نواب متناوب شد و غراب الیه بکبات متناوب و
 شمس الدین صافی که از خواص غلامان و از اولاد ممالیک انا انا سعادتمند در دست و قرب
 معروف و موصوف بود ازین کار و بی بی شمشه منسوب چون سر و سهری قبا یوش و چون
 ماه در خود را غور غار رضی کافور پیش عارض لشکر خوبی و فاسیت و بلندش خوش شمانا
 از سر کار طوفی ابر و لاش پیش سلطان جمال حلیه میکرد و عمر کاش از روزگار ملاحه
 و دلال بر دم جاوش چشم بدرد و ریاضی میگفت **شعر** و سر و من لول حلیه حسا
 حماله بقیع عارضه و دایم بلان یوش و عنبه خادمی میان بسته و بازارد و پیکر
 از شمس الدین که چون قبا شکسته و از زبان مرد و زن در کوی و بزدن سوافی و امانه
 این سخن **قطعه** یار و یارین یار و یارین چه زار ایمن خواهند که همیشه در لایزال ایمن خواهند
 روزی که زده تیغ و کمر بطلاند شمشیر ای قدح و زبرد و ایمن خواهند ده منی که جوارز

همی انداختند بلباسی ساعز در حال فرامیخواستند **الکامل** و بفرموده و بفرموده و بفرموده
 اولاً بحیات با حرم حرمت مالک الوفا بستم کرد ایندند و این حکایت آسان و آسان
 شد و تران و مجله ها کشت تقویر اول و اول و اول و اول و اول و اول و اول و اول و اول
 تقویر کشت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
 از حقیقت دور بود و از صدق فرست **شعر** قد قبل از آن صدق و اولی که با
 نما عید از آن فی شعر ادا فی الا چون مدته در سال و هفت ماه از عهد دولت آتایل
 محمد در و شک از حال و سرعت اشغال **مولف** روزی شب و شبی بود و بیست و یک
 سقط ای از نام قصر که مشعر بود و سقطه القبر هنوز از سخن و سلطنت بود و بخت
 و از غریب کام جامی و شبیه مندر باقی نقل کرد و غنچه می آید از کلین ایام نا غنچه
 و در بخت و در آن که در سینه احدی و سینه و سینه **رباعی** کامی و بخت
 بخود بر داشت و بخت با با و صبا حکایت گفت و بخت بدید و بخت و بخت
 در ده روز و سینه و بخت کرد و بخت و بخت ابو بکر خواند و بخت **نثر**
 طال التفت علی هلالی است و قال ان یفر و غنچه مصر و قال ان یفر و غنچه مصر و قال ان یفر
 و شک و شک چون چنان در پای انداخت و در پای و در کمال و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
شعر دستش زلف و شک بر کنده برف و جگرش از شک لاله روان کرده بر سمن
 آن خون که بخت از مرده کا و فرقا و سالی و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
 خود شب و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
 در پی و بخت **مولف** این خیمه باد بخت کرد و غنچه و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت
 که بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت و بخت

وَاَلَيْسَ دَاوُدَ **يُوسُفَ** كَرَمًا مِّنْ نَّوْحِي وَيَسُو كَوْنٍ **يَسِي** الْاِخْرَانِ دَوْمَ كَسْتِ الْاِخْرَانِ دَوْمَ كَسْتِ الْاِخْرَانِ دَوْمَ كَسْتِ الْاِخْرَانِ
 هُوَ نُوْدُ زَخَالِ شَدِيحِي يَصِفُ شَايَ بَحِيَاثٍ **ثَا** كَرَمٍ خَالِ سُوْمَ يَسُوْدُ زَاخَالِ دَوْمَ كَسْتِ الْاِخْرَانِ دَوْمَ كَسْتِ الْاِخْرَانِ
 تَقْدِيْمِ مَرَايِمَ عَرَايَا كَرَا حُوْنِ اَمُوْمَاكِ اَرْخِيْرَ صَبْطِ مَرُوْمَ خَوَا سَا فَشَادُ تَرْكَانِ اَزْكَانِ
 دَوَاغُوْمَ وَرَكَانِ حَضَرَتِ مَشَاوَرَتِ يَسُوْسَتِ رَايِ هَمَكَنَانِ بَرِيْنِ قَرَارِ كَرَفَتِ كَهْمَكِ شَاهِيْمِ
 سَلْعُوْمَ رِشَاوَهْ يَادُ شَاهِ بَالِشَدُ وَمَالِكِ بَرِيْحُوْدَاهِ بَرِيْنِ اَنْدِيْشَهْ بَرِيْنِ مَرُوْمَاكِ يَايِ دِيْشَادِ
 دَرَسَتِ اِحْكَامِ بَرِيْقِيْنِ وَابْرَامِ بَرَكُشَادِ وَخِرَارِيْنِ وَعَسَاكِرِ دَرْعَقَلَا وَصَبْطِ اَمُوْمَاكِ
 اَوْدَرِ مَرُوْمِيْتِ وَفَرَايِيْ كِيْ هِمَالِ نَدَاغَتِ وَدَوْرِ اَقَاعَهْ بَعْدَا دَمَارِيْمِ بَنَدِيْ هُوَا كَوْنَا
 بُوْدَ وَغَزُوْمَاكِيْ بَا مُوْدَهْ وَالْمُحَا نِ اَمَّا رِشَاوَعَا اَرْوِيْ دِيْهَهْ وَبِيْكَوْمِيْنِ بِلَا دِيْزِ وَفَتِ
 كَرَمَالِكِ مَالِكَتِ كَسْتِ هَشَكِ وَنَهْمَاكِ بِيْشِ كَرَفَتِ وَيَلْهَوُ اَلْعَوِيْمُ وَبَرُوْمُوْمِ رِيْجُوْمِ
 وَاسْتِنَاغِ اَرْزَانِ سِيْمِ اَنْدَامِ دَرِيَامِ وَشَامِ مَشْغُوْلِ كَسْتِ **شعر** وَلَا تَحْسَبِ الْجِدَّةُ قُلُوْبِيْ
 فَمَا الْجِدَّةُ اِلَّا السَّيْفُ وَالْقَتْلَةُ الْبِكْرُ وَتَقْصِرُ سِيَاحَاتِي الْمُلُوكِ اَنْ تَزِيْجِيْ لَكَ الْعَبَاثُ
 السُّودَ وَالْعَسَاكِرَ اَلْجَوَ مِرَا حَصْنَتِ مَدَامِ لَيْسَ بَرِ اِسْجَامِ شَرَا اِلَاسْتِ وَحُوْنِ اَوْتَارِيْسَهْ
 اَصْطَحَابِ جَيْتِ وَرَبَابِ بُوْدَ بَطُوْنِ كَوَا عِيْ سَعْمَهْ وَالدَّظْهُوْرِ سَلَا هِيْ طَمَهْ نَعِيْمِ الْبَدَلِ
 شَمُوْدَ وَدَرُوْمِيْنِ مَنَارِلَتِ اَزْ بَابِ طِعَانِ وَصُوْرَا بَا تَحَاثِيْتِ وَتَحَاثِ مَعَايِرَتِ وَبَا اَرْشِ
 اِخْتِيَارِ كَرْدِ بَا عَوَاقِبِ دَرِ اَغْثِيَا قِي وَبَيْنِ يَدِيْ الْمَالِحِ نَعِ اَرْجِيَا نِ وَالرَّاحِ دَرِ اَلْطَبَا
 رُوْمِيْ يَكْشَادَتِ **شعر** وَلَيْسَ فِتْنَةُ الْفِتْيَانِ مِنْ حُلِّ نَحْمِهْ صُبُوْحُ وَاِنْ اَسْتَفْضَلِ
 غُبُوْقُ وَلَكِنْ فِتْنَةُ الْفِتْيَانِ مِنْ رَا حِ اَوْ عَدَا اَلْغِيُوْرَ عَدُوْ اَوْ لَتَفْعِ صَدِيْقِيْ دَرِ بِيْخَالِ
 سَلْمُوْفَتَاهِ دَرِ قَلْعَةِ اَصْطَحْرِ مَحْبُوْسِ بُوْدَ تَحْلِيْصِ حُوْرَا بَا اَلْكِيْ دِيْسِنِ اَرْخِيْشَادِ نِيَا
 بُوْدَ شَفَاعَتِ نَا سَلَامِيْ دَرِ قَلْعِ اَمُوْدَ وَلِيْنِ رَايِيْ دَرِ اَنْ سَلُوْرَجِ كَرْدِ **رابعي** دَرُوْدُ وَغَمُومِيْ

درازی دارد. عیش و طرب و سرگرازی دارد. بر مهر و مکن نگه کرد و روان ملک در برده هوا
 کو بازی دارد. و از صحبت با تهمال الدین سعور و محمد علی پسر و بی بی دیگر و جمعی که شاد
 رباعی کی باشد ازین سنگ برون اندم. نامیست ازین سنگ برون اندم. کوئی مگر
 از سنگ برون می آید. پروان که از سنگ برون اندم. در جواب عیش و بازی نوشت
 و بسیار طرب را خود فرو نوشت. و بکار عیش و نشاط مشغول و مشغول شد و با خاصا
 و بی طرب خون بی خطا چون بر سر عیش و نشاط می نشست. و بسیار نغمه و صدا و ساز و طرب و عیش
 و اگر چه سنگم خوشتر که ازاد ز حاله نکاح آورده بود. بقول ترکان ایشان می فرمود
 و برود ملتفت و نفی فقر حیات و فقر تو فرمود. **قال** غریب الخطای رضی الله
 علیه و علی تابعهم نعم الله ان النخال نلکة دورای و عقلی فاستشیر و رجل
 اذا اقرب امرای ذاری عقلی فاستشیره و رجل جائز باثر لا یأثم شکارا ولا
 یطعم امرأه ترکان با امرأه قول و ترا که مواضع کرد و منتظر فرصت شدند چون
 انانیک محمد شاه بچشم در آمدند از مکانی متدبر لباس خجری و شکوده بالاس
 من و وضع بیرون آمدند و آن شاه سپهر و کورانا که بروی بازی ترکان اهو چشم و ترکان
 پرازار و چشم در خواب خرگوش مقید کردند این شکل صا و **الست** که از دهن من صاف
 و صفا و از ترک علم و حیا و از دهن دهند و وفا چشم نتوان داشت **شعر** و آن
 اعطاک اللیلان فارتها لغیرک من طالیها سلبین. و آن حلفت لا یقفن الشانی
 عهدما فلنر لحضوب البنان یبین. او را در صحبت نعمتدان بحضورت بلخان
 فرستاد و عروقه داشت که او بر شیوه ملک ذاری قیام نتوانست نمود و بر قتل
 پیکر امان بر حال و بی همه شاهان قلعه سات پیش گرفته بود. و لامحاله این مقیده

تالیجه

صحن و عروقه

مستحق

مستند بر خرب و دیار و اطراف و تقبیل با و نایق اشراق بودی این سخن موقوف بر این است
و بادشاها برین خبر ما را نیز بقول مقابل کرده اند و مدتی پادشاهی او چون آن بود که از این
کرد و آن بر عرصه دوران چهار بویست تعالی لاله پنداخت چون محمد شاه را بدید و غلوه
مانند کوفه گاه با دیده داد و دشمن را درینها کشتن و یادزدادن کرد پادشاهی سلجوق شاه است
امراء شول را با بعضی خواص بنویب قلعه روان کرد و وصول ایشان و خلاص سلجوق شاه از
موضع اغتصابی مقارن یکدیگر افتاد و بحال قبل و قال و این میانجی بمبارعت و اوقات
شمارت سلطنت پدید آمدند و در خلدت و کلبه و دولت شتافتند چون بر سر حکومت
ممکن یافت و اقتضای بطاعت خورشید انصاری و نور و نور گرفت منظر بی ادب و محاسن
بهشتی از ایشان هالی شیراز سلطنت و هور بنی مدق یافت مستبشر شدند و زمبابه ایگلو
جنوبی از امر که خاور کستان مملکت یکدانش از سنان بر داشت و ترکانو اعتقد بر ویج
بست نامگر پیش کرد مکر و فتنه انگیزی نکرد و خزان و دقان را در تحت تصرف آورد
و او هم پادشاهی عیاشی مهیب بود و چون تجاوز و فساد و از نایب اطراف یاد و نایب
شدیدی بعناد و عقاب هر کس را نداشت شیعی بر کوه و عجل بر زم زم و نایب چون
او را یکی شسته و علایمان و زمین مکر بر سر خدمت ملوک صف و شرف و شایان بر پیشانی
و ساقیان لاله عذار **بخت** و بی چون عهد و دوستان بصله تلخ چون عزیزان و همان بمکاف
بر که رفتند هوا و مجلس از بخار بخور و کلاه جو چون غایب و هم جو و جو و جو و جو
و زمین یاد کاه و کل و سبیل و زحمان طبره و در حدیقه چنان اند **قطعه** قدح پر پادشاه کرد
کرد ایشان چنان کاند منازل ماه رخشان هوا به سر و در شک سوزان بزرگ و بوی
زلف و لوز و نان زکی و مظهر بان بالنده بر دل زکی و بیلان نالنده بر کل و لاله و کعبه

نویس

بر سر آفریده و باده هر کی با برکت اختر **از دهم** سازی و رود نوازی مطلوبان بار بدخوا
 و سبیلان دافدا و در پرد و راهونی و چجاز روان عشاق چون کبر و عزه و افری
 القیس و غریزه و غره و عفر او و هوف و فانی و مجنون و شیرین و فرهاد و زرقه
 و کلکاد بر تخیل در پرد و از امده بل عادت روح را قابل و مساز و منشدان در
 مقابل از قول کمال الدین اسمعیل بدین غزل **عزل** ای تر می طبع عشق شکر کنه
 نقشه دل وی از جمال رویت خوش گشته **مکر کل** ز لب تو بر نیاکوش نهان و دست ^{موسی}
 خالی تو بر زخندان هار و ب و چاه بایل **دو رسته** در دندان چون از رخت سیاه بد
 کوئی مکر شویا در ماه گرد منیر **نوا** بر او تار پیست و هار گانه **بیل** فتنه با دو باغ و
 کسب مزاج و شام شب عاف و روز نامه را مرطب و مطیب داشته عکس تو را بر
 ترکان زهر جبین صورت روح را بر در و دیوار نگار رخا و خیال نگاشته ناکاه
 سلجوق شاه را خیال کان دامن و ماع بدست استیلا محکم فر گرفت و اندیشه ملاحت
 لایمان گریبان جان را لایق داد و اگر چه مشغوف جمال و مشغوف وصال و از عشق پریشا
 چون زلف و خال و بود اما در بدیت خود وجود سامان ثبت نیافت **شعر** عجب لذات
 و خوشی غزاله **فمن** که نشستی و می بخور **از** مولدان و لمان نظر بر تو کی قوی می کن
 انداخت کرده وصف الغالی خدمه ای شده بود صورتی مثل امین و ابرو علی عاتق **الحظه** او
 چون زلف بر کن در دم و قافیه می ناستدب **مستاقان** در از خنجر غنم روی بر او بدیدار **کین**
 و شکلی و لاله ترا از هر آن محب و حبیب او را اشارت و نمود تا بر لب چینی **ناله** و می شوخ را
 پیغمبر دینی سوار تن جدا کنده محکم فرمان شاه ان دیو سیاه ساه پری رخا را از جرم
 سلطنت سلجوق شاه **چو** غماشی گرفت و سر او را که سرش فروخته و الشوب جان و سرش

این حال میان کینه عازم بنده که حضرت شد و استیغما و سحر و قتل کاشیکان پادشاه
 در شهر تبریز صورت گرفته داشت. هولاکو خان از اجاره خلاف کرد از آنان که و اخلان او میبود
 نبود معلوم شد محمد شاه در آن نزد یکی بسوز غایب شد و اجازت انصر او مخصوص شد بود
 بواسطه این اخبار او را بسیار اسارت و حکم بر بلع شد که التاج و سیمور بالنگر معلوم
 در پیل از ایند و انتر رفت و سنجوقی را که سوزیدان با دعوت و غیر نفس بود بلع که شکون بخوش
 ناز و غرض آن نیست فرو نشاند و از صفاهان و نور و نورد و کرمان و ایلر مدد فرستاد تا
 بمصفاهان رسید انور کیاست و انتهای طریقه حرم پیش سنجوق شاه ایلر می شد و سیمور
 دلو که ما حکم بر بلع پادشاه روی زمین بالفکری بود که اجاره کوه اشکون و شکون و شادور
 و لاری اند **شعر** اینا قوم تا و ذکر علی حق لا یستعرون اصر الله ام نفعنا عزم ان دیا
 دایم اگر نیاورن سهو و غیسان مانا در تپه و صلیان فراور و زور و از غاشل و بخور
 بیونم بلیدیم و ایدید المومنین اختیار میکند تا از حضرت ایلرانی **شعر** هو خضر
 العلیاء فقه تضرع و غری بالوعای السبع المسبح هالک لا تدر الا باسراج و کای لا
 بالاعطال غیر ترج خلق عفو و استعطا و استعطا کیم و اگر هنوز از غایت خلافت
 رعایت ملک و جان و اموال و دماء مسلما تا آن مصلحت نیست کاند ما به از غایت با شیم
 سنجوق شاه **مضارع** انا العزیز فی الخیر من الملک بر خوانده ما زاده الا فتور و استیکنا
 چون از نظر او فکر جمع شدند التاج و سلطان کرمان و علا الدوله انا بک برد و ملک
 اسع نظام الدین خسویه **شعر** و سیمور تنفی الشهب کتا سیمور اذا عرفت و الکشم با
 لیدها شهید طایق و مصلحت است الفناء الی اعلی اغوارها و تجرد ما و سرگزاند
 از آواره و موصول و سنجوق شاه بالنگر حاضر از ان کوی بود بر گرفت و بطرف خود شیف بر

رفت و چند روزی آنجا توقف کرد و فرغان و ترسان شخت و ابدایع و توهش و کد و زان خادمان
خاستند و از آنجا که ترسوم کرد ایند یعنی اگر مفاوت غاسنر اید و بخار از آب بزدوی و بگویند
و آب روی غیرت بریزد و خود را بصر فی آنکند **شعر** عسلی یقیض بالسلامه یستنه **شعر**
بالحنه و یطرح لایله خود تمام آنرا و لشکر باریان از دور و نزدیک پیش از مزارعت و معار
اختلاف یافت چه دانستند که چشمتان خورشید بکلی نموده اند و در مقتضای خود و
و با حسن شواخ و خیال را کدند کار خود **شعر** و سکت لا یلزم صد طبعه لم یطلب
فی الدلجد و ناره مکرر الیه بختی و ویدایه ایست خیره شده باشد هر آنکه چیزی بختی
جمله تیغ بلا را بخورد که چون الشا جو بالشکر **شعر** قوم اذ الیسو الحیدر کانهم فی البین و
الولایه نجومه و فرانسید که نا بر و مقر البدر سعه و در قضایه و آگاه و متاخر و غایب و متا
فوج بالعلام و ملاحضه و زین و مطاریه و معارف و علم استقبال و لوازم نزال غایت
کردند و از سنیلاب و غار و شایسته بر زده طوفان تاوان لشکر بخود بیستیمان و بلیغ
الشا جو ایشانی استمالت کرد و لشکر را که بر او قتل و غارت است بین بر زده و از امر حیدر
بودند از قمر منجم و نمود و عازم و ساحل شد تا صیدی که مرزا در بود در قید او و سلج
که از خود طبع و در خود سیف بر خیزد و افتتال و انما فر کرده از خط و ممالک و غور و غنا
عیت بر یکن و ملجعت عطوف گردانیدن صبا که از صده سلشکر نور سیاه پوشش نام نهم
شد در کانون ملاقات افتاد بعد از ترتیب و اقامت جلال چون مجلس رزم را از طرفین
گرم شد **شعر** اذ ارت سفات البین و الشیمینها کووس الشایا جیر غنی جدیدها لسیه
علیل الطیرینها موسعا فراهانک الکاه و شهودها غایبها لیسوف بر و شهودها لیسوف
و از رزم المیول بر غودها روی هوا از غام و قال البسته یافتند و زانو که در کد داده

المناسبات

ابن عباس

اذ قرأ القرآن ملك الله عز وجل من خلفه من الملائكة من انزلوا من فوقه وروى عنك وسئل ان ذاب
 وجماعت ونزه الكادي ذريته انت بصريك اولي شخص اولك بركه حيوة سوار بود بيله كذا
 پس لشكر معول چون سراج بخار رخساره رجوبش آمدند و دفعه والجان حمله ان در **پشت**
 سبل اگر سنان را بگرداند چون بکه را برسد فروماند لشكر شور و لورهم در بیت را حال
 متفرق شدند سلجوق شاه و وزیرانش چون لشكر برگشته دید و سبب محبت مانند طلا
 بکست معاینه لحظه ای با چند تن از خواستار کفن و مبالغتات و بوی کرد و یک یک
 از وجوه خویش و افراد مبالغت سلجوقی در آن روز جمعی می نمود که روان بر سر شاه
 بر رویه و آن نکاد خواندن گرفت تاگاه مژگین سلجوق شاه چون اندیشه او خطا کرد
 یکی از غلامان پیاده گشت و از بجان خود را پیش کشید شاه ساخت چون سوار گشت تا یکیان
 و لشوار عنان بر تافت و پناه با محاصره مسجد و محسن حصن جبار و مرقده شیخ مرشد
 برد درها را بر بستند و از اندرون و بیرون تیر چون تیرک از بران گشت لشكر معول بر سوار
 مسجد حلقه کرد و از ایستاده و غریب و استغاثت مؤمن و مشرک در یکدیگر پیوسته شدند
 ببالین و قلم مرشدی آمده و یک صدت دست صدوق ترتیب را داشتند و ویرانند
 و گفت شیخا کار بستن است و نام بدست بدل شد هنگام معویت و مدد داشت روایت کرده
 که شیخ اجازت داده که در کارون حاکم ای ناز کرد و امیری ها اهل دوی نماید سنان
 ترتیب او را از جای بردارند تا هفت شیخ داغ آن واقعه کردند بر آنرا بیعتی که در ایشان
 آید و از محازی شیعه انوار لاهوتی افشاده و جان را بر بیعتی معز از سمت خود کش
 و عیبی بر آن جلوه کر امده پس پشیده نمالند که تا این امر قیوس و املا در انواع حقیقی
 دارد چه مبتدا اول که شیخ فیضان نور است بر جمیع مومنان علی الاطلاق و احاطه علی

[illegible]

محنت خود را بدست بر ساحل امان انداختیم باری چون عروس ملکات انبیا
 نکت در محو کاین خواهد بود بر جان عزیز که علی قیس و موسی نبی مکاشفات
 تکبیرتوان در سلجوق شاه را خفاست چنانکه از شماع و سق و قهر انا مع الملو فیما
 تا جیل بر سر آمد بود طواری را غامضیلان رسیده در بخار گشت اگر خود را و بخار امر
 توانا ندیده کردن اجازه هشت یکلیک و پسر را چند عدد و در آخر انبیا
 لایق حل بود نزد اشد و معافه چون نهنگان در باغی و یکسان بخار است
 از گوشه چون ناختند شعر علی و سر جاری را باج علی قضا و قضا و حشر
 خلفها معنی علامه اولی بالکری از فی و روان شد یکلیک او را در کرد
 چنین روزی مرزا از چین مقابلی سان انسان باز توان کرد انبیا باز کرد و بیاد
 موسی که قیسمت و بدست خود مستقیل قضایا بدو شو علامه الله و مستطیر
 بود بکفر عدله و مدد سفاقت لایق شربت نباهت نباشد آغاز کرد و گفت صیقل
 کند شیران جان بخار و بغاث الطیور از چنگال قهر را بی نیازی بی بیرون نرفته
 یکلیک در جواب یک چو پیکر پیکانش ستم بود زشت کف داد و در دستش آمد
 حقیقت جوابی چنان شکست بود که نار و دشو و خاصیت فقط از وی ظاهر کرد
 شعر و بجهل آید و بجهل را اینا و دشمنی بالافعال لایق کلام چون باز کرد حجب
 حیرت حال شد و بدان زخم هلاک یکلیک و سلامت در گفت شهادت مال
 و جان بود و عازم بصره شد و از انجا به بلاد مصری پیوست و نا انحراف و بکفر
 و در طرک کاش **ملک لایق** چون عمر هشت سال و نول بخار و ده یکلیک که نابا احد و باب
 اشد و مر نام و نامور و قبول برود باس و موس بود چون از سلجوق شاه جدا گشت لشکر

وَعَالَمُهُ وَكَرْكُونُ بَيْنَ الشُّجَرِ الْكُلِّ نَبْدَيْدِيْنْدَه وَزَلْشَانْدَه الشَّأْنُ فِي بِلَوَالَتِ لَامَه رَحْمَتِ
اِفَامَتِ فُوْنِكِيْدَه عَافِيَتِ لَامِيْجُونِ اَمَوَاجِ بِلَا حَرَكَتِ نَبْدِيْ وَآنْ غَرِيْجِيْ عَفَلَتِ فِي اَحْلَالِ الشَّأْنِ
پُونْدَه سَفَافِ اِنَامِيْ رَا دَرْ هَمِ شَكْسَتَه يَابَدِ وَبِضَاعَتِ هَمِ كَرِيْجِيْ هَمِيْنِ سَمِ مَابِلِيْتِ مَانَدِ
خَضَاعِيْ رَشَبَاتِ وَخَشْتَه نَزْدِيْكَ سَرَارِضَانِيْ **اَوَلِكِ الدِّيْرِ طَلَعِ اللهُ عَلَيَّ قَلْبِيْ وَهَمِ**
وَاَنْصَارِيْ هَمِ **اَوَلِكِ هَمِ اَعَا فَا لَوْنِ مَصْرَاعِ** وَكَرْتَا شِدْ فِي طَلَعِ اَلْجَلِ اَمِنِمْ دَرِيْنِ قَلَامِ
بِكَا اَزَا كَرِيْمِ خِلَالِ الصَّغَا وَاجَلَهْ اَحْوَالِ الْوَفَا كَرِ اِنْسَانِ عَيْنِ اِحْبَا وَوَا سِلْطَه عَقْدِ اَمِنْدِ
بُوْدِيْشِلِ اَلْاِيْنِ فُوْدِيْتِ اَزْ كَفْتَهْ فُوْدِيْ وَهِيْ بَرِيْزَانِ رَا نَدِيْكَ **بِيْشِيْ هَمِ كَا لَكْ شَتِيْ نَبْدِيْ**
بِهْ اِيْشِدِيْ دَرْ كَا رَكُورْدِنِ شَبَابِ جُوْنِ مَوَافِيْ خَالِ بُوْدِيْ اَزْ سِلْبِ اِيْرَا دَرْ شِدْ فَعْلَهْ
مَوْجِلِ اَلْمَلِكِ **عَلَيَّ طَهْرِيْ شَاحِ عُبُوْرِكِ بَجَهْ** لَا جَدِيْنِ فِعْلِ اَنْشُوْرِيْ مَحَالِ بِيْدِيْ شِدْ
عَقْلِيْ مَعْلُوْمِ اَسْتَكْرَا بِلَا عُوْدِ وَبَرَا اِنْدِيْ سَبْجِهَالْتِ مَابِلِيْدِنِ جِيْوَ كَارِيْ بِلَا اَنْكَارِ
بِيْشِيْ وَسَيَمِ دَعَا فَا لَو لَوْ قُتْرَا قِ مَحْرَبِ مَحْرَجِ كُوْدِنِ بِيْشِيْ فُوْرَا اَنْكَارِ **شَعْرِ**
لَا اَنْتَرِيْ اَلْسِنِيْ عَلَيَّ خِرَاوَهْ وَآنْ نَاقِيْ لَكْ رَوَاقِيْ وَهَمِيْشِدِيْ بِيْكَ جِكُوْنَه دَرْ رَشِيْبِ غَزَاوِ
جَلِيْلِ وَدَقِيْقِ تَدْقِيْقِ نَظَرِيْ وَاجِبِ نَدَانِ وَطَرَفِ اَحْسِيَا اِهْ وَتَسْوَنِ فُوْرَا دَرْ نَادِرِ عَا
سُعِيْبِيْ مَحْرَبِ دُوْشِيْ وَخُفُوْشِيْ شَمَاشِيْ دُشْمِنِ كُوْدِ وَدَرِ اَحْلَالِ اَلْاِنْسَانِيْ كَرِ جِيْلِ
وَيِيْلِ مَغْفُوْرِيْ جِيْلِ مَحْمُوْمِ مَانَدِ اَعُوْدِ بِلَا دِيْنِ سُوْءِ قَضَا وَخُوْدِ كَلَامِ سُلْطَانِيْ
دَوْلَتِ وَلَوْكَ نَافِذِ اِلَا شَبَا السَّعَا عَرَضِيْ مَمْلَكَتِ وَبِلَا اَفَا اَنْسَابِ حُجْمَتِ دَرْ اَشَدِ
جَرِيْجِ پَادِشَاهِيْ سِيْتَانِ جِيْوَ كَرِ خَلْ اَبَا وَاَنْجِ اَوْدَمِ مَحَالْفَتِ وَطَلْعِيَانِ وَجَاهِصَتِ
وَعَبِيَانِ رُوْدِيْ دَرْ دَوْلَتِ رُوْدِيْ اَوْرُوْنِ وَطَالِعِ هَمِيْ اِيْنِ اِيْشِلِ اَوْرَا اَحْمَدِ اَوْرَا وَمُسْتَدِلِ اَلْكَوْمِ
وَكُوْدِ اِيْنِدِ وَلَشَكْرِيْ تَارِيْ دَرْ مَابِلِيْ دَرْ بِلَا وَدِيْارِ وَفُوْمِ وَبِيْارِ اَوْرُوْنِ اَوْرُوْدِيْ دَرْ مَطَاوَرِ عَشِيْ اَلْفِيَا

و تر لیکه کثرت و عبادت برای امن و امان و سلامتی حال خود و آغوشان سمیت و محبوب داره
 چون سلجوق شاه را بیاساس نباید ندانند و دود و دیشوار و سرفروش و اقبال آثار سلجوقیان
 بجز آثار آب است بدست عدو هم بشیر او سلجوق کبی که وارث تاج و تخت شدیدی بود که و
 خطبه بنام آتابک ابشر مرز و معالی گفت و از آن تاریخ ملک فارس یکجای رفعت و رفعت
 یکجا کمال افتاد و خراسان و آذربایجان و گوار و خوار و ممالک و ممالک اطلاع دست داد
 و تا امروز در دست عباد سلجوق طاع و احکام حکام مختلف در دست رده پیکر و در آن
 و توفیق یافت توفیق پیکر و آن خرق قابل از دنا بدینست **مضارع** و انتم لکن علی الراجح
 ضیاع و یونانی در معرض ضیاع و ممالک پای سال و دهها دور از سال و تاریخ و امینا و خوار
 و عیبت که در ضیاع سلامت و مراجم رفاهیت میخامیدند با انواع محاوره و مسائل
 مواز که کشتن چنانکه از زبان غریبان آبیان تحسین حال می افتاد **شعر** لیا لیا که آیین
 هو شین و خشف شایسته و کس بدرها فدات علیها الحاد ناسا **شعر** و یونانی
 لایدم سوورها لشکر چون از کلا سلجوق شاه فارغ شدند و مرکز بالآتاج و کور کور
 گفت شیراز را قتل عام باید کرد تا بان بر نمرود و غصیان اقدام نمایند تا احوال و رضا
 نداد یعنی بولایت دوران صولت کسی که ازین جمله بلخان باغی و بیجان خود باغی بود بخان
 افعال اوقات هالی شیراز از قایم باز بدین است و عقیدت در دست افعالی و افعالی
 کرده اند **شعر** و انهم ما و غدا و انهم غدا و انهم غدا و لا انهم غدا و لا انهم غدا
 ما که باین بدست کسی که بزرگ غرضه تحریک توان کرد کس را بیطاعتین جلالت و بیانی
 و بیست و شوق نصب کرده و مینا و کافور و عذار مرکز غلبتی اطمینان و بر پدیده و ملک
 البیرون ایتیان خاندان سلجوقی بود و ملکه مرز و عقوق و ناسی و اوق حقوق کشته

[illegible]

برخاست پشیمان لشکر و مضطربان را که ساعت محض از جسمانی بیخ کنش و شربت هلاک
چنانیدند فتنه کیست قدر فتنه کیست قدر سید شرف الدین را و بیخ هلاک
از مصاحبت مولا احیاء و در گرد آیدند و خون او که بقیه استیادت و نجات و وفا
نجات و نجات بود در خاک ریخته و هلاک حاله و قعت در بیست و ناله و
سپهر و ستمنا و عش جباری عجب شعر عشا را از انوار الهی و الهی عجا که
الشهور و عشا امثال عش جبار عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
شیراز در طلب هدایت آن عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
شد و سلسله ثبات بی ربط آنگاه جوار هفت جوی سپید و جوی فرود آمد و جوی
جوار عجب از شیراز باز گرفت و قول او که خود را دور مسمع نداشت از این ساعت عجب و
فساد مشغول اند پس حکم بر این شد تا نیک نماند لشکر شعر قوم را از فتح و العجا
را به نام عشا و نجات و جوی عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
الکس و نارا از شیراز آید و بجای که در عهد خروج پادشاه قلا هفت و عجب عجب
بلای و آواز آید و عشا از انوار عالم گردند فتنه عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
دستگیرند و در عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
و کوشش و وفات و نزال عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
از نجات مهادت و مدهانت و مرقب لود و مقام رضا و مرقب لود و مرقب لود و مرقب لود
لشکر بلع شد و عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
عشر ناله از قعر نجات و فوج و سلف هلاک و عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب
والله ذو فضل علی المؤمنین چون این انوار عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب عجب

غیاث
و نه از روی روزگار نشسته گشت بر خال سال با خر سپید دوز بدو نشسته و بر سره غم و غم
و سر براده شادی و بختی و در محض استیلا سر خزان و مضطرب اموال را بداند آنکه در هیچ قدر
نقد از پیش از اندد و بگوشت سره شغال نمود اما او را خط عدم خاکی مستقیل آتش و با بر
و با محاف و لخیلا اموال را از آن بداند می شد تا شهر و سره سبع کجیم اما با حال انکیانو
بماند و حکومت کلنیاسا اینست از حق ملک فارس منصوب شد و او ترکی عظیم می بخت
باز کار و قیظت و کار اینست و کیاست مصلحت نالاند و در حق رسم و روی و طبیعت و کایت
و ادبی و ملک را از بی بختی بشیر گرفت که در مشورت بدیدی بر آن مستر از خود را نقضانی نامی
یافت می اندک زمانه ای اما دافع و از تطلع که با می شود و بر این ملک و معروف و در جات قطعا
تجربه و خلیل حاصل گردانید و در شیب و ایالت شهرت عدالت را از السلام نمود و از بار
استغال و اخبار اعمال از بر حجتی بخلاف و است بهای از انقیاد و فرات خود قدیم بر سر
و بقدر نسبت مرکز از باسفاق و عمال و کج و شریف و تواخت پیدا و در رسوم
مقرر و جامه کجیات معبر می باید کرد و دل این که در حدیث از این سخن که فی اللون من ارجع الاله استند
محل اشتداد و مستحق اغراضا نباشد بل سواد این سخن کوف و خیانت و تخلیل از رخصت
و شال از دوزخ چون علم معین و موردی بخت شدی که کماله اما است بر بند و بر سر عدل
و انصاف و در بند و رعایا از داخل انقباض نگذرد و خطای از این توجیه مرقه و مرقه دارند
و اگر بر روی انکه از نایب و شراط و اولت و آخر و در حق بر سر هر سخن بر روی این که
بر می بدی و در فصل امور یا در غایت حقیر عاقلانه موسی معنی شکافی بدین ترجایات
اموال و ثمن و محفوظ و اعمال معذور و مستبوع گردانید و در استعجالان و مستأجله کماله
گرد و امر و حکام در حق این احوال و مساوی المقادیر و در رجای و بایان خود بدایت

[illegible]

اقبال پیور نما یا پیر نیلید و شش شد که نورد اعرف را شاید شعله افتاد و ای صورتی
 کرد و از آن همه که آن بیفایب انوار چراغ و شمع مشاع چون سخن بدین قطع رسید اندکی انور
 خلعت و تحجیل از خفت شمع پیرون رفت و کفر نشاد و تمهید معذرت بدین عبارت
 فرمود که اگر چه بر شمس نیز قانور از باغ اتفاق افتاد اما از قوت معنی این بیان داعیه ایمان
 در خاطر از سحر یافت که کجایم بگرد و حیران بشوی هرگز از دین ناوا جدا بر خلعت کرد
 ما آخر هذا الكلام ان الذين عند الله الاسلام اذن باطننا بمقصود شرح تفطن و كذا
 انكيا اوت بدین وجد مباشر مکتوب مالک غیر از شد و بتبسم بساوت و تنظیم شد
 و این لایح محض است و تصحیح معنای غلام نموده اند و کلمه را دست بی از باب استعنا
 باز از شکر در میان لایک انابک و اعوان او غلو کردند و با لکری بوی حواله خاندان لکیا بود
 آمد از آن کجی تر از دست خاندان و بی تر و شکر را از ویقی مانند سابق را و قد بوالقی
 العبد اشارت فرمود تا سر کلمه را بقیع از آن جدا کردند و از بالا قبه قصر بوی شیب
 متخرج کرد این در دهان لکریان سرخ و زبانها استلج چون قطاعت احوال و قصا
 احوال مشاهده افتاد اما سر تا کامی مقدم نیست مرا جمعت کردند و مزین باشد
 از دل شکسته و رب گفت و خداوند است الاخر انهارا **پایست** شکسته دل از آن غم
 بلویم کرد و میانه خال از دست رها اما با باقی بران حرکت بازخواست کرد و رجوع
 گفت از شکم بر لایع بر از اقام نموده اند پس از این اعتراف کرد و انرا بطریق تازه
 غوغا و عنان که بخالفش را ساخت بعضی از کامی بد و است کرد برین مشورت بلویم خداست
 بنورند و تعبیر خال و شکر و مال گفتند و گریته غارم حضرت ابلاغ شد بعد از آنکه
 از تو لایع تو بجه عصبه داشتند که لکیا او در شکر از این مناعت مال و شکر و عصبه لایع

وهرس و قال و سلطنت در درج منمکن کرد اینده و سبب دیگر در حکوم و مضر و سبب دیگر و او
 در بیست نام پادشاه بخط خطای علامتی نفس نموده و سبب دیگر از مقدس را میوردند و و در هر یک
 او برده است بود نکند از دلا الملک و اعمال الخافه و متعلقان چه از طرف نموده و سبب دیگر
 از خلیجات و سبب دیگر از اخلاص و عزیز و سبب دیگر از غیر از انظار و انظار و انظار و انظار و انظار
 صغیر و و لایمزه الا احصاها کشفند و السبل العزیز و جمع عن الفطرات و الخیال الیتم
 نکند غیر العزیز **مولف** جو طهر سبب خود کرده که از دلا از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 کتب غیر از بیاضی و هر فی علیع با شد **بیت** بی نام یک و یو و چاه سال که یک نام زینش
 کند بی نام و و از مال بر جهر است و سن عرف بالصدق و جان کدنه و سن عرف بالصدق
 لم یجزمده الخان باضراف و در تالیع او تزیل عداد چون بختر و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 بار عو حاضر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 جواز خصام اعتصام بغر و از عباد جسته که است التقریر و الی الخ و دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 قصر و فاقیت از دل پادشاه است و العبد و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 که اثاره و و دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 آنچه ساخته شد سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 آن بود که در سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 بر سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 ابو کی الخ و دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 قصور و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا
 عفا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا و سبب دیگر از دلا

حضور قال ما نور كذا يعني بعد سلاخ الحبل الى اين سئل ثم رده باشد واز ان ساج
 جنایت و انام پاك شده اگر انفاق معا ورت افتد سنجي رتبه مع بود و سنا هله
 محمود كرد و اين قاعده هنوز سمت اطراف دارد كه اگر از امر او بزرگان حضرت كجايان
 كناسي بشنود و او را خلعت بپاشند حد مجازات و كفارت بحريه و ان باشد كه
 او را رتبات حضرت قال كه سهرشي اول است تا بمصاله تا غيبتكليف نمايند پس سوغو بخان
 نوين بخت سوغو مالك فارس و ناكيد قواعده مال الكبري في قبيد مرام رعت بزرگي حد
 شهر سسته سبعين و ستمائة بشير از آمد با عظمه سني تمام و شوكي مورد امر او بزرگ و ناكيد
 كاردان كافي كه بود و است نقش خوارش فرو از صحنه لوح خالي تر بچو اند و در و رتبات
 راي فايست دي با حاصل اموز منتقم ميگردانند در حد شيا و مجمع بودند و صاحب
 ديوان غم الدین خواجه غم الدین حسين ملكا بر او العتيق كجايان سندر ان محاسبه
 و استخراج توفيرت بفرستاد سوغو خاقان بغداد زنبع و تعرف احوال و تحييت و تحييل
 احوال و استعمار و استعمار اعال سائر ولايات را بر اخاف ملوك بلوك قسمت كرد و بفرستاد
 مضاطعه از اينده معالي سسته اخدي سبعين و ستمائة سحر السحر ديكر ان
 خاك و مطلق باشد در بلوك خور و باسفاق و عملا خود فرستاد و بوقر ارد او را اخاني بن
 حب لقا لقا و احالات ديوان جواب كويد سيد عماد الدين ابو علي كه در شجاعت
 و مروت سندر كزار و خاتم روزگار بود در بن خال بلوك گرفت و باسفاق و سلك بر محمل
 و توشاق و بولوغان مغرور بود و من بجاي لا احوال در اول بن الحضور بيش و احوال
 كه چركايت از مرموز نا احوال بفرستاد سهر يكيد و روزله خروج كرد و سنا از ان
 مشون بر جا القرب كذا پيد و جبر و قتل مغاصه در قضه و شير او بد و سوز او

دماغ و زانوسه داد سوغور خاق نوین الجیا از اباد هم عنان بطریق بحر و خورشید
 و دیگر تو ای جزایر فرشتا داسفلان و دوتختان را ترتیب کشد و درید و خورشید معده
 دارند و خود با عینا دلشکر و غول و سگ آنان و هیئت و سانس و خورشید و غول و خورشید و غول و خورشید
 در جنبش آمد بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو بر تو
 رعد و یلید **شعر** کلن اسطیحا که از عید کفر فواریس کان بر تو البرق بر تو بارق داد
 مصارعت با جریب دی ماه چنار چنار امتحان بکشد و از بیم تیغ افتاب نیل و سیر و سیر
 غبار افکند خنجر احمق سپید زبان از قنای خوش بین کنیسه دست یارهای در دای
 این خنجر کرد و نایبانه از خشم دور و بی کل ساعی لاله بر سنک زد و بر لبه جوان بر نیت
 و از دندان و خوردن چنک و ساغر خون در میان صلیح و قیفت هافتاد کل از سیر و
 خار سیر خجسته بر سر چوب کرد و عقل اگر چه سیدکان رزم در پیش بود نایوان رزم
 تقی پدین رباعی خوب **رباعی** آمد کل و شد چمن چون فردوس برین بلبل یغمان
 امده کی عاشق حسین بر روی بین بروی کل ساعی که خد زانک شوی هفت در
 زهر زمین با سقا فان و غول و لشکر فارس و زحل غلام سوال شد ند محمود
 قلمانی بر چون تیار و بلبل از دوش او زده بود فانی و نار و خنده مستعد یک کار گفت
 از تو قنبر عمارت سفالین را بر سطح سیدکان لب در جوانان او زنده هیجان از خورشید کویر
 رعد و از زعفران زبانی رسیده شدند و لشکر کربان از لغمان تیغ هفتاد خود را بر سحر و سحر
 یا فشد بر خنجر و نازک و نازک خون بر چون غمزه خویان خن جان گذارند و غول و غول
 نقطه مانند لشکر عشاق و زود و اع دل گذار و هولان دار و کبریت از زهره برا غضا و لب
 این فساد و غمزه از لای لا لا در جوی صند کمر با سیرت نازک بر قن گرفت ناکام بهر حال

آمدند نصرت فارسین بقالینک سناخ **و توفیق** ولا النصر مثل البقی نوام و عواد الفتح
مثل البقی غیره **و توفیق** لاهوتی چهارت کلای از زخمه تیرا باز ای که فارس من و من شد غلام تو
بسیار آدینان کشته کشت روی و زیاده خون **و توفیق** کاستیج العقاد یصفیوما لا لکون
غدا فارسین بدین فتح میسور با تو و لواء منشور در کیش راندند و دو خانه دارا
از نصر و چکان کمان مستغنی گردانید باز دو آب در آب بدین سرت چون غنچه دستم
شد و بی تکیله پیوخت لیل اقبال بشا خسرو مراد منوچهر سوغو خا و لشکری تمام
از سوار و پاده در عرض کشید که ماده فرمود و نایا و اجری و عیاش و بیاسعد و سنان
و ذبیحان و باظفر و کاب و کرکاب بدار الملک معاودت کرد و محاسبات دوساله و جوان را
بر گرفت و در خدمت بند کمر نگار افتاب بدار انا بکباشفت سعد صوب بند کمر خشت
توجه کرد و به در زمان و الله اشکران این دره و شناخ ملاحت و توفیق شناخ
سلطنت را با کوشه ناج خالیت و نهال الجین خسروی مشکوت میوه و غنچه مناجحت
و توفیق و جسته بودند و بعد ماکه از جانبین عطف و هدایا **مضارع** مطایا و طایا
و طایا مشا و اصل شده عوض من و شیهه مال اجمار و انک بستان فریزی و نور و زنی سوار
خان یکی اشتهاد هزار دینار از سدر املای سلا و از الملک و مواضع املا که کبر حکم
بیا یح عزال تعیین فرمودند و از اصول التوال میمال فارس مغزو و **مضارع** و مظهر
الحسناء و یغیا المهر حکام شیراز بد و اعی تعیین حسد و سوات و محضر مجاورت
و مقابلت کشته شدند و در تفریح صور و تخریج مغالیک کدک بر کصابین و زان خند و
النهرین ند العواد و از اخره محو و لا فاء و لا ی و قال حکیم الخد الخد است و فعل الخ
اکثر من فعله و الخسود من خد و مقاطعه بلوکات تو غیرت بخت بد و بر رعایا این رعایت

اسود اللون والارض على صدور سوداوي كاعين احب اليها من معايقها التي لها الحية
 بقاء فوق التراب وروسته ستمت وسبعين وسفاته ممالك فارس ما بقرو
 مقلطه شدوا منكم وبيع ملككم من عظامون شيت وازار ابوكا من الحوي
 صبا فيا الوسيك فستد زمت دسال نير يا و خوار و ناي مال باي لان و حيت
 حور و نا حور شان شد و نما ساند و حنار با دفا بعض بوج و مقارنه و سا
 با حكام شيراز د بعد ازان من مطالع الحجاج و فبالا و عشوة و غرور و رطل
 و د فعات هج فاند اي ديكر فاصل شد و برخي در صداره خيزت و صفا
 و مزارت و نعمت صرف كرد و از حله اثار ي و از وي ماند فتح آبادت و صفا
لؤلؤ قوا كان فارس الشمايل و قفة و ماء كسغوي في السلاله سلسل ينج
 كافتت حيت كواعب ارجاء و شجاعه و شند و مزارت ارضه هار و دنا
 خليف في انشا انشا انشا بر ايم و لم و دك شهروسته تسع و قسعين و ستمائات
 در پهلوان و از و مقام اينلا و جده چاشت و شام ايم و معونت بنه زاد كان حود
 مويانده نيا هم كونا قد و حمله در و نه در هيچ دفتر ثور و حمله نام او و يي **لؤلؤ**
 ان دولت و اشتهار كوني كن يوره و ان شوكت و ان يار كوني كن يوره شد ملك كرم
 خوار استخوان الله ديار دان و يار كوني كن يوره فذلكه اير من جمله ان افساق كلام و سياق
 اقليم و موضع خود مطالع ان العالم كرده شود و على التحقيق و خاسته عاقت
 مبادرتن اشغال ديوان و خاسته ديني دنياي و يي بطائفة ان نافي قه و نبو و حكام و حكام
 سيما در بن عهد و زمان مختلج و حله و شرح و بيان بيت **لؤلؤ** و لا يخشاج
 فيه الى دليل بدرم كد و در راجه خوار و قديم ملكات ان من مخطوطه اود و دجول و ر

عَفْوٍ وَرَحْمَةٍ فَالْحَقُّ وَفَضْلُهُ وَفَوْزُ الْمُحْسِنِينَ وَتَسْتَأْذِنُ أَنْ لَا تُحَرِّقَ وَقِيلَ هَكَذَا مَقْصُودُكَ
يَا حَقِيقُ بَلْ لَنْ يَكْتَفِيَ بِكَ دِينُكَ وَنَصِيحَتُكَ بَلْ قَدْ قَرِئْتُ فِي كِتَابِكَ الْأَحْكَالَ عَاقِبَتُكَ كَمَا دَرَيْتَ بِهَا
سِيَاهَ دَفْتَرِ سِيَاهِ الْأَنْدِشَةِ وَنَحْمُ خَواهدِ بُدْ **لَوْ لَفَسَ** وَمَنْ نَاهَى فِي تِلْكَ فَعَمِيْلِهِمْ وَ
الْجَمْعُ فِي تِلْكَ عَمْرٍو تَدْرِيكَ أَمْ وَدَّ سَيِّئُ سَائِحٍ وَتَدْرِيكَ أَوَّلِيَا دِيْنَاكَ كَهَزْكَ دَهْرِي بِقِيَامِ
وَلَا يَسْتَسِيْدَةُ أَنْتَ وَصَدِّهْ زَارِ زَارٍ وَخَزَارٍ وَفَضْلُكَ جِبَارٌ دَرْجَهُ أُوْنَادُ وَكَيْدَالُ
يَا فَتْدَانْدُ وَازْأَسْرِبْ بِهِنَّ دَرْ خَاطِرِ عَمَلِي يَدُ حَسْبِكَ أَنْ تَلْبِ الْأَنْوَاعَ حَرْفٍ دَرْ كِتَابِهَا
وَعِلْمُ الْأَكْبَسِ وَتَانْدُ كَيْتُ خَوَارِجِ نَابِدَانِ شُعْلُ وَخَوْفُ مَعْمُودِ مَشْغُولِ دَرْدَرِ دَرْدَرِ
أَنْزَكُو تَلِيلِ وَشُكْرُ وَحْيِ دَارِ فِكْرِ بَعَالِي الْأَوَّلِ عَاقِلِ تِلْكَ شَدِّ بَرَحِ الْخَلْقِ بِحَافِظِهِ
كَفَالَمُتِ دَوْلُ وَزَيَانِ لَمْ تَوْفُوقِ مَسْخُوفِ نَقْلِ وَتَحْوِيلِ وَعَقْلِ وَتَرْغِيْبِ كَرْدَانْدُ وَزَ
خَطَا وَخَطْلُ وَتَهْوُ وَتَلْ مَحْضُونِ تَانْدُ دَارِ مَعْنِي حَسْبُكَ حَكْمُكَ لَكَ تَجَهُّ لَفْتُهُ لَدُ كُلِّ
مِصْنَعَةٍ تَحْتَاجُ إِلَى دَكْوِ الْأَكْبَابَةِ فَانْجَاحُ إِلَى كَادِرِ جَمْعِ الْمَعَالِي بِالتَّائِيْدِ الْمَلِكِي
بِالْقَلَمِ وَلِذَلِكَ بَقِيَ الْبَالُغَارِ سِيَّةٌ دَوْرِي دَكَاكِنِ وَجُونِ عَمَلِ الْبَارِ صُنْعَتِ عَمَلِ الْوَالِدِ
تَدْرُو تَوْجِهَ نَقَرِ خَبَرِ جَلَالِ الْحَدِيثِ الْحَكِيمِ سَوَالِ اللَّهِ فَلْيَسِّرْهُمْ دَرْ حَوَائِشِ الْبِلَادِ وَفِيهَا
وَالسَّيَّارِ وَخَامَتِ وَشَامَتِ دِيْنًا وَدِيْنًا مَتَلَا حَقِ نَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ فَاسِقَةٍ أَمْ رُشِقِيهِ الْخَبَرِ
وَالْخَلْقِ وَخَافِقَةٍ عَمْرٍو دَرِي إِلَى الْخُرُوجِ وَالْإِحْدِلَالِ وَهَرَجْدَانِ حَكْمِ أَمْرِي كَلْبَتِ بِلِ
عَمْرٍو مَدْمُومِ أَفَاسِلِ شَرَّانِ يَنْسَبُ مَكَانِ وَابْخَوَانِ دِيَارِ تَنْبَاهِي دَارِ تَحْصِيصِ
مُرَاوَلَتِ عَمَلِ أَدَبِ بَوَائِي وَهُوَ فِي نَظَرِ الْعَقْلِ الْهَادِي وَابْزِ دَرْ شَرِّ الْأَكْوَامِ دَرْ خَيْبَتِ
أَوَّلِاقِ وَأَعْضَالِ أَنْ هَمْرٍو وَابْخَوَانِ وَبَارِ بَرْدِيَانِ دَرْ حَمَانِ وَفِي مَشْرِقِ دَكْوِ كَلَامِ الْمُحْصَنِ
نُوشَتِ أَمْ وَوَرَقِ دَوَالِدِ شَكَايَتِ فَرْدِ نُوْشَتِ بِهَارِ كَيْسِكَ مِصْنَعَتِ وَفَضْلِ وَهَمْرٍو شَمَانِ

از شغل و توان و مسکن و دارالملک بشیر از باشد **لَوْ تَقَرَّرَ** وَاللَّهُ سَيَكُونُ عَلَىٰ مَا لَا حَسَابَ

که چندی لشکر از کوفی دال بنام

قال الله تعالى ان الانسان لخلو فلو ان اذ امة الشجر وعا ولا امة الشجر وعا
از اين دال و عهد است چون نشان کارگاه فطر و بعلم انا کل شیء خلقناه بقدر و بید
بزرگ بر ناک ایشامه زودند و طغی کنان مستور کاف و فون یا شار و الفی و بعلم الیقین
بقادر علی نایب و بحور و خال بند علان و بر ای و نور و غیر الحمال لایحی الا حیر و نایب کشید
تا غایب مکان بقا و زمان و مکان هر و فقی و اوقات و فقی و فون سنت الهی و خال و اضا
بیکند که جبهت سیاست عالی ملک و نظم و مصلحت عاقلان و انانی که در مقابل و بعلم الیقین
یو اوجب و انبند و یک حتی نایب الیقین و بایام نموده باشند و در مطا و عت او و غر و ناک
فلا ذکر و فی الذکر و اشکر و الی و لا تکفرون شقید نقاصه بقصیر بوده و نصیب الحی و
نقار النعم فما کل شارب و بر و در از معلوم غیب استماع مکرده نیاز یافت و ادبی و قفا
تا دجی تعریکی بلیغ نماید و زمان مطایا و جهالت و کسالت ایشان از ازار شاه راه سدا
و رشاد او و دنا فیما بعد و در انتهای شکر و پروردگار و التزام طریق و عبودیت او و دیگر
تذکر و نور میناید و عیار و نقد قلب ایشان در صفت و در بخت و خیر و عیاشی و محبت
توبه خالص گردد و یزداد و ایمان نامع ایمان و تقوی مجموع شود و بر توان شود
ان الله لا یغیر ما یقوم حتی یتغیر ما یمایا انفسهم فذلک این مجموع و مفصل از جمله قصد
لشکر و کد و اراست و ملک و ارباب و در شهر ستم و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم
که قلی آن مطلوب طبع بود و لال و حبال و قطیع بلور و دال و قوط و این نایب
عوض یافته شعر کان سقیط الشجر و حبابها و حبابها و کاف و نور علی عود و سیم و زکریا و برید

خیر و بزرگی خال شیر از شیر لاله بر پدید آمدن از هجوم لشکر و تکرار اسلحه هم الله داد
 ایوار که از بطون بیستان بر قصد این دیار میخیزد شده اند و از باب کرمان بعد از آن
 بقلمه اعلام باجماره ای **شعر** خطاب غیت الشریه زبانه فطر الکام بدار خفت
 میثم روان کرده در عقب اخبار موحش ستایع شده و از آن خار که ستعاقب و سوال
 بران منوال و از اراده الله بقوم سوا اعلام کرده و ما لهم من دونه من وال امر باستان
 و استنها من لشکر و استعداد آلت حرب میغول کشتند و اهل دیار بمرارت و فرستادند
 و مستحق و غارات بجزیر فرمود و محافظان در وب و محلات در نظر و اقامت ملوک
 و حکام کرده شوارع امنای و مضایع و طرف را باخشا بسوزان کردند و شیخ
 و غائب در تضرع و کربان آمدند پس لشکر مغول و شول و تراکه و افرا در کرد و سایر
 میختره و غرض داده متوجه کربال شدند و اکثر ال الیه هم در خواطر جان بود که آن
 اخبار را حقیق بنیاد و بنا کام تا سرحد کرمان که تحت کاه سلطنت است بامید رفت
 و انجا از ترکیب و تپتی که قوای امر و بزرگ و ملوک نامدار توانند بود تا که بر باشد باین
 اندیشه باخشا نه تمام و اسباب مراد فراش خانه و مطبخ و زدا خانه و ملازمین هم و
 بساط عقیقه و غلامان بر یوسف و اقیق و معروف و ترکش و کشتن و آن شدند چون بکربال
 رسیدند شهنشاهی قرا و لکن لشکر فارسی که طلائع اینک را مطلع بودند شکست خات
 و لشکر افتاد از کربال باخشا بر زمین رفته بر پدید آمدن و لشکر که مسیر بکرده راه باخشا
 گذارسته ایم و بجا از بدایت مرا که باخشا آورده و عنان نمالان و غلامی دهشت جو
 انداخته و بر سر غلامان شد و امن و قوا غلام و اندر غلامت مولع بزرگوار غلام
 چون سب پر و پناهیت کشید و بپادشاهی بود **پند** مندر و دهلیز سر از پاره و او چو

انكسر واهتم كردن در این لیل و چهار برصفت بارفراهم نهاد جواب پس از رسول بالا نهاد
 و سلی که گردان و وقت از این زمان خبر آوردند امر الیه استقبال ایشان را نکرد که بیدند
 نزدیک تنگ شک ملاقات افتاد بعضی بعلیهی سالت و موافقت کشیدند داشتند
 و گفت ما را از آن عبور باید کرد و توقف ناکرد و جهت عبور بر یک سید عود دشمنی معاصی
 مضار است بعضی گفتند بطریق حرم و احتیاطا سالک باشد و وسیله عبور و نفوذ
 مایک هموایان نزد یکدیگر هم اینجا است و بی صوف و کیم و بول ما بین البرقیق ز خالی باشد
 و غزاسی خود سوار تا کماهی اجناد و ملاذد ختم معلوم شود و هیچ بی تمام و ایضا
 کایه و رحمتی اقدام خرم غم نهاد قدم گرام چون میادی مخالفت مزایا میخواست
 عاقبت سودیست و نزد آل اوجیب خبر و تا کای میخواستند و قال الله تعالی و لا یسأل
 فقتلوا و تذهب بیکم راستا فان ملک و امرای که کاسایست عفا کرد که آن حال خبر
 از خود قانع و عفا نبود جمع کرده بودند و تا باینه طلب ثبوت و غیری را هیچ کرده و نفس
 سببی که مبتدا شیطنت و انقام است از آن غور و غمیر شکال دبی و بیت و فکر است
 از آب و کرک و بلوان خاکساران یاد میباید و عذر کردند و بول را چون اسباب خوشی
 خوار چنانکه یکسوار از یاران مجال جواز نبود از اجاب اهل البعید و دخول البیر
 ناکاه ارمی و معین و قرار یافت سوار شعر اقل بلایان را یارایان القنا و اقدام
 باین محفلین بن البیل پیرن آمدند و بولای ما و راه که و امکن ساختند که
 اسلام چون قلیت عدد ایشان و گرفت و واحد و شاهده کردند بی تحقیق خاک
 و قونی صحن احتیال حمله کردند داهل انصیع که من و قلیه قلیه غلبت و قلیه
 کیم و یازن الله و قیل من استضعف علیه اغتر و من اغتر بطوریه یا غیان انهم قبل

بودند شعر تروکار الکیمه والکین محرمم والبکل والذباح للکشیاف والذبحشت
مضارع چن دایره زد ستم آورد و غصفت باناله و خروش از ارکان تیر برق بکرا
 باران کردند و نیاید نبات و قرار و تران شیران از پیشه اغاییده در میان رسته هو کینه
 کلنیاف و خج افکن باشند و شاهین گشته با سینه و بال کنگر خوش خرام بکوتی
 افتاده در دام چه شمع مانند بیک چشم زنی بجای نقاشان را محال انشابل اگر لک کوفار
 عرض و غمشیر و سغبه سران هلاکت کردند شعر بیرون الموت قداما و خلفا یغزرو
 و الموت لخطاره اگر کسی را پاره کی قوه بود و از قهر بکشانید تا جان از او غرقایاب
 انتر با حیا امان رسانند بقم با سحر و بهر حال انشی بر صغیفه طهر انشی بر نفسیر
شعر بجوت را خدیو محبتیک و سینه و خلعت احدی و محبتیک کسبل بر هم زدند
 با سفاکان محبتیک و توتیق در زهر هلاک کردند بولوغان با قوس بصد سوار مغول
 در صده شمشیر یا غیان زد و هزاره هزیمت که عین غنیمت دانست پیش کوفت چنانکه
 تا لشکران هیچ جای محال را نداشت و توقف نیافت ملوک و امل حتم و وجوه لشکر
 بیکان دوگان را جدا اوفار ساصحیما او بجر محامض ترق شدند با و لشکر کجوت نوز
 عنا و غروب بکلا کشند شعر والتقع کوب القسور طیه و الارض فترت الحجاره
 یقفو العشار علی العشار یلنقی بن القواریل الجدل و محمدل خوبان سر و قد بر لب
 جوی خفته کوئی از صدهت شند باد سر و هار و شتافی از باجه افتاده اند چو سپایان
 جباری از شعر قاضی نظام الدین اصفهانی فروخته اند **بیت** نه اندر در کائنات بر و بدیم
 بود که ساید و زوی بر سر اوی بکی بر نغم غز خون جمل الوبید کردن بدل لعل بسته و
 دیکری را تیر در سینه چون غمر باران در دل غلبه از انتر لاج عقبی مذهب چون بله طری

بدو و سوله گشتگان بران کردن چون حجاب **لیست** لشکر کمال رزم در دی و داج خود
 بر کین و داج مر شیع جوسا غر شکست متوجه آن پس بدیدیم مشی بود هجرت آن
 بر شکست کردن که شکست و وقعت تلک الذابیه الذمیه والواقعه الجمعه الش
 عشر من رمضان سنة سبع و سبعین و ستیانه کوی فلک از هر هفتی بران عید جلقاء
 نازنینان را بدو عید آن لشکر یکیش بران می ساخت بدو صفت قتل و یکیش بر طریقیم
 رسانیدند تا عیان باغیان باغیان با عیان سینه فراشته شد و چندان غنایم آن
 اسلحه و مرکب ناری و بغال نامی و نفوذ و اجناس و آوایی زر و نقر و تنقعات
 خوب و قتیقات موشور حاصل کردند که بطور این قصه شرح آنرا کافی نباشد و صفای
 غلبه کین بزرگ و دایمان جلاک در عقد ستم جلوان بی تو بیغ ناله نتواند بود چون نظر
 ایشان بر انواع الطعمه سنگاف و شغلات و اسباب طبع و صنوف و شربیات و حلالات
 افتاد و از غنای آنرا با دیدن و استنوا با یکدیگر می گفتند غرایب هر کس که بدین نعم
 و رفاه معتاد باشد و از چنین بستر و این صمیم برنج در روز نیکان و هفتادم حله شیر
 مرکان در صف میارزیت بدین غنای شغلات آسار و غنای الملک و اغالله الدعوه و الفجر
 در روز و عرض لشکر فارس چون توکان جوارا که جوارا منظر و غلایان ماه و روی با کلاه مکرر
 و قبا و زانند و زر **شعر** که بخلی فی حصه و ساطقه من جند بیف و سحر دبو پس
 کان من قوی سحره حکم قل سمر و فی عود تو پس بر مرکب کدش نژاد آنا که کدش
 میلان جوارا می نمودند و اهل واکر و طبع و فضل یکفندایان ربان حمالند
 که از بار غنایت و مال و لایق و نیت شب فافند و موافق نیت روز و صاف
 نیلایان و اغوش که کردن و غار و ل و جن بلبلان و اغوش و سیده باشند از کجاری و نیلایان

مکمل

محال و ام الناس و رسول الله صلى الله عليه و آله و سلم و سكرت و انوار و
 عوايت نعم البديل بغير درهم در روز كينيت مغناطيس حركت و الهزائم انوار
 بنوار معلوم شد فرج تو مگر صغیر و كبریا شده افتاد بانوار بنوار اخضر قلوبنا
 بعد از هدایت مستان شده اند و تو مگر المومنین احب و اشد و اید و حسنه
 و بینه صورت حال حاصل و بینه شد و در شب تمامت در و بی باز و شمع و شمع
 انوار حبه و كركبان و طائر اهل الارض مستعد ایستاده و مشاغل ایشان در اجزاء
 كوه صفا انداخته باغبان چون داشتند كه شیراز از الحاح و كوه منقذ و رفیق و بیست
 مدت ایشان بخواند بود و زمان ثبات و جمال قرار از ترس انكار كرد و اطراف و
 و اگر نشینند قومی بالویل و الذل ایشان خوانند و سوت و افی الهون و اقل خطا
 كند پس كمال را بعارف دادند و بیرون و بنات مغول چو مدركه با متوسطان و
 سبب تمام این مدت اقامت محالطت و صافیت داشتند برده كرده و ركه و ككه
 و دخل و نقل و زینت كردند و عازم مقام خود گشت در آفتاب مراجعت ایشان اهل
 بلاد اسلام و تواجی و قدر توان برد هاء و سلمانا و از این بید و از قیاس و رفیق
 خسار خلاص داده و معرین و منیر و معرین و معرین و معرین و معرین و معرین و معرین
 مؤنات و مؤسلا و رایت بگشت و چون در حصار مزعوم اما و كی عبارت از اهل
 عین و نظر بود بر سر و از راس هر چه مشاهده رفت بدین محال **بكت** فساد كوی و
 نكوت كی رقص و ساق و لعل و قاصد بهیمه خطال **شعر** قد انقضت ذوله الحیام
 بترسم الحلال العبد یلوا الشرا كذا غیره و یفتح هاء و كی عنقوم و خوار و
 عوام قیام الامام كی از خوشدلی و اسایش هر روزه بر روزه ابد بودند و عید ایشان

باویدمان لشکر کرد لذات و الخالت بیدید و خاوه رفتند و بعد از کشتن کان کرد و آتش زد
 شد و در غمنا را شده را بدست و هفتصد تن جوانان ماه روی سلسله موی بر رخ طبع
 بغیر قهر نکرد و بی ساطع الله علیه هم عذاب الفیل در اول نوبت شتمنا رکنه بود نه کن
 کشتن کان خود را در فن کردند و در شمر از بغل اعزا و ذاء و اقبال و دما شغل کشت **شعر**
 قال الکفر انیت قلت علیک سهر دشم و سخن جویبل در آن بار بجای سهر و خط از خاک
 مهر کیا و بر دیم از خون کشتن کان بگاه لاله دار بکشت نفش و حید پست
 و کورت از زانو حسرت بر داشت و ترکس زبان زده از روی زبانی از چشم و زور و کشت
 کل رخ از غم تر خویشتن پرده در بود و نیل و در بیدین تر و بر زبان نسیم این باجو و زور
 نکور **باجی** قز شاخ کلک در چمن غنی مکند از خار غمی امر از بجه مکند از اسبق
 نایب چون کرد چنار چون سیرت باور و غمی مکند غراب حیف بر لب گرفت و
 طراوت سبزه سبزه خاطر کشت **شعر** اشوب الزاح و غی کشر و روحی و علی از کان
 قبل الولید هبوط باح لواقع مشایطه لعل لعل داشت نغمه دلا و بر بلا و با جماع
 و در شان قواخت و عدل موجب برید بلال و عنا و دل شود متاع اشتیاق از غوا
 و شراب از غوا فی با اختیار مرود شد و با اشتیاق اغا و اشتیاق صورت فی بیت و بر سخن
 در دل و خان نا و ایغم می شکست **شعر** ناساقی آخری کو و کما ام فی کو و کما
 و کما پید اسحره اناسا لی لا یغیر یه هدی السلام و لا هدی الا هادی اشتیاق نام
 روض پرورد صبا نبر و فنی از ادب و هوا بود و طالع و کل رنخا و اید و فنی و رنخا
 خام صفت مدام آب بر لب الوده پیکر کند با چون صراحتی خون و دل از باجمی دیده
 روان میساخت در جان در خلق قرا به بغیر شمرانه می کف **مولف** کی میسر

قَالُفُلُكَ وَدَجَبِينَ وَنَدَّكَ جَوَانُفُكَ دَهْرًا لَكَ شَتَا جُونِ شَامِ بَامِ وَشَامِ بَانْقَاسِ رَاجِي
 مَعْطُورِي تَرَاوِي نَاقِي وَدَفْ جَامِ بَرَكَنْ كَرَفْتَهْدِي بَرْدِ وَبِقَتِي مَنَاجِ ابْوَابِ طِبَاحِ
 اَسْبَابِ دِلَاحِ مَدَرِ **رَبَاعِي** اِي نَادِ جُونِ كِي بِي دِيَانِ سِيَمَانِمِ كَوَقْتِ نَكَلْتِ تَحْوِي رُفْدِ
 جَرَامِ كَوَحْشَتِ نَوْرِ اَمْرِ اَحْوَ خُونِ كَشْتِ بِي نُوْدِ هَوِي نَالِدَتِ كَشْتِ مَذَامِ چَنَكِ مَحْفِي فَاسْتِ
 چُونِ اَنَدِ وَدَكَا سَمِ دِيَشِ اَنَا خَشْتِ دَكِي وَبَارِزِ سِيَمِ سَوَا كَرَانِ كُشَادِ عَشْوَهْ بِيغِي رِيَدِ
 كِي بِرِي مَحَلِّ اَنَسْتِ نَادِي مَادِ مِيغُورْدِ وَانَكَلْتِ حَزَبْتِ **شِعْر** اِيَا اَسْمِي عَلِ وَنَدِ اَعْلُوْدِ
 وَبِالْحَفِي عَلِ نَالِكِ اَلْعُدُوْدِ مِيخَايْدِ وَاعْلُوْدِ مِيبَادِ كِي وَبِيغِي بَانَوَاتِ **بَيْت**
 اَنَا بُو كِي بِهِي وَبِلُو كَا نِ تَرَحُّجَاتِ وَرُكُوْدِ نَالِهِي وَبِيغِي نَدِ اَرَكَا مَدَانِ دَوِطِي اَنَدِ
 مَحْنَتِ بَرَجُومِ دَقَانِ دَاشْتِهْ مَتَرِ بِلُو كِ مِيخَايْدِ نَدِ بَرِطَبِشْتِهْ چَارِ مِيخَايْدِ اَلْوَحْشَهْ
 نَحْمِ رَحْمُو جَنَابُوْدِ وَبِي مِيخَايْدِ نَدِ **بَيْت** عُوْدِي كِي دِيَاغِ جَانِ بِيَا سَايْدِ اَزُوْدِ وَجَرِشْتِ
 كِي دُوْدِ هَا مَحَلِّ نَدِ اَزُوْدِ وَبَعْدِ اَلْيَاقِ اَلْوِي نَدِ اَزُوْدِ وَبِيغِي مَدَانِ وَتَمَلُّ اَلْعُكُورُ كُوْدِ
 مَرِ الْجَعْفِ مَوْدِ وَطَرِ اَلْوِي كُو سِيَرَاتِ تَامَشْتِهْ اَدِشْتِشَانِ وَسَوَاحِلِ وَبِلَا اَلْمَصَا
 اَنِ غَارَتِ كُوْدِ وَنَدِ وَنَدِ وَفَرَزْدِ اَلْمَانِ اَزُوْدِ وَبِيغِي وَبِيغِي تَرَا كِي وَسَوَاحِلِ اَلْيَاقِ
 بَارِشْ هَا بَرِ اَنَدِ وَفَتَلِي نَالِكِ كُوْدِ وَبَارِهْ غَنَامِ خَالِ اَزُوْدِ هَا اَسْبَابِ نَازِي وَبَرُوْدِ كَا اَشْكِ
 اَلْوَانِ نِيَمَتِ كَبَارِ كِي خَا سِلِ كُوْدِ مَسْجِدِ سِيَشْتَانِ مَعْدَنْدِ وَتَا اَلْخَرَجِ اَلْعَوْنِ مَحَا
 هُو كِي بِرِي فَسَلِ اَمْرِشْتَانِ كِي سِيَمِ خُورُجِ وَبِيغِي سِيَمِ حُرْكَتِ اِيَشْتَانِ بُوْدِي تَشْفِشِ
 وَبِالْجِيغِ رَشِيَهْ اَلْفَاغِي بِيَشْتِ وَبِعَانِ سُوْرِ اَشْتِجَاكَامِ دُوْرِ وَبِيغِي تَحْصِيْلِ اَسْبَابِ
 خُورُجِ مَشْغُولِ مِيكَشْتَنْدِ وَبِالْعَمَالِ دِيَهَانِي دَرِي وَجِهْ صَرَفِ كِي دَنْدِ وَدِهَا قَبِي
 وَبِاَلْيَاقِ حَوَالِيَهْ بَانْقَرِ اَلْمَلِكِ مِيبَادِ وَرُغِ فِتْلِ وَخُوْدِ هُو اَلْمَلِكِ اَلْمَلِكِ

سَطَوِي ايشان در و طاه الشكر و عزم و چنان شكن و چمن يافت و بود كه مدت ها در الشكر
 همان شد و طويان بنشيد و تغني بر دوف و چنان بر دند و ذاك و كوي اللذون و حشمت
 اكر و لان و روزگار رسالت كه بعد از چند هزار سال از آسمان و اخبار نظام و شرف و كرامت
 و عز و اكر ايشان نقوش صحايف كه است باز سحر جمع كند در ميدان عرف و كرامت
 و ادب و مراسم محاربت از احاد الشكر و معول تعليم كيرند و جز غاشيه داري در خسته
 و كال ايشان هيچ شغل اختيار نكند و مراد ايام ماضي از تحريك عي قيله قار و از
 طيلاب چهار كانه عزم ارش شيفاتير و اسفند نار و بين و قورش شلمان و بزم جور و
 كتاب عزت القوسان كيفيت رسالت مشهور ايشان را شارح كير است همچون اكر كشتاد
 تير و زخم باز و غزافي كان و اصابت به كان ايشان نفوذ كردندي پيش خود داخسته
 تير بغير و غرض ناواه و تبخير و كنش بهام معلام و نيام خسام اعدام يافتندي و شدت
 شكيت و شوكت بطش و انقام الشكر و معول در اسنله لاصعاي خطوب و استكلا
 رقاب خنوم و ترتيب مراسم محاربت و زنده هوايقت و شايست اخوان از شرح
 مستغني است **مضامع** في رؤيه القوسان الشكر اعز نجل منكم قدره اهل جهور
 و زمان تا يافت بالقوس و مورد طيلاب و عزم من القبا و در طوايع خان رسانده چنان
 برك در روز و غاش كافنه قلبه سد و سجالات قافي كاسه پيشاني سد و زواي كه صفو
 بن سيار از علل ترك كرد و مضاف اين كلمات و و بهان اين معاملات مي تواند بود و
 انهم يقولون سيد محمد بن كيون الدنيا لا عظيم الحزن ان يكون في من اخلاق الهام
 عشر خصال الجماعة الداي و تحسن الدجاجه و قاب لاسد و حمله السهر و صبر
 الكافي على الجملعه و حلاسه الكوي و كياسة الثعلب و حذر الغراب و عاقبة الذئب

وَيَكُونُ الْحَرْبُ اِنْ عَاقَبِي رَا مَرْجِدَةً رُصُورَتِ دَعْوِي وَاَعْرَافُ كَلَامِ جَلَوَن كَرِي كُنْدَانَا اَلَا
رَاو اِضَافِي وَرُوي سَالَتِ مَعْلُومِ يَكُرْدُ دَكَايَتِ هَا كِي رِي وَدَعْمِ مَالِي بَرِي طَارِقَتِه
مُتَرَكِتِ وَاَعْتِ احْكَامِ اِيْشَانِ وَاِيْجَنَابِ اِنْغَاغِ طُغْيَانِ وَفَايِ خَانِ وَاِيْشَانِ اَعْدِ
نَظَرِ عَقْلِ اَلَا اِيْمِ وَتَعَيَّنِ لَكُمْ دِيْنَكُمْ وَدِيْنِ وَاللّٰهُ مُوَفِّقُ الْهَادِي وَاَحْمَدُ اَلَا وَهُوَ عَلِيْمُ
مِنْ سُوْرِ الْفَصْلِ فِيْهَا هَوَاتِ . وَصَلَّى اللّٰهُ عَلٰى رُوحِ نَبِيِّنَا وَاَوْصِيَاءِ اَمَنَّا الْفَضْلُ اَصْلُو اَلَا اَعْمَلُ

تكملة بهر حکایت فارس

دَعْوِي سَرَسَنَدَانِ وَاَسْعِيْنِ وَتَسْمَانِه اَرْحَمُ كَرِيْمُ اِيَا قَا خَانِ سُوْعُو خَانِ قُوْبِيْنِ اَلَا رَحْمَةً
تَحْقِيْقِي حُكَايَاتِ وَدَفْعِ ظُلَامِ اَلَا اَنْفَالِ اَنْفَالِ وَتَحْقِيْقِي اِيْقَا اِيْمُو حُجَاتِ اَرْزَا اَلْمُلُوكِ
بَرِي وَنَحْوِ مِصَافَاتِ بَرِيْدِ وَنَوَاجِيْ كَلَّتِ مَرْدُ وَرَا فِت وَاَمَانِ رَسَائِيْدِ وَدَرَسِيْمَا لَتِ
مَاهُوْفَانِ وَبِيْرِ حَالِ اِيْشَكْتِه دَلَانِ مُبَا اَلْعَتِ شِعْرُ مَوْزِ وَبِيْرِ طَرِكِيَا لَتِ وَبِيْرِ اَصَابَتِ
رَا اِيْ اَسْتَطْلَاعِ مَوْزِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ هُوْ رَا غَا زِيْ هَادِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ سَخِيْ حَمِيْرِه
وَسِيْمِ يَا فَرِيْدَانِ كَرُوِيْ وَحَقِيْقَتِ سِيْرِيْ عَالِيْ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَبَانُوْ وَتَحْقِيْقِ سَخِيْ
اَزْدَا اَلَا اِيْ فِلْتِ اَوِ حَكَايَتِ كَرْدِيْ كَرْدِيْ دَرِيْ دَرِيْ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ
دِيْ كَرِيْ اِيْ اَسْتَطْلَاعِ كَرْدِيْ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ دَرِيْ دَرِيْ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ
اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ دَرِيْ دَرِيْ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ
مَقَرِيْ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ دَرِيْ دَرِيْ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ
اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ دَرِيْ دَرِيْ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ
وَرُوْا اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ دَرِيْ دَرِيْ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ
مَوْزِ سُوْعُو خَانِ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ دَرِيْ دَرِيْ اَلَا اِيْزِيْلِ بُوْدِ وَنَا اَسْتَطْلَاعِ حَسَابِيْ

لا یطعمه کفایت بخلاف ایمان مستوفی توانی شد که هیچ عبادی میان آن نبود گفت ای پسر
 جعل الکبحار العباد کبروی سویی شد ماله کرد گفت همچنین سوختن یاد توانی
 کردن که بعد از خوف و معنی بود و لیکن انسانیت تسلیم کرد آنرا بگفته ای این شخص به تکلیف
 تجلی غایت شد و این را قطع این تداوی فصل این نیز اعجاز شد و شد پس فرمود
 تواند بود که این ضرره آنرا این شخص نباشد و زرقیت کبرای تعالی باشد
 مقدّر کرده و مدعی بگوید هیچ دعوی نه چه ممکن است که مقادیر این در و من
 بعنایه آن شخص توانی افتاده بدین حد اکت کذب مدعی ظاهر شد و خلاصه گفت
 مدعی علیه حاصل بعد از آن پشتمانی محسوس طالع مناصفه آن در دایره و درین
 قسمت کردند این حکم با شریعت مطهره نسبت تمام دارد و تمام است که محمد بن ابی جعفر
 پسندیده داشتند و طریق العقل و الحد چون از اطراف و محال و الخ و الخ و الخ
 رعایا و استیفا و خبایا فرموده و باره هفت و اضمحلال کت کسها درین طوالت
 تکلیفات مضبوط بودند و با انواع و اقسام و ذوات و طبیعات و قسمات معکوب
 و معاقب استعد و غیر بقیه اثر رسایند و قله متال و عیال احتلال و
 حال خود و جور جان و ظلم ظالمان بصدقه بان تقیر کرد و بر حکام و ملوک
 مجاهر و مخارجه غلوم نمودند و سفاهت کار بست و ایشان از انشاء سزای
 استیضای طوالت رعایا و زدگان در و لایا بجا آوردند بعد از افرای محاسبات که
 که محاسبات القوم و لذات هم نتیجه دارد و ادبی و شجاعت و ناول و مستحقان
 در جمع آنبار بولکات مصحح کرد این شدند و جوهرات احالات را در فذلک مجری داد
 مبالغه عالم انوار خانی که در وجه تقیر آن خبر نمونان و لاس خود را ایشان باقی آمد و درین

حاکم از آن **لقد** امیدها شد برادر زبیر چه خوش و زان حساب هم حسابش کبابی
سوغه بخاری نوین از آنکه در چشم شد و معاظرة بلوکات را باطل کرده مطالب بقیال را
تجربیکار کمال شاد داشته اند و چون بنسبت گزین باول خواجها مقام البری همور بود و
اذا در طریقی عیار جوی داشت کمتر از یک و عیار را کرده و از این دانت سوم و بود و
و تمامت بلوکات را در نظر افتاد که در و تیر و دانه او حس علی خالص او از او کشیده
اضطباع و برزد و تیرید و عاصی خود میفرمود و من عرس حسن **شیر** عنیدی خالق
بر عرس انعم **قد** اعطی فیلسوفی من عرسا ندر کوها و افغانها و ورق فلیر
برخی از لغز از العودان **بیر** چون از تنبیه امور مملکت و ترشح مصالح دولت فرا می
روی خود بنیلد بعضی فایده است که در باب قضاء عمالک فارس و مصلحتها بناید و بود
قاضی القضاء السید ناصر الملو و الذین عبدالله اوی الله صد و جعل الجنة مشور
در علوم و نقل و عقاب و در و کبابه عالم و مقتله علماء حق و یون بود و جز این صفات
ان امام علم که خود اند مسائل و فتوی و ذوالیما و و نقول و نفسی و شرح احادیث
و فقه و اصول و حکمت و آموزد و افطار بلاد که از آن است و نجار بر آن از آن
مستفیدند و انقراض زمان و کران ساری و بر زبانها انداز خواهد بود و حر و از طباب
در شان آن مجتهد العری **بازی** می شد و قضایا علما و ذکیر و بدب معونی و در خم
و جمیع غایر و فرود ساختن از کفاه و سادات و ائمه و افاضل و مشایخ و اعلی
بعضی از انواع محرم و مخطوط و بعد قضا جماع که اسباب افتد و قبل بدان
مرتب باشد درست نیاید بعد از آنجا و اهدای مشاورت و شایع اظراف و حاجت
طلبان و بایران قرار گرفت که بایران و فی خطبه است منزل در شان مولانا **اف**

دوستان بعلایه ای عبادت رقتند و قالوا ما تشبهوا بالعبادة فقال عبود الوفاء
 قالن الوفاء واکباد الحساد باری بیخ مخالفت بیع بری رسید و شاخ شکار
 نافرین القور بالاکشید و هرگز که شکار باشد زمان حصاد دین آن توقع کند و هر
 هدیته مناجرت عراج و فنا و صر ز پی خواهد بود و الدنیادار الکافات و دیر
 الخافات و مقسم القیض و البیضا و مستبضع الخیر و الشریحون حرکات افلاک
 بر استدارت است و اوضاع و اشکالاتی که بر یک قرار می اندازیم تا باینکه سعود و غیبت
 و نتائج ثوابت و سبب الایمان است اشخاصی که نسوخته اند و نادرگاه از بر نادرگاه
 اسرا بیا و مطعون نماز است و گاه بر غایت امان ظاهر و گامیاب و بر غایت بیخص
 غریق فرح و طرب **ملفوظه** زود کار و توقع میکن دوام و قرار که کار و بیعت
 گاه رخ و عذاب جو افایه سندان و این تابستانه ثبات نیست همانرا چه زوایا و عفا
 بعد از انقضاء ایام بوی و انشاء زمان خوش چون هر یک نفس زینا رخ عظیم ظم
 مستقیم باشد و بچون سفسافی در زندگانیان سید عباد الدین و شمس الدین ملک
 و سائل صادق و موافقت لایحی علی است فرا هم داد و اسباب بطایقت تمید
 یافت بر اتفاق بیند که حضرت سخاوت توجه مودت مخالفان بخودست و مودت
 آنها که در گذشتان در سید آثار یافتن و مدد و نایب بر منانند که کار پیش از
 قوام لازمست و این نام فرض بر زبان شد و حکم جارم ایشان را بخود مشغول نماید
 و بحاطرات مال مفید و مغلول و خوش خلق چند نوبان و در این ایام حواله کرد و در
 آن که گویا خاص بفرستاد که در خصوص مال و کفر که ده ساله در این دنیا نشاند که چنانچه
 سید انست که نه حکام تشفع و نه ائست و زایل کرد و بیرون باری که نکرده و

تلاهم تحزنا بانشاء من خاشع السند في شدة اذا كان الرق موقفا كان الرق موقفا في
مقتضاها شهادته وعرضه من عزيمات الرضا بالاشهاد **بمصر** وفي القبر
حين لا يحيا لاجل ان عزيمتك بوقا او درين حاله در عدد خزان جيان معدود بود
و در وقت جمعه بعد از فراغ منتهات وعرض و قوف بركا هو احوال ملك قسدي و بعد
وقصر فانيك اولاد احوال ملك اعظمه داشت وقدم اقدم ادا و جند من مقدمه فاليك
بالظفر حروي والحد خطيب والخاص للعدو كاسير اذ مقام احوالهم بخار بوقا ليل
البحراني بن عبد الله لحوال الاستخار اسوال اعظم موع بافت بدو و در زمان ترمك بن سبيل
بجاء الملك و رجع صالحه بجان و اجماع اذ فيت غل شاهه كرده بر غنم بيل
سيد و عمل الدين ملك را و سبيله گفت و در حلقه ايشان را و بركا كنش خضر سبيل
والشوة و شاه الحاحه عا طفت و نواخت بي نهايت و شد سيد عمار الدين بن حمار
نام **شعر** لقد وجدت مكان القول اذ اسعوا فان وجدت لسانا فاقا فاقا
صورت توفيت ملك و اطباع سوعي خاق و احوال نوابي نظام الدين و وزير الطالع
الى المقطع چنان توفيت كرده و خبره مبارك ادا شاه موقعي طبع بافت و ملتمز شد كرده
توبان و در پرون ارمال مقرر بوجه توفيت كانه خزان شاهان ادا شاه بدست ردا و كو
كار عمار اذ و هز و دبا بانه و بربيع سبور غامبه توفيت **لؤلؤ** واعطاهما العرفه
البحراني و انهم سجدوا و سجدوا للامم هم شد طغيا لاجل توفيت بحسب احوال توفيت
اين احوال اذ لان عالينك بيشه را ايد و از جناح اقبال و توفيت موقعي توفيت سوعي
اذا تغلبت بخود ميجيد و بار او توفيت و نداشت ادا افسد هم لقتل و فعال كبحون
الرضا و **لؤلؤ** بخت مرغ و دست و برفت توفيت چسود اگر توفيت ايشان

خواهي خست

و در وقت عید علی ایلی چون سیل از خندار و شیرانش در انصعا و دینان فرستادند
 نظام الدین و وزیر از خانه سید عداد الدین و الکافا و الطایفه و لیجیه چون
 کنیز جلوس مقبوض داشتند از بی **پست** اگر یکی کیش خود بری نه چشم زبان نه
 جواب اندرست برانها نقش بر کن هنوز برندان افراسیاب اندرست و در پیش
 طغاجار و صاحب اعظم صدرالدین احمد الخالدی رسیدند و شمس الدین ملک
 و سید عداد الدین در خفته ایشان اغازانست فاع محاسبات چند ساله کردند
 در وقت شان و طول باغ و اطلاق غنای و حکم طاع افشاش را حساب خواجه
 نظام الدین مقدم داشتند و لایستقضا و الحنا هو الشاقه و الکارب و
 قلم چری و لایجی جاری گردانیدند در حکام و امرای حشم چون از سخن کارسوز
 الفتیه حال تصور کردند و در تمامت و لایات و اعمال توذیرت بنسبت اخوان
 جمله مقسوم بود و هر کس از رایج و بخیر و سعد و بخیر یکدیگر معلوم روزها و شبها
 مجتمع مشا و زات ساختند و محالوات و مفاضات بود اختند **موقوفه** همه چون
 ملاهی شده با هم دسار درین اندیشه شایسته چنان سکالند و کعبتین خضم را چگونگی
 مانند بولوغان ازین دما دم کردند و دادند و دام جویره نهادند سید عداد الدین
 دویست تومان در شده لاشک چون از محاسبه و استخراجه نظام الدین کرد و زها
 و خنکات و عطارد عطا و در بر روی زاده و خاطر خود میپوشد و از نور و کاه و از کما
 استقراض ضوایب کند و از غنی یافت و در محاسبات دیگران بنام و بنحوص خواهند
 بهوت و باسقا فان و امیر و مغول لاهم ازین دین دردی چشایند و ازین سلسله سلسله
 بنایند و چون حال حکام و مال و لکه مفاسد و دین داشتند بهر یکدیگر جوارح و جوارح

پرواست

مستند

مستند که در حد خطبه او سلاطین و اذنان بیرون کرده و کتاب انشراح و طناب خود بخیر
بود مصلحت در نه بادنت و مصالحت نه و محاشدت و وفاق و اشفاق بر حال
همه که لایق تر از محاربت و شقاق بدین تفریر او را با خود هم پشت کردند و بطاعت
باطعا چار بوی این و جمع مستحقان بر یوم نعت و شفاعت و تقبل خدمت و تقبل ایستاد
پیش کردند و در نهان شبانه ایستاد و با انوار شمع استیلا که صیقل بر آینه کرد
و طهور اندازد و نصیب کردند و امر به حشم و دهان اکابر و کفایت و او این را در بدین
مجاوزه و در پناه حرم و احتیاط مرصید و نوع خاوندی که موجب اختلال آن دنیا
باشد هم بود و مدت یکماه بر روی میایستاد و بعد از آن در مایه صورت حال افتاد که
اواز و واقعه باقا خان در همدان شایع شد و قضیه که یوم شدل الارض غیر الاخر
یعنی بنا واقع مولانا علامه الزمان باون الدوران فخر الدین احمد پیغمان درین حال
مالایم حضرت مصلحت بود اخبار این حالت را در ضمن این افکار تعبیه کرد متعبدی
عزیز و محزون با و هانوز از مولانا که این نام میاندین میمون بود حاصل این را بر پیغمبر
ایقامتند بولوغان و اکابر و امراء حشم بوصول خبر میگویند و بسجود لشکر و
تمام جمع کرد و اهل و ایل و طرفه را ایستاد و استیلا باسن و استیقامت را اهل عراق با
لشکر به اهل عراق شمس الدین ملک در آمدند و بعد ماکه از جانبین پیغامها
و اولا که درشت بزرگان رسل تبلیغ رفت و بهم بود که در میان پیغمبر و کان رومی و
پیشت میبودندی و سغراء نیز شرب فرزند میبودندی خواجده نظام الدین احمی که کرد
و طعنا چار بوی این هر چند هم میامسکانت بود و شوکت و لشکر حاصل داشت بسلطان
تقدیر و وقت ملاعت توانستم کار سخت را مصلحت است آن مقام که در نزد خیر

بسیار
مرد

بحسب میل پخته بود بگرفت و شمس الدین ملک و سید عماد الدین را صاحب خود کرد و این عمل
 آوردند از عقب ایشان که بزرگوار بجان شمس الدین حسین و نظام الدین ابوبکر توجه کردند
 تا هنگام عزیمت طاعت معارضه تمام اجتماع ستم و معاذات از حق را باطل و نامستقیم
 ملتوها با این نداشتند چون خانیق بوساطت احمد قرار گرفت و فتنه و شر و اهراب از
 میان هوا گذاردند و بدید که حضرت سائیتان عدل نمائیان بودند و بکوار بساط انصاف
 که خود هرگز از اول آن منطوی نبوده بکشدند و قریب بطریق میری تو شلخت بقصد
 از تکاپوی پیشمار و جمع قریب بشارت و مصالحی باطل را پیش کردند و بافتاد
 این چهارتن شیراز را بپای قبول کردند و وزیرت بوسید عماد الدین مقرر شد **شعر**
 و لایک نصلح الاله و لایک یصلح الاله و لو غان از اندیشه انکه با طعنا وارد
 مطاولت از استین مکار شفت برود آورده بود و بایز و زطه معاد است نهاده
 است شعاری و تمام داشت و السی مستوحش در بجال که اواز و حکومت ایشان
 و عزیمت خود بیواش و معلوم کردند و محاشات و محافات نظام نمود و از مطاوعت و
 مشایعت ممانعت و بواجب کان قوام الدین بخاری و سید الدین بوسید و غیر از
 مدبرین از ملک و مدبر و وزیر مشاورت و قضا و حاکم استخوان بودند با اقبال گفتند
 مصلحت عواقب در آنجا و خزان و تعبیل نماید کرد و حکام را بحال مداخلت نداد
 و محافظان شهر را نمود و بر مرصد انظار چشم نهان تابان بجز از و دای پدید و سید بکشد
 اشکار شود **اعل الله بحادث** بعد از آنکه امر او چشم برای مصلحت وقت و اونی هم
 داستان شد و مدت یکسال ایلیان سلطان را تمکین نکرد و محصل آنکه شمس
 مال و استحضار او می آمدند من قبل و من بعد چون طروق مان ایشان را موقوف و سید

[illegible]

[illegible]

تداسان و معاشرت با اهل شکوه داشت و نه امکان دخول اقامت با کوهه انار را با کوهه اهراب
معاشرت کرد و از جریان کج خیال او عادی بر دوشمال و بی محاد نمی زد و درین کار حیرت
سز کردان شد با خواجگان قوام الدین بخاری و سیف الدین یوسف خلیفه از بزرگوار
و محبت از راه چون دینیه در خزان و دی و بیست نهاده و بر او عمل شان روان گشتند
شیرین سلطان ایلانی شط مشاویکم فلان یو کها و خد و لا عشق بعد از این
و امر او حکم مجده است سفلی اطا شکو میا و رفت نمودند و بدین خدمت از اهل اهراب
یکساله بری الشا حکمت تابان یوسف نه مرا جمع کرد و اطا شکو پیش از آمدن و حکم
ایشغال نمود و بر سر مکتوبات احکام او نوشت و در اسیاء و معل نیامد که از ارم خان
و چون سوال نویسد و بن علان بر کان طبع مشرخی گردانید و متعلقان ببولغان و موافقا
او را بولغان مطالبات و مضار را دستا کرد و در ایل ایشان پیش هرگز نبود و پیش
نمود و اموال بی نهایت خاص خود حاصل کرد مدت یکسال چون سهری شد حکم
بیلغ نفاذ یافت که تابان ابی حاکم شیراز شد و جناح هرتهای انار را بر بعضی ملک
ابا و جاد کشته و در آن ایل حال اطا شکو با ایلان نمود و در موضع خود کشتی که حکم
و از بابی بولغان و تاسر و فارس رفتند بامداد علی اناکی انجاملا قاسان
طا شکو از غایت حماقت و ذل و غرور و غش کرد در مزاج ببعوج و طبلت ملوک مرکز
و مجبور از تشنج خدمت اناکی نترسید و زشت کج کرد و روان شد اهل شیراز و
من کب تصور و اهتران بولغان و کوه و دلت و ملک و ملک را دست ایشان بر سر و
افراشتند و تمام محلات و اسواق را دین بست و قصور را چون اناک خلد بزرگوار
و مطایر و ارباب و ملایع و عارف و کواچ را بر سران رفتند مدت یکساله و از این مجبور

وَرُوْدُ وَرُوحَتِ وَأَنَدَرُ جَوْنِ جَمْدُورِ بِلَا حِيَسَةِ وَرُبَّ غَفْوَةٍ يُبَارِكُ أَتَابَاكَ دَرْ
كَلَامِ سُلْطَانَتِ جَوْنِ قُدْرَتِ رُوحِ وَكَرْدَرِ دَرْجِ وَرُوحِ دَرْتَنِ وَكَلَامِ رُوحِ وَحُورِ دَرْجَانِ
وَعَالِيَتِ دَرْجَانِ **شعر** وَالْقَمِيْسُ بَرْدُ الْعُظْمَى وَالْبَدْرُ فِي خِيَمِ الدَّجَى وَالْمَلَوِيُّ فِي خِيَمِ
وَالْعَبِيْسُ جَادُ عَلَى النَّجَى وَالْمَرْيَمُ خِيَمُكَ فِي الرَّيِّ وَالْوَرْدُ حَمْلَةُ السَّيِّئِ وَالشَّمْسُ بَقْدَمُهَا
السَّيْبَةُ وَالْعَبِيْسُ فِي رَيْبِ الصَّبِيِّ وَالْأَعْرَبِيُّ عَيْدُ الْمَتَى وَالْبَرْصُ مِنْ عَقِبِ النَّجَى وَالْبَشِيرُ مِنْ عَقِبِ الْمَلَى
وَالْوَرْدُ فِي الرُّقْطِ زُفَرُ فَوْزِ دَرْجِ مَلَائِكِ سَلَامُ وَيُورِيهِ رَأْيُ طَلْعِ مَهْمُونِ وَفِي طَلْعِ مَهْمُونِ
زَيْدَتِ وَفِي خِيَمَتِ رُوحِ مَلَائِكِ فَاوِيَتْ أَرْكَامُكَ رَيْبُهَا لَمَّا وَطَنُهَا فَوْزِهَا
كَانَ أَوَّلَ أَسْمَاءِهَا هَيْسَتِ هَيْسَتِ كَشَفَتْ قُفُورَ نَمَانِ الْأَدْرِ جَمْدُورِ جَوْنِ كَانَ وَبَرْدِهَا
دُورِ كَشَفَتْ مَكْرُورِ شَكْرِهَا لَوْ حُوتِ بَنَاتِ مَكْرُورِ دِيَانِ أَعْلَى بَرْدِهَا وَبَدَلَهُ جَلَالُهَا
أَوْ قَالِ بْنِ الْمَكْحَانِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ زَيْدِ كَمْ شَرَفَ لَيْقًا وَأَعْلَى أَدَاتِ نَادُورِ وَأَسَى أَهْلِهَا فِي مَرْجِ
إِلَاسْغُورِ مَقْرُورِ مَوْدُودِ وَوَدَّ بَرْدِ دِيَانِ أَعْلَى حَاضِرِهِ بِحُكْمِ حَقُوقِ سَابِقِهِ وَسَاعَى مُتَأَسِّفِهِ
بِجَوَاهِرِ نِظَامِ الدِّينِ أَيْوَمَ كَرَمِ تَقْوِيصِ كَرْدِ وَدَرْ سَاحَتِ مَصْلَحِ مَلِكِ وَتَقَرُّوْكَ بِأَلَمِ مَوْدُودِ
وَدَرْ بَدَلِ كَرَمِ حَضَرِ خَرَصِهِ دَاشْتِ مَبْدُودِ سِيَارِي زَاغَا لِمَا سَلَاكَ أَتَابَكَ كَانِ مَا خِيَمَ قَوْلُ اللَّهِ
عَلَيْهِمْ دَرْ جَوْرِ دِيَانَتِ كَرَامَاتِ وَأَفْرَادِ وَأَفْرَادِ سُلْطَانِ مَلِكِ بَحْشِ رَاغَا زَرْبِ بَعْدِ
إِيْمُونِ بَاشَدِ وَأَرْمَ مَلَائِكِ بَعْضِ أَتَابِكَ دَاشْتِ أَزْدِ وَأَصْلَاحِ دِيَانِ مَقْرُورِ كَرْدِ وَكَوْنِ
حَضَرِ أَتَابِكَ بَاشَدِ أَزْدِ مَلَائِكِ سَبِيلِ شَارِكِ تَوَارِثِ لَوْنِ تَقَرُّوْكَ بِمَا يَدْرُجُونِ أَحَدِ
دَرْ بَدَلِ مَلِكِ وَسِيَانَتِ جِهَانِ دَرِي مَهَارَتِ وَدَرْ بَدَلِ نَدَا شَرَفِ بَعْدِ بَاشَدِ بَرْدِ نَفَقِ
مَلِكِ بَرْدِ بَعْدِ أَتَابِكَ أَزْدِ وَوَلَايَتِ بَرْدِ حَسْبِ أَدَاتِ قُرْبَى وَمَزَارِعِ وَبِالْمُهِنِ وَأَشْفَافِ
بَاخِشِ مَوْنِ أَوْدِ وَتَوَارِثِ مَقْرُورِ بَرْدِ كَلَامَتِ وَتَقَرُّوْكَ بِمَا يَدْرُجُونِ أَحَدِ

[illegible]

مضمون احکام واقف گردد و غیره **فصل** در بیان بعضی حکم که در این مبحث متعلق به بیانات
و کلیات امور است از او اینست که هرگاه کسی را با سقایی التماس کرد و تقدیر پیش رو کرد و باریست
بمن خود را با حقیر **بیت** چون غنیمت را مقابل کرده شد با اینی عقل چون در وضع مال و غیره
برین از خود روموز حکمت **فصل** در بیان التماس و کل الناس نعمة و کل الناس بغيرها
خواجگان قوام الدین بخاری و سیف الدین یوسف بغدادی که در سال ۷۸۰ هجری قمری در کابل
در خراسان کرده بودند و ترلز و طان با الوعد و بیان و الوعد و غیره از هم افتاده و
راهم با ماهول و محو و پیوند در حالت موانع در خون و انهم ام لشکر بطوریکه در وی احد
الجماعه بوده بود **فصل** در بیان التماس و سیف الدین یوسف بغدادی که در سال ۷۸۰ هجری قمری
الایوم روزی آنرا و حکام فرست در مقابل قصد و معاملات لطیف و نواست تقدیر کرد
منویش با رعایت معهود و سیف الدین را مقهوره اشتریش از وصول سید و
آنانا که خواهان داشته صورت احکام و باطل اعلام کرده بودند و از زبان او نقل این که موجب
استیغاث خاطر باشد و سامع شاهنشاهی **فصل** در بیان جماعت عساکر و فرقه اصداد این
نقل از شاخ و ترکی می نهادند و فارغ از آنست سبک من بعلک در قیاس و غیره و غیره
عرضه میداشتند و بر دفع او شریعت میکرد سید چون بخود و فارغ من سید که شرف غنا
افزون بود و تقدیر تمام ملک پیش گرفت با شافان و حکام عساکر استیقبال تلقو
مردند و بیکر خواستند **فصل** در بیان کی و نوسوم بود گرفته و در و شاخ کشید و علی التوالی
مرفیشتاد و انابک غم بندگی حضرت کند و نوار سید سلطنت در تصمیم و التماس مهر
توقیر و نوار سید سلطنت در تصمیم و التماس مهر توقیر و نوار سید سلطنت در تصمیم و التماس مهر
نواست سید می کردند و معهود و ایادی و احسان او بود و در سواد شعبه بخود می رسید

اعلان

وَدُونَ بَارِي وَفَاتِحَ فُصُولِ مَجْدِ خُشْتِ **وَقَدْ** كَرَّمَ رَأْسَهُ مَرَّاتٍ كَثِيرًا بِمَجْدِهِ كَرَّمَ بِمَجْدِهِ
وَاللَّهُ كَانُ حَضَرِ حَقَائِقِ وَدَرْجَاتِ كَرَامَاتِ عَمَقُوتِ وَدَرْجَتِ نَاسُوحِ عَمَقُوتِ
تَكَوَّرَ وَوَدَّ وَجْهَ الْإِبْرَاهِيمِ وَكَذَلِكَ يَتَوَلَّى وَتَوَلَّى رُغُونِ وَكَذَلِكَ رَأَيْتُ النَّهْرَ
يُجْعَلُ كُلَّ يَوْمٍ وَفَصَلَ كُلَّ حَرَابِ الْخَبْرِ فَقُلْتُ لِنَاسِ اسْمِكَ بَصِيرَةٍ فَإِنَّ النَّهْرَ دَهْرُ
بِحَاوِزِي سَيِّدِ بَيْتِ دُورِ وَفَصَلَ سِتَّةَ ثَلَاثِ وَثَمَانِينَ وَبِقِيَامِهِ دُونَ مَدَانِ وَتَوَلَّى
فَوُودَ وَبَارَكَ وَمَلُوكَانَهُ بَرَاوُشَ دَرَاهِمَتِ وَجَلَالَتِي كَرَّمَ الْخَوْبَ سَلَاطِينِ نَاسُوحِ دُورِ
مُشَاهِدَةِ الْفَتَا حَكَامِ وَهُوَ أَوَّلُ كَارِ وَنَظَرَا دُرِّ سَالِ كَدِّ شَمْسِ عَرَبِيَّانِ بِنَظَائِلِ وَ
نَظَائِلِ الْبُورِ وَتَوَلَّى وَرَدَّ وَارْتَكَبِي مَسْنُوكَتِ وَبَقِيَّ بِي وَبَرَّجِي حُجَابِ بَسَاوَكِي بِمَجْدِ
وَدَرْجَاتِ سَيِّدِ كَلْبِ مَسْخُومِ كَوْنِ الْإِبْرَاهِيمِ بِكَوْفَتِ رُكْنِ قَرِيبِ بِمَجْدِ بَارِي بَارِي
بَارِي بِكَرَامَتِ أَرْبَعَانِ وَتَوَلَّى بِيَانِ بِرُكْنِ حَاطَرِ دَارِ الْكَرَامَتِ **شَرَفُ الْعَمْرِ** طَالِ
يَهَ الدَّهْرِ الْعَمْرِ طَالِبِ يَهَ الْعَمْرِ وَالْقَدَرُ مَدْفُوعٌ فِي فَصْلِ كَدِّ شَمْسِ الْإِبْرَاهِيمِ
يَهَ النَّوْزِ الْفُضْلِ أَوَّلَ اللَّهُ تَعَالَى وَتَوَلَّى دُرِّ الْعَمْرِ الْعَمْرِ تَعَالَى أَوَّلَ اللَّهُ تَعَالَى
بِمَجْدِ الدَّهْرِ سَيِّدِ مَكُونِ الْكُلِّ لَمَجْعِ وَبَلَادِ الْكُلِّ قَبْلِ فِينَهَا أَفْطَرُ حَضَرِ طَرِيقِ سَيِّدِ
وَسَكُونِ دُورِ وَخَطَرِ أَكْلِهِ وَزِيَارَةِ لَبَسِهِ سَلَوَ خَلْقِهِ وَوَضَعَهُ خَلْقَهُ وَنَفْسَهُ
فَبَلَدِهِ وَنُفْسَهُ وَطَرِيقَهُ وَلَبْسَهُ مُنْبِيحُ وَخَلْقَهُ دُورِهِ وَفَتْحَهُ نَفْسَهُ وَكَلِمَهُ الْعَالَمِ بَلَدِ
وَفُضْلِهِ أَفْطَرُ كُلِّ شَيْءٍ غَيْرَ الْإِبْرَاهِيمِ إِذَا تَكَلَّمَ وَتَعَالَى لَأَسْلُ الْإِسْكَانِ وَالْإِبْرَاهِيمِ
بِهِ كُلِّ نَاصِحٍ أَمَّا السُّرُودُ كُلُّ السُّرُودِ تَرِي فِيهَا الْإِبْرَاهِيمِ مَا يَحْتَضِرُ لِي وَبِهِمْ وَبِقِيَامَتِهِ وَبِهِمْ
بِهِمْ وَبِقِيَامَتِهِ وَبِهِمْ تَوَلَّى وَبِقِيَامَتِهِ عَلَيْهِمْ تَعَالَى وَبِقِيَامَتِهِ عَلَيْهِمْ تَعَالَى
بِهِمْ وَبِقِيَامَتِهِ عَلَيْهِمْ تَعَالَى وَبِقِيَامَتِهِ عَلَيْهِمْ تَعَالَى وَبِقِيَامَتِهِ عَلَيْهِمْ تَعَالَى

مراد برود پنهان رسان چون از تقاطع دارن مظیم و مصی و مقصی تقاطع الدائر بیان
 بری ما و راه و هلاکت احوال باشد از وی بران جمال بر قوس از انور غریبی شکل مقوس
 بنمود سید مرتضی انزال عید و ضیافین امر اشارت دارند و در حومه میدان منبر
 نهادند و نماز عید گذارد و آن روز انانک و اعوان بمصلع عید بر حسب معناد حاضر
 نشدند سید در آن نزدیک با اتفاق امر و البیان بنفسه از الملك درآمد و بکلیه
 خود خراپید و هم بیک پیش خود جای داد انانک توقع داشت که چون درین مدت بمجلس است
 و مشاورت ظاهر نمود که بمقتلانه در صورتی بپید عید بری از شهر بر است سابق مقوله
 رفت در حال حضور دار الملك علی الرسم الزم حرم سلطنت او از بنده بر سر رود
 چون سید متعجب بود و وسایل و برهان کنی حاضر بید ترک ادب با لالت کرد و بپشت
 باد بیکر استیلا بر خشت انصاف یافت و از کوه و در ملک احوال نظام انانک متعجب و متعجب
 شد و ناچار خشم ناکه در التابا ملک در طوالت جلدی در تحلیل کرده از ناظر چشم
 روان کرد ایند **شعر** قامطرت اولوا المن رجس فبقت ورد و عصفت علی العناب بالورد
 اصحاب و شایع و ارباب غایت اولئك الذی اغتروا للذیعة الدنيا بالاحرة فلا یخفف عنهم
 العذاب ولا هم یصرون قلت ببال و کثرت غیوت و اوردن خاطر بادشاه زیارت وقع
 انلاخذ و انانک ابلان مذرات و شغل منع کرد و لذت تمام الدین علوی کفر بنام ایزد
 این در کوه و ذرات پناهت از کجا کنی بپسارت یافته بعد ما که در ارد و قصه خارج
 و از عالم از ملک مودت پوخته باشد و چندین علمیات فرو بری دهم بسته
 اگر زای شاهنشاهی بر حکم بر لایع کربا بر موارات و موارات و تقیرالت و طالع و مقوله
 نالشیخ الوفا و یافته بر عقرات و مقورات چیدن اقول و افعال اعضا بفرماندیش است

از غیر تو و چون علی علیه السلام و ما غلبت سغیرتانی و چون کردی که شکست
 ناپسندید باندید بر چرخه و درک تابان و نبات سلوک چه رسد و یکبارگی اندر دین کار
 سلطنت **مضارع** بر از بر طشت خواجه و دست بشوی تلفیفات و تجریدات و جبین دلی زبان
 عطارد و اذنه طاهر و هم اندازد و عقول را عقلالاجیر و گردانده در آن میان دانی نان و حق ناقصات
 عقل و دین تقییر ملک ایشانرا اعطایر یا ایها الملک افوق فیها امری مخاطب نموده قالوا فیها
 قوه و اولوا بر شیده و الامر الیک خلاصه و تقوی و صفای و تلبیر لکن تقییر معراج
 و تقییر سقیم معتقد و راه بر تعب الحجب السیف یا ایها الذی یورث نیکند و محیی موعودها
 حکام و اکابر و ائمه و سایر طوائف بخوبی شنیده مدارج آن منطوی برین و کرد عباد الیه و علوی
 در حق خلائق بگانه پیش بود و بقصد اعتراف و عوام و ایشاد و خواص و ایشاد ملک در وجه
 از باب قوه و خاصه نهاده طوائف اهل الجماع کرده برای بقا و رونق ملک و نظام مصالح
 جمهور و ارباب قتل و در ندای محاله از هر یک نفس ملک عرض و تجرید بخوانند و مژده و خرد
 نازکی یاسا و یار یکبارگی مغول بر آفتاب پوشیده نبود چون حکام و ائمه و اشراف و اشراف
 برین پندیده مطایق و موافق شدند و هر یک بخط خود پایان عجز و مژده را چون نام
 افعال خود سود کرد و اید و از مجازات و من یقتل من بعد انجر از حجه خالدها و
 عذر الله علیه و اعدله و اعدله عذابا عظیما این پندیده و ازین بکن رضاداد و مژده
 فرصت کار و مشغور و دشمنی انانیت ناز شد سید از غایت نظر ارجال عنایت الهی
 هر چند شفقان در آن و انصافان بر عرض بر سلوک جاد و یقظ و ارجاع منج حفظ
 می کنند از راه استغاثی و یکروز و بالش اغترار از استکمال عیاض و تلبیر و غلبت از گوش
 خود بیرون یکروز و سه ماه تنبیه و در دله و تلبیر و یکشبه نصحا بر نصیحت کرد و انصاف

مَرَحْمَتِ طَائِفَةِ وَجْهَادِيَه نَبَاشَت وَاِجْمَاعِ حَمَاهُ وَكَثَرَةُ بَرْدِ اَعْدَائِهِمُ اسْتِثْنَانِ وَرِجَالُ اَزْدِش
 دَوَانِ قَسَامَتِ جُوعِ سِيَمَانِ زَمِيهِ مَسْفُوقِ شَدِيدِ جَنَانِ كَلِمَتِ اَزَادِي بَرُو جُودِ هِمِ اَمِيَدِ
 نِيَامِ كَدِ رِجَالِ سِرْوَانِ بَرِيَانِ تَبِغِ خُونِ خَوَارِ جَدَا كَرْدَنْدِ وَتَنِ نَازِ بِنِ اَكِ جَانِ مَرُوتِ حُرِيَتِ
 بُوْدِ بَرَفَنَه دَرِ بِيَارِ خَاكِ وَخُونِ بَكْدَاشَتِ وَذَلِكَ فِي اَلْحَادِي وَالْعَشْرِيْنَ مِنْ شَوَالِ السَّنَةِ
 اَلْمَكْرُوْنَةِ شَعْرِ عَظِيْمِ اَعْمَرِيْنِ اِيْلَيْهِ عَظِيْمِ بِالْعَلِيِّ وَالْاَكْبَامِ سَلِيْمِ وَكَلَامُ اَهْلِ اَلْحَفَازِ
 وَالْعَلِيِّ وَهَمِ اَلْمَلِكِ اَلْوَلِيَّانِ خُصُومِ مَالِكِ اَتَاكِوِي وَصَوَامِ اَنْعَامِ وُشِ وَاَوَايِشِ قُلُوبِ
 كِرَاةِ اَلْجَمْعِ وَاَعْلِيَا وَاِدَا اَلْقُرُوقُ اَلْبَعِيْرُوقُ اَلْعَوْدُ بِاللّٰهِ مِنْهُمْ صِفَتِ دَاوَنْدِ وَصِيْعَتِ خَالِ
 اِيْشَانَسْتِ وَجَبِيْنِ وَفَتِ اَلْعَشِيْمِ بُوْدِ اَرَدَه پَنْدَا دَنْدِ دَرِ خَانِ اَوِ مَحْسَنَدِ وَدَسْتِ عَاوَرَتِ
 وَتَاوَالِجِ بَرَكْشَادِ وَتَنْدِ وَجُسُوقِشِ وَاَوَايِ اَكْسَرِ كَرِ مَالِكِ وَدَوَابِ عُمَرِ اَشْتِهَابِ
 كَفْتِ وَتَنَابُورِ وَاَعَاوِزِ عَاوَرَتِ بَاوِيَا اَلْاَزْمَالِ بَرِ اَخْتِه شَدِيدِ اَنِ سِيْدِ بِيْتُونِ سِرِ بَرِ
 كَسِرِ سُرُوِيَرِ وَاَسِرِ جَبِيْشِ مَتَالِي بُوْدِي بِدَكَاه بَرُوَنْدِ وَبَصَلَتِ بَاوِيَا وَاَوَانِ
 جُوعِ كُوِي كَرْدَانِ دَوَانِ كَرْدَانِ شَعْرِ فُتْلِ اَلْاَعْوَرِ اَلْدَجَالِ اَهْلَانِ اَلْمَلِكِ اَنِ عَزِيْزِ اَلْعَوِيْشِ
 رُوْدَكَ اَرَا كَرْدِ وَاَسْرِيَكِ حُرِيَتِ بَرِ عَارِضِ حِرَّةِ مِثْلِ اَرِيْدِ وَاَيِيَاتِ خَافِي بِيُوَانْدِ وَبِيَارِ اِيْدِ
 اَزَانِ كَا فَنَابِ خَابُورِ جَمْعِ رُوِي زَبِيْنِ سَالِيَه بَرِ دَسْتِشِ جِيَانِ اِهْمِيْنِ يَكِ جَوَانِمِرِ بُوْدِ
 فَلَكَ اَمِ حَسَدِ بَرُوَنْدِ وَكَدَاشَتِشِ پَرِ نَابِ خَالِ اَبِيقِ رَا دَشْتِ اَمِ نِيَا كَرْدَنْدِ چُونِ عَاوِدِ اَلْبَدِيَّةِ
 تَوْبَتِ نَابُوْدَه اَلْاَتَمِ اَمِ مَوْدَه بُوْدِ وَمَمَالِكِ خَلِيْبِ وَرَعَالِيَا مَسْتَاخِلِ خَوَاسْتِ شَدُوَا
 اَنْدَسْتِ بَرِ كَرْدَنِ اَمِ اَلِكِ هَرَكِشِ مَصْلَحَتِ خُوْدِ مَسْغُولِ شَدِ وَدَوَا اَعْمَالِ اَلْمَلِكِ اَنْعَامِ
 عَاوَرَتِ بَا اَعْلَامِ وَطَبُولِ شَادِي كَتَانِ فَوْجِ فَوْجِ مِي فَتَدِ وَهَرِ دَشْمِيْنِ اَلْاَشْرَاطِ نَبِيْتِ
 وَتَسَرِيْتِ تَقْدِيْمِ مِي كَرْدِي اَمِ اَهْلِ اَصْلِ كَرِ سِيَوَسْتِ بَا اَنْعَامِ جَسِيْمِ اَنِ سِيْدِ اَكْرَمِ مَعْمُوْرِ

بومست و روح سید یحیی جان سید جمال الدین محمد بن عم او که نور و تقوی مشهور
 و مکتور بود و از کمال عبادت انانیک با خط موقر و فارغ از اندیشه انکه او را سپید
 از عیب و علیها انانیک استحضار او کرده اند بی تدبیر و تفکر بیدارگاه مبادرت نمود و جانی
 که سنت از انانیک است و فطرت است مهمل مانند انانیک با انانیک از پیشه کن حضرت و کفایت
 ملکات و دنیوی ایشان را و متاورت کردن بزرگ و حصص قتل الورد بر عبادت منافع
 ساخت که نسبت به اولادین در لطیف مال و وسعت حال بود محض ظهور بزیوالو مقتضای
 عقده و کارها اقدام میشود و با چندین انانیک سابقه و حقیقی با عینه معادلات نکل
 در حضرت ایشان کار خود را بدان ثبات رسانید که مشاهده رفت جمال الدین را
 کمال تمویظ اظهار است و برزانت ثبات و عقل مستظهر و چهره ظلمی روی رفت کرد و
 ظلال انقیام عقلا و سرعام مطعون و معلوم نباشد باقی باقی شاهیت اهل قریب الی القرب
 الصواب و الیق بالاصابة فی کل باب این تقریر بعینه افسانه در در تار و کار
 بود ممالک انانیک و از دست او و شبیه و چون شهر برودند و هلاک کرد و جسد او را
 در معاکل نداشت چنانکه هرگز اثر آن ظاهر نشد و در دیگر گفتند از محسن بگویند
 شعر ای یوم مین بر الموت افره یوم لم یقصد افره یوم قدره و مثل حال انا دق و بر منور
 حال آمد او دامن باسفاق و جریک بر بحر کرات ناز خواستی که زندانشان را با نوافع حتما
 خشنود و مشغول گردانید و انانیک بگوشت باز از شیوع انانیک و منور نظام الدین بگو
 پیش از وقوع این حادثه شش غایب است از انانیک استوحش انانیک و بطرف بر رفت و در
 و عقده انانیک و کلی زرای و روی خواجه سید الدین موقوف گشت و با طاهر تدبیر و انانیک
 رای نه میخواست انانیک را از دست رفته و انانیک را از اصلاح احوال بزوج هم اندیشید

مستالا

که اموال را غنایم در حصص سه سالت محض و ماند و حکومت آید از نعم و بندگان مقوم
انسان است که خون به کلاه نمیدارد و دیگر در هرگز این نباشد و در خاطر و یاد که اگر چه
ظلم علی الاطلاق شود و قهر و ظلم و ستم و زاری و اندک آید بسیار غناشده و ثبوت مالیک مکر
دارد که گفته اند از راه روزی غریب تکالیف جانشانند و محض غنچه غنچه علی از راه محض
القای ازین و اختصار بنویسند و بود که تمام اعدای و مخالفان سید مظلوم و جمیع کینه داران
اتفاق و پیوست هم دست و یکبار بودند که با هر محض بیرون صدق آید بر قوی و یا نوع غنائی
خاطر را داده بعد ماکر بعضو خطاها مال را خود گشتند و سید را در قمار بیایان افتاد
علی التو القتل و فجاءه و قبول ناساء البیانی بیستوع اسباب دیگر و اندک مدتی ازین جهان
ناپایدار رحلت کردند و حضرت علیهم السلام و المسکنة و باوا و بعضی من الله و برخی که
هنوز ذوق بد خوشتند و ان الله یبذل و لا یهمل از کثرت مطالبات خانه بزرگان از دنیان
شده اند و نعمت امن و خوشدلی بر ایشان منعش گشته و چشم و مال مکرر چنانکه
و کون تقابل احوال جماعه که از ارباب احوال دین و کمال سلام نمود در موضع خود
معلوم کرد و العجب یوحنا خیار صاحب شریعت حجت فال علیه الصلو و السلام الله
لا یموتی العالمة یعلم الخاصة حتی یروا النکری بین ظهر انهم و هم ما در و کن یزید و
و اذ افعلا و اذ عذ بالله العالمة و الخاصة چون عوام شیر ازین قبیل سید بکاه
استبشار کردند و بخانه رسید گشت مشامت مقدم و است که در شیر از غلات را علی محلا
شده اگر که از این دیار و اندفع شود اهلای از مرغ مرغ حبیب راحت ترق و شرف
یابند و در مرغ استغاثت مرغ تبیین بعد از و اعدا و مسد سه سال است احوال
عام شدند و بظان و ان الله السماء و فخر به من القری و فاکم و ان الله ان

اصفیای نام محتسب گرداید دایم سخاوت و تقویه نورستگان بستان بستان
 بستان خود بستان نبات و سبع را ببلول نکرده و اطفال نبات همچون سقط پیش از زمان
 تکمیل اجزا ناچیز شدند و از شدت تاثیر بجزیره و ادختره ارضی شام جبال از شدت افتاد
 و در کجه سنک در بود که از چشم و آب چشمه قطره اشک و دمی بر صحنه رخسار
 زربین ریاض و زروع بچکید و جیل خرد کرد و در قمر ناپشاه قمار بود **مضارع**
 را تا علی شمر لا بدین دانه کوبان بر کشته ها و تیرهای تاختن می آوردند و آثار خضر را در
 سهل و سحر بر بیداشت و بر جای آن شمع و عود و عود و عود و عود و عود و عود و عود
 و عود و عود و عود و عود و عود و عود و عود و عود و عود و عود و عود و عود
 اگر امکان یافت بودی و در پرتو ظلام شمع و عود و عود و عود و عود و عود و عود
 داشتند و مثل آنست که جانور از چه خردند را بجان باشد نزدیک بود که حکایت
 محلیا بود که ابو نصر عتیق در کتابی از او کرده صوره حال انام کرده اگر خالقی
 در برع و فضل و جواد مسکه حیوة می ساختند و در تحریف و تباهی و تباهی و تباهی
 حاصل میکرد و در هائیکه غیرت لعل مسموم بود و ضاعت نشد و طراوت و طراوت و طراوت
 مسموم شد و در دانه بیوت و مضائق کوهها و سیلان و سیلان و سیلان و سیلان و سیلان
 و در زن افاده و در از رویان جان داده تمام غنیا و مملوکن با بنال فقر و فاقه
 گفتند و ابواب و اموات اولاد خرد را در معرض اندک مقدار قوت می فروخت **بخت**
 آنست که همه چیز چنان ناباست که اگر کسی بگوید که هر چه از آن کردد کار دایم شود
 که نمی بخورد که تو بر خویشتن لسان کنی لسان کردد **شعر** هون علیک فان کل شد بدایه
 ان کردد و ما علیک هون و یقین ان الی هو کائن بالک و رینک و یازینا سیم کون

[illegible]

مغفور عما دلتین و قاصدین اوست **شعله** سالها که سوزت و جود آن جماعت در زیر جندله
 انام و کیالی و لکد کوب فلک لایالی نیتا و روان و بود انشعاش بود و در معرفت خط و عشا
 بادشاه و از تبار محمدیان خزانة و غرما حلاوت حق و از پیران مالت معاوضه
 زدن معاشله ای ناراض و الفت ای بیخ میسر و نندمانند از بدین منفعتی و انشعاش
 بر فلک مصعده ای بی طلبید و بیست و نشتانی از امور او و سلاطین الشما عاقبت سرور و حال چنین
 بیرون کردند و بیابان ایلخانی و سوم کشت و صورت چنان بود که کبریا سرور و بیخالی و بیخ
 نیافت با بعضی نوار و بیخ که کبریا قاصد زد و شد **شعبه** و کان التوی کفایت شربت شعله
 فکیده از کان التوی و التوبه انشعاش بخندت و قایم و انشعاش و قایل اطفا
 نبود بر فلک شعله کسب و بر قوت سید که مرئی غایب و صانع و زلت خود میسر
 مناسف کشت و نطالق تعصب و حمایت بر میان انشعاش و اورا و از زیر جناح
 عاطفت و خیمه طناع و ترتیب رعایت کرد و ملایم کیل و فدا و خود گردانید و در
 حضرت عیسیان و عمر و انا بایا و ش و تجا و از مقتضای و نموده و تجا و بر قتل کاشته
 بادشاه عرضه داشت و تقیر کرد که با نوره و الجلاله سالها جنگ و خان چون دل مله و فلان کشته
 و زیلع را چون کوه متبر و شافان پان کرده اگر بین حرکت منکر انشعاش و در این جهان
 و عفو و اقامت مشال و نماید دیگر شاهان و کان و خوانین کبریه و زینت از ایشان زیاد
 باشند از مناسج طراعت عدول نمایند و تقیید حکم یا با مطالت و رعایت خود را اظا
 کردند از غور و در قصر شدند و تغییر و مناسج مبارک ظاهر شدند با دشمن او مشا
 که کرد از زمین و زمان بر آورد و بیخ انشعاش را راب و لایب شافان از پیر و کوه و انشعاش لای
 زلت بخش شاهانه حسین ندیم بی گار و زلت زیلع را با احضار انا بایک و شافان سید

تغیبه فرمود و بر آن کتاب آن بحیثیت بالا حد بنهید و با او بجای خاندان پیغام فرستاد که هکذا
ایضا که کجاست شما حکم بر این در بر کرده و گذاشته ما بقتل او رود و بطریق غصیان این کشته
یابد که بر من موقع توغیر کرد که بر من عهد داشت و عهد است شغول کرد و در غصیان و غصیان
و غصیان و از اقبال این شغل در در کربان سازد و او بجای این بنیت است غصیا کرد و در
صلح تمام جوهر فرستاد که در باغ و مایه شود چنانچه مقتضای حکم باشد
تقدیم رود و بنهایی الوهله ختم امیر ایانک فرستاد و ملاقاتها کرد و در مساعرت شد
حضرت مبالغت و استیصال نمود و الحاح چون پیش از رسید دگر بوی یک من عیال کجاست
از عیالان او فرو نشسته و احکام بر این و فرستاد که انا ایانک استمال خاطر او را نه و صلا
و غصیان او را بخود یک کجاست و محضه ها و موی فرستاد و بمعاذ را با جماع عمل او فرستاد
گفت و تحف و عرصات را منصرف معتمدان خود بنده است امیر ایانک فرستاد و بمعا
ایشان و مکتب او بجای که منعم ترین خوانین بود و تسل کرد و پندار شکر بدین آتش هکذا
مدرس از او بوی کند و از حضرت ایانک مستحق عیوی کرد و صورت محض خود در بای
بهر خالیت شمر و محض و انما یاف استیصال و تحضیب ایانک و عیاد و بوالصفا
شدت کلام و توقف انا ایانک را بر میدی مخالفت و تحقیق عیالان حمل رفت و فرستاد
تا اولاد ایانک را غوی و حیور غوثانی و حکام الدین فرمود بنی شخص خون در کنا و رسید
و استیصال ایانک از خانه و خارج و بیامانه در شهر را زدند و حوارجان در سیریه
و در شاخ کشید و شخص و استیصال ایانک را محاربات و وجوه را اعال و استیصال
اورد و استیصال ایانک پیش گرفت اما با انا ایانک بیسمل خشونت حکایتی بود و استیصال
کریه عویر جان بود و نام سلطنت داشت و حوارجان با دکان و فیلست بدین و پندار

من آلات و آلات احوال که غفل و از نظر خصمان کسی که استیصال و مضار که در اشیه
 خاویه آن عنوان اما بهی که خدمات پس بدین تقدیم کرده گفتند اول و جزو جزای آنرا
 پس پیل نماید رسانید در محاسبات ممالک پرداخت بعد از آن هر چه جزا استطاعت
 آن ملک با اهل بیان به صورت حضرت روان خواهند بود براسی سخن پرسید که از جوانی
 حکم یلسار اکارند شوند و چون این سخن موافق بطلان مال و مصلحت حال نمود
 تمسک بر آن نهان را مقدم داشتند خود ناکاه قنار افتا بجای از بندگی حضرت ^{شاید}
 عطا کرد و بزرگوار رسید با بزرگوار و نیکو و انداز رحل از او احوال و نفع خدا
 اعدا و حکم شده که هر کس با این احوال بود گرفته از شیر بیرون آورد **مؤلفه**
 و قریب داری آن تو اها بعد از آن که از بزرگوار و نیکو و انداز رحل از او احوال و نفع خدا
 سزا بود و بزرگوار رسید با بزرگوار و نیکو و انداز رحل از او احوال و نفع خدا
 شک اند و روز بکر و اوداع ملک مورد و کوفه بیرون شهر رفت و بعد از هفت ماهی
 که از هفت سفر با تمام پیوست چون اشک از دیده روان گشت **شعر** رحلت و دایم عقیل
 و رانی یعدو که ناله دلان و نانی اسیر اسیر الهوی شاد و ^{فقر و مایه و دایمی و رانی}
 امرا و اهل بیان بزرگ و جلال الدین از قان و حکام شیراز و خلیف و کام علی بودند
 چون بشنید و رسیدند بوفای کوران خود را با ممالک عبادی بفرستاد و جلال الدین
 از قان و حوای حکام را گرفته در دست خفافه سیاه اسواق بزاوردند و تا ملک از آنرا
 و خدایت نکشید و بانی اند و مزینند و لجامی خاتون شمع شد محفل قبول یغناد
 آن ملک در و قی که چادر کون در سر کشیده بود که در قی و لایه های و لایه های لایه های
بیک نه لایه مرغ و نه دهر لایه ده زمانه از آن بسته از نیک و نیک عازم خدایت بیک

فهر

تا به این حد رسید و آنکه ازین منصب بجلالت دارد و در مقدمه خواجده سراجی از ایشان
 میگویند و اعلام وصول انانیت در وقت خبر داد که درین سخن سالی که گسترده و ملاحظه
 این سخن طلوع بیغریباید و قاجون خبر یافت بر این سخن قول تقدیم موالیم تعظیم را از سخن کاف
 بیرون اند و از این تلقی با توافق اقامت کرده و از انوی خدایت بر زمین نهاده کاس گرفت
 پس خواجده سراجی را هفت چوب با ساق و مود زن یعنی چکونه خاتون خاتون زینبها
 و خانه من پیری و الجواد را اگر حضور من مصلحت بود اشارت فرمودی تا این حد
 بحال کیست شکر بی در صورت تعظیم کار نیست و خلاصه مقصود آن بود که انانیت
 در انانیت و فی و ملال است و این سخن را چون روز یک **یک** بر سماع کوس و بر در سخن روز
 خرقه بازی در میان نمود صبح بر حاکم شب سپید شد بدید چون عیال انانیت
 تا برادر بوشلی را خواست شب دلمه بدین میان نمود صبح بر سخن جی افتاد و در وای سمد
 بر صند طلوع نشست و با اولان انانیت ضیا انانیت انانیت که مشغول
 گردانیدند حکم بر این شد تا انانیت در بار غوغا حاضر شود نهایت سلطنت مانع اند که
 با جمع شدگان خود در توقف را غوغا نم نماید و بجای سخن نشنید و در غوغا
 داشت در غوغا و در میان با او و این چکونه هم نشیند که از وی کنایه صادر شده موجب آن
 اغوا و با انانیت تواند بود جلالت انانیت و انانیت و از وای غوغا و انانیت
 دارد از وای او و بار غوغا حاضر کرد حکم بر این شد جلالت انانیت و انانیت و انانیت
 و پس بیدار انانیت کرد و از انانیت و انانیت و انانیت و انانیت و انانیت
 عرض نمایند در زمینه سوال و جواب خواجگان قوام الدین بخاری و سیف الدین
 بوشلی و شمس الدین حسین مرید را هفتاد و یک سخن حکم در مقابل او و از انانیت

بر موضع از آن نزد ممالیک عادی سر جلال الدین موکل شده تا اتفاقاً و محالاً نرود ایشان شربت
 جلالت و کمال شهادت و در صورتی ضربات نمودند و معترف نشدند پس جلال الدین را
 در زندان عذاب کشیدند تا در زیابط یار غویسیا طسوط نشان آن اعمال استیغناقی رود
 اثبات نهائی که فرستاده بود و تصدیق کرده که در زندانها هنگام شب است و عزاداری آنها را
 گال فرزانگیست چندی از این معول اضطراب و تحلیله را دلیل شربت جلال شد **شعر**
 ایضاً هر چه یافتم از این صبر میخیزد و من و زار ظلام اللیل انوار هیهات این صبر یکجا نمید
 آید که کار جد بود و ایلام صبر بچند **مضارع** و بنی اللیم و انشای بود و علی الاعلا
 الدین سایه پرورد و مشتم و یکدم از رحمت متعوی چون سه صبر که تنهید یافت
 و از این بیابان فاش شده دراز کرداید و قذف و لعن آغاز نهاد و بفری سلسل و
 بیانی متصل اظهار محبوت و شکر و طوبی است معتقد را برین سیاق کرد که زبان را
 مواضعه کردیم که علوی از مینا نه بوداریم و بافتن سلطنت و خاضع و طایع با
 اگر ایخان عنایه نماید که در قایق معدوت با بیچاره قبول پیوند طمع و بقدر تقاضا
 و نزع و فلا و اشتغال واجب دایم و ضرورت مجامعه عیسان کنیم و برای مصلحت
 عواید شحنه را بر جیره فیس گاشتم و عاریت قلعه و استحسان پیش گرفت محصور
 مدعا و خصوصاً شهادت و یوم بعثت کل الشیبه علیهم من انفسهم و یوم شد
 منجید دیگران نگوید که در آنکه خود طایع و فرط جبین و عدم شمل و را برین افشا
 اغرایم کند اما **مضارع** این خاسته زخمها ز قوی قوای روح سینه ظلوم و الای
 سرور و پروا بخواند **مضارع** سیلانی انباشون کما القیاهم در آن موضع میان آن
 جمع پیغمبر که نفر و مقتضای طبع است و استیک صریحاً و از بر تخت خاک شریف گردد

[illegible]

وَذَلِكَ وَقَعَ فِي سَنَةِ ثَمَانِينَ وَسِمَانَةَ وَمِائَةِ ثَلَاثِينَ أَوَّلَ سَنَةِ ثَمَانِينَ وَسِمَانَةَ وَمِائَةِ ثَلَاثِينَ
 وَكَهْنُ مَعْلُومَاتِ النَّوَاحِي كَيْلِ الْبَحْرِ وَالْزَّيْتِ وَالْجَمْعِ مِنْ قَدْرِ مَا مَرَّ بِهَا فَمِيلُ
 الْقَدْرِ مَقْدُورُ الْمِثَالِ وَلَوْ كَانَ النَّسَاءُ كُنْزًا هَذِي لَفَضَّلَتِ النَّسَاءُ عَلَى الرِّجَالِ وَهُوَ
 زَهْرُ الدِّينِ صَدِيقُ كَاهِ سُبُلِهِ بِرَأْسِهِ لَكُنْ بَرَأْنِ لَخْتِ وَخَلْقُ مَا كَيْسُورَا
 بِرَحْمَةِ كَلِّ الْخَيْرِ بِحَيْدِ شَعْرِ وَأَنْ بَنَاتِ فَعُضْ فِي دُجَاهَا عَمَّا كَيْسُورَا فِي حِلْمِ بَقِيَّةِ
 كَيْسُورَا سَلَكُوهُ وَكَافَاةُ مَلِكٍ وَغَفِيرَةِ سُلْطَانٍ وَطَائِفَةُ الْأَسْلَمِ حِطَّةُ مَلِكِيَّةِ
 فَارِسِ سَيْدِ مَحْرُومِ كَلِّ الْبَحْرِ بِرَأْسِهِ لَكُنْ بِرَأْسِهِ لَكُنْ بِرَأْسِهِ لَكُنْ بِرَأْسِهِ لَكُنْ بِرَأْسِهِ
 بُودِي كَيْسُورَا رُوحَانَهُ نَاحِلِ الْأَكْرَادِ بُودِي بِرَأْسِهِ لَكُنْ بِرَأْسِهِ لَكُنْ بِرَأْسِهِ لَكُنْ بِرَأْسِهِ
 دُرُخَالِ بِرِغِ كُوسَلِيمَانَ نَائِلِ الْبَقِيَّةِ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 اَشْتَقُ شَالِي بِرِغِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 جَامِ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 اَزْ كُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 وَاهِ دُورِ سَاءِ صَغِيرِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 قَمَرُ كُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 سَهْ دُورِ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 فَوْشَادِ وَدُرِ خَالِ الْبَقِيَّةِ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 مَشْهُورِ سَالِ الْبَقِيَّةِ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 بِنَالِ الْبَقِيَّةِ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ
 بِنَالِ الْبَقِيَّةِ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ خُوشِ كُوسَلِيمَانَ

رها کرده تا کام جانی شست. کجای که کاین بیاردمست دم باغ بنارالمست شد
 از غن باوه و لاله جام. اینجا که از آفرشته حکام چو غول بیکو شید و پو شید و
 چو بالشت بکذاشت باداغ و ورد. خنک آنکه اندوخت و انداختش چنان بر نفس و است
 ای پرخود. فسور جهان بر سر دکی خود. کرد از جهان چشم پیش و گشت که خود کاراو
 معجز ساغر دینست. جهان ساغر ای دن و بیا به خوا به باغ دی عمر و بیغم کذار
 بخش و بخشای و مقارین که با یانی جان افروزین. جوهر پرستی ترا هست هست کتون
 دست پرستی که در دست هست. پنهانی کای و پی بند و کاندان نیت نصیحت عنو
 و ز حال رخت و صیت قوم و نا املاک و نور و ز اینجا بار و باغ قسمت کند و در وقت دانی
 نصیب خزان شاهزاده کرد و در جبین و العالی و قیصر حجت و ملک و عنقا و غنی از آن
 شاهزاده طایع پرست و نکو نیت و صد هزار دیار و مواج کجا از عهد ملت این از املاک
 خود و سوسر از آب و نازل داشت بود نذر برقرار نام و موسوم و نور و ندر و بیان
 و از بر علی القیصر مسموم بعد از آنکه مدتی و لشکران آتا یک و از انحطاط نهاد و از
 این سلطنت و عدت و اهت و ملکست همین وای کورستان شئی برستم نوبت باقی
 ماند **مولفیه** خود فغان گوسر میگوید و او بیکند. بی در دین نوبت باقی رسم و
 نوبت است. و روزگار داد و مستغنا خود و از سر زداد کرد. و ذلک لیس الدیم بسم
 الزمان الحائل و عادات الفکار و و در و کل و حفر و حده و عقیب کل و زو و حاکم
 دنیا کا فاشانه و محنت و نیت و محال طوارق و عواقب و تصنیف عواقب **مولفیه**
 الاصر و المذم و فیما علق. آن نوبتی که بوالقی. ثلث نابله و از حیت حمای و
 و کلای و راستی زی حار و زنی غنادیش اند و مشعر و در آنش چون آرد و لایق شایق

دار حق و محنت را بخرید **مصلحت** در بی غلطی جای اینست این صورت پرانیست
 مجاز دارد و این عبارت سیماء تکلف زحمت او عین شمع و بیلاست و مستلذات مخیر
 اندوه و عنایه با غرض و نفع با خیر و امرها و غیرها غم و فتنه ایضا اما **الکافی**
 صیغه او صحابه صیغه او زیاده لطیف **شعر** در العاصیه و می خایف که من الوطیر یاغ
 الرطیب و آیه باز با هم ملازمه طلالی است و شعر البیاض و استخالة محال و برهان
 این مقال است که در تفسیر انسانی نوی شهواتی است و شوق است بکمال عظمی و کمال
 و شکلی شمی و اگر چه بعضی حکایت اند الله عز و جل که الانی اما محققان لغت
 که تجاویز معوده التي هي معلة للهضم الثاني في خواص و محنت جوع مبتلا في قوله
 بترانی عطر کباب نگردد از آله غدا می خواند یا بمرعه ای قراح السائس و لذیض و
 بکند و تاجیم محاروت و برودت و فعل تپد بر در تپت اکشا و تری و غیر اینها
 در خاطر نگردد و ناقص معبود و ولع و موت و خلق و اسیر شایع هفت و شوق نباشد
 بواسطه دغدغه مجری من محسوس الذي هو اهد بوردن نفس و رساندن بر شوق و قصد
 لذات عرض و شوق آرام و اسقام بوده و سلیم عقل صحیح مزاج و اندک معالجات **الکافی**
 و از این و صاب زحمت و لذت محو اند بار می نمایانند از این که در اینها غرض از اینها غرض با
 شواهد الحاصل بر ذرایب گرامت گشاد و توفیق تو جبهه بیا رینا شعر از در تکلف و
 و لا و احتیاط و طالع و جلا یا قدسی و لذت حقیقی بعد از لایق و لا و فناء **الکافی**
 دار ادرانه و فی التوفیق و الهادی الی سواء الطریق و تحقیق الکافی حقیق محکم
 شیزل مدتی مدتی بواسطه رد مکاید و دفع شر و یکدیگر ملازم است و در مورد
 و فروزین بسیار آند و خسته شد و در ملازم این فضا یا طوعان فضا یا فی غرض و فضا

حضرت یافته بود و وفا از تحولات فاسده و توهمات پنهانده شغلی میکرد و از مدتها
 در امور حکومت شغله بود و چون در آن وضع خود مطالعه رود حکام شیراز غلات
 بادینا و خرم معشوقه هر جایی قدم در خطه مسافت **شعر** قاطع الذمرا اما خطاه
 و اصرار مع الذمرا کما یجوز نهادند و نیز به رعایت طوعان التماس نمود ایشانرا و سیل گشته در یک
 حضرت بکشمی ساسانده شده داشتند که اگر حکومت بمالک بزوجه بنایند کان معوض شود
 بانصد قومان زار باقی انوار چند ساله و مواقع و غیرت بخیران در ساسانیم بدو شهر حکومت
 یزیدع نافذ شد و موجب کاداده ساریان و خوشی برای تحصیل و تسهیل فرجه هات و مهمات
 التماس کرده تا طوعان نیز فقر الدین مبارکشاها از نیابت خود براه و یکجای ایشان بفرستاد چون
 بخدود فارس رسیدند قوام الدین بخاری که راه اقامت بقدم داشت همان باقی از حکومت
 شیراز عوض بلیت و بانصد زد و دروغ خالده در مدینه انافی زد قبل الخالدین بر بندین معاویه
 ما اقرین شیخی قال لا یجل قبلنا بعد شیخی قال لا یجل و قال **صلی الله علیه و آله** انک
 قاطعات لا یملأ و الی الی مدینات لا یملأ و **رباعی** دستور بخیران شده که نوشته کبر
 یا کبری ساسان شده کبر و شده کبر دشوار همان اگر زمین میجی بین خود همان شده کبر
 شده کبر خواجگان شمس الدین بخیر و سیف الدین یوسف و نظام الدین ابوبکر شازوی بخیر
 امر ایجاد بد الزام کرده بشیران آمدند و مستند کاران نصب فرمود و در کار بجهت استقامت
 امور و اغراض آنان و تحریض سعادت شروع بپوشند و زار الملک و اعمال الخیر بایستاقا
 و مستقیمان ایشان براه خدمت و غراضات و علوفات و اخراجات انداخته بود و
 در استیفاء آن سعی کردند و بی غرض شکور و لایق نهادند و اما از غرض و منفعت و وظایف
 هذا از تو میر و بجز بجز ایشان مجرب تصدیق می روی نمود و همین تسویه و اوق و کبر

اشفاق برنام جاهل و غرور و غرر جمع و من ذلک و یا ی فایده داد **د**ستور حاصل میماند
این همه نیست **م**ن ذلک را یکد و نلالت باقیست **ح**اصل از تحسین با قصد توان چون تحصیل
مستحق حاصل بود اموال مبادیای بلوکات که در صدای بن خزانة مخنوم باقیست بر وجه این
دفا تر با رف و سمن و عشرت و دوا و غیره و در این موقوفه کت سارا و بن و جوشی آن مقدار
مال که بطریق منقصه و عدد دار از هر کس حاصل شده بود منوجه بیدی کشند و غیره ازین
مبارک شاه لاحقه استیضاح تمام اموال و افرای محاسبات بکذا شستند و وجوهات که در خزانه
خاتم و هم نهاده بود و فضل السعادت برده بخزانة پادشاه چگونگی نقل و انتساب کرد
عم و کند بپن و بر سر غایتش او نیزه را در اوقات و محلات تنصیف فاحش کرد و روز نایح حال
خود را بدین کوبد نایم و من و کز ایند با حکام هم داشت و توانی پیش گرفت و تحصیل بین اعیان
بین دستار سال بخو گشید **ع**دد الدوله بحکم برین خاکر کلی مالک شد و ملوک و ایلان
و اشخاص از نام دستار اصل میگردانید چنانکه در موضع خود شرح آن اشکات و وجهت
تسک و کارش به از جویش و شمس الدوله و غیره ازین مظهر و عید الفیروشا حکام ملک شا
اوضاع نام بملاسم استیقبال علی بن محمد و از غائله و از خواست ایشان با انواع خدمات
و تحف و توفیق **ب**ست **مالک** **ق**در و لایقغ التذکره را در صدای و لاجل جویشی ترا و
ملاقات و رعایت تقصیر و از او مال و مهادنه و مدارات باز از بلوکات و غیره ازین
مبارک شاه و محمد الدین و محمد و شمس الدین حسین و تبرش که چون کردیوسف کینا
بود و شمس کینا بدید و خواجه سیف الدین و خواجه نظام الدین برای صیانت
نفس و عیون و در قتل نیاز کی حجت دادند که صد تومان مال و توفیر و ملک بخزانة
سایند ایشانرا با توکل **ب**از **الملك** و در دزدان و در **ع**ین قوض بویستند **ش**

عَنْ الْجَاهِلَةِ وَكَذَلِكَ سَأَلَ الْكَلْبَانِ السَّبِيحَةَ لِأَجْلِ عِلِّيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ ثَمَّاسَ عَمَالٍ وَتَصَوَّرَ فَنَ وَكَانَ
فَرَسٌ دَرَجَتُهُ مَحْسُورٌ وَدَنَدَ وَبَاضَ طَلَا نَائِرُهُ ظُلْمٌ وَاصْطَلَامٌ شَيْخٌ ضِيمٌ وَتَعَرُّضٌ لِبَلَاءٍ
رَشِيْعٍ عَمَالٍ مُؤَدِّ وَفَرَسٌ شَيْخٌ دَخَلَ مَشْرِقَ مَقَاسَةٍ ثَمَّاسَ مَمَالِكِ الزُّمَانِ نَائِلٌ سَجْدِ
أَيُّ كَرَامَاتٍ أَرَادَ اللَّهُ بِرُفْعَانِهِ وَبَدَّ بَيْنَ مِلَاحٍ بَنِيَادٍ مُصَادَرَةٍ وَمَطَالِبَةٍ لِكَيْ يَجْمَعَ أَنْ مَحَالِبَاتِهِ
بَارِزٌ صِدْقٌ حَسْبُ مَحْضٍ يُؤَدِّ وَقَدْ لَاحَظَ عَقُوبَاتِ حَاقِصٍ وَطَامَ حِيَادٍ وَجِبْنَ خَيْرٍ خَطِيرٍ رَا
خَيْرُهُ عَاقِبَتُهُ كَلَّمَاشِئْتُهُ فَكَانَ **أَكْصَمُ** عِشْرَ السُّلْطَانِ مِنْ خَافَةِ الرَّبِّ وَشَرِّ الْبَلَاءِ
مَالِيَةٍ فِيهِ خَصْبٌ وَلَا أَمْسُ الْقَيْصَةِ فِي تَوْجِيهِ بَرَاءَةٍ مِنْ شَيْئَتُهُ فَلَمَّا نَبَغَاتِ لِكَلِّهِ
أَمَلَانِ أَوْشَائِهِ دُيُونِي طَارِدِيَا بَطِيْعِيَا سَيِّدَادِ أَرَادَ بِطَرِيقِ طَرُوقٍ تَلَادِيَا بِبُولِ سِلْطَانِ بَقَايَا
كَوَانِهِ دَايَمِيَا شَيْخِي عَمَالٍ وَبَارِدَ زَوَالِي بِزَوَالِ بَاقِي السَّهْلِ تَبْلَغَ رَسَائِدِ مَحْضِلَانِ جِبْنَ كَلِّهِ
مُعَلِّمٌ كَدُّهُ مَعْلُومٌ بِرُحُوْعِيَا غَالِثُهُ طَفَرُهُ وَوُتُوْبِيَا غَارِثُهُ وَاسْتَعْلَاوَتِ بَعْدَ أَرَادَ سَالِ
فُكِّنَ كَرْدُ دُرُوسٍ خَلِيفَتِهِ بِرُفْعَتِهِ وَبَانُوْعِيَا سَيِّدَاوِيَا سَيِّدَاوِيَا سَيِّدَاوِيَا سَيِّدَاوِيَا سَيِّدَاوِيَا
رَبِّيَا دَفَعَ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤَيَّدُونَ بِرُفْعَتِهِ **لَوْ لَقَرَهُ** وَالْقَلْبُ يَنْزِلُ وَجْهَهُ قَدْ وَكَلَّمَ
وَبَايَ كَرْدَ الرِّجْلِ سَيِّدَاوِيَا وَحَدَّ وَكَلَّمَ كَشِيْدَهُ وَجْهَهُ بِرُفْعَتِهِ طَلُوعُ خَيْرٍ شَرِّهِ عَنْهُمْ
الَّذِي لَيْسَ فِيهِ يَكُونُ وَرَاءَهُ فَوْجٌ قَوِيٌّ وَفَتْحُهُ وَكَوْشُهُ وَشَرُّهُ يَزِيدُ بِجَدِّهِ شَرِّهِ إِذَا
يَلُغُ الْخَوَارِجُ مَشَتْ بِهَا هَامَا فَوَجَّ بَعِيدَهَا الْفَرَحَ الْمِظْلَالَةَ نَهَادَهُ سَحْنُ أَبْنَاءِ أَحَدِ كَاتِبِ دَرِّ السَّحْرِ
شَرِّهِ سَلَامُ اللَّهِ كَمَا صَبَّاحَ يَوْمِهِ عَلَى كَخَارِجِي بُولِيَا خَوَارِجٍ بِزِيُونِ الْبَقَايَا فِي مَالِيَةٍ خَيْرٌ نَافِيَةٍ
عَنِ مَالِ الْأَوَّلِ وَاجٍ عَرِيضُهُ خَلَا مَكَانَ اسْدَةِ أَهْلِ مَصَادِقَةٍ قَرِيبٍ مَحْشُورَانِ نَالٍ وَصَلَاتُ
وَزُرُوعٍ بِالْجَمْعِ يَهْوَتْ بِأَقْلَانِهِ أَرْجَاوِيَا وَنَهَادَهُ اسْتَقْرَارِضٍ وَهَذَا بِأَيِّ نَافِيَةٍ خَسْبَتِ
نَاجَارَتُ خَيْرَتِهِ أَلَوْ قَبِيٌّ كَرْدُ وَبِمَكَتُ تَلَوَّلَ بِأَرْهَامِ **مَضْرَاعِ** الْخُرْسِيَّةِ يُؤَدِّ وَنَافِيَةٍ

غمرها

مضارع و بین ترقی و خفزه و اخذارها . اما چون قصا کار کرده بود و مقدور بود یک
شده بل بخند و واقع و تدبیر غریز فافع زای سوار جعفر و ند و اندیشه انسان با قضیه که
المنای کجایم بود **مضارع** و ان یصلح العطار ما فسد الدهر . و قال امیر المؤمنین
علی علیه الصلو و السلام علی الله و اولاده الطین الطامین صواب الی الی و الی
و یذهب بدها بنا . جوشی از مال قرار و جویهای تمام حاصل کرد و ازین نظر او سبوی نا
مضارع و از عصب و غضب آنچه مقدور بود بفعل آورد و از جمله دوازه تومان زد و گفت
نیسا یوری زان محمد البین هم قندی که خبر آنچه و تلف جو جو فرام آورد و بود و بعت
بجانه که از او ساط الناس مدفون کرده چنانچه کاه پیخته را پس با دشمنان بود و
سازند یا شکو کوفته در قعر زمین کشد و از معنی **شعر** اذا انا جعلت الیر عید
مضارع . فانک من متبع الیر الی الی . غافلانند کفر و فتن کرده برداشت و از آن
عین او نکنداشت **شعر** قد جمع المال غیر الکل . و ما کل المال غیر من جمعه . از محمد باقر
در بخار مضطر و شیخ مطاع و امسال و بیال چون بجای بر یک در کم و سخن زانده در معنی
و قوس ساعده در فصاحت و کعب بر نامه در سماحت و قلیل الحف در علم و سکا
در آدم و بدیع در فصل و خامه در بدل شهرت داشت و بر عکس معنی من اعرفت
اذل قلعه مولع بود سین عمر او از سین بر گذشته و لطف اسادر حوص و اغراض
بخاک رکن روز گذاشته بر او ای طعام من از طعمه فانه به بخواند و بر کون
بالفرون و من شرب منه فلیس منی نفس کرده در سوال سائل از انواع اطعمه حاضر
جواب کیف نظم من لو شاء الله اطعمه **شعر** رعیف فی الحیا علی و قتل و حیا
و ابواب پیغمبره . زای فی پشته یوم ما رعیفا . فقال لیس فی هذا و بیعه . در حیا

طبع الشجر البليل غلامهم قاعته فرمودي وقدودا بخا و نطت نجوم و صيدت السم من
 قصر عن الواجب ترغیر فی یدیه او تصور فیما الذی هتکام بحلین نرم فاسوت
 مستقر و مقاماً در شجر و ندس الشرب و ملاوت و سائت مرتقفا حوان اكالون
 الشجر یسوط کردي و نشاط سماعون لکذب ظام فرمودي **شعر** حوان کالمنا
 التصاري عليه الخبر ثالا العشوب در وجه سم نظرب سماع مرتب دلتی و جابر
 شعر الان الجاريت حوان و نطق بزکوشه حلین و شراب شاییدی و حریفان خون دل
 از جابج صرا و کباب خوئی و خدام انهلوه خود جکر **شعر** فکل کما اوتیت فی
 حفظ عیشة ولا تحت ثوبا یمنیک ککگل کربہ چون هیأت شیر و اود بدید
 چون موش از شیر کربہ یک بجی و اگر کسی اذکوز و اواب و افرح کردي لب
 روی و دایش سبوی بر یستی و قال لم یبق علیه السلام فلما انما الله و ظمنا
 الماء و شجیع عنی افرسین فیریحی **شعر** و من یبذل الشاعات فی جمع مالہ مخافة
 فقر الذی فعل الفقر در تاپستان دشمن شکل ناهتاب بودی ثاجرانار قصب
 اوز اویان میرساند و در زمستان محبت و صفا افتاب کز رایگان ممالیک اوالیة
 و رفیق میوشاند **شعر** ایا جابج المال من اجلہ تبت و نصیح فی ظله سجد
 یشک عذاکله و قسطن من بعد من کله چون پناه مستقرین تلف و روزگار ردو
 مستلک اعلت بد الجاريت پیش و ایدی باوجود رعن و صائین و کبیل و انزل
 خدایت دربان و متوسط و کبیل خازن ترا و میثم اسطراب و کرام الکاتبین دست
 بدعا بر الشقی یمن یسعت و عطایا دی و هتکام انقضاء مدت در مطالعة
 من لایح ساعات شب و روز ایلای و ثوابی حساب کردي قال النبی صلی الله علیه

عَزَّ وَكَلَّاجِبِ الزَّيْبِ وَكَتَبْتُ لَكَ شَرِّ الْمَالِ مَا أَرْتَبُكَ إِذْ هُمْ مَكْسِبُهُ وَصَوْنُ شَأْنٍ إِنْ قَالَهُ **شَعْر**
 خِيُولُكَ فَأَعْلَمْنَا بِأَسْرَائِلِكَ وَمَا لَكَ أَنْ عَقَلْتَ فِي رَجْعِ ذَلِكَ وَكُلُّ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ
 فَأَيُّ الدَّهْرِ يَأْكُلُ رَأْسَ مَالِكَ أَنْ عَاقِبَةَ إِنْ إِنْ عَاقِبَةُ إِنْ عَاقِبَةُ إِنْ عَاقِبَةُ إِنْ عَاقِبَةُ إِنْ عَاقِبَةُ
 مَرْعُومُ الْإِحْسَانِ كَرُونَ دَاوُدَ وَزَيْنُ أَنْ يَطْلُبَ إِيَّاهُ دَوْرَ مَقَابِلِهِ وَزَيْنُ
 أُنْدُ وَخَتَّةُ وَزَيْنُ دَادَهُ جُونُ تَرَارِ وَنَسْكَ بَرْدِلُ نَهَادُ وَجَنَمُ خَيْرَتُ بَكْشَادُ وَبِهَانُ
 دَوْدَ وَنَسْكَ بَرْدِلُ وَحَكَامُ دَرَانُ حَرَكْتُ تَعَاوُسُ يَسْهُو دَلَايْتُ وَلَا تَحْصِي بَيْنَ الْبَيْتِ وَنَسْكَ
 بِمَا أَنَا لَمْ اللَّهُ مِنْ قَسْبِهِ هُوَ خَيْرٌ يَا هُوَ قَوْمٌ سَيُطَوَّرُونَ مَا جَلِيلُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَنَسْكَ
 أَوْ وَنَسْكَ يَأْتِ **شَعْر** هَذَا الزَّيْبُ مَشُومٌ كَمَا تَرَاهُ عَشُومُ أَلَا طَلِيفٌ وَكَانَ حَوْلَ الْكَلْبِ
 شُومٌ مَعْنَى اللَّهِ وَيَأْتِي كَرِيمًا أَوْ لَنَا فِي خَوْنٍ وَأَوْنِيَاءُ دَوْرُ مَالِكُ كَرَامَتُ الْخِيَالِ بَيْنَ الْبَيْتِ
 دَوْرُ يَدِيدُ نَدَاؤُ سَوَارِجِ طُرُقٍ وَمَوَاضِعِ خُرَيْبَةٍ كُلِّ خَوْسَنَكُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ
 كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ أَنْ نَقْطِرَ حَيْثُ كُنْتُ لَجَمْعُ كَرِيمُ لَاسْتَظْهَارُ أَمْرِي وَأَوْ خَارِجِي سَأَلْتُ
 تَعَبُ بَلْ أَسْأَلُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ
 وَدَكَدَرُ بَلْ خَدَّ دَرْدُ وَكُنْتُ بَيْنَ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ
 دَرْدُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ كَرِيمُ
 نَسْكَ بَلْ نَسْكَ بَلْ نَسْكَ بَلْ نَسْكَ بَلْ نَسْكَ بَلْ نَسْكَ بَلْ نَسْكَ بَلْ نَسْكَ بَلْ نَسْكَ بَلْ
 وَدَرْدُ جَانُ دَرْدُ جَانُ دَرْدُ جَانُ دَرْدُ جَانُ دَرْدُ جَانُ دَرْدُ جَانُ دَرْدُ جَانُ
 يَكْرُونُ النَّعْبَ وَالْفَيْضَةَ وَلَا يَكْرُونُهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَيَّرَهُمْ بِعَدَابِ إِلَهِمْ وَقَالَ
 أَرْسَطُ طَالِبِ الْغَيْبَةِ يَسْبُوعُ الْأَحْزَانِ وَفَتَى إِنْ دَوْنِي إِنْ شَاءَ أَقْنَادُهُ **شَعْر**
 لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ لَيْسَتْ

الذهب

[illegible]

شعر و هم المهر علی المرقع فی القی. مال میون عی السند انفسه. لافعی لافعی المرقع فی القی. مال
 یفیع حوالیجه و یصل السه. و اذ اوتی لک الزمان یومیه عند سلاله ادم دور و ذلک من
 انما صاحب قرین یجیل شفی محروم است و ظلاله و محرم مذموم چه دردینا با وجود هفت
 مکتب ترقه و شمع نداده و ادم در غم محافظت و اندیشه و استیلا دیالین و اغصالی
 غامضان و مجوردی و مناسبت خاطر با شغل و بعد از وفات سر پائنه فانی و نکاح و حشر
 جاوید حاصل **بکنت** حاصل از هوس ازین بین دانی چیست. پیوسته غم و امید و آگاه و غیور
 درین حال این بیات غریبان خاطر املا کرد **ملفوظ** بسیم و در سده ای میجو طغیان مغرور
 پیوی که شوی بهر مصالح افرزان. اگر دوات بر منقش شدی دشمنی. قتل و دواست
 افعال فرج است از آن. تر است غم غریزی که گزیند فیضی. توان جردی و صد ملک شاه
 سحر از آن. چون بحر از سر سوز بر آوردی نفس. میویده جیب و سال جهان معطر از آن
 برون رسد و منزه به هست در دنیا. مار و می قناعه که خاک بهر از آن. دعوی با الله و
 مال اناناعه منوید الانعاع. و رسم انالنا یونیم الفیاع. و فی هذه الکلمات عبره
 لمن نظر فیها واعبر. و مزد جرم و اعی و لک و کفایت لمن تنکر فیها بالای الی الی
 لمن کان له قلب او الفی السمع و مؤید. مجوسی چون آن تحصیل النوال و شیت انال
 وقت از سکال و طارث و اذ لال فارغ شد ایلاف مملک و فریاد ناه و لایت و قوت
 متین بر اندک ایخیز از قوی و مزاج و میاه و دایب طوا حین و اگر احیی یوح و کحون
 سعوه و محون و ز قلم او و دند و عمامه اشجار و اینان از شمل لایع حیات و فی سلاک
 که مختار از موانع و تم الغاله فامنا خلقت من سبیه طیت ادم حاصل داشت تا کرم
 که مکتوم **ملفوظ** بدست الکرم عتار الکرام بنی که مارا اوست و از غیرت کت چشاد

وپیرو عیانم و عرع رعلا کردند ناد و حصرت ایلان ظاهر کرد که بر جریات احوال ما
ناید بن حد و قوت حاصل کرده چون بر عز و وجه بقریا عالی شریان نقل کرد و خواجگان
سیف الدین و نظام الدین را که پیوسته فلک از ترشح و زایک و تنبیه سیاه ایشان
منکام اتمام مصالح مجبور و کشف مصلحت امور از روی انفعال دم لا تجری بر
فذلک ذهن و ذکا و خود کشیدی و بر تنه بر باقی محاسبه و محاشنه عجز و انکسار
دو وجه نهادی و در از او فضیلت کتاب ایشان عبد الحیدر کاتب را از تشبیه نا
محاصل میبازی محاصل حاصل کنی بر کوفت این خاکدان غریب که تیغ خون نشان
کرد ایندند و سه هام ایشان را از کف کوه دار الملک و او ایست و چندان کمالهای
و قوت و دایت مفید و مریخ نیاند و رای دو بین عاقبت اندیش نکته یار فایده و مانع
نگشت و بر ذهن ایندگان حقیقت **شعر** مضر قبل از قوم رسوا آن بقوم و بلا تعب
عیب افکند و نفی قوم مستقیم مانند در خواجه سیف الدین تاریخ آن روز را بر کرده
امده **مؤلفه** و قاتر صاحب منعم سیف دین یوسف که لفظ و لکنت دستور ملک
و دین بر دوش و بی دین بر دوش و بی دین بر دوش و بی دین بر دوش و بی دین بر دوش
غفلت و با احوال محنت و بیکسان و روزگار بدیدار و فتنه و شود و منجور و غفلت
بدان دایم از خود شدی و در تویم ناکامی اندوه نالافت و بخود ناک **الله تعالی**
یا ایها الناس اتقوا ربکم و احشوا لیوما لا تجزی و الدین و الدن و لا مولود و هو حار من
والدیه شیئان و عند الله حق فلا تغرکم الحیوة الدنیا و لا یغرنکم الدنیا و الدنیا و الدنیا
شعر الا ان دنیاك مثل الدوبعة جمیع امانیک فیها خدعة فلا تغرک بالدنیا و الدنیا
فیها فاهو الاثر و بقیته پس اینجی از اینجی و علایک یکی اعتبار کرد و بدید و بقیته

مخلص

باز کن و زک چندین نمت از کوه و صخره و پنهان و چون طفل از سینه مادر و
 بخور و غش و پیش و تالی که سینه می کرد آن در خواب بر خور خیال از روهاء و از چند
 پنی و از برای خوش انداختن آن بر سر صد معالیه که آن چند پنی **غیر** قیاس
 آن بعد از آن وقت و لیکن که من سیرالتاریخ و از سیر حال چندین سینه
 و چون صبح پیوید آینه در جواب که طباطبای خواهی خواند **شعر** فقالوا له
 استر قیظ الضحاک لایح **فقلت** طم طیب الکری ساعة العجی از خواب غفلت بخیر
بیک بر روی و هر لای که می شد چو بر تو خود نگشاید ناز و کم بر خیزه و کبک پیوید
 نام مری نشین و پیوستگی زنی و لای که کم بر خیزه خواهی که جو سکه قنار و کم خوری
 سکوباهن سرد از سرد کم بر خیزه **الهم الله** و قیوم خد و از شد نا طریق شد و وز قنا
 هدایة التفتیح بر خیزد **بحق محمد** رسول و عبده **الذی قلن** الاله من الضلالة
 یجهد و حید **والصلوة والسلام** علیه و علی آله ما فاح الزمان **موضع ذکر**
 چون از غون خان صاحب پهلوان و الله علیه شایب غفر له بیاسار ساندیوفا که بر
 این بیکدات از شست و او بود و بر خاسته از شست و او بیکم بر لیغ از اب التوبه
 تا خود و میسر که قریب هزار فرسنگ باشد در قفسه حکومت او و از حضرت بلق
 چنگالت موسوم شد و حکم نافذ که تا آنکه کلاه بر زک از کتاب تمامید و زیار غی
 چون پادشاه کسب بخور او پیرسد و بی التغاء و احکام بر لیغ التمعن ندادند و کلا
 او بناد بر لیغ مطاع و شبع شناسند **لایق** لطفه لایق علی خاک او
 نظر کند از تبار خود سازد و زدن خورد کند **اکبر اعظم** حقیقت عتالت
 و بر کرمین خاصیتش خاک زد کند جلال الدین سنائی و حسام الدین رومی و غیره

سَوَفِي بَرَاهِيَاتِ وَاسْمِ كِتَابَتِ مَلَاذِمِ دَرْ كَاهِ اَوْشَدَنْدِ وَبِفِيهِ اَوْ تَرْجُمِ مِهْ عِلَاقِلَه
 بُودِ وَفَكْرِي بَعِيدِ الْمَرْحِي تَنْدَرِي تَوْسِطِ الْمَلَامِ دَاشْتِ وَصَبْطِ اَمَشُونَا تِ اَمُورِ وَتَقْصِيدِ
 اَحْكَامِ وَتَشْيِيتِ مَصَالِحِ مَمْلَكَتِ رَاقِعَه اِي بِنَادِ كِرْدَنِ اَنْ بَرْجِيدِ سِيَهْ بَعِيدِ
 وَوَرَكَارِ تَا مَحْتَمِ اَدْوَارِ بَا يَدَارِ خَوَاهَدِ بُودِ اَزْ تَاثِيرِ عَدَلِ وَسِيَاسِ اَوْبَارِ اِلَايَه
 نَظَرِ عَاشَقَتِ قَنَادِ وَاصْدَادِ عَالِ اَطِمَارِ بَحْتِ وَمُسَالِمَتِ كِسْتَرِ دَنْدِ **بِست**
 كَرِ خَوَاهَدِ سِيَاسَتِ تَوَكَّدِ دِيدِ بَارِ اَشْيَانِ حَامِ سَالَكِ بِيْطَهْ رَا بِيْطَهْ اَوْلَانِ
 وَفَرْطِهَائِي وَفَرَاوَانِ مِهِيْتِ شَهَامَتِ خُودِ مَحْبُورِ مَحْبُورِ دَاشْتِ وَاِيَامَتِ سَارِ اَوْبَرِ
 وَزِمَانِ اَظَاهِرِ كَفْتِ كُوِيْ خِيَاطِ مِهْ كِنُودِ اِيْنِ مَعْنُوِيْ بَرَقَاتِ اَوْصَافِ اَوْ بَرْدِ **شعر**
 بَلَعْتَ سَمَاءَ الْجَدِّ عَزَّ وَرَفَعَهُ رُؤْيَا فَمَا فَوْقَ السَّمَاءِ يَنْزِلُ دَرْ نَظَرِيَهْ رِذَا وَعَدَلِ
 وَتَعْلِيْمِ بِنَايَا اَوْدَالِ خِيَايَاتِ فُتُوْرِ وَاِيَا طَبِ خَاكِ اَشْرُوْرِ وَوَقْطِ اَمَدِ اَوْ طَمَعِ
 وَرَفْعِ حِمَايَةِ تَاغَايِيْ مَبَالِغِهُ مُوَدِّدِ رُوزِيْ كِيْ اَرْسُوْا اِرَاطِ طِيْلِ اَخَاصِ بِيْمِيْ
 طَرَفِ دَكَايِيْ دَاشْتِ بَرِ مَقْتَنَاءِ مَبْنُوِيْ حَوْسَلِ وَعَادَتِ طَبَايِعِ اَهْلِ لُوقِ وَالسُّوقِ
 كَالْكَلَابِ السُّلُوْقِيَهْ وَاکْثَرِ السُّوْقِيَهْ فِي السُّوْقِ مَانِعُوْرُ كَفْتِ قُوْرُ سَبْطَلَتِ خُورِدِ
 بَرَانِ دَاشْتِ تَا چُنْدِ يَتِيْمِيْ تَقْدِيْمِ كَرْدِ مَسْعُوْدِيْلِ نَظْمِ مَحْمُوْدِيْتِ بُوقَا يُوْرِدِ نَدَايِيْ فَرُوْدِ
 تَاوَرِ اَوْبَرِ وِيْنِ كِيَايِيْ كَرِ عِبَارَهْ اَوَانِ رَفْعِلَتِ بِيْعِ مَرِيْ كَرْدِ نَدِ تَقْدِيْمِ **مضارع** تَوَكَّفِيْ
 كَرْدِ مَسْعُوْدِيْلِ قِيْمِ حَاضِرِ اَوْبَرِ مُوَدِّدِ اَكْرَفَالِ جِيْنِيْ كَسَاوَرِ اَخْمَرِ اَلِ تَوَارِ اَفْعَالِ
 وَصَحْفَاتِ يَوَادِرِ اَعْمَالِ اَوْلَا حُدُثِ تَوَدِّدِ كِرْدِ دَرْ سَدِ دَعْوَايِ اُمُورِ وَحَالِ اَعْمَالِ
 بَاشَدِ كِسْتِهْ مَهَارِ وَتَخْلِيْعِ الْعِنَادِ شُوْنَدِ چُوْنِ اَرْشَادِ اَلِ اَسْتِيْلَا وَارْتِيْلَا اَلِ جَا
 كِرْدِ نَدَايِيْ كَاهِ رِبْطِ وَصَبْطِ اَزْ اَعْوَالِ بَرْخِيْرِ وَخَلْطِ وَخَبْطِ شَايِعِ كَرْدِ چُنَا كِرْدِ بَارِ فَرُوْدِ

عقلا با الحاد و البر و التواضع و الايمان سالكه و انما افندي و صلا و محكمه تدر اينها را در
قطع و فصل آن مختصر و شاد و غر و عجز ايد **لوقه** عجب نادر که از عند اهل دانش
حما و اديت چند ساله باز دهند. پير موال بايستنداد و استقلا در زيار ممالك
شروع نمود و امر و حضرت و از کان دولت از پايه خود مخطو کړايد و چون
از غون حاکم بجد الله و مشييه برفت و بها و مکت از قضا بگذشت و بسلطنت او بنين
مؤت و اخلاص و ميسر نمود. پير انتم خايت آنچه از کوانيم کار پادشاهي و نهاد او
و نواهي بود بوي نفوذ و مصلح چو پاي بزرگ و سوانح احوال حضرت و تحراير
ببر با صاب دراي مصلحت ناي و تسليم لاجرم حسد و غبطت که بر طباع اکثر خالو
مستوليت از نظر از حرم کمال **شعر** الحقد في الناس مثل النار في التمر **الحق** لا يها
ما فذل الزيد **تغريه** امرا و زب تبصير جبال اخيال و رفع شباهات اغيال شاند
و خيال رنگ ابروي و فتنه انگيزي در سر کيفي شاد **الحق** و كيف يظهر ثاوي القالب
من حلال و سيف طيلك لا اخلاص لاول **کوبي** از معرفت و دعوت و غايب بود
زود نمين زندان بود و سر موي بر اخلاص غيبي کن و سايه بزيان موكليان ستان
و با وجود عنايت ايلان خود که اياز بودي ز راه مخالفت و قدمي نهادن و در زود
مكاشفت که بي حاکم بگرونت در معادات مدارات بيگر کنند و خون چکر کرد
کر بيان بخود و معرفت وقت و صفت ميگردد و بديا و تعبير اندوزن و فوفا حاکم **الحق**
فليس بر وجه من مفعوف و فخر الدين حسن محمد الله که از گبار سادات شيراز بود
و زمان با فاحان سالها ملايمت خدمت شاه زاده از غون کرده و با راهي مسمع
نمايون رسايند که تمامي ملايد و ايار از اعمال شيراز ملک اليهين و سدر قاضي الفضلاء

والملاقاة

وَلَا قَسْرَ وَلَا قَيْلَ وَدَوَّيَانِ مُعُولِشَانِ نَلَا دَهْ أَنْدَ وَبَايَنْ خَصَائِلَ بَرَسَلِ وَبَسْبَابِ بَرَسَلِ
بَلَاغَتِ وَسِيَاغَتِ خَوْصَرِ دَاشْتِ خَوِجِي لَوْ لَهْ خَصْلِ الْكَابِرِ شِيرِ اِرْجَاكِ كَزَدَرِ اَوْفَتِ الْكَابِرِ
سَيِّدِ بَغْرِ الدِّينِ لَوَا اَزْجَحْ عَاوِي نَلَا اَلْخَانِ كَزَا اِنْدَ سَبْ عِيَادِ وَاَلْكَارِي كَزَا سَبْ كَزَدَرِ
اَمْرَاءِ يَارْ غَوِي رَوِي حَجَّ كَزَفَتِ وَفَرْمُودِ تَاهَفْدِ صَرِيحِ جُوبِ بَا سَا اِيُونِ كَرِيَا قَتْلِيمِ
وَدَوَّخَوَا سَكِرِ اَلْفَاءِ حَجَّيْ اَلْاِيْمِ طَبَاعِ وَطَبِطَالِ خُودِ اَخْلَامِ دَهْدِ كَفَتِ شَالِ دَوَّخَوَا
رُو زَا اَفْرُو اَزَا اَكُوْمَرِي بِلْ جُوبِ سَا حَتِ فَرِيَا اِيْجِدِ شُودِ جُونِ اِيْجِلْ اَكُوْمَرِ دَهْدِ اَعْلَادِ اِيْشَا
زِيَادَتِ هَفْدِ اَبُو دَهْمَاتِ تَبَسُّمِ كَزَا نَطْفَانِ دَوَّيَا اَلْكَابِرِ وَتَلَفَّتِ شُدْ وَابَرِيَا شَا اَلْكَابِرِ
شعر اِذَا رَأَيْتَ بَغِيْبَ اللَّيْلِ يَارِيْهِ فَلَا تَنْظُرَنَّ اِنَّ اللَّيْلَ يَتَسَمَّى بِغَيْرِ كَزَا زَرْجَرِ سَجَالِ
وَتَسْمِيْلِ رَسُوْلِيَا اَوْ مَنَّا اَلْكَابِرِ خُودِ سَتَفِيْ دِيْمِ وَتَعَجُّجِي كَزَا اَلْبَتَّ سَتَفِيْ اَدْرَا اَلْبَتَّ اَخْرَاجِ
اِيْنِ عَفُوْ اِيْنِ حَسْبَالِ وَنَسَايَتِ اِيْتَا اَدْرَا اِيْتَا اِيْتَا اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ مَقْصُودِ اِيْنِ اِيْتَا اِيْتَا اِيْتَا
كِيَا سَتَفِيْ دِيْمِ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ
بَشَرِيْ عَفُوْ اِيْنِ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ اَلْبَتَّ
شَاهِدِ اَلْكَانِ وَخَوَالِيْنِ اَمْرَا اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ اِيْ
اَوْجِهْ اِيْدَ اَزْ اَمْرَا وَجِبْ عَنَّا اِيْلَخَانِ بَا سُوْ اَعْتِقَادِ اَوْجِهْ خَاوِشَ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ
مُحَمَّدِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ
كَزَا اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ
وَيْشْ كَارِ مَصَالِحِ جُزُوْ وَكَلِ مَيْشْمَرِ دُفَا بَسْفَارِ بَشَرِ شَاهِ زَادَهْ فَرِيَا اِيْلِ اِيْلِ اِيْلِ
كَزَدَهْ چَانِ كَارِ هَا سَلْخَشِ اَلْكَابِرِ دَوَّانِ عَهْدِ نِيَادَتِ قَدَرِيْ نَدَا شَتِ اَمْرُوْ اِيْلِ اِيْلِ
خَزَائِنِ وَشَا كَزَا اَرْدَ وَبُوقِيْ كَزَا اَرْدَ وَبُوقِيْ كَزَا اَرْدَ وَبُوقِيْ كَزَا اَرْدَ وَبُوقِيْ

[illegible]

كَرِهَتْهُ دَانَسَهْ هَذَا بَرْدِ اِيْمُ بَعْنِي مُصَوِّدَانِ اَمَّا عِنْدَهُ فَتَحْيِي حَارِدُ فَعَسَا اَمْرُ اِيْمُ
 هَيْبَانِ يَدِي وَبُيُودِي وَفِي سَجْدَةٍ مَرَّتْ كَارِجَتِي وَبَعَالِي حَتَّى مَرَّاجَ مَعَلَّ كَرِي جَوْنِكُ
 زَانِي خِيَمَتْ بَرَزِي بِهِنِ هَذَا اَلْاَسِرُ كَرْدَنَائِدَتْ خَوْسَرُو اَوَّلُ صَالِحِ كَرْدَنِ دُو
 كُنْدِي اَوْ شَاهِ مَبْدُولِ مُرُو دِي بِرِي اَبَدِي اِيْتِ اِنْ بَطْنِ رِي كُنْدِي بِرِي وَيُخَوَّاسِدُ
شعر بِالْمَرْثَةِ مُحَمَّدًا وَفِي الشَّرْحِ هَلْ يَجْزِي الْكُفْرَانُ الْاِمَارَتِي حَكَاكُهُ اَلَّذِي اَللَّوْكَ
 اَلْاَعْدَاءُ مِنْهُمْ مَلُوكُ اِنْ اَرَادْتُمْ اَدَاوَكُمْ اَنْتُمْ تَسْتَعْظِمُونَ فِي الْاَوَّلِ اَلْجَوَابِ وَتَسْتَفْهَمُونَ
 فِي الْاَعْيَانِ مَرَّتْ اَلْاَوَّلُ كَرْدَنِ اِيْمَانِ شَدَّ تَابُوتِي وَارْعَا كَرْدَنِ اَقْلَامِ وَتَابِعِ اِيْمَانِ
 تَابِعُوا وَطَعْلُو قُرْاَنَ وَطَعْلُو اَنَا اَسْلَعْتُ سَوَالِ اِيْمَانِ وَتَرَكْتُ شَكَنَ اَلْبَازِلِ اَلْحَسَامِ اَلْبَرِ
 قَرِيحِي اَبْرَ اِيْمَانِ عَالِكِ بِهَرِي وَاَوَّلَادِ اَطْلَاعِ اَشْهُرُ وَجُولِ اَحْمَدِ سَبِيحِ جَلَادِ اَنَا سَاخِشْدُ
 وَجَلَّ اَسْلُ اَلْاِيْمَانِ اَنْتَقِطِعَ وَبَنَاتِ وَخَوَائِي اَبَا اِيْمَانِ كَرِي مَرَّتْ كَرْدَنِ وَتَحْكُمُ رَفْتِ كَرْدَنِ
 اَزْجَمَتْ وَتَقْلَبُ اِيْمَانِ سَاخِشْدُ وَتُوكَلَانِ بَرَكَا رَنْدَنَ اَوْ فَيَكُنْ اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ
 نَكْرَدَنِ وَتَرْعَا اِيْمَانِ مَدُورِ اَمْرُ اَبَا اِيْمَانِ وَتُدُورُ عِظَامُ وَتُدُورُ اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ
 نَهْنَدُ **شعر** وَهَيْبَانِ اَعْيَانِ اَلْعَلَا وَتَحْمُومُ اِيْمَانِ وَتَرْتِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ
 بَيْنِ السُّوَرِ عِبَانِ عَضَا قَا وَتَرْعَا فَصُولَا مَدْبُورِ دَعْنِ وَرَاعِ بَعْرَا وَتَرْتِ اَبَا اِيْمَانِ
 رَاغِ تَرْبِي اَبَا اِيْمَانِ وَصَبَاعِ وَتَرْبِي اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ
شعر كَلِيهِ وَتَرْبِي اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ
 حَكِيمِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ
 وَتَرْبِي اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ
 جَلَادِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ اَبَا اِيْمَانِ

مرگ داد و بخت بیخ و بنیان یافته. سالها بر خون رزم از میزبان بیخ و بن و حق و طیر و دام و دود
 پیرج و مهال یافته. بعد از آن هرگز کربا و الواف و تعلیم و کثرت بیخ داشت و مقام یار
 از یاسا با سوا و صولت زهر لاساء پادشاه نکال طبع بی یافت چون برادرش از و غایب
 بود و روزگار هرگز بیستی او غایب با پیش و پیشی لا بشکلا اب و نام و دیا و کوفت و نا و نیز
 انقباض با حکم سر و دگر و رت و غایب و سخت شقاق با خود میر و بعد از آن استکشاف
 با پیش و در مطهرات افراط و تفریط و غایب و بر سیدار و وقاد و برقرار و شد و شعله ایجا
 محسن کشت و زول نکرد تا پیش از گرفت که پیش از وصول پند که حضرت او را هیچ
 ترسانند چون باز در رسید و در مجلس نوار و بجز و با و رسید بود جامه مال مال دمار و در
 سانی و زبان ایجا و جمع کرد و در عقبه و فرمشی بی هند و ایقود و کز نب و ولایت و قرا
 داشت قرا و شیره و بختان شد و سر هاله و وفا و اروق و غور و مشو که حقیقت بیاید و دست
 میگرد و غلبه و عقیدت ایشان بود بر سر بول و بختان دفع چشم بد را از روزگار و دست
 فر و او بخت و بخت برای که که چوبل و زدی و کان هرگز که اعتبار برین کون بخت
 سبحان الله لطف و عنف و دگر و برین قیاس است و هر کینه بدین اساس **مؤلفه**
 از حنان و بلع و باری و پس ایشان می نماید حال من کل ما لای یستکون الف و ایست خیری
 هذیل الذین یلین و دیکت مکر و غدا و آخر و ذلیل و لغو و عذاب و مثال است و غایب
 مجازات و استقام و اجازت و جالب **بخت** و بالیکه ظاهر از کفران کشیده یقین دان که کافر
 ز کفران کشیده لاشک هرگز که خجی گشت بوقت امتناع و ترک از انفعای فرم و هم از انفع
 بر داشت **بخت** اگر بار خاست خود کشیده بی و دگر بریاست خود و شسته بی معر بان
 پند که کلام لفظ نیست **مؤلفه** ان کان یقول شوکات مرارعه. او کان یقول شوکات

شعر یا کل ساکنها عربیه طویل البحر مبتدئ الجمال هیهات نادنا عن الدنيا وديارها
 وسلمان دشت بیهوش راوداع کردند و در پیع الاکسسه ثمان و ثمانین و ستمانه نود و نهر
 از خون قاناکه خونشید فلک شهابت و شیرینشید نجاعت بود از قوف بر الخوال بوقا و انصاف
 او مستغیر گشته بگو گشید و یا عیشت و یا لشکر خود عازم بلاد شرقی و ستمه و درانی
 در موضع خود محروم شود یعون الله و توفیقہ و تہلیل الحق و سلوک طریقیہ و صلوات علی خیر
 خلقہ محمد و آلہ **ذکر الخصال غلام الدنیا کہ ہوا اخوانہ اللہ تعالی و خذلہ و خذلہ**
 مالک دنیایان انشا مشور قد رفعا و طغرا یفعل الله ما یشاء و ہر وقت اوقات و توفیق
 از قوت چہر خواہد کہ ساکنان خطہ سفلی و کتبیکان جہار طابع انبی از خوالہ انبی
 انبیا ہر خد و بعضی اکتبت و در عقیدت و آن تباہی نیست سیاط ضلوت تباہی کنند
 در عالم ملک طبع عالمش و کلمات و اومینا دعا و عمل کل عیب الی اندازد و از
 موجب عید آذنا و اعطا و جمع و واسطہ ترفید و ترفید اوقات طایعہ ای سازد
 لہذا من هلك عن بینة و یحیی من حی عن بینة و در ہم زمان و قالو قد ریت قد
 جعل الله لكل شیء قدرا و صفیہ حال مکنونات لایع کرد و وحشا انی حکمت فی حق الحق
 بطل الباطل و زلت ممکنات نا صیغ تا نقاب غیبہ از محازات صور افکار مرفوع شود
 و صغور و یائیات توحید و احدی طلق جلالہ و عظم سلطانہ مشغوع بخلایق و یستند
 و متحد بایں جہات حکایت سعد الدولہ ہر دانت کبر صلی اللہ علیہ و آلہ ہر جہت بعدند
 انقضائہ و شصت و ششاد و اندسا ل از بحر قشاد و قعدہ نبوت و ناسد و بقعدہ قوت محمد
 عربی **شعر** هذا الذی یعرب فی الجہا و طائفہ و البیت یغریہ و الخ و الحرم علیہ
 التحیات الذاکر الخ علی مر اوقات کہ قوم مجرود در بادیدہ دل و ہولان یونان بود و ہر یکا

سكنت المنعفاء امت محمدي ايمان تعذيب وايمان تحديفهم خساكن ايمان ايمان رقيق
اخبار يوي لاشا ووهي والخلق والحيوان الى امير الطوقان سبوك فامروهم ووهي مريوك
قافلوهم ودمهم ليت سعيد وتضيق حوزة و سلام داني تافيق جالب به وخالصه اقليم
ثالث والاربع اشبهلا يافت و چون دست دستا بود و در بره سخي دست فلان دهر با ابرو ثبات
سرخاوي لاشا ايلات وقر قدر و قدره نكست و كبري كفاي عزمي ايش بوش بوش اول و سواد بود
راه مخالفه نكست و ما و فرج سلسله احوال و سلسله نكست و كبري صون و مسلم ان نقص و ما
و نقص و ما و فرج سلسله احوال و سلسله نكست و كبري صون و مسلم ان نقص و ما
مديته السلام ساكن بودي سطينان هم ميا و اشهار و وقت كرده جمع ايجان و ما
كسعد الدوله و در بغداد دست فراغ و لمن و در امن الدنيا بعد فيها الحفظ و الله
و در و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني
اختيار كرده ام و مغانات كرده و مغانات كرده و مغانات كرده و مغانات كرده و مغانات كرده
و در و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني
حضره چكونه شرط شاركت و سواقت مرمي و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني
حال اوشد و اين عاليه سعيي نكست بود و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني
اندران محاله كرده عني نكره و اشيا و هو خير لكم امور العال و متعلقه بالوسايط و
الاشيا و سعيي نكست بود و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني
سعد ادا و حنوت سلاطين و سلاطين نكست و نكست با كليات و كليات جمع داشت و نكست
اقامت نكست مديته السلام و مخالط و مخاروت و ممول و نكست بالدين و نكست
و در و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني و در و في ايجان العاني

خبر است که در سالکان ديار چون نيات قصداً قابل شايست و اجزاء خالص جامع گردد و در نهايت
و کم هر يك از آنها و اوليات و نيات حال قصه بفرستد و هر چند نيات آن را ناخته و بر
بزرگوار و عالين عرضه ميگردد تا بمدد رحمت ارباب کار و کوفه لايت و اهل و مرکز دولت
نازل شود و از ديار باز بگذارد مثله که کرد و از غل چنان سويج حاضر و عام را نذر و
پيوست بعد از آن امر جامع جمع شود و اوصاف و شايستگان مدفع با برين تقويالت حکم
برايغ شد که بعد از دله مصاحب رود و نيات و بيان مدعيات خود را
بگذارد و در وقت مخصوص سال و استخراج اعمال کند و از آخر شهور است و نماز و سجده
مخبر شدند که **کوفه** کا انقدر السبل العزم من قلک طرقت لطف سيل ارتفاع و
تخصيل سال را گذارند و از دوا و قياش که برود اروي و خود ممانعت شواست آنرا بشيد
و اگر حجابي مستحق تعويج ميگفتند و تعويج معاد بر عقل ميگردد بر ليغ را حجاب
حاضر ايشان ببيانيت که همچو فريده در بيان کار نرود و در اندک مدتي از زمانه ايکن
و استخراج توحيات توحيات نامعين و اصل ايان مقنن خزانتي حاصل کرد که
در مقابل در زمان آن سنک حضرت بزرگوار **پاکت** بر وفادار توحياتي نهاد و در کوفه
بر و بجهت هفت خند بديکاري که ساري حضرت بيوت و غزاة و فرعون يافت و
افتضا و موقع اخلاص مقرون گفت و بر توصيف اشراف ممالک بعد از بر ليغ و با بر و
بدست خود کار نمود و وسوع و وسعت معرفت و وسيع دانائي الحال را دست از اول
تغوا و استکبار و دوج سواد و دعاوي توحيات سالان را با خزان ايامي ضعفا و کرد
اولي خصوصاً رود و قياش که بنديکي شد و وقتا لشاه و زيب الدين اوجي که ايتان
و و پير بودند با خود روان کرد و در قعر الان ما و حجابي الاخر سنده سبع و شايستگان

بخت و قبول بکشت مخصوص کشته خزان که عز و افتاد اعیان را در ابلحان بزرگنایب و قدر
 او متضایف کشتار و وقایع جهاد و اوقات و خیرات و اعیان و اشیای و اموال و کشتار
 الدوله از طرف اهل مالک در دوزخ و نوبت باید که نسبت چندین خزان جمع کرد و محاسبه
 براساسی رفع اگر ثلثات هم مالک در غنایم او با غنایم دیگر که در خزان و کفایت بود و جریات
 منسوب و خدای دانند ابلحان تصدیق فرمود چون او را انا صبح و شفق و دولت و شهر و مملکت
 ممالک پیش ساخت و در محل و عقد مصالح و سوانح را با او را نعمت و عسل و عسل را با
 هدایت حکم بر اربع نهاد یافت که طعنه ابلحان در دوزخ و وقایع و محوشی بر اربع میسر بود
 باشند و سعد الدوله حاکم را مالک و ایشان با مسئولی او هیچ مصلحت بر ارب
 شاهنشاهی عقیقه ندارند قانما سعد الدوله هر وقت که خواهد و اینست عقیقه
 مصالح نماید و کارها سازد و گوید جلالت او استغفار یافت و کار او را گرفت و در انا صبح
 دوا و عقیقه ابلحان طعنه خلائق بد بهضام بود و عالمیان را شیوه بنیاد حکم و شقیه
 مقلات ملک تعلیم کرد و در هر قطره و اقطار ممالک متعلق را بر او حکم و معین گردانید
 چنانچه امر او را سلاطین و ملوک حکم او را مطوع و رعایان گفتند بدین سلام را
 برادر خود و خرد الدوله که در جمل مرکب چون افاضلون در حرکت و اتماع و اربانی نداشت
 تقوی کرد و شعر بر ریشه مناسبت مضروب و اند **شعر** ذهب الدین هم الغیاث الملتزم
 و نفع الدین هم العذاب المثلل و ديار کبر و ربه و اعمال و سبب همان پیران کجاست که
 لا یعرف المومن البیر ولا الیر من البیر و لا کثیر من تدیر طراز البین من سابق البیر و سبب و ملک
 او در جهان بزرگدین بی سبب که خاطر مغلوب بعض نام او سبب و مقرر فرمود و ملک
 سلیمان فارس و نظیر غرض الله کرد و اگر که شازادگان و کجاف و دوزخ را سان و روم

حقیقت حال

تفرقی علی الامم ملکوا الخائن حکایت خود را با سعد الدوله داد و در زمان خلوت و سارات عیبه
 و کلاه و زعمه بر او قبول و حسن از رضای افتاد و در مدت دوسال که مبارک آن شغل
 خلیل بود با صابت تدبیر و دایمیر و نقاد حکم و عدم معارضه با اعدا و چند ساله را گذرانید
 کرد و در آخر آن ده هزار تومان در نقد ساخت و هزار و نوزده و نیم کمال قدرت و نقاد حکومت
 ترقی یافت و بیست و سه هزار غلامی تازه و عاقل و انداز مخصوص می آمد و با نوبه
 نعل و اشغال ملک از برای کارخانه ای که در آن زمان در دست بند و مختلفه شاهی حکایت و نقد العیبر
 قتال با ایالاتی که در آن زمان کازیم الغابین و بیته با واقع کشی می کرد و در روزی که با
 بلاغت بود با او در خلوت و دفع سال از بیست و سه و سعد الدوله با یک کشته بود و فرمان در آمد
 و بر آن تزلزل و بیاض خلوت کرد و گفت سرچند از حضرت رفعت بخش و خود عاقل و با صیانت
 معاف و است بر کوه و در بند که چندی نماند و ملک سر کوه دست خود را حکام بند کلاه و است
 و بیانات پاکت و در جواب همین قدر گفت تا بهت برین حرکت و جمع مفاصل است و تجاوز و تجاوز
 با و شاه و وین بین خلوت و بیست و سه پادشاه و نظر و کل ما بفعل القی و بحسب ملاحظه کرد
 و حکم حکایت که لا یعیبک آن قدر که از ابراهیم و قبول فرمود تا است نویشان و امر بر او
 مملکت چون نفیض یاد ایستاد و اجیم و طلب و حاصل است و طواری ایشان را برد و دفع و قیام او
 میکرد و در خلوت و ملاصحه و کثایت مهر و رعایت بر بساط اندیشه می گذاشت و ظاهر
 و برین سبب اولاد او آن بود که چون نوز و نوز بالغی گفت و در بلاد خراسان شورش و بی اغراض
 بود از آن روی کار آن طرف چون زلفه بر آن شورش و بی تمام داشت که پادشاه سیور غایب
 و نایب من بند چو ملک خراسان را ایستاد و کرده مصالح آنجا حکایت کنم و بوفی و ملکی و بیغ
 شد و وصول او و غیر آن و رفتن نوز و نوز پادشاه معاف افتاد **مضارع** و کاهم کاهم و ایستاد

چون از آن هم فارغ شد و بجنب مقدمت مصلحت آنجا مضبوط گردانید و کمال از نور و زیاده
 که پیش از این بود ملحق شد باقتضای بدید که حضرت معاویه دست کردند سعادت الدوله بر غایت رفعت
 و جلالت را کسب شده بود بر روی محبت گرفت و کینه بجهش را غرا کرد تا بعضی را سبک از آن
 زیادت از بعضی بر فراغت بزدشت نه است برین غلو طه اولاه فقهه جویبار افروزد
 و زن طغان بر آن کینه سعادت الدوله نادر جویبار و صبر سر کرد و قتل و دبدبه را بپیلاد و با انرا
 مواضع را بپایان داشت و قضا بپیراخت تا میل تا بیل از کردند و بقتل و قتل بود و تا کام
 آن سیزده و از این سبب محض می داشت تند و سرشته کار بدست روزگار فرامی گذشت
 پس غیر شاخ فنی بال را برای اشتباه از طرفین و اتحاد جای دیگر خواستاری کرد و از امر
 قوی و در کج و بشق و هر لایحه خود مندر روشن دای در دفع دشمن بعا و بت دوستان
 توصل نماید و بواقفت و مطایقت اینان توصل جویبار چه بجهت عنوان تقوی اعلامی
 دست دهد و باقتضای کل را اخوان اختلافا و از بار صغایر میسر کرد و در کار کماله
 و دهنه حکایت کوران و مطوقه معروف و مشهور است چه با آنکه میان بدست خطیریت
 و معاشرت صوفیت حاصل بود برکت معاشرت و اعتصام با ذی الصافقت چه گونه
 خلاص از کائنات بجام دست داد عاقلان گفته اند دوستان که اسم محبت بر ایشان
 اظهار توان کردند و صفند بیکر دوست و اوفی دویم دوست دوست سیم دشمن
 دشمن و طایفه ای که از یکدیگر و حریفان اختیار اولیست هم سه نوع اند اول دشمن
 ملازمی و دوم دشمن دوست سیم دشمن دوست و شاعران معنی نظم داده **بخت** از
 دشمنان دوست حدیثی که رواست بازوستان دوست برادر دوستی بگفت اند چنان
 بر دو گروه اینی بساد بود دوستان دشمن و بر دشمنان دوست سعادت الدوله و دشمن بر این گروه

وتفسيره بالآيات في حقهم وتعليمهم فضل فضل الله عليهم علمهم على أربابها في صفاته من عبادته و
 كونه صانع ما يشاء من سائر ما خلق **شعر** ما شئت من غير همة والعوى بمقتل ما شئت من الزرع
 ظاهر طاهر وأياك من باطن شئت حتى ثلاث ذرة رمضان سنة ثمان وخمسين وستمائة لربكم
 بعدد فرسانه محمد تسليل بيل حاج وهذا من حجة أسرارهم وعلو وسدور
 نور ونظار ومخاطرة كتابي قضاء وسادات وكافة وعالما وسدنة السلام خاتم الله
 وزعامهم بذلك حضرت آسمان رفعت وبأركاه سد طاق سلطنت لآل البيت من العلو
 بين يديهم أنا كذا ذلك طائفة في وجهي غير أن أكرامهم وأمانهم وشاهديهم
 وأمينان ومان برزخ رايك كعبه معظمة النجاة شدة الندوب والي آخرهم أحلام ذرية
 الحرام وأغراض السلام وناسيك كرام ونظاير موافق مشاكدة ومقامات متبركة نفوس وأموال
 دونه من خطره هداية دة البر مال الأمان مطاع في العورة والنجوة الشرق والغرب ليدركهم
 ثأدوا خلاصيت صفاء طوبى قضاء حج اسلام والمباغت والحيات في دارهم جاهلية
 وإسلام برونه قوافل حاج وزوارهم موصول بودة ومراير استعجاب بناسكهم بزم
 مقبول وقال الله عليهم العرش حج البيت خالصا غلصا ولزوفت ولم يبق حج من
 دنوبهم كبرهم ولقد أنشأ وجعت ديرة راجعا الكعبة مكمل كذا أنتد ومراهم اسلام تقديهم
 ثمانية ران مشاوع مندوب مشاعر مباركة ولت روزافرو براباء خير ياد كشد وسيف
 إن التاضات ظل الله في الأرض وسلم الله عليه وآله والعقود والأزلام والقبض موزنة
 نكاحه خانه متحيلة وفاحشة لوم مذكرة ونوبان وحي يكون غنيمة كلش فطرة سان شدة
 أذان في كل تفسير ربي ختمه ليل وسببه قوافل وكثير محافل عرافات بليطة ناسكهم بزم
 ما روي بودة مشاوع حفاحة وجهي ما روي صلاح مؤسوم بودة لند وشبهه وفداه تمام

آ

نمايند وملك ستم الذي يحمودا الزام كنند تا وقت نزول قواياد در محل كوفه و بخت كنند
 كه كسي از آن جمله مصالح فداي كه رود و ذوال اسلحه و از بيشم و سقط و مالاك خطايي و حرايتي
 و سزاوي براي فرخنده با خود و السلام برين نوال كمال قتلوا هر آن موزي بعبود صديق و بخوا
 محم و ميونف است و ناول و در بغير از رد و محضه بكار دي استيجل فامني محكمه ليس زيانا
 المؤمنين الملك سيجل كرده و زبان روزگار ميگفت ان هذا النجس الذي يرين بقاءه نفسه
 الخبيثة في مصالح العباد و تعظيعة العباد الى ان يكون فساد و لا اولى سعي في
 الاثر يفسد فيها و يهلك الخزن و القتل و لا يجي الفساد **شهر** يادي الذي كلف الله و غيره
 اني اكونه الا و كذا فساد انك عالم الا فليسا من الذي يركب الفساد و الا
 از جمله شهر استينات اخدي و مقامات ناميات مخفي بكيان بود كه زبان آن دي بزمو
 توكيد قواعده بعت و استبان تشديد دعا علم ملت و از اذات و صادر و ميشد ليظن و علما
 الذين كله و لذكوه المشركون دوا و اذلاي فعد سده شيع و ثابتهن و ستمان ستم كرده
 تابع الذي جلالات تاريخ مكتوبات نبي كذا و بن مفسدي حاردي چون عمر و عيشون
 بغماري شهود و چون طرد و ايران به پشان كاري داستان معتلي لافضات و ليس على
 الاخرج حوج البقي فزون و صاعقه فساد صحيح التسي في زمره اولئك هم شر اليركده و
 مسلماني تا حدي كه خون خارج را در جرم كعبه چون مفسد قلب خود علان شهدي
 بين سبب عقد هاء و فكل ابرام و اذ باطالارت فساد و تحفظ اقراء و ساكنين در بزم و بزم
 و قد رماند چون هر دو و ايراني مكرانت و هر بدلي از باطني مقرر و هر بدلي مستلزم
 محاي و هر و صلي شنيع فراقه عيشي و طليحي و في و هو و فزون و في لاشن بركي **بيت**
 مرقنت ايام باركاهي الفاده و حيل باركاهي اري **بيت** نده بالاسنا و عقيب قواها

او بیدار و قوی و لها **مضارع** بنانه مجوز شود بگرداندش **سعد** الدوله و کماله
 و ایالت مرخوف مغرور گشت و شوق و جبریت و عز و اظهار کرد و بارها در امور
 اکو و یونینا طایفه ایان عینه داشت که بنوع آن چنانکه خان یاران ایش بونی رسیده مثل
 کثرت العرش هم آتش علی و بیدار و عقل معلومست که تمهید قاعده ملک و سلاطین
 و ترتیب نظام هر یک و دول بواسطه وسیع جهاد تبیین می یابد چنانکه بفرموده ملکوان
 التوس علی و الله حکما و محال ان را می نماید و عز و استخیر می کرد و بزرگوارند
 تر از سر در خندان فرمود بریدن ناقه و او قمر اقلاد و مطاوعت بر رفته است لایم
 نهادند بلحاظ نیرا گشت تا صبح و عالی نصب فرماید و لطف قایم و عنایت قایم و زور و ابر
 موافقت و صدیق و اخلاص و انصاف و بکلیه بخای خود تقدیم نماید بلی بفرموده و ایستاد
 در روزگار بایدار گذارد هر کس از صوره سوز خط اقتضای نهاد از جوعه بزرگوار است
 کشیده داریم و هر آنکه از کار مطاوعت و بزرگوار چون تیر در پی جنت کوه و ارض و بیخ و جنت
 دهیم از خون خان خود بکسب جنت مال و عمر جان و سلیمان بود و حکم بر لایق شد که هیچ
 بزرگوار است اعمال دیوانی منسوب نگردد و ایشانرا از سدا حیات در آرد و اعموع در لغت
 دیوان صدر همان شفا قیوم در آستانه و آن احوال روزی که نوازش بامش و ابر
 سام خیریه انساب بدست است کرده بود در راه که در سعد الدوله ملاقات افناد از و
 طلب مشاوره و شایسته صلاح را بفرمود که بنگاه از رویا شنوا و اح قیلوله خط و خط
 کرد سخن معلومست در دست بقدر انفس و بنادیه که در بیرون مطاوعت می باشد و بفرموده
 بنمود مشعل بر مقدمه است و نتایج بخواص و صدوقه اندک و بفرموده است که بفرموده
 مراد بفرموده و بفرموده است که بفرموده است و بفرموده است قابل سیاست را بفرموده

کمال حکمت حکیم قادر اقصا سیکند که در هر زمانی صاحب قرانی ناموس الهی باشد و در
مستعد او موجب نظام و انعام عا لکرده و علی بن فضال نام و صالح نام شعار است
و اسرار حق پیدا کرد و اندک اندک تینا بر بار خدای عز و جل را با نام شایسته و
معبد مطاعت خواند و از جناب خود و از جناب خود و در هر حال این مضامین و مسائل
این مختصا لکرده وجود الهی عا لکرده و در بابانی مختصا لکرده و در هر حال این مضامین و مسائل
بود چندانکه از افراد ائمه ائمه السلام و مشاهیر و اعیان دولت مقتدی و آن دعاوی و تحقیق
آن دعاوی را اسامی خود ثبت کرده و بنصیر و تلویح نوع شهادتی در قلم و زده بنصیر
اذا کبر علیا بن محمد خود الناس علی بن ماکوم رقم زده مختصا لکرده و کلام موقع اینام بود و با لکرده
کرده و معتقد خلاص این معنی بوده و الله یولی الامر صاحب فرمود که بر قسم تل و مختص
ابا طیل لکرده و اسامی و مختصا لکرده و مختصا لکرده و مختصا لکرده و مختصا لکرده
چون مقایسه حیدر و ن و از و ن و معلوم گفت که شعر نایف و فضل و لا عقل و لا دین و لا
حیا و لا دین و ایمان و التماس کرد تا موافقت را بر آنجا چینی نویسد از دنیا دان نشوید و لا دین
آن تحویل فسخت ساحت عا لکرده و وجود خود مضیق در مکان یافتیم و در جواب به دهفت و
خیریت با الهام نوحیم و این کلام سوا این حقوق و مودت و مضافات و سوا لغز نموده
مخالفت و موافقات از قدیم باز و کذا گشت و عمل بر اثر آن قولی عا لکرده و مختصا لکرده
و از خام و دونه السلام الی ثلاث و جلست و یقول فی الصلوة تیغ قهر و لا شک و لا
بدین صفت از نیام انعام نعت و خاطر از ارد و احر وقت و رحمت پر داخته اگر از نعت
و ابا با خبر کرده و موقع عفو و ایضا چون این دعا از عالم فنا مستحیل باشد نه ممکن است
کبرین نکرده و قهر و عادت و اعتقاد متکلفانه قرا و اگر سر آرد دست برود و با لکرده و مختص

[illegible]

مطالعه بر وفق خمار است دین و جان است اندرون بزکین و حکیم است نفس نفس خیال
خیال بحال از همه حال در دل پر دل مرگم کرد ایند تا طبع طبع فردا و اول علی عالمیان
شد حکایت کردند که از غور خان در میادی جالوس بر سر سارگشت کار قتل کاران بود
چنانچه روزی در آناء طوی نظر بر کثرت دایج انعام انداخت از کار رفت قلب
و بود چندین جوان را پیکاه برای لده قعب غصه و موفات کردن از لوازم قنات
فلو طلع ذل الخلق و بهیه تواند بود علی هذا و به و مشیر بوسه بخشین مستطیع
و زین سنگین او ایضا داشت و میگفت کلارد وک و را باغبان و را زار و را نگار
و مشایر کتاب را از کا و رالت مخدورات شعله داشت از تحفه کیاست و فوایق
و خود ترک شرمغانان که وایسطا اغوال ملک و مال و داعیه زوال زین و سارگشت
چگونه و چون نکند مضارع پادشاهان را بیای صلی صد خون کند از و سوسه
آغوا و اول الجان بر قتل خطا چون غمزه کا فرد و خیوان غش حویص شد تا غلجی که
باید که تو می بایست مخمصر جی صد جان را بر باد می داد و مزایه و محالطت مجلس السو
و معاشرت اشرار و بر بنیجه دهد قال بعض الحكماء تجتنب صاحب الاعمال قال الکا
شعور من البیاع و انت لا تدري حکم الاخلاق است که خلقی انسانیا و هو مالکة تحصلت
للمر صد دعنا الافعال من غیر طایع کل و کتب است یا طبعی محققان محققان
در کل و ان قیاسات منطق شکل کرده اند و گفته اخلاق با سر هاید و یان و سکا
و انوار معیوم میشود و هیچ امور طبعی قابل تغییر نیست پس بنیجه ده که هیچ علم طبیعی
باشد فرور دوس و جماعت و اقیان بر خلاف این مدعی که معوض تخالف و سار و عند
و مدح و رای جالوس است که بعضی آدیشان من حیث الخلق اند از روی استغفار و دعا

اخباری می بیند رُوح در این طایفه در غایت عجز و قناعت و زنی عجمی که شکر از سر و گردن
 و اثر و تشنه با طبع اکثر احوالات و الله اعلم الخ و اینها و شایسته که مصالح و معانی اکبر
 سعادت و آلوده نیست و معارف غافلانه و بی تفاوت و در حالی شیخ سعدی شیرازی در
 درین معنی بگوید این **نظم** کلی خوشبوی و تمام روزی رسیدار دست محبوس بودیم
 بدو گفتم که شکی ناپسری که از بوی دلاور فووسم یکنه تا سر کل ناحیه بودم و لیکن منافی
 با گل فووسم کمال مشغول دوزن اندر کرده و کردن همان خاک را که در فووسم و تهر پیرایات و فو
 کرده بودم **مؤلفه** ادا هو فی تمام طهر عیب و وصل من اندی که می آید فقلت له لعل
 رسک و غیره و فانی بن زکاک سکون معنی اخبار باقی گشت طبعاً مداملاً فحالت لاورود
 انجی بعد و فانی و خانی و کل العجمی و الا ان اثری بالذی گشت ویدی چون بوی کلید
 کل این اثر از دلفوس نوع انجی که و کل این از یک مشتاقی می باشد و است که در این
 طبع و استقامت و تعلم اخلا و متغیر و متغیر نشود **بیت** تا که روزگار از درازی گشت
 همی گذراند سخن را زدست و گشت خضاء الهی تا که حواله از از حق افعالات گذارد و بر
 هدف و اصل است از اینها از دریم و می رنج روی نمود از اینها می می شود که در هر مقل
 شایسته گون شد و سر و قامت از تراری شکر از زبان گرفته و خلاصه کتاب از اندال و طبع
 انجی و **مؤلفه** بزرگ جویدید بهیچ در دست حالت جویدید و درش بر صفت تبخالت
 قد قال احماک و یا و انجی حلت بعد از و عنکم حالت مغروران حضرت درین سوا و مرث
 مشاورت می هستند و در حد و بر این لایق و محاوره ای جمله بران مقصود گشت که با جلیل
 میا و تحیر عالم و شغال اصدقات فایض باید که داند در تحلیله محبوسان و تحلیله و هو
 اشارت داند **شعر** و لا الذی که انشبت انقلها و اما التی کل کلب لا نعیم بغدال و له

زیاده تا آنکه بکران برآید تحت دین و شوق اندوختن با هزاراناله و شوقش برآید و شوقه با
 این و خامس علوفه را بشمارد و میزند و باور از کما و دروغ و ابله است دست و پا میزند و از غریز
 و اندیش خطا انداخت میزند و باز با فاصت زحمت و غیرت آینه ها با خا و مالک و فلان کرد و در
 یک روز هفتاد مکتوب مستحق اشارت یک شرف ظلام ظلمات و دفع ملامت و اتمام
 میراث و اطلاق و صدقات و اثبات اذرات و تجدید بدشویعات و کسب معجوسان و ثاب
 مایوسان و مسند کشت زخمها و مبارک و اویل صدقات و هزار بار اهل بعد از اطلاق کرد
 و ده هزار دینار صدقات و فقر و غریب را نهد و همچنین بر ماست ممالک و بستاند علی التقدیر
 مؤلف و مؤید و حکم شد که حاکم است بر قراء حضرت خواجه و آیت و بیات اظهار و احوال
 از این اموال و کمر و پیش چهری سنانند و شایسته قار از این عارفان نصیبی و هدیه و حالت
 که در حکم قضا تقدیم و تأخیر و تندی و آوای دعا و عبادت و اولت بود و از آن حضرت معبود
 و حق و عز و کس و مبدء و یا شاره و دعوی و شایسته که در اهل حیات ظاهر است از احوال و عیال
 فایده ای حاصل اند و مرضی شد و یافت قال اقل الله الحکیم الارض و الارشاد هدی و
 اقل الله قری و العوارض سبام و الله هو الای و این المکرر از برای تعلیم اهل بدین و غیر
 خال شد و در جمله شاهزادگان قرآنی و بیست و یکم در ذکر کوه مقبوض بود و از ابا و لاجو
 جو شکرت در کوه دامن کافران چشایه بودند و ارباب غرور و کد سبزه و نقره و اولاد و اولاد
 چکره و ان حکم و مشاوره سلطان ایلامی هم خوابه عدم و از صف احیا کرده بودند
 شعر طاعت سیوف و الله سوشه و دیار حاکم هناك و تر و قافان کشد تا از بعضی مرصع
 موجب قتل پادشاه و کلاکت از غن و نمود سلطان مراب و غیرت که در بعضی کشد و قحاق
 خواهر زاد و جوشکب شعر اعن اذ الله است و است و میخوب و در دست من الشیر الی کتاب

وایند لو حاضر که می خوفم **ر**د مسجد العارضین شبانا صور فی کس نفس تلک الداع بحقیقت
 در جوت شورید و هیچ تقصیر نگرده بودند و کشتان کاکه و احسن تقوییم در شهر و بعضی
 و انوار او که در قانو حسن را رعایت کرده از عون را مستحور کرد ایستاد است و حکم من قتل
 بالحق فی الایستد کار با ایستاد چون ترک جادوی و ساحر بود و غیره غار شافون کر
 ان لم یکن یحرموا الفایقه **و** الشرح فی الامور واحد **ا** و ارباب دیگر خوانین حاضر کردند و
 محرم ستانده بین و ستمانه سخن پرسید ازین گفت و بچاقو زینهار کرده **شعر**
 بجای میسر معن و زود عزم **و** صبت در اعلی الیا قوت من شیخ **و** بلان الان حصص الحق بر
 کشتاد گفت تبیین قدر معلوم کرد بر غایت و بلان استخار محبت الی ان تعویذی و شتلم
 اگر جان من وفا به جان و پیشاید و زندگانی بکند بر در معین قبول می افتد **شعر** روحی فدای
 لا یقصد بی بلادی **ا** ان العبد فایقه الکافور **ب** هر جان کرامی تحت جان دمی اگر چه
 نیست کرامی فله جانت باد **ا** الحان هر چند مانند عزم او ناکوان بود با طیبی خوش خوش و
 ساحر عزم عاشق کنایه و یار صدف محبت گفت **شعر** فان کنت طوبیاً فلا و انت هکذا
 و ان کنت شحوراً فلا یز **ا** التبحر **ا** اتفاق کلما ان التبحر من زایاد دوزخ میسر دان خاک
 دوزخ انداختند **ا** سماعی رشتند از مانند ماهی اگر چه در حسن ماهی بود اضطراب و دوزخ
 جان در کرامی محبت کرد و سخن کفر و ضلالت حال آمد **شعر** اصاب الودی من کان یونی
 لک الودی **و** بین اللواتی قلن عزمه جنت **ه** هیامر **ا** یغیر **ا** محاسن **ل** عزمه **و** یغیر **ا** ناسا **ا**
 هم در حال از حسن بر پیور رخسار ان پیکناه سخا هیکل اشک باران بر عازین دامن پیکانه
 گرفت و عزم از غشای دل در ناله آمد بر و از دل سوزناک آتش افشان گشت و در صحرایه ناکو
 سلطان ایدای می وعتا نکه **ا** الحان از راه بدووده بیاسار ساینده و در بر خیال کار از دست

در زمان گذشت و هیچ از یاد او نماند که بار بود مکر عیسی و سعد الدوله بچشم خود مرای عجم
 معاينه میدیدند و از دست ایام مجسم هتک در می کشید سعد الدوله بنانی ایلی بخون
 شاهزاده غازان فرستاده بود تا که در دیار خود و دیار دولت بر سر تخت ملکوت نشست نماید
 و اینک آن بود که سر کشته از موضع حالت با انشا ریاحه متوکب شاهزاده رسید و اینانرا
 از پیر شمس مخالفان برهاندا امر معلوم کردند که دیار ندادن بر جلیلی منقلبیت و مخالفان
 محتوی انتقامی کردند تا محاسن اینا قاتل از ناغایت سوجیه الطایفه فتن و فساد و ستم
 شر و عناد بود مانند دست بیکرید بدین موالیات در خانه طعنا جار تنبیه طوی کردند
 تا بهرین اجل همان روح اعلا بی از آناه عزایا امور دجوشی و از وقایع انجاشی بهر حال
 چنانکه ندو غل قوچانرا زد و در وی روک خاتون بیک ضربت از عقب برادر و بیک
 رفتار و آن کرد و نیز نوکال و قویوشی بهر ایاق و قنای قنای سعد الدوله اگر کوکب
 سعد و دلش را جمع میبود که در دست سلج صغیرت شمعین و سمرقانه بخانه طعنا جار و
 عاقبت کار خود که عین فنا بود یعنی بقیم میدید صاحب دیوان صدر الدین میبود که در
 شب زوت قاضی بخان بن رفته پیش من فرستاد بخدای تعالی ابرار که از بیخاوشا
 بعه دوستان ایشان دوست و برادرش دشمن بود و الله علی ما نقول و یکس یعنی اگر در
 غم منم ای که هم بین من طعنا جار اخلاص الملک خواهد بود **بیت** گفت که اگر بخون بازدم
 از غصه این با قعه گفت که اگر **المعلوق الشیخ الخالعی** روزی که چون خیال طعنا جار
 بعضی قوای و زکریا را از اطرین ملک کرد و من دوست و ایام درین اخلاصی از غمنا و طعنا
 احدی قیام بقا پیشیدند و غدا و ملت محمدی از بیت القریه میوهی کافران پیشیدند
 معجزات نبوی بر افای و انفس لعان یافت و دست هتک و عدوان بر یافت سعد الدوله

وکمال وانشاء بکند و فرموده شد شایع و کمال و شبان و صبیان و عوالم و بکار و عوالم
 بر اینست و در این موعودند چنانکه در حدیث آمده است که در این موعودند چنانکه در حدیث آمده است که
 در آن شب هزاره چون قندیل را به تابان شد و چون در عشاق روز و ذراع و روزان و شعری
 نصرین سیمار **شعر** ربی ای کفر لیلی سواد شوق کلبا بهما علی اکبر ناز و نری لایم کلا
 و کلا قد بخی علی کلا الفوار بغیر الی کائن نجوم و نجوم کائن شمرا و روز و بان و روزگار
 و ساقی حوالی از الملك از شاهانه ان حالت بخی جان بکشند و ظن افاد کرد و جویان
 و مصلوب خیری بها طالت تا نجوم لایم کلا به کانه و هیچ از بدنه را سبب آن معلوم نشد و موزون
 در شب از این صورت عرب روی نمود بود و پران روزگار بدیده و نشیده ناسد شیبین
 مینک از این کبر و قد سولا ناء اعظم قاضی القضاة فخر بن الزمان در کماله و القدر ابو یحیی
 ناظم امور المؤمنین باطله باغیر این مقامات و مسند و این رسالت شفاعت انعم بر فرمود
 که در آن شب جمعی از اینان با الف موعودند تا خطای بر سطح نام خاتمه آن حالتی که
 مشایخه کتم و آن اند و شوکر که هر که معهود نبوده و موسیسان در خاطر و اذهان نیاست
 تخرج نمایم بعد از احتیاج تمام بر نال و رفتم روی زمین مانند قندیل و السمان از دوا هر که
 سلا و شاد و شاد کردیم تا به کمال نارت مجله قیام می نمود **شعر** ربه فقه فقه فی النور انما
 و تکریم فی الشفاء الم التیم **الله** بر خیز و اول شایه خون بیا بیاری بر نور و شاد و شاد
 روشن و بر طوایم نهادند در خاطر اند که سبب این عادت خالی ناز و انری خطی بر اند
 بود تا به آخر وقت که در موعود بود که این اخبار صحیح است و انرا بافت بر نال و در و در کجایه و در آن
 بود بر موعود و در موعود شدیدی در شهر ناز و انرا فرود خفته بودند **مضارع** و در موعود
 بیکبار لا شفاء بر همان ایام مفعول کمال اللی سواق قد نازا قلما اصابت باخو له و به **الله**

يُؤْمِنُونَ وَتَوَكَّلُوا عَلَى اللَّهِ لَا يَصِفُونَ أُولَئِكَ لَمْ يَصِفُوا حَقَّ حَبِيرَتِهِمْ
مُؤْمِنِينَ كَذِبًا يُصِفُونَ تَدْفِقُ قُلُوبُهُمْ عَلَى الْبَاطِلِ مُعْتَمِدِينَ عَلَى مَا يَدْعُوا بِهِمُ الْقُرْآنَ
حِينَ يَذْكُرُكَ إِلَهِكَ لِيُخَاطَبُوا عَلَى الْأَرْوَاحِ مُنْكَتِفِينَ عَلَى الْأَرْوَاحِ وَتَمَاطِلُ وَتَلْمِزُ
الْأَرْوَاحُ حَبِيرَتَهُمْ وَتَقْتُلُكُمْ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ فَمَنْ وَكَلْتُمْ أَجْنَاحَ وَرَدَّ عُنُقَهُمْ فَمِنْ دُونِهِمُ
كَرَدُّ وَمِنْ دُونِهِمُ عَلَى اللَّهِ عَيْنٌ ذِي شَأْنٍ يَنْفُخُ نَافِثَاتٍ يَفْقَهُ الْبَابُ بِبَابٍ
بُرْكَوَاتٍ لِيُطْرَفَ رُفْعُ مَسْكُونٍ مُشْرِعًا وَدَرْتُمَا تَبْلَا لِيْلَامُ قَوْمٌ يَهُودُ الْبَيْتِ
يَكْفُلُ مُتَدَلٍّ وَمُسْتَأْصِلٌ يَكُونُ وَمَا لِي بِشَأْنٍ بَرَاءَدَا عَرَسِي دَشِيرٍ وَمَا لِي بِشَأْنٍ
يَعْمُ وَصَبِيَّةٌ وَلَا تَحْلُو الْبَلَدُ وَتَجُوعُ وَدَرْتُمَا تَبْلَا لِيْلَامُ زَيْلَاتُ أَرْضٍ نَعْدُ
أَعْيَانُ يَهُودُ بَارُوتِ مَالٍ وَفُتِحَ خَالُ الْبَيْتِ مَالُوتُ وَأَفْلاكَ كُتِبَتْ دَرِيضَالِيَامُ
عَالِدَةُ الْبَيْتِ عَلَى صَاعِدِ الْوَاعِظِ الْبَيْتِ مَفْضَلُهُ الْبَيْتُ فَصِيدُ كَسَالَةِ سَائِرِ الْبَيْتِ
وَنَفَاسُ رُوحٍ وَرَوَانُ دَارٍ وَرُزْنُ وَرُزْنٍ قَطْعُهُ الْبَيْتُ بَرَقَعُهُ قَوْمٌ يَفْقَهُ الْبَابُ بِبَابٍ
عَلَى الْبَابِ الْمَجْمُوعِ شَمَائِلُ الْبَابِ كَرَدُهُ وَتَحْلُو الْبَابُ زَامِرُهُ مَلِكُ الْبَابِ الْبَابُ
وَالْبَيْتُ رُفْعُهُ مَوْجُهُ كَرَدُهُ الْبَابُ شَعْرُهُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ
وَالْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ
كَمَكُونُ الْبَابِ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ
سَعَاءُ الْبَابِ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ
يَالِ الْبَابِ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ
فَأَنْتُمْ شَرُّكُمْ سَلَفْتُمْ وَلَنْتُمْ غَرَابُكُمْ شَرُّكُمْ عَيْنُكُمْ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ
مَنْدُكُمُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ الْبَابُ

فَجَاءَ اللَّهُ رُوحَ سُبْحَانَ الْعِزِّ فَلَمَّا بَلَغَكَ رُوحُ الْعِزِّ الْمَلِكُ الْقَائِمُ بِمَا يَشَاءُ وَفِي الْحَقِّ الْمَلِكُ الْقَائِمُ
فَأَعْيُنُوا لَنَا دَعْوَتَهُمْ قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا طَعَامُكُمْ هَذَا مِنْ عَمَلِكُمْ وَذَلِكَ الْقَامُ لِلْعَمَلِ الْمَلِكِ
أَبْلَاكُمْ حَتَّى يَصَارَ بِهِ وَمَا عَلَيْهِ مِنْكُمْ ذَلِكَ أَشْرَافُ الشَّيْءِ فِيكُمْ طَاعَتُهُ بِمَا تَأْمُرُ بِهِمْ فَتَكُونُوا
بِحَالٍ بِرَأْسِ اللَّهِ سَيِّدًا ذَلِكَ أَوَّلُ الْوَسْطِ لِلْمَلِكِ الرَّاهِدِ الْعَالِي بِطُغْيَانِهِ وَأَمَّا لَهُ فِيهَا السَّكَنُ
بَعْدَهُمْ لَمْ يَكُنْ يَحْمِلُهُمْ جَنَّةُ خَلْدٍ بِرَأْسِ اللَّهِ رَعَالَتُهُ فِي قَبْلِهِمْ هُوَذَا وَاقِدُ هَوْدِ الْعَالِي
وَتَحْتَ الْبَيْتِ الطَّرَافِ لِكَيْ يَصْدُرَ كَوْفُهُ وَسِرُّكَ فَاهُ فَاصْطَلِعْهُ يَوْمَ ذِكْرِهِمْ حَتَّى يَكُونُوا
دَرْشُ عَائِثَ غَائِمِ الْبَطَالِ يَا دَرْجِيًّا بِرَأْسِ اللَّهِ إِذَا رَفَعَ جَبِينَهُ يَرْفَعُ الْبَرَّ
فَصَرَفَهُ اللَّهُ بِرَأْسِهِ وَبَيَّتْ نَفْسُهُ شَيْءٌ قَوْلُهُ يَوْمَ الْمَدِينَةِ لَا تَسْتَوُوا إِلَّا الْأَمِيرُ الْكَافِرُ الْفَظِي
بَلَاغُ الْبَرِّ لَعَادِ خَيْرِيكُمْ كَلَامُ الْبَرِّ بِأَهْلِ الْحُكْمِ الشَّيْءُ وَهُمْ دَرْجِيًّا لِيَوْمِ الْبَرِّ
الْبَرِّ بِرَأْسِ اللَّهِ فِي رَأْسِ اللَّهِ دَرْجِيًّا لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ حَتَّى يَكُونُوا الْعَالِي الْمَلِكُ
بِالْمَلِكِ عَزَّ وَكَلَّمَ الْعَالِي فِي الْمَلِكِ عَزَّ وَكَلَّمَ الْمَلِكُ قَبْلَ الْبَرِّ وَالْأَمِيرُ
الْبَرِّ وَالْمَلِكُ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ
دَرْجِيًّا لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ
طَرَفِيًّا لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ
تَكُونُ وَيَكُونُ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ
مَنْصُورٌ يَوْمَ وَيَأْتِيَانِ وَمَنْصُورَانِ أَنْهَكَمَ يَا سَائِمًا وَرَأْسًا لِيَوْمِ الْبَرِّ
تَمَامُ دَرْجِيًّا لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ
أَوَّلُ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ الشَّيْءُ لِيَوْمِ الْبَرِّ
الْإِيمَانُ بِاللَّهِ مَذْهَبُ النَّاسِ حَقِيقَةُ الْوُجُودِ فَاتَّخَذَتْ دَرْجِيًّا لِيَوْمِ الْبَرِّ

به اینجه نرسید و در میان اینها رزق از آسمان نرسید و اینها را با خود و اینها را با خود
 داشت و طاعت و عبادت و غیره و در آفتابان یا آن یا را حرم اگر اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 بیکدیگر که قادیان را از اینها نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 از سادات کرام و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 بیکدیگر و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 سکر و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 التوبه که از روی غیبت و غصب و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 الیه و انصار علی و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 در خلا و ملاحضات و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 و غیبت و غیبت و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 که بیکدیگر و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 میفرمود و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 کردن و طاعت و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 اغیار و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 و معادلات و در زینت و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 ترویه نهاده بل از معنوی و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 خسارت و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 بود و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید
 قدیمی و اینها را نرسید و اینها را نرسید و اینها را نرسید

دارین و تفسیری مقاصد بالین دانسته اولیا اعراض اولاد و اعیان که در حدیث جاوید و بنا
 شایسته و هادیان قام قائم فتوی بر ایشان حکایتی بر عتباتی تویم الشاد مرشح و معتبر
 عالم و زهر و فضا اشیای را بنابر ادب و موشح **مضارع** و همداد عالم و بنده شایسته **شکر** و لا
 علاج مقاصد المسایل بر کا و کافله اگر کن باوی لری در خاطر او و ذکر مقربان حکایت از روی
 اخلاص و مودتی از کی که بان دنیا شایان و فضل الشان دارد و اطراف اطراف شانه و اکثاف اطراف
 اوستا و مریدان را رفته و نایب و موقر و مستند استغنی السبیل عن النصاب جویای یکدیگر
 شیطانه اضا و طایب نموده از بس بطرف **مضارع** که اطراف قصد امور دیم استخوان زدند
 بقدر انجمای کمان ساطع گردد و عارض صدق و معاطف اصداع التماس نشان شود که بعد
 از زبان خلافت خلفاء و راشدین و رسول الله علیه و آله جمعی دیگر خلفاء که سالک سالک
 یقین و مالک مالک تقویین بودند با وجود انکار از عهد منمونی بکوت و غیره و غیره
 مدتی قریب بود و جماعتی از ایشان بعضی بخیر از برای العین دیده یا از کف او کمان شنیعه
 و شرف غیر الهی و فی شتم من بعضی بکوت و کف او کمان شنیعه و شرف غیر الهی و فی شتم من
 طاعت و تبعات ایشان بخیر ظاهر و آن هم معاویت مسلمانان و حمایت مسلمانان و تبعات
 خون و زرافه و کوهها و جوار باعدت و عهد و پیمان و از اول و حسیه و ساختن و ساختن
 ایشان در اختصاصی مملکت و استحقاق قواعد دولت و اشاد و ساسا بر عتبات
 و آبادی اهل بدعت متکرمین گشت و در چنین زمانی که در راه باجرت بقدر قصد سیه
 و ذکر احادیث مزوی که علی القطار و حزام باجرت نموده و مالک روی زمین دانه فضا
 شجر بکمان افتاده و از روی افتاد و اضطرار بخلاف و طاول و عتبات ایشان بر روی زمین
 آورد و طوبی و کل ما بقیه المرافقه که کینه سیه صدقه سیر و شجره و غیره منمونی

تجارت صافی نیست صلوات علیک که در دنیا نیست مصالح بدین و نظم ساختن بدین نیست
اجتهاد و تامل جز محض تأمل و تاملی و تاملی لطیف بود و تاملی سست بود و هر کافه است محمداً
واجب کاروم باشد از دست این لغت و این لغت از این لغت که در این لغت و این لغت و این لغت و این لغت
او نیز از این لغت و در این لغت و در این لغت و در این لغت و در این لغت و در این لغت و در این لغت
و این لغت که در این لغت و در این لغت و در این لغت و در این لغت و در این لغت و در این لغت
صلوات الله علیه و الله لو کان الله یعد العباد لکن الله لا یعد العباد و الله لا یعد العباد
این ایام و مقتدا و خلیفه و مجتهد و عظیم است **مصلح** و مصلحی القوم عن الشیخ
چون کلاه کوشه دولت بود بلکه کوب چار و فلک شکسته شد و نادر و نادر و نادر
ایشان فروخته شد و شکوه و طغیان و نوین و یکسان و یکسان و یکسان و یکسان
از جوانان مملکت خاکی را معین کرد و ایند نامتکم تعیین خانی امور مملکت مختل نشود و اما
حما و در این طایفه بود و منتظم است احوال در صد و ایند و در ایند و در ایند و در ایند
چون در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند
و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند
آنالیک یوسف و شام و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند
از عین بن ملک نفعه الدین هزاره و خمر زاده سلطان رکن الدین سلطان کرمان شهر داری
صاحب مملکت بود که در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند
و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند
ناپاک کران شهر و مملکت داری و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند و در ایند
الفضل و الدین داری **بیت** سالها لغت یازد فلک چو گمان فقه ناچو نوشه سوار ایند و در ایند

و در شطاطه و قسید و نظیر جوانی و نظیر **بخت** چو بکران نازنی بر من تاجی و زاهو بکر
دشت پر دایحیه و لایق مغرور و صیقلی سرور و خوشی موفور داشت و دست هزار سوار
تبع زن گستاخ کن خنجر کرد و زین بر آید اندازد که هر چه فرمان شدی در مقام صدق
طواعت گفتندی **بخت** بخدایت همه تن میان بسته ایم بهر ناز و ناز و خوشی و نام
و نایب حاصل و شرمناک تر چو افشاندن بخد فرمودی و با اهل حکمت مولای حق خجسته
بیمون آثار انا قاتل خون غایب و نظایر غایت محظوظ گفت و او را بپوشان و با او
خواند سبک اند چون رایت شیر بکر ایمنان بر عزت و اضافت جهان با تمام ملک فحشه و
تفریح حصانت و احوال ایشان نصرت کرد در آن مضائق و معارف و شعاع و ملامت که
دولت الحالی را پدید آورد و قیام و صاعدان مطامع کشیدی و سبیل در بغداد را
مصاب و بهاری و غیاض و البام متحد نمودی لشکر کشیدی **بخت** در آن شیعیانی
مرد درشت و زماهی شکم دهن بر باد داشت و با او فرمود تا لشکر باریان هر یک بر آن عمل انچه
تیری با خود برداشتند و انواع انگار که اعضا از آن بهشت وارد است در هم زده و مانند
پیش نجف به یکدیگر ملتفت شده می بریدند در مصیبتی آن تنی چند از لشکر چنانکه
جنلی چل و مقصم ساخته و در زمین بجزیل از سر جنون و سبک بیهوشان شده بخت زخم
بیرون آمدند و حوالی پاشاه فرو گرفت چون بیاد واکد و سعاد بود سوار آنجا کردند
تک و بوی نمودی ایمنان از مرکز میون پیکر فیصل هیکل الهی و عجلان و نصر و زاری و
خرات از بوی هم آمد و یوسف شاه و در یک رسید چون بنو خال و عذر و فریاد
مشاهده کرد با جوانان لشکر خود **مولف** هم من صفت آن را بفرمودن فرمود اهل ملک
بر هم بر نایبان آن لشکر بکشت صورت را بفرمودن کرد آید و ایمنان از آن سوار با کلاه و اد

دیجی

پلک

بدین مقامات میرزت یافت و دائم خطب شجاع نظر عیسی خانان بود و چون بدو عرض نمودند که آن
 چون از کین تیر و دی بکوشش و دشمنی غلبی خرابید و زان بختی از این جهان چون مرغ از سیر
 شاخسار فرو و بان و زویر و زو ساعست و لغت و زان زبان خوش و بد رسید **شهر** مان من بان
 و القوا و القوا و الیمان الیمان و الشکر الشکر و زو شل انانک افرایا بکرم و زانست قائم مقام
 کشتار سر و قات شنان و زو غارت شیطان و القبا و عیسی من الجون کشتار سر و قات شنان
 و زو لغا و یوان و یونس کشتار شکر و زو غارت شیطان و القبا و عیسی من الجون کشتار سر و قات شنان
 از دها و یوان و یونس کشتار شکر و زو غارت شیطان و القبا و عیسی من الجون کشتار سر و قات شنان
 کرد و از اشارت این سخن کرد باقیه لفظ جامع مصالح جهان و مسکن انام و مهان همانان
 من طلب الا لایقیه فاستعنه ما یجیر و من از اسیب الدنیا زاده لایقیه ما یجیر فاستعنه
 هوس و سحر و کاف و غافل ماند و عرض داشت که ولایت کوه کیلویه مصاف و قاصد ارضی است نشان
 افتاده و از قدیم الایام باز آنجا داخل و غایطه و انانک بکوه بود اگر چه بخت حکم بر علی و
 کرد و قتل آنرا محال است نموده زیادت از آنچه معز و دیوان فارس است و بخت از اندر ساریه الید
 فی لایقیه و کوه کیلویه باریع صادر شد از درقبست و تصرف گرفت حکم شراز
 عرض داشتند که کوه کیلویه باریع بختی افتاده و من جدی حال میان شراز و زو اگر
 از تصرف فارس هر من افتد استصطباط از آن مملکت بزمی و و غافلستان از غافلانه قصد
 و قعود و نوصون ماند چون این سخن از بخت است مبر او بود بکرات باریع آوردند که باز بخت
 مملک خود که زان نزع ممکن بگشت و افرایا بایضا و عذر و علیل و شکستیم و بریز
 بسته نگردد قلعه و مانع است که بخصایک و مناعت شهنشاه است مستحکم کرد این و
 کوئو از این بقتل آورد و مکتوم و عرصه کوه کیلویه را بقتل کرد این هم بود و هر سالان لشکر و

وَاَعْقَلَ قَوْمٌ تَقْوِيصِ كَرْدَ وَاَوَّلًا يَانَدَه مَرَادُ بُرْدُ هَر يَكِ نِيَشَتَا شَكْرِي سَرَارِ رُوِي وَ يَكَا وَ رَدَم
 صَفَدِي كَا مَنكَارِ **شِعْر** وَاَطَمَنَ مِنْ مَسْ خَطِيَّةٍ وَاَضْرَبَ مِنْ جَسَامِ صَرِيحٍ وَاَوَّلُ خَرْدِ يَنْتَوِي
 مَرَامِ رَدَمِ وَ بَرْدِ مَحَلِّ بُرْدِ وَ رُو عَيْتِ شَهِيَرِي وَ شِيُو مَرَلَكِ دَارِي بِالْاَدَابِ وَ خَصَالِ اَلْمَقَاتِ
 جَمْعِ دَاشْتِ دَسْتِ چُونِ اَبَرِهَا رَهْطَالِ وَ تَغْيُشِ چُونِ سَتِه نَكِيكِ چُونِ اَوْتَالِ چُونِ بَرِي خَالِ
 مَدَقِي كَدَشْتِ بَاغِي جَمْعِي اَزْ اَقَارِ بِي رِيَتِ مِيَانِ اَوْرِ سِيَابِ قَوْلِ بَوَاسِطَه كَوِهِ كِيَا تَوِيَه
 مَنَاشِوَتِ وَ رُو عَيْتِ قَا ئِمِ شَدَا اَوْرِ سِيَابِ لَشَكْرِ كَرْدِ **شِعْر** اَخُو اَلْمَرِيَانِ عَيْتِ لَهْ اَلْقِي
 عَصَا بَا وَاِنْ شَرِيَتْ لَهْ اَلْمَحْبُوبِ قَوْلِ بَعْدَا نَهْ طَارِدَه كَرِيحَتِ هِي شِيَرِ نَامِدَا اَوْرِ سِيَابِ
 اَوْتَا هَلَتِ بَرَادَرِيَانِ اَو كَدِي شَه كَرْدِ وَ بَا زَا شَمَالِ اَلْمَا لَطْفَاتِ نُو شَتِ وَ سَعَلِ بَرِي خَالِ
 بُرْدِ كَرْدِ وَ بُرْدِ اَخَا زَهَادِ وَ مَوَاسِيَه وَ مَعْمُودِ تَا كَدِ بَا فِتْنَه قَوْلِ اَلْمَرْجُو عِتِ مَوْدِ اَوْرِ سِيَابِ
 اَلْمَنَاسِ كَرْدِ اَكْرَمِ اَهْوَالِ مَصَافَاتِ اَزْ كَدِ اَوْتِ اَلْمَخَالِفَتِ مَصْفُوشَه وَ مَوَاسِيَه مَعْمُودِ
 مَوْدِ كَدِي شَه جَلَالِ اَلدِّينِ وَ بَرِ اَوْتِ اَلْمَقْتَلِ اَوْدِ قَوْلِ بَرِي اَوْتِ اَلْمَقَاتِ نَقَارِ اَوْتِ بَرِي حَيْفِ
 اَوْدِ وَ قَفَا وَ مَرُوتِ وَ وَفَا اَلْبَسِيْلِ خَذَرِ وَ جَفَا مَجْرُوحِ كَرْدِ اَلْبَدِ جَلَالِ اَلدِّينِ مِي كَنَاهِ
 بَرِي مَتِيغِ اَزْ شَه رِيَتَانِ وَ مَوْجِدِ بَرِي وَ كَرْدِ وَ تَقْضِ عَمْدِ وَ اَدَا شَتِ وَ عَاوِيَتِ هَلَا اَلْقَرِيْنَه
 اَوْرِ سِيَابِ اَحْكَمِ اَوْتِ مَعْدِ بُرْدِ **شِعْر** وَ مَلُومِ بَدَلِ اَلْمَلِكِ لَهْ قَوَّةٍ وَ مَظَالِمِ اَلْاَسِيْبِ اَلْمَظَالِمِ
اَوْتَا لَه نَه كَرْدِ نَكِدَه بِلَدِ بِلَدِ بِلَدِ كَشِ اَخُو دَرِي نَحِيصَتِ نِي كُوِي سِيَرِ وَ نِي كَرْدِ
 اَوْرِ سِيَابِ اَزْ اَوْتِ اَلْمَقَارِ اَنَهَانِ پِي شَرِ كَرْدِ وَ اَلْمَخَالِفَتِ اَلْجَوَابِ رِي شَتِ دَرِ قَلْبِ اَلْمَخَالِفَتِ وَ
 قَوْلِ اَلْمَرْجُو عَيْتِ وَ تَا بَعِيْتِ رَا يِ جَوَالِيْنِ دُو كَارِ نَكِدَه اَزْ اَنَسَدِي حَضَرِ تَخَلُفِ
 جُنْتِ وَ مَنَاسِبِ اَمْرَاءِ بُرْدِ مَهْمَلِ مِي مَانَدِ تَا خِيَرِ غَارِ صَدَا وَ عَوْنِ بَحَانِ بَرِي رَسِيْدِ اَلْبَحَانِ
 كَرْدِ جَمْعِي اَلْمَالِ اَلْمَدَه بُرْدِ وَ نَكِدَه رِي شَلِ اَوْدِ وَ بَرِي حَيْفِ اَلْمَخَالِفَتِ وَ اَوْتِ اَلْمَقَاتِ وَ مَوْدِ عَزِ قَرِي حَيْرِ

وانه از عن شانه گشت و تمامت از آنها از حسیب یا امغول فریضه گشته کرده بود
 مذکور میسر صادر و وارده خبری میسوار و دشت باندیشه کرد که و فسانه خویش و بیگانه
 درضا طر محمدرضا اینک در دور دولت مغول سهری شده و کار سلطنت این طائفه به نهایت
 کشیده و از روی احکام نجوم پادشاهین مسلمان خروج خواهد کرد و از تیرای مملکت از تصرف
 مغول و امیر گشت چون از اطراف و پیشانی خونه اسلام بوفور قدرت و کثرت لشکر او
 مستثنی است لاجمله مراد از آن صاحب دولت شاهان بوجود است و که در این بیت کونج
 بر طایفه حال حاضر و بریده **اقم لوفقه** برور لنگه بود وقت کجی از پنج بوقت سائده رسد و
 دولتی و زوال بود مناسبت کار مغول و پنجاب بود و در این زمان طایفه و استعجال و دقت
 ایحال قول بالشکری بددا منفا هان شد و ایلجی و بناد و ایل و جلالت الدین و زبرد الملک
 داشتند ایشان از تصرف و بمنزل باقی رساندند شعله ایجا ماند و بود منوط عاچار نوین
 از قبول حکم منع کرد و در دعوی آن طاعت سجده با خشم امیر و قهدها و هول اکثر فرستاد
 و خود با فوجی دفع بجای شکر ایشان را از دروازه بیرون راند و عافیه سوار پیچید و
 پنج شایعستان و پیروز را بید و و ایندند و او را قتل ورده سواران بجای کردند و باقی از آن
 پی باقی و هنوز منشیع خان شد و منترم مر اجعت کرد بعد از آن قضایه و ملوک را با نفا
 طاعت و طاعت را پیش شدند و گفت باز از ای محاربت و محاربت باقی نیست **پیت**
 بر پیچید و رنک و در خورشید میوی بنشیند و بجزیم اگر فرمای و دل برادر خود سلغور شاه
 در فرستاد لشکر کور و بیکه کورمان در فرستاد سلغور شاه در خان و خواجیه ها را از این
 فرست و تکه را بنام افراسیاب پیش فرمود و در شهر منامی بنا کرد و پادشاه افراسیاب
 را ملوک مسخر او را و این خاست از جمله عاچار ایام بود **شعر** بالاین قبضه و بجزیم خلا لک

لَوُفَّحُوقُ قَاصِمِيٍّ وَفِيهِمُ الَّذِينَ يَسْتَحْفِزُونَ قَدْرَ هَيْبَةِ الصِّدْقِ عَنكَ يَا قَاسِمِيٍّ وَانْقَضَ الْحَقُّ عَمَّا كُنَّا
 نَحْتَدِيهِ لَأَمَّا نَحْنُ لَمْ نَحْضُرْكَ قَاصِمِيٍّ جَمْعِي الْأَوْلَادُ وَنَوَادِرُهَا هُنَا كَمَا هَلَاكَ رَجُلٌ بِأَنَّهُ
 جَنِبَ فِتْنَةَ مَا نَظَرَ أَكْرَدَهُ وَنَدَّمَ كَثْرَةَ سَوَادٍ وَنَسَلَكَ دَوَائِلَ رُشْدٍ وَدَاوِلَ نَازِلٍ أَوْعَاوِيَانِ
 خَوْفٌ مَحْضٍ يَلِدُ مَا قَاتَلَ بِسَاءِ أَكْرَدَهُ وَدَمِي يَانَدُ جَنْبِي أَوَّلَادُكَ الْيَوْمَ عَادَ جُحُونُكَ كَيْفَ
 سَعَادَتُ عَالِيَةِ الْيَوْمِ وَسَاعِدِيَّتُكَ مُسَاعِدَتُهُ زَيْدٌ شَاهِدٌ أَوْرَثَكَ وَكَثُفَتِ السُّعُودُ شَاءَ بَعْدُ أُنْ
 دُوْنُ شَيْءٍ مَا مَعُودُكَ الْهَيْدُ وَيَلْحَقُ وَبِالْقَدْرِ بِرُحْنِ اسْتِعْيَانِي لَوُفَّحُوقُ آخِرُ أَفْخِي حَسْبُكَ وَادُو
 بِرَيْحِي عَظِيمُ فَوْحٍ يَكُونُ مَشْرُوفٌ بَالِدُكَ قَوْلُ الْأَفْزَانِ بِرَيْحِي مُرَوِّجِي وَمُسْتَظْهَرُ بَرِيحَاتِ وَبُرْجِي
 بِهَيْبَتِ أَوَّلِ الْيَوْمِ دَرَاخِرُ أَمْرٍ أَوْ قَالِي الْإِحْدَادِ جَعَلَنِي الْغِيَاثُ مَقْرُونٌ وَلَوْ لَحِقَ مَوْتُكَ بِخَلْقِ
 قَوْلِكَ شَفَعُوهُ جُونِ دِيدِكَ يَكْ دَهْشَتِي بِكُلِّ مَلَكٍ بِرُحْنِ جُونِ إِصْفَاعِهَا لَمْ يَسْتَخْلَصْ شَيْءٌ مِنْكُمْ
 وَخُطْبَةُ بَارِعَا وَالتَّغَايُرُ مَخْطُوعٌ إِلَى أَلْبَانِكُمْ كَيْفَ زِيَادَتُ تَرْكِيكِكُمْ وَتَوَاتُرُ طَائِفَاتِ الْأَسْبَابِ وَفَتْحُ
 بِرُونِكُمْ دَوْرُ سُرُورٍ بِرَيْحِي عَالِيَةِ غَوَايَةِ بَرَاوَرِ **لَوُفَّحُوقُ** دَسْتِ تَوْبِيحِ حَسْبُكُمْ بِأَمْرِهِ
 كَابِرُكُمْ كَدَسْتُ وَفَرَجَاتُكُمْ كَرَسَكْتُكُمْ وَخَوْفُكُمْ بَرَدَ وَكِدْلُكُمْ بَارِعَا وَفَوْسْتُكُمْ بَرَدَ
 وَبَيْتُكُمْ بِرُونًا نَادِيًا كَفَا فَوْزًا أُنْصَبِيَّتُكُمْ أَيْكَ وَبِالْطَّرِيقِ أَيْكَ الْإِثْمُ وَالْأَمَلُ وَالْخَدِيجُ
 الْقَدَرُ كَرَسَاخَتْ **مُضَلِّجٌ** جَدَّاهُ عَنْ الْحَقِيقَةِ قَوْلُهُ كَذَشْتِيبُ الْفَكْرِ وَخَيْرُهُ كَوْنُ مَلَكْتُكَ بِأَوَّلِ
 مَشُورَتِ هَيْبَتِكُمْ أَوَّلُ مَلِكِيَّةٍ سَاعِدِيَّةٍ بِرِزَاخَتِنِ وَرِزَاخَتِنَا بِرِزَاخَتِنِ هُنَا سَائِلُكُمْ
 نَمَامُ وَعِيدُكُمْ عَادِيٌّ مَوْعُودٌ عَادِمٌ اسْتِخْلَاصُ تَوَالِجِ عُرُقٍ شَدَائِفُ أَيْبِ مَصْنُوعِيَانِ يَابِغُكُمْ
 وَتَوَمُّدُكُمْ كَرَنِيَّةٌ كُلُّهَا الْفَكْرُ بَالِدُكُمْ جَمْعُ أَعْرَافٍ جَمْعِي وَنَسْلُكُمْ أَيْبُكُمْ كَرَدُكُمْ كَارِشُ الْخَدْرِ الْخَدْرُ
بَحْثُ الْإِحْدَادِ سَائِلِيكُمْ خَوْفُكُمْ سَاخَتْ جَمْعُ الْفَرَادِ أَيْ بَرِيحُ الْخَسْفِ هُنَا مَلِكُ الْخَدْرِ
 وَخَدْرُكُمْ وَتَوَالِجُ الدِّينِ الْإِلَاحُ وَكَلَهُ وَنَسْلُكُمْ فَتَوَلَّى قَوْلُ الْبَابِ وَفَرَاغُ سَائِلِكُمْ وَفَرَاغُ

تا بحین رحمتش انوار عاقل و بعد بر سر او بود لشکرهای صد لشکر و انواران دعوت
 بالانوار کرد و اندیشه ایشان آن توابع الحکم خود ساختند و بدو شکست و باس هر بی تمام
 داشتند و چون ایشان را از پیش برداشت بی حاشی و طاعتی قاصد او کرد و درین قدر اندیشه
 میکرد که اگر از شهری نریزانی عالمی نهی و از لشکر بی گمان و بی و از بی شهری که شود چه و
 او لشکر معول از قصد و غیر یافتند و طریق حرم و پنداری که پنداری اختراع ظاهر ایشان
 سالار گشتند تا مدت آن زمان بیرون و در سکا بر پنهان شدند و هرگاه و سیام باز و فرزند
 و ماسی بر جای نگذاشت و میرا اتفاق در راه میان تابع الدین لالا و ملا حضرت سبقتند
 در لشکر کشیدن مساعرت که دلیل خذلان هر کس باشد ظاهر شد هر یک بر امر خود و غیره
 ملا کهیم فاعله بعلمت کینه مشتم و مظهر کینه بود باک کردند و شدند ملک نصرت پیشتر
 میومع قاصد معول رسید و این بود و لا و بی علی القوی و سر پیشند و علم برافراشت و طلب
 فرود کردند و آن هر که استماع از سیر و بیات معول و بی حاشی و کان کل معول شعر
 درج تو افروغ و بی حاشی و هم عفا و سود و عذر و غم مساول ایشان کردند و از سوی و راجع
 انواع لشکر از خود جدا معول چون داشتند که قاصدان نادان بر بسترها و دست طالب
 استراحت و در معوز ظهور و ملاک معول و کمال اختیار خواستند و در مقابل و جنات
 دست و در اند چون چنگ زد تاگاه مانند سبیل که از قلا و خیال در رسید و دفع ممکن نکرد
 با ایشان معول و بی عفا و الطیور بال کال کشته و بیانی و جزع جان دای بنافذ بر
 ایشان زدند و بیات طوخیال الدین و شکله با سبیل از اول و با سبیل از اول و با سبیل از اول
 ان سبیل نام قلا اما و انتم و اساختند و بر فراغ علم ایشان را محافظت میکرد و طلب میکرد
 لشکر چون شعار خود را بر فراغ داشتند و قوج اوزده بر رسیدند و چنانکه منصوبه مازنی

[illegible]

[illegible]

میگرد و میگفت **بیت** بنده دهنش دهنش بکمان **بجز دهنش دهنش بکمان** چون شاه
 شطرنج در در نظر از رخ دشمن ندیداخته بر عزم بخشش بجز قلعها و بر رفته ملایم
 برافشاند و بزبان انصاف بر خواند **شعر** و فی الجمله ما جویست نفسی و لکن فی الجمله
 کالغزالی چون مجال توقف نکند از چشمه میم و صدایم بود و مکتب قرار گرفت از نقطه
 جیم نایح الدین لا ایا را گفت تا خطای صحت پیدا و غایب است قدیمی است چندانکه
 او در قمار است بکند لا ایا با بالاد و بیت تیغ خون بر زو و کجاسا مان تنب و توقف است و
 نیز در کوفت ما بوی رسید **اوی** نه هرد از کوشی افرا سیاب بود چنانکه هرد از کوشی
 افرا سیاب سبک نصرت کنگر را میگوید **باید** با عقیل خود رجوع کرد و بی همتی عنان زلفت
 و بینه ست طولانی رفتن را سیم خدمت را با تپید زلف قامت کرده گفت ما برادران را
 بپند بک خضرتا نه کرده **ایم** افرا سیاب قلم بر جاد و عقیان نهاده و از شاه را و رشاد
 و سداد و در افتاده و در بر میده از روی اضطرار محافظت مصالح را با او نهاد و پیش گرفته
 بودیم اکنون چون زمان فرصت و قدره خدمت طولانی دست داد من بخیر باش از
 عقیل او روان شوم و او را از قلعه بشیبا و در طولانی این تفر بر موافق افتاد و کنگر
 با و بی هم فرستاد و وصول نصرت با ایا ان قلعه و خروج افرا سیاب بر عزم نوبه نیجا
 مالک شیلک ساعت تقدم و تاخورت داد ملک نصرت در قلعه رفت سیمانی از ان
 افرا سیاب با طیفی و زده نجا یافت این اثر بگرفت و پیش طولانی و زدن لنگر مغولان
 زاده است هتک و فک کشته کرد و زان و در خزان بر پوش لرا اسیر میگرفت و رسته
 و کله و خانها را که در مغال را کذا و مضیات و اکنا و جبال داشت بودند بغارت پیروز
شعر فکر افرست خفا و کز الهت جینک **و کز** اوجعت قلبا و کز اذعت ظفا **فکرم** قدامها

يوم مريم خالق وقد نعت مريم خالق القاب والشفاط لاداي قاصدا لكنت ملك
 نعمت الجانوة افسان داد واز انجا بالشكر من الجنت كذا على ابي طاهر مكرم برفا نون
 عقل خراشد وچندین هزار خالین سقیده ام انعام وعتد بے رعد با عیال انداخت
 وحققت عقل وقلت شهنامش وپی شایق لوزة امارا دی وحقه بود بنظر و شاهده
 رفت و رفتی نام و شکستی نام و اختلالی بحال و کسری بهیچ یلخالی اینان غوما
 راه یافت و خصوصاً الفریاب شجره داعیه عصیان و سب و عاتل خندان کشت قتلگی
 راسته چون عروسی تو خسته انطیقت هلال و رسوم امن و سلاط غاطل ماتند
لؤلؤ لب و جاهت بهیچ انز و لست بود صبر و محنت بهیچ سائل امل خاک شد
 از کلمات ابونصر مشکانت العاقل من لا یرفع رايه الا بعد الثقة باستغلامها
 ولا ینح نار الا بعد التامه لا کمالها البعکات بماله عقل از ادب الی واضع و مرشد
 ناصحت نادرسوا رخ حالان و تبعه استنداد اختر از نماید و طایف کا بهار
 بدیده و کزرت دور بین نظر کنند و خیر و صاب و بین و برکت در طعن و قامت رفیق
 و هم نشین کرد **لؤلؤ** و لا ینبغهم هر کسیرن انشاء الله تعالی وحده و الصلوة

علی بن ابی حمزه

قلم الجملد الثاني و يكون الجملد الثالث كما ياتي في الثاني عقيب المثالين
 والمثلين في العالمين والصلوة والسلام على خير خلق الله وجميع العالمين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي خلق الإنسان من عظام السنون وأنشأ الأشياء ولا كافر من السنون
قد لله يوم وقسم الزوق وحكم المنون الله جل جلاله إذا قضى أمرا فإنما يقول له فليكن
رفع أطباق السماء وترى سائر الأرض ظلمة النور وسير الفلك في الماء وسبابة الخصيب ما يغزو
الأنف حلق السموات والأرض واختلاف الليل والنهار والفلك التي تجري في البحر بما ينفع
الناس وما أنزل الله من السماء من ماء فأخبر به الأرض فقصدت من ماء ما فيها من كل دابة
وقسم فيها السباع والسمك المسخر بين السماء والأرض لا يات لغوم يعلمون يتطاولون
ومخاضهم إذ دبت الذر على سطح الأرض وسبح بحمده في سائر السموات سبح التوب ذلك الله
وتكلم الخلق لا اله الا هو فاقوا فأكفون وصلى الله على النبي الأبي الهاشمي الذي
أوفد الخلق وعلم الخلق بقوله السلام من سلم المسلمون من لسانه ويده والمؤمنون من
لحمه الذين آمنوا وعملوا الصالحات فلهم أجر غير ممنون ثم الصلوة على خلفاء المؤمنين
الذين لا ينقطعون في ذلك خصوصاً على الرضا رضي الله عنه وأولاده من آل أبي طالب
وصلى على علي بن الحسين رضي الله عنه وأولاده من آل أبي طالب رضي الله عنهم
وعلى السيد بن الحسين رضي الله عنه وأولاده من آل أبي طالب رضي الله عنهم
وعلى السيد بن الحسين رضي الله عنه وأولاده من آل أبي طالب رضي الله عنهم

والاعصار وسلم تسليماً تاماً مجيئاً إذا تخوفنا في الجبال الثاني نبتاً متعاضداً ملائماً
أحوال فارس وما اكتشفه من أخبار المسوس والساسي ودنياه وجميع سلطانه انصرفت
خان ودخوسن وفاو خان انتدنا في هذه الامور بالجملة فذكر كيفاً توهمان وشرح حاله
في عهده جرت مجاريها ومن بعده الى الخوي الكتابي بحدوث المذابها ومجاريها و
مخارجها ومخارجها واما ما اتممت في شرح الاخبار بتهافتها بتهافتها بها وبها وبها
ببدا انصرفت اعوان خان جون مدني امور ملكه ببيت پرشاني ذات چنانكه انشراح
آن تنوير افناد امور عظام مستحق الكلام كشته لكي كورگان ناچسريه فاجاره و
فرستادن معلم بوضع خاروشه و ترمول نازله وبمبكرت بسلطنت پرست معارض
مومنت مستعرب فالعرب بالكتبه والسن بنا حكمة ففصل في تاريخه وفي غير من
ذو لوجه دايات فرشته ايات بتمام سهر دوت وسر اقبال عايدت استعجال تمام
مؤمل بچون اورگان شد زها در حقه اختلاف افنا و بقر خود ندامت وعجزت
افزودند و سخن بچكم ثلاث كشت ابي لواندم على مال اول ولقد ندمت على الكلام
ولما اعادته بجهته ارگان وسخن پرورن زفته اردهان مستحيل باشد طعا جار
كفتا كز كذا و خان باعد اعوان في كز دونه اقامت دوم و ملازمت غفلة مودمانه و فخل
شد ايد و زكار كرده بچكم ان الكلام او اما ان الهوا كروا من كان يا قوم في الدنيا
خار و طالع باشند و كم كران اردو و دو زمانه ما غنر بن ابن معني را بدين كز و لغز
الله خاطر بعد الشافعي و تلاف و اجتماع اراء اعوان و اخوان و زك زكران بزم الشافعي
لايست چون بگذارد اقصاء عتد اخلاص ايفت و در بزرگ اخوان بچا و درت سلاست
ظاهر شود طعا جار بنه بيل داشت كز نايد و غول را بوسه سلطنت نشاند و سلطانه

[illegible]

صَادِرُ صَوْحٍ غَالِبٍ مِثْلَيْدٍ وَبِإِصْلَاحِ نَظَرِكَ أَنْ تَعْلَمَ أَنَّ أَلْأَنْفُسَ عَلَى سَائِدٍ وَتُؤْتِيَانِ
كَيْفَهُ رَفُوعٍ خَيْرٌ وَغَفَرِي حِلَالٍ بُوْشِيدٍ وَإِخْصَانِ بِلَامٍ سَلَاكٍ نَشُونِيَّةٍ
اَزْزُوبِكَا تَمَّ بَاوُدُمِي دَنْشَانِ يَاهُ كُتَه كِه بَاشِي كِه تُو خُو دَشْتَانِي بَاوَلَكِرْدُ
مَضْلُكُ بَلَكِ خَشْ كِه زَنْدَ طَعَاغَارِ وَفُتُوحُ بَالِ نَاهَرِي سَهْ جَوَابِ نَسَا فَاوُودُ دَنْ وَتُوْنَا
طَعَاغَارِ رَا بَا جِي سَغَاوُلُ دَاوُ وُتُوْمَانِ فَتُحُ بَالِ اَزْ اَشِي كُتُورُ مِوِينِ وَتُوْمَانِ تُو كَالِ بَارِي
اَحَايُ تُوْنَا مِشِي تَعْنِي تَعْوِضُ فَرُودُ وَحَكْمُ بَرُ لِيغِ شُدُ طَاعَانِ بَاوَلَا دَجُوشِي وَدُودُ مِثَا
سُجُودُ وَتُوْبَهْ فُتُوحِي بِدَانِ خُوشِ اَزْ اِيَا سَارِ سَائِدُ فَتُكُلُ الْاِنْسَانِ ظَلَمُ وَفُكُلُ
فَانِ لِهْ حَكْمُ وَفُكُلُ كِه فِي الْكِتَابِ وَفُكُلُ الْفَصَالِ جِيوُ يَا اُولَى الْاَلْبَابِ بِي
شَاهُ بَرُ لِيغِ هَا بِاَزْ اَزْ اِيَا اَلَمْ يَحْصُورِ اِيْلِيَانِ كِه كُوشِي بَرُوقِ خَوَاطِفِ بَرُ مَنَاكِ وَبَايَ
عَوَا صِفِ نَا كِدُ وُتُوْمَانِ كِه اَوْنِدُ سَتَرِي بِنَانِ فَتُكُنُ الْخَالِي دَرْ اَوْنِدُ مَلَاكُ وَفُصُولِ الْبَابِ
سَاطَنُتِ وَفُتُوْدُ وَفُتُوْدُ بَعَا اَزْ اِيْرُوِيَا رُوِيَا وَفُكُلُ سَبَاطِ اَظْهَمُ وَفُصُولِ اَتَا بَقُولِ اَسْحَانِ
كِه مَنَا حِي كُوكُ نَا ظَرِندُ بَرُ بَرِ خَانِيَتِ قَدَمُ تَهَادُ وَفُطَايَا نِ نَقَرُ كِرْدَنَدُ نَامِ اِلْمَا
بَرِ طُولِ عِشَا وَدَوَامِ رَفْعُتِ وَسَادُ دَرُ لِيغِ هَا مَكْتُوبَاتِ بَرُ بِيخِي نَشُونِي جُو تُو بَشِيرُ
جَمْعُوِي كِه مِشِي تَشْ كُشْدُ بَاوُ شَاهُ جُكُومَتِ مَلَاكِ وَرَاهِ نِيَايَتِ وَدَانِيَتِي مَصَالِحِ جَمْعِي
بَرُ شِي كُتُورُ مِوِينِ اَزْ اِيْنِ اَنَاقَتِ وَشَاهُ اَرَادَهْ اَبَا جِي نَامُ وَاِلَا دَشْتَرِي فَرُودُ وَفُجُودُ تَحْشِيدِ
خُوشِيدِهِ وَفُجُودِ اَشَادُ وَنَا اِيْلِ اَسْرَاجِ مِيقِ جَوَابُوِي حَشْدُ دَرُ بَرِ جَمْعَا هَا وَرُزْنِ
جُوحَاوُمِ حَشْدُ دُونِ بِلَاكِرِي رَاغِ دِشَاخَاوَرُ بَرُوكِي جَارُ دُونِ خَنَدَهْ دَانِ جَمْعِي
اَبُزْزُوبِيَا جُوشِي عَقُوْدُ عَقُوْدُ رُزْمِينِ رُزْدُ دَرُ رَا بَا عُنَابُ بَرُ صَبِيعِ بَرُ فَرُودُ وَشَاهُ بَرِ
كُتَهْ دَرُ بِنَادُ بِي كُتَهْ وَفُكُلُ مِوِينِ فَطَفَلُهَا يَحْشُدُهَا الْعُقُودُ فِي التَّرَاجُيبِ

کانهامین تدقیق بی لها لولوقد نقبت من جانب شکل پیب شعر اشبه بالمشق
حمره یضنها و بالعاشر المحور صفه نصفه نابیب بی شرح عینا زارح فی
شعر پیب جوهری زنده خورده عود در میان کوه برای جهر زار کفیه اخروی سه جو
مشاط کان زده ریح پیب خالها پیب رهنه نازین نانه دم از عطری پینه نغزین
بی غلاف زمره صانه حر بی خویج له غلاف بر ترکیب زمره و لعل پینه و
پشمود شعر و کرب پشم عصون سفر جل غل الانار پست صولج الله صله النیر
و قوه قلب و نقل مدام امانا نقل علی من اللیثان و یسمی الاملس مثل النجیل
له شکر زان اعکانه کا عیدین قوب سندان لکل الثاریتادی عقی الله عینا یغلی شعر
اناک الفواکیر سید خویف و لکن انا امیج و فضل اکویه از نیر و خراب کردی پشم
حال داشت آب لطف آتش کلان در استکین پیکر و باغبان جری طبع پشم پکت الله
ابا کرش آسیر بودی بودی کاخر زن خویش بر دی یقازا با دو کوهه چشم الخیال کردی
یاو کرشمه الله یارب یقنای چشم مست بادم اغان سپه یاد و مستقر خان الله
چشم بادم درخ کلان زلف کور بر عذار ترخ اذا جزا حسن معشوقان سبک
ای بانه پیر کردی بانه سوره الخیر انفسی بی پرین پکت شعر و کانهامین و عینا
قطع النصارا دار من مدور و یقول ذائقه لطیف مذاقه الله اکبر و الحلیفه جعفر
درج بد کون نارا ز شکر عقیق لب و لذ در دوزون دل برده صغری پست شعر
و حبار سلطان لطاف کانهامین غار یاقوت اطهر عن العقب را حور و جکر و زین پیکر
ترخ خوش بودی که با نسیه رخاچ پینا کون صفت شعر سلاسل من در پیم کله
من ذهب عرقه قناد پل صفت پشند نازح در میان خضره او را قاعوطه شعر

عقوبت در قیاب ز جید ام الزاح مرقا المجد مؤرد می فرود دستنویز بود
 شعر علی بن ابراهیم الخیر حلة و فیما من المسک الذی یسبم بدست باد شمال
 از عین و شمال بحر عنبرین میگردانید کفایت خان بدو ای تغود و میلان
 مقتضیات مشتاقه روم عزم مر اجعت مضم فرمود باعث اصلی بر آن نهضت
 آن بود که بعضی از نوایج روم در آن نزدیکی از خاقانه الی دوشد بودند بالشکر
 البخاری مخالفت ظاهر کرده خواست تا بدست مدوی حصار از دار و خانه اشقام سودا
 مزاجان علت عصیان اطراف علی نافع و ثوران ماده سودا را سهیل نافع کرد
 کند معنی شعر و قد علم انهم الشقیون انما اقاموا تکالیرهم خلفنا عا در ح
 ایشان واضح کرد و آن بغات را به نصت عقیاب پیکر چون بغات الطیور بنفر
 که ندید بواسطه غیبت پادشاه ارجیف از سهیل افواه خاص و عام در مقرر صیحا
 راه یافت و تغیر هاد و خواطر ظاهر شد یعنی چگونه پادشاهی چون کاملان پاد
 جلوس و عدم استقرار ملک همنوزا لب و لغوش عروس سلطنت کاوشاف
 میسر و ناهه راه از هر کز انبال و معسکر خاق و در کورد همانا از خدیعت انرا
 کافه و مرقع فی الدینا ندیده میکند و خود او نشاط الناس تا یاد تاب چهره سد و قبول
 امثال آن بخجی عقلی محتاج نکردند که چون اختلاف عقاید قاید نظام اهل انا
 لا شک باعد که زمان طراین حکایات بجنایه ریاخ در فضاه جاری سوی ممالک
 طیران کرد و از خافات اطراف رجا فات را هر کس دست و نیای نداد و شبیه
 داد و فارغ از حیر و خیری چیزی گفت و خبری جست بدین اسباب خاتم سواد
 فاسد در معشش و مانع شاه زاده انبار جی ایض شد و عرق هرس سلطنت با

چون پادشاه کشتن غنای کوهها شدت سزا و نیز مال و برادر و قتل علیه عمر
 بلا و شرفی که بدان بود بلی تنصیح کرد پند و در حدودی بفاطمة و سوطا
 نای و بی مشغول شد شب کنور نوین و حکم و تصرف مال و ملک که هرگز تصدیق آن
 نشد بود مشغول گشت و در ثنات ممالک از کثرت احکامات و خیال محالات و تو
 الجحیان و ثنای محصلان و لایه اطراف و متصرفان اعمال در عذاب الیم بودند و استعنا
 ولایت و استعنا ندر در مصالح و رعیت دل بر دل خند که اغول را حکم کردن بود
 ناایستگور نوین هم نداشتند و نیز در این ساق عنان سوی روی خود نافت و
 در اثنا و این بنا که بخیر و نماند و نماند مطبق کرد نیت بود و کردار و ایامی **خج**
بعبود علی عهدی عیسی علیه السلام و نماند مطبق کرد نیت بود و کردار و ایامی **خج**
 غیر از قمع اعدا بصره و تأیید بن ذوق و خلاصه آن بشارة آنک باو شاه منظره
بیت مولفه فنفوس بجانم دارش و کجمرش غلام اقتاجا از قیصر و خاقان بود
مولفه بسعد فال و جود حال و رعد عیش و انعم مال از دهم تار و نوستاند از دم
 میرسد و ترجمان طبع ناهید لطافتش میگوید **بیت** چون شد در آرزوم جمله و فای
 منهم و جاده عیش و رفاه قضا **شعر** اذا انالفت الذی کنت لشیء و اضعافه الفاعل کانی
 الى الخیر شهرادگان و خوانین و امر استقبل کتاب آسمان ساری شدند **شعر** حتی ما
 من فوق اجرد ساج ان قال فت الیخ فاه صدقه عکری الشهاب طلوعه قصه بلیه
 من رعد و سپهر من بقیه چون زبان روزگار و بدید خراک از سر عجزان تکلیف
 کرد بود و از نکات سنا قی فارسی و فافا موسوم آمد مملی قد در ثناء مر کوبان
 ضمیمه تصویر الشهاب این شعر از بی نماند **کوائف** انصفت فی کرامه مجله را که **ک**

اَللّٰهُمَّ طَعْمَتْ طَعْمَتْ غَيْرَ مَيْتَةٍ رَدَّ الشَّيْبَانَ جِلَّةً وَابْرَقَ وَفَضَّلَهُ حَجَّ الْفُلَّاحِ
 وَجَلَّتْ رَحْمَتُهُ سَوَادُ الْمَدِينَةِ شَيْكُو رُوَيْسٍ طَغَاخَارِ زَابَلْتِ أَنْكَ دَرِغِدَبِ بَادشَاه
 دِلَوَارِ بَكِرْ كَرْدَه بُوَد كُوفَه بَامَقْدَلَر دُو هَزَارِ سَوَارِ دَر مَقْدَمِه بِنْدَكِي فَشَاد صَدَقِ
 اَحْمَدِ خَالِدِي **شعر** اَزِي لَوَادِرْ كَه صَاحِبِ اَرِي لَقَالْ اَنَا كَادَرْدَمِ بِنْدَكِ وَالْقَانِ خَالِدِي
 دَر تَرِ بَچُونِ دَر دَرِ صَدَفِ دِلِ دَر صَدَمِ دِلْسَانِ اَلْعَيْنِ دَر حَقِ عَزِ دَر دَرِ مَنَاقِ
 وَجَانِ دَر بِنْدِ مَوْقُوفِ دَاشْتَنْد **شعر** قَالُو اَحْبَسْتِ فَعَلْتِ لَيْسَ بِنَاوِ جَبَلِي وَكَيْ
 مَهْتَدِمِ بِنْدَكِ غَاطَطْتِ وَرَافَتِ جَبَلِي بَادشَاهِ جَلَّافِ تَقْوَرُو تَوَقَّعِ طَغَاخَارِ
 فَرموده سِوَر غَايَشِي كَرْدَ وَشَرَفِ قَرِيبِ زَادَرْدَ اَز رَيْبِ مَهْمُودِ اَز نَاقِي دَاشْتِ **مؤلفه**
 لَطْفَتِ زَابِ سَايَةِ اَحْسَانِ كَرَفَاكَ دَر بَچَايِ ثَالِثِ اَلْبَرِيَارِ دَر دَوَكِرِ وَغِيْطِصِ صَاحِبِ
 الدِّينِ اَشَارَتِ اِلَيْكَ **شعر** عَادَتِ سَالَفَتُهُ وَطَرَفُهُ دَهْنِ نَدَمِ الْمُنِيبِ وَتَوْبَةِ السَّائِغِ
 وَشَاءَ زَادَكَانِ وَاِمْرَاكَ بَرَقِيْمَةُ اَلْهَيْ مَسْجُوحُ ثَمَاتِ نَاخُوشِ عَيْشِ وَانْدِشِ نَاكِ بُوَدَنْ
 بَاسْتِنِ اَسْتِنَارِ عِبَادِ نَغِيْرَ اَصْفِيْ لُحُوْلِ زَاكِلِ كَرْدِنْدِ وَاِخْلَاصِ رَعْبُوْدِي حَضْرَتِ
 هَنَكَا مَر اَجَعْتِ اَز دُرْمِ اِلْحَاظِ اَزَاغَارِ نَدَرِي عَمُودِه بُوَدِ جُونِ بِالْاِطَاقِ بِيُوَسْتِ رَضِي
 يَاقَتِ وَدَقْتِ مَتَمَّ اِيْشِدِ ثَمَاتِ عِلْمَا وَاَتَمَّ اَسْلَامِ وَرَهَابِيْنِ وَجَانِطِيقِ وَاَسَافَهِ وَحَكَاءِ
 يَهُودِ زَاخِرِ كَرْدَنِ قَاغِي بَابِ اَلْمَذَاهِبِ وَاِخْتِلَافِ اَلْاَكْسِيَةِ اَلْاِسْتِقَامَةِ وَاَسْتِغْنَاءِ
 اَيَا هَايُوْنِ اَز بَنِيَاتِ خَاصِه شَرِ اَنْطَاصِقِ وَاِخْلَاصِ قَدِيْمِ رُضَانِ بَحْكَمِ كَلَامِ نَبَوِي
لَا يَزِيْدُ فِي الْعَمْرِ اِلَّا اِيْشَرُ زَبَرُو قَاغَرُو دَر مَالِ بَحْرِ وَبَرِ اَز فَوَاضِلِ صَدَقَاتِ بَحَالِ نَوَا
 وَبَرِ اَز كَشْتِ غَاغِيْتِ مَذْبُوحِ طِيْطِيعَتِ عَلَيْهِ عَمُودِ مَرَضِ دَر اَخْطَاطِ اَفْعَادِ وَكُوكِبِ زَوَاجِ
 مَشَقِّ خَالِ شَدُو خُوَرِ شِيدِ جَلَالِ اَز بَحَابِ كُوفِ زَانَالِ التَّوْبِ وَرُونِ اَمْدِ **شعر** رَوْنِ اَلْعَمْرِ

بَرُوذُ الشَّيْفِ الْخُلُقِ وَفَارِزُ الْعَافِيَةِ قَوْلُ الصَّحِيحِ الْمَعْلِيُّ وَزِيَانُ أَهْلِ الْإِسْتِثْنَاتِ مَبْنِيٌّ
 لِمَا يَدُ شَعْرٍ وَمَا أَصْحَابُكُمْ فِي بَرْتَمِيَّةٍ إِذَا سَلَّتْ كُلُّ النَّاسِ قَدْرَهُمْ لَمْ يَكُنْ فِيكُمْ
 الْآخِرُ سَلَامٌ وَشَعْبِيْنٌ وَشَمَانٌ كَمَا زَانِيَرُ وَصُولُ بَرِزْ عَطْفُ بَقَطْ عِنْدَالِ بِرْجِي
 خَرَمٌ وَتَارُشْدُو دَهْلَا خُفْ وَشَادِمَانِ **بَيْت** شَاخِ جَوَادِ بَادِرْ شَدُو عَطْفُ
 فَاحْشَةُ الْعِدْوَانِ كَقَبْ كَجَاوِيْدِمَانِ إِذْ كَهْمَةُ الرُّوضِ عَلِيٌّ وَعَيْنُ الشَّخَابِ بِطَرِ
 وَلَمْ يَكُنْ مَانِطُكُهُ كَصَدْلُ الْبَنَاتِ فَلَا عَصَانَ كَانِطُهُ كَعَا زِلَّةُ الْبَنَاتِ لِلْمَاوِزِجِ
 الْكُفْرِ وَلِلْمَلَأَقِي مِنْ زُهْدِ الْخُلْدِ كَقَدْرُ عَلِيٍّ قَدْرُ الْعَمْرِ بِإِسْخَارِ وَلَقَدْ
 الرَّجْسُ عَلَى خَدَّيْ الزَّيْجِ كَالْعَصَاوِ **شَعْر** أَمَا رَفِ قَصَّتِ الرِّجَالُ لَيْسَتْ خُنَا
 يَبْجِي دَمُ الْعَقُودِ لِلْعَاسِي وَغَرَّدَتْ حُطْبَانَا الطَّيْرِ فِي غَيْسٍ عَلَى نَارٍ وَرَدْدِيْنِ
 أَنْفَاسُ الْخُشَارِ بَعْدَ عَيْنِ الْعَبِيَّةِ وَيَسْتَسِيمُ الْكَلَامُ عَلَى الْخُشَارِ إِذْ كَبَّكَ السَّخَابُ الْمَطْبَرِ
 الصَّبَا كَمَا سَأَلَ الصَّبَابُ يَذْكُرُ لَأَرْبَابِ الصَّبَابِ عَمْدَ الصَّبِي وَبَعَالِجُ أَلْهَوَا كَالْفَاظِ
 الصَّاحِبِ بَعَالِجُ الْقَلْبِ بِعَاجِلِ الشَّفَا يَلُوحُ الْأَنْوَارُ مِنْ دُرِّ السَّخَابِ كَالْقَدْرِ
 الزَّهْلُ عَلَى غُرْبِ رُؤْيَا الْغُرْبِ بِالْعَزْلَةِ نَسِيمُ الشَّمَالِ مِمَّا يَهْتَبِ الْأَرْوَاحُ لِلدَّ
 وَالشَّقَائِقُ إِذَا مَا انْشَقَّتْ نَشَقَّتِ الْبَلَابِلُ وَالْأَنْجَالُ بِالْبَلَابِلِ وَلَا قَدَاجِ **شَعْر** عَمْسُ حَبِيَّةٍ
 وَظَلْمُ يَوْمٍ وَعَمَلُهُ رَوْضُ رَفْرَفٍ وَعَلَى الْجِبَالِ مِنَ التَّوْبِجِ أَكَا لِكْ وَعَلَى السَّمَاءِ
 مِنَ السَّخَابِ مَطَرٌ **بَيْت** خَمْ آوَرْدَاوِ شَاخِ مَنْ ضَمَّ كَشْبَهُ بِالزُّكْبَانِ مَنْ وَدِدَ
 أَطْرَافَ مَا كَانَ مِنْ شَدِيدِ طَرْدِ كَبِيرِ هَوْنِ سِرِّ وَأَوْرِدْ جَانِدِ دَسْتِ دَرْدِ كَرْدِ
 أَبْرَامِدُورِ دَاشْتِ صِدْلَايَكُ كَرْدِي كَرْدِي كَفْتِ شَنْدِ بُوْدِرِ دَامِنْ سِرِّ وَظَاهِرِ حَاسِنْ
 أَنْ يَبْجِي جَوْدَ الْفَاظِ بِوِظَاهِرِ لَبِي رِبْعِ سَلَوْنِ قُلُوبِ وَقَدْ أَضَارَ بُوْدِ **شَعْر** وَكَأْ

مولى الزياض صبر لوزى زهى محض فها على الخضر قد برزت زهراتها وازديت
 ونظرت وبرزت للراى والورع والبناع كابدت للناظرين بحاسن العناء
 والشتت زيان المنزع سائل شرف محاجر زهرى بالماء ارباب حكيم هيلج طاب
 ميمون کردند چون سعود ناظر و غول ازاناد ساقط یافتند بادشاه دولت يار
 طرفه گاه آسمان بياه رستگار خود ساخت و حرم سازد و زكار يقول راست در كوت
 عباده قانون عدل و حكومت نواخت بلغ سبل الطرب زياه و تحلى آثار رحمة الله
 شاه زادگان و امراد مقام خود ايشاد و خوانين ماه غلض زهر پيشا چون جوان
 و جوانى و عيش و كامراني هم زاروى در روى يكديگر چون اوزاق طير طير نشسته
 و خاطرات در قهر و كسوف لائق بالاربعى مطابق سنى افاده شعر عيدا ابر
 فى اللآلئ حين بدت من زرق قطرها للشمس افرقا بغناها فها اذ كمال است لآل
 غارضا قد ذل بغناها المحور لقياسها فى الخلد فاعجب هانك حوزة قللت الاطلا
 يسقى قلوبهم بامر لعمه ولم تخف حكومته و ياساقا ان كان طرها كافضل
 تعدد فيها الشمس اذ اهرقت جرع الكاسات فى طريق قلاهرقت فدم الغشا
 اهرقا مطربان بغمات دلا و من مطربان كسوة عيش بودند و بازان رات جنگ
 و ياب در مشاهده ريات شمائل و مشاهد ريات بلابل دين نعل كوكبى در خلاء
 لطافت تركيب و مقابله سلاسل اب حيوان در خوى شك آب ترى شد و از وضو
 مغاير چمن آفتاب چون آب تر سبلى نموده بيت رويت جود پد كشت ز شرم
 آفتاب در روشك غرض توشه دار آفتاب تر با لطف قامت قدس و سبى مجل
 و زحم چمن مات رخ كل از كلاب تراش تراش سوزان شلوى از پاياله

طلب از آب تر در خنده آرجام جیای که در چمن خندانست چمن کل و چمن پیر
 من خون دل بچرخه فشان و بزم از دو چشم چون ساغر آب نوشود از شراب تر
 با سوز عشق و ساز فراق تو ساختم از اشک و ناله او غزل بر در آب تر
 پیغام وصل تو به کوشش رف رسد چشش ز خون تا ز نوید جواب تر
 و شادان و بهشتی و شان ساغر ما لا اله الا ان **شعر** عفا و عیال من دم الحسب قصه
 و من عیال المستیام فواقع معوده عیال بقول کائناتها عند الباب الخال و طبع
 تحریع الزین فی کایها کاحترق و در الحد و ندایع بر صورت نای و دف بکف کفنه
 و چون ساغر دست ببول الحانی شرف بکشت **شعر** لایب الحیا فی الزخام بکفنه
 فشبها بالشمس فی البدی فی البحر ماه روغان اگر چه در ریاض روز و خورشید شال
 جامه آل بی پوشیدند اندام عقل سپکف کانه و کان الکاس فیهم هلا الاول ثم غا
 فی شفق شاه زاد کان دعا دولت و زافزون گفتار الزیج لشیر و زدنار و کشند
 و سر خط می نهاد و بخانیت و خط بر سری زد و مدت یک ماه با خوان هفت کوه
 در بارگاه میخون هشت بهشت داشتاده داد عیش و تمتع بداد هنوز خاشید ببا طوی
 غیر مطوی بود و اطوار طوی و عیش نامقضى از نقد و ملاهی بقر و امرو و نواهی بخیر
 او کان حضرة عرضه داشته بر یلیم تا بخلیص هر محبوب و محبوب و فاضلت سخیل و دلالت
 و تسویع بر و صدقات و ترخانی علما و سادات و ارباب فضل افتاد یافت و خزانة زک
 که بارافت دما و اوضاع نفوس ما لا اله الا کشته بود از زو جواهر و اجناس کھواد ام
 فارغ کرد و دید بدست عدم الثقات و کثرت اسراف و غرقه کرد و چون نظیر رفو
 جواهر انداخت کرد و بکوخانان از اجون دانزد و در صدق سینه محافظت میفرمودند

او مستحق شود و مشام روزگار بر قاع عدل و اضاف او مستحق است و بهشت بر کما
 بر صدر الدین احمد نیست **شعر** فاحسن و جبر فی الوری و جبرین و این کتب هم کتب
 و اشهر من کان اشرف همه و اکثر قداما علی کل عظم چون قضیه طریق العقل و جبر
 ارباب عقول و افلاسست جمع شهر توکان و خولین و علم المواقف این خاطر بخانی نایب کلمه
 کشند و اورا بجا حدیث و لقب صدی چهارم و مخصوص فرمود و انواع سیور غایتی که
 که تخیط طبع سلطنت و فراخ غارت کرمست جهان یادشاهی ملک بخانی شد و لاواسط
 چنین ضاجی و شنای جهان آری دریا هت کان عظیمت میند و لناد و آل ذرین
 و توق و کور کایک تو مان لشکر و اضافان مواهیه فرمود و بدین و ذارت و امارت جمع
 المنصیین دست داد و حکم بر لغ فرمود که از افاوی و خواتین و امرا هیج فرید ملک و مال
 قللم کثر تغلق نشان و دخی او بشرف عرض رسانند و نقصی طری روشن و کرم عین و
 و بعض صلاح جهانیان است بخار و بخونید صدی جهان در نفا دام و علوشان و وزید
 و کان و ثبت بغای رسید که صدستان نا انفراف و المادیال دریاخ فی القدر و الزوال و
 در الکاف شرق و غرب بمسک خواهد بود **شعر** یقبل بعلیه و رجال الله یقبل فی
 الدنست الوقیع آنامه جناب مبارک و مبارک مطایبه امان و میرا بقیدایم و هم و کان
 امکان کرم و وظائف و مقب بخال افضال و حریم امان و منی عالمیان و
 مراد افاق کشت **شعر** ووزاء ذلک للعقاة مناج هطلت هطول الذیة الوطناء
 و مواهیه و منایق و مغاخر و ما رزارت علی الاخصاء ابراز شرم دست کوهیارش در
 در عرق بخت غرق بود و ناشخایم نهاد و کان زار و زیار بخش نیست و افکار و صفت و
 خون در عروق غرق شد و از اهل و اقوت میخواند **شعر** فقی جاء و زق الجیدین کرجانه

[illegible]

الضمان في درهما لا يحرمه وحكومت اوقاف وبيت المال ونظروا بواب التبر وصدقات
ورجوع مصالح ديني وامور شرعيه برادرش قطب الدين احمد نفوس من ذمت واوراق قطب جهان
لقب شد و در هر ملكي تا في نصب فرمود و در دولت بكماليه صاحب اعضا و افاضت
كارايش درك و تغاير جرك منصور بكم رايغ و مشاورت صاحب ديوان رضا صاحب اعظم خزان
الملك بكم فهرست بوليه كرمه و قانون دسائير توت و مال الكاشف عن وقرمان مال كنجوا
مقرر شد و از قبول و تكفل استعفا نمود و عرضه داشت كمدت سى سال التماس شرايت و شغل نموده
و كرج داده و بولسطه و تقاضا مغفول و سلمان و ذوالخيل و لغات و غرضات شهزادگان
خوانين در عوض اندوختهها كدمق و دانه و زراعت اشغال و معاقت اعمال بزان نيست مبالغه
جمع شدن آمد و لذا ايقا ان در سياق اعتنائون هم بعد است لجان در ابدان ديوان
در عوض بقران سبور غاميش فرمود **شعر** له راحة لو ان معشرا جودها على البضا ابر
اندي و ان البحر جونا و ترتيب درجات و نفوس مقامات فراغي وى و در شهر ايلات كرم و
وليدي صيت عدل بروى و صلت كسبي مبالغت فرمود چنانكه بعد از انظار هم عهد و عهد
فان از اربعه ميون بكنو خان كبر سر بخايت قدم نهادند بعلوم همت و وفور انعام و صلوات
و قلت الفات و يا موالخران و مقتنيات نشان نداده اند بسيار بود بكمي بان خوانين سى تو
صلت فرمود و نشانات ملوك اطراف و شرف عرضا رسيد بكمي ان خوانين و نبات داني بلرا و
و شافان قيمت فرمودي و چند مقرران حضرت ابرار سلار و بنديرجل كوردي صاحب اوشانرا
وقعي نهاد و انرا از قبيل **العدلى على البك** شري و هم بدار شاهان باهنگ و هنك قانون
ابن كرمه نواختي **شعر** اذا انا لم اهنر للحمود والثناء فموت في الذي يهترأ اثم مال لك
ذبح و انفاقي مالي على العلى و ذالك فيما اخبرت في ضبط مال لك نحو و يمتي عادت عرفت

[illegible]

نیز که در راه بقی و فعلدان وقتان غارت مغول و مسلمان و ضاعت اموال و دوان تپس و قهر کذا
 بود بر لخم و عنایت مخصوص گشت و بجاگشت نزد موسوم بحقیقت با الفاظ صحیح و نوحه مستح
 الحاظ بر اضرار و صفت شاهنشاهی و ساجد **شعر** فما لا یوفی جود علی الاغناق ولا اللئ
 حیف علی الاناق ولا لئها و حکم علی اللئ ذاقی **شعر** اوقا العبد لا یوفی فرغ و اذ من الرزاق اللئ
 و اطفی علی الاکادار الحفود و کف عن الفرائس طوارب **شعر** در عید دولت یاد شاه خوب
 و نیز که بجام و صراحی بود و زدن و خوردن و طیفه ساعی و بیک شد و شمال و کفایت و بیضه
 و بطور و نایب مدجانه خون اود بظلم و جود بر کل رخ نکر و بیرون و غنچه و هیچ و در نیک
 نیوزان بخشش و نه نایب و مسکن و خان و دست ماند و بیلایم نفع و قدی و خان و بر خور و
 جناک و کین و دویست و بخت از آن **شعر** فکما تمنا الجوار الذی یعم لورعی لما افاضت علیه لم
 اعدی علی السلاسل انما افاضه **شعر** یلقی قرآن یقلب یسقی و این دو بیت فارسی که در آئینه
 قصید و غنی انشا و افتاد هر روز یکست بدین معنی **بیت** بدو در عدل و آشفته نیست جز
 بهمد تو کن و جز که غنچه و فغانی ز صفت تو بدین و بر تو ذکر که غشوم طلب کن و بقی
 براه و بیرون الحیان لذت شهوت موع بود و از حقیقت **رب شمع ساعه و رست خرا طولا**
 فان غریب ناب انما ک و انما ک پیش گرفت و هر چند از این جنس صید پیش خورد پیش گرفت
شعر فی النفس احلم احتمل از سوره او کو علی **شعر** زین الناس ثبات ثبات و الثبات
و البین بطریق اطلاق اسم الکلی علی الجود در شان او منزل بود و به حدائق سخن باغری
شعر فی قولهم **شعر** یمنعت یمنعت و یمنعت دست نمک و نمک و از ذکر این و جود و شاه
 سلیمان قد بود و شافان که طاموس و ریاض حسن و سلسله برج صباح و طولی هندو
 ملاحت بود و نقد و مری **شعر** فی الخاق **شعر** یمنعت یمنعت شد القصد **بیت** جود او نون هم

خمسده الف فدان زبر که کرده افروشانده بدین حرکات نیز بسند نمیکرد
نابره ملک الذکیفیات آن امر را بخار کردی و صورت **کلام اللیل یحیی النهار** در مکه و حجاز
صفت طاهر محوری بودی بدین مقدمات از زبر و ملک و مال الغرض کلی کرد و صاحب دیوا
مالک و مال و مال کشت و فی مشاورت با ما را بجمع بجزه علیا الموجه و حیات
و وزیر و واعدا و او بدین استقلال پردی پذیرفت هم در اول اوقات امر او با سقا فاکر
باطراف مالک رفت برودن مصر و کوفه و نایب و نام حسن و طاهر و مکتوبات ساقط کرد
ایشان از انصراف بخیر و ما که صرف جلد افغانه بخوار با دلا مضایف فرمود و بر اینسان از
برداشت و مالک سلیمان فارزد لا و بخیر و بر جوار نشاند شو و سنانین و دین و سنان
مدت چهار سال ابلاغ یک هزار تومان بر شیخ الاسلام جمال الدوله و الدین از هم بر تخت
که در و ع و نقوی و ضبطت اموال و مغنیات و صنعت شان و نبات ذکر و وزیر و حیات
در حضرت خانان عظیم الشان عبدود و جوار افتاب باقامت بیت فی مائت فقر و مود و خا
مقرری الشیخ کرده هراک ابلاغ صد و چهارده تومان نقاضات و مواضع بالآل و اولاد و انصراف
بعد از انوع سور غاشی لقب ملک اسلامی با جوار فوئیه سکا یافت و عقل سلامت جوی آهسته
میگفت **بیت** انکه بخار کوشه عزلت میبایست کونویر کج که کشته هفت کشور است نوا
ملک اسلام مان قاطعید که ناله بسبیل نقد میباید سوغات و غرضات و تکلفات خالصه
بادشاه و خوار و امیر محض فی کلیم که در باطله مطالب مالی و نواز و نواز و طحیان بر
مقل فی تشریند و کم و راجع که چون مال بسبیل اخصان در دفتر فرست با سقا فاکر و
الملك شحنة و ثواب لرغال و نواحی فرستند و ملک اسلام و نوا و نواز باطله سبیل الزا و
و طحیان حضرت فطال بیکر داد بدین موجبات ها اثر از ایمان الایست و حکومت بنیشت

آن نفعی نیست و نفعی الذی در کفلس و انان مستخرج و ترغیبال شدند و دست ظلم و تعدی
 سنا کرده و شایط با سفاکان و شعلغان ایشان بجزر و قطع و پیرایه و آن خود موقوف
شعر و سناخت من التما و عیون و اطانت جوارح من راعه و امر و زحمت من تبارک لیالی الاله
 سقیایک ما کنت الا فجا کلاک عودی میا کنت لثامی فحق ان عدت عیبک اولى به
 شرمند در عقب نقاب ملک اسلام و فرمان الحی لایق و اغراء غزالدین مظفر عهد که شیر
 وزیر صاحب دیوان بود پیش از رسید ویرایغ نافه شد که صد تومان در وی یک هزار
 با صد من و فرایدیدر شیخ الاسلام جمال الدین از باقی قاطعه بجز و توفرت چند ساله است
 در مدت ده روز بنیازند **فليس حديد النیر** **عمره لاله** ملک اسلام صیانت عرض شریف
 سلامت غرق کریم را بی تومان در زان خالصات مال خود تسلیم کرد و در آن نزدیکی از وی رایغ
 بسوی رعایه شیخ بطالان مطالبه رسید چون مبلغ مال که بخار و بخرافت چند ساله
 بلاد عرب و عجم و اطراف بدین حد حاصل کرده بود بر کارخانه نشان و فاسیقا و انان اعمال
 بصرون شروع ملزم انما نمود و در آن دیار شرف خوص فرمود **لوف** در کار همان سوی
 و خلاص هر روز بود بند بلام حکم و در ذی قعد مستأثنین و شعیب و ستماء امر است
 و طایع و انشاء و جمعی از معاریف نیز رایغ کردند و کان و شایب زایه نام سعایت صاحب
 اغراق در شکارگاه امر عرضه داشتند که صاحب دیوان اموال ملک را بطایفه خود
 بنذر و اسراف صرف میکند و صاحب جریک و قتل اردو و خواتین هممل و مخمل گذاشته
 و در خزانه هیچ نقد و جنس مانده و تیش و شایب را بطایفه بخانه نیز رایغمال آن موصول
 و تفریر کرد که هشتاد تومان اصل قاطعه آن معین کرده و زیاده از بی تومان موضوع شایب
 و از اینجا لایق خاصه و عوض عرض صرف رسانید **لوف** **مسلو** لایق کاتب و مخوف و روز

وَعَرَفَ الْكَوَالِ نَزْهَةً بَادِئَةً فَلَمَّ هَتَّانَ بَخْشِشَ بِلَاشِشِ وَبِإِطَاعِ كَانِ نَوَالِ بَخْشِشِ
 كَا طَرَفِ رُفُوحِ الْخَيْرِ وَبَابِ دَرَمِ سُبُكْ جَايِ نَدِ جَوْنِ صَدِ جِهَانِ بِنْدِ كِي رَسِيدِ طَلَا
 اَلْوَسْطِ وَفُلُوقِ الْاِسْطَانِ زَكَاةِ غَنَايَتِ بَاوِي كَهْنَتِ اِيْقَانِ وَرَغِيْبَتِ جَنِيْنِ لَقَرِوِي كَرِوَنْدِ
 مَسَامِيحِ مَارِ اِبْهَدَا نَا يَلْتِ مَلُولِ دَاشْتِ بَقْلَسْتِ كَا دُشَاهَانِ صَوْرَتِ اَنْزَوِي وِعَاوَمِ رَايِ اَقْنَابِ
 اَنَارِ بِلِ **مَوْلا** كَرِجِيْشِ عَيْبِ بَرِ كَشْدِ رَوْدِ زَانِ شَلَانِ شَنُوْدِ دَانَا شَنُوْدِ اَنَكَا شَبِ مَارِ اِيْشَا
 بَا زَنْ وَفَرْزَنْدِ مَمْلُوكَاتِ بَصَابِ دِيوَانِ بَخْشِشِ دَعْوِ كَرِ بِلِغِ شَفِيْدِ كُوْدِ كَهْرُكُوْدِ كِهْمَدِ
 بِرِغْلَاوِ مَخْفِيْ عَضَةِ دَاوِدِ نَارِ بَسِيْدِ تَيْغِ بِلَا كَرِوْدِ **مَوْلا** فَالْمَالُ مَا لَكَ فَتَقَرَّبْ اَوْ يَبْذُلْ
 وَالْاَرَى ذَاكَ فِي وَرُودِ فِي صَدْرِي صَاحِبِ دِيوَانِ بِإِحْتِيَاجِ بَكَلْفِ عِنْدِ وَجُوْبِ اَوْ
 بَرَانِ سَلَحَتِ جَوْنِ اَنْضَرِ اَبَرِ اِنْ رَحْمَتِ يَافَتِ دَرِ بِنْدِ كِي دُشَاهِ عَطُوفِ دِيْنِ بِيْنِ كَرِوْدِ
 بِرِوْدِ اَمْدَادِي دَا كَرَفْتِ بِحُوسِ عِبْدَانِ اَنْزَجِيْتِ طَبِيعِ ظَاهِرِ كَالِ دَرِغِ بَاغِ اَمْرِ صَاحِبِ
 لَا اَخْلَا اللهُ لَآ اَوْسِيْنَ سَاوِيْنَ نَكَا رِيحِ وَتَا مِيْنِ حَقَاوِيْزِ اِيْشَا اَزِ اَسْمَا لِكِ كَرِوْدِ هَمَامِ قَدَمِ
 وَبَخْشِشِ اِيْشِ كَرِ بِهَتَرِيْنِ مَخْلُوقِ اَسْتِ كَا رِيْسْتِ مَخَالِفَانِ بِيْزِ اَرَاةِ اَرَاةِ اَعْرَافِ كَرِوْدِ وَرُغْشِ
 اَسْتَغْفَاوِ مَقَامِ اَعْتَدَا رَا كَهْنَدِ وَبِيْزِ سَارِ شَدْنَدِ اَنْزَكِ اَلَّذِيْنَ عَلُوْا اَلنَّوْءَ بِحَقَالِ اَلْوَمِ
 تَا بُوْلَمِيْنِ بَعْدِ ذَاكَ وَاَصْلَحُوا اِنَّ زَكَاةَ مِنْ عِبْدِهَا اَلْفَقُوْرُ وَصِيْرُ اَلْوَحْشِ شَرِ زَوِيْ اَسْتِ
 كَسُوْجِيْ اَلْعَقُوْرُ اَلْعَقُوْرُ اَلْعَقُوْرُ اَلْعَقُوْرُ اَلْعَقُوْرُ اَلْعَقُوْرُ اَلْعَقُوْرُ اَلْعَقُوْرُ اَلْعَقُوْرُ اَلْعَقُوْرُ
 بَعْدِ هَمَامِ قَدَمِ سَلَفِ بَتَا زَكِيْ كَرِ بِلِغِ شَفَاوِيْزِ اَنَا اَرَا بِلَاوِيْزِ اَبْتِ اَلْوِيْزِ اَبْتِ اَلْوِيْزِ اَبْتِ
 بِلَدِنِ مِيْنِ سَدِ رُفُوحِ اَمْتِ اَمْرِ وَفَرْزَنْدِ حُكُوْمَتِ صَدِ جِهَانِ تَا مَارِ اِيْشَا قَانِ اَطْرَاقِ اَمْتِ
 مَنْصَرِفِ شُوْدِ نَاهِرِ كَرِ اَوْ
 هَرِ كَرِ كِي بُوْدِ اَمْدَادِ بِجِيْنِ بِيَاضِ قِيْمِ مَقْرُوْبِ اَمْدَادِ زِيَادِ اَنْضَرِ حَوَالِيْنِ وَاَلْمُوْبَاغِ وَفِيْ كَرِ

جويد و در آن خادم صاحبی جمع گردند هنوز ادا کار و امانت و وفای و در آن مجلس
آش و خوار و واجب و انقطاع هیچ متعلق نشاندند که غایب نام و نامت غایب و جلالت صدر
جهان و طول باطن و عرض و قدت بغایت رسیده که زلاکته و نبی و دقت احسان و جفا
نمود **شعر** فقال اهل البيت انما قللت نعم فافشيت انشا لا در وقت مقام اهرام کن و پر
با آوازی و خوانین و اترار ساندند از غنای طریقی و از طرائف اهل بیت و انوشند و در حقیقت
الجبان اسرار معنی از هیچ العارف ندان که در واجب و با وجود این غنا و حکم و کمال بیست جلالت
سرستان که در عهد غایت خان بالذات و معرفت ارقی و از کار باو کشید از دوسر و لایزال
بمقاطعه گرفته بود و از نای و جویات و بیانی و کبروی و توجیه شد مدتها حکم و بیغ مانشو
و مغل و کشت و بجالت من و نفاقت و کار و فو ق طاقت مغل و بارها اعتبار و تباری و رینا
اختیار کرد و درین مدتها هنوز باحوادث روزگار و مبارزات و غدار سینه و مینو و **شعر** و کاغذ
یقین بکار **شعر** و العاشق یوفی بکار حی و درین و غنی و غریب و همزی و آخر الدنیا و الکی بامید
آنکه حصول تصدق و او بگویند روی نماید و کی بخندد امر او چنانکه بکار او قبل و بیست و باطن
و نیابت در یکی و جزوی مدخلی طیلانی و روزی روزگار فرخ و داند و دست تهمت پشانی
اصلی زندگیش با من و کای می کشید بدین تقو و بنیک و بدو درشت و نرم در شب و روز و فراق
و بیاض و در طلب سلامت و استقامت در هیچ مقام سلمی بود و ایل و ایل و جود و ایل و ایل
بخواند عدل از خان بر داشت و در سر پشانی کوی که **شعر** علی المیزان ای محسن جان
و لیس علی ان اصابنا الله جند لو توفک نشت لیس سهری سهری سهری سهری سهری سهری سهری
مرو سهری **شعر** تره یلک کاسر ارا از جابله **شعر** ای محسن علی العین من الله الصمود الکره خطا
ضیاع عطر عین جان و داد و فراق و آلودگی که در بیغ جانی سحر و در تینا و عرش خرابه بگرد

باختران کاش مرقی بی بدید قال المرقی علیه الرضوان بلأد الانسان من اللسان **شعر**
 احفظ لسانک لا تقول غیثی ان الاله موکل بالطق خالص ان زویرت اکلا زانما لغیر
 صاحب دیوانی یوسنا هذیک هزار تومان مال بیخاضی ثابت کوفه زویر کار خرا
 و جریک ذناب **شعر** قل نابا لک من ذورین کذب علیهم واذی غیرهم و جند غیر
 و کبریا یمنده حله الکذب فایفد بود و در مطای آن درج کوه **شعر** ان الشقا با
 مؤلف نفیث او فیکما و اصال الکونان هم یمن غیر یمن بعضی از بود که حسد و لیت ضای
 بودند هر چند بادشاه دولت یاران قایل با اعتباری نفیث و اما غنیمت همت ضای
 خواست که چهره خورشید صدق ان حجاب غم و بیت مکشوف کرد و چشم بد مکنا داز
 روزگار سلطنت مصر و فایست کافران حال ان بندک حضرت الفاس که تا امر ایا رغوا
 نبشتند و یا معان سخن رسید بعد از ان شطابق بعضی کابر نامسا همت و مشارکت
 در لغز لغز او منصوصه با بلع او اکتوبره همت نهاد ایشان محمود و نکول و اصل و رنگار
 اظهار کردند و گفت **شعر** یوت من الاسلام ان کان ذا الذم انک لا الواسون من کاف
 معلوم زلی هم کان کشت کاز القادامین نادره مقصود خلاص نفس خود داشت از غلاب عمت
 و غرقاب لیت دین حکم با سواران شله کردند و هذا لیخفق علیه من کسب خطیئة او
 انما یرویه ریافت الحقل یهنا و انما یبیتنا الخان برقله زمام مهام حل و عقد در
 کفها یصد دجهان نهاد و خود بشامه ان قلاح راح و مشاهد مائع و صباغ متنوع
 شد و دست قیاض زایش چون ابرقاری و یا خزان برکشاد جنا که گفته ام **شعر**
 اذا انعادت للک الدنيا و اجادت بالمسایر شرب بین ان هار علی صوت المزاهر
 و لا یفسد فی آمل فانا الدهر و زود و اسمع اخصت نص اطراب قراقریر القوارید

و بجا آید از این در زمان آقاخان و سلطان احمد چهل تومان مقرر بود و هنوز و نظایر
 و این اخیان از قلع خارج و طعن طاعن و لوم لائمین در عهد دولت روز افزون شد
 شصت پنج تومان درین وجه از آن و جوهرات بر اعمال مخصوص کرده و هنوز زمان و هلاک
 میدهند و شهادت کان و خوارین از غلست میفرمایند و بجهت یکوایت مقصود
 از قتل این مقدم آنکه خزانه ازین کل الوجوه احتیاج بوجود بود و حاصلات اموال^{این}
 در سال احتیاط رفت مقدار یک هزار و هشتصد تومان برآمد و مصالح و انرا^{این} اجازت
 مقصد تومان مابقی هفت مملک و عطایا و منافع بادشاه را مستعد و کتابی بود و صاحب
 موضوعات ممالک مخصوصه ابقا و شیراز که واسطه فلاور و بلاد بود ایامی گشتی فرمود
 که عیان از آن تقبل است هنوز در روزگارت و آنرا کتابت کند که حضرت حق بمال^{این} ساز
 صفت **لؤلؤ** **فان الخلد له لا یشبع** داشت از آن تقصیر نکند و حال و لایق اختلال
 صورت نیست بر عزالدین مظفر بن محمد بن محمد که قبح صورت و دمامت و جود و نقص
 بنیت و مناجات خلفه او بنی شامیل چهرت او بود و الخلق^{این} از اکثر احوال بتابع الخلق
 مدتی دارد و ملائقت حضرت صاحب خود و مشیر و وزیر و صاحب دلی و ندیر گشت بآنکه
 رقاب و زویر و در خوف و رجا بروی مدار تیر و تیر برادران نفس گشتا قی مصالح
 جهانیان و معادی خیر و اهل شایسته خواست تا از این بنای و میان عالمیان مودت و امانت
 اقیام هدف تمام اهل و عظمی گشته و تاه کرد و تفریر کرد و از انفع و جوی ممالک^{این} گشتی شد
 و در زشت و خوب خزانة اخیان^{این} ظاهر و ظاهر و لایحاک و و آید و آفات و آفات و آفات
 ضغثا علی الی شل و اصل و مجال استغفار و عذرین هم ضایق پذیرد و آفات با استعداد^{این} گشت
 جرای احتیاج خود و جند ویر و لایق و عذر و اند و ضریب و تقبیح و ایاغراض و شعیب و قبیح

دو پوزدان به شد که هر دو یکسان است و اتفاق در کمال و مساوی و اینها ذات که در صد ثلثه
ملک و امتیاج و شود و صور الیه بی نزول و افتاده در صورت فقیر عرق و هند و لا محاله
مقرون که در چون به ریحا بوضع غنای غرضنا فقیری تجد و اغراضی نالند بار غایب السحاب
موجب تغییر خراط و غریب بی یار و اما کی خواهد بود و صلیحی که از وقیعت هر ساعی بصورت
و تدارک محلات از نزدی شکل و منافع فرقی نداشت اما چنین در خاطر می آید که برینا الایضا
ان در بی طمان الا لیطمان نیز چاره و عوض در دانه که در شدت ابواب مقامات بدین منوع کرد
و مانا لاس با خزانه عالم و خزان و نقصان با ابواب ائمه الیه فرین را و منافع کشاید بدین
و قیاسی که در بول با اتفاق و لا بد که اگر الحقی آن شخص عرضه داشت چون ظاهر این فقر
منبع ضعیف عرضه ثروت و تخفیف مؤن را باب بخارت و تزیینه خراط را باب فقر و مسکین بود
و عن برادی اثری در نظر شما ملان عین صواب بنمود لیجان برایع ذو حکما جز ما و مستحقا
که در میان اهل بیج جنس از تقو و معاملات و مباحث کنند و منجرب مذهب بنوال
آن تنوع فرمایند که چندان که حق خاص باشد و خواص امر را از اینند باشد و از ضعف
مکنتات اولی و هر حرفی که موجب ابطال از و فقر باشد اجتناب نمایند ذکر و وسیع بالا
زیاد هم و اولی و اولی غاشقان از کندان علی الجملة بشوین و اغراض فضل و اغوا آن متنا
صفت غلبه با و بی نعمت خود را چنین و صفت نیستند با طراف مالا که غلظت و عیب و عیوب و
بکرو و پیعه و موصول و متیافار و قین و آذر بخان و خراشان و کوشان و شیراز می بری و زیاده
نهم بر خطر آسرت و در هر یکی جا و خانه بنیاد کردند و منصرفان و شیکیان و خوشتر و ک
علمه عین و در هر طرفی مبالغه مال و در ثروت چا و ص فرشت باشند تا این حکایت طوطی اقام
در حبس حیرت بخان بل لیجان بودند **نقد اول** تر حیل آما لکناه سره و ظلمت اقامه

توسعا

هیات و صورت جان بدین مثال بود پس طرح کاغذ باز ترع مشطی چند کمال خط
 خطای که بعض خطای این بود نوشتند و این آنگاه از هر طرف فی المثل الله تعالی سئل الله تعالی
 سیکه نقد و سطره فلان عقد و طفره ای خف و مشهور و تمام فلان بحر را ساخت و در وقت آن
 از بخین قوی و بحر پر کرد و در میان آن کشید خارج از هر کج و لایب و از هر طرف
 دینار رقم زد و بشیوه سطر و در مقام آورد که با دینار جهان در تاریخ سه شنبه شعبان
 ستمایان چا و مبارک در میان آن فلان کفران مغیری و بدیل کند و ایوان و قریه و دیار
 و شایان مثال از آن جهت در میان برادران و چا و مبارک و در دیناریت و سطر و وصل
 بدین حال متصل در آن اسوله منقول می کشند و چا و مبارک و در دیناریت و سطر و وصل
 آن جلد و سطر و در آن نافع باشد بل هر سال سماع و غیره و آن که چون چا و مبارک در عوض زد
 مانند اشک مجبوران جاری شود و غرض و فایده و صحت و استقامت آن را در آن نافع کرد و در
 غلات و حبوب و نخس و بذر و غنی و فقیر و در وجه شایع کرد و شعر و اخلاص و در هر یک
 آن بحسب میزان خاطر یا در شاه و صاحب دیوان شایع فکر خود باطل را برسانند و نمود
 را این بیت از قطعی که از اخلاص باشد که در **بیت** چا و مبارک در جهان روان کرد و در
 ملک جاودان کرد و در حکم رفته بود تا تمامت از باب عرف کرد و در وقت و در انواع
 صناعات خود استعمال یکبار که شود ایشان از چا و مبارک ایشان را متعارف کرد و در
 و بحسب اختلاف حکام ملک موجب داد و از آن تزیین و مظهر کفرانند و هر که از
 و نعمت اندر هر یک و از چا و مبارک برد و هر دو دینار را در دینار چا و مبارک دانست و در
 بخار و ملک خا و مبارک که مسافران و مجتازان و ایوانی از آن خزان در بر دهند و چا و مبارک
 و بیست و نه داد که درین بار بطریق احتیاط بر عارفان داد و از آن و چا و مبارک و بیست و نه

بوقوف ثواب و نظار و دیوان باشد از این جنس کلمات درج کرده بودند **بیت** شیوع و کثرت
کان بمقصدی رسید هزار بار از کز کردن بیست تا کردن بر نقد بر فرض منع و وجود
اگر این شرط غایب نکشتی و بواسطه تقابل حوال و شغل دول و تبدل این احکام از تغییر مصو
مانعی و اختلافی تر و دو بند را بخند و عطار را غنی و غلب شدند می ممکن که بعضی از این
منافع اندر این تا از روی غیاب عقلی لا کلام جنس این فصل هر نوع گماندیش بی رقت و غی
مفارق و از غیره مقوم بنمود و خلاصه که از این مقولات و وضع این توهمات نظیر و گفته
خزانه پادشاه و پاک کردن اموال عام بود و **بیت** مال السلام خیر قد بخود و حکمت علی بن امیر
مقری شد که در نامور اصغریت و مقدار و قیاس و وسوسه نظام جهان و اندامان
مقابل بسیاری اند که گشتای از فتنه نقل آن مؤدی باشد بطول زحمت و نقل تمام و بیاب
و زانت جوهر و مناسبت مزاج هر کس است عذاب و بطریق ندارد و با غرق و اخراق و در سن و
و قطع و روض قابل نقصان می شود و این معنی از بیان معنی است **بیت** هذا متعلق بالحكمة ایا الفی و اذ
افتقار واضطرار بوجود او شرف نسبت لولا التوفیق لقلت جئت قدیر بافتر و الذی اثم مر اثم
خروج الذی هو مثل مشهور است **بیت** کوز بدی را هر کاری جو ز بدی از نرس
کار که چون زدی شود **شعر** ما مریل اسرع فی الفجاج من ایض مدد و محتاج و اکو کات
امثال و نوادر لطفا عیب و عجم که در خواص و منافع و محامدان نظم داده اند و بر لوح
مسطور قرار داده اند و در این کتاب المذهب الذی نام شدی و غرض مطلوب با نام و مع
هذه المناقب آفریده باشد که لیل فرق سلطان کامکار و سوار و کوشوار دست و کوش
کواعب و الجکار از جنس سازند که طری از شادی مشتی قواضی در که در جیب که در مودوع
دارد در درخ ناز خندان میگرد و میگویند بیرون که سیم مجامض ظهار و در پی نعمت شکر

وبعین روی ز کس سوخت در خواب بحر خیال ز درید ز اینا میگرداند دل منکس بی بیم
 کوی را از روی آفتاب ز آفتاب زو افشان خون در عروق بنمود می شود با کاغذ کوی
 مقابل و محال تواند بود که بشری جز در دکان کرد و بداند که باوی چون نبات ^{طهران} الهوا
 کند بی صی صوم می کشد و در روی مثل شمشیر خراش و لاف و کثافت از حد گذشت و از
 متوهمات و تشبهات ملالت افزوده و راه وی قدم سنبلت و شعبین و سیمین و زکریا
 چاورکان شد و صوم بعقل دل و عقله روان بقرون صیانت نفس و مال و با انواع
 اطعمه و شمع و عیس مغالطه و مجامع آغاز نهادند بعد از سه روز ملک بزرگ مصر که
 عیاره از آنست مانند قمر صبر شتافان تهنیت فریاد و بار و در کشت و بهلوان و
 استقامت را فریاد نهادند و کاکین و اسواق صوم بیوتم خواهر یافت اواب معاملات با
 مسدود گردانیدند یک من نان بدیناری رایج اگر می فروختند یا بخت رایج بود و یا نوع مستحق
 دوستی از جمله ظرافت لغز و کور کرد و در صفا آن خال در سوق الخیول تیر و نظر بودم
 بیاعان یک سرباز که با جمعه دینار و صاعق من معتدل بود و خاصه در وسط تیاران و حوا
 بمبلغ صد و پنجاه دینار چاو عین کرده اند فرو شدند در معرض استزادت من یعنی قیامت و شتاب
 و ساقبت اشواط مرکب عرض میدهند سب زبردست و بر کف می رسید از میان دایره باز استیج
 شتاز خندان اضا زان بدکشت و زبان خال با زنجیر می گفت **ملفوظ** طایفه از الخوا و لغات
 و کلمات و بهر خاوی ماله کل کلامی و المساوی و سب و نفیر و زفر و جوش و خروش و خلاق
 بفلاک البروج پیوست و حکام و لشکر از اطراف طاق شد غلام الناس روز جمعه و مسجد
 فزع و انزال نمودند و بنجاه و سکاره و ظلم آغاز نهاد و عزالدین مظفر را با جمعی که با نشتا
 و افشامان بدعت و ستیزه مشوب بود بداعت کردند من سن سنه سیه فله

و زرها و وزین هم را به الی یوم القیمه پس صد که در دنیا و دنیا ما افتان بختل آوردند
 در میان انجمن که خجسته و جازایان و زیرو و در و باب فضل شعاع عصر بیکر است
 و هجوا و از زبان بر کشانند چنانکه یکی از اهل عصر گفتند در وقتی که از حضرت صاحب عید الملک
 لقب گفت **بیست** سبب بود بر عید الملک **ملک** را هجوا و در ظاهر است **دین**
 شامش که پیشه سبب از او **در** مناسب جو اطلد و ملک است **کار** فرای او شده
 که جبار و بخله الملک است **دین** قطعه هر دو آن نایب بر دقعه نظرد و خجسته
 تو عزیز دین که ای دل جهان **جهان** از هستی نویست در غور **آن** که بر سلمان و یوسف
 بر از تو حید حق و الله اکبر **جهان** از نسیض **بزر** حضرت از ازای **دور**
 خدا با بریزد خویش هر که **میان** او در جهان یک دم مظفر **در** شیر از غصص غدا
 پنج تومان زرب صالح جاورف شد کاغذ که اسباب ارباب هنر بود چون چهل صفت
 و با چنگ و کس زانرا که کینه ان از خواب چاک و خانه یک طبق کاغذ بفر شد بنادانا
 او را چون زرب نشان که کند در آن حال این رقع بیک از اخوان الصفا نوشته بود
 و نذر که در غراب ثابت کرده آمد ملک اما بی فلان بره منی محتاج جابجا دوا الله کیش
 حکمته **لک** جادای مخلص و شتاق منقص قلم آسان طقه بود در میان بشت زانرا
 ثبات و قانع و دعا فاع کشاد میدارد و چمن بیاض مصافات را بر قوم اخلاص نکارد
 عرض شتیاق و عجاوین که احلی بن جوق معاد و صفت دارد در آن طول و عرض **فرد**
 که بپندسته قلرد و زبان و شکل سطح کاغذ دوروی **بیست** **و** الیوم ذلک لعقار **عید**
 مسافت از مساحت توان کرد مدنیست تا طوطیان زربین حق کستر افلاک و الا کلام
 نشان از کالیه از انجمن و شکیبایم **لک** **الدول** **الدول** بر نقش سیمین **البیاض** **طوطی** **الکاف**

طیران نموده و سفیران آنها و مقتضیات از قریحان مغرب غنچه نیم روز خبری نیاورد
 اگر خاطر باقیه فکری باقیه ذکر می سلاحت سپید بخانه منکر به صفحه منقش اثبات می نماید
 یا بحسن لشک بر سواد دیدم دید منقش کردید توقع که چند و زانان جنس که
 پیش دمی جزو کوان می رود کلا و زانان بخلاق و مثل زلیبا لکولعب مصقوله کالویرا
 تبرج و کالصحیح الصادق و زانان شکایت قلم سر زده در بند و اگر چه این امنیت
 در محراب شناع مستور خواهد ماند پس قد زبایه که کلاک سو کو از نظام را بر افعی کاغذی
 در پوشد و نیزه سفید زده و فلک بر و بر و سامد و از زبان خاقان مغالی خاقان شرو
 کوید بیت از دست ایری بر کافغذی کنم کو کاغذی و سر قلم از من در بیع داشت بفرستد
 چون شکایت زمین و زبان با آسمان رسید و کا به بخان و کار با سخنان و سیل به خان
 امر او نویسیان با اتفاق صاحب دیوان عرضه داشتند که اگر این حال چند روز دیگر
 ماند دست از و فو مالک بنیاد شست و بعد از آن طریق نالاقی و نالاقی با طریقی نالاک
 بخت و از آردن آن طلاع قتل ما بستان طاع حکم بر بیع بنفاد بیوست که خال را باطل
 کنند تا همان بقطع ماده شرو و رفع قاعد عن غم با طریقی روانه کنند و بفضل
 سخانه و تقالی این ذاهب و ما آذینک ماهیه ناز خامیه مندفع شد خامیر غلاق
 این فتح غریق جو و و سر و و خاف و غام قول و ذکر الحمد لله الذی هدانا لهذا
 انک ان ربنا لغفور شکور **نیمه خال و کیفیت مال کج خاقان**
 بغداد معهود بن شرب جنم و مجاورت ولدان و حور و اکثر اوقات مشغول بود و
 از ظهور و سرور و می ناسود و بی نهایتی و غلاق و جوع را فاق خامیر خورد و طلوع و عید اند
لؤلؤنه فی اللیل طالع بالعمه بآ آمان ذکر الحید و مکر الوصل آسمان و روزها

اذنای الی الی صبح می بینند و بنظر شاعر شاعر و معاشر از اطلوع صبح مضی
میکرد که معنی التل کاسیوا الصبح یلذذ لیسن الکوی الصبح عندی انی اذیحه شعر
علی معات الذی هات معرطه شرا با کهنیه کجا با کاجیه بیت زهت مجلس
جو خود دید که گفت بچنان خسرو پروین که باز آمد زخه طرب مجلس جو خوش طغان
زهره در قصر آبان برده و مسان آمد پیش رخسار چون شمع بان کلش عقل است
پروانه جان باز آمد چشم شافیش جوالحال چنان بر هم زد نجیب زلفش اگر خانه بر لافان
دست ساقچه شدن شاعر ز جوعه شنان خا که آزان جوعه قریب طرب و ناز آمد
دروغ مقام لاطاف الحیان شی مشرب شغول بود و بهل و حزن سالک عبس با بعض
الحین بکیت می بود چون دبیب سورت شراب طبع لطیف و غصه شریف از کرم بجز خیر
بابا و اغول چون چشم خوان عید اغاز نهاد و از سرستی آب طفل را فرمود تا از نشو
زد شعر انا الشراب یمنع الشر نشونه قیر الشر عنه و اثر الی باقی عصر می گوید
جوهش بار دل را بجزیری نهاد بستی همان جویز نشاید بیاد روزی که از یاد و شبانه
مستانه را می علی اطلاع کردند بر آن حرکت نادم گشت و حریف سالت نامتاد و پاید
استحضار قوم و چون بخدمت شرف رسید سوره غامیشی و استیانتان و مبدل فرمود
و از سر عهد کلاه خاص برداشت و بر سر و طاق دین باوی خوار اشارت راند تا ساقیان
مجلس صبح بر آواز سندان غزل را از نشانت مؤلفانه طرب خوش خوان در خواستند
مجلس در صبحی قریح با ده دوشین بکیر و دهد دست و دست بیت همین
شاعر که بران لعل مناسبت بیان مجلس از پر توان در زود رکوه که صبحم
بطریق غیور نوشی صاف صبح قری شغو و صورت دق و مزهر کپر

[illegible]

جل بود، بود، بلور سوده نباشد حقیقت الاصول بر ذوق التذوق والذوق یجمل فی المثل و
الصورة یجمل فی الطول **شعر** نقعقت الکسنان فی الفم وارتوت مفاص لسان
برده وارتواجب **بیت** وناضطرب شدة سراد لیکرم غاناب بابیو باب زلف
ذهن در رخ کاه دکن آسمان بر بطرانوازش بین الغار لغاز فرموده **شعر** اقبل اقبض قد
مضی ولسنا فقد انی حار حین یجی یون یعاد به الشیئاد لصریحی در گوش از باب
هوش و مشتاقان مددهوش فرو خواند **بیت** لعل مناب نوش تو از آب یخچد جود
ایجاد آب زناش بین است سیر او بر کست طرب بندیز طبع کین بر خنک بذا ^{فلا بد}
طرح زمین جو کشت ز بلور سوده پر پیش او آنکه همجو بلور ملون است بر کن جرم
منقل میسور عود خام خالی مکن که دفت می بخار خوردن است در طبق برینان سیران ^{نام}
جم که غم فضا ده هر اچاه پشن است آب سخن جان نواز فردوسی خاکش بستانم فرد
مغطباد در قلب شاعرن قلب شتابا از باب طبع یخچیان آن کوفته **بیت** جو خرم
کوی کوی بنگاه دی بقد پیش خود از دوزخ غمی غی غار پستان بدست آورد که در زار دینا
نکست آورد سر آنکه برون آرد از کج کاخ که آرد سکو در برون سر ز شاخ **شعر** ک
جون یخینات ابوالفتح **شعر** ولا یفتح الا قلوبا الی المتی کباب شراب و کباب کباب
در خود افناد و میر ز استعالی کافات این سکن ها شمی کن و کس و کانون و کاس و کاس
باو یکراخوان احیانم ظاهر شد و این بیات حسب خال زاناق متوده **بیت** شراب
تروق حریف و انوق لطیف است هر روز هروق لائق اکمل بفت و شقائق **شعر**
ی لعل و انش کل البت و شقائق الخان را صورت متصور بلور مواضعه بیل و لغو
معلوم کشت چه عریانی از طرف بغداد ایطی فیناده بود و اسامی امر او در آورده در مقام

موس است

کاواری المان و فخر بال و طر لا ائی تو کال و الجودی نال بند فرمود حسن و طایب که
 ضعیف و است و بی بی نعمت باد شاه بودند عرضه داشتند که چون خیانت ایشان ظاهر
 شد و در روی زمین از ان خیانت نفس ایشان بالک باید کرد این دودر مؤلف و مجرب
 داشت پس بوسه بپوشان فطرت خال بر انداختن بجهت فایده متوجه است طغاجان نوین که سلسله
 موطاة را بخیر او بود و سر رشته این سلسله است از دست او **شعر** و رب فی یخبر
 یبدی لولا کما و فی عقیده عن و دها جف فتل ایشان را منع شدند بدین ترنوم که
 اقل المجلی الاستحضار لیل و لعل اسرع من السیل علی الرضی و فادک کلام که در **شعر**
 بصورت بعضی شاعری شاهدانند یا نوع خلافی منقرش شود در نفی و بقاء الخان حاکم است
 عذر قافیه پادشاه بدین ترکیبها استان شد این دستور و بالعود بطن اجازت پیر ایشان
 در طالع بیز مخافت متناهی و المجلی استحضار و باید استخبار و غرض امور آن جانب در آن
 و بر فوارت فرصت پادشاه و بقاء مان بر زمین اغاوی عقل انکشت حیرت در زمان کوفت
جسود مؤلف فلک نتیجه نمود و قد نوافق کرمه بیود بودی و کرد کار فرمان داد و
 هاتج این فتنه و فطنع این تصویر طغاجان بود پنهان المجلی فرستاد بخدمت باید و کوفت
 عربت مقاتلت با فضاء و رمان که چون مسافت مابین مجد و بصد و اتفاق امر او لشکر کما
 باید نماید تا بدو با اعدا انفات فرموده باشد کار و باغی با شیم بدین بجهت باید و بالشکر خو
 در حرکت آمد و الخان جمیع لشکر و اسعد اسلح بر لایع داد و از مقام ازان بالشکر بیوفور
 غارت برین شال و صاحب دیوان در برین از جماعت ازانان بطریق استعراض چند نوین
 و زحمت ساختن کی اینبار جریک بشد و بعد از آنکه ملک اسلام شیخ حال الدین مینالغ مال
 بعلت عثمان ممالک تر و جریک را در برود و بواسطه رفع و کشف عذر الدین مظفر کمال افات

تسلیم

در اردو میزد و می توان زد در اردو قرض کرد و تسلیم ناموس و خلخال و دستمال اختلا
 یافت و خواطر لشکر بی بد و طرف مائل شد و پیش بد ها برده قضا خلخال **طالع** بل بدین
 فرو می هلد قضا برده الحان شبناق را با پنج هزار سوار در وقت سه طرف همدان فرستاد
 بود و آتیوفا و طغا چار را با دو تومان لشکر از عقب روان کرده و ظاهر همدان شبناق
 بقراولان لشکر را بدو رسید و میان فریقین مقاتلتی تمام رفت و از لشکر را بدو جمع شدند
 شبناق انظار مدد لشکر میکرو الحان روز سه شنبه سیوم جاری الاولی سنه انبع فی عین
 و ستمانه از رودخانه اهر که پیر **شکر** از آنجا لشکر خواست شد با خلوص حسن و لشکر
 حاضر حرکت فرمود **شعر** **فکما نأفقت حواله فی حبله** **التا طیرین أهله فی الجبل**
 و حال آن بود که چون ارباب لشکر دوروز راه قطع کردند رسید رویان و بر طغا
 مطرب مجلس همکار پرده مخالف کوس را برین خرم خرم جوکان درناش و در طغا چار لشکر
 بر پشت بند و روان شد چون حرکت هوا متضبط از صامت قارع و مقرر و خر و شد
 کوس را بقیه جناح آتیوفا رسانید و تقدم و عده التفات مغایه دید بخت نمود چون در
 کردند بطریق از خلوت کشتی را پیش طغا چار فرستاد و از موجب تقدم که خلاف معمول بود
 استکفاف کرد طغا چار در جواب گفت **بیت** **عفت ناک بود اندرون جلایه** **از آن بر**
 همان کشتیم سپاه **تعار** را در رکوب سبب همین بوده آتیوفا از اعلی ساخت **بیت**
 چون بناش صبح روز دگر علم روز را فاق برداشت در بریت طغا چار از **لؤلؤه** بر آمد
 خرویدن طبل و کوس شد از دگر لشکر زمیل آنون **بطریق** نه کوچ کرد و روان
 شد و دافق و قازان دت کشت پیغام داد که حکم در کوچ کردن برخلافی با ساماندارت
 نمایان نوبت صلح دید که سرشت میان بچه قضا فرادست و بی همد و تقابل از نیل از

دل نه

اندر کام خبر یافتند چون پلنگ زخم زلفه بر روی آید ندانند و با کف دست ساعد یکی که ماه را نماند
قبابوش بودی که صفت درین آلودند و پهنی هر بصد هزار دین خون میبارید و میگفت
مولفه خورشید که گرفته شد با کف دست خفست که این شاه گرفت چنین **مقطع** او زار
زار از آزار دوران دور از دور دور دور و زار زار زار زار **موصول** میساخته
بر یک طرفه ای صدمت بر عوضه خطاطی میساخت **موصول** این ترغاک جفا بر یک
منافقین کافیه **موصول** با علی که کنش برین و قلد بیت حکم تحت نفسش بسته
بک عین و حقها کافیه و مایه فی الکاف و کاف اعمول خراعت و شفاعت و استغاثت و
استغاثت که بعد از نبودی فایان نلاد و پیش آورد و در آرد و می عمل لئالی شرفاء فی قضا
گنا او زده فعل غیر الذی **موصول** تا نعل جلیقه امل میزد هیات **مولفه** یا نفع از روح ادا
الخصر و الوله **مقطع** نوش دارو که بر این ترک به باب و هند و شفا العور و قبل
از ایشان امان خواست که اگر با یار و به شفق که ما مور که در شغال نماید جد و سبنا کار هوز
نقل سلطان نکاشت بعضی امرال انزام نمود که این ساعت از خانی و و سیکر دان و طاعت
میدان آن گفت که فریفت غدار بطریق اسنهانت و شماتت و شانه جملای اوبانه می گفتند
او را و دیگر که حکم کنین لماشت بر ندو به کار آن بر قاست زار و غیب خفت خفته کردند
و می چند شمر و ناجیز شد بعضی همچنان که دست کاوی بر نشد **مقطع** الاله بر با و دینی هوسه و
شلت بیا لایا **مقطع** در فال با اعتبار فلان است اما دین عین بر نیت والامتا
خروندان ازین یک داستان دور کار بر دستان بخت پذیرند و بدیدند **مولفه**
این فلک تا کی از جفا های چندنا زین که دشو غم افراست هیچ کی طایان امان نهد و دور
شماره و غم نایب هلم و ز تو زدی بر اوست تاج بر پیر خود فر دایت فلک جبر بر یک

جز برای نامانکه هم نداشتند و دوست کنند برنجبر اوست دی روز قیام دولت یاری برد
 کدام صاحب کلاه آفتاب که بانام روزان غایت نقدی و دل و حیداف و اقبال و کسب بوسنیز
 نیرست یا کار بر تخت ملکوتی تاج بخت و اقبال برقی نماید که غافیش در تخت ملکوتی لکد کو
 خاورد نکر دانی که ساکنان خطر خاک بغزل و اظهار جزع و انجاش در فرغ نکردند و خکا
 آسمان و جلا و از دوقبوشد نامه فرستاد و کشت بل برین خود پادشاه و عطار و کلاه و دفتر خطا
 عطالت انما کنت ذمه بر گوشه طار و سپهر بنوی و بنویس آهنگ این تله بیت شاه او
 غمت هر انعام بر بخت کلید حیانت نه به کام بر بخت خونی که نیرخت از عدو خنجر بشو
 از دین و سنان آیه بر بخت بر کشتید بختاق دین خود از فوق خاتون کرد و زینداد
 که باغ از میان و کین نوز قبیه بخت و کشتادند شتری محض ذوالهمر و سلطنتش با برقم و کلاه
 نعی لا محاله تا بل مرقوم کردانید و ذلک فی الجمعة الشایع من محمدی و ولس سندر و
 تسعین و ستمانه و مدت ملائکه و چهار سال بود از و سنان طافان حکماست اذاکانت الشهور
 فوق القدر کان هلاک الجسد و من بلوغ الشهور بر منقضي اذ اقبل اقبل و اذ ابراد
 چون کج خاتونان مانند باروی بنان پوسند ازین روی **صراع** که کشد نیز باید بخت با نایم
 هم روی در پشت داشت و معنی **اللفه** الظاهر این من جمیع وجوه قبله اقبال خود سانه
 بطن و فطرها و زایدین خبرت ندید و از زری و بالا کو فاک زری الا در حیرت حسانی بر کشته
 و در حیات است غلغت و ولوع در ملاهی و مناه که امانت امانت ملک داری بود و قات
 شریف است مغرور که فایده تمام است از انان شیو سستی شد و روی در روی آرد و
 هم پشت کشت تا سلطنت و پادشاهی نیز محبوب او یعنی پشت بنمود و امر مع من احب بعد
 داغ و در رنج روز پادشاهی را شب خوش گفت بل شب خرافی نابین در **اللفه** غنوت و لها

[illegible]

[illegible]

هم عنان و بنا و دیور و شمال و جنوب با طرف کتی رسد و نامت و طبا بقول ندکی و طبا
 و مؤلات و سبیل کامل غنائی بدج که باد شاه همت را بر شیطی طرفی بخارج از ارض ملک مقصود
 دارد یا رقاب لشکری بکانه بطوق طوعیت مطوق خواهد یافت بترتیب صد هزار عنان و ستیان
 منفرد کرده و از انفاق خزائن و بدل اموال جاوید نباشد و بعد ما که جان خود را با نامت لشکر
 در میر خنظر آورده بود ممکن که بعضی آنان را در محصول موصول کرد و اما هرگاه مولایت بر
 قانون عدالت و شیوع اضافات و تصانیف غایب گیرد و بحال این کشت و ارتکاب خطوب و قتل
 اعطای مقصود جسم می کشاید و در دگر کار می آید و لا محذورت خیرین را که همت چون بدین
 صفت قلوب رجال حبس کرده و از بقیه و احسان بقید نظری بحال مال و مال مثال کار بد
 فالقوب لا تقسمال بمیل المال بینما سألین لکما احتیاج ایشان بمواد مالی بحسب اعال و
 ممتات و مصالح سلاطین باشد باینکه مال از داخل حق و وجوب بخزانه رسد و در تحصیل جمع
 آن سیره و صدق و مؤاناه که ناظر احوال ملک است و رعایت رود و بخانه خزانه طبع کرده باشد
 و در طبین سطح صرف بیت از رعیت نمی نماید و بدین دیوار کند و بام اندود و بعلاند
 جمع و در غریب آن بواسطه ضروری که کار از انا رعایت بدل و استحقاق مال مهند و از بقیه رعایا
 همت ندارد و تدبیر و اسراف نماید و دفع طاع و سبک اکل و خواشی و بناط دولت فرض عین
 جا که در مصالح العفول عیند روق الاطاع و عذکتی بر و بر الی الله شیره و وفور و حسیه
 لا توبعین علی جند الله یستغفرون عنک ولا تصقن علیهم و یخیر و انما و اعظم عطا مقصد
 و انعمهم بمعاجیرا و دفع علیهم فی الزحار و لا توبع علیهم عطا و این کلمات در این است
 بنظر حکام ازین است قال عرو و علا و کوبط الله الزرقا لباد و انعموا فی الارض و لکن یقول
 بقدر ما یشاء الله یعباد و یخیر یخیر چو که درین باب اهلای در د و مونی باشد با خلیل اهل

و ظهور شود و عدم مطاوعت خدم و باطراح حور و حشمت و تقاعد از رسوم خد و ساجده
 و شاهین چون بنای کلیک سیاب شد ترک عادت مألوف بدشخوابی کند و دست ندارد از غنا آرد
 بنام نازنی قاصد و درین روز بر غلامان باشد که چون باو شاه صبط غلام کند بدینا
 حرم و ذات و منابع و تمام طمع و مال و رعیت مستحکم گرداند و ظلم و عدوان بآن مردان گردد
 و المملک بجمع الکفر و لا یفرع الظلم و بهر حال احسان عطا و احسان از غنا و خواص
 مدح و ترکت دست بمال رعیت دراز کردن و چون معلوم کرد که اشراف و افرات و ملت
 و احباط در انفاق مال مذموم است و در مقابل آن اسناد و نقتیر هرین جاشی دراز است
 نص قرآن حکمی بایع و توفیق فوق شمر و لا یجعل لک مغلول الی انفق و لا یطرها
 کل البسط بالکرجان اجناس فضائل عنایت است و آن هیئت است که نفس را ملکه شود و نادر
 الزام طریقه فضائل بحد حقیقت فضیلت باشد از وی صادر گردد و بلی و نجات و آن رعیت
 در تحت شجاعت که از تهذیب نفس بعبی حاصل می شود و اگر بطرف لغو طاعت اندک میلی بود
 محافظت عنایت را و بسبب توفیق از وقوع در طرف لغو و لایق ترجیح هرگز اینه توقع افاضت
 عوارف و تصد غنا طفت و احسان از ملوک علی اختلاف طبقات اختلاف و باضعا فواء
 بود و بخل و دانا از عوام الناس گوید است و شبه نیست که باینهاست سلطنت شاعت
 و قابلیت زیاده باشد و اندک آن بسیار نماید و از این قسم خللی احوال مملکت زدودن و رشع
 از قسود کند و سلب کند **شعر** و عیب زنی الشکر المذکور و مذکور و عیب زنی الظلم
 المهور و مهور و قوه الظلم و عیب زنی من حقارنا و عیب زنی سواد العین شمر و چون مصالح
 مال و رجال بدین وجه دست فراهم نادر حسن تدبیر و عدل شامل که مضابط مناج ملک
 و ملکه است باین صورت مقاصد و عنوان باشد و طالب سازد و خواص خدم و اعیان اعوان و کما

دکتر جلوس پادشاه چون از کتخت توخان براهلاک کردند و طاس امانی و بلندست
 فناچاک طغاجا را بنویسند و دیگران از حضرت پادشاه پیوستند و بخانیت او سوجلگاه داده ^{مسلمه}
 مطاوعت در هم بستند تا از طرف پادشاه زادگان و غوایان پیشکران بصوب حضرت از قضا
 مقرر میشدند و در آن وقت قاضی و قاضی و شریک را با جمعی که اینا قان کتخت توخان بودند حکم رسید
 یکسان سازند و طغاجا را در زندک حضرت احضار کردند و بعضی رسید پادشاه فرمود که کتخت
 را چندین قریب و مکتب میشد و نهال تربیت تو کباب طناع بالا کشید و غیره عتبات
 او چنانچه از ظاهر کشت تا او را روزی بکار آید در زمان شدت از وی روی و شرف کتخت
 با او بیست نمودی از تو کدی که بیرون قع دارد او را نیز از عقب دیگران بموضع که مناجات میکند
 نیست رفتار کرد و حسن ظاهرین نگاه مولدیت فرمود ای جان او را بغشیدایت طغاجی کرد
 الاطاق هنگام عرب کتخت توخان حکم فرمان دادی نموده بود و یا رغوضان کشت جواب در
 درشتی دهشت و کان منه العقول بالجد هشت عرض داشت که آن روز کتخت توخان بر
 خانیت ممکن بود اگر برقت اقدام فرمودی انشال واجب بودی و حجامه نامکن امروز نیز تبت
 اکو سیور غایشی فرمایند و برین خود بینم جانی منت نهند با هر که اشاره رود همان اقتیاد
 واجبند تا پادشاه جواب معقول و نال بندگان فرمود و اینجا قضیه آن کان الکذب بخج
 فالصدق انی صا و آمد و معنی کان الامر فی الصدق تحقیق و قال الوالی العقول الامر
 آسرع منه الی الخبر سیور غایشی نافرمانی که نغایت مباشر آن بوده مشغول کشت و حق
 که صادر شدن بود و وجه خلاص آنرا منعقدی نموده و سبب قریب و موجب مزید اعتقاد شد
 پادشاه در نامه مجیدی الاصلی من السنه در حدود همدان فراز سیر بخانیت را بجا آورد
 بنیاد است در وقتی که آن تاثیر اعتدال زمان این بیت چون و زده ضاعف و در زمان پرو

خطاب دیگری بامون و مصون نمیدند بر طغاجار نوین زیرا یکبارگی که از نانی فرمود و فرما
 مصالح مال و ملک و جریک و در قضا داده او نهاد و بخی بال و نوکال و تو با جو لکری کو رگ
 و چنگ را با او نوک ساخت و جمال الدین دستچرخانی منصب حکومت و تصرف در مال یافت و او
 نغانی نائب صاحب دیوانی بایم وزارت استبداد کرد و برای دوام مملکت و قوام سلطنت که
 مفید نشاند هر طایفه از اطراف ممالک در نظر و اهتمام یکی از امرای معین کرد و این یعنی بخند
 عتبات دین سقبات احوال و مخلفات امور سبب آن بود که ایشان از تصرف و علق
 مالی و ملکی مجبور داشتند و در زمان بهمن ابا قاسم خان چون هر ملکی و ناحیتی منفرد در جمیع
 مخافت و رعایت یکی از مقربان حضرت بود احوال منظم و امور مجتمع و مواد مشوش است
 و لشکرها مطیع و شیخ بودند بلیون اندیشه بعد از اعمال را بحد فایزها بر تو با جو مقرب
 و در و و دیار عیال و مایه فایزها بطغاجار نوین تفویض رفت و تو مانات عز و عجم
 لو و الو احوط طو که ای ایملی را تو ساسینی کرد و بخی بال را بر شیراز و شبانکاره و خا که کرد
 بشط اندک هر یک با استقلال بی مشارکت غیری در شیت مصالح کلی ملکی که بدو موافق
 رفت و حمایت و رعیت از بی نظهار رسانند و مصالح و مقاصد اینجا بسامع هارون الحجاز
 و چون مملکت اسلام شیخ جمال الدین هنوز در ارد و توقف نمود بود شیراز را بر او بجزایر
 قاعن زمان کجافا تو غنا و بسبیل قاطعه در نظر و مقر داشت و بر آن مقاصد ویرایغ
 و بایش داد و سیور غاسینی بود و حکم شد تا معاندان او را که در غیبت حکما بر او اقامت
 زبان سعای کشیدن اند و بیکم بچون ائمال جبار احمد را موال دست تصرف کشاده گرفته
 بوی سبارند مملکت اسلام نیز اسنیفا و اخرا لیاقت او مدو غرضات واجب شد و در وقت سر
 کتاب کارمن و کاتب غلام شیراز شد و در مقدمه الحیان فرستاد و از حکم رایغ عز
 الدین

غنم الجهاد موطناً ومعاظلاً ونفياً واصم الرماح ظللاً وقواضيا وعواصراً وفراً
 ومنازل مذبذبة ووعا لا بهرام در دره سرفروغ عین ویا داشت از بیم صوت شیران
 در شهر پریست و باغ اذخا لایستمداد اخذست با کالجار بریدید و چون کرد نمادی متن
 انظار جواب و توقف با کالجار و اعانت و اسعاد ترخص آن شد که مصلحت خود و رعیت را
 و به جهت قتال مسئله ولایت تسلیم کردند و گوشت کوبید و دختری را برای نوکید معاف
 و احکام و بنای اعضا در در وقت نکاح قاورد و در اثناء این اندیشه با کالجار بر عزم
 انحصار و اخذ ثار و شکار و یار مالک انقباض غیار غیار غایت مصون را به جوی کجا
 خاف و کوزید بهرام حاکم امانی را بتوش خیالات مظاهر و مصاهر قاوردی شکست
 بود و از دماغ خود باغای بهر یار و پیما آفرشته از حسن وفادرت و وفا با اول نعمت شفا
 شد و حقوق اطعام و تربیت را عقوق و کفران مقابل داشت **مطلع** اکلمن الرحمن و کفر
 التعم کر فرساده و کینه زنی را انقباض حرم محترمه با کالجار بنال استمال گردانید تا امالست
 نقصان عقل و بر ظاهر کرد و با کالجار را بنی نافع داد که هیچ تریاق نافع نیامد در ختابان
 جناب این خاکدان قافی سوی جنات عدت کجیات باقی عبارته از آفت محول کرد **شعر**
 اذ اعددت حسناء او فت بعیدها و من عهدها ان لا یدوم لها عهد لشکریا کالجار اذ
 شد شکست و شوکت و قدره قاورد دستش کشند و خیار اقامت را تفویض کرد و کربان را
 بنماورد تفویض کرد و آن جناب ملک کی مقتویط ساهلین کامکار و منظور انتفاع کردن کجا
 بجهاننا بود **مطلع** و باطن شل فرد و طاعور و کندان صورت ظاهر را الطاف الاطراف
 حسان من یسئلمنا عن الملبان انما لا و من کسبنا عاقل الناس محون قاورد را مصون
 و مستخلص شد پس در دفع قواعد و احواف و مضایع اعلی عدل و اضاف کوی استبوان

و او خبر بود و از محاکم عدل و ثمال عقل آن یکی آن بود که نفوذی که در زمان دولتش چهر
 بالقاب ظاهر بر آن است عیار آن در معیار اعتبار برینا نفوذ و بزرگ آمد و در
 آن عمده فخری که بر او بخت قرار ی بود که در نفس شیراز مدینه بنا کرده و ضیاع و عقار
 بسیار را بجا و وقف بواسطه شمول اضااف و احسان آن بادشاه سالها بیضه آن مملکت در
 قبضه فلان او و اولاد بماند و هر آن بقیه عدل و شرف اضااف همین باشد بجز که و سکن
 اللیل و النهار خلفه ائمه ذهاب ذلک جاء هذا چون متذکرین شیو لبالی و نه
 تعاقب کردند و سبب کاسکاری ترا دفع گرفت و او اعلام کردند که جزیر عمان خزان
 بانواع زرد و جواهر آراسته و بیضوف بدایع نعم پرانسته خواست تابعی خورشیدی که همان
 بدان مضاف الیه سازد عینی خاص صاحب هر روز و او را از آن دیار بجز که و سبب
 خلایق الذی را استحضار کرد و بعد از اشارت بترتیب و ترکیب یکی که عنانی نشین باد و سبب
 سطح آب و بشت بجای قوام جاری بود **بیت** همچو ناز از شکر قدم کرده همچو زرد دم
 علم کرده چون غم ز کوب و جوارى انتشار فی البحر که اعلامه نصیم پوست بدده و سبب
 دیاج بقرب مواد بخار سید علی عثمان شهر یارین با قبل و الی عثمان شده و در کج اخفا
 کج قانون همان قاورده با فطانت ثرات مرادات و القات جواهر آراسته و سبب
 مشغول گشت چندان غنا فایده که خضر محاسبان داهی از ضبط عقود آن عاجز آمد
 شمع این فخر نماند ز منشات امین الدوله ابوالکهاة بغیر علی ردپوان التامین ان شاء
 کتاب الدوله السامیه و فاضل الحضره البیته مرتب و موجود است احسن من و
 ساطع العفود و الطیف من دقایق العفود عموم عانیان را استمال فرمود و نوید
 غلظت و مرحمت داد و مثال فرمود تا ولی شهر را طلب کردند و خاف امان را از او داشت

[illegible]

اعلام دولت و عظیم سرای و ده سلطنت ساخت سلطان شاه جهان که آنست که ما بنی یافت و او را
اسطیما را یکبار اعوان ما و بنی توانست گفت سلطان از بهام ملامد نخست بود و بیا این غلط
نمک جسته که شهر را غارت کرده و غریب کند و صدیقین را با بیج که بر طرف میدان بود و
برج فیروز کشید و خراب کرد و دیگر غریب را بنید و راجعت فرمود و ملک کو را با
اولاد و آردی بماند از زمان سلطان علاء الدین محمد که بنی الله را بماند بعد از آن در آنروز
سلطان جلال الدین بآن وجه که در جمیع کتابهای مسطور است در قشربراق حلب بغداد
و او یکبار از راه راه دولت سلطان بود براق بود که سلطان غیاث الدین را بعد از غوثی بماند
و یکبار بعد از آنست که علاء الدین کرد و رسول بنار الحاقه فرستاد و از اسلام خود خبر داد و از آنست
علیه دیوان عزیز التماس نشریف خطاب بقلب سلطنت و بنوی کرد و بواسطه ثواب حق
کرد و زمان سلاطین خود را زم نمیکرد و این بود از جناب ایلخانی بن ملقب است او را بنید
فرمودند و بقلب سلطان موسوم **شهر** گویند که **الانقلاب** **شهر** العزیز هوای طین علی
السماء و نازک و آن وقت که سلطان غیاث الدین از صفاهان عزم کومان ختم فرمود و
کرد و سلاطین را غایت نظام داشت و متعلق خاطر شاهنشاهی اختصاص نزد یک قاضی القضا
و کنایه صانع فرستاد تا آن واسطه عقد ملاحت طاجون کوکب در برج و کوهر در ده
نگاه دارد بعد از واقعه سلطان غیاث الدین علاء الدین محمود و انا بک و از شهر فرستاد
و یکبار از اکران از کنایه صانع بدو بریزد و خیال بست که بر و حقیقت **شهر** بنیل
جوانه و روین باغ کرد و بنی که در یک جای **شهر** براق آتش طیش و شش طاعت برافروخت
و از او اتمام و لشکر بنی و متوجیز شد و شمسک بدین حجت که سلطان غیاث الدین با
بادشاهها که یکدیگر مخالفست بنمود و من کار و ساختم و ریاضت مغول طاعت که از آن

مُتَخَفَاتٍ اُولَئِكَ لَئِنْ وَفَّرْنَا لَهُمُ الْمَالَ وَمَنَالَ دَرَقَمَةٍ مَّعَرُوفٍ مِّنْ كَثَرَتِهِ دَعَا زَوْجِيهِ
اَقْلَامَ غُزُوفٍ بِالْاِثَرِ وَقَالَ دِرْسِلْ وَنَقَطِمْ سُبُلَكَ اِنْ زَعَدَتْ سَالَتُ بَاحْتِ حَكْمِهِ وَجَرَّ بِجَدِيدِ
خُوسَاغْنَادِ **لَوْ اَنَّه** اِذَا لَيْسَ بَعْضُ وَلَيْسَ رُؤُونَا فَيُصِلُ الْخَبْرَ اِلَى السَّانِجِ نَاصِحًا
دِرْزُوحُ زَدَدُوْا حُلُمُكُمْ اَنْ تَخْرُجَ دَرَفَتْ وَلَيْسَ اَنْ تَصْبِيحَ فَاضِلُ الْفَضْلِ اَوْ رَكْنُ الدِّبْرِ
شَفِيعُ شِدُوْا وَافْتَدِ اِنْ اَوْلَسْتُمْ اَرْتِ عَقُولُ خَاطِرُكُمْ اِنْ بَانَ قَرَارُكُمْ كِتْمَ عِلْمِ الدَّوْلَةِ
بِزَيَّاقِ خَاجِبِ دَهْدَا وَدُخْرِ دَرَدَارِ بَقِيَّةِ تَكْلَافِ عِلْمِ الدَّوْلَةِ وَدَرْدَا بُولُطَةِ اَشْفَاجِ حُجْرَةٍ
وَأَسْبَاقِ قَرَابَتِ مَنَاحِ اَطْرَافِ مَعْنِي نَدُوْا بَعْضُ خِلَافِ دِرْغَلَقِ دُرُودِ بِنِي بُولُقِ رُكَّانِ
بَسَدُوْا اِنْ كُونا مِنْ رَاجِعَتِ مَنُوْا اَوْ اِنْ رُكَّانِ مَرَّةٍ رُكَّانِ دُرُوْجُوْا مَدَقَدَتْ وَاسْتَبَاحَ
اَوْ مَرُوْزِ رُزْدِي وَرُتْقِ بَلَسْتَعْلَاوَاتِ وَبَدَهَا وَحَكْمِ سَعَالِمِ كَرَكِ دُرُوْكَارِ رُزْدِي اَزَارِ
دَوْلَتِ اَرْوَعِي مَوْنِ جَنَنِكَ خَلَاتِ وَبَعْرِشِ وَتَقِي طَاوَعِ اِيْشَانِ مَنَكِ بَايَلُونُودِ رَايَتَانِ اِنْ حَالِ
طَارِبِيَادِ رَجَبِنَادِ لَهْ دِي كِي كِي اَوْ كِيَا اَنْ اَلْشَكْرِ كِي **شعر** رَهْمُ مَحْتِ جَمْعِ اَنْفَعِ مَدَا
رَهْمُ مَحْتِ مَقَا كِي مَعَاذًا نَقُوْا لَهَا الْغَدَا اِذَا اَفْاَتَاتِ اَلَا اَلَيْسَ اَكْثَرُ اَبَا بِاَشْجَارِ
سِيْشَانِ رَقْدِ بُوْدِ نِي اِلِيْجِي رُفَسَا دُرْدَا زِيَادِ اَسْتَمَادِ كُرْدَا وَجُوْا رُفَسَا دُفَسْتَنْ صَدَقِ
اَخْلَاصِ اِنْ اَطْلُوْا فَيَرْسِ مَضَادَتِ وَطَالِبَتِ بِنَكَا اِنْ دَوْلَتِ دُوْغَا فَرُوْنِ وَنَلَزَمُ مَشْكُومِ بَا
خُودَكَا سِيْشَانِ اَوْ اَبَا نَزَاعَتِ مَحْتِ حَشْمِ حَمَانِ كِي نَاشِدُ مَحْتِ مَعْتَفِ بَيْتِ وَاسْتَدَا نَزَعَتِ
خَاصِلِ اَلَيْ وَنَقْلِ وَخُورِ قَاوَرِ نَزَعَتِ مَحْتِ خُورَانِ پَرِي طَلُوْا مَحْتِ جِيَا تِ اَبَا اِلَاجِ دَاوَمِ
وَلَحْمَانِ اَشْجَارِ اَشْطَاوِ اِلِيْ رِيكِ بَارِكْدَا شَهْ حَوْلَانِ نَاوُطِ وَحَوْلَانِ نَكِرْدَا كَشْتِ اَنْفَقْتِ سَا اَلْمَا
طَهْرِي مَ اَنْفَقْتِ فِي كَيْتِ وَكَلْعَلِ عَرَبِي **شعر** فَيَقَا الْعَبْرَ اَعْنِي اَلْيَبَ اَلْعِي عَصِي مُنَا مِي نَبَا اَدَا
دِرْجُوْدِ اَبَدِي نَكْتِ اَنْ اَحَادِ اِيْفَرَسَمِ اِلِيْ اِيْزَا اَسْمُوْنُكْتِ وَتَرْجِيَا فَا مَتِ كَرْدِ خُوشِ دِلِ

روان کز نایب غایت بر آن جمله که زبان دار بود و پیغام فرستاد و قاف کرد و بر خود را در کون
 الدین بالانواع تحف و طرفیاد و قاف آن فرستاد و هم در آن نزدیکی از خالقی که تا کوی خلایق
 و قدیمه شکر میان ایشان و پادشاه و درویش و زرد و قاف آن یکسان روی نمود **بیت**
 نخست پشت خید شود جویر خیزند جوهر ز کار تراشت دایم رخسار عروس ملک کومارا
 چون تنه بر مهر خیزد بود بل بصورت سبیل مهر قهر بخیزد کشید بناگاه طلاق سکه کاوی
 خلع و رجعت بگفت **بیت** اکو سال کرد در بن از هزار هین است روز و مهر با سکه کار
 یکی بد کند نیک پیش آیدش فلک بند بخت خریف آیدش یکی جزینی یکی چنان نسیب
 یکی از شمع فرو بر شد یکی اندر آرد و دیگر بگذرد کسی نکر چرخش برافشاید
 یکی از خاک سیه بر کشد یکی از نخت یکان در کشد یکی را بجاوه افکند و کاه
 یکی بر کنه بر نشاند بگاه یکی بر فراز و یکی بر نشیب یکی باغ و یکی با نهیب
 برادر داد او قطب الدین ملک را از معارض و منازل غالی یافت سودا سلطنت در شرف
 سرافرازی و عزت و شکر و در نعت خضر و ربیع طاعت آورد و روزگار از دست نازد و
 خود را نظام داد و حاجب اذ آن نظم المشرق کیف تبدل **مصلح** فلیله هذا الدهر کیف تبدل
 و کن الدین هنوز بس خانیات قاف آن رسیدن بود که نئی وفات پدید و تسلط عزاده او بری
 رسید ماسکه قران ستر شد و بهجیل تمام روان گشت چون بجز رسید و رای تبارک قاف
 را بر صورت اخلاص و خدایات بدش و قوف افتاد و بکار و پادشاهان را و در بولغت و ولایت
 بدش قانع سلطان بر اینغ نمود و سلطنت کومارا بحکومت داشت و منفصل بغداد نشاند
 از زانی داشت و حکمران قطب الدین متوجه بندگی کرد و با بجا ملازمت آستان آسمان
 مقدس آن قطب الدین از بغیر حال و انتقال هر که اقتبال آگاهی یافت ترک کار آباد و هم در خود

طال

بر گرفت و متوجه حضرت قان کشت سلطان دکن الدین در مقر سلطنت نزول فرمود و بیک
 فارغ و روی صافی اطراف ملک زاد و بخت ضبط آورد و آن طرف قطب الدین بکرم
 انکه یکدن در حجره کای جشید و چمن مزایید در مجلس خوارت فلک دو وجود را نشا
 نشان نمود کرد و عهد بر اوست که در یکدنا خضر عزت کبریت آخر و ملک بقیل
 داران سلطنت خاطر فراموش قد قامت **و** بالبلدان و الاسفار و نبوت عند الاقطان و الا
 و صاقت علیه الاقطان و الاقطان **مهر** و ان جیمات المعالي منوطه مستوفات
 فی بطون اکسا و چون بولایت نخب رسید نخب با نخب انجا خوار بود انا لیس و ان لیس
 انما کرد و هم شیر را که در دنج عصمت و زهرش و بچ شوق بود بپیل سلطنت با او ابناء
 بماندند و در شاهواران صدف بجز نباهت یافت شد سلطان نام و بخشی بوقا
 و عقیله دیگر را بصاحب عیش عید داد که شهر آفاق بود بکثرت متول و ثقیب و خضر
 قان و جش عید نام از آن قبّه نایب سلامت روزگار و وعظی کرامت کرد موسی خواجه
 ابراهیم خواجه و در وقتی که سلطنت کویان بیکان و کان داشت کشت این چهار بیکر **سلطنت**
 زانجا را بایده جهان دولت را بجهار غصه و خانه اقبال را بچاره بود و ندسب نقلی امور
 و انکار احوال با ذکر کویان آمدند و مازن حضرت ترکان بود چون قطب الدین مشول حضرت
 مشرف شد حکم فرمود تا بختی رود و در خدمت صاحب محمود بخواج باشد و بلا وقت مضام
 نمود تا وقتی که منکوقان بر سر ریختن تا سقار و دوزگار و بفر و لشل نظر او یافت و در
 صاحب خواج بشرف بندگی شرف شادان در حقوی شفقت و سیور غامضی فرمود و بلیغ
 داد سلطنت کویان و با شقا از بیمه شاد خواج مال مقرر و آگاهی مقدماتین فرمود و بجز
 ملک موروث چون محدود هزاره رسید و توفیق را در اقبال در کار بود و در نخب شاد

ایلمی فرستاد تا پیش از وصول بمسقط رأس و مقام عز و شرفیناس و دل مخالف دولت کامی
 پیمانند و او را امداد یابند و او را غلام را پیغام نواخت ایلمانی که پنجه رحمت آسمانی بود
 ایلمی که برهان دولت قطب الدین بود و یحزان بحران مرض نکت رکن الدین چون بکونا
 رسید و ساوس و هوایین اندوخت عنان خرم و نندیر او را در خلاف ترود انداخت
 رمضان سترخسین و ستماه او را استمال کرد باز کردانید و خود عاقوب مرکب فرار
 با یکران صباهمک و هم عنان ساخت و در روزگار و کما صفا زلال کبود و در
 مبتدل شد **شعر** اِذَا نَتَّ لَمْ تَشْرَبْ لَمْ تَرَأْ عَلَى الْعَذَى خَرْتُ وَأَتَى النَّارَ تَصْفُو مَشَارِ
 و جود وقت کل آن از خار جفا و مل از خار عناست لم یافند **بیت** خیا طر و زکریا
 میبکس پراهنی ندوخت که او را قیام کرد نقدی نداد و هر که حال دغل شد نقش
 جرح که آخرو غان کرد گردون در آفتاب سلامت کوانشاند کاخ جوی صبح و لیلی اندک بقا
 شادین با زیست که در جوف شیش دمنده اند و فغلی غیر که بی امید افتاح بردارد
نقد شعر وَأَيَّامُ الْهُمُومِ مَقْصَصَاتٌ وَأَيَّامُ الشَّرَفِ نَظِيرٌ طَرِ سُلْطَانِ قُطْبُ الدِّينِ
 فارغ دل و منفیخ اسل در کال اعظم و جلال بقدر سلطنت و سکا اقبال خراسان
 دینی تر از حق اسباب و مهیا و کوس رفاعة متنا و كذلك يَقَعْلُ أَهْلُ مَا يَشَاءُ أَمَّا رُكْنُ
 الدِّينِ جَوْنُ أَنْ كُفَّانَ بِيْرُونَ شَدِيدُكَ طَيْشُ افْتَادِ وَرَجَاءُ وَوَرْدِ وَلَشْ سَيَا
 اندوخت از شب قدر پس چند فارس سپید رسولی فرستاد بخندست اناک مظهر الدین او
 بکرو از استیلا و حصر و از عراج از مملکت مورد و اعلام کرد و القاس تا حکم **شعر**
 وَإِذَا الْكَوْكَبُ رُبَّتْ بِهَ الْأَمَّةُ لَمْ تَنْتَشِ الْأَسْوَنُ كَرِهَ جَنْدُوزِي جَوْنُ كِبُوتَرَانِ حَرَمِ وَجْهِ
 کرم آوا من و مطهرن دوزی شب و مانند با بارش شهاب دشمن جان بلب فاله شرفین

الْأَشْرَارِ بِنَجْمَةٍ وَهَامَ وَخَوَّهَ وَالْعَظِيمُ لَحْمُ الْعَظِيمِ وَإِنْ لَمْ تَلَفْ مَوْلَاهَا وَأَفَرَقَ
شعر فَأَعِنَ عَلَى الْخُطْبِ الْعَظِيمِ فَأَيُّا رَجَى الْعَظِيمُ لِلدَّعِجِ كُلِّ عَظِيمٍ أَنَا لِيَا زَاغَاتِ عَمَاتِ
 اندیشی و صیانت از نیتش دولتان عذیبی گفت چون از دولتیان فارس روزی نفعی یافت
 براه او توان شد و دل و غریزه قارطیة و عظام غاری و محنت و علویة بنیاد بیس الحکم الزیاء
 و بیس الشیخ الحویمان و بیس الریفوا الخلدانی از یزد خواهر زاده او علامه الدین اوالد
 بدو ملحق شد پس از بنوار عافیت برکن و یزدی را الحاکم الزیاء مدنا بموت مستعصم و پیکر
 و چون هر روز از غایت قوه ما سون از دیوان غیر زبنت کافیه خود را چون عن و عهد غایت
 ظاهر بایست و یزدی بدقی بعضی نواحی دق و لغات کرد و متوجه بدک قال کن و تن
 در حدیث عوارضی و صدور نوادر فن **شعر** حَقْلِي مِنَ الْعَيْشِ أَكْلُ كُلِّهِ عَصْرُ
 مَرَاتِلَاقٍ عَشْرِي فِي كُلِّ شَرْقٍ بِأَسَدٍ خَسَنٍ كَلَابِ بِأَحْرِيفٍ آدَوِي كَفْتُ **مطلع** لَمْ أَشْكُرْ عِي
 رفتم با زایدآب و روزگار صورتان جلایب را از دین بیندگان و نهفت **شعر**
 وَفَالْوَيْلُ لِلْمَاءِ فِي الْفَتْحِ بَعْدَمَا عَفَّتْ بِنَهْ آتَا وَجِئَتْ مَشَارِعُهُ فَقُلْتُ لِيَا إِيَّانَ
 بِرَجْعِ الْمَاءِ ثَانِيًا ذِكْرُ سَوَاقٍ وَتَوْتُ صَفَادَعَهُ دَرِ رِيضَانِ سَلَحْدِي وَخَسْبِي وَتَمَلَّ
 در مقام المالبغیت بدک نکو قال رسید و وصول الی قطب الدین که متبع صورته او را در
 عقبه فرستاده بود مقدار فساد و قطب الدین نیز به نایب اتقبال و الهام سعادت در آن
 نزدیکی محضه پیوست چون در بدک بادشاه عادل ایشان را سخن رسیدند خطیب الدین بدعا
 عنایت و کمال سور غامیسی مخصوص شد و بنیان دولت با شکال احکام را برین عهد و صو
 و الرِّبَّ لَا يُلَاحِظُ إِلَّا سِدْرِي وَتَدْرِبُ وَلَا تَدْرِكُ إِلَّا حَيْثُ كَلِمَةٍ وَتَصِيبُ أَنْ حَكِيمٌ رَافِعُ رُكْنِ
 الدِّينِ رَابِعِي سِيرَتُهُ تَبْلُغُ دَرَجَةَ الْإِسْنَانِيَّةِ أَوَّلًا جَوْنِ هَمَزٍ وَفَاوَعَلَتْ أَيْمَانًا وَنَفَى كَلَامًا

بخند غیب در عالم هست فلک نادر هر روزی حمله و زور و ظلم و باهر از وی و آزار
 با هر **شعر** نمائیت آن خطی حیون شهریه فان لا تری طول الزمان بلا بلا غلطت هذا
 الذهر جس لنا و ما یمر علی الجوس یوما یلا بلا توقع ثبات از و عین بی ثباتیت و اعینکم
 یافین در وی حرف نا کامی قال بعض الحکماء اذا کان القدر عسفا فاحرص علی کل ذکا
 الموت لا یومر طوقه فالطمأنینت علی التمساحق بعد از قطب الدین ترکان که کافله
 ملک و کماله عصر بود بر سر سلطنت ممکن یافت و بدید بر مصالح ملک و ثباتیت
 خلاصه مرد و اوقیام نمود و بر سر کمر منعه که بر تاج سلاطین در جهان داشت چهار سوی کشت
 کرد بدین نوبت سکا: لش کوش آفاق را مطر داشته بود محفوظ و هر و س که فانی و دائم
 خدشات و عاصفات بجزیره خانات و متوصل داشتی و بالغات نظیر اوشانان مخصوص
 بودی و از سلطان قطب الدین و دیوید پادشاه و سور غمیش و دو و خنتر ترکان و پادشاه
 خاتون چون نوبت خلعت با آقا خان رسید پادشاه خاتون را خواستار شد و عطف و
 هذا یا وصلت و عطا یا علی نور المظاہر ان کشت علی منضی کا بهیم الجیان در اختلف
 آمدند و از طرفین محفوظ و عوارض الطائف اند و طبع سلطنت کومان بدیدی ابان یا
 خورشید خانات و جمیع زمان عقدان و واج بدین ترکان او زار و زینتی که هر که فلک قرار
 دید و در مدح و ذم خود بر آن صورت مشاهده نکرد بود پادشاه و ایلخان و خان که در چون عجب
 در عاری و جو آفتاب بریان کردن و تکرار علی اقا خان را با وی و بدالتی که گفت حاصل
 شد و از دیگر خوانین و جمع داشتی طین مشکات سیم سلطنت کومان و مستعد و فائز
 بر دیگر سلاطین جهان آمد ترکان سی و اند سال داشت پادشاهی با جملی در خضر عیش و فرح
 کرد بدین قلم و مور سلکت داری با بجا جیحان فنیض فرمود و در اعناق آن تهم شال غلط افتاد

گذشت با آنکه در میان اهلوس ملزم شده بود از روی مصلحت بپیکر **شهر** فائق لغزافین می
 خلافت ما و صلت با این بی ازا قطعها و لغت بی گذار است و بی من بخوبی و معذ
 بر عکس را حتی مصلوب دیدنی ترکان در کارها شروع می نمود و ترکان قصد دفع و نفوذ کرد
 کویش بولایت دلی وقت مترد و میان آمد و به زبان خالین بگفت **مصلح** منم امر و زو بی
 زانده یکی بدویم در کت غریب و حرفت فرقت بپرسید و حتی فتی امر و استوفی عن ترکا
 مختار و کشیداری و شمال و ولت داری در حرکات سیور غمش نفوس کرد و تاریخ
 نایب و غمت را بفرق و قدم او بنور و نوازا د حقیقت در طریق رعیت داری و شیو کاکا
 از سلاطین و دو دمان خود شرف امتیاز یافت و دل ترک و نایب بخت و و کلاه و برهون
 و بجز کرایع شهر آذ و کرد و جبین زانو خرافا نایب ایش خطبه کرد و خورشید آسمان خانیت را
 کازن و فائق نسل سغور طالع شد بود بیج شرف کرمان فرستاد و سیور غمش دین
 آرای از و شاخ سلطنت **بمد تفتع الظاهر علی قضیب** فی کتب با گوش نایب باید
 و اغول قرین ساخت عرصه آن مملکت بوسیله صاهرت و وفاق نادر و غم سوز نایب
 استظفار و ابواب استیفا و آماده و کشاد یافت **المؤلف** و فائق علی الاخوان عز و اوجیه
 و نصر و سعاد او و هو و مخرج چون امور خانیت بر کینا و نوخان قرار گرفت در اجلا
 و تر جیب باد شاه خانون تفرغ و نوا از و کین و این بتد و و من و زک در گذشت بجز آنکه
 مدتها مملکت موروث را ندید بود و جب وطن بی شک و فطن عنان کش آمد حکم رایج
 شد که یکصد جناح همت های آثار را بر غراض چنه کرمان کس و و صا و مقاصد
 موروث و مکتب بنظر اعیان بگردید و نشان الی بیان شاعر نمودند علم از و وصول
 عالی که چون قبه کردند و زواهر و جواهر متالی بود **بیت** جناح عمنش از و مصلحت

یا نور جناب حضرتش از فرایندی والا با اہبت و استعدادی که روان بایقین را در خود
 خجالت عرق میکردند محیط بر احوال و قرائل و خرد گویان فی اشباه **بیت** تا و ک ^{عصمت}
 بدو زد چشم روزی که کند و سائر چہرت نکاہ پیش مددت جاوشان پیر گو گفتند
 آفتاب و سایر را از شاہ را برامیدانکہ از روی قبول دفعت جہرتو ناید جرم ماہ
 پوشانند و عرصہ گاہ ہر خسوف کسوف جو کسوف جہرت سیناہ امر او ملوک و حکام
 اطراف چند دن را بافتون انزال انواع مند و خدمات استقبال را مبادرت نمودند
 و سعادت شول و مقام خدمت یافتند در رفارف عوارف اسودہ بجمال عواطف و ^{ماہ} دشتا
 مخصوص آمدند چون با دمان خدمات ہر اکبہ عہدہ کرمان چون جہن و زلف حسنات
 و حسنات مخط اشعہ اضا و مخط سواد عیار مو اکبہ شافہت اہر کشت وضع و شریف
 خامل و بنیہ مقدمہ و ہمون و از مقدمہ مخرج امان و طلعت فرخند اورا طلیعہ دولت و
 اقبال شہرند و ہر و بر زن و اسواق را بشیاب ملون و طافات مفرق چون بسانین بشفاقت
 و یاجین یا انیکہ فرود و بر انفعال حور العین و لہ اسند و زامشکران بر قصور و مانند ^{ملکات}
 بر شام کلینان زہرہ بنوار کشیدند خطیرہ سکہ بالقباب او کہ خداوند عالم ^{مملکت} آدم علم
 خاص داشت دینی فراوان و در وقت ^{مملکت} کران یافت بعد از نزول در کاخ سلطنت و صعود
 بر سر دولت سیور غفیش اگر قہر قلعہ فرستاد و خود بنشہر طوایر عدل و احسان و قہم
 منہشہر تافت و نصف و جمع و نفر و مال و ازاد و قصد بر احوال در بنہا نہایت و جلال
 و کفایت و اقبال مشغول گشت و دہاناد با نہایت احسان و دوام انعام صید کرد و انما
 عوہ الامان حیث الرغبۃ و لقطۃ الظہر حیث یثقل الخبۃ **شعر** کذلک لایطفا ذوا
 الراہی بحیث یحبات جنات القلوب بالحبیب و خور و یسند خ از او انبار انبار

غیری بقیوم معونجات غالی بدین خاطر و بر محفل ضیاء بوده و کیف لا العوان لا تعلم الحزم
 کفی چون بر میداند که بر و هاد و اغوا و اقطار اقطار باشد داشت و در ترجیع علما و
 اصل فضل هیچ دقیقه عمل نکند داشت نادرگاه او منبج مناج اطراف و بر منج زو حمار اقال
 ایام و موضع الشاد شعرا و محفل اسناد و اسناد آینه و علم اکت و زنا لطاف طبعی که
 زهرا از شرم بر خود مذاب می شد و طراوت خطی بدی که از حسن و ترکیب و عبادت شوی
 به خط خدیو خان می نشست و محقق قلم شمع بر دقاع خجالی و توقیع صاحب ری کشید
 نقشی بر غالیه عناده رویان زرخ می آورد و یا جانکه بر زرخ ایشان حکایت غالیه میکرد
شعر سطور سواد بی یافز کانه خطوط غوالی خند و غولی و یقین از لغت و علم
 عروض پس مندی بود و پیشاعر و مکالمه آریاب فضل فاقه سناش بودی و نادرگاه
 او و کلام الملوك الملوك الکلام در آسوب ساز و مشهور و بر زبان خاق و غام دار ویند
 نمودار این قطعه از نیت طبع زهر و شامه شوی که نادر خود را حسن شاه ایزد کرده بود و
 علیه شاهد العقل بر یقینی است افتاد **دبیت** من آن زنده که هر کار من نکو کار نیست **بهر**
 من بی کله دار نیست درون برده عصمت که نکیر کام من است مسافران صبا و کله به سوال
 زهری بدو که شمع است که دانیو زهر کی چنان در خور جهان دار نیست کلام مر و بلند
 از وجود منفعت است که از سر کله دیگرانش بزار نیست **بهر** که منفعت بختم سزد که او و کله
 جملای منفعت ناه هزار دینار نیست طناب بختن کشته بد منفعت که نادران نرسد و
 نکو کار نیست حسن شهم تو زلوشان الق و کان زما بر نادر که در جهان چنان دار نیست
 سیور غمش از کینه خواهر را در غیبت می سوخت و در قید و کید دوز کار از بطش و غنا
 بود نادر شاه خانون در تو کید تو کمال او زیاده سبالتی میفرمود بنابر اسطفا بر کمال

و متعدد خویش و نیز با سقایی کباب بر قلعه می رود مواضعه کرد و بند خود را بدو بگفت
 و غلام بندگی حضرت شد پادشاه خاتون الجعفری سنا دینی از التماس مواخذهت و طاعت
 او کینه توختن از اسباب شاهی معض و ساهی بود رعایت خاطر پادشاه خاتون از رایج
 داد و ناسور غش که از بیکال قهر خواهر حضرت آلمان مقدار **ضلع** کالستیمه میرا از ضا
 با التاریک هیدین بود کردند صاحب الجلیان و طایفه گردانیدند و در وید متک و خود
 خجالت بان خدمت پادشاه خاتون آوردند بعد از آن خواست بلیغ و نفع بقیه قوم وید
 کانی چند روزی اظهار عفو کرد و وعده فرمود که بر قاعن تفویض کار سلطنت بوی خود
 گردانیدن زنانه مغرور شد و چون در کرمان بود بحسب افسانه باغبان و زمین سوا
 عروق بخیرید **شعر** لا تجملونی **و** واعند زعمی ان قاله الماء اغتته الموالید
 شکی بحقیقت شام نهادن عار سیور غش بود مفران خلص با فرمود تا کار او را بدینا کنند
 و بر جان و جانی با در مظلوم بخشود و چون هر و شفقت با ملطه غدد و مشاخصت شود
 و ذلک فی رمضان سنه ثلث و شصین و ستمائه بناد و نیاز و نیاز و بیج و بیج و بیج و بیج
 بکنج که بر توانست ازین کوی هنرجوی و زانهای مجوی که که از جوی به جوی زد و در
 بر و هوش کن کرد ازین مکه باز از او ناردل و در دوعان و محبت و شفقت و شفقت
 و در استقامت و احوال و تقوی و افعال و اقوال و اندوه و بیاحت خواطر و اتصال احقار با و
 حجاب بخوابید و شهر مشهور و مجاورت کوارث **شعر** کوارث سوء الخلق تدعو الیها
 و عوارث زریع القدر یبطل النعمان غالی همت آن توان بود که غم و شادی و چون هر دو بر
 گذارست موازی شمر و صاحب سنا از آنکه از دولت و صولت و محنت و محنت و حسنا و
 بر نارد قال الرضوی رحمه الله عنه الذین لکم یزین سنانا قائل تمنا یخذوها النافلون

نفرین نامه و استعداد القاسم اختصاص عرض میداشت و هنوز از قصد بادشاها خاتون برجا
 خود را زن بود و برین اندیشه از کومان بجویش که منزل لشکراو کان بودی مثل فرموده
 بوسیت و ذالت شعر **لکس الشقیع الذی یلک منیرا منک الشقیع الذی یلک منیرا**
 ایجان رلیغ داد که از شیراز و شبانگان لشکر کند و پادشاه خاتون را که در آن ترسیده
 و نقش طواعت از صفحه ضمیر پاک سترده و بندگی حضرت بر بند در مطاوعین حالات آن
 کار و باز بخیر روزگار خبردار شد و جمیع لشکر و تربیه هر صدمه شغول گشت و در روزها
 محکم ریست و خود محافظت بجانب حرم و احتیاط را باز طالع کسید که پنج نشست و چون کج
 در کج آن مترصد بود که از برده تقدیر بر جبر و برآید و عز و جزم فرمود که نامقا و مستحکم
 باشد کوشش نماید و الا غار و بلاد شرق شود ایلیان حضرت با باسقا فان شیراز و لشکر
 انبوه مستوجب کومان شدند چون حوالی عراض ایلیان ایشان گشت شیرامون را که در
 روز و خدمت پادشاه خاتون بود با علی ملک بدار در رضی ملک گرفتند ایشان تخیل خود
 عرضه داشتند که نمایند کان فرمان اعلیٰ فی المهر و نقاد و باخلاص در عبودیت و کج
 متغاف و معناد اما غایت نهادنی که در صورت طاعت او رفت و مواساتی که در
 مخالف احکام و رلیغ اتفاق افتاد بنا بر ضرورت و خال و تقدیر وقت بود و بنیان مقال
 مغایر شیآن **یختر فی الریاض عینهما رأی التیسا و المارة الضبیان** غایب با اتفاق
 کس فرستادند که حکم و رلیغ را از اسماع و استماع عباد نباشد او را جگهی جواب فرستاد
 که ایلیان حضرت می لشکر درآید و ضمن حکم و رلیغ را بشنوند و ائمان حال
 بیولاک شاه چون روزگار شوق غدا غار نهاد شعر **الا لاری خرافان لم یصدقا**
 قیامه و آوینگی بچل خراف از خوف میزد و عصیان و نسبت اتفاق و از طباق شیر ایلیان

ذات

رفت و اسرار تمام معرفت برین نصیحت نهاد که الجلیان با آنها در قلعه دهن حلیه شینا
جلایشان از اجواب شیخ جواب خواهد بود بدین کلمات از حریف و غنه شد و دین مصاحبت
و مسالمت بر دوخته اند و بیرون دست بر نیروکان باز میدند و در میان چندین بحری
و بی روح شدند چون الجلیان چنان دیدند اهل بی با از اصرار کابیت بخندیدند و غنای
و استغفار را استغفالت زکات تحریص و فقر بر که سلطنت کومان بحکر و بیغ بر شاه زاد و کرد و
مقررات و خلاف حکم را با او معاندت با جریک مضموناً متصور اگر هوای عیادت از بی اهل
و قائم توفیق و سلامت عنان کش بخود بخشناید و در یکشان بدین سخن نیک نفاق
نداشت که تفریق در میان افتاد و از جنک چنگ بیاشتند ز کلمات العقول اشکها
یوقر الکبار الصقول بادشاه خاتون اندیشه کرد که مقابله ممکن نباشد و واخذت بعد
از انجام موجب بختاش نکرد و در شهر را برکشادنا الجلیان بالشکر در آمدند پس او را از قلعه
قلعه جنبی آوردند و چون ماه از درون محضض پوست در خانه سوار غمخس یاد و سر جوار
که خدمت ضروری آنکه کردندی و توقف است و شهر زاد کرد و چون ویر بر سلطنت بکا
و عظمت موصوف قوی در راه غرمانا له و فرزند و قوی بر سلطان کام خرم و دلشاد طاعه
مهدف مقصود پوست هم صائب و جمعی لک کوب صدقات لشکر صاحب **مطالع مصائب**
قوی عند قوی قوا این نظامی کینه زاست **بیت** درین صندل شمع آینه بی کمال بودگار
عروسی الجلیان چون مرا که استیقام کردند شهنشاه کرد و چون اسرار عالی بر عزم توفیق
بیند که حضرت بیرون شهر بودند بادشاه خاتون با توکل صاحب خود کرد و پذیرد چون
قصر زور رسیدند میزبان روح ان سیم تن را از قصر قالی بیرون کردند و سینه را از کینه
لشقی داد و ذلک شعیان سواد و بیع و بیعت و **بیت** دل بین کینه کردند سبکبان دگر

آسیا بپست برغون عزیزان کرده و هفت ششمه دنیا و عاداتها بین صفی او بی من سائر
 الامایان غار و دست عسکار و شفق ناخج و هوشمن و غافل مجازات روزگار کر و کج
 فلاش بخوی من که باد شاه خاتون چون بلایه روز سلطنت بخازی بدین مهر و شفقت
 نابینار یوفای کند که داند و نارد و محبوب بی بدل زار و دل خاک موضع و مستقر شاست
 هنوز زمان آخر کشید که شرا اعمال و جبرال افعال بیافت قال البقی فی حکم الله علیه و سلم البقی
 سابق الی الجن **بیت** چنین است این بود و بود روز **تو** ن را باز و فری سوز **د**
 چنین است که یمن نایاب **ن** نر و رده دانه برورد کار یکی از سابقان خواجه جند
 در هم قرض کرد و او را شرط غسل و کبکبی بجای آورد زنجیر و شاهان مملکت اندوز و کما
 اعدا سوز دی و عذبت از این **ن** نر سلطان کخی و امر و مرقه کخی بر سال بر کوشه و غنچه
 بخش از مذهبیات و مصلحت ساختن فرش و امر و در خاک رفتن و بلوت و غنچه و **ن**
 از جنان بادشاهی که در حال جنون هر بر از ورق آسمان را بطانه قیامت کان پنداشتی و از غایت
 نازکی لطیف تر از نمچه و لعل کل و سر اغوش الاله و قطره سیمایی من و شوش و **ن**
 سبیل شمار و دنا کس و خاص شاخچ بعد از وفات کخی چون هر یمن زنی در تیغ داشت **بیت**
 جو خوش جنون و جونا خوش چه آخر است زوال چه بعد از خمر چه ساد و جونا جاست منوا
 قال المرتضی علیه ریحی الله عنه الدنيا عود خایل وظل زایل وضو آفل و شاد مایل
 رقی مشرق طار و عرش عمار و نطق منظرها بوق نحرها **بیت** زین تیره کاه و دکه ناک
 بر کند زین بنر بجای خیمه که زهر است در کجا کبی بنیه خانه شد از ظلم وجود کردون
 کیو دجاه شد از مانه وفا چون سر ریختنیت بخلوس و سعوز بادشاه اسلام شنشاد وین
 پرورد که غارتان خللا الله ملکه نور و نوافی گرفت و جراح ظلم و تعدی تان و **ن**

محمد شاه سلطان بیخجاج سلطان بیندکی پوست و با انواع نواخت و مرحمت باد شاهانه
 موسوم شد و نفوذ سلطنت که ما از احکام بر لیغ نفاذ مقرون و در ذی الحجه است و تعیین
 و ستایش الیخیا ن بزرگ بر عزه دار الملک خود در آن گشت چون دشت تنگی بنگاه و اقبال
 باز داد نقره و اخلاقی ناکر بعد از خاد و ثواب شاه خاقان و غیبت شاه زاد که و در حین بر
 و اعمال زانیافته بود بعمار عقل فاستدنا که کرد و بعضی مخالفان عصیان ظاهر کردند و
 غاز مرپستان شد مضی ملک که یخنه ناله زار و زیر بقلعه هم محصور بنمود که فرستادند
 روزی قلعه را محاصره کردند و بعد از استنزاع وجود او را که موجب بشویش احوال شد
 محصور شد و کد پند و اطراف را بدایع عدل و احسان محصور داشت و غیره حال که همان
 در موضع خود را زد که شود **مؤلف** که زن قصص قالب تنگ دل که بطوطی جنون زد و در حین
 از نشاء الله و الحمد لله حمدا اولی و ثانیاً یاد و ثانیاً و السلام علی نبی محمد و آله و سلم
 زانما را زانما **که جزین هر موز و شرح بعضی وقایع در سنه ثانی خیار کباب**
 در عهد دولت انابک مظفر الدین ابوبکر رضی الله عنه ولی هر موز محمود قلعه ای بود و بر
 قاعن مالوف مال مقرر و اجواب با سلاطین که مان می گفت اما بر حساب بار و اثبات و
 و با آنکه جرج سخت بازوی سست پیمان تر شست در کان عمر شرافت کرد و بود و بی نشاء
 کان بروی بیان نزدیک ز آورده شوکت پاس و دلاوری و ظاهر بود جهازات و در حین
 فزوان مشحون بشکران بخار و قتال جاشو که عفاریت جن از ناپاک می جالاک و ایشان بر
 حذب و بدی داشت و تمامت شکن جزا و از اقدام و افتخار او اندیشه داشتند بی ذی
 انابکی ناجون نهور و نقاب او معلوم شد و آنرا حفظ دوله و تحکیم اسلام را از خواص درگاه
 که در محل اعتماد تمام بودی نایالت نصب فرمودی و لشکر را راست را انابان و و واجب

مرتب و مقدر داشته و مقدر از برای ادخار غلات و تنبیل انواع اصلی و مصالح جنگ و آوار
 از ابله و اشراف و کلکل و دیگر موانع نگاشته و خود بنفشه علی بن اشراف از احوال
 قیوم خبر میدی و بر نگاهی با و زارت آن دانف و ناظر حکم تواریخ و ثقات و زیارت ^{حکام}
 نافه و ستم نهنگام و دواعی ضرورت و سواغ نهنگام بی راجعت بخندمت انا بک خزانده
 لشکر از اطراف بر حسب احتیاج و وصلی و وقت خول شنیدی و کورایا را بر وی که در لغت
 ساختگی آن تهم عذر هست و بیست هجری الخال بنویس و روز و قریبانی بی واسطه این ^{میان}
 که بی نهایت محمود قلعه ای و دولتمندانه را قصد می توانست پوست تا بعد از غارت بطریق
 انباز می کرد و دولتمندانه را مستقر کرد و چند جناح در مقدمه و کوران محروم و سوغو ^{بخان}
 بخیر لکری سوی بحر آنرا انزع کرد و زارت دولت را از این نوع خافض و صوب گردانید
 چون محمود را سینه غالب بدین ادا اجل و درم شکست و در دریا غرق شد بدین شرف
 بر جای او نشست و خزان و لشکر در فترت او و چند سال برین حال **مصلح** شب دزدی
 روز و باز روزانی شب کرو و فرمود غایب شد بدو و زار کن الدین مسعود بخیر کرد
 نادر بعضی اوقات که بعضی غرضه داشت بر سر او رفت و موکل اجل را در قتل او میدی و
 بتبع سر او داشت و احیاناً دست قایل در قتل مایل لازم شد و قال الله تعالی ان من یبطل
 یدک یقتلنک ما انما یکمل طریک الیک الا قتالک پس ن بردار با تو که در عفت و زهادت
 را بعد دور و دور را زاید و جور بود از عقب شوهر فستاد **مصلح** عفت از آن محله افتاد
شعر یا نوا قاطره الا حیفان بعد هم من و عینی علی الخدین یحیی حو ان انصفت
 عینی منامها بقیه الیک بعد معانی عین چون هر روز بدست استیلا فرود گرفت
 ملک بناء الدین یا ن که محمود همت بود از ممالک بانو حسن و فایا ولی نعمت و فرط شجاعت

شعر و سر نه لوان آید بها التیف لیسیم که عرب کرد جلالت شخص ازین دو خصلت کمال
 می پذیرد و در خصلت نداد که بجزین در دهد با اشارت **شعر** علیک هذا التیف فتنی و تو
 فالتیف دین عندک و لایحی لشکرنا لاسند کرد و قصد کن الدین سعود شد و بعد از
 مقاتلت بکله و نشان چون ناموشن سعود آمد و با منتهی که فایند و غیره از انام نصر
 بشیبا ساخت و زدن و اسور و هر روز شصتی کرد علی هذا از طرفین ماده این معاد
 روزی روزضا غفیر گرفت و اما در قصد و سکا که از دای می پذیرفت در شهر و سنان
 و نشین و سمانه کن الدین سعود از خدمت سلطان جلال الدین سیور غفلت لشکر
 آورد و بقاء الدین ایاز را از انصاج کرد و اسباب او را غارت کرد با چند روز پنج نامه ازین
 قین بود و بجوار رحمت و ظل تربیت ملکا اسلام شیخ جمال الدین تو سل غنود بکمر اندک انصابت
 من الدین و اغانیا التیجیه بن سمن الملوک مورد و او را با عز از تلقی فرمود و معاودت استحقا
 پذیرفت و او را بالشکر و رکیش خای داد و هر سال دوازده هزار دینار اجر اجات لشکر
 از مال خاصه تعیین کرد بن بظاهرت ملکا اسلام لشکر کشید و سعود را بعد از مقاتلت
 منتهی که فایند و بطرف جزین لارک و جزون از سجنون پیروفت و چون دانست که در کشت
 لشکر بماتن معانص عطف کرد و لشکر اینجا کشید و دست غارت برکشاد و زیاده از دست
 تومان زد و بارشیم و دیگر قاضات از اموال ملکا اسلام و بخار اطاق خاصه کرد و ازین چون
 بروی دریا و فلان شده کارا و بنان غنیمت رونق یافت تا آنکه کوب قلع سعودی چون ترقه
 طریقه بخند و بماتن از طرف هر روز خفیه تر می آید از زبان دراز کرده و از طرف قین لشکر
 کیوان و ثبت ملکا اسلام قدم انتقام شریده و بهاء الدین ایاز با طالع که سعد کرده و در شری
 سعاد او بود و در هم خنیا کوشتا خوان بخواه او هر روز وقت و خطبه و سکا که نام ملکا و معظم غفر

در شهر و روستا و دین چون از حکم رافع مقاطعه و غیره مالک قاری بر ملک اسلام مقرر
 گشت حکم رافع بود تا باریک مغول و سلمان بهر روز و نوبت از آنکه دعوی ایاالت و استقلال
 دور کردند و کنایه کنایه دین مسعود با شماع را با اخبار سبب گشت بخدمت ملک اسلام بپوشانید
 کرد و او قائل شد که باید و میباید که موافق و پیش از او ضربه این هم را او نکند تا آنکه در دروغ
 او **شعر** و آن گشت و بجا افتاد و گفت ایضا اگر از تو اند خواند و انداخته و باید بدین معنی
 ارضایافت و بدین الزام و وجبات و حشمتی که هنگام قصد و انقضای سبقت گرفته بود نسبتاً
 متنبه گشت بهاء الدین از آن جوان از طایفه و موافقه و شنیدیم که هر یک از رسول فرستاد
 و در نوشته که بخدمت ملک اسلام ارسال کرده بود از درجه نوازع بحد نزع تجاوزت شود
 خلاصه پیغام آنکه مسعود لا اله الا الله بخند آمد و بفرستاد و بفرستاد و بفرستاد و بفرستاد
 زنها را و او اعظم و نفی را بدین حد رسید که بپای خود در دام آمد و غنیمت شمر و او را
 فرستاد تا بپای بپوش بخدمت میباید و نماید و همان بند و دستدار و مختار و پیغمبر باشد و چون
 داعیه فساد او از میان و منقطع شد هر چه مقتضای داده آن جناب باشد که ایشال بندد و بپوش
 محض عقل و شهادت و صفای صدق و خلاص بود بر غرض و یکدست او حمل افتاد و با حشمت
 مغول و حشمت و ترکمان و رجاله ایچ شغول گشتند و زاده از پست توان از زرد و خالص
 اتفاق باریک صرف شد و ملک اسلام لشکری از زاده خشک بهر روز فرستاد و فرستاد و فرستاد
 شد از طرفین و از لشغول زاده بهاء الدین را از جناح و مقتضای حزم این حال باشد مستعد کار
 گشت و دو غایت از آن ناله بجاله جاشوئی که کرد و از خایر بسیار در چهار ارات مستعد داشت
 و متصل بنیابت از درجه **شعر** من استعان بغير الله في طلب فان ما من غير الله في طلب
 سفایر زایر و عیاب روان کرد و بر قاعد بر زبان رسولان پیغامها لطف آمیز پیغمبر آذین

صلح استلزم نخب باشد بیکر چون لقمه را بجنب مقوم نشد دل برود فیض از ده غار
 مستقد شد **بیت** بدان کوئی ثلج که باز افکند و کوچه دانی که شان بشکند و کز آنکه
 افتد بناچار جنک جگر یابد آنجا و بختی در آن در میان آب مقابل جهازات و لشکر ملک
 اسلام که بر ساحل ایستاده بودند لنگر انداخت نزدیک بود که نفقش گریان سیری شود بنا
 از طرف قیس و جهاز اشاح با انواع قوه جهت ملوک اسلام می آوردند و در امضا ضعیف
 و بعضی عقده آن جهاز از اقل کرد و آنکه از روی نقال از اقله ضعیف شمره دخی از جهت
 ذخیره و فراخی حاصل آمد لشکر گریان ملوک اسلام از شکستی قوه و در جزیه بودند و از اطراف و لای
 علوفات را نقل نایست که در این جهت بعضی تخلف کردند و بعضی کینه باز و رفتند بر
 ملوک اسلام اشارت نمودند تا لشکر و قهر و کاهت شروع نمایند چون جهازات برود
 آبدفان کردند ملک بناء الدین را از **شعر** اخوف کتاب یغسل القرن خطه نام من الحور
 حتی لا يرى الضرب مؤلما کاه گرفت چند آنکه جهازان در وضیق خوراندند بدین و بخاری
 که در سرعت سیر بر روی آب فراغت بخیا و سوابق دارند **مضام** و مگر مقر بقبل مدبر معا
 از عقب ایشان چون موج موج مفرق در اندی بخا بهر مجال بخا و زیت یافتند و مکان کا
 و نه امکان را لجهت مقامت جهازات را دستگیر کرد و اکثر آن لشکر پیش بر آورد و در پیش
 مثال غیور خون ریز هر دو در جوف بطن الحوت بودند و از جای داد و بران بستند نکردم
 در حال قاصد و لغات نکشت و سر روز غارت کرد و بعضی را که بنامهید بودند و خزان
 و نقاش اموال بخا برده و محاصره داد پس فرود و کتیا ب مبالغه غنائم گرفته باز هر روز
 رفت و نند و دونه اسکان قیس بکار که جلای وطن کرده بسواحل رفتند چنانکه پریون از
 جلبه تنگانی در مقامت قیس نمایند و مونس بخا اختلال یافت **اسیر مغزی است** از راه داریان

شد و باز و ز غلبه پوش خویان خالی شد جلّ خطها کشید یاد آوار او چنانکه لیلی نامور
 و شعی دامن جلّ و زوی یکی از اخلاص اصدقا و کارم اخوان الصفا که در جریح مصافات
 نیست **شعر** ان لو کن تسبیحاً لبیننا فالفضل قائلنا مقامه الوالی چه بود در غایت
 و بیا نفع این دو بیت منافی لطیف و طاهر و لطیف می رفت کفتم ای مری می حقیقت عرصه
 قلوب پر شمع و قصور را بفتح جزع آه و حیران تناری ترشح دارد و نوای جدای قوا و عجز
 که **شعر** فتنها فتنها ان غناء الابل الحناء بر غول زخم بر بطایر دعایین
 غزل شیرازی جلیت **بیت** ای چو کنیز غزلان صدستان خوب غزل زن وی ساقی من ناغر
 چون خان پیشل زن در پرده غزل کشید یارانه از نخاس با خلق در خیال سخن گفت
 او قریب کند در هیچ نوع نزل هیچ صاحب استلال اشعار و سبکات را چنین تعیین
 در صورتی که میل با غراب کرد باشد از روی طایفه که ترف که جام ناما المجدون بناله در
 میان باشد یعنی جم و ز را از آن مجوف بود دریافت بریده گفت کل الفقه بین قلوبهم فی
 مقصود معارف بود گفت فرزدق و شعی کو نایش بیت دو بیت چون کوی مراد بیت لیدین بر وجه
 بود **شعر** و جلا السیول عن الطلول کانهما زبرجداً مشوشاً افلاهما که چون برزدق
 انشا کردند سخن کرد قیل ما هذی النجدة یا افراس قال انتم تقرءون سجدة القرآن کانهما
 سجدة الشعر و خود معنی این بیت در وصف دیار معشوق که کوی یاد و بار بر صفات اطراف
 بنویس قلم خطی که شد موافق آثار دامن لیلی است بر روی زمین چنانکه معنی کند بر کشته
 در معنی بیت اول شوق موصوف و خیال و وصف در خیالی و ذلک خالی ممکن شد خیالی بر
 خواند **شعر** انا فی هواها قبل ان عرف الهوى فضاوت قلباً خائفاً ثم کنّا و لاد
 او همین بود حکایت کند که باو سخن خازن کردن بود از عقد طیفان سی و شش کاغذ صاحب

دو روز و یک مجلس فضل و برود و خلف کرد چون بخدمت کشید نمود و قال ما میجو که حق تعالی
الشی قال الصاحب قد یعنی الحاقه قارک و قال و دعوی الهی و این جنان مستغرب نیست
صاحب علم بهایع زاجود طبع و جدت ذهن و قوه حفظ با هیما باشد و چنین گویند که شما خاطر
و کنهها و طبع و شایسته اند و میجو با ریخال و چشم دقبت در توان داشت و عوالم را
له این حس و هیج خوش و باخدا چون موسم خفانازت معبرین رسید ملک اسلام از اندیشه قاف
متوزع خاطر شد پس رسول فرستاد پیش ملک بها التین باز و عقد صالح و قواصل تیر
کشت و حبال جنال از نزع منصرم او بچنانان را بعضی از فرستاد و خانرا فرود و بی زد و غوغا
و با بعد و بی اغوش خود یکیش رفت و با ملک قطع فی الدین بخدیده شایق و بعد از
از حسن و وفا و وفور شجاعت و وسعتا و بعضی **شعر** قوی کان فی سطن الیثا از خطا
و منفعة النیت الکبر لکما العطا همکانا و افع کشت و دغی این کلمات بر طرز اظهارات
در شان اوصاف و بیا و قوا و اودام ملوک ما را باز بر چنین بین وین که که که
که با نسله جلال خللا و ریاض و یادی غلب و نادی بخواند نام و سوکت حاستعداد
و استقلال و باضاف مع و مداخلست **شعر** حرمی که از دین و شریع کا و از هیجین
مروی و شریع **بیت** خورشید بنی پر در کنار تو بود بر معبر کردن و بجوار تو بود کربار
و کرمی جهان باز آید محمود سبکباز یا ز تو بود **وصف ممالک هند بطریق آجاک و کرم**
ملوک معین با نفاق سازم معتدل ترین جنایع دنیا و ترغیرین رباع عالم دیار هند است
تا بها از قریب از آنها و هم اوها از قریب از آنها از نهضت و عزت و روضه صفوان
و ذرات خاک که این ایاقوت و المجران بعضی مستمران در شرفی و قد آمد علی السلام آورد
کچون با لبش بار افروخت و از ریاض و نهضت ایاقوت و کذا الاقین بمقام کلین سفلی قوا

بویست رحمت شایر الاهی بطر اوز بعضی کوهاستند بساخت کعبه شایر استعدال و طهارت
 آب و هوا از کرم خاک امینان داشت چه اگر نقل از صد جدید دفعه انفاق افتادی و بویست
 مزاج و نفع از جلالش بدی و خود تهت اطراف و غیبت هوا بر آن دیار با الوان غیبت و زرد
 و جواهرها منقذ فواغرا از شرح بی نیاز است او ذاق و مشو و اشجار و خاک و گیاه و حطیان
 قوت از سنبل و عود و صندل و کافور و مندل است عینا شهبش قضا له یومینا و بقیش غایبه
 و کلفون غایر خاد و در مننه حکما و ی عیدل ماده الحیوة و معاجین با صنعت و رفون ^{معالج}
 نمک یکم آو دهر را آب جمد او کرده و سببائی و مزاج بخوان آن نمود خاصیت کیمیا و طافات
 بر وجهی از نایب است از هم جفت طراوت و خافات افکار هم خفت طراوت هلیطین خوشین
 سواد شایب و ذائقه قش بر آتش نشان خال چین احباب حصیات و اجار سیلان و پین ^{خشن}
 مانند عقیق لب و لعل و خسار دلستان نوربخش و ایا انجاء کان زلما مضروب و غیر
 و دقان و امانا کن دریا بر کوهر لیکن مقربا اشجار و افرضه و رطیب و سائر هوایش بود
 طبیب رفان شاخش طوطیان شیرین کلام و نذران ریاض طار و منان خوش خرام **بیت**
 اگر نشان جنان در بلاد دهند همد عجب منار که هر که جنان جنان نبود و اگر کسی ^{صفا}
 مسافرات زایر بخا و زحمتی حمل کند و کاتب زامقطنی مطری بناد و بعد از امعان نظره
 از خواطر خود استفسار نماید ملک کنونی **لکن آدم الی هذا المثل** ذائقه شرقة غاواران
 ناقوس غریب قیرکان و از بنیاد طوارع شمالی تا نینت طالع جنوبی زد و سپ و بقیات و طالع
 بلحاظ نقل یکصد و در عوض آن خار و شاخاک و کل و سنگ دین و انواع عقاقیر پیدایند
 و هر که از آن دیار بیاضعت از بی هیچ موضع نفعمند **الانما شاء الله** هر آینه اوست حکما
 از اطرار منین و ذاند بل این اوصاف بوجاه اوصاف استحقاق شرد و مع **هذه الحاصلات**

لك

السموات اربع عرضات آن كجته عرضها كعرض السموات استماع افاده و ما بیش از تقریر
برهان هندسی و اشكال اقلیدسی در کتاب این فن محقق شد بطریق حکایت بازنمایان
زیاده مناسبی باین کتاب ندارد اما مقصود آنکه مطالعان دانشمند حضرت آن ممالک است
ربع سکون معلوم گردد سطح کره زمین بدان مشرق و مغرب و ذاتی نصف النهار که در
برزخ و اقیانوس تقاطع شوند بجهت اربع متساوی تقسم می گردد ربع شمالی شرقی و ربع شمالی
مغربی و ربع جنوبی شرقی و ربع جنوبی مغربی و از این چهار اربع ربع شمالی شرقی ^{فلسف} ربع
شمالی و اقیانوس و از این ربع سکون نیز آنچه بقول دارد بطرف شمال از غایت سه مایل مغرب
قرارگاه حیوان غنیتر اندود و آنچه بتعلق بطرف جنوب که فناء و طر خوار است محرق همین کپل
و مساحت بیسط صدوی و هزار هزار و چهار صد و شانزده هزار و دویست و سی و هشت
معمود هشت هزار هزار و چهار صد و چهل و سه هزار و سیصد و بیست و هشت است
که بیست و چهار هزار هزار و چهار صد و بیست و نه هزار و نه صد و نشت سیل باشد
و نود و هفت هزار هزار هزار و نه صد و نوزده هزار هزار و هشت صد و چهل هزار و ذراع
و چهار هزار هزار هزار و چهار صد و هشتاد هزار هزار و چهار صد و چهار هزار
و دویست و چهل هزار اصبع و بیست و یک هزار هزار هزار و چهار صد و هفت هزار هزار هزار
و چهار صد و هشتاد و پنج هزار هزار و چهار صد و چهل هزار و شصت و اقله اعلی طول و عرض
تقدیر شاهید یلدان از کفای مجاز آن وثقات مسافران که مدتها عصای اقامت آنجا اند
و زیاتن تخصیص است کفاف افرایش برین وجه تقریر افاده که ملیا را از حد کهور ناخط کولم
مقدار سیصد و هشتاد و بیست و یک دیوله از سبیل کجاست تا حد ملیبار زیاده اربعه صد
فرسنگ باشد و سوال آنکه صد و بیست و پنج هزار یازده شهر و دیار است و مالا لوا هزار هزار

انی

هتخصه هزار و نود و سه هزار قصبه و دویست در قضا آمد و میان پنج بنیادین گمار
 میان اهل لشکر بنا و دامن اوائلیه قدیخا ائلی الارض و السماء و الموالی اسطنت فروکش و دود
 دل خاک خمین شد و میان بر او وزیر دیبا مناعت کسرت که شد و بعد از آنجا
 و مثاله هر یک طرفی را از مالک بدست فرو گرفتند و هر سال از پیشه اطراف هند یا
 ناخن بیند و اموال و غیر وقت و فراخ شاخ و پرده و کویا غارت میکنند و هیچ نفاذ
 بنان نماند بجز آنکه بجزایرت که کتب است اسم علم است و هفتاد هزار پاره و دیر و شر است غنایست
 معور و اهلان غرق غنمت و سرود و درضا و لایع و دین دین هفتاد و نوع کل و یکین زیار
بیت و ناعند مال هوا که کجا نو کرد اگر بنوک قلمو صورتی گشت نکار و العجب دیگر
 انواع را یحیی بی کلف و راجحین تطلب موجودات و همچنین **بیت** دی و بهمن و
 آذر و فروردین همیشه پر از لاله بینی زمین هوا خوش کوار و دین و بیکار نکور و بیکار
 همیشه طیار ذرات شتوی انداخت و ایچ که شهبام نام است میگرد و بعد
 از اوزال و اسنان عمارت صیفی آغازند و از ترشح نثار آب از آرزویت دهند و آنکه مینا
 ناک و کور و دین مقام درالی و دین و بدو را عتاب تر صعب بایده و حق زمین ناخته بیابد
 کجیخا الفطن چون بید و جناح آورو شاخ کشته شود و ناله استوار تر و مرد و کفران و
 باشد که همت بر استعفاء احوال انجامست غرق و دامن عیاران و ناله از اخبار از آند
 و روزگار بی حلیق و الفیق و نشوید و میبوسد و صرف کند از آماج آب و غراب یکطرفه آن
 دینار مفتی خواندند تا بآن چه رسد که کاتبان بطور از روی هوس **رحمبا** الحکم **بیت**
 الکافر فی کل نادى انابى فلو كانت فوطیة از هر کوی استعلاء یکد و اجمالا از اهل غلام و سنا
 الهی و اظهار بیابانها میانها از ناظر بی و نند که عیال مجید اند **القیاس** علی الباطن

بنظر ائمه اربعه صده آن از حد کوله است ناخطه نیلا و در قریب سیصد فرسنگ سواحل در
 طول ایشان بادشاه خود را دیور گویند و معتبر است این لفظ یعنی خداوند دولت و پادشاه
 طرائف اقصی چین و ماچین و در قایم بستانع بلاد هند و سند بستانع زر که از اینجا که
 امثال الجبال بحر می بخنجان از اینجای طویح المیا و بدایخا سواحل باشد و معری جزایر
 بحر فارس خصوصاً از بزرگ و کوچک و بلاد عموماً از عراق و خراسان تا روم و قزاق از
 حاصل و معری بنایه کلیل هند افتاده درین چند سال دیور سندی بنده بود و سه بار در
 هر یک بطرف استیلا یافته و ملک اعظم مرزبان الهی بنی الدین عبدالرحمن بن محمد الطیغی
 تادان طرف بطرف که طرف در طارح لطافان جولان میکند و در دسارح بدایع
 سیران نایب و وزیر و مشیر و صاحب ندیر بوده و قش و قلی قن و قائل که هنوز یک خطبه او
 قائل است و یاد وجود او قابل قن نیز و می دانند که فاش شده و نویسه کند درین مواضع مرتبه
 مرتبه کامکار دیور و روز و مقر و کوفه اند که هر سال هزار چهارصد ستر عتاق و بنادر
 و برین بنویسند و اصل آنها که در حلقه تجارت ایشان ریشم و ستم و سیاه استند و در
 ستمند غایب و شیرینک بنادر و سیاه و کلکون کوز و زعفران و کیو و بوز بهرام کوز و خنک
 پرویز و بلوق بهرام چون پند چون اسب شطرنجی برینا از حاصل ملک اسلام جمال الدین و تجارت
 در جزیرین قن طول کرده و بعد و ساند و چندا کند دست دهد از سایر جزایر و قن و لطیف و
 و بحرین و هرموز و قلها تو معهود باشد که نول کنند و هر یک سر اسب ساند و دست و بیست و
 ز سرخ قیمت معین شد از تقدیر و از بیضا آنکه اگر در متالف بخار افق سدا بایند سر قسط
 شود عوض آن بخار از بادشاه واجب باشد از مغیران و ذاب است که در عهد ملک ابوبکر
 هر سال ده هزار سارین مواضع بعبه و کتابت آن حدود فرستادند و به آن کرد و

هزار هزار و دویست هزار دینار باشد اکثر آن از فاضلات حاصلات موقوفات بستانه
 و بقاعه جواریه که وقف اند بر کاش و معابد آن کفن بخر و بفاش و مشغول دفعی که بر وصول
 اموال بخرند هیچ فکلی نداشتی و طریقه آنکه چون ایشان را آنجا برند در عوض قضیه هر یار
 خود بخند و دروغن دهند و شکر کاو جو شایند بخر کنند **سبب** کس بود غلبه شکر
 داد یا طوطی ناز جیفه خورد داد بر ناز غلبه داشت و بخور طوطی است نرا وند و شکر
 بر کردن بخر که بکند آونیه بکا و که بکند و متعجل روز عقاب و شکر افغاند بر
 آخر زمین و ترفیع بکند و در بیمار داشت سعی نمایند و بعد از آنکه حاجتی بر غایت
 شرط انجامد و نرسد کوب و در سوم فرستیت بخور دهند چون دینار بر آن هر اکب و هم
 براق دفنار سوار شوند بحریه الاقران اولی و سینه المیدان و در اندک زمان ضایع گشت
 شود و قوی هم زول و فن کامل و شیط کودن بل اثبات معیوب و سقط کردند و در آن
 و هو از این اسباب کوبیکر کنی از یانه رفتار ناز یانه دانند و القریه بکانه من الشوط و
 ان کان بچید الشوط اگر اتفاق نیاچند یک حقیر و بنایر ستمی باشد چنانکه شایان
 ندانند لاجرم مال بسال احتیاج ایشان باستان متحد شود و بدین سبب لال اولاد نام
 متحمل باشند و هذا الحکمة الهیة لا تقو لا غیره او یطو لهیت و مضحی که نامشاه است که و مشق
 باضاف بضاعات مغزی احتیاج ظاهر باشد و مغزی نامشاه است و یا در شرق افغانان باهتر
 متحد و در احتیاج انواع متاع جنوب متحد و جنوبی سقط بر افغانان و افغانان زخارف ثمار شود
 تا دام ذائق این بستان را تع بود که الا فشان منی الطبع و شوافع مواست این بدین نافع که
مضاع و تبت ایشان را لا کد و ان در شهر و سده انی و شعبین و ستر اند و در بلاد مملکت
 معبره بر اجل و معبر فنا کند و دروغزان غالبی که کناشت از مملکت اسلام حال الدین و دایره

که هفت هزار رکاب و محمول بجا آید و در آن روز سیم نایب برادرش سید عطاء الله مقام
 کوثر و برادران مالوف ملک اعظم نفی الدین نائب و سنان و خاگردان زیار شد بجهت و
 رفعت و اهت و خست یکی هزار با وجود این مکان تجارت در امارت که مثل غارت کنند
 تا حدی که بضاعات اقصی چین و بلاد دهند بعد از آن از فرض چون بفرض معیار و نیکوکار
 و کاشکان و خواهند هیچ خریدار خواستار بیع و شری نمی تواند بود و چون نقاش و صنایع
 حاصل شد بجهت از آن خواست و بجا از طرف و نواحیدیان بدو لخواه قیس فرستاد بخواه
 هیچ خریدار و خست نباشد که معامله کند تا ثواب ملک اسلام انقباض اجناس گشت و بر
 حساب اختیار نقاش و بیع آوردند پس آن هر چه لایق معامله فرض داشتند بطواف بخار
 را اجازت خریدن دهند و بولای بزرگ و پیش سقا و ذواب بجز آن مجوز بلاد
 و غیر فرستند و یا ثمان آن از آن موضع صناعات و اصناف نقاشات که ملایران و بلاد
 محمول می آید و متاجرت و معامله بدین وجه که باز رکابی بضاعات از اقصی چین می آید
 و در شهری مغرب صرف کند در همان نشان نداده اند **بیت** از خطر خیزد خطر زنی را
 که سود در جمل برنگرد که بترسد از خطر بازار کان و چون علوق در و نهامت ذکر و نقاش
 امر و بطل احتشام ملک اعظم جمال الدین و ملک اعظم نفی الدین در اکثر بلاد دهند
 این دیار است همیشه ملوک آن اطراف بموالفت ایشان متعاقد و منظره بوده اند و
 رسل و مراسلات در این ملکات و مفتخرات متولد داشته این مکتوب در شهر سینه
 سبع ما از زبان ملک اعظم خیر الدین احمد بن ابرهیم بجناب سلطان علی بن مرزبان بن مؤید
 در جواب مفتی لیکن و سنان طائفه از معتقدان او در مدینه السلام کاتب را انقضاء شد
 افتاده بود درین موضع ثبت کرده شد و بوهذا سلاطین اقصی الدین و بکشور

الخيال ويجلي ديار باخه الزاهر تسم الصبا حاتبة بر الف نمل و شاة ينقي عيان العمر الاق
 ويجمع بين الشوق والشاق يقطر الدمع بين التحول نحو بل وحنان رابعة راجعها
 ولو يعقد بينهما لما صنعتها من جنوب و شمال ستمسك ليدانج و تحامد كقطع من روض
 معطره الرثي معطره الصبا عذاهما غير الماء غير يحل على المغار لا فجع الاعطير والموتير
 المتدبر للكرم الساطن الجبل المظفر والاب رقاب **الامر** **شعر** مينة مقدا و مينة قائم
 اذا اخذ السيف الصقيل والقلم الجاهدا المرابط الموبد للصور الى تنج الصور صاحب خط
 المعفورين مواهب الملك المعفور فليم الاغادي قائم الا ادي عازر الماء للملكية والملك
 النعماء عنت لا كبره ونواهب الحركات الفلكية البادول الخاجل الباسل السناجل القدر
 الهماز الجحد القمار لشيح الوغا عشت السدي نايح مغارق الاعالي عمن مشارق المعالي ورجع
 الملوك واعدهم لرجع الصناديدوا فخطير خاوي لسمير الصناديل وغوار بها الشهور
 في مشاريق الارض ومغارها حافظ بلاد الله وعناوينه وسعد الصفة عن الظلمة
 بسيف حماد وبانها وبناظر الخلفاء المجتهدين قابع الخلفاء المتمردين المشار اليه في
 الملوك لانا قد المكاره والمناظر المذكور بالعالر العادل على وجوه التنابذ واعواد
 المنابر **شعر** غايه من العار كبر من على ونقى لله دهر غايه من العار لا زالت رافز
 الممالا البسيطة مرعة بعوا دجا نغابيه وهو اطل احسانه وقلوب ساعدوا الذين سوعه
 يسير ركابه وسير عتائه ومنايرج من ممول اضافة كد الدهر سبعة صفائه وبعثاؤه
 معونة بوقائه واكافا الجهاد المولم حطة في كاف كفنه وقوته وقائه ناقح في الجاهل
 العود الفارزي وناح الجلس على العود القادح ما بعد تحققت على ذابره ما يقبح
 فانا الذين من اين لم يكن المعارف والرحمانية والالفار الرحمانية ساطعة الابرار كاد

بأيداهن العتبات المرفوعة التي هي بركة جملة لأربعة الأناجيل النقية بما شرعه الله تعالى
مفضل والمصافاة بين النفوس في عالم الأشباح فاعلمت من تأملها المناسبة الواقعة في ذلك
الأناجيل البند المطروح فعلى حسب هذه الكلمات البهيمة فتشوق القديسات المتبحرات
توقان العبد المحض إلى مثل الشتاء إلى الظل المصيف إلى العمار إلى الهدى إلى العلى إلى الخيال إلى
غربة إلى الأستعداد على حضرة لا يدرجها ذل بقل ولا يكتفها صرامة كل يقصر عن تأملها
باعتها الصادق بل إن ساعدت وإن قابل في بخار دون بلوغ أمدها القمل والأذنير وكوا
وكيف يتدبر عشر مئة من الأشراف المبرحة والمودة الصادقة في مدارج الكلمة
ولأن ما في الأرض من بحر أعظم وقد صدرت هذه العبودية الفاعلة وآها الأنا
من عاطفها صدى في الخلق عيناها المطربة في قوس الأودحيتها وأخرجت من
وليس من وعلمه التوفيق والمعلول والأمر من الله وأيد به لها من ومنه الملك
الذلة الزاهرة من سنايته الألى على زلزال الأثار والنبأ في قطر لحنها وتفصيل لحنها
وطرف جبهتها ومنه بجبهتها أن الحدود الأعظم ملك الأبرار جمال الحق والدين خلد الله
دولته وقون بالدوام مدته أحسن من الحقة الألفانية والسنة العلية السطانية
الغاذرات بما اشكت عبثها بمجدة ببحر الصدود مقبلة بشفاه الساطين والمكوك
الصيد **شعر** أحسن ترديد لكل تأمل وأدوق نقرب وأنو تجمل وبعدنا ههنا
له عطف العواطف فأض عليه بخال العوار في قوس الحسن إقترامه مقابل
مما لا يقدر أن يجاد بها هلا ومن وأضاف إليها لعمرك وشبهه أو ما يضاف إليها
بأنو تجرأ والله تعالى محمود على تأنيب الأثر وتنازع الآثر وأما أنا أشكر إلى أنفا دار
علوق الأوتار في النظر في النظر من عيني أنا إذا أقلت عن القيد عاقل الصداك أريد

صُعُودُهُ لِيُنْزِلَ إِلَيْنَا الصُّلُوحَ وَضَامِنٌ وَوَرُودُ أَجَالِهِ فِي صُعُودِهِ كَمَا سَمِعْنَا قَدْ قَدَّرْنَا بِالطَّائِفَةِ
لِلطَّائِفَةِ الْمَيُومَةِ طَائِفَةُ الطَّائِفَةِ فِي طَائِفَةِ الشَّيْءِ مَا زِلْنَا كَانَتْ طَائِفَةُ نَحْنُ هُنَا إِلَى الْقَدَرِ
الْقَدَرِ وَيَخْلُقُ الصُّلُوحَ لِلْمَاءِ عَنْ مَقْعَرِ الْمَاءِ لَا يَكُنْ الْعُقَابُ مِنْ عِقَابِ صُلُوحِهِ وَالشَّرِ
الطَّائِفَةِ فِي بَيْتِكَ عَمَلٌ بِرُوحِ الْحَصَةِ كَالشَّجَابِ مِنَ الدُّعَا وَبَيْنَ الْغَبَرِ كَالْغَبَرِ
الْقَدَرِ يَدْرِكُ كَالْغَبَرِ الصَّابِ بِمَا يَنْبَغِيهِ وَيَقُودُ الْإِقْنَاصِ لِلْمَيُومَةِ بِمَا يَنْبَغِيهِ
أَسِنَّةُ الْمَنَابِ وَطَائِفَةُ هَامِ صَدَا لِيَا سَعْدًا وَطَائِفَةُ الْمَعَادِي لَا يَأْتِيهِمْ سَمُ أَجَالِهِ دَيْتُهُ
لِيُقْضَى الطَّيُورُ مِنْ عَمَلِهِمْ بِحَيْثُ كَانَتْ **شعر** بِأَسْمَاءِ يَنْحَطُّ الصُّلُوحَ طَائِفَةً
كَمَنْطَرَةِ الصُّلُوحِ الْخَبِيرِ قَوَادِمُ أَرَاءَ لِيَا سَعْدًا مِنْ طَائِفَةِ كَيْتِ نَدَا لِيَا سَعْدًا
وَجِدَتْ لِيَا سَعْدًا كَمَنْطَرَةِ ذِيْقٍ وَصَدْرُ الْوَسْطِيِّ الْقَمَرِ حَاكِ إِذَا مَا يَدْفَعُ لِيَا سَعْدًا
سَمَاءَ عَلَى الْوَسْطِيِّ نَارًا وَلَمَّا سَطَى لِيَا سَعْدًا لِيَا سَعْدًا كَمَنْطَرَةِ الْوَسْطِيِّ
هَذَا خَالَهُ قَبْلَ الشَّرَفِ بِشَرَفِ صَدْرٍ وَلَكِنْ جِينُ يَسْجِي دَسْتَانَهُ يَنْفُضُ **شعر** كَالْمَنْفُضِ
الْعَصْفُورِ بَلَدًا كَمَنْطَرَةِ الشَّرَفِ بِشَرَفِ الْقَمَرِ وَالْقَمَرِ وَمَا تَبَطَّطَ الْإِلَافَةُ الْغَفِيرِ
وَلَا انْقَبَضَتْ لَهَا حُصَاةٌ وَلَا قُرُونٌ يَصْنَعُ لِيَا سَعْدًا لِيَا سَعْدًا لِيَا سَعْدًا وَيَخْطُ قَلْبُ نَوْتُهُ
مِنْ حَرِّ مَلِيحَةِ الْعَيْنِ وَيَدْعُو خَالَهُ لِيَا سَعْدًا بِمَا خُوِّجَ بِمَا خُوِّجَ الشَّرَفِ وَلَا يَصِيدُ
حَيْثُ لَا يَلْعُودُ الْقَلْبُ لَا يَخْجَلُ لِيَا سَعْدًا لِيَا سَعْدًا لِيَا سَعْدًا لِيَا سَعْدًا لِيَا سَعْدًا
أَلْحَدُهُمُ الْأَعْظَمُ حَالُ الْخَوِّ وَالْبَيْنِ أَعَزَّ اللَّهُ نَصْرَهُ وَأَكْبَرُ الشُّعُودِ عَصْفُورِ فِي مَرَاثِمَةِ الْحَوْلِ الْطَوَّا
وَصِيَانُهُ مَالَهُ عَنْ تَخْلُطِ الْوَسْطِيِّ وَانْقَادِهِ إِلَى صَوْبِ جَنَابِهِ بِحَيْثُ يَنْظُرُ مِنْ تَحَارِيرِ
الرَّجَاءِ الْخَفِيِّ بِهِ إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى وَالْمَأْمُورُ مِنْ كَادِمِ السُّلْطَانِ لَا يَسْتَعِدُّ عَيْنَهُ عَلَى
الْحَالَةِ فِي سَوَاحِلِ الْهَمَامَاتِ وَيَشْرِقُ جُلُوعُ الْمُرْسَلَاتِ وَالْعُقْدَانُ تَحْقِيقُ بَطْنُهُ بِمَا كَانَتْ

مفاتيح آيات ربه تطير منا شرهون وأعوامه والسلام على تشبه الكاملة وأخلاقه
الفاضلة وعلى الله على النبي محمد وآله وصحبه وعترته الطيبين الطاهرين
در جواب مکتوب شریف از قهرمان در بیان الفاظ جون نفور و خواص نظم شد
وداد و دانه السار متمنه و حكمة و انواع الانبشار مفصلة و بحلة على الجنالك
السار العظمى الاخذى الاخرى العالمى العالمى الاروى الجاهدى الحافظ
الفخرى فخر الدنيا الذين بحمد الاسلام والمسلمين بتجديد سائر الموحدين ودية الجمرة
والمجاهدين بحى الشافع مودها والمشاريع مفيدة الملك مود التوكل وصيد الملك
عصا الملوك والسالكين معتقداً بالموافقين الذى نظم الله يدين سلك المالك
وانا رخصا جازى فى كل الخطوب خدس الممالك وجعله حلة حساب ذوى الابرار
المشرفة بهم المصائب العبر عنها فى الكتاب الكريمة الشمل على الفضل العظيم المظفر
مطابره على مثل ضوء الاضواء مطر زبال الليل البهيم فواظب منا جازى لنا جود نعم
الكبير واظب منا ذاب عمن نائيه موسى بر الفهم الحكيم والعقول متغيره والالبا
متفكر اشعر هذا ام يحور عظمه ونزله ام حكيه حكيم متفكرنا شرح الشوق الذى هو
بعض ما عندنا والبرجاء التى يجمع كل يوم ولقنا ونبعث وجدنا الى حضرة الجناب
الساجى التى يجمع الانس كل لودنا لقلنا حضرة القدس اهلها امن بهمة الجملة
وانوار الهداية الموضحة للمستشدين سبل الضلالة ولما نلت علينا ايات اخبار الملك
الواحد تعالى الحق والذين عصمة الاسلام والمسلمين ادا الله بعوامه عزه الملك
ومد باسناد ايامه ظل الشريعة الحميدة وما اخفى به من المحض العالمى والا
يلحظة والسنة المشرفة الغارانية من وسع الترجيب وزلقى التهمير والظفر

حساب

الظاهر في تدارك العوارض وتوضيحها باليد ما لك بقدر الله سبحانه في هذا
 حكومتها لا في يد غيره ومنها له وتوفيقها فإِنَّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ وَمِنَ الْيَمِينِ
 فِي الْأَذَلِّ وَالْحَقِّ سَمَوَاتٍ يُرِيدُ بِهَا نَصْرَ هَذَا الدِّينِ الْخَيْرِ وَقَامَتِ مَنَاسِنُ الْعَالِي
 الْخَيْرِ وَمَنَاسِلُ مِنَ الْخَصَّةِ بِمَا اخْتَصَّ وَمَا عَوَى وَمَا نَطَقَ كَلَامُ قَلِيلٍ لَهُ عَزَائِمُ
 إِنَّ هُوَ الْأَوْحَى بُوْحَى وَلَقَدْ تَبَيَّنَ الْأُمُورُ عَنْهَا وَاسْتَكْفَى فِيهَا عَمَّا قَدْ زَلَّ النَّاسُ
 وَقَدْ لَئِيْلُ الْمَعْوَارِ **شعر** بصيرت يدي لا نور فحامل من الكرام لا يحل النكاح
 ولا هو في الدنيا محل ضيجه ولا عرض الدنيا عين الدين شاعله ولقد رزنا الدنيا
 فحررنا غنا طحاها من تحت البارج الغصن النضر وحصلت لنا بهوس كفتون من
 بهات به النحر وما هو إلا آهنا أنعام للجاسر وكنا ولا لئلا رومنا أو في الملك لا وحده
 جمال الدين بذلك وإنه كبركة الملك والمملك والمملك والمملك وقد وصل البازي فاهل من
 طائر يمين ومن هذا فاقود على الأغراض وأرشد إليها وهذا مشغول بالعلم
 الشامية قد دعا على البغال المستقيمة أن يكون الزوايا حياها وسرهما الهلال وأن يحدوها
 من بهارج الروض المرقوق للنظية والجلال ولقد كل لبان القلم وحصر عن حصر هذا
 القبول وقد ألقاها وصل حاد من أدنى الدين ذكوان ناسرا من محاسن أنعام الجنا
 وأحسين أكرامه ما يغض له الحيا طرفة حياء ويحل الروض نيا فيقر له بالفضل الخيا
 لا راء فازدات أسباب محبتنا للجناب ناكيدا وعاد نوب الموالاة جديدا ووقفتنا
 على نوب الجنا باليه محققا قد حصل بآية بين آخرون فكيف السبيل إلى التجمع بين
 الحسين وأخيه الشيخ الحليل الكبير الممثل للنبه البيل من الدين بهم إن الحسين
 أنزلنا في السندوب من حصر أئمة عباد عند وصوله إلى البوايا عذرا الجنا عن الشوق

بإحدى إلى البلاد وان الجهاد الحائز لا تنافيه ولا يحادقها إذا كان أيام الشتاء وحصل
صديقو معدن إني الله وحقق أيضا أن الجناب أودعنا بغير غنا إن في ذلك الحجة بين
الجناب الطلوع ما يتي الموح والشواهي وأن أن رغبنا إلى تصديق منها حجة الجناب
وصدقنا فالعقبات كبر شجرة وما أودعنا بغير كرمه ومحبونا أن يكون العنايه الذي لا
مصرفه والهيته الشائبة الغيرة على حق يحصل بوقوفه فان سمعنا الذي في هذه الجوارح
إلى القوة ولها دعاء **مفصل** والأذن لمع قبل العين إحيانا وصدا لنا وقع في مزارع ^{الصدوق}
والفصل في هو الخوارج في النصارى الخديج وانتهار الغرض وكلمة ثلاث في أو قالت الظفر
ما يشبه الصديق إذا أقر الإباقر إن إذا التفرق وأقر قلدك لا يوقع به إلا
الشعور العربية الأنيه والهم الملكة العلية فان حصل الإغناف بالإغنا من الجناب
بالحاينا فهو الذي من معرفه عرفناه والملس من الجناب إن يكون المواصلات
سنتن وقاعد المراسلات سسوق فان بها صفا ياتر الأود واستوفاء الحجاب لير
المناجات وان حصل البعد بغير فناء حجة وبهنايه ولا غير من ثباته ولما الاختيار فليتنا
فان الأمور جارية بحسب الله على المارد والحكمة مسئلة في البلاد والعباد والعدل منشور
في كل جاضر وبإد وذلك من فضل الله علينا حيث هيأ لنا الكتب الموفقة وحقق المأ
فحقنا كرون لا لايمع معزفون بعمارة وهو حسبا ونعم الكوكل كفته في عباد سنه ما
والجهدية رب العالمين وصلواته على النبي وآله الطيبين الطاهرين دردي بحمد سجد
إذ إنشاء كتابين مكتوب مستدشد شمل بجواب طلب بعض صناعات طريكة القناو
انقادان رند بود لآلة الساعة العليا والخبرة العظمى للسلطان العظمى والمليان لا
كاشف الغم ما لا الأند معي الملكة مؤيد السلطنة فامع بحجاب في فاصلة القياض ^{مفصل}

العباد أعظم الملوك الفضلة العز القوام الصمد الصمد سلطان أضاد الله
 ناصير الأطباء الدنيا عيشة نساء وجمالة ليس غلبة البسالة الفضل المواليد المعوار على غا
بيت غاري الرد على المني سار والندى سيف العزى وسوب كل العلى هزير
 الحق والفتيا والذين الملك المتدين نأب الملك المحي البين غوث الأشرار وسبع الشير
 خاوي الغر والموحدين ناصر الطغاة الموحدين غر الأبرار الملوك والأكرار والأعلى طراد
 أكرار الدنيا لا يملكه ولا يملكه على أول ملوك الخافين عادل عظماء الشرير جبر القوا
 في جلالته استكند العمد في آياته معبوط الأيدي في أيديهم وبذلك شيع أنور كان
 في صفه وقدره ملو البوس إلى قابوس في تدريج معاليه مهي قناخير القناوير
 في فتح سابع برغور القير والثاني يدعون وخافاها بساير الفضل معون وبر
 دوله العز بساير المعاطيف مطورة وذايات أقباله برياج القفر منشور وناما
 وسباغية الدارين محصلة مبيورة وما برح شريف دايه يقوم سدا لما كان مصاير في
 يفتق مآذ السالك وعدله البين يحاوطكم الظلم عن صفات الأيار وفيض جوده
 يزدي على هاطله الزهارة مائة على غير الفلك عموذ الزاودارت في الأبرار كساد
 المر العيق مع حلول الحديث نأوي قول هاتوا الفضلاء غير ذاه غار هياتر ما ينبت
 وذوهر أمانف تقدم القنار العللى خصه الله بكل سائر ونجاب وأصل اليوساير
 كل عام نجاب يعبو ذرات سلاية متواليه عن الصلف متواليه تنلوسو لا لاجلة
 كفاخر الصبح على الأفاق وأدعية صاخر فاحمضنا وحة لسان الأود والوقا فوجها
 يمشيها أنجيات الطبع السليم ونظير عروا الخلد عن جبين الماء المعين في
 التبر وهذا ولا شياق والألياء من صفو المصافاة وخلوص النية ومخلص الأوداد

وصرفة الروحانية الى ذلك قوله واخذ ما مولد اعنى الوصول الى الجبابر الاعلى
التي هو صمد الامال وسور الاماني **صلح** يجعل عن التوكل في البيان والامعية
العلية فان قيل المراتب والامارات تاطن في رتبة دعواه بالامانة وقدره عن قو
عبدته وهاهنا ان المماة وما ذكرنا الخاوم بطور هي ساطرة الاماني والتموين
تقوس ما في الفاظها اسبب للقلوب من الحاظ القواني والمعا في كمال الحيرة والاعمال
مستحبة للظانين وتآنيته عواطف وعوارف كالماء مساعا والبال فرأعا والعيش فاعا
والامان باقاعا كابر خلوق تلك الاخلاق والليكة نافر من اطير الاعراف للمليكة
شعر فكان مكان العين من فطر عرق وحل عمل الرجح من حين موقع محمدية
شكر او حرج حمدا وفراما انقص ذات السلطان المعظم بلامته محمدية الجبابر بخودة
الرباب وسعادة معادة في كل حين واوان وعافية صافية الشارح صافية الملائع
بكل زمان ومنها له اهبة السلطنة وابهة الاخشام مستعينا الى دونه السيف
براعة الاقلام قللت لانا كذلك فادها الله عليك وقد راعف هذا لك ولما
الانسان الى تحصيل شغور غالي المطار يفاخر الصيد في طوار الاوطار قد فاعا لسا ولا
يصفيه وقلت شغور السلطان يماريد ويلاودة ويصيب شاكلة الصواب فيما يلازم
ويلاودة واقول ثانيا لا يتفق على جلي لايه الذي نور الاصابة من سقط ذنوبه والبر
ان سيات ايام الشتاء في المجات الحارة وديارها اضر من نجات هلاله معتبرا
في سحرها القرمقارها وكيف لا وسببنا التلوج رباها وماء الفواصل في
شوامق الجبال حياضها بالزهر ينقي وفي التلوج يترشح كأننا نحوم اضره
الحزنهم وديارنا بالنسبة الى اكاره غيرة الاصل في عموم تحرق الاكباد ويكدها

يكاد ولا تكتافه لا يوافقه ولا يكاد ولكن الحاد يحمله لعل يبين تلك الدولة التي
 التي انزل الطير من السماء فخرج السمك من الماء وتوقها الصخر الحامد وتوقها الصخر
 الحاد ببلغة ابن الشرب صافي الشرب قومه المتوارم والخافي قري الساهرة والعدا
 ويضد الى ذلك الجنب بعد حسن الطلب صناع الطير ارباب المهارة والافان
 في علم الموسيقى العبادي واقل الاثر والبلال يبين العرب وسائر اعضاء القدر
 الذين يغاثهم الرحمة يرحون الزنن الانسية واطف طباعهم وحسن ابقاعهم
 يشوقون النفوس القديسة لكل واحد منهم بصورين ذلول وعمر والعرال ثالث
 وليس ومانا في تشهد صدقة الثاني والثالث يكون طبيب الاغاني ورسيل القفا
 مرسل العواشي لا يحرك القفا الا على الاعلى ضرب ذلك الوصول ولا يبعث النفوس
 الكاملة الا عند الانعان فيه بلغة الوصول وقد تحققت في علوم المكاشفة وعين
 المشاهدة ان النعم تطلق روحاني والاسماع بالسماع النفوس من سجاني لا يصعبها
 الا لسان الوحيد والحال وقيل بل بكل فيه المقال والطبع الشريف السلطاني يورث
 للقيم الاشواق الغريزية ويكمل اللذات الرفيعة بلغة الله تعالى الى قدوة المعاري
 واقاض على نفسه الفاضلة شايبة العوارف ولما وصل الشيخ رفا الدين ابراهيم
 تلا على الملا ايات مكاره طباعه وذكر على مقتضى طبعه **طباع** اعددهم ان الحاد في ذلك
 مما بل فواضل طباعه وما كان الا كاصبا يشرف قوامه اذ اهل الحان اذ كالتبج
 الصادق يحكي عن لسان ايات الشمس وهو اصدق فابل فقلت كاجل لاغري ومن الله
 ان يلوح ومن اليس ان يوق والاضلوع على الروح القديسة المحمدية بالاح
 بدو فاح زهر وناح طير وناح فكر والمحمد لله رب العالمين وصلى الله على خير خلقه

ممالک او را مستعفی و در قلی مقام ساخت و خسر شاه در سنج و جبین و جسمانه
 رحلت کرد **بیت** بنجه جویش کست اگر بنجه تو می شکند الحسن مع الحسن کبر و بکار کرد
 طمع از دولت غزنویان منقطع گشت علامه الدین برادر زادگان خود را ایام سام و الحسن
 غیاث الدین ابوالفتح محمد و شهاب الدین ابوالظاهر بیکوست نصب فرمود چون سلطان
 غیاث الدین در گشت سلطان آن ممالک باغداد در رفته و تصرف سلطان شهاب الدین
 غور آمد مدبرین خالین دیو بیست از دل بر زبان خامه روان گشت **رباعی مؤلفه** نالجنه
 غم و کشتی از جهان یکسان شماری دوست کلن خار جهان هر لحظه یکی آمد و دیگری ببرد
 لعبت بازیت کویا کار جهان نازن آن سلطان محمد کثرت کرد در آخر شهر ویرانه شد و ستم
 بر دست چند نمود و پای گشته شد **بیت** او نیز گذشته از این گذرگاه و آن کیست که نگذرد
 برین راه چون طغولان را غار او بقلامش ایال بنایان رسید و خلفی داشت قطب الدین ایبک
 مملوک در حکومت استقلال یافت و غز و طاب بزرگ و کارها خطیر در عهد دولت او پیش رفت
 چون ملک مستغار را ترک گفت و فرزندش نرینه نداشت غلامی را پیش نام جای قطب الدین
 ایبک گرفت و سلطان شمس الدین هندوستان در اقطار کشش التنا را شهنشاه یافت و غز و طاب
 و فتوحات او بسیار است **شعر** جیوم لیل بدایه و هو قانع و موطن بختشاه و هو مفتاح
 له بفتح ان جاد بجو احمس و آخری اما اغناء بکاء و عزع متقی مدید در حمایت خویش
 مملکت و محافظت آیین سلطنت امارت و کینالت و محافل حسن ایالت باطنی دارش
 چون از منزلت کوی کوچ کرد از وی دو بر و دختر بی مانند جلالت الدین و ناصر الدین و وزیر
 ممالیک و القحان و قنایع خان و سکر خان و ایبک خان خطابی و نورید و عور زاد
 عجبی جلالت الدین غمگین و در حق و برهمنیست زاکر ان مجازات نمود زاده نژاد و عوایت

سیر و دم اینها را و استقلال از جلال الدین که بخینه در شهر سنه احدى و خمسين قمری
 سقچه حضرت منکوقا آن قتلغ خان و سندر خان نیز از الغ خان استوحش شد بر عقب جلال
 الدین روان شدند بر الغ خان هشیر جلال الدین سلطان رضی الله تعالی عنیه رضیه شد
 بر غایت سلطنت ممکن گردانید و خود را لغ و فائق و خاگه و شیراهور مملکت بود از آن طرف
 منکوقا آن دوران جلال الدین سیور غالی شیخ نهایت مبذول فرمود و بر لغ داد که سالی هماد
 بالک کرد آن حدود اندام مدد دهند و او را بخور و ملک موروث نماند و کلان از آن
 خاگه و خاشاک بر خاش مالیک که از نایب مرین و سواصفت دارند پراسند کرد جلال
 الدین را حاجت کرد و سالی هماد را لشکر و صاحب او شد تا ولایت تخمینه که سرحد قبی بود
 از آنجا پیشتر نتوانستند رفتن را بجعت کردند بر جلال الدین حدود کوها و ورو کوچه
 و خود را کامل بقول بودند در تصرف گرفت و بیخروئی از کل اضطرار رخسند گشت
بیت اینجا که مرادست و سندنست مرادی و اینجا که مرادست مرادست و سندنست
 از خاک هر چه ترک و سندر که برزند آن چشم نیکوان بود و زلف طبران از خاک اکبر کلاه کزیم
 و را بود از بر که خفتند از دل ناساد و شکران بعد از مدتی الغ خان سلطان رضیه را از
 تخت و رخا و نعم الحقیق التبرجای داد **بیت** جها از احین است ناز و نهاد و یک دست بستند
 بدیکر بناد بر ناص الدین را که دختر او در قید و جیت داشت کلام سلطنت بفرمود چون دو
 سال برآمد تا آنکه اسم سلطنت مجز و داشت و حکمزد و قول از داده الغ خان منوط بود از
 عرق غدر که چون حلق و غمدوز لاف جعد بدین را نزلت اجب شد و اما خود را
 بقتل آورد و دویق کاتب حسب خال آمد **بیت** هر روز کند جرخ فلک بنمادی
 هر خطه در همین عکس نازای این شاهد ملک خوشتر و سیت و بی هر روز را غور

کشد و نامادی الغ خان چون عرضده ملک را از معاوضه آن باک کرد خود بر سر ریاضت
 پناه داد و او را سلطان غیاث الدین لقب دادند و عزت آن ولشکر در جرم ضبط و قید و ضمان
 آورد و برین خالی بنجندی **مواظبت** کرد و کوی خاک برآمد کرد و درون طبع بست که مکنش
 سرکش در عهد او زلم خواهد شد یا عروس زود سیرین پیوندد ملک در کار زلم او را از ملک
 ناکاه کین کشای اجل الغن آورد و جواب غنمت قصدها آورد و برین مدت و بکران آمد
 بود و در کشاد یک ناوک قهر از قبضه لایم و لایم بداد حاصل از این غلوه فانی همین بود
 بعد از بندها سهی و تکاپوی موفور و دخیل جهان باقی چنانکه فرمود الله لا یخیرک
 حقان کتو و برین طارت تحت و لغیر مالک بن مالک شد و در مذاج اوس حالت از
 هو لا کو خان برلیغ باسحق و املاک ناصر الدین بر سر فاعلم که خاک کو سندی بود نفاذ یافت
 چون بخار رسید ملک شمس الدین کورت و خداوند داد بر غنندی بواسطه بار و استخفاف
 او از دستم کرد و اندیدند و در تبعیج خال او بنالغده نمود تا او را با چند مملوک و پیوستگان بکاسا
 رسانیدند و برین حالت ملک فیروز که از جهت ناصر الدین با نارت غلج موسوم بود غلام را
 شد و بر سلطان غیاث الدین را ملازم و بندها مات بستند و نقرت حبست و او را بنحافظت
 سولتان که سه جدیت نام زد و فرمود تا بحال مداخلت لشکر بفول مسدود دارد و برین
 چند کاه مواظبت نمود چنانکه عاده اهل حد و نفاق اند با اشارت **مضارع** و نافقه نفاق
 له نفاق او را نامادیت با مغولان قهرت نهاد تا زلی او را استغاثت رفت ملک فیروز و
 نمود و از خدمت سلطان خائف و بیود **مواظبت** و مت ها اذ اغضبت هم اما چند
 استخفا را او کرد و ندیده فها می آورد و تغلل میکرد و وزیر سلطان از تشویف و تخلف و
 نصیر شو قف او در غضب شد با معدود و چند و ن شدن اکرها و اخبار الحصار

او کند در راه بی صاف و قوت اتفاق مصادفات افتاد و زیر سبب تقاعد و توانی در وزارت
نجد است تحت سلطان ابن خنجران اردیگان کرد ملک و وزیر و جراید و از بر زبان بنوعی خراشه
کرد و تا حال جز نماند ز راه عدم خواند و همچنان عنان دین فرو برد تا نفس سلطنت قافله ترک
بسالحه و قضا صبح التذین در آن کشته در گاه بر آمدن بود و در این احوال
خامل عرض رخصت شهادت بجای آورد و زمان فرصت که چون آرزوی مستمند
دیر رسد و مانند وصال دلبران زود کند و قامت نکند و بدو را بضریر هلاک کرد
تسکین خان و دفع رخصت لشکران البری نارسید آن سلطان بود و چند وزیر
سلطنت متور و بر روی نادبلشکر را در وقت طاعت آورده **شعر** قلما عداوا لله و
مرا دم و فی غیر الخادرات زمانم کبریا انزعاب بدین فریاد ناخبر بود که **بیت**
زان قاعده حاصل در کوی سپید ناچشم ز پیرم آثار نمایند ملک فرزند ملک و فرزند
و بر تخت سلطنت ناست و صورت را گرفت و نفوذ مملکت را بجا نماند و محفوظ داشت و
از شصت و ده تری سه پیکری **بیت** نفس خلق قامت قامت خلاف نفس چند
میان سرخ چند سیلانی تواند دهان دین از زلف تاباند از لفظ او دل و خنجر خنجر
در جباله کنج بالو را نمود و علاء الدین که در حجر حفا و تربیت یافته بود آورد و حکو
عوض و بقعود بوی نمود و پیر کرد مدتی آنجا اشتغال یافت و لشکر کمال است بر روی جمع
آمد پیش و حکایت کرد که نای هندی از خلیف بنی هاشم شون بخواهنا و نای و کمال
هست طبع در اسباب از زو کوه را بخواهنا و نای و حکم کرد جلالید و کشت تا و نای
که لشکر را بخواهنا و نای بعضی خصوم مشغول بودند اعلام سلطان کرد و علاء الدین از غنا
فرست کرد و لشکر کشید **مصلح** قناجیم یعنی نایب و نجیب بادشاهی لشکر نایب و و قو

ضربت و مانند رحمت و بترتیب قلب و عاقه و قتال و جلال و زینت زاریت و علم و جبر و سیف
 سنان خلعت ندارد و توفیق داد و فتح آن مملکت بدست اجتهاد و یمنیر کشت زای اقصا
 تدبیر کار بست و برای استیفاء نعمت حنیف و دختر خود را **بیت** عنبر زلفی که ماه درویش
 شیرین بخت که شهید در شکر اوست بوی داد و نمانست خزان و اعلانی جواهر و نقاش
 و خایر ببرد **إِنَّ اللَّهَ بِطَرِيقِ الزُّرْقَانِ لَشَاءٌ وَ يَقْدِرُ عَلَاءَ الَّذِينَ جَنَدَانِ نَوَاحِي كُنَا**
 و انچه زلفت محمول آن نعم نامشاهی کرد و شکر و سبیل فضل از روی تقدیم نمود و عنایت
 بمعسر کرد و است خود ناف چون این اخبار علی التواتر بملاک فیروز رسید رسول فرستاد
 و بعد از اظهار فرح و انبلاج و مسرت و از نیایج و ظفر بر جبین خواسته تا خواست و حصول
 سلامت و تحویل جنید خزان بالوان و مفتیحات از است تمهیت کرد و بحضور او مشای
 داد چندان کثرت سل سوار شدند و رفتن را عذری بپیکت ملک فیروز از انوهم عصیان
 افتاد و بالشکری بخار مشوید و شد در کباب ملاقات عسکرین دست داد چنانکه بهر بین
 الفریقین حالت بود ملک فیروز طریقه حرم مهمل ماند و با اعتماد حقوق ابق و بنوع نیایج
 زن آداب عبور کرد سلطان علاء الدین علی الزنم پیش قدم زمین خدمت از بنفش بوسه بخورد
 کرد و ایندود بآب مخلفات کشیده مخلقات شمع نماز نمود چنانکه فرزند خلف بد آن
 و التزم آداب نمایند بر خطه بنشیند و هر گونه حکایت شد اول شد سلطان علاء الدین
 یکی را از خواص اشاره کرد و اندر آستانه سخن بنیغ هندی **بیت** بر نیان کرد از بولادی که پیش
 زخم او دو زخم بآهن و بولا و خند بر نیان سلو را از مضاحبت کردن و دور کرد و ایند
 قی بر دست عقوبت و وفا و بر دلی است برید **بصلح** آری ای دل تو دان که کائناتین
 قتل و قتل و سیقت قاتلک مؤلف ناست در معنی این مثل منظوم کج مورخ خود را

آمد قضا صا از کجاست خواست نان پیش آمد عقاب وین عمل باز کرد نیز صیادی بر ذوالحیا
 کرد صید دور کرد و هم بر آرد و زنی از صیاد کرد لشکر ملک فیروز از آن سوی آب
 مشاهده آن خال قطيع و قصد شیع بودند قامت بخروشیدند خالی علامه الدین بن
 بسپار پیش از او و جویشگر فرستاد و دل را از ایمان زد و اگر چه **بیت** ان کنند و دور
 بصد دست شد بدست آورد چون خال واقع شد سلطان علامه الدین مستعد و
 تاج و تخت و صاحب همتی جهان بخت بود و خدمت از آن بفرود کردن بنهادند از
 آنجا غارت و غلبه کردند و آن قلعه را که بود از تسلیم و مطاوعت سر کشیدند و در کشاکش
 ضعیف و مودت ها از زار در محقق بینارند و بقلعه را نداشت گمان قلعه نیکاکام پیش
 در کینه قبول اسیر و قلعه حصین را در بکشاند **مضارع** و بیکه از آن که بد زار
 دو برابر آن ملک فیروز در مویشان بودند و ایشان را بجا آورد و میل کشید و دست نهاد
 و ملال این جرم محال و زوال محال هوشتندان بای مال مسکنت و ذلال شدند و نا
 شریان دامن کشان بر بساط عز و اقبال ای بار هوشتندان باری **بیت** از کوشش این جرم
 دیون کهنه و سال و زشتی عین جان در هر حال دارم دل و دین و آنکه چه زعم
 آن میل و میل آن زخم و مالک مال سلطان علامه الدین فارغ نال تخت سلطنت و ابلحوس
 خودترین ساخت و اطراف نما از در نقاد حکم و علو قد و من و بختدار و محروم و محرو
 داشت و در آخر شهر سربار و ربع و شعب و ستماء و فخر و اوج شتر زاده بستر توانا و رجال
 و لکن کالجبال متوهم و مرده و لکن کالجبال برای شمع و ندم و یار و غارت
 و اسلاب ضائع افتاد چون قطار شتران را شتر و توحید و کی کرد این سلطان علامه الدین
 مستعد کشته بالشکی وافر و عری ثابت در کشتاب درجه عز و افتاد و عافیت و شسته

صافی در آفتاب و خورشید روز جزا مستقبل بخاریت بل شجیل اجل ان لشکر شد و نشوید
 صفوی ناکرده برایشان زد و بسیار بخت بخت آورد و بولاقی **مخلع** ادا کان اگر اهرم بود
 خایرین خایرین خایرین خایرین مر اجعت کردند علیهم و فاء و وبل و بیل و الحمد
 لله الذی یتیم نعمته الصالحات و یدعم ینزه الخصال و صلی الله علی محمد
 آله اجمعین **نقد بر خیال و آثار اخبار نور و زبیل** مسد
 غازی محمی دین نازی نمودار رضی ز دانی بوسلمانی دین پرور عدا سوز فضل الله
 نور و **شعر** سواد علیه بعد ان کج الوفا اکمل امر ناحت علیه الشواکل بید
 ارغون آغاست که در مبادی فتح باو شاه جهان کشای جنگر خان جون خلاصه دیار
 دناغ اقله پناش و ذابغ و غاسل از نصر ف سلطن کما کاران و ذابغ کورسی و اندیشال
 بحکومت خراسان و ماوراء النهر و غر ششان و سیستان و کرمان و فارس و عراق
 آذربایجان و روم موسوم بود و در مباحث آن انار جلالت امر و امانات غایت قد
 در عدل و انصاف جهانیا را نبود بوفی که از حکومت ممالک الحاقی عوض مزاج آن
 جهانی گرفت چنانکه شاعر گفته **بیت** ببال شش صد و هفتاد و سه زدی الحجه
 ز فاه بیست کنشته نماز دیگر بود که باز کردش کردون پروذیک شنبه زرقه خرو غار
 کلاه بخت ربود چند بخت داشت که هر یک در درجه امارت و تقدیم در حلیه و خاسته بخت
 مسابقه بر اقران داشتند و تعالی مزایای داری و بخایا اکامکاری و ثمان مل مدلت
 آرای و محافل شجاعت غایت رفیع نور و پیر و زینک موروع ساخت بود چنانچه از بعضی
 آثار او که در بعضی دین حق ضریب غریب و طعن ز مباح و اعتدال جهاد و اهتمام
 تمام بر روی روزگار باقی گذاشت بر کمال شهامت و مغالی همت او سندان میتوان کرد

و خود پوسته او را در عون آقا در خدمت او و چون بنشیند و شاه دشمن نهاد نظر
 جلالت و موق بود و اندوختن ایشان سابق بر غیر موق در زمان در عون خان چون ^{مکتب}
 بود که کسانک ظاهر شد و یاد شاه او را با انواع برنج و لایق و لایق و کدو و لایق و لایق
 تمام مطابقت و نور و زیاغی کشت و بصورت لایق در عیان در وقت و یار و یار که
 رسید و غلامه روز و پنج روزی که فلک غالیه سالی که آنی ناعیه و اطراف ایشان
 بود و عقدی از آن کردن که طاعت کنند و قدیل از آن اجون دل ماه و فان نکسته
 هوا از دو سینه داد و خواهران چون آینه زنگار گرفته و چمن و قمر و زای و زای و کلو
 بهمنه **شعر** و قد جئت من النجوم کاهما مموط لآل مناس فی جید کاهما بالشرک
 تیغ زن رفیق **شعر** مقدار یوصی الون فی الزرع خطوهم کما یقول الله فی کتابه
 إذا استخیدوا لم یسأوا من دعا هم لکن یخربهم رأی مکنان جنان که روز طوف
 میدان در ورطه و غانز جوش آن حبش جاش لبطال بیدار کرد و دودین کانه و غار
شعر سرخ حین شیطان السراجین لقد عید فری که کحل بر قادی بر قصد اد
 شاه زاده جهان عازان لشکر کشیدند و غلط کرد و بیورست نقای و غوغا افتاد لشکر
 شاه زاده مردان جوانی کام و نام بسینه قد منام بودند و کوشا را کب یک کشته و سوار
 شد و روی بچنگ میآورد و از ترا کو غلام ظلام فری میان لاجل و فارس و ضارب و فارس
 ممکن نبود و نه مانند غروب و در دین همارفت و بیخ مانند خون در بخاری و عرق خانی ^{مکتب}
شعر تیغی توانم ها و الحرب طلیه من الالهة نار و القنا تیغ از اطلکاد
 تیغ و عیب هم و نالاج کوش فلک جند احم کست و از غبار را کب چشم روشن و دین
 اکمه نمود **شعر** محاجا تیغ القنا فی کون الجو و عت او غبار چون صراحت

درست مغرب در کف افق رفته اند و غماها کافور بر طبق قلی بر آگ در صبح موسی فراریده
 یضاً بنمود و اعوان فرعون ظلام را منیر کرد و ایند بساط بخاریت فرو نوشتند تقای یا غفر
 بقتل آمدن بود و بجای دستگیر شدن نوروز ناصح و خرقان برقت و شهر کراوه کشور را آنجا
 بنشانند و بر لغها بنام او می نوشت پس شاهزاده جهان که با حفاش سن سکندر طغرل قنتر
 زن و فریدون هر دو جمید همت بود باز غایب او لشکر کشید و در جایان طویر اتفاق افتاد
 افتاد از بیم سنان جان سنان و سنان که در اعرل میشد و از هیدت تیغ تیغ انعامش درین
 خورشید حلول می نمود **بیت** چون شاه کند بسایب جانش دشنم کند از دل چه
 نالش نالش نوروز داشت که بای او حمله ندارد و مثل است که اصل رجولیت و شجاعت
 حریف و وقت شناختن است **مصراع** واصل القبر عرفان الحریف و از فرات نالند
 بلغاست من رقی بخار و عن بخار و فلا بخان و من قصه شما منک عن حنا و فلا
 نشامه عنان برافت و بالشکر خود فاصد پستان شد و نیکو در استمال لشکر نیکو
 در حسن تدبیری کار بست و از اینجا تا بیغ عقیق کون براه بدخشان بخندمت شهر را در قید
 بیوست و اظهار صدق عبودیت کرده بسور غامیشی فارغ مخصوص گشت و بر بیغ شد
 بسور و لشکری که مافول و آب آمویه مقام دارند به وقت که نوروز است می دادند مطیع
 منقاد باشند و لشکر سیستان را در نظر اهل مام و مقروم و در آن حدود سیلاب
 خوف و یاس نوروز در و طاجان جاری شد که اگر کوئی در آب خوردن ششتر ^{کند} ششتر
 مکرشال نوروز دیدن اند سال دیگر را بالشکری چون کوه هرن جگر عزیمت فرستاد
 نمود و باز عرصه مجادلت بطرد کرد و حوالی طوس را بغارت داده غنائم فراوان حاصل
 کرد و مدتی از کمال حزم و امثال اشارت **شعر** جمع جوعه آلبازی و نور نومه العطا

وَمِنْ سِلَاحِ الْأَعْصَانِ وَأَضْرَجَ نَحْنُ الْقَبْلَ مَنُودَه دَر نِیسا بوردیم کشت شاهزاده عالم لشکر
تمام در نظر اهتمام از اقلع شاه بیک و غارتان نهاد و قتلعمور و سزا و نای کرده در دع
ماتة فساد و در خاجه عناد او زان فرمودیم در طوس عرصه هجاء اطلول و عرض ^{دند}
هر دو طایفه از کمر و متعاقب یکدیگر بخنطاشدند تاگاه غارتان نهاد نوروز را هجائی زد
که اکوبری را ندید بپرتن در بار اجزاء ^و هجائی ^و صفا بدید آوری بقوی خلد خود را نگاه داشت
قودچی نوروز را نورالتیری داشت بکند و پروی زد چون جوش داشت آسیبی بر
نرسید نوروز از اهت جوبیلیان از بعضی چون دید که جوش نبویدن دار داسب را ازیری
زدی که او خود جان بریدی پس نوروز عنان یافت و از متوجردن رسیدن ^{غان} شد و شیو
و دیگر قضایا را غارة فرمود و اهالی را بزراعت و فلاحت تحریص و ترغیب نمود باندک زمان
غلات جنان را در خون پذیرفت که یک خوراکندم را با هجاء در و رسید و قلمت ^{نفس} طرا
از شهری و لشکری طبع و منابع کشتند و بر لشکر نکوز و زیاده انما داشت و شجاعت و
بردی او چون آفتاب خراسانی شهر بود و صیدت اسلام بروری و ملت از اهل و ملت ^و صحیح
دوید و آفاق مذکور **شعر** وَ كَيْفَ يَفْجِعُ فِي الْأَوْهَامِ نَحْنُ إِذَا الْحَاجَّ بِالْهَاجِ إِلَى الْبَلَدِ
برای تقویت اسلام از کتاب اسفار و کوب با خطار و اجون متفرجات جنان و مشغولات
رضوان شمردی و استماع بدین معانی نمودی **شعر** وَ عَرِضَ لِلزَّيْجِ الضَّم
عَرِی وَ انْصَبُ حُرُوجِی لِلْجَحِيمِ وَ مغارف از آداب دار او جنان بودی که چون قصد
پوستی و بطرفی لشکر کشیدی در بیاض غار خیمه آن سزا پرده نیکون آسمان بودی
در سواد شب استخار است با شنوای کواکب و مضامیر و آری که از ناده و مدد و غن ^{فنبله}
فی نیان بود افشار نمودی و وفیق ای در و رطله افشار کارزار نهادی که غراب غدا ^{نفس}

شب خوالک اجغه ز ابراطراف مسالک زمین کسری کافال قائله دفع المانه و کف
 الظالم حتى ناب رغائب الظلم و کائنات عني به المني حقاصا و قوا و حيا ناطقا **شعر**
 و کون ظلام الليل عندك من يدو تحزن ان الماء موية تكذب بين جله مدها بر
 اطراف ناخن میاورد و هر وقت لشکری برادر بر میاورد و قشمر معاذات بدیا بر
 خراسان میفرستاد و شری می گفت و در یکی می ایست تا اوان شهر شد و در بعضی و
 انحضرت قید و شوشن شد و او نکتمور شاه زاده که هر شاخ نور و یا سخن ^{هست}
 او موصل بود معاشرت کرد که نواحی و خوالی آب میوز را از شواب لشکری قید و وصفی
 کرد اند و حفظه را سالیدان مؤلفان خال شاعر یافت او نکتمور و نوروز ^{شهر}
 کشته کس کوشیدند و سلسله موافقت جنان انقطاع یافت که باز موصلت می نشاند
 بالشکر خود بر جریک با ساوز زدند و شون حرب بنفشید و عواصف و حملات مجیدیه ^{جند}
 نوروز نفس خود حملات جان شکر و قصد هاضف شکر می کرد و سواران بر خراسان
 از سببان شان می گفتند و در قفسه می دانند از خون دلیران بیغ و زورین بر کلاستان
 می کردند **شعر** کلا خربا جند الک راس منهم قال سيفك الله اكبر و ان فردوی
 می لپد **بیت** که شیری نرسد نیک دشت کور ستاره نیا بد فداک جوهور ⁺
 جواند رهوا باز کستر دیر ⁺ برسد ز جنگال او کیک ز ⁺ بعد از بر ناخن جلیل نهاد
 و افتبال بر ناسم افتبال و جهاد جرن عدا داغادی با ضغاف مضاعفه لشکر نوروز
 بود طاقت مقاومت نیاوردند و اکثر لشکری بیاد ماندن بخلف صلحت دید ^{هوا}
آمد شعر یعنی اکبر هرازه اذ قد علا عن ان بهی عن هراها و کیف ^{هستی} انی
 جمعا ⁺ نایحی من الدنيا الحواها ⁺ یلینها انما اور نکتمور با صفاع و جواب ⁺

و نوروز سوزیندین بر آن رقمیزد آثار باس و باز شایع شد و جامه دوست کامی از دست
 ساقی ووز آن سابع بخامه نیشابوریشگر کشید و بخاریات متعاقب رفت اهل نیشابور
 در برده نهادند بر نوع مصالحی امان خواستند در سوانح این حالات جمعی او را بگفتند و از
 مهانه نوروزی مخالف گردانیدند که او قصدی خواهد بود و در امثال فرین بعضی آمدند
 که **شعر** **الایه یقیدان لا یضربن فی وکلیس یقیدد دفع الخوف من صرین** با بعضی
 نزدیکان و پیشانیان خود اندیشه **الشیقین سبق بر طبق عرضها** از بطایع خانه
 او را بگفتند و شفقتی نوروز را از کیفیت مشاورت حسن اعلامی طلب میدانند و تقوی میکرد
 از عوایل جانبین با انفعال موجب و مستعدی افضال هر رشتہ مواصلت میکرد و از
 بالشکر خود مراجعت میکرد نوروز شفقتی صاحب ذی کمال و روز انجاسا ایش از بازه
 ایلمی بدی که شاه زاده جهان غازی میفرستاد شفیع ابواب نعم و شایع باستان
 صلح بل ایلمی بجناب رافت و مرتبی بجناب عاطفت و بیغام داد که ناسخند از طرفین جوان
 مژد و اقامت یاشیم و از بلبلد خنجر و خنجر و خنجر و خنجر و خنجر و خنجر و خنجر و خنجر و خنجر
 که شاه زاده بر بخاور و روز کار و تو بخاور و زکشد و موجبات و حشمتی که فاک منفعتی
 آن بود صنف جمیل مقابله فرماید تا ارباب این طرد و سوق طامه استخاری و زلفی فار پر
 و لشکر بر کوشه مجلس و فاق از سر شوق و کام جامه سلام با حصول آرامه نوین کن چون
 تیغ دست در کار اتحاد زنند و پیش چون تراز یکدگر بکمان باطل و دوری بخونید که روزگار
 حریفی دعاست و دنیا عوی و یوفا و لا که چون عنایت شاه زاده و اخلاص من بین
 اتفاق انضمام یابد در زمان حرکت کتیبه **المؤلفه** **الفتح مع الوفاق** توأم رکاب العلو
 خدمت استقبال راحت داد و همتکار سکون طایعه بالانقلابی بنسب الشانین

نماید چون این مغفله که مغفله صدق آن صدق در حق طاق دین فلک انما خند بود
در حقش شاه زاده شرف عرض یافت هر چند سوابق ذرات مع مخالفت با واقع منافرت
بود حسن مطاوعت و استند آله او را بیا من میامین آثار دولت خود از موجبات فتح
الباب هدایت و تقدیمات تسلیح نماید و ضرورتی در بیع با ستمات و غاطفت و افالت
عزیزت بدست پیش به خا الجور فان فرمود و بوصول از غایت رجاحت عقل آثار بشرد
انطلاق ظاهر کرد پس چون بنهادی اخبار و نقاطی اسلالت عنوان خطرات رکوبی
پذیرفت نوروز بیک عزم بند یک شاه زاده عالم کرد و نزد یک قصبه پیشو که معول آن را
مری شبورغان گویند بشرف کشمیش شرف شد و بی فرسوط و سبلی و ارشاد و شکر
الواصر دلمه بمرآز قسم و ایمان بر هر کشت مشروط با کذا فاضا نمائست بقارهد و قدر
امکان نوروز بخاؤه اخلاص در عبودیت حضرت خانیست سلوک دارد و بادشاه زاده
جلان بخت کردن اخلاص را بقعود عقیدت اسلام و نیت دهد و نیت کند که در اعاده
شمار دین خفی نام علی باشد و مناسبت مضامین نوروز که موجب نظام و ملک و ملذات
بر همت کرد بادشاهان واجب و لازم دارند رَبِّهِمْ خَالِفَهُ دَعَتْ إِلَى الْخَالِفَةِ وَ بَعْلَهُ
إِلَى طَبِيبٍ مُعَاوَنَةٍ بادشاه زاده همان عاطفت و سیور غامیشی بخود فرمود و لشکر و زاد
نوروز را که از بخاریه با سواد و آشنای بود در دخلعت و الاغ و نغا و خوات کرد و در راه
دولت و دوازدهم او را بیکیش و استعاش یافت و **شعر** أَقُولُ لِرَبِّ وَادِ الْأَمِيرِ تَزَعَلُوا
فَنَازِلًا مِنْ رَاجِلٍ هُوَ الْأَكْبَرُ وَاقِي زَاوِيَةَ الْفَرَسَانِ كُنْتُ هَيْلَهُمْ بَأْسَ يَرْجِعُوا وَاجْعَلْ
جَنَابِي اعْوَانِ حَضْرَتِ بَدَلِ صَانِي از غوا ابل غش و عقیدتی با کین تر از غرض بنان
بریوش روی در روی حریف موافقت کرده و وحشت و نجابت با نین و موافقت تبدل

الملیک

اخلاص کل طایفه توحید است که بدست گرفت و در یک روز زاده از دویست هزاره شد که مقرر
 سالک و موعده کنند برین موعود بی ثواب و آری بین دینهار ساربع و پنجاه
 ستمانه که اینها **شعر** اینا العیش نذیر من خمار و سلاف و سحر معشوق و مدح و الثمال علی
 و وفای من الی ارض اریق و یجان من الرذائل فیکرمه و یوج از این خلق مصدق بود بالیکر
 خاصه حضرت فرمود و نور و غازی شیرامیر و قائد جیش و آیدند بر بود چون حدود
 عجم جریک منصور و کشتایلی فریاد برید و یحسان و کشت معبودان یا ساجد کفران نبود
 که امر از قریب ویدل خود او و غزنا عرضی سنانست که کتون جمع امر که کثرت و افکار و دلائل
 آنست که دایره انوار انوار شد علی انفس الی اخرین رسید برحق یا ان فحینه از فصل کند
 مقصود از ان الی الی **شعر** ان تقع القول بحسب الی لا تقع الشیء الصبیح الی الی
 از اطراف الی الجحان از جهت تحصیل مال یا بر یغبار دوان فرمود از جمله صدقینان و زریخو
 شیر کن حوائط کرد ساریان میر و لا یر بود و سالک سلم جالی الدین خاک و مال الی الجحان باید
 ایشانرا تمکین نکردند و آرد و را بعت نمودند و ثا و جوی که بر توان عراق حوائط و
 بود سبب قریب جریک بادشاه داده بعضی بحصول بیست و درین میان حمان بخت و
 بود و خواطر از غما و خوف در زیر لک کوب هوا و آواز و مختلف و اسباب بخیر و بد و مؤلف
 چون باید و یحسان برده ضمن رساله و کیفیت عقائد و قوف یافت امر از افعال خود **شعر**
 شدند بادشاه داده را بر مخالفت و معاذة و تحریض دادند و الی الجحان جواب که کثرت و امور
 و احوال جریک را همساز شده بود و با افعال که لا تقربنا هت سلطنت نبود اقبال می نمود
 از حکم یا ساجد کثرتی او را بر داشتیم الی مع او و ت کرد و امر از الجحان جریک و است عدا و اشیا
 مقابلت می نمود و مبدول داشتند و از حکم الی غزنا و کمال با هزاران بخافظت طرف شروان

نامزد شد تا آنجا که اقامت زین و اعلام و استقبال طرفین واجب دانسته زاده چنان و نوز
 بامقدار شش هزار سوار اشارت **شعر** صوبوا حیا ذکرا و اجلا سبویکم و جید و القی
 الشیل و الشرا و اکاد بستند در ماه شعبان این سال بهنگام آنکه فرصت زین خوردید
 در نوبت معدن زین چنان بود بشره نیاز رسیدند فراوان طرفین در یکدیگر آید میخشدند
 و در یاد جمله از بیغ بکون آتش باز بر سر هر یک ریختند لشکر شاه زاده نیزهای از شجانه درگاه
 حاجی اغراق کردند و بزبان سوار و در یک ساعه زاده از دو بیت بن را بجواز نامه عالم
 فنا داد و کمال از این خال کینه غار زین یکدک شد چون بیغ خوردید سلاخی کوی بر شاد
 و چنان با بقوش لغان چون خوردید و سدید نکاشت شهر زاد الجی فرستاد بخندش ایخان
 و از وصول خود حیا زین شرف کشیدی با و بنا جز آه شبانه که لشکر را بی معرفت اجازه افتاد
 افتاد اعلام کرد باید و خان زین بجای نقشین اشفاق و قبول معدن و تقاطع خاطر و تخیج
 بوصول و قرب ملاقات بگفت و میگارد رفت که آقا وانی ایاس ضاد وقت مجدد و اساس
 مواظقت مویک کرد زانند و سختی که باشد تمام کرده شاه زاده مشویدارد و خود شود جوت
 از بستان صبح شیر نیش بچو شد و در لیسان افق شکوفه نوریدید **بیت** نقب بر
 دیوار شرق بر و صبح خشت زین زن میان آمد برون هر دو شاه بر رفته میعاد صفا
 کشند بال شکر ای لاسنه قوم را االسوار عا و قد کصوا لشریک الشمس اذ بال العرا
بیت ترکان جو ملائک درخ دیوان دارند در دست بهم خیره مسافر دارند در
 بزم کهی زاعل کوه ناپسند در روز کهی بیغ خیره دارند رعایت طرف احضا ط و دفع
 سوار الفکن را هر دو با پنجند معدود از پیش لشکر برانند و بولق با سلاح بر جای خود
 توقف نمودند آقا وانی یکدیگر را شرط اعزاز و رسم خدمت تقدیم کردند و از هر شیر

کلیات ملکی را حکایت شهزاده سخن انجمن فارس و عراق که بارغون خان تعلق داشت
 تاز کرد یعنی چون کل مالک در تحت تصرف باید و خان است مضایقه در باب انجمن و معده
 از عقال املاک موروث بخلاف توقع منیاد ایخان ایجاب ملش را بطریق ثلث
 زبان داد و گفت ایضا ملک است هم سمت مشارکت دارد و نهیات زبان خال شهزاده این
 بیت استنهاد میکرد **بیت** مطالب زلبت بوسه بوی کردم ولی جوین مرا تو مطالب
 دادی آورده اند که چون کثیر عن این بیتان قصد شهزاده بگفت **شعر** قف عن
 ذی دین و فی غریبه و عن مطول معنی غریبهها بعد از مدتی غلامی آید که کثیر باشد
 تمام بر اطراف احیاء عرب تظافر می نمود من حیث الاتفاق بخون رسید **شعر**
 ألا لا أخضر ذی ارجحیة أو وافیها أو فاقا الشادی بل کل اطلال علی لک الزنی
 بل کل انحرار لک الوادی در اثنا و سناوست بی سبق معرفتی باقی مغالطه کرد چون
 خون و مال عاشق بر معشوق در مذهب عشق حلالی چنان و بنیامی است تطایر
 در آید انداخت می نمود یکی غلام را بر کینیت خال عن نیکه کرد روزی عن زاکهت و الله
 لقد صدق سیدی حیث قال فیک فان شدا البیت یس غلام مال بخان که در انجمن
 و رسول دوست بود یا حبذا و حبذا و حبذا و حبذا و حبذا و حبذا و حبذا و حبذا و حبذا
 و فضل حکایه کرد او را که تانت خول و حبذا و مال لک لک لک لک و حبذا و حبذا و حبذا
 یاها این بیت بدین واسطه مشهور شد و بهر جهت ذکر مغالطه ایشان در انجمن و رفاه
 افتاد **بیت** همچون کل نور رسید از دست بدست در مجلس امن می پر زدند و اندوه
 زوجه عبد الملک بن رمان اعرابین همشین عمر بن عبد العزیز چنین گویند که ام البنین
 بواسطه آن کلمه جهل رفتند از قید و فیه اند که زبانی و گفت که ای قاتلها که مرا کعبه

وعقیده جم خلافت بود عن ز احضار نموده و از وی سؤال کرد ما هذا الذي طال
 به كبر في شعري قالت وعنده قبيلة وأحرف بها وقالت أخبرنا وعلينا **الموت**
 ای دوزخ طالعان بدکار تو خوش افسانه ما بجزوب خوش بگذشت بر تو در آن افشا
 که کار طوی زنا زدند و در حقته ملتفتان باز کنند برین سخن عنان آورد و میخواند
 نافت و خطرات در اند و نها ظاهر شد و امر بر عز و آنکه در طوی بر شاه زاد و دهند
 و دهنه وار دیو سندانید که در طوی خیمه زارند در طوی ساختن که زانند با هر کار
 فضل کرد کارهای و هائفا اقبال ستاد چنان شد هر آینه ازینا لا امان ناید و عاقلان
 و فاضلان هر چند صاحب قدرت و شوکت باشند بایمال هانت و اذلال کردند شاه را
 مؤید ناید عقل و نور و ز پر و ز حرکت او بعضی خال نفرین کردند که عقائدش بخیر
 بر گمانند طوی است و قهر آوار ایشان نمون اخیال را معنوی و نیز در عالم ملک کار را
 و نیمی و مقداری موفقت و معین است و کل شیئی عند بقدر در هر مکانی و زمانی مخصوص
 قدم شروع در بینان نهاد و تقدیم و تاخیر و متکام موجب نداشت و غیر اوقات و آنکه
 مژگونیة بالاقوات بوفیق و راسخ و کلاست سبحانی اعضا نموده مراکب عزانه را بطیار
 ملج کر دانند و در یک شب سه منزل را بجهت کرد **شعر** شتی بید الصبح و حیباته
 کالما و یجمع فی خیال الحلب چون **بیت** بنمود ز قاف جریخ جام سمرغ ببید و پرو
 ایلیان از مر اجعت شاهزاده که عین صلحت موافقان دولت او و سندی عی غاطب و
 صاحب بخالغان سلطنت بود و حیانت دین اوقات زمان فرصت و ضاعت و ان طلعت
 که باز روی و دآینه تحیل بخو است دید حضرت پنجاه اصل فرود **شعر** من اعقل المکر
 ادنی کد نکرما و استقصا الصبر و انجی السیوف و ما شاه زاده از ابا الجوامد

و فراموش کرد آبا قان خان دل یکدی و سر هم سری شتم و باعث بریت از خراسان خلا
 و کلاه الخان بود علی چون امانه افشار از امرا شاهد کرد اندیش و رجعت بر قامت غا
 آمد الخان کیش قاشک و نظام خال باطنت مقروض شد چنانکه آلت دلی فتور ندید
 طرف کرد و خود در غلطی عظیم بود پس بر بیغ داد که ملک اسلام جال الدین حاصل از بیخ
 فارس کرد و قاطعاً صحت با الخان شاه زاده رساند و سال دیگر از املاک تبار
 لغظه نلیم نباید دد صحت با الخان تعبیر مقدم ایشان از امیر بزرگ و شوران بر بیغ
 پیش از رسیدن شاه زاده نیز نباید عیش و شادی بر بیغ فرموده بود که چون بوی حلیت
 و عهد نشوند و بهات ندهند و در بیان چون ضمون احکام را استماع کرد و ملک
 اسلام هم در مجلس بر بیغ تفسیر آن عرض کرد مشتمل بر آنکه چون مثال قاطع سالیانه از قاطع
 در وجه جریک و تفرات بموجب مفاضاة بال استخلص شد با الخان شاه زاده طالب حق
 نکند که چیزی گرفته باشد و دست زدن نموده باشد قان ملک ایشان را از ولایت بیرون
 اندازد و ای قان شاه زاده مترجم و اربع ستمهان پیرسانند که خدمت و کالیف الشهور
 و الجند المصور و الجند الموفور با الخان بر نصیحت وقت را موانع پیش گرفتند و اعلا
 نفصل احکام نوکری نایبند که حضور شاه زاده فرستاد و درین خال بر زبان کا و طوا
 در ببطنا لک دفان بود که نایب شاه قان است و باید و در سبوق سلطنت حق ندارد
 از روی احکام بخوبی نمود و جوار و انباشت در جیش ششم درجه خاتان بود و چون نوبت
 بادشاهی پیش از او چنان قان را رسید سلطان در سلطنت و چناننداری تملک نماید و بر شرم
 معدلت و نظم و ملک و اظهار و رونق دین اسلام بوجهی نماید که تا آنکه از حق و مانع
 و بقیه اقبال و آثار و نیام و دولت و روزافزون و باقی و بای دارد باشد و افعال علی مارجی

چون از غلام غیب وارد می بخیز ظهور خواهد پوست پیش از حدوث و وقوع بحکم آنکه اگر از دلج
 جُود و جُود الحَدیثی در خواطر ظاهر می شود و از کلمات شیخ ابوصبرین مستکان است
 إِذَا قَدْ لَقِيتَ أَمْرًا كَرِهْتَ سَابِقَهُ وَمَهَّدَكَ وَابَهُ وَأَنَاحَ لَهُ الدُّعَاءَ وَأَمَّا طَوْبُ الْعَوَانِ وَالْعَوَا
 نُونَ وَدَرْفَتُهَا عِفَانِ خَالَاتُ بِلَاعِهَا لَعْنَةُ بَحْضَةٍ بِأَيُّوعَانَ رَفَعَتْ سَبِيلَنَا مِمَّا يَلْتَمِسَاتُ
 وَمَقْصُودُ كُلِّ أَنْ دَاشَتْ كَرِهَتْ بِحُزْنٍ وَتَمَّازُ وَسُودَاتُ سَازُ وَقُوفُ يَابِدٍ بَعْدَ أَنْ جَنَّا
 هَمَّتْ بِلَدِّ عَقْلِي مَانَتْ دَاوُفَضَا كَنْدَ صِلَحَتِ أَمُورِ بَشِيرَةٍ كَرِهَتْ بِقَرِيَّاتِ مَلَأَتْهُ وَفُتِّحَتْ
 بِجَالِي خَاصِلِ كَرِهَتْ وَدَرِدَ بِطَاعَتِ جَارِ سِتَاقِ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ
 جُونِ زَمِينِ بَسَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ
 كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ
 جُونِ أَطْفَالِ فَرِيضَةٍ وَشَيْفَةِ شَدَاوِ سَيُورِ غَامِشِي كَرِهَتْ بِمَا اسْعَافُ لَيْلِيَّاتِ دَوَانِ كَرِهَتْ
 نَوُوزِ كَرِهَتْ بِمَا يَلِكُ دَانِ صَبَاهِ عَثَانِ سَاخَتْ جُونِ بَحْضَةٍ شَاهِ زَادِ رَسِيدِ دَاوُفَضَلِ
 خَالِ وَشَرَحَ لَهَا تَفْجِيلِ خَبَارِ كَرِهَتْ بِصَدِيقِ بَيْنِ دَاوُفَضَلِ بَسَتْ بِشِيرِ يَابِدِ عَثَانِ فَرِيضَةٍ
 يَادُ شَاهِ وَأَمَّا إِذَا بِنَاهَا لَطِيفٌ وَبَحْشِي نَادِ رَجَبِ نَمُودَ نَمَاكَ دَاوُفَضَلِ رَفَعَتْ رَفَعَتْ رَفَعَتْ
 اَزْهَشَتْ وَأَزَانِ طَرَفِ جُونِ عَرِصِ خَرَسَانِ خَالِي كُنْشَانِ بُوَدَ نَدَاكَ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ كَرِهَتْ
 الْبَقَالِ اَزْأَسِ جِيمُونِ عَجَرِ كَرِهَتْ دَوُفَضَلِ هَرَاةِ دَاوُفَضَلِ سَاخَتْ اَزْهَشَتْ شَاهِ زَادِ نَوُوزِ دَاوُفَضَلِ
شعر قَتْلِي سَيْفَهُ أَصْقَى مِنَ الْمَوْتِ وَحَدَّ الْأَشْيَاقِ أَصْقَى مِنْ قُلُوبِ عَرْمَانِهِ بِرَجَانِ فُجُولِ
 بِالْكَرْخَانَةِ وَتَوَجَّعَ خَرَسَانِ شَدَاوِ زَوْهَوْلِ وَبِالْحِجَابِ بِمَقَامِ زَالِ نَبَلِ مُنْدَفِعِ
 وَأَنْ تَمَّ كَهَانِ شَدَاوِ مَاتِ الْغُرَارُ فِي وَفْقِ ظَمَرِ غَيْمَتِي وَفَرْدَانِ شَدَاوِ
 كَبِمْتِ وَالْحَيْلِ الْغِنَاءُ عَوَائِسِ وَأَقْنَدَتْ وَأَيُّوعَانَ رَفَعَتْ صَدَعَتْ بِحُزْنِ الْغُرَارِ

لیل جموعه و بقیه بقاء اللیل و الصبح صادق چون اذان شاعغل دل بر ذلعه شد
 بی آنکه ندین دل بر خنای خشک دانی در عین معاود بر صوب خدمت شاه نژاده
 بدست قائم صبا و غما لیسرد و الحمد لله ما یجول اصحاب الظلمه فی الدنیا و الصباح و الصلوة
 علی روح نبینا تحت مدی ما نفست عن جویب الریح من ریا الراج **موضع تلمیح**
ذکر در سبأ جلوس پادشاه حکومت ممالک دود در نظر طغاجان و بن مقرر
 شد بود و صاحب دیوان صدر الدین بحکم بر بیغ از زله نیا بنامه روان دیار کشت بلور
 توجیه بوجه حصول موانع تاخری میکرد و تاخیری میآشناخت جرجال التین و سنجاق
 کدو ریح و ذراته یافته بود و بیال قدت از قبضه خموله اوج او نفاع طیران نموده و استاد
 ابوبکر خوارزمی زانت لاصغر مع الولاة و العا لکما لا کبیر مع العطلة و البطالة و
 انما الولاة انی صغر و کبر بوالها و طیة حسن و قبح بمطها و انما الصدقات علیهم
 و الدست من یجلین فی راعنا الشما بالرجال کما ان بالعالی الکمال بواسطه خست
 نفس و لوم طبعیت اول در مضر و سرفراغ و اسند ذک آورد و احسان صاحبی در
 کیفا نوحان کرا و ان بعد الله تعالی خلعت جان بخشید ما بمال جبرسد و جاهد جوق
 آرد با سأت مقابل که داند و از اشارت صاحب شریعت احب حبیبک هو اما العکبر صیر
 بعضک هو اما و انفق بعضک هو اما العکبر صیر حبیبک هو اما غافل ما ند و بعضک
 زرد و جبه حوالات نازک بمال وی جمع آورد و عجا و بعضی ثواب صاحبی او دسان
 کشتند و لسان و قناعت در عرض و لغت دوازده داند **شعر** عفا علی هذا الزمان
 فانه زمان عقوق الزمان حقوق و کل یقی فی غیر موافق و کل صدق فی غیر صدق
 برورد کان دولة عجا من معادات پیش که غنند و سوانی زبیت را با حق خطب بخاند

کرده و نیکو استاد در یک مضعه مجازات جماعتی که ایشان از اخیر چنان روزی
بنداشت خود خبر و ترمیمی بودند و دستی که بارها از شعله انعام و سوار است ساخته
بود در روی حریف و وفای غنچه جفا کشید **شعر** **یا قومنا لا تضیعوا ایمانکم**
ولا یخولوا محوذاً یکل حق قلبه و ذکره النفس حیاً یقول رب یم **ای خاندان علی که عذاب**
مردم دهنده پیشه را **عمر و یاشتی دین دوز کار ناز یکی بجز با موثق در دگر**
بجز بر دی کار شک نیست دین عهد حسن عهد وفا و می و تروق و کم اگر من
بجز انوف و لا یلقی العقوق و لا یلقی القلوب و لا یلقی الکرب و لا یلقی الاغصم **افراد**
در علوان خال عزالدین مظفر عید یار دورید و باغ و جویها خاصه صاحب
دیوان را در شیراز نصر فیه بود معتر و جوی در وجه علوفات موکلان روی حواله کرد
موصول را گفت صاحب دیوان مفتول دین امانا صاحب دیوان مغرول نشیند همت
صاحب که های مظار مغالی بود برامثال آن صادرات ساینه اشفات علی افکن و زبان جان
تکرار می کرد **شعر **شریب علی القذائف الالمانی معاقه فیشر رفی بریو****
و کنت اذ نصر و الذهر حق عرفته بعدی من صدیقی عجز فیکل خود را نهاد و در د
حضرت بفریات مبرهن ویراینها و بجهنما عین بحواب شغول گشت و بر مقتضی **شعر**
ولا اننی الف و لا شراکی و لکن شری علی الشراک کب **نفر کرد که سید تومان**
مال حال الدین دستگیر فانی در دینک مدد سباحت تلف کرده و اخراجات بی وجه از ناخن
غایت باری تعالی کال و زلی معانت غیر یکنای کرده و برخاستان بد کوه و دشمن و ازین
اختلاف گرفت ان علی الکرم و اقیه من فعلیه و له حصن حصین من فضله فاذا
یا التواب زله و صالت علی الذهر صولة اقامت بداحسانه و انت عنه مکا ربه عن

عظمه

از مغلله

بخاری بنامه در آن روز کار کرد و راج کارا را ازل و لیام و روز کار بغدادی فاضل بود
مصراع اما الکمل فلیلة الیلا کرد روزی تثبت نمود و از اسنان حکومت و نعمت
 داشت چه که نیند خود را مناهل نیشستان می نداشت و پشت دست **شعر**
 و لست ادعوا انهم والیهم والذی قلوبها غیر غیبت کذلک بر روی خیال زده بود
 اما در صد آن پریشانی و عهد آن بیرونمانی بر عز و توجیه آن کوس و جیل و کوه
 و نیمی که اقامت یک دین از امة عطف کرد و غار جیلان شد با نام است جیل و خول
 خیال آن و من فاجری سبیل الله یجری فی الارض راعیا کثیرا و سعة و منزل دانه را
 یک منزل می بود و در هیچ مرحله یک لحظه توقف نمود و چنانکه اکثر خدمت متعلق شدند
 و از امان سرعت با دانیان خاکزار **شعر** فقد کلت من الوعد المطایا و مل الکر
 من طول الشهاد بادشاه جیل و وجوه اکابر بنده و بنارک صاحبی و فتح نمودند
 و استیشار و منظر ظاهر و فرود و عهد منات بیند که فراموش است آسمانیت جنات هما
 ابرایش و بر پیشانی انداختن بر جسد تحمل بر بیهوشی و قتل و محرم جنات اقامت غوغا
 که نامت خدمت بود و طغی شدند هر چند نیت اقامت در خاطر و یا است موی و در دعا
 عزیت بندگی شاه زاده همان غانان خلد و کشته مصمم و داند **شعر** اذا حل قاجور
 دست قان سری قوی که الاخذ و التمدد و کتب من بلیغ اقلانها ان ریهما
 سها و تریاق معاجین کتب و ان سایا الحزین من شقی و ان العطا یا البیض من
 در حله و سبزه و اشراف کشمش و مضایب سیور غامی و زیادت و گفت **بیت** یا این
 ندی بری کلکون چه قرانید بدوی رفت اکنون چه وقت است که شهنشاده
 بکران نیز ناز عقل ناعقد عقال تو هم بکشاید ازین کرد آخر اهل بیرون بر دین بکر

زمین زمین دهم و بجهت حکم حکمت ملجم گردانند و در سطح میادین ندید بر کشیدن پای
 مشایرت در کباب مضارب است اسوار کرده دست جلادت از یلغی سفارست بیرون آورد و
 شهادت در کف کهای کرده و عنان عزیمت فروگذار و **مصلح** تا کوئی را در خود نیندازد
 نور و تزیینتها خضر خانه فرمود صاحب در بند که خضر صورت میلان خنجر و عطا
 شاه زاده عرضه داشت و تقریر کرد که اگر شاه زاده عالم آینه خضر جهان خنجر خنجر و عطا
 و تسلیم روشن گردانند و نیت کند که چون بر دشمن ظفر شود و مملکتی زیاده تحمل فقر
 متحرک و در تقویت دین محمدی باقی الغایر بکوشد و از راه و مسامحات و صدقات
 کسانان سلف در مخالف مشیت فرمود انداز شوائب تقیص مصون فرماید و املاک
 طائفه که بیاسار سید اندر ولاد ایشان از دنیا دار دمن بند سکن و متعهد بشوم
 که نور و زیبایا لشکر ایشانیشی و براه جیلان مغاصه بر سر باید و زانه
 ج طغاجار بند یکاست و بر صد این انتظار **بیت** دیار ترا چشمی دار دهم
 کهنات ترا گوش همی دار و گوش دیگر مرا چون سیل و مشاهد کردند در سلاک عبودیت
 محفوظ شوند شاه زاده عالم بر ذمت همت فلک با یکاه لازم گردانید که چون خانه خاندانیت
 در انکشت و دولت کینه و دنا سبب نیای شرع و عدل علی الأفعال و غشیت این نبات خیر علی
 التفصیل اینها دغا بیم دین عظم مغولی که غنودار زلف بختان فقلی بود این معانی شریط
 بر صفحہ غرض کاغذی نوشت و بصاحب داد و بیضا فیه از زبان اضا صاحب اجتماع افتا
 که از و زان محبت در قاطر غایب است شاه زاده جهان بقال میمون و میامن دولت دوز
 افزون عنان عزیمت بجهت ناید **بیت** عنان با باقی آیامه گردانند و سعادیت که
 در موبک توپ ناید غبار موبک میمون از ضبط زمین سوی محوط فلک چون غنای بخت

زهر بیکار و گزند عز و فرخ کند سپهر کوشش و سست ز ماه بستاند بس نوروز غازی
 اَلْهَزْرَةُ الدُّعَى كَالْبَدْعِ اللَّيْلِ وَالْفَنَاءُ كَالْفَيَاضِ بِأَجْمَعٍ هَذَا سَوَارِكُ خَاضِرٍ بُوْد
 قَالَ اللَّهُ تَعَالَى إِنَّ أَوَّلَ كَلِمَةٍ تُكْرَمُ عَشْرُونَ صَابِرُونَ يَقْبَلُونَ آمَنِينَ وَإِنْ كُنْ مِنْ أَهْلِ يَقْبَلُونَ
 الْقَاصِدُ حُجَّانِ در خدمت رکاب نوروزی بود **بیت** بکمال وادی در میان کج
 کرد در عیان نکرد است از کف و دم با عیان عصا سحری عمران با عجب ادعا عیبی سریم
 جنان را اندک چهارم دی قند سنه اربع و شصین و شمانه بروی که **بیت** سیاه
 تیر بردشته زلغ بکوفش گسترده از بز زلغ جو فولا زنگار خورده سپهر تو کشتی بغیر اند
 اندو دهم دور و ن سناقت اردوی بایده و ماو زای بسته زول کرد و نهان اطمحی را
 پیش طغیان خا رفسا داد و بال شکر خود از هشت الزود ستود شد و بعد از وی قورشی
 بسلیناق و طولادی رفتند چنانکه از ضائق صطاد و خوش و وعول بخیر چنانند
 وانی یکدیگر دغان کردند تا از زیور نهاده خود غار خدمت شدند **مؤلف** نیز **کلام**
 صُنْعُ الْأَمْرِ لَا يَنْبَغِي إِلَّا طَوْلُ الْأَمَانِ وَكَيْفَ الْعَزِّ وَالظُّفْرِ مُشْعِدُ قَضَائِهِمْ هَانِئَةً
 بِلِئْلٍ وَنَهَارًا بِرِنْعٍ زَمَانُهُ شَدِيدٌ كَرَانِيَهُ بُوْد **بیت** دَقْعَةُ تَجْوُنَ قَطْبُ قُدْشِ
 خار و در کعبین از سوسو برین و نعش و فرغانا کجسته و از حشش و بچکبستین غا
 بن حمتین در طاس بکون فلک بر زخم انداخته دست جفا حاصل ریزید وین هرا
 فریاد حریف دولت ناید و را از بساط فار دمی ساخت و چون سواد رکشا کشاید باز را
 محنت موسوم سپکر ناید و با عجب و لعبه صوبه در خانه کبر عجم ساسور و غشت و در نذر
 عویل فوآرتا علی القبر الطویل روی بخوانند تا بروی بساط وجود را از هم سعاد
 چون دو بجهام بود بر افشاند و در عوض قاش مملکت جان شیرین انداخته و از ریشد

که بقصد من حیث یحب در قریب بار یک عین جوار و الاقران قرب بشم بشم بشم
 خشم انکه غازی که در محافلش از جان خود دلیران شین سینه میگردند و پیش عنقا
 سیر و سپهر شاهد کرده اند و اکثر از اجون دولت و ترادفها نموده ناکام ز حال فراد بر جا
 قرار راج وید و از جنبه عزت به سبب خست چست بیرون زجت و بر آه آذربجان چون
 مرغ بر آذربجان روان شد با بقی بال و تو کمال و لشکر کوچ **شعر** فاقه هم یغیر از یغیر شتم
 بال خوف لا بال از دنیات غطف لشکر از هر کوه روی زیندافا ال آورده زیر علم عالم
 آرای مضی قزاق جمع می شدند نوروز بر اثر بایور کاپ عیبت کران و عنان اسرار بک
 کرانید چون دوروز نه قطع کرده یک ماند شدند توقف کردند و باقی میباشی لشکر
 بر سپید سفید چهار هزار سوار کزین کرد و اسبان قریب تعیین و قال رسول الله صلی
 علیه و آله وسلم غیر الاخصار رتبه فیخر الی ایا آذربایجان و غیر الخیر و رتبه الاوف
 او را و نادی غیر بنویسم بر لشکر بنیاد و از آنجا با طراف مکتوبات نوشت کرد و ناه
 اسلام غازیان است و دشمن در آتش حیرت کما از آن و غیر از الجوی فرستاد تا سوغات اسلامی
 بنامست کلیسیاها و کاشنضاری و دیرها مجبور که سناها از رود نیار و جواهر شاهوار
 آگند بود غارت کردند و بمقول معلول لشکر معلول قصر میشد ایشا از نمودار بر مطلقه
 ساخت در حوالی بخجوان لشکر داشتند و سرعت تبحر بناید و سپیدند و اول کرفت طاقت
 که در وقتا الشام شد و صبح دولت بادشاه اسلام شایسته خیا بر آفاق شطیر کرد و پدجم
 در غوی مجمل و حسن مرلغد میرد او را از آن بیهوده آوردند و در مقابل این احوال یکفت **بیت**
 بیدر ز فراق اند خوی غم سمر شد قصه من پیش هر کس جوالوند غمی بردل و لیکن
 از آب وین میشد آبارس پس از حکم بر یغ نوروز و بیرون زجت نهال دولت شش ماهه

پادشاهان از این جوینار نشویدست دبستان برای هر منقلع گردانید هیچ خال و روزگار
 و باز بچونان غنا و جزاین نیست شفق شامش از خون بچکاهان هر شب بر گریست و فلق
 صبحش از دود نمر از دغواهان هر صبح تر بچنانکه خافا گفت **بیت** مراد چون منور
 شد از آن طوفان هر یارم بدامن درین برون طشت از خون چشمه هراوق شد بخار بعد
 آلوده و کونار سخی بر طشت لبالب بودی از خون دل من **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین**
و الحمد لله رب العالمین **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین**
و الحمد لله رب العالمین **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین**
 در ماه ذی الحجه حجه اربع و دین و ستیمر غلغله و فرمان در خطاطی و قریه و
 افتاد و بطریق صداناکان نشاط اعزله شده شد که با دغا کشور کشای مملکت فرای
بیت خسرو پیرن فکن آتش کمری صفت صفد از آب دل من دستم توان
 هر سپهر افتاد بر بختاب انشار شیفته کنان شکار شاه مالک نشان **و الحمد لله رب العالمین**
و الحمد لله رب العالمین **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین**
 برزخ بکن چون سلمان بر سر بر نشسته و بکار آسمان دوران در زبرد دوران آورده **و الحمد لله رب العالمین**
و الحمد لله رب العالمین **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین**
 آنقدر از رحمت و انوار و احرم آسماک بالاسراج و الحیم و حیرت سلطنت چون علم دل
 و شهادت اسلام افرشته برسد الفتح قرینه و ایمن قرینه و السلام نصیب و التوفیق
 و لیکه و الهدی سبیل **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین**
 هر و آن برسم جا ووشان در پیش دوان و اقبال و نایب در بین و نیا و نکلان و قضا
 بنان عظیم و نایب **بیت** طر قوا طر قوا که شاه رسید شاه خان بخش دین پناه رسید
 در روزی مبارک که خاتمه سال و فاعله و در سلطنت و جلال بود **و الحمد لله رب العالمین** **و الحمد لله رب العالمین**

صَابِرِينَ لِقَدَرِ عَمَلُوا وَغُلَامًا مَلِكِي الْبَشَرِي لِقَابِلُ دَرْجُو سَتِيرِ عِيدُو نُو رُو زَا بَهْمِ
 طَلَعَتْ يَادُ شَاهِي **ضلع** مَبَارَكُ يَادُ وِيْمُونِ اَدَكْهَنْدُ وَجَشِيدِ خَانَانِ بَطَالِ عَسُو
 جُونِ اَزْ نَظَرِ نَيْسِ وَنَسْتَدِينِ نَاهِيدِ وَبَرْجِسِ حَظِّ سَعَادَةِ مَوْفُورِ بُو دَرْ سِرِ رُفْعَتِ
 خورشید دَارِ بَرآمد وِزْجَانِ لُطْفِ دُخَانِ اَزْ كَهْتِ صَابِي اَزْ اَبْدَنْ كَفْتِ **شعر**
 اَوْقِ بِمَقِي نَحْوِ اَعْدَا اِلَى اَلْعَالِي وَالتَّوْبَةِ اَلصَّغْدِ وَافْضِ كَبِيْرُ الْمَشْرِقِ اِلَى اَلْمَغْدِ
 اَعْتَلَى فِي بَيْتِي اَلْاَعْبَدِ وَرَدَ عَلَيَّ اَلْبَرْخِ سَطَوَابِيْنَ غَاثَا كَلِمَتِي دِي حَقِّ اَصِيْدِ وَطَلَعِ
 طَلَعِ شَمْسُ اَلْحَقِّ كَا شَفْهُ لِحْدِي اَلْاَسْوَدِ وَخُذْ مِنْ اَلزُّهْرِ اَتْعَا لَهَا فِعْيَا اَللَّيْلِ اَلْاَزْ
 وَصَايَا اَلْاَقَا لِمَجْرِيهَا عَطَارِدِ اَلْكَابِتِ اَلْاَسْوَدِ وَابَا اَلْمَنْظَرِ اَلدَّجِي وَافْضَلُهُ فِي
 تَجَمُّعِهِ وَابَا دَدِ دَوْلَتِ بَرَأْسَانِ حَقِيْقِي مَوْكَنْدِ خُورِدِكِ بَرَأْسَانِ اَوَا اَلْبَدِ مَعْتَكِ خَوَاهِدِ
 بُو دَرْ هَذَا يَدِي ضَامِكِ كَرِيْمَةِ حَقِّ ظَفَرِ كَارِشِ خَاوِيْدِ جُونِ هَامِي اَيَكِسْتِ حُضْنَةِ
 مَلِكْتِ يَاشَدِ وَغَايِيْ بِيْنِ تَرْدِيْلِ سَمَاعِ اَعْلَى فَنَادِ اَزْ تَجَمُّعِ مَالِشِ وَمَشَا فِي **بيت** تَعَالَى اَللّٰهُ
 مَا اَشَاءُ وَنَادَى اَللّٰهُ اِيْمَانِي اَلْاَوْدِيْعُوْ فِي النَّجَاحِ اَلْمُرَاكِبِيْ كُنْدِ اَلثَّانِي بَرَأْسَانِ حَقِّ رِيْلِغِ
 نُو دُوْزِيَانِ هَادِيْ فَوْقِ مَنَادِيْ فِرْدَوْسِ اَتَمَامِ مَعْوَلِ اَوَا اَلْبُورِ صَغِيْرُ اَوَكِيْرُ اَكَا اَزْ
 مَسَابِيْتِ شَرِيْعَتِ خُودِ اَسْمَعْنِيْ يَدِ اَشْنَدِ وَخُورِدِ خَنَازِيْرِ وَبَرْجِسِ بِخَلَقِ بِخَلَقِ اَلْبَدِ
 حَلَالِيْ مَرْدِ بُو حُدَّتِ رَبِّيْ اَلْعَالَمِيْنَ بِجَمَلِ شَانِهِ وَصِدْقِ نَبِيْعَتِ رَسُوْلِ اَخِرِ زَمَانِ عَلَيْهِ
 صَلَوَاتُ الرَّحْمَنِ اَفْرَارِ اَزْ دَوْلِظِ وَبَعْنِيْ اَشْهَدَانِ لَا اِلَهَ اِلَّا اَللّٰهُ وَاشْهَدَانِ مُحَمَّدُ
 رَسُوْلُ اَللّٰهِ نَشْنُ سَكِرْدِهَانِ وَخُورِجِيْهَانِ اَزْ هَانِ سَازِ نُو دُوْزِ مَقْبَلِ بَقِيْنِ اَبَرْجُونِ
 اَلْمَا يَرْسَاخِ اَوْزَارِ اَوَا اَتَا اَنكَارِ اَزْ جُوْدِ خُودِ وَشُوْشِيْدِ وَنَقْلَانِ مَلِكْتِ قَالَتِ
 اَلْقَضَايُ الْمَسْحُوْرُ اَللّٰهُ كَرَامَتِ طَلَقِ تَعَالَى اَللّٰهُ غَايِبُ اَقْوَالِ الظَّالِمُوْنَ اَعْلُوْا كَبِيْرُ اَنَا

شدي

ثلاثة نسبت في هندا خلاصت صفت بلوى له لم يولد له ولد تصديق كنت دواع
 فروضا الذرا انجوس وشتمين وشوى يحكرون وبيع غير الايام دينا قلن قبل نه
 نبيع غنايد اكرهى بقر اضلا نعى سرعته الا ان يد ناد دبله الف بيع كمين سئل
 واقتلوا المشركين كافة است شخصل وراهيات ذال هندا **بسم** الا الله است شع
 انوار سحى مراض فاذان بجهت آمد و طرف لا استطافيه بود رار عطفى لنا
 صاحب شريعت عليه الصلوة والسلام ما تاقب التوراة اظلاله جون ملتر واعبا
 حزين شد اندايشان اذ عنايغ سلم دارند و بظرف استخفاف كريد بقر دولت شاهو
 از عود الصليب اغلاد منار باخند و از كليسا اسيا كليمان و صوامع عجوب مغاير
 منابر اسلام را فرخند در يك دم غالى از غم جنازت و شك كفر نور صدق ايمان
 يافتند دين فصل دى بر جاي كل و كلين غنچه اعجاز نوى شفته و ستر عن لوب
 خوش الحان لابل نوايان دين سيد المرسلين از شاخسار انعام كشته الحمد لله الذى
 اتى من حقيقة الكفر انوار حقيقة الاسلام فارقت الارض نور دينا بعد الظلم
 قلنا انما ندينكم بما نرى من بعد الانصار فقم بيا حجة الهدى بيا حجة الحق
 البعداء عن الاستبداد والصلوة والسلام على خير الانام والى العز الكرام ما انتار الظلم
 الا نظلاله و نتابع الشهرة والاعوام فيا طبيب عهد آوان و حسن بقات و زنا
 قد عدا الناس سالبين من نواب الحيدان شاوون من الدهر الذى جان داعين ليدعوا
 اذ من حقيقة بآيه و حجة استنباطيه و استقامة تبعه و سلاية تبعه سلمون سلم و قوس
 كنو و ساد من خاد و قادن انتاد و الحمد لله على ذلك الحق الحصر العتقاد فاعل و آية
 بود در قوريلناي ديكر خانان و در فويزان جلوس هابون غلغل قل ادعوا الذين دعتم

موفورج

من دونه خوانان در عوض غارت مضاف پیش گرفتند و بجای دهن و خمر فیدله
و ترفیه زدند و عمارت و کار بستند **شعر** قشرب لکن نطائره من الشری ریحاً خالیه الطل
والتراب و کیمع لکن الغناء مناع و کثیر لکن الکوز مناقب بشهر این فخر
الجیان باشاه بر یغما اسرع من النعمه فاقضاضه باطراف مالک دستان شدند
و چنان بنا زدند که جاوید و دین بخلد نهیت گفتند **شعر** یا قرحه الیاس من فوج
یا قرحه الیاس یعلل الفوج والو هبل اسلم و دم و بق و مالک و ایم و ایم و زد و اعط
و تمنع و تمنع و تمنع و فصل منابر اسلام بکدام استقامت دولت دعوت فرود آمد
یافت و مقود نماز نماز و القاب بادشاه اسلام سلطان محمود غازیان افروخته را زلف
گشت بدین شان اگر بجای گوهر شمع و عود و سحر شیان نثار گشتند در غور
وی زید و نشکرین عوارق و اگر دقا و دولت قاض و دقا الیوم عقیصا
خسرم و انفس و در دنیان که دانند خلافت همنوزان اذ حقان مقدر **شعر**
سایه سیمه سالارین دشاها فرود ساطعانا محصور سلیمان مفار قام با دو کلخ
سرایان و فانی شمال شمول غاطف شامل و دیر شریعیم معدلت فافض چون دین
و کلین خوش و خرم چون بساط دین پروری بدین آیین نریزین گرفت در تدبیر امور دین
و تفریط نظام مملکت شروع رفت نیابت و حکومت مطلق در مالک بسطت زاده ها
بسطه و کار جریک بزرگ نبویه بزرگ نفویض فرمود تا جنانکه مقتضای دین
اوست در نصب و خفض و اخذ و رد و تفتیش و تفتاق و حبس و اطلاق حکم فرماید و ممکن
راهیات آل مکتوبات و باین نیابت از مرتب باست تدبیر افضل الاشکال است و شکل الارض
آبدن قبول الاقامت نقل فرمود و در میان تکمال لاله الا الله محمد رسول الله

خانی

تَمَّ إِلَى الْبُيُوتِ فَأَذَارَكَتْ فَهَبَتْ كُلَّ مَانٍ لِلْخَافِقِينَ وَبَيْلَ كُلِّ أَمَانٍ أَنَا الْقَتْلُ عَلَى كَيْفِ
 كَتَابَتِ كَتَابَتِ الْبُيُوتِ وَالْأَوَّلِيَّاتِ حَكْمُ رِيغِ نَفَاذِ بَاقَتِ نَا زِمَامَتِ مِمَّا لَكَ لَشَكْرَتِ
 بِلَا دِشَقِ شُونَ دِجُونِ وَجِوهِ دِخَرَنَدِ بُدِ جِهَانِ سَالِ دِرِ مَتَّ هَشْتِ مَاهِ دِرِ كُوشِ بَاكِ
 جَلُوسِ سَبَادِ شَاهِ انْفَاقِ افْتَادِ دِوَنُوبِ دِرِ مَحَارِ سَوِي مَمْلَكَتِ رَكُوبِ جِرَاكِ بَرَكِ دِسْتِ دَا
 نَا جَارِ بِرِشْتِ بِرِ اِهَالِ مِمَّا لَكَ خُصُوصِ فَا رِسْ خُطَابِ نَقْدِ مَهْمَا دِ رِفْتِ وَ مِلَا شِ اِلَا اَزْدِ دِوَكِ
 وَ اَزَانِ بِهْتِ خِلَا اِلْغَا بِ اِحْوَالِ رَغَا بِ اِحْتِمِ نَا يَافْتِ نُوْرُ وَ جِسْمِ كَهَا بِهْتِ دِرِ نِهْرِ اَزْدِ لَوْكِ
 بِطَرِيقِ شِلَاقِ وَ اَسْمَدِ اَدِ جَنْدِ تَوْ مَانِ زِرْ كُوفْتِ وَ دِرْ سُرْعَتِ كَا ظِلِّ اِلْخَاتِيفِ دَا اِلْزَمِ طَبْعِ
 غَا زِمِ خُرَاسَانِ شَدَا شَكْرِ اِلْجَا نَا زِمَانِ اَمْدِ بُوْدِنْدِ عَقْلِ وَ غَارَتِ بِ اِفْطَا كُودِ وَ اَكْرَمِ كَلِمِ
 وَ مِلَا شِ دِهْ **شعر** حَقِّ كُوفْتِ نِ الْخَبِيْثِ صَوْلَاتِ وَ كُوفْتِ نِ قِيَرِ الدُّوْعِ غَدِيْرِ فَعِيْلِ
 صَاوِيْرِ وَ زِيْرِ عِيْشِ مَرْمُوزِ خَوْفِ اَدِجِ وَ زِيْرِ اَزَا فَا ذِهْ بَا سِ وَ سَطُوْتِ نُوْرِ وَ زِيْرِ
 وَ نَفِيْرِ دُوِيْ دَا فَنَدِ **شعر** وَ هَلْ يَشْرُفُ صَبَاحِ الْفَلَاحِ اِذَا هُوَ احْسَنَ زِيْنًا لَهَا نُوْرُ وَ زِيْرِ
 حُدُوْدِ رَاةِ بَدِشَا نِ دِرِ سِيْدِ هُنُوْرِ لَشَكْرِ اِطْلَافِ بِخُذْنِشْ تَصَلِّفِشْ دَا كَا فِرَا لِ وَ اِنِ اَقْبَا لِ
 اِنْبِخِرِ دِرِ عِصْمَةِ خُرَاسَانِ بِعَسْكَرِ دَا شَدِ دِوَمَقْدَارِ بِكِمَصَاحِبِ بُوْدِنْدِ **شعر** وَ كَيْفِ سَمْعِ
 الْوَجُوْهِ بَوَاكِيْلِ كَا لَاسِدِجِيْنِ نَذْبِ عَنِ اَنْبِيَا طَا جَمْعِ كُودِ تَرْتِيْبِ مَصَافِ دَا وَ دَا اَحْجَا تِ
 اَضَافِ جُوْنِ مَرْدَانِ خِلَا آتَانِ حَرْبِ اِلْصَطْلَاقِ نَفْتِ دِوَا كَسَدِ دِمَا غَا اِضْرِيْ غَضَبِ وَ تَوْ
 اِشْقَا مِثْلِ رُوْدَانِ جَلِيْدِ نِجِ قَصْدِ طَمَعِ كُودِنْدِ وَ بَدِ لَانِ اِلِطْبِيعِ بِسِجْمِ طَمَعِ كِتَابِ اِلْطَا اِلْجَا لِ
 جِرِيْ اَعَاذِ لَقَامِ رَشَقِ بِ دَا شَدِ نِوَسْدِ اَلْجَا لِ وَ دَا بِعِ اِرْوَاحِ رِيْجَالِ اِيَا نِ خُوشِ نَدُوْرِ وَ نَفَا ذِ
 بِرَغَا نِ حَوَا لَتِ اَقْدَامِ بِكَ اَنكَارِ اَزْ مَقَامِ اَقْدَامِ شَرْعِ كُودِنْدِ دِوِيْدِ اَتَهْ وَ زِيْرِ اِيْشَادِ
 مَقْضَعِ **بیت** هَمِيْ نَمُوْدِ زِوِيْ حُشَا مَخُونِ عَدُوْ جَوَابِ شَكْرِ فَا زِوِيْ نَحْتِ زَنْكَارِ

موفور

نترجیز کردون پادشاه دوزخیم چشم غور شد در شبیار حشام بران در
معدن داشت سهام پران در دل بموضع اسرار صنوف جموع بر عز و نهال و قصد
اتجام منشر و کشند **شعر** بکنایه و آخر کمال و اسوه شقیب و آرد حال **شعر**
اِذَا سَفَلَتْ بِهِمْ رُكَبُكَ حَيْثُ لَا ذَرَّتْ الْحَبَابَ وَحَيْثُ لَا يَرَوْنَ فَلَاحَ وَحَيْثُ لَا يَرَوْنَ
مَنَابَ وَهَجَمَانِ دَرِ عَقَبِ عَنَانَ بَاهٍ بَادِرْ فَنَادِرْ سَاهِرْ بُوْد نَادِرْ شَلْ وَطَرْدِ اِنْدَارْ اَزَابِ
بکنایه **شعر** بکنایه دید بباخت و حقیقه ها می بینم آن ذک برداشتم اهل جون
عوضه خراست از شایسته خندان ایشان را که در پند صاحب معظم نظام الدین **شعر**
بنیاب مضب کرد بر مکتوبات ائمه فی دیوان الوان و رقم زد بر لک و ایا سایشی
فرموده اینجا بکنشد و خود بی توقف بیند یک حضرة توجه کرد **دیت** متع توقیع و فصل
کار دشمن هر جا که رفت سرخ رو باز آمد بناد که کال سور غامی و مزید قدرت و
یافت و بر لیها باطراف مالک فرستاده آمد بمحکومه او و بر ملک با نیمی شقا مضب فرمود
کجاست سبک کنی صاحب جیش خراسان که با نشانای بیخ عرو و مجاد چون آفتاب شهن
یافت بود تا صاحب دعوتانی بنده و اسم حکما کرد و چنان باقی آموز د صاحب دیوان
صد الدین را مصر و فر کرد پند بعلت آنکه در وقت بغلاق باید و خان چون پادشاه را
هنوز بر سر ریختن استقر نرسیده بود مکتوبات بنام خود بهر اطراف فرستاد و جمع
ملک و اطراف و ملایج جریک و آنکه سر غلام نمود در محافظت حوزه ملک و ایا سایشی
ان خدمت موجب خیر خاطر نور و شد بر جمالی الدین در سجده ای نامضب بنیاب و ذرات
در دیوان حضرت از این ذرات و مصالح حل و عقد امور دیوانی قائل زد و نظر و عهد
بر خود خواجی یک فرمود تا نال الدین را بشنود و آخر مکتوبات نال را به صاحب طایفه

کرده بدین مخط کار ملک را قوای پیدا شد و لشکرها را برآی خواست نمود و مالک در آن
 کشتار الحان حکومت دوم بطعنا جان نویں نفویض فرمود و او را بی لشکر ایخا فرستاد چون
 مکان مقدس را نارت فتح و در کتاب نهوارات او دین متذمما معلوم بالمعینه ثاقبه شاهنشاه
 زاده ها الله تعالی فی ذلک الحقائق بود ایخا فرستاد و او را بیاسا رسانید و عاقبت بخارات
 افتعال خود و نکال بقتل و نکال مشاهده کرد **مصراع** یکروز ایخا فروشی هم سال **اصلا**
 علی قدر ما یکوهم الله یلیب **مهور شدن بعضی اعا ربی دولت قاهره تنبها الله**
 چون کار خراسان در غیبت نوروز یک خطب صورتی بی بیها لشکر بی خانرا بخشید
 و از حکم و بیع شاه زاده طایجو و سکا و برلا و چند نام را نامزد کشند و ادر هجبت نوروز و
 کرد و در غرض خراسان را محفوظ دارند و تقدیر این دی جان بود که بواسطه تقوی اسلام
 و در وقت کار مسلمانان جمعی شیطان تشویل از راه وفادت و طریقه مشایخه میفرمود
 نامواضعه کرد و کاه شاه عادل و نوروز غازی داجم زخم رسانند بر اندیش بر این **طایم**
 میعاد کردند که شهزاده سوکاو برادر خراسان از در کینه نوروز نشقی چون دیبست نور
 فتنه آرای و از سلان کون بالشکر و کج دراهم ادا میابد دارد و قصد بی پیوندی می
 مساجد بلاد اسلام را با ناعا و صواعق اسافه و در هابین سازند پیش از وصول نور
 بخراسان شهزاده سکا و برلا ایخا فرستاد پیش طایجو شاه زاده و وزیرین طایقت اغرا
 کردند و از وی خطبت بمواقت ایشان زبان داد و نوروز را ازین خادع اعالم کفیت
 خال ایخون و زمان میعاد باز دارند چون بخت بیندار و دولت حریف و ادر بود و نوروز
 بکال حرم و بیات عز و مشهور در ذریقه ده و فار و از زبان تنبیه کرد **شعر**
 وَغَيْرُ فَوَادِي الْعَوَالِمِ دَرِيَّةٌ وَغَيْرُ بَابِ الزَّجَّاجِ رِكَابٌ رَكَابُ الْأَطْرَافِ الْفَنَّا كُلُّ حَوْثٍ

موفور

وَأَمَّا كُنَا الْإِثْرَيْنِ خَائِبٌ وَفَتَى بَيْنَ دَوِيَّتٍ دُرُصَانَا الْإِصْخَارِ وَأَوَّلَاتُ كَانَتْ كَرِ
طَرُكَابِ يَتَمَتَّعْنَ الْقَهْرَ وَدُمِيَّةُ الْقَصْرِ يَخْلُصْنَ أَشْعَارُ الْبَغَاءِ عَصْشُونَ اسْتَازَاد كَرْدِهِ ام
وَدَرْعِبَارِنْ تَرْفُوشَهُ أَقُولُ كَوَانِي دُمِيَّةُ الْغَوَايِ وَأَنْقِلُ إِلَى الْقَوَادِ فِي الرِّبْعِ وَأَنْقِلُ
لَا رُكْبَانِي حَاجَ الْإِنْبَانِي وَلَوْ أَنَّ الرِّجَاحَ رُكِبَ جَنَانِي وَلَا الْعَابِلِي الْإِنْفَانِي قَدُودُ الْكَلْبَانِي
وَالْعَقْلُ يَضِدُّ أَقْبَى مِنْهُمَا مَا أَغَابَ دَرْبِ عَيْجَمٍ تَرْغُودُ خَالِي كُنْشَتْ وَبَادِلِي الشُّكْرِ
دَرْ مَكْنِ مَرْجِدُ شَدِيدُ نَفَاقٍ يَهْجَاكَ أَيْكَدُ وَلَا يَمْنُو تَرْبِيَانِ زَا طَرَفِي خُضْرُ أَدْرَافِ
وَتَمَسُّ خُودُ نَقِي لَابِ الْبُجُودِ دُخْلَامُ حُجُوبٍ كَرْدَانِي دُشْغَالِ فَا بَادِي دَرْ بِشِيرِ شَجَاعَتِهَا
وَبَرْشَقُ وَشَقُ جَاهِ وَاطْنَابِ ذَابَانِ كَرْدِ هَلْ فَرِيدُ زَانِيَانِ دَسْتِ مِيدَانِ دَرْ دُورِ سَوَاحِرِ
شَدَارِ كَرْدِ خُودِ نَادِمُ سَكُونِ وَسَلُوتِ رَاغَادِ شَدِيدُ زَانَا وَنَفْعَالِ ظَاهِرِ كَشْتِ نَاكَاهِ
نُودُ وَتَكِينِ بِكْشَا دَوْلَةِ بَخَاءِ اِيْشَانِ بَرِيَّتِ وَبَرْخِمْ وَرَبْعِ وَكَوَرِ بَعْضِي لَابَسْلُ لُورِدُو
مَاسُورِ كُودُ سَوَاكَ اَزْمَانِ خَائِبِ فَرَادِ كَرْتِ **شعر** فَكَلِّمِ الظَّرَارَ اَلْاَوْفَالِ اَحَدُكُمْ اَلْمَا
فِيهِ الْغَوَارُ صَوْنًا مَسَابِقِ الْاَعْصَانِ فَبِهَرِ لَوْ فَرَسُهُمْ بَاتِجِلْ عُمَارُ رُوزِ بَرِ كَرْدِ
غِيَا نُوْدِي كَرْدِ اَبَا بَرِ كَرْتِ دَرْ كَرْتِ نَكَارِ اَيَا عَوَا كَرْدِ تَفْصِيلِ السَّائِي مُوَضَعَانِ يَمْوُودِ
صَوْنِ خَالِ مَكْشُوفِ وَبِشْمِ بِلَا زُورِ كَرْدِ دَوْلَةِ مَرْوَفِ كَشْتِ رَحَالِ بِلَا وَرَفَا رَا اَز
جُشْمِ اخْفِ نَمِيعِ عَمَفَتَا جَشَائِنْدِ اَلْحَلِي لِبَحْثِ تَرْفَانِ كَرْدِ مُعْلَمِ مَوْقُوعِ خَاوَرِ وَكَيْفِيَّتِ
مَوَاضِعِ وَازْطَرْفِ دَرْ كِبَرِيَّتِ مَهْوَرِ اَرْسَلَانِ كُورِ اَحْوَالِ كُورِ مَعْلُومِ كَرْدِ بِشَانِ
اَتَكْدَانِ رَا زَقَاشِ شُودِ مَوَاطِعِ اَفْآبِ مَوْجِبَا اخْفَا مَخْفَاشِ مَخْطَرِ شُكْرِ وَتَرْفُوعِ بَدِ
لَشَكْرِ كَشْتِ دُورِ اَبِ رُوزِ مَوَاقِفِ اَرْوَاغِ نَوْجِي قَرَاوَلَانِ شُكْرِ اِلْخَانِ جَنَكِ دَرْ بِشَانِ
وَبَعْضِي اَقْتَلِ كَرْدِ دُورِ اَبَانِي شَهْرُ كَرْدِ دَانِي دُخُودِ هَمِ اَبْخَانِ وَكَرْدِ دَاوَادِ اَسْلَامِ رَا بُوَدِ

تَعْرِفُ مَا شَاءَ بَعِيَّتُهُ مَعْلُومٌ كَشَحْكُ فَرَمُودَ تَابُولِ جَعَا زِلْ خِلَابِ كَرْدَنَدُ بَا حَنَالِ الشُّكْرُ كَرْدُ
 آن خال شُفَرِ قَبُودِ نَدَا بِنِوَسِ دِنَا رِجِيَانِ بَرْدَانِ كَشَنَدُ **شعر** وَلَا تَحْشَى مِنْ بَارِهَا وَمَنْ
 إِذَا زِلْ جَعْدَكَ أَخَادَهَا فَلَمَّا أَلْقَعَ ضِيَاءَ النُّهَارِ الشَّافِ وَأَعْدَدَ دَفَّ اللَّيْلِ عَايِرَ الْبَرِّاجِ
 دَرِ حَقِيقَتِهِ حَقِيقَةُ خُضْرٍ لَزْكَ سِدْرٍ دُرُوشَانِ نَهْفُ وَزِيَانِ عَقْلِ نَبِيهِ مَسْنَانِ شِيَا
 بِكَ كَفْتُ **بیت** خِزَرِ كُنْغِ مِزْدَرُ كُزْ سَبْهَرِ نِغَزَنْ اَزْ مِجْوَ بِرَقِ نِغَزِ شُكْرِ عَقْلِ بِرْشُكْرِ
 لَشُكْرِ اَزْ طَرَفِ نِوَسِ دَرِ حَرَكَتِ مَمْدَنْ فَالْقِي الْعَسْكَارُ فِي حُجُومَةِ النَّقِيعِ سَوْدَ عَلَى السَّوْدِ
 مَحْجُورِ مَحَارِجِي هَوْنَاكَ وَفَتْلِي بِبِنَاكَ دَفْتُ **شعر** قَالَ لَهَا زِلْ لَهُ وَالْقَمَرُ مَعْدُ
 وَبَلْبَانَا شَمُوبِ عِدْمَا الْقَمَرِ هَذَا عَجَابُ قَائِنِ الْأَقْوَامِ هُوَ قَائِنُ الْأَقْوَامِ وَالْقَمَرُ قَائِنُ الْأَقْوَامِ
 دَمَرُ اَزْ هَرْ طَرَفِ شُكْرِ بَادِشَاهِ خُجْمَتُهُ نَالِ دُرُوشِ وَجُفَالِ جُونِ فِضْضَانِ وَبِالْجَلَالِ
 مِيسِيدَنْدِ حَتَّى عَادُوا إِلَى الْخَضِرَةِ عَوْدًا لَيْثَابًا إِلَى أَمْوَاهِمَا وَأَلْطَفَارًا إِلَى بَرَاهِمَاهَا
 إِلَى الْجَفَانِهَا وَالْتِمَامِ إِلَى كَيْفَانِهَا يَادُشَاهِ بَطَالِ عَسَدِ طَارِ اِمِنْ اَزْ نَحْتِ مَمْلَكَتِ بِرْكَ
 هِيُونِ هِيَكَلِ **شعر** دُرُوشِ كُنْ دُوقِ الْوَلِيدِ اَمِنْ نَتَابِغِ كُتَيْبِ وَبِطِطِ مَوْجِلِ لَهُ
 اَبْطَلَا طِي وَشَا فَا نَعَامُهُ وَادْجَاءُ شَرْخَانِ وَنَقَرِ بَيْتُغَلِ سَوَارِشْدُ دُورِ سَاعِدِ
 اَزْ مَدْنِغِشِ سَوَارِ **بیت** اِي شَهْنَشَاهِ كَزْ اَزْ بِرْ جَنَاحِ اَسْبَتُو هِمِجُو اِنْعِي بُوَسْتِ بِنْدَارِ
 بِلْنَكِ بِرْ بِرْ اَزْ نَهْيَتِ كُوْ اَمِنْ اَبِ كَرْدُ دُورِ وَجَنَكِ كَرْتَاهِنْ بُوَشُو بِرْ كُوْ اَمِنْ كُنْدُ
 بِجَرِ اَشْرَارِ دَارِ عِلْمِ نَا اَجُوشِي اَبْرُ كُوْ هَارِ دَارِ نَامِ نَا اَبْخِيَرِي غَافِتِ حَقِ بِرْ اَطْلَقِيهِ
 كَرْدُوشِ رَا اِمِنْ رُظْلَتِ كَفَرِ اَسْتِيْلَا فِتْ بَقْمُورِ اَبْتَلِ اَوْرُودِ نَدِ اَجِنْدَارِ اَكْرَانِ فِتْ اَكْجِنْدِ
 بُوْدُ نَدِ اَقِي لَشُكْرِ سَطْنِجِنَا كَشِيدَنْ بَا اِبْخِيَرِ بِرْ شَنَدِ بَادِشَاهِ لَشُكْرِ سَوَارِشْدُ دُورِ وَرُودِ
 نَمَاشِ وَجِنْ مَخَالِفَانِ اَكْرَفْشِ مِلَاوُورِ دُورِ دُورِ اَعْلَا اَوْ هَلَا اَحْلَا اَوْ مِلَا اَوْ مِلَا اَوْ شَرْ بِرْ نِغِ

وَبَيْنَ الْوَرْدِ الْمَعْرُوفِ سِرَابٍ كَرْدَانِ لِيُخَيِّرَهُمْ بَيْنَ الْمَنَادِ وَيَقْرَأَ **شعر** عَدُوٌّ قَتْلُ
مُهْشَمَدٍ وَاسْمُهُ فِي النَّارِ وَالْأَشْيَاحُ فِي الْقَتْلِ إِنَّ هُوَ خَدَّاقٌ لَا يَبْدَأُ وَصُولُ الْيَوْمِ
وَعَرْضُ صَوْنٍ خَالٍ وَتَفْصِيلُ السَّامِيِّ فَرَقَهُ شَفَاقٌ بَطْلِيٍّ كَفَرِيٍّ أَدَاوَاهُمْ بِخَاكِدِ زِيَا فِت
بِنَاسِارِ سَانِدِ وَرَقَةٍ يَكْ مَاهِ أَزْ وَطَرْفِ خُجْ شَاءَ زَادَ وَبِجْ وَهَشْتِ مِيرِ كَرْتِيَّادِشَانِ
نَظْوِيلِ الْهَطْلَانِ بِغِيَابِ بِلْمَنِ الْغَلْكَرِ يَسَاءَ بَادِ شَاءَ دَرِ زِيَا فِتْ دَوِخْتِ قَالَسْتِ أَزْ نَزَارِ خُودِ
بَاسَافِلِ دَوِخِ كَشِيدِ وَهَرِ كِي كَاغِتْ رَانِي بَدِينِ طَلِيقَتِ دَاشْتِ بُوَدِ مَآغِتْ رَايِ بِسُورِ الْإِشَاقِ
مَنُودِ عَلَيِ الْإِنْدِيَجِ بِخُجْ مَآغِتْ نَافِتْ دَرِ **بيت** نَبِيْعِ تَوْصِيُونِ اَرِيْجُ لَوْ كَسْتِ بِيْسِ كَرِ
دَرَانِ اَبَرِ فَرْخِ هَدِشْدِ بَدِينِ فَرْخِ كَرْمَنْجِ فَتَوْجِ سَاطِئْتِ وَغَبِيُونِ صَبُوحِ دَوْلَتِ
وَبِرَوَاحِ آفَرَاخِ دَرِينِ وَهَلْتِ وَخُصْبَاحِ صَبَاحِ اسْتَيْتِ بُوَدِ مَشَاهِرِ مَضَارِ وَبِلْدَانِ مَهْمَا
قَطَانَ وَسَكَانِ مَعْمُورِ جِهَانِ صَدَقَاتِ وَنَدُوْرِ بُوَفَاغِ سَانِدِ دَوْنِ عَجَائِبِ الْإِحْدَاشِ
دَرِ آثِمَاتِ ظُورِ اِيْنِ قَصْدِ وَكَانْدِ جِهَانِ اَبَاجَنْدَانِ دَلَامِلِ اَهْمِ شَوَاهِدِ ظَاهِرِ دَلَامِلِ
وَبِنْدِ كَمِيْ سَابِقَتِ بَحْضِ عَلِيَا عِيْنَا مَعِيَّتِ وَمَوَاضِعَتِ بَاغِ الْفَنَانِ دَوْلَتِ مَوْسُومِ كَرْدَانِ
وَمُتَصَدِّقَانِ اَشْغَالِ دِيُوَانِ اَزْ شَعُورِ اَوْبِرِ لُغُوْلِ اَهْلَةِ اسْعَادِ وَتَضَرُّعَاتِ فَالَسِ خُودِ دَرِ
مَنَاكِ مَصْدَقَانِ طُغُوْنِ تَحْقِيقِ اَبَاجُطِلِ تَحْقِيقِ كَسْنِ دَاسْتَادِ اَنُورِ بِكَشَاءِ مَلِكِ
خُجْ وَرِيْسِ خُوشِ كَهْتِ **بيت** مَنِ تَوَانِمِ كَرْدِ كُوِيْدِ كُوِيْدِ رَهْمِ غَرِ تَوَانِمِ كَرْدِ كُوِيْدِ اَبَدِ كَرَانِ
دَرِ اَمَالِ حَكَا اَمَدِ كَرْدِ خُصْبِيْ اَبَاجُكَلِ اَشْوَاقِ جِهَادِ اَهْلِ اَفْكَارِ حَكِيمِ اَكَهْتِ مَبِينِ اَشْوَاقِ دَاغِ اَشْ
نُورِ اَبَاوِ رَاخِ كَهْتِ شَشُوْرَ قَاوِرِ صَمَاحِ رَا بَضْمَا نَصَامِ نَصِيْمِ كَرْدَانِ كَهْتِ مَكُوِي
فَعْلِ صَمِيقِ بَدَرِ دُرُجِ نَظْوِ كَهْتِ مَدَانِ حِكْمِ زَايِشِ عِيَالِ اَحْتِمَالِ اَهْلِ كَهْتِ اَبَرِ قَهْمِ مَقْدُ
نِيْسْتِ مَعْدُوْرِ فَرْمَايِدِ بَدِينِ شَدِ اَوْبِرِ كَرْتِ دُوْدِ تُوَكِيْدِ وَتُوَكِيْلِ وَتُوَكِيْفِ وَتُوَكِيْفِ مَقْدُ

باشن غرود را انما خدام درین حال هور و فناء و کار سکا شاهان و سنانجه نه لیست نمود
 چون بآن طایفه گذشت از خال صاحب استغناء که در صورت حکم و بیخ و قفسه اند و
 کاه و تفرقه که در دخالی و سوار فرستاد که امشب از الحافظه گشتند و انحضار و دریا غنای علی
 بدین عزیز رسانید آید چون از آن سکن افاغنی یافت آن دو سوار زاد بیکه بشارة رحمت
 میکردند **و تالیف** چون بشان رسیدند که الموه برنج پس کپی از بچین خالجه صاحب
 روز دیگر که از طفل ازین آفتاب آب روی و شنان رخسار شد و بشنای همین سلبان
 عینکوت این سطلاب علو در روزنه انکشتن برای غلظت زلای احاطن طلسم کشایی
 که برانامه غافلان و ارون اخضر رشید بود عرض کرد و دو صاحب بنیاد نهاده
 او را از و ذنوب برآه الذی بین دما بین یعقوب و قاهر و الله اعلمنا علی عهده و شکر
 مؤمنین و فی ملائیک لطفک متعینین و لا اذامر عبودیتک قاضین و باقاصه تعالیات
 غایبین و عن تجارب و مرکبنا ملین لفق اجابة کشت بادشاه او را سور غایشی فرمود
 و بیوریت او را در جوار اردو انیس که در بنیاد کرم و مباحات جدا و اعوجاج غما و طوبی
 مینا غریب از مرآت العباد مدوید انعام سازام را دعاء دولت قاهر خفیه حال و هویت
 الزاد و الحمد لله الذی جعل الضاحک فی العباد و کالصاحیان عباد و ذین محمود اطراف
 الیلا و بطراف و بلاد و رحم حشاده و عمره فخر الحاضی السعادت من تعاد و در تعریف و انج
 من یؤاخذ و یوبی الیه و صلی الله علی نبیه نبی الامت و الیک تسلیم و علی الهم و قد را به
 و صحابه **موضع انفراد دیگر** در بنیادی جلوس میمون در هر یک که
 مستند سندان بلایل بخار آب نصب نموده بدین سبب رعیت و دعا و در صد
 و ذلالت احالات مضطر میشدند و ستم مالک سلیمان فارس را نسیما عدل و زلف محبوب

وَاَمَّا رُوِيَ عَنْهُمَا الشَّيْءُ وَاسْقَى الْخَيْلَ الْمُنَى لِبَيْلِ طَافَهُ كَاتِبٌ بِرُكْبَنِ شَعْرِ سَيْدٍ
 حَسَنٍ غَزَنُ تَوَيْدٍ غَزَنُ تَوَيْدٍ يَأْتِيَهُ بُوْدُ زَمَرَةٍ اِنْ تَعْقِبُ اِذَا مَكَرَ **بیت** آخر دُرُیَارِ رُفَا
 خُوشْتَقِنَ رَسِیدَ وَالْجَدَّ اِنْ خَدَّاهُ جَوَاسُئَهُ بُوْدُ مَمْنُ رَسِیدَ دَلَّ رَقْمَهُ بُوْدُ جَانِ شَدَّ شَدَّ
 خَدَّاهُ اِذَا كَرَّ بُوْدُ سَلَمَةِ مَرْحُومَتِ بَادِشَاهِ رُوْیِ نَبِیْنِ خَطَرِ اَللّٰهِ فِی الْعَالَمِیْنِ وَكَسَكَنَتِ وَزِیْرُ دُوْدِ
 بَحْلٍ وَكَمِنْ وَدَسْتُورِ بَاغِیْ وَكَمِنْ اَوْ اَنْ دَلَّ بِنَبَهْ اَمْدُ دَلَّ جَانِ بَنِ رَسِیدَ اِنْ دَلَّ
 عَلَی الْاِجْلَالِ بِحَسَبِ خَالِ كَفَشَ شَدَّ **بیت** بَا صَدِّیْ جَانِ فَلَکَ جُوْدُ سَنَا اَمْدُ شَهْبَا
 سَعَادَتُشْ بِرَفَا اَمْدُ تَا شَهْدَتِ رُوْیِ وَهْ سَا كَفَشَ اَقْبَالَ اِذَا دَرُجَ لَحْكَانِ بَا اَمْدُ
 كَا فَرَطُ طَوَافُ بَا اَنْ اَخْرَجَ لَحْكَانِ جَلَالِ صَا جَعِیْ دَرِیْنَدَا اَطْرَافُ وَنَوَاجِیْ وَالْمَطَا اَلَا اَمْدُ
 وَالْمَدْحُ اَلَا اَمْدُ اَلَا
 جُوْنِ زَكْرُ جِشْمِ دَلَّ نَارِ دَرُ خَوَابِ **بیت** خَوَابِ اَمِنْ تُوْجَانِ غَاوِشْ كَا كُوْنِ كَفَشَ دَرُ
 جِجَانِ جَزْغَرُ وَبَحْتِ نُوْیِ اَلَا اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ
 مَرْجِبِ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ
 شَخِ اَلَا اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ
 شَاوِ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ
 عَصْرِ مَعْمُوْدِ بُوْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ
 وَهْ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ
 جِیْنِ وَهْمَدُ اَلَا اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ
 اِنْ بَدَّ كُحْضَرُ مَعْصُوْمُ كُشْتِ وَالتَّمَا اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ
 مَخَالِیْ كُودِ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ اَمْدُ
 سَفَنَارِ

اَنْ عَلَيَّ الشَّرُّ اَلَا لَوْ سَلَّهَا اَسْمَاءُ لَمْ تَزِدْ مَعْرِفَةً وَتَعْلَامَةً ذَكَرَ هَاضِرُ اللَّهِ سُبْحَانَهُ
 اَعَاوِيَه كَظَاهِرٍ طَاهِرٍ مَرْتَدٍّ مَعْنَى ذَنْبِهِ وَتَقْوَى آفَتَابِهَا بِمَا فِيهَا وَمَا زَايَةً لَمْ يَسْتَوْبِهَا
 وَبَاطِنٍ مَطْمَئِنٍّ وَعَقِيدَةٍ بِأَكْثَرِ دَعَا كَلِمَةٍ حَقٍّ وَبَهْدِ قَاعِ صِدْقَانِ بَيْتِ زَاكَاةٍ بَكَارِ افْكَارِ
 كَاتِبِ **شعر** لَعْدَدًا فِي الْإِسْلَامِ حَسَنًا وَصَحْبَهُ بِدَوْلَتِهِ أَرْهَمَ مِنْ مُحَمَّدٍ أَنْتِخِرَ قَوْسَ عَظِيمِ
 فَعَلِمَ بِمَنَانِهِ وَزَادَ أَفْطَارَ أَفَاقِ زَمَانِهِ عَائِدَةً أَنْعَامٍ وَحَسَنَانِ وَغَيْرِ غَيْرِ عَسَى أَنْ
 وَغَيْرِ غَيْرِ فَضْلٍ وَفَوَاقِ الشَّرِّ دَرَارٍ وَبِخَارِ شَرْبِ عَذْبِ بِنَانِي وَارْتِمَالِ انْضَابِرِ ضَاوَاهِ
 حَوْزَةِ اسْلَامٍ مَحْضٍ وَصَلَتْ بِصُغْبِي فِي وَاقِعِهِ لَهْ وَلَاحِقَابِ الْحَرْبِ كَمَا فِي انْمَاقِدِ مَنَانِ
مضارع قَالِمِ الْخَارِ بِدَوْرِ بَيْتِكَ **شعر** كَلِمَةُ الرَّحْمَنِ فِي الْخَيْرِ **المؤلف** ذَهَبَ الْكَيْدُ وَأَوَّلُ الْبَيْدِ
 أَتَى بَسْتَنْزَلِ دَرِشَانِ شَائِبِ وَدُشْمَنِ مَطَرٍ وَوَعْدَانِهِ وَوَدَّافَانِ مَوَدِّ حَقِّهِ وَفَادِ
 كِبَاحِجِ وَعِنَادِ وَصُورِ تَكَرُّافِ تَهْتِمْ بِمَحْرُوكِ زَانَةِ خَيْلِ مَعْدَنِ وَسُورِ خُشَاةِ انْشَاءِ دَرِ
 صُورَةِ انْشَاءِ تَرْجِمِ الَّذِي يَنْتَوِي فِي مَصْدُوقِ النَّاسِ **شعر** نَحْتُ سَنَاظِرَ غَيْرِ بَلَوْنَهُ
 حَسَنَتِ سَنَاظِرَ بَيْتِهِ لِنَظَرِ قَالِ الرَّحْمَنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَبَلِ الْبَيْنِ سَاءَ خَلْفٌ وَبَيْتٌ خَلْفَهُ صَاءَ
 وَبَايَةَ أَحَادِيدِ مَقَرَّغِي نَاصِبِ زَايَةِ آكَادِي بِرُزْدِي كَانِيهِ خَالِدِ فَايِدِهِ كَهْمُ مَسْتَوْفٍ
 بَيْتِ مَفْسُودِي نَظَرِ دُشْمَنِ جَمْعِ بَشَرِ **شعر** هُوَ الْكَلْبُ لَا أَنْتَ فِي سَلَاةٍ وَسُوءِ مَرَاةٍ
 وَمَا ذَاكَ فِي الْكَلْبِ مَتَكَبِّرِي مَنَاهِ كَمْ ذَنْبُهُ وَمَنَاهِ وَتَبَاهِي تَدْوُونِشِ بِرُونِ انْخِذَتَا
المؤلف فَاضِلِّي أَنْ فَضُولِ بِيخَايِ غَالِي دَرِ عُلُومِ كَرَاهِي سُبْحِي دَرِ صُغْبِ حَبَالِ الْفِيَالِ
 وَبَسْطَهِي بَيْنُونِ شَعْبِلِ وَبَحَالِ **المؤلف** كَاغْدَهْ صَفْتِ دُورِ وَيْ نَامِ جُونِ قَلَمِ مَجُونِ
 كَشْتِهِي كَارِ بِشِ عِلْمِ **شعر** زَاوَعْنَا الْخِيَارَ كَانَتْ رِيحٌ عَلَى مَرَلِ الصَّوَابِ وَكَوَلِ
 نَجْدِ كُلِّ مَوْزِي طَبْعَا سُبُوحِي وَجَبِي قَتْلَهُ شَرُّ غَايِبِيَارِ قَسَا عَالِي الْأَفْعَى مَدِيرِ مَدِيرِ عِيدِ

مظفر عید علیهم من الله ما یستحق طرازیں حمله و تفصل این جمله آنکه عبد اللہ بن ابی جریج
 در زمان سلطنت اردشیر خان از کرده پورده بموجب حکم قرائن غار در عرض از هاق روضه
 بود و اموال و بانی شیراز بطریق بزرگ و غلط تصرف نموده جواب ناکست در وی در کشید
 مکتبها در صفا تو کتبه و زوایا الحجاب بماند چون نوبت خانیت بکینا تو خان منضم شد بجل
 و شوق خایه و تربیت ملک اسلام را با انواع و اقسام نوبت ناکست ناعض او بموقف عرض طمان
 و موقع اخلاص و انضار سائبه از خالصات اموال خود مبالغه صرف کرد و منطاب شیفای
 ملک سلیمان فارس را در حکم رلیغ بروی مقرر شد چون بمال و اموال و حصول المال رسید بک
 جوهر نفیس و نفوذ عاده و رفعت بالروح بکثرت کدنا بود و کدنا بود و کدنا و از نادر بن خنداده
 و آنهاد بر داشتند در اصطبل آمد قال الله تعالی و اذ انعمنا علی الانسان اعرض عما
 یحایره و قال علیہ الصلوٰۃ و السلام لم یکن علی الشکر الجحیث ان یخرج من دار الذل
 الی من احسن علی ما شلی ما شلی ان شلی من احسن شلیه از کال عداوه و عدا
 لای شود کال شود الصلایه کال شود و قصدی موجب آزار کرد دست همزمان شایع
 نمیزد و اعلی از آستین ناراستی و از **شعر** کل العداوة قد رجحنا لهما الاصل
 من هذا ان من حسد جنا که ذکر تفصیل این اقایان و ایا فیه و اقاویل و غیر
 ساخته بعلمه توفیرت دیوانی و اظمهار تفاوت و جوهان خانی و استغفار استغفار و غول
 و ترک و استطاع و استریا الی الجلیان بزرگ در سباق احوال معلوم زلی شیخ و شایع و
 زیاده از سید قنایان مال انداخته از وجه حلال که بموناطت تزویر و اضلال آن مضارنا
 در مدت سیال با اینال خسران شده نموده کدنا طالعان قال الانسا و ابوبکر الخوارزمی
 حق و ان حکم الکونی و انهار و ان لم یکن الاعنی **شعر** و یحبی قلت اصبح صفا

حَتَّى أَقْبَلَ عَلَى عَرِيشَةِ الْمَوْلَى مُتَابِعَةً هَذَا الْمَعْنَى الْمَحْزُونِ وَالْقَوْلُ الْمَوْجِبُ لَا تَقْطَعَنَّ
 دَيْنَاكَ لَنَا وَتَرْسَلَهُ أَنْ كُنْتَ تَمَامًا لِحَقِّ دَيْنَاكَ وَاللَّهُ يُوَقِّتُهُ وَالْبَيْتُ يُؤَيِّدُ وَرُوحُ
 الْقُدْسِ يُلْقِيهِ وَالسَّلَامُ بَعْدَ ذَٰلِكَ وَصَلَّى عَلَى الْمَوْلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَفَضَّلَهُ وَآمَنَ بِمَا
 تَحْقِيقُ مَخَالِيقَ كُودِهِ وَثَبَّتَهُ شَرْعِيًّا وَدَسْتَجَلَّ بِمِرْقَاتِهِ مَا ذَاتُ كِبَرٍ وَأَعْيَانُ كَرَمٍ بَلِغٍ
 بِالْجَنَّةِ تَوْمَانِ زِدَانِ مَلِكِ السَّلَامِ بِرِزْمَتِ مَنْ شَعْبَيْنِ اسْتَخْلَفَ جَيْمًا عَائِدًا لِمَا ظَلَمُوا
 جَوْنُ دَاوُدَ الْفَصْرِ فِيهَا وَنُورُ الْوَعْدِ عِدَّةً قَرِيبًا خَالٍ وَثَرِيبُ هِرَازِ عَائِدًا بِرِجَالِهِ
 عُمَيْرُ دَاوُدَ الْفَصْرِ وَثَرِيبُ دَاوُدَ الْفَصْرِ وَثَرِيبُ دَاوُدَ الْفَصْرِ وَثَرِيبُ دَاوُدَ الْفَصْرِ
 نَعْمَ الْقَتَبُ وَالْحَبِيبُ دُرْ شَامٍ وَجَاءَتْ قَرِيبٌ وَمُتَوَفَّى ذَا شَتَّ وَبَلَاءُ الْفَلَاحِ لَنَا خَدَّ وَفَا
 مَشَلَّ قَيْدُهُ بِحُجْرٍ وَبَحْرٍ وَأَعْظَمَهَا دَحْزُ الْوَعْدِ وَجَاءَتْ مِنْ أَحِبَّائِي أَنْفُورُ جَدِيدَانِ
 أَسْوَاقُ ضَرْبٍ بِحَدِّ سَاخِئَةٍ مَهَابَتٍ وَهَيَّابَتٍ وَجَبَرِيَّةٍ وَنَحْوَتٍ بِذَلِكَ شَدِيدًا وَجَلْدُودَةٍ
 أَنْخَشِيتُ إِلَيْنَا خُسْبَانِ دَقْعَةٍ بِخُذِّ سَلَامٍ فَرَسَادٌ وَكُوْنُ لِحَدِّ اللَّهِ النَّاسُ بِمَا كَسَبُوا
 مَا تَرَكُوا عَلَى ظُهُرِهِمْ مِنْ ذَنْبٍ شَعْرٌ تَعْدُونَ ذَنْبًا مِنْ ذَنْبِي قَتِيرَةٌ وَتَسْتَوْنَ حَتَّى تَجُوزُوا
 وَهَوَاؤُكُمْ فَإِنْ سَوَّيْتُمْ بَعْدَ مَا صَحَّحْتُ إِلَى غَدٍ لِيَعْتَبِرَ بِوَعْدِنَا أَنْ تَقْبَلَ الْعَبْدُ الْوَلِيُّ
 فِي مَقَامِ الْأَسْخَفِ بِقَبْلِ الْأَرْضِ وَقَدْ طَعَنَتْ طَهَانُ نَفْسِيكَ وَتَزَاهَرَتْ عَرِيقَانِ قَيْسِيكَ
 مَا لَا يَتَوَجَّهُ مِنَ الْعَفْوِ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلًا لَكَ فَكُنْ أَنْتَ أَهْلًا لَهُ مَشَلَّ وَأَذِلَّةً لَكَ تَابِخٌ
 وَاسْتَبَقَ بَعْضُ شَائِئِي فَلَمْ يَلْقَ بِيَوْمِ الْفِتْنَةِ مِنَ الْأَسْوَأِ مَا أَسْرَعَ فِي تَرْجِيحِ مَا فَاسِدَتْ
 مِنَ الشَّيْءِ بِدَوَائِلِهِ الْمُسْتَعَانَ عَلَى كُلِّ حَالٍ الْقَصَّةُ أَمَّةٌ وَسَادَةٌ وَأَعْيَانُ مَلِكٍ صَفِيٍّ
 قَاضِيُ الصَّغْرِ الْبَحْلُ خَوَانُ وَطِينُهُ عَمَّا سَلَفَ كَوْنَانِ بِشَلَّ أَمْدٍ وَبَعْضُ شَخْلٍ وَضَائِرٍ
 نَفْسٌ وَادِّ مَالٍ شَدِيدٍ مِنْ ذَهَابٍ وَتَقَاتُيْتُ وَحَسْنُ اعْتِقَادٍ وَوُجُودُ عَفْوٍ وَاعْتِظَ

اسلام از روی ظاهر فرت بیدار فاجعل الصبح عن حب شکر القدر علیہ اذ افر
 دم او از رضا و سخاوت انا فرت دم او خلاص نازد او در استیمن زد و بغاظ و شتا
 قسم و بطلعاب ثلث ثبات غمک جبت که بعد از یوم زانه عداوة و بغضا غمک اند خدایه
 شکایت و سعایه زنده همت و نهات در حکایات هند آمد است الماء اذا اخذت فاستغسقت
 عذرا دارا لصلی باردا و البحر المرة لوطیها بالعسل لثمر الاثر **بیت** در حق که
 لخت او راست کوشن در شاق باغ بهشت و از جوی خلدش بهنگام آب به
 پنج انگین دیزی و شیراب سرانجام کوه بکار آورد همان یقین لایق با آورد و
 کاتب دین خال قریب این بابت انفا کور و اثبات **شعر** غرر کما اصل التراکیر
 و قفر نافی بوضیة العبدین خلد و من انزله و من خالقه شریها فتمطیل فموا الشار
 مع الشهد علی تنهنا فظلم الاصلیة و من من القوا ولا یجذب برصد کل ما
 موانات تک عمید و نقض عیان و خلاف ایمان اظهار کرد و ان حسن العبدین
 الایمان بر عزم تو جاد و دشت قرار نمود و دعا رفعت السطین هم کرب و غم غریبه
 تائب و طار و صوب و جند نکوس و بارج مشور و سخن ستم و عین من علی اثر العفا و لکن
 الحفا ما اصاب غشا و لا جاورا لایا بدق خال خود کو دانید **شعر** اذا ذهبوا فلا
 رجعوا الینا و لا القوا الساهة فی الطريق و هبت خلفهم دبح دبور و قدما هم بحر
 عمیق باندک من خاک مذلت در دین میثاق باشد و جوی و افوا بالعمدان العهد
 کان مشورا لبناخن ادا و انکار بخراشید و رجاء العیب محاسن نادر زیور عیون داد
 کرفت و سر بر بضاغت مسموم و کشاد **شعر** الا انما الایام ابناء و الیوم و ان الیام کلها
 اکوالت فلا ظلم من عند یوم و لیلہ خلاف الذی مرة بر السنوت و العجب و رنج

كمال الدين دستجردی در حصصی که در آن محمود و شهابیانی با صاحب اعظم صاحب
 قلم خاوی قصه بسیار و حلیه الزمان عن نوع الانسان نافع العدل والاحسان با
 الجود والكرم بهرمان البراع والبنان شعر لو كان آصف حيا كان خفيئا من نور آصف
 الليل نزلنا اعظم صدمه جان بناط مكاوت و منا وشت كسره بود غافل از شرط
 شعر اوانت عادت امر اهد خله فنع في قبال عقد الصلح موضع فارغ از برآ
 توبه جز كلك نفع و ما علمت نارا حمار الا انك الله في اليد و ان اس من عاذا
 برنده و افهامه اصرار در دامن خندان كشد غز و نهای جون اظهار انما هو كرا و نهر
 بر فضیلت جنسیت که علت صفت باشد علی الانبیا و آلات رفیع می رود و بان جارسو شود
 مضاد ایله می ساخت و نصب مثیل احیالی بطریق اضمار علی شرطه القیم می فرمود
 درازا و سوابق انواع اصطلاح و غارفت و مجازات الواسع و ترشح و تربیت انما اتفاقا
 الشيطان سوا طعمه و املی حمه در ملك شعر اعله الزمانه كل يوم فلما اشتدنا
 زمانی منقوط می گشت تا دانستن اوضاع و اشكال غنما از تعالی الآفی ذات ملك صفات
 صاحبی که از تشك منور قدس شهنش و بديل و افوض امری الله ان الله جبر العیبا
 مسیحی ان غنائه شهاد و رضاد در کف کلات و حرم خایه خود محفوظ داشت غنما
 مذکور را بر شاهن غیر آفرین اثر نکند داشت و غور شد لقبال و در افاق را در جلوه داد و رفیع
 لطیف و انوار الله اقوالهم و الله ثم نون ولو كن المشرکون لكانت هذه ناديبين
 او که بنوی در حق ملك السلام بر بناط اندیش است بناط کرد بود و می خندان من اسم بخار
 صورت آن نقیر و در حصصی که در آن محمود و شهابیانی با صاحب اعظم صاحب
 و ستمانه چون ذایات خجانیات نصره نکار ظفر اثار الاذاله ذواتها بالیمن منشون و غنا

چون ملک ترکان چین و هم قال سطر صدقتم کتب من الکافین جوینر شود و در
 روزگار بعد آن کند کش نیاید کار و بعد از انقطاع طاق بخلد برینان پیشه را نوزده
 و از زبان و شایسته کشاد و کل آموخته ما او و عترت بر کرد و کم بلوغ و دیت تو مان ز لادن
 قاطعه تر و بجز این خلد و باضد من بر و از یاد حاصل غرض امر و زوالت اسلام نتویست
 و وجه توجیه آنکه در قاطعه بنت شش الکنته فی بود بجکر از خون خان جمل و غوغا
 ذکر کند و لغات و اخبارات مقرری می و دست تو مان بخاطر خود نه فیهنود و چنانچه
 مجموع آن هفتاد و پنج تو مان باشد باقی را از توفیر قاطعه سناله شیر از بر حسب دفع سنا
 و تحقیق می باشد و جوینات محقق که **ذکر شع** و از اجوت السخیل قائما بشی که موکل
 شکر و بار بر مضائق کلام العبد عترت من الهذیان مضمر که بر آن دعوی شهادت
 و شهادت شافعی من اهلها معلوم و کم و مناظره بین من علم رقم بافت بود پیش عرض ساینده
 قال النبی صلی الله علیه و آله وسلم یا کفر و نهاده الزور و نهاده الزور و نهاده الزور
 در جواب این شهادت آن طایفه نکن یک کذب و تجرت و اثبات تعدیه و جزو زور و الزلم
 تحریک شهادت زور و بنقدیم بیست با دشا و مؤید بد مظفر فریبا و شر و خلق الله سلطان
 فرمود که این مقدار بر فلان بدید و بعد از کلامه نفع سیادت تحقیق کرده ای که حسابی شرح
 کتبت خلاصه آن بحر و لای داری بنای و ثانی و ثانی بر این شایسته از الله امضاء و ثانی
 و قدین سلب من ذوالعقول و عفو لهم **بیت** قضا چون ذکر دوزخ و من کورس هر زیگان
 کور کنند و هر که کتب من حیث الیقین و رسالی که از آثار اصل بر خاب نطق اظهار طاری
 تربیت نماید منصف و غما من لای غر چون بنهم جزو حاصل غرض نیست و در رساله
 چهار صد و پنجاه و در ساق و دیت و پنجاه و از اقل و از دوزخ حساب کرده ام و درین مدت بیست و پنج

[illegible]

نکال **بیت** بر ثبات تو عدل شد دلیل عدل باشد بلی و ثبات تو برین ارجو می قدمی
 و تاکید کرده عرضه داشت که منی اواز غوغا خان بنام فرموده **قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتَانِ**
 و این یار غوجون شکو تو را و طغاجار نوین استماع کرده اند و شناعه صدای
 قاصد مانند کفر المید ظاهر بوده استیناف آن موجب ملال مسامع هالیون **أُتِمَّتِ الْمَسَارَةُ**
 تواند بود قازا فرغت قاصد حکم بر لیغ شد که او را بملک اسلام سپور غامبی فرمودیم
 تا مال خود را استخاض کرده بخازات افعال او بدو رساند و قل جاء الحق و زهق الباطل
إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا **بیت** چه یکدیگر بنیانی زافات که واجب شد طبعی زاف
 مکافات حالی چند غلام زربخیزین محافظت او را از زمین و شما را ایستادگی نمودند که هر دو
 افعی وارد عوی دوزیانی کردی چون ماهی بزبان شد اما ذات خندان و غیا طغیان
 ناصیه ناصوب بدست بدیل نیام و قصم خصم باغی را زجیل علیل و آنکه اضیی جمع ملک اعلی
 و سکان قینه قبه بالاسید آری **شعر** **الْأَهْرُكَ اللَّهُمَّ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَاللَّهُ تَعَالَى**
وَاللَّهُ تَعَالَى اوله در دیوان حضرت او را حاضر کردند تا تفصیل و جویبست و در حق
 ذکر که آن جلله باخند نویمان را حجت شروع داده بود غیث و کنت ذات که آن کار
 بدید بر بخاید ناست و انکار عاقل را را و با عنایه و عاطفت الحان خافان غلام کرد زبان
 ملک اسلام متوالیست حکم تساوی ظرد زبان از دل شکست ز گفت بموجبه و شوق و حجت
 حاجت بجهت و غنیش نیست این و چون بر من متوجع است و و کلام ملک اسلام را حق طاعت
 معین املاک موروث و مکتب و شیر اطفال و عوض املاک و اولاد و مسامح و مقرر را
 بمبلغ صدوی و چهار هزار دینار بفروخت و دین آن وار زور برد و خست و کرد و ایستاد
 بنهاد و بخت خود و وثیقه مفصل را سامی ضیاع داد **بیت** بی بی و بی و بی و بی

آرزو نکرد

لباس هیچ مزایای ذنک به نماند چون زیاده از این در عبادت ملکات نقد و عینیت ملک
 و مالی نداشت و ذرات کائنات از زبان عقل افعال یکدست ناخیر نادر و نهان بقا است در
 او ناخیر خلاف ذای بصیرت و ناست و ترک الخیر الکثیر من أجل الخیر القلیل **ترکیب**
 و ان حیوان المروء بعد عدل و ان کان یوماً و لیسنا لکثیر قبل ان یوماً الشر و قال من
 طالع من و رآه فی عدل من مایه علی الشا و ب از خدمت من ان الشغال بالایحیاء علی
 عجلان فرحان خلکان میرسدند و درین میان از برای سرخ و پی خود السیف علی العو
 ان و قال ان یغنی **شعر** ان الاسود اسود الغاو و هیئها یوم الکبر فی السلوی الکلی
 مالی یکم خدمت و در جمعی از دم محرم مکر و بوقی کفری اعظم عظمه و صفایها و رسیدن
 بود و انبار عمر و بقر نزال العوا کثر کثان جلمه بایرون کرده و باره عدم و دان می بیند
 و الملیل لعین با چندند و اعوان از عقب و وید و اشک حسرت از فواید دین و بایر و سنا
 جهم و ناجون تر و شست و و صبیحی عجبت و لحظه فخر ناو و اخلاق یکدست و بالما و خیر
 کوه این ندید و بیفت در بغل زنده دلست و جلیس این خوش بودند در بغل و نودی حق
 خالق بنی من و ر و خلقت و من چنین در بغل آن صدق دعوی و غوی و همه **مؤلف**
 و لطف علی قوالت غیر الدین آند بر قلب کمد محزون الفتنه ناست و توالی و هنی و
 انما و مخلصون من بصیرتی بعد از این باز از اشغال ما محسن ندید و مشا و و ضمیر او از
 رواج دور خواهد ماند و بضاعت و حرفت جلد و در بعضی بضاعت افتاد در عطا و محزون
 و ملات زمین و انارت من و بی حد جفن توان زد و در سماعی و طبع و انشا و نفعیت
 و سنان مخلص و غر و ظلم و ضعف و انست و قصد خاندان قدیم و قصد مناسبت کرمی
 طالع و فکر کن که خدا دانا که بیغم مقبوض و مریض و بیک ضرب بیت من احد وجود

اول چون نیکاموزون بود بنقطعی **فقطع** **باب التور الذی علیہ علموا الحق** **قوله رب العالمین**
 مقطوع کردند و سرش را بر جبهه شریان از داد که معظم البواب شهر عدست او بخند
 است است **الی التور** **فالتیارات** **عبد الملك** **عمود** **فالتیارات** **عمود**
 و در قبلا و بیضی مقبول محمود و در حاله انکد زبان زبان حدیله انذار بر روی بخوانند که
 لا اله الا الله **بشابه** **لو** **الابر** **زبان** **میل** **ند** **و** **یا** **وجود** **سری** **و** **طائر** **جان** **از** **نشین** **لما**
 برید انامش هنوز عقد و لیت تویمان کفر بود **مصرع** بنود این عقد داری در شمارش
شعر **ان** **مات** **مات** **لا** **تقید** **لا** **أسف** **أو** **عاش** **عاش** **لا** **خلق** **ولا** **خلق** **مبا** **المطالع**
 و معاودت نظر لعل له عدا و انت نام با وجود صدق حدیث نبوی که جبریت لغا و علی
 من احسن الیها و بعض من اسم الیها این کلمات را بشمار که شصت خست و اشتغال و تفریح
 لوط جست نسبت دهند **مصرع** معاذ الله چه جای این حدیث است هر که او را صو
 نوحه الاسباب و التاء واحد نظر اخبار ملاحظه کرد باشد و معنی **الذی** **بالتور** **و** **نظر** **و**
و **تخذ** **من** **حوادث** **الدنیا** **فان** **یکل** **فرح** **تخذ** **و** **یکل** **نعم** **نعم** **و** **یکل** **الجماع** **لذنت**
و **یکل** **تأصل** **القطع** **و** **یکل** **لذنت** **فلف** **برهان** **اقی** **و** **لجی** **فانت** **نه** **باشد** **بقینا** **غیر** **کما**
 او در آن حدیث شریک محقق دارد همانا باشد نماید اما در میان خبری حقیقت ذکر و انفا
 بنایه و الاشارة **للتور** **تکبد** **مترخص** **حصو** **سوا** **و** **مخا** **ذی** **این** **نجان** **شد** **جرا** **فمنع** **ایام**
 نشو و نما و روزنامه و بنیاد کار بر اساس و حال مردم نهاده بود و در غل و جیل و حد و نفاق
 و سبک و نیز عبادت و اشتها و لخته **فره** **و** **و** **نزلت** **بر** **سند** **از** **و** **جوابی** **کین** **بیکینی** **رکن** **نشد** **و**
 این بیت معرب است و نفع کشند **شعر** **و** **غای** **در** **خصل** **و** **طای** **لنعمه** **لینعمه** **و** **دینا** **مستن**
 و معا که در سالیب علوم نقل و عقلی تجری داشت از و خلعت از ازل عالم و کز یک عالم

باز نمی آید و بقول این حکمت مغالطه این دلائل و امارت ضابطه بنیکر **شعر** اگر ادا کان
 الطباع طباع سوء قلین نافع ادب الادیب و قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 رأس الحكمة التوفيق إلى الناس جنانا کثیر ضار و در این بیان بالماض غریق فقهیه
 عقلی نیز عقلا دار و شن و میوه آن آمد که بدین معاش نشینان و سیاست اسباب غلط
 از این تجربه و قیاس در معنی انسان مدنی الطبع هستند بهر از محض کارکن احتیاج افشاند
 نانی بخشد شود و عمل از روی آن نباشد که آنان سر و دست نتوان خورد و بس معلوم گشت
 از این قصه پس سنانی که تود و نواضع داعیه ایشان را بی تفاوت و نظاره و حلقه عالم
 منی بر آن و بگریز و واسطه استیضاح و اختلاف است و اختلاف و تلافی و بر تلافی
 اشاره بدان و اگر فرض کرد شود که کسی را هزار دوست مخصوص شفیق و یاور و محرم و رفیق باشد
 و الصدیق و الاوفیاء و الاوفیاء و یک نفس در راه مساویت و مساوات او قدم قرار داند
 اصلا قدرت و معرفت دشمنی این یک تن بر شفقت محبت و مخالفت آن هزار تن در عیار
 تجسید و بهیچ خالی در هیچ منزلی از اندیشه عالم و مکر و خدایت و قصد نهی آن دشمن
 ساکن و امن نتواند بود و شش و چهرین و مضطرب و عکس و دور کارکنار دجنا که هستند
شعر و ما کبر الفخل و صاحب فان عندنا کثیر مقصود و کل مقصد اصلی از این
 اطناب و سنانیه می باشد که ریاست از این غلطت و از آن قصد و نوا و قصد و بغضا و بهت
 در بیان اخلاق برای رخ رفته و دنیا دینی و مطامع و بی کرم و زود دست نیاید و به
 در نیاید اجتناب بلیغ لازم دارند **شعر** لا اله الا الله کثیر خطایه اظلمت کبریا و عندک
 انصرفت فلا تله تاراهنا حق اقبلت و لا تله تاراهنا حق و لیت و نصیحت ملک اند
 بلکه قریه مدحی نازند در جهان ابر و زمان فایز که چون باید گشت آنقدر عریض

مردم آزاد مرد کاسته نماید و ترک کند از ناب کرم فی المثل که بکند در دامن او با صرد
و بنای اکتساب ثبات و توفیق اسباب حصول مقاصد بر حسن معاشرت و موافقت و تزیین
موت و موافقت نهند تا بار افشاید و کجیل با جتناء و اجر چیل در دنیا و عقبی ظاف و فاف و کوف
بیت چون خاک نباش بر هم لحوال بر دو یار تا چون هوات بر هم کس قادر ی رسد
چون آب تفع خویش بر هم کس می رسد تا همچو آفتاب نهمان بر تی رسد **و روی فی النجف**
اِنَّ اللهَ تَعَالٰی اَوْحٰی اِلٰی رَسُوْلِهِ اَنْ يَذِيْنَ اَعْطٰكَ جَنَاحًا طَيِّبًا مَعَ مَا يَكْبُرُ السَّمَاءُ
فِي السَّمَاءِ وَقَالَ سَيِّدِي لَا اُرِيْدُكَ اَلْكَلْبُ الْفَوَاحِشُ مَعَ الْخَلْقِ كَالْاَرْضِ تَحْتَ اَقْدَامِهِمْ وَفِي
الْخَلْقِ كَالنَّهْرِ الْجَارِي يَرْفَعُ كُلَّ شَيْءٍ فَيَقِيْ فِي السَّقْفَةِ كَالشَّمْسِ تَطْلُعُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَتُغْرِبُ
وَفِي الْجَوَارِ كَالْبَلَدِ الشَّقِيْقِ عَلَى وَلَدِ الشَّقِيْقِ چُونِ حَمِيمِ الْكَلْبِ حَضَارِ حَمِيمِ غَارَتْ اَنْ سَاعَدَتْ نِيَا
مُجُورًا فَاَدْوِرْ فَرَضًا وَاَوْشَقَا فَيُجَالِسُ خَاصِلًا شَدُوْرًا قَابِلًا اَنْ تَانِيْبَ **مصرع الخیر**
وَالشَّمْسُ مَقْرُونًا بِفَرْقَنٍ يَحْمِلُهَا يَدُ وَابَتِ نَصْرُ مَوْلَانِ اللهِ وَتَفْجَعُ وَهْمٌ بِرَقِيْبِ خَالِ زَمَرٍ حَقِ شَاهِدِ
اَنْتَ دُوْدُودٌ غَاطِفٌ وَوَفُورٌ سَيُورٌ غَالِي شِيْءٍ اِنْ حَضَرَ دِيْقُ مَلِكِ اسْلَامٍ عَلٰی سِرِّ الْاَيَّامِ وَاللَّيَالِي
مُتَعَاقِبَةٍ وَشَوَالِي شَدِيْحَتَا يَنْفَاقَانِ حَضَرَ مَلَا زَمَنٍ لَّيْلٍ وَنَهَارٍ دِيْوَانٍ اَعْلٰی كَسْنَدِ اَصْحَابِ
دِيْوَانِ مَضَالِحِ مَلِكِ اسْلَامِ زَابِرِ سَائِرِ مَهْمَاتِ مَمْلَكَتِ مَقْدِسِهِ وَتَفْجَعُ دَارِ عِيَالِ فَرَاغِ حَسَابِ
وَحَقِيْقِ جَمْعِ وَفَدْلِكَ حَبِيْبَاتِ وَعَرْضِ بَرَاءَةِ وَطَرَامَةِ اَوْرَادِهِ وَهَفَاذِ نُوْمَانِ فَاضِلِ
بِرَجْمِ دِفَائِرِ مَحَاسِنَاتِ دَقَائِقِ اَثْبَاتِ يَاقَتِ وَفَرَوَانِ شَدِيدِ كَلَامِ تَوْحِيْحَاتِ اَمْوَالِ مَقَاطِعِ دَدِ
سَالِ الْوَلِيْفَا كُنْتُ دِيْنِ مَالِكِ الْغُلَامِ عَرِيْبِ كَمَا زِدْتُ عَزِيْزَتِ نَعْرَتِ خَلْقِ غِيْرَةِ حُلُقَاءِ نَامِدَارِ
سَالِحِيْنَ كَمَا مَكَدُ بُوْدِ بَاجِرِهِ وَفَاسْطُورِ مَدَنِ سَبَالِ سَبِيْلِ مَقَاطِعَةِ اَلِيْ اِيْنِ كُومِتِ فَيَا ذِيْ سَبِيْغِ
دِيْكَرِ غَارَتِ سَاخَتْ وَشَبَاتُكَانِ وَشَبِلِ زَدَلَايِ وَبُخُوْرَةِ رِيْحِ دُرِّ رَجَبِ وَالنَّالِ اَشْيِئِ فِي سَالَةِ مَقَا

کرده و مایه و مفاد **المؤلف** خازن را و عیاً انا خیر او علی و دولة خیرها نصر و بایستد
 بخانه خاص در کار که قنوان در کتب آفتاب طرازا کا ما و نرد **شعر** خلع کارانند الفیله
 اهدی الی قال لها اکتفیون یا شیری خیر وی انا را اختصاص فرمود و پنج عدد آید
 شهر پر هیأت افضل الاشکال و هو الکسندیه استندارت که کوی شش جبهه ایزد بر جمل
 شد است مضاف آن مواهب شد و انشکر خاص بقوی های و فاذکر در طائر و در طارعا
 از عادات او در شبکه لشیر فواقع میشود سیور غامی که در وجه آسمان مندر که برقع
 آفتاب ای شایسته بر آن عواطف و عوارف را زان ذلت فلجمه یک نظر عنایت الیها
 در میان دو ماه نو به سگانه در چهار سوی ملک بغداد و شیراز و دوله و لغات و قس و بحر و نا
 قابل بهد چون قاضی حسن در درگاه دولت پناه ملک اسلام و عطف شد و نبات و قدر و
 در شش خجالت عز از صبع چون هشت و ششتر آمد و در قباب اقباله و قواله
 التاریع و سبط علی عذابه الا انی لا اریع و حقیقت این آیات از خاطر زاده کاتب فلک آن
 مجموع میتوان بود **شعر** علیا کفتم الهم اذ نشر الجند و من یجهر الیهمون قدیر الخیر
 و سبک سبب الیهم و لکن لیسانک الیاده و القدر و قالک مسعود و ناله الخ
 و طیر که میمون یضاد به القدر و لا لسان الملائک یجید و به وجه اما الی الخ لا یجیر
 و یا نهیج السطان شمس طلعت و من یبها یبدل و یزید بها الدیر و احسن من هذا
 عنایت خالق له القدر و لا یبدل الخلق و الامر یاری تعالی این ملک ملک از تو ملک
 صفات را با جمیع اعوان و اولاد که شباهت غایب نهامت و نجوم سپهر و عالمی و ساطع فاذکر
 مکار و لذت نهی عمر آدمی زاد در دوست نوازی و دشمنی که از خاندان خیر و نیکو شست
 و رفعت گشت و بر خور در بی هاد اعاد الله الینا ما یحب و سأل رحیم و اعاد انما

یوسفنا فی شبایک نعیمه یجمع عتیه **شعر** زایات مصور بر مرز پلایق همدان
در ماه جلوی کافه سنه ست و شعبان و تمامه جون مزاج روزگار بخند ایلد
و بلبل در شاخ کل در برغان و بدین بستان برکشید آواز **شعر** آتش بود و زاناکه مبتدا
ز یاد و سعاده و دلبر قاشمر فقد حل الیرغ فبایه من منظره کمال بام قف فصل
بهار یائش کلزار آب من غارضان ریخت و خاک ریاضت و مشک دار علی باغ کلبه
عطارف و دشاند **بیت** ز شاخ خویش من ثاف جون سنان روز ز باغ بهجوش
از روز شد رسید غراب نوعر و نایغ رخ و یا من غدار شد و طع معنی نشسته
تا بدار با دا جوش در ساز کرم و ترک ناز و سوس زبانش بد زبان در گفتن ناز
قامت بلند شازانه ز نایب خوش نمایا تمایل و غنچه دهان شکفتن بجای باغ
خلق هدا باطله قاکلشت در صبح و شام و شاطره عینش صبا طن و زلف لول
میزندشانه و نفس نامید در هنر کو یان ما احسن الروض و ما الطف شانه نسیم
شکوفه جان مدیح بلبل بر سپاند **شعر** آما نایغ السماء علی الارض و شکر الزمان
لا اطار ارعوان از عوان و بکر کلغون نجی و استعاره سیکر **بیت** کربود و نکش
از توسعان زادی جمن زعفران عوان بنفشه بنفشه کاهفاق قلمات صغیر
چا انازل النار فی اطر کبریت شیئ جعد شکین دلدار گرفت شقایق کصفت خنار
یاد و لون عقیق عفار داشت بزبان با دها ر عاشقان باغمار **شعر** اشر علی و الشقا
حمر مثل الشقا قوی فی الکاب منیدان یاف و کین کوف و بود بعاشق حریفان در کا
آب انجام آفتاب لیلی و کاکار خود باز بآورد **بیت** نیلوفر از آفتاب کلزار
آب سپر کند بی جک القوان در اطراف جمن و یاد دور و فوشان سر دندان

سفید که نایب می آید **بیت** پیش لب و دندان که خجاست و خجاست من از بن دندان جو
 حبابه و چشم من ز کوش حکا نظر اوت من ز کوش جان استماع کرده و کلن یار در هوای لبا
 سبکت عاشق دار **مضارع** پر معنی و بازم همت باغم موسیقار و منقار بلبل تشبیه نوید
 در پی و نه فیروز بی قول **شعر** بجز آن از هزار و از هزار تشقق الا شجار و لاله جارا
 زبان بجاری بگریزند و فاختگان چون نواموختگان از سر شاخسار بید و جنان دایر ترا
 بانوا **بیت** بلبل ز راهری دگر ساخت ز نای کل جلوت حسن میکند در ره جای
 در پای غم او افتاده ابراز سلطنت شاقی به بیاله دستگیری به نای میفرمود و جنان نو
 خدایه چون سبن بر غن بوقلمون شراب ز قمار غولانی و جماع تر قمار غولانی
 ز نمره و غروش و غوش و کوش میگردند و در قبول این نصیحت غم تابود و بود از دل
 قراموش **بیت** بهار تازان ز سران کرد لاله سنان بر ناله ملی ز ناله روی سنان
 بهمان جلوت شد و نما مجرا و جلوت این می جلوت میجلوت ده درین بهار جلوت دیشاد کا
 امروز داد خودین کجا که ز فدا بدیدان تو همان پیرانی که ایشان را دست از جگر
 قلع کبر بودی ز پیری اعضا کبر شد و مشکاب شباب بر پشته کافور قصور می شیب
 بدل گشت طواغین مطلق حیوة یعنی دندان فرود نیخند **مضارع** کجریخ فلک تان دهم
 دندان کو بایات ابن المقرب که مزاج انقباض بنا دارد در تحیل و تذکره حضرت عیسی
 و دینان عمر مثل نبودند **شعر** عَصْنُ الشَّيْبَانِ عَصَى الشَّيْبَانِ فَلَمْ يَمُتْ دَاخِرُ الْفَاكِلِ
 عَصْنُ الْخَصْرِ قَدْ لَوَتْ عَمَلُ الْخِيَامِ وَأَعْيَبَتْ شُعْبَا الرِّجَالِ وَفُودَرَأَى فَبَرَأَتْ
 مِنَ الشَّيْبَانِ كَأَنَّهَا قَدِ بَلَغَتْ مِنَ الْخَيْرِ كَذَلِكَ زَايَاتُ **مضارع** از بغداد برآمد
 بر او بمقبور حضرت فرمود که مرا و صاحب دیوان دار و واقامت کنند بر آواز شافع

که جاسوس بی گرفتار انداختن خود و زهر سال بلاد مصری و مکتوبات داشت و مضمونش برزور و
 متو بدت که تیات ضالحه نام مصر و فلت با عا و شعار اسلام و اذلال خاندان دین و تملیک
 الصلوق و السلام ناید که سلطان مصر و امیر او بتجد آن ذیار و جمعی لطلایا شنید و عا
 بیضا اسلام را موافق پس بدین عهد یاد شاه بمولخدر برادران نوروز خاویز لکری
 و ساطع که تائب بود و سائر اعیان و متعلقان حکم فرمود و بعضی تبار رسید هر دلیقه تیغ
 یاسا کو زیند و چون در آن نزدیک شاه زاد جهان خربند اغول را با لشکری بصوب ^{شاه} ~~شاه~~
 روان فرمود بود در نوبت از ایقامور و سهای و هر قداق را با دو تومان لشکر **شمر**
 سنجین طلق الصوار و برقی تحت القیاد و باله و اهل هر عدا بخا فرستاد ناموروز را که از
 خاک برداشت رفت و در حیت الحانیت و با فلاک رسید از غنا نیز خورشید تربیت غازی
 چون امانات خلان و امار عصیان او تفریل افتاد و حق نعمت و تربیت بادشاه اسلام و
 برود بکفران مقابل کرد و اذایالت و لایز وجود و تصرف ملک خوین معزول گردانید و خط
 خاطر شاهنشاهی از دغدغه شاغل فرغت یابا قال صاحب کلبه اذ اعرف المملک ان رجلا
 طلب المسأوه و التزله و الای و الهمة و المال و البیع فلیصر عنه فان لم یفعل فوالله
 خود و چون از وصول از آگاه یافت بالشک خود بکینت بنی افره و قها و رسیدند و عا
 کردند آرن او را احد و علی بنی آل و در دنیا چون ناسان احتیال و کارنامه خدای او
 یافت بود و چون در عقب موافق مصلحت نیامد و در اندیشه موت خال و استند از کاک
 خونی نبود خود عقده را بر حکم و رایع **بیت** قللت شمشیر زن شیر افکن رستم حکم
 شیر دل روین ^{کریم} که در عیونش چون تیغ هرن آهن و در غفر چون کرک هم
 اصر رسیدند و از عقب او فان شد و از کلا و در باطن است و است و مضاد و شد و در

اسبت سبب شمع از نورش
من مایل غرق در محال

و من المومنین

ملاح

سوار شدند و خود را از شهر بیرون انداختند بر میان لشکر زدند و چون باد بکشد و
 کرد ایشان ندیدند تا مار بر آرد آن نورو زار دای غارتان و سلکی بر قافور خند و قیور شاه
 ناده بیل بکان بودند ندیمان لشکر و از این چند ایشان را جان درین و سر بگردن بماندند
 هفتاد و هشتاد و نوبین برسید و اخذت نورو زار مصدق بنی داشت ملک مغزالتین
 سخن و تحقیق ظن را سر و صغان که تا نیل بود بپیل حق القوم از الاقلعه و شبیه انما
 و غر خود را برین کین را نید و خیره را لک برون و عقب نورو زار بار قضا بخدمت میر میران
 فرستاد و کاپی بیرون نورو زار و بوقت مذلت صورتی یعنی در بخا و اذ نظر و آگاه کرد
 اسناد و معانیت اسناد **بیت** آنکه نادر دست غنچه و سر خرم و شب بپسند شش و شش
 اسناد و بروز نورو زار شفاعت کرد تا بحضور باد شاه رسیدن و سخن بپسند بروی بپارو
 وقت شامی صبح دولت باد شاه خرم منده پدید یافت شاه بدست خود چون حکم قضای
 زانند و محض او را بر غنچه خاک نصف کرد و ذلک فی التاسع و العشر من ذی قعدت سنه
 ست و شصین و ستمائس را و از کباب خان غر و در و شویالات و اشما شتر و در و حیوانات
 پنداشتند بپنداد بر دند و در زمان ابد سلطان خلایق را از سر زار و آموختند و درین
 این و بیتی زبان حال چون قضا کار کرد و ملا کرد و شد **بیت** با عیش شما طبع نوا میخیزد
 و زنجیر و خون عدو میخیزد هر سر که هوس مراد باشد همچون سر نورو زار و میخیزد
 چون روزگار بر کی آغاز نهاد و بخت خیر که پیش آورد جماعت شعبان و شهابت بر کین
 چه کار کردان نصیر که الله فلا ارباکم و ان یغناکم من ذالذی یضرکم و من یسیر
مضارع و لیعبد ربکم اللهم الجارم الجلب باز بردستی تقدیر کفایت خرمندان و ناله
 فرزانگان کجا نافع اند بچندان خیلا و عطرت و قوطیهات و کمال دوعت که سر کردون

اعتبار

که چون فرو آورد و هفتاد و نه سال صدق نشاء میکرد **شعر** اللهم رب هذا ضمام على حدك
 والموت بعد خوف من ملاقاتي **بیت** بدون خدمت دل آفتاب گندم در آرد ز کرم
 عقاب خدنگی از شست بیرون کند و لیزان و شیران حکم خون کم چون روز اذار
 و زمان بکبت در سپید دست خوش معبودی ردود شد **شعر** بکأن البصر الثمر
 العلوي ولست نعوها فمن نعو بکأن الحبل معوله ولكن بکأها حين يئد بالخير
بیت کجا اند شیران و پوزان کیو یلان و کوان نامانان پیو جویش و جودها
 با آفرین جورتم جل سفیدار کزین جهان از اجناس بهلوانان بدند مهر و دشت و میدان
 کنارند و رجتک پیش همال فرازند برز و کویال و بال از ایشان بجز نه رکشی نماند
 برایشان چو خاک و خشتی نماند و کز نازک ماندی از ایشان پیو یلان و کوان نامانان پیو جویش و جودها
 و عجب از احوال **مطلع** و هل کان فی الایام غیر عجائب بکأن بود که در اوایل باغی
 شدن نورو از حضرت ارغون خان ملک تغزالدین در قلعه بالایی قیسا از آن ملک
 غور بجهت پدرش ملک شمس الدین خال که خالی ملک غور و غریبان آن نواح است
 و بیست و شش سالگی در و موجود را مانج مجوس بود و دست و کردش بشیو آه من ستو
 و مطلق مادرش مقام و قلعه داشت فروز از آن هر روز و نو بر طبعی صحت غدا و اوشتا
 و در صندوق نقل غاده بر دست معتمدی روان کردی و نازد و کلید بودی که خود را
 و یک پسرش چون از ناول فارغ شدی سر صندوق را باز نقل غادی و پیش نهاد و دریا
 برین منوال دور کار که اخراج را و شد و پیو یکصد است و غور کار او نالید و هفت ساله
 در آن محسن بخلاف جلالی الکشف شاو کز نازنین بود نورو با هفتاد و شش سالگی
 شفیع شد و خلاص او را از محمل الفاس نمود پدرش مقام میفرستاد که در ناصیه او حرقی

مشغول است که اگر مطلق گردد و علی الاطلاق بنمایان ملازمت پیدا نشود و نه ملازم خلعت و نه
 و نه آنکه از وی اضافی تواند شد که موجب بشود یک احوال طرفین نباشد **شعر** و آنرا
 رَجُلٌ الذَّنْبُ يَأْوِيهِمْ هَامٌ لَا يَقُولُ فِي الدُّنْيَا عَلَى رَجُلٍ وَحَسَنَ ظَنِّكَ بِالْأَيَّامِ مَجْرَعُ فَظَنِّ
 نَبَلٌ وَكَفَى مِنْهَا عَلَى رَجُلٍ اتَّقِ امْرُؤَهُ الْخَلْقَ يَدِينُ وَدَرِيَّةً سَاكِنٌ زَانِشُورَ لَيْدِنُ وَدَدُ
 خَرَابِ رَفْعَةٍ زَانِشَا عَلِيْدِنُ بِلَا شَرِّ جَوَابِ زِيْدِي كَرَامَتِ نَوْرُ وَدَاعِدَاتِ الْقَنَاسِ الْخَاجِ
 وَوَسَائِلُ مَوْتِ زَانِشِيعِ وَوَسِيطِ طَوِيْدُ دَرِجُونِ الْإِنْسَانِ وَحَسَنَ ظَنِّكَ بِالْأَيَّامِ مَجْرَعُ فَظَنِّ
 بِيَشِ نَوْرُ وَفَرْشَاوُ كَرَاكَ طَلَاقِ كَالْبَلَسِ وَدَرِجُونِ الْإِنْسَانِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ
 الْفَتَايِ وَدَرِجُونِ بَابِ نَوْرُ وَدَرِجُونِ خُودِ وَدَرِجُونِ كَرَاكَ وَدَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ
 نَوْرُ وَدَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ وَدَرِجُونِ كَرَاكَ وَدَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ
 مَشْرِطِ بَشَرِطِ مَشْرِطِ مَشْرِطِ مَشْرِطِ مَشْرِطِ مَشْرِطِ مَشْرِطِ مَشْرِطِ مَشْرِطِ مَشْرِطِ مَشْرِطِ
 نَوْرُ وَدَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ وَدَرِجُونِ كَرَاكَ وَدَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ
 فِي تَقْرِصِ الْأَمْرِ ضَاحِكِ هَمَّتْ وَشَمَانَةُ بُوْدُ وَبُرْدُ الْفَتَايِ وَدَرِجُونِ كَرَاكَ وَدَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ
 اسبابِ طَاهِرَتِ دَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ وَدَرِجُونِ كَرَاكَ وَدَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ
 دَوِيْتِ زَكْرُوْدَهْ اِيْشَانِ يَادُ كَارْمَانْدِ **شعر** وَمَا لِيْنَ أَدَمُ الْأَذْكُرُ ضَالِحٌ وَذِكْرُ سَيِّئَةٍ يَدِي
 بِرِ الْكَلِمِ اَتَمَّاعَتِ بَدْمِي يَادُ اَسْتَهْ جَاءَتْ بِاِخْتَارِهَا مِنْ بَدْمِي اَلَكُمُ جُونِ مَلِكِ
 غَرِ الدِّينِ اِنْ خَدَشْتَ بِنَجَائِ اَمْرٍ دَارِ نِيْكَ حَضْرَةِ الْقَنَاسِ كَرَاكَ وَدَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ
 دَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ وَدَرِجُونِ كَرَاكَ وَدَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ
 وَبِيْكَ كَرَاكَ اَسَافَةُ لَمْعِيْ اَوِيْ اَبْرِغِضَادِ رَشْدِ بِيْ خِيَالِ اَسْتَهْ دَرِجُونِ نَظَرِيْ غَيْرُهُ يَأْوِيهِ نَوْرُ
 جِهْرَةً حَضَانَتِ قَنَامِ دَاشْتِ وَلَوْ دَرِجُونِ اَمْرٍ وَوَفَصِلِ وَخَدَشْتَ سَمِيْ بِنَجَائِ اَمْرٍ دَارِ

وحوالی بقدر خود را هم خندقی فرمود ساختن بجهل که عرض آن جناب که بزور قیاس و حدیث
 کرد و شصت هزار مرد لشکری در قلم عرض آمدند و چون بحضرات موضع و کثرت اجناس
 منظر شد و آلاء مال قرار نصیب و توفیق پیش گرفت و عقد های بکفت و عطا ی لشکر
 قتلخوار جده و قرضات ایشان قتلها می نمود و دوز بروز توکل و بند و استقلال و توفیق
 بملای اقبال تضاعف می پذیرفت **و در کوصار شدن بعضی احوال مولویه** و الذمه
 بعلی بن سناخا اینها لا تخرج الا من هذا الباب بعد ما که کار خود و شکست و
 ایام بوجود عدل که خلیفه الله عهد است مکتفی بارشاه جهان در تعظیم شعار شروع مظهر
 امور بدین غیر مبالغه زیاده فرمود و بر شوق عدل و رافت توفیق نموده به تمام کتب جهان تنویر
 بود منوی کشت **بیت** دستار جویله داری و روی جویله زین روی اسلمه الله گویند
 و امر او بقرآن حضرت موافقت از بنی از اب شکستین شدند و حکم بر لیغ شکست هیچ
 ناجیک بکلاه مغول شفلین کرد و بدین غلط در تقویت و غشیت امور شریعت نظام
 زیاده فرمود و ایشان را یا ایها الذین آمنوا لا تأکلوا الرزقا اضعافا مضاعفة حکم بر لیغ
 بجواب ممالک روان کرد تا بجا احوال ناگهان حضرت را و صاف خلایق که از چند سال ازین
 معاملات کرده اند و قبایله دین و وثایق گرفته است تکلف و تحقیق کنند و رسالی کاسیب
 معاملات داده و از زده مقر و از ندان و از آن که بختی غری پیش از اب بخار مانده باشد
 استرا که کرده با وجع زانند **و بعضی احوال الله الیغ و حکم الزیوا** بعضی بسیار ندوزمت او را
 از تحمل اطفال المؤمنین علی النفس فقال **و ان کان شفاک** مبرازانند و احواله هین
 ایها الزیاب معاملات که عزامت کشن بر خود شدند و وثایق زانوی ظلم و ظلم و وجع
 چون خرقه صوفیان در وجد و خاله بار کردند و گفتند **مطلع** سه ماهه زیانهاست از این

سود را باز در سدها و سبعاثر بر لیغ بقطع کلی بر اینها توافقت شد و اینها هر دو از
 سبعاثر واحد است و تفاوت در همن سناکن و اجاره خوانیت و مقدار سکنی و مستغنی
 احتیاط میکردند و گویا که از اصل هانت حسب میل میکنند و مستغنی از دلالت مال
 وضع میدرفت و تفاوت است و از اصل هانت میکنند و اتفاق می افتاد که مستغنی و سبعاثر را بر
 مقروض و مویر بیرون از آراء و تست و جوهر ثابت میشد و در بیع اجناس مختلف همچنین
 خسان آغا و غنادند و تفاوتها مانع کنند از بیایب را که در وثوقه آنکست نام بودند
مضاع مؤلفه طاق الهلال یشار الیه و در مضاحت **مضاع** آنکست کوش علی غلام
 کشند و اتحاد و تحال الحوادث ای ایضا فاعل لغو و رجاء لاجد در طلب چیزی که
 منفصله مالی را که در پیش کرده و کوه صریح ووض را از هر خاک ریزن فانی بر خالتیر
 افشانی **مؤلفه** هستی که بخوبی نیست یکدم آن هست بود بر تر که هر جزا لای فی کتاب
 کنی از کدورت و قال ضافی و از تحت ملال بخاف تا از ابله که تو بد و غمی خلد بر خاند
مضاع همانی کاند و هر دو که بنیاد شایبانی اللهم دینا العروج الی ذروت العالم
 الحق لله الالهونیه و بعددنا عن حجة الباطل و ان خافوا الناسونیه **موضوع**
تذیب و کر بعد از وقوع خالک نور و زلیع اعلی سائید که در خدمت شهرزاده
 طایب و کوی از بجا هیل مثل سنان از روی نظر و قال بل از سبعاثر و احوال غیر و کرد
 که با جمل روز و یکرا و خان باشد بدین القاهر و لیس با تدرون و از ایا فخر و باز در ک
 برین مواطات اساسی آنکست خالی بر کنش ایشان بر لیغ صادر شد و شهرزاده و وجوب این
 و اینا فان که در آن مجلس این سخن شنوده اند با بجا هیل اله بر نفس خود و دیگران که در صفت
 نفس و ضعیف خاطر توقع آهنا و غیثات و افساء و کرامات میداشت بیاسار سائیدند

بیت درون قیاسی کما نیست **بیت** بدین برده اند و توراوه نیست و قد شمس بقدم
 فوق دویه و صار کیمیا کلامه کلامه و العلم لله العلم العلم ان کما اطلنا قایل
 قائل و قابل قائل و چندین اشخاص شد **مطلع** و در کلام **مطلع** ای هو شمس انما
 روزگار اگر ندید ای بین و اگر دیدن بخوان **بیت** طشت است این سپهر و زین خانه و
 کر علم و طشت خانه نشان ای بنیان **بیت** است بکوار زین و طلق و بل سفیدست
 ز رنگار و ز شتاب ز دمان هم درین نزدیک یوشاک طافه امرا صدالین صاحب
 دیوار **بیت** ان خداوند که جنل که توان گفتن و ز کوفت ز داند گفتن و ز
 مقبوض کردن و عملت فخر فانی و انکار از امر و بزرگ نورین و نوین و غلغله نوین و غلا
 زان و بدنگ سخن دان بنکات لسان و فصاحت بیان در عرض جوابی که لیکن زان
 جرین و مغالطه درین عهدهایون کما و یقین بود و نسبت تکوین و تعبیه چندین احوال
 در نظارش فیاد شاه عالم مشکوف الفناج کشیده این غریبه قضا و امانی بودن امور و یوا
 فائز نیافت و تشریح کفایت و درایت و تدبیر نایب عقل قول بهوستی **مؤلفه**
 اذ ان قد لا لله المناج و الکروه و المناج و المناج مع القول للعقول قال لقضاء لا
 بده ندیر العقل و ان زمان انا بنا احد لا یظن الیه بالاشفاق بیرون کویا و وزیر
 شنبه **بیت** دوم در بیان سال از حکم و ریع قلغ شاه نوین بدست خود او را بیاسا رسانید
 و رخت قامت بنزل در میان جهان کشیده و ذلک فی القابل همورینه و شیخ و شیخین و
 سیمانه **شعر** و دت صنا و الیه حیوئه فکانه من دشرها مشهور خون او که کفوه
 جوشن مکریت و مخاف و طلاق و رونق و جود و سنا و دت و صفای سلیل ثنات و دنا و
 چون آب روی هنر و وفار خاک ریخته شده و زان نشانین سخن عقد ثنایا **بیت**

کل بی شمع با صباش بپای این بود کاغانه حاصل جبهه الجمار این بود **شکست** صبا بکل
 کز راحت دل نارا چون که حاصل ایام این بود از باب حاجات و کار افتادگان دهر در
 آفات که در سوانح نجات با اعتماد وجود و رافت او بدین مثل بدین آیات میگردند **شعر**
 اِذَا مَا لَقِنَا أَحْمَدَ بْنَ مُحَمَّدٍ وَأَحْمَدَ لِلَّهِ الْمُبْرَجِ فَأَرْجُ نَفْقَتَنَا لَدَيْهِ الَّذِي فِي مَنُونِنَا
 وَلَمْ يَنْكُحْ فِي النُّفُوسِ الْحَرَجِ نَبْعُ نَجَاتٍ وَخُصُوفُ فُتُوحَاتِ مَالٍ وَأَسَافِي نَالٍ يَدُ
 وَبَرِّ لِي فِي نَالِ الْأَوْنِ وَصِدْقِ نَبَا غَايِدِ **شعر** كَانَ لَمْ يَكُنْ عَمِّي سَوَاكَ وَلَمْ يَكُنْ عَلَى أَحَدٍ إِلَّا
 عَلَيْكَ السَّالَاحُ لَوْ حَسَنَتْ فَيَا لَمْ يَكُنْ وَكَرَّمَا لَقَدْ حَسَنَتْ مِنْ قَبْلِ فَيَا لَمْ يَكُنْ دَرِينِ
 خَالِ إِيْنِ كَلِمَاتِ مَنُظُومٍ وَكُوهِرَ لَكَ أَزْدِينِ كُلِّكَ شُورُكَشْتِ **شعر** لَقَدْ خَلَقْتَ الْأَنْبِيَاءَ
 بِجَمِيٍّ بِالْجَبْرِ وَبَزَادَ شَوْقِي كَلِمَاتٍ وَمَعْنَى نَجِيٍّ نَزَلَ حَزَنِي مَدَّحَلَتْ مَوْعِدًا وَ
 يَرْجُلُ جَبِيٍّ مَدَّحَلَتْ إِلَى الْقَبْرِ نَوِيٍّ كُلِّكَ لَابٍ وَمَطْصَدٌ حَقِيقَةٌ وَسَوَاكَ ذَا الْقَلْبِ الْكَلْبِ
 يَا صَدِّيقَ سَفَاكَ إِلَهَ الْعَرْشِ مِنْ صَوْبِ دَجَمٍ يَنْسِكِبُ وَيَلُوقُ وَيَنْفَعُ قَطْرِ بَرَادٍ قَطْرِ
 الَّذِي أَحْمَدُ كَرِيْمًا لِلَّهِ قَطِبُ جَهَانَ جَهَانَ الْقُبُورِ فَرِيدٌ عَصْرُ لَيْكِنْ دَرِغَمَاتِ أَقْوَامِ
 الْمَلَائِكَةِ هَمٌّ وَدُرُوكِشْتِ بَعْدَ زَيْدِ مَاهِبَانِ دَارِ وَفَانِ كُنْتَ سَاكِنًا الدُّنْيَا رَاحِلًا أَفْقَاسُهُ
 رَوَاجِلُ وَأَيَّامُهُ رَاحِلُ دَرِينِ مَقَامِ يَاهُ مَلَأْتَ ذِكْرِي بِثَنَائِي دُرُوكَارِ وَزَامَةُ رُكَا رَاجِدِ
 بَيْتِ رَاخِطِ خَامِدِ مَلَاكَوْفَتَا مَطَالِغَانِ زَارُوشَنِ شُودِ كَعَاوُتِ سَهْمَزِي هَرْجُونِ لَوْ
 بَانِ سَنَاءِ رَجَائِحِ اسْتِ وَخَرُوكَارِ جُونِ عَمْدِ خَوَانِ وَدَرِغَمَاتِ شَعْرِ نَارِ جِ **شعر**
 ای خالصت از حاصل این روزگار هیچ **شعر** از روزگار هیچ توقع مذار هیچ
 که هیچ برقرار نماند عجیب مذار **شعر** بر هیچ هیچ خال نکیر و قرار **شعر**
 از هر چه مناسبات مراد **شعر** و قُلْ لَمْ دیدی و بودی و فلک که آن شمشیر **شعر**

[illegible]

هَؤُلَاءِ ابْنَانِ الْحَبِيبِ الْعَلِيِّ وَعِنْدَهُمَا رُوحُ الْمَكَارِئِ بِدَلِيلِ قَوْلِهِ يَا هَؤُلَاءِ
 بِصَاحِبِ دِيْوَانِ بَاقَرِ سُوْدٍ فَنَاكَ لِقَاءُ الْعَدْلِ عَقْلُ شَخْصٍ وَهَذَا كَمَا نَوْنُ الْهَالِكِ
 مُخَيَّدٌ رُسُومُ شِعَارِ الدِّينِ مِنْهُ يُجَلُّ وَخَدْعُ عَدُوِّ الْمَلِكِ مِنْ ذَا سُوْرَدٍ
 وَتَمِنْ جِلْبِهِ فَتَقِيْسُ قِيْسُ طَائِفٍ وَتَمِنْ جُودِ فَا فِي الدَّهْرِ يُجَلُّ مَعْبَدٌ فَلَمْ يُجَلِّ مِنْ شِكْرِ
 لَهُ مِنْ لَهُ فَمَنْ وَلَمْ يُجَلِّ مِنْ نَصْرِ لَهُ مِنْ لَهُ يَدِيْ اَعَزَّ لَهُ فِي دَوْلَةِ الْعَرَاءِ نَصْرُهُمَا وَادَامَ
 لِقَاءُ الْعَرَاءِ الْقَسَاوِ عَصْرُهُمَا مَوْضُودٌ وَجِهَانِ قَرْنُوتِ بَنِي نُوْرٍ وَكَوْنُوتِ
 حَقُوْقِ هَرَاكِدِ بِيكَا نِ اسْتِغَاثَةِ سِيْوَسْتِ نَشُوْلِيْنِ نَانْدِكُ دُرُشْكُنْ كَاكُلْ تَرْكَانِ وَفَتْنِ
 بِرِغْوَا سَتَا لَا اَزْمَانِ شَسْتِ طَرْثَانِ دَلِكْرَا فِي دَرْزَلِجِ سَاغُوْدِيْدِ وَبِيْنِ الدَّ
 فَرِيَا دَا زَسِيْتِ خِيَاكِ وَبِيْنِ نَايِ شِيْنِيْدِنْدِ فَحَسْبُ خِيَا نِيْنِ زَا دَرْصَاةَ ظَاهِرِ مَخْدُوْمَا
 قَضَا نَدَا سَكْرَهِيْ خَاكِيْ بَعْضِيْ خَائِلِ وَذَاوِيْ عُمَةِ اَزْ شَمَائِلِ حَضَرِ قِيْشَانِ نَوَانْدِ بُوْدِ
 وَازْ اَجَلْهُ اِيْنِ دَوَقَصِيْدِنَا بِرِغْوَا اِيْرَادُ كُوْدَا مَدِيْ كِيْ مَذْهَبِ بَقْلَانْدِيْدِ مَحْ وَبَطِيْبِ
 بِنَوَاخِ نِيْنَا عُدُوْمِ اعْظَمُ صَا حِيْبَرَانِ غَالِمِ رَشِيْدِ الدَّوْلَةِ وَالدِّينِ عَزَّةَ اَضَا رَا كِه
 مَنَادُوْا فَا نِيْ صَالِحِ مَمْلَكَتِ وَمَنَاظِرِيْتِ سِلْسِلَةِ سُلْطَانِيْتِ بَرَايِ غِيْبِ نَمَايِ وَفَكْرِيْنِ
 كُتَايِ لَوْ مَقْصُوْرَا سَتِ وَدَرْ بِيْكُ حَضَرِ قَوْلِ بِيْضَا وَفَعْلِ بِيْ خَطْلِ وَذَايِ صَوَابِ اِيْنِ
 وَانْدِيْشِهْ دُوْرِ نِيْشِ جَمْعِ اَعْمَادِ وَوَقْعِ وَشُوْقِ نَمَايَا فِتْ وَفِي الْاَمْرِ اَعْمَدِ وَنَصْرِ فَرِيْدِ
 مَلِكِ وَفَا لَوْ نَصْبِ كَاتِبِ وَنَا بِيْ دَرْ بَايِلِسْمِ كُتَايِ تَوْفِيْرَاتِ خَزَانَةِ وَضَبْطِ اَمْوَالِ دِيْوَانِ
 وَتَسْقِ صَالِحِ مَلِكِ عَقْدِ حِيْرِيْتِ بَرَكْتِ عَطَارِ دَانَا خَاتِ وَبَرَكِيَا تِ اَمْوَالِ اَزْمَانِ
 وَخِلَاجِ وَتَجْوِيْرِيْتِيْنِ وَامَلَاكِيْ بَا دَرْ شَا هُوْرَقِيْتِ وَرَا سَمِ اِنْشَا لَوْ طَوَاعِيْتِ وَنُزِيْلِيَاتِ
 وَسَاخِنِ مَهْمَاتِ وَاسْتِكْشَارِ غَارَاتِ وَتَقَرُّرِ اَبْوَاكَاتِ وَدَرْفُضِ تَقْوِيْدِ وَهَمُوْدِ وَادَا مَنَاخِ

مشروط بر آنکه موعود دستور بی مطلق برداخت و تصرف آن دستور مبارک رقم که
 مختص آن دستور مبارک قدماست باطراف ممالک فرستاد **مؤلفه** **و القصید هله**
 این زند بعلی جان ممالک ازای تو آلاسه دوران ممالک و دین ممالک بر روی طبع
 اچشم بآن دور و دوران ممالک مشاطه کک تو بیست چنین بود روی جهان زلف پشاد
 از نغمه اخلاق تو بی قوت نای دردی شکند غمخیزان ممالک ازای تو در عهد
 آشفته کی نیست جز در شکن کامل **ممالک** شد منظم احوال جهان از عهد علات
 در و لاله سلطان جهان خان ممالک طبع تو بدید بچ برون بر دگر بها از شش جهت
 عالم و ارکان ممالک سنو تو گردون قلم از دست بینداخت نازی تو عهد مضابط دیوان
 بر نام ما اقبال کند منشی تقدیر القاب از یور عنوان ممالک جز قاف بر عزم تو بچوگان
 کن کوی تبر است و میدان ممالک خورشید که او خازن خاست نیارد یک
 کوه چون نیغ تو از کان ممالک چون ذهاب سر کک تو خرد کفت
 لیت مکر چشمه حوان ممالک چون نیغ تو از خون عدو رخ بر آمد گتم مکر لیت پیش
ممالک بی عون غیرت نکند حکم و ایشا عقلی که بود مالک فرمان ممالک
 در روز سمار پش از نعل غیت در کوش کشد قصر و خاقان **ممالک**
 کلزار معالیت زدی ماه مصوناد **ممالک** طبع است ثنا خوان ممالک
 و دیگر قصید مشتمل بر صفات مجلس این در و عمار دولت مخدوم جهانیان و وزیر جهانیا
 سعدی و روزارت صاحب سلطان نشان آصف غیر سلیمان امکان سعد الدینا و الله
 خلد الله جلالة و عظماء و علی ابن جلالة که ناظک بی سر پای ایشا خدمت زار خا
 دنیا طغرل پاشا است بدین حسن بیعت و عین تقیت و اناره دای و صابره فکر و خجالت عقل

باد

و افاضت عدل و اخلاق فاضله و اطاف شامله و اعراق ظاهره و مكارم ظاهره و كمال
 و مجوی و در طریش خوی و ذیر در صد رفیع و زاروت نشست و هیچ تاب مثل دکم
 نیات نشد بخت انباط یافته **ملفله** دانه را کف می جوایند باد در گوش تو نوازش چو ک
 در مجلس بهر شکوهت بوفت بزم مه بر مثال جامه کوکبیا باد شاقیت کلر خو کلر
 بار خورشید از شرم غار رخ کلر کلر یابد مطرب فلک کیم اگر زهر دم زند
 بالطف و طبع او ز خجالت مناب باد شاهد من بر یکد بود با الطافش رخا
 فرق آتش و در دست یابد از جرعد ز شاقی بزم تو در صبح این بقله خیمه عن طراب **باد**
 بی منت جناح جو در شب کی صبح از دست ساقیان افق آفتاب **باد**
 در حضرت که هست خواهر شاد فضل الفاظ مدح خوان تو در خوشایند
 از نای صائب تو که مغار عدل است بنیاد ظلم و فتنه بجلی خراب **باد**
 نیفت که هر یکا که رو به سرخ رو بود هم از رقاب دشمن تو در رقاب باد بخت که هست
 باید کرد کار بر هر چه نای و عزیزی کامیاب باد کرو و کار دست زینت بر کشد
 بردست او زانه همیشه خضای باد هر دو که نیست بر خطمه زنه باد **باد** سر چون زلت بکول همه **باد**
 در نیک و بد که نیک باشد شایع است بخت و زل جو بخت عذوق عذاب **باد** ناهست کار
 جرح شتاب و در نیک بهر روز که عیش تو او در شتاب باد روز شب همیشه زلساب **باد**
 خیر چون شمع حال وجود و شتاب باد دایم دایم و دایم تو سحاب بود دایم دایم و دایم تو سحاب **باد**
فکری بعضی بخاری حواله فار بر خصوصاً و اما لک عسوما
 چون از حکم رابع برای جمع محاسبات بنا لک و شقوق جمع و لخص فذلک **ملفله**
 و ان الذی فی المقنع صائب و لیس له سوا البوی فذلک ملوک اطراف زانوا و ابانوا

افعال و مکاتبات و حج و زیارت احضار فرمودند و دفع و استکشاف حساب نمودند و
 استیفاف در آخر شهریور سنه سبع و شصین و ستمایه هلالی استحضار ملاک اسلام حال الدین
 رفت بیندگی حضرت نذر فحبت هر چند کمال غاطفت و سیر غامیثی بادشاه روفی
 بر حسب مهور مشاهده افتاد اما مزاج امر از عظمه و ارکان حضرت بر وی تغییر شد بود
 چون در دیوان اعلی آلاء الله تعالی نخست محاسبه و سئاله و عرض مؤثره و بر طاعت
 بویاطه مخالفت توکلان و سعائیر بعضی ثوابی که بروفق قول مؤلف هتکله رسانند
شعر کناساقی الايام فی کمال مطلب و ذکر فی کمال دهر کل شکر آید صفت داشتند
 و بیهات فاضل که واجب داشت حکم نافت شد که از مقاطعه و سئاله سبع و ثمان
 خراج شهاب که بجری فرمودند بعلت آنکه صاحب دیوان صدق الدین که الله جل و
 الرحمة و الرضوان و اذ علیه شایب الرجح و الغفران یا او مواضع ساخته بودند
 استحقاق حجت داده و از ارجات مقرری نه موقوف فرمودند **شعر** بلوت اخله هکذا ان
 و لکه از بزم و قیاقون فکر من خلیل و نقیایه فکان و کان و لا تسکن و بر جمع مقام
 منافع مستلزه که در جناحه در منزل جوق با صد و چهارده تومان زرب و نقره کشیدند
 و در بندک حضرت سرفه رضایه **شعر** لایا و اشان فرمود و حکم شد که بی تقدیر و تعریف
 مان شطط که دین الدنایه دست و زیان بوی زنمان چند تومان از او موجود و
 بر حسب خاله اذ اکر و بکرات در بار استیفاف حساب که عبان عن جمیع شرفه کماله
 و قریب بلوغه دارم آنست و اغاده نظری در جمع و خرج از بندک حضرت القمار رفت
 تا از ارجات مقرری از حاکم بر اربع و سئال بار با استحقاق رسانید بود از وی
 باقی خط کرد و بعد از اقامه و سئاله در اردو و وقوع از ارجات بنی تنی پون از ارجه

اینجور و تقاضای صدقه و شاد رخ و نیاز با دارا سازند و مال خزانه را بقسط مقسوم در سال
 معلوم و فیصله ایام روز و قضا و طلا و جواهر و نفوس ظلمت علیه ثواب بخزانة دارند و شقایق طلا
 مساوی چهار دینار و آنچه و هر شقایق طلعم موازی دیناری و تعیین ضرب این بقدر و نیاز
 ممالک الحاقی تحت عموم ریافت و حکم شد تا عیار اصناف بقواد از زو نفوس و کیمیا نخل
 متداول و آنچه است بدون نسبت معین و مقرر ذکر دانید در معاملات جاری باشد و
 صرف و بیادله خیال زیاد و نقصان بدان ندهند و ثواب بکوشه از جین و لایک
 مقاطعه کرده اند اعمال را زود و رحمت زیادت خطاب بقدیمه و شیعه را دعا بکنند
 بعد از که در درو یکی از اشراف نزدیک با ان باب شهرت و ثروة بکماله و ضمان مال و حاکم
 دارا و نیاز از اضراف و تصرف یافتند و بدین حکومت مشروط بدین شرائط که اگر بحسب احوال
 موجود بودی هیچ صاحب فطنت عاقبت اندیش نباشد و ملتزم بشود و ادا نشدنی بغض و
 افرازدند و بعضی خاقان و االثقات نمود **باب** چون غرض از است غم زور و زور
 چون قرقه هست و ممال وصل این بر امان و باسقا فی ملک از حکم و بیاض و اذ و نیاز
 مقرر گشت و هر چند وجوهات مقاطعه در بخاطر اصحاب ابوک بموجب التوت بکمال
 شد بود و مضارف معین گشت و حکام را از تغییر و تبدیل جمع و تریخ و تصدیق بر وفات
 و تحریک بکتابات فراغت داده ملک معظم شرفا الذين بخصال الملک بمنافی براه ملکی
 و حکومت معین گشت تا آنکه دارا و دارا مقاطعان برو عا یا استی و دو بغلیل و کیه و ممال
 نیاز و بحقیقت در مدت این سه سال که زمان مقاطعه ابوکات بود مباشرت بوجوهی نو که
 صوت نفی و معنی اثبات در آفرین و در قریه بطریق طرد و کس شاهد افتاد **الاجرم الوعد**
 خود زبان ملک بخواهند جواب شرح آن والله اعلم بالصواب و الیه مرجع الامار

الحال ملوک مصر وصادق بامدادان بامنیاق ابن اقبال

در شهر سنه شصین و ستم از ملک منصور بن یاقوت قلاوون المعروف النبی داعی حق را
مولف لیتک لیتک یا من حکم حکم کنه بریا من رضوان خراید و من مملکت او شدن
 سال بود **مولف** و ما قال ذوالالباب المصطفی فی ما حینهم فقد عد بالقبیله
 ملکنا شرف و هو لا شرف فساو لنبأ و الادعای جماعه و بحاجه و ادب **شعر** فقی لا یخیر
 الزاد الامن النبی و لا الکفر الا من یقی و سیوف جون صاحب دوله و یخیر بود بر
 سلطنت ممکن شد و در صدی غنائق ایالت و انار را ی و د قوت آمار ی نو که و ما ان نا
 انعام ایام منظرها شد و هم در اقبال تقلید سلطنت همت نامی ذیل از منظرها
 ذیل از منظرها فیک حروف ساخت و در کمان و مناه منظرها کرد و بدین کمان غبار را
 الی انار و دین کرد و اولی که لکنه و لکنه و لکنه و لکنه و لکنه و لکنه و لکنه و لکنه
 ساخت و بر کمان شهر ی بنافر بود و از منظرها موسوم کرد و ساکن اهل اسلام گشت و امر و
 انجمنه بنابر حصن حرم و یخیر از دزد **بیت** در باغ هزار کل بود و لیکن از شور او کل
 بود و یحیی است جون بمغایح توفیق و درین فتوح مفتوح گشت مفتوحه فاعلم ان سعادت
 را با خلاص عزم استخوانی عکرم بود و آن معقل رفیع و موطنی منیع و قلعه عذرا و محضه ای از
 حصن معتاد بود و زیاده و دیت هر کس انجمنه و ان ساطه و دراز باز مستودع خزائن
 غار و از کماند جرج و دوست بر دیالی سلم و طراز بناهاست سکان بدین حق علم **شعر**
 لکنه بنخله من یخیر بنیع بر الظرف و هو کل رنا اصله تحت الثری و سماؤه
 الی الخ و ق لا یزال طویل ینال سائر در قرآن بحرفی یان زلسی و نیمه ذکر بخانه ساحل
 رابع و در پیش آن خندقی عمیق غار و هم در غار آن غافش شدی برین زیاده و یخیر

منجر برافراشته و در فازه را در پی از شبانک آهن مقدار سه هزار من چنانکه بر سوال منجر
 طيور بطلمات جزا لثقل بر می کشیدند و کفناشته ملک اشرفی اندر نیکی کردند
 که اگر ایحان بر اینواچ اجاز بشوی گرفت **تَكَادُ التُّمَاتُ يَفْقُرْنَ مِنْهُ وَتُنْشَقُ الْأَرْضُ وَتُجْرُ**
الْحِبَالُ مِمَّا از انجمله سنده هزار و مالک خاص بودند که ایحان که از بیم کشتاد پیر ایشان
 نماند و فلک چون سبیل لرزان بود و از کوار و دستان ایشان شهاب بیخود کفاران و
 جناب قول خول و اغراف اعراب بولاد هم برق نژاد که در فراغت ببارق و باد ساقبت
 جشند و در سخامت با کرم کردن افزای میگردان عین و دینار روان چون نزدیک عک
 رسیدند آن ملاعین ملاعین الزمان سواد هم و خرقا کجا و الحیا کعباده هم باخوت و غنای
 و غرقت فاروقی ساط الله علیهم ریح عادی و ضاعف نمود و خشفه فاروق و هلاکت
 ترو و از سر استحقاق طرد و از استنهایت و مر از زبان را مصدق فاروق از دست فدرت ساختند
 و محض حصین که بخاری السعلا سکندری سوجا و ثبوت و نخوت من الحیا الیوم
 صفت داشت بناهید و بر رفع دعا جالبق و نصیر غما و نجایق و در شق ناولک و بلاز که و جرج
 دور بر تاب و فذف قوار بر نطق و آتش بر تاب و نجیب و بر تاب شدند و روزها ماندند و
 محاربه را و شکرد و بودند دل بر سر که خوش کرده ناکام و روزی در افتاد محاربه آن منابر
 اسیری دان مسلمانان که در حبس اندام داشتند معوض نیک در بخوت نهاد بر تاب کردند و غنای
 در رضای هوا بود که انصاف او کماله من المؤمنین الذی کشت بعد از آن ملک اشرفی دان است
 آن خاله و وقوف را استخفاف و جبار را ایشان نان حقا نظایا دعوتیت دین افرود شد
 بمو کفادت آیمان و شناده مواثیق نیک حبست که نالک عک بر نایا و فاند مد و ناب بیغ آفرود
 ایشان زندستان بخار به بولای و شایر کشیدند و نادر بر حکم فرمودند انجازات باروستان

صَحَّ بِصَفَاحِ حَوْلِهِ شَرَفٌ مِنَ الرِّفَاحِ وَأَبْرَأُ مِنْ أَلِيَابٍ كَأَنَّمَا كُلُّ رَجُلٍ حَوْلَهُ فَلَكَ
مِنْ أَلْمَانِ جَوْجِي رَمَى الْأَرْضَ الثَّيِّبَ فَعَاكَلَهَا حُجُورُهُ وَبِهِ يَتَدَمَّعُهَا عَقْبَانُ قَبْلَهُ لَا لِمَالِكَ وَالْثَّيِّبُ
أَبْتَأُ إِلَى ذِي الْأَعْيُنِ مِنْ أَيْمٍ يَدْعُونَ رَبَّ الْعَلِيِّ جَانِبِي كَمَا رَمَاهُ وَمَا هَابَهُ كَمَا مَلَأَهُ
خَمُّ الْجَوْنِ وَلَمْ يَطْفُرْ وَلَوْ رَيْبٌ لَرَأَيْتُ بِهِ مَلَكًا فَإِنَّا نَأْتِيهِ نَالُ الذِّمَّةِ لَمْ يَنْتَلِهَا نَارُ الْخَبِيبِ
كَوَرَقِ هَيْبَةٍ إِلَّا الذِّمَّةُ بَعْدَتْ لِلْعَيْنِ غَمَامُوكَ الْخَيْرُ وَالْعَرَبُ فَاجْتَبَتْ وَفِي تَحْيِينِ نَائِلَةٍ
مَائِنٍ خَطَرُهَا لَوْ مَطْرِبٌ جَيْشٌ مِنَ الذِّمَّةِ تُرْجِي عَيْنَهُمْ غَارُوَهُمْ حُوبٌ مِنَ الذِّمَّةِ
خَاضُوا إِلَهَا الْأَرْضِ الْخَيْرُ فَالْثَّيِّبُ الْأَرْضُ خُطْلُفَانِي فِي الْمَالِ وَالْقَبْضِ ذُمُّهَا قَامَ رَبُّكَ بِهَا فَمَهْمُ
فِي ذِي الْأَفْقِ رَجَاعُهُ قَلْبُ لَمْ يَكُنْهَا فَخَلَّ الرِّفَاحُ بِهَا مِنْ فَلَكَ تَقْوَى وَكَفَّ تَنْزِيلُ
أَوَّلِهَا مَا هَلْ يَدْفَعُ وَقَدْ بَوَّأَ عَنْهَا نَاجِيَهُمْ فِي أَوَّلِهَا بِأَيُّوعَ عَكَّةَ فَلَا تَدِيَتْ مَا سَبَقَتْ
بِالْفَتْوحِ مَا قَدْ خُطِفَ الْكُتُبُ لِيَرْلِغَ الْخَطُّ بِمَلَاكِيهَا عَنِّي تَقْوَى بِالْعَرَبِ وَالْعَرَبُ
كَانَتْ تَقْنِي أَيْلَا لَمْ يَنْعَنْ أَمْرُ الْمُحَمَّدِ اللَّهِ شَامِدَاكَ عَنْ كَيْتٍ وَاطَّلَعَ اللَّهُ خُسْنَ الْقُرْآنِ قَائِدُهُ
طَلَاغِ الْفَتْحِ بَيْنَ الثَّيِّبِ وَالْقَبْضِ وَأَشْرَفَ أَحْطَى الْمَادِي الدِّشْرُ عَلَى مَا لَسَا لَمْ يَكُنْ السُّلْطَانُ مِنْ
وَسَارِقِ الْأَرْضِ وَنَالِجِ عَمْدَةٍ فَالْتَزِمَ رَسِيدُ الْبَيْتِ فِي حَرْبٍ وَغَضَاتِ الْبَيْتِ فِي عَمَلِ الْبَيْتِ قَامَا
أَبْنُ مِنَ الْبَيْتِ الْأَوَّلِ وَالْقَبْضِ وَغَضَاتِ الْبَيْتِ فِي دَرْجِ الْبَيْتِ كَمَا شَاطَنَ تَقْوَى إِلَى قَلْبِ
تَوْفَقَ وَهِيَ تَوْفَقُ مِنْ تَوْفِقِهِمْ فَزَادَهَا الرِّفَاحُ فِي الْأَفْقِ وَالْقَبْضُ أَحْمَرُ إِلَى الْخَيْرِ مِنْ مَدَامِ
فَرَاخِ كَالرَّاحِ إِذْ قَدَّاهُ كَالْحَبِيبِ وَذَابَ مِنْ حُرْمَاتِهِمْ حُدُودَهُمْ وَقَدَّاهُ بِدَعْرِ الْيَاكُورِ
جَلَّتْ فَطَطَتْ فَهِيَ قَوَاضِيهَا فَلَا وَعَفَتْ لِحَاوِيهَا عَنِ السَّابِ كَمَا أَرَزَتْ تَجَلَّالًا كَالْطَرَفِ وَقَدْ
حَوَّاهُ قَدَّاهُ كَالْتَزَلُّ لِلْحَرْبِ كَأَنَّهُ سَيَّانُ الرِّيحِ يَطْلِبُهُ رَجْعُ هَوَاؤُهُ وَكَيْسَ الذِّمَّةِ
بُشْرَا لِمَالِكِ الدُّنْيَا عَدَدَتْ نَالِكًا لِمَالِكِ الدُّنْيَا مَعْلَعَةً عَلَى الرِّبِّ اعْتَصَبَتْ عَيْنَا دَعِي سِيَادَتِهِمْ

فبدأت رضى في ذلك الغضب. ما بعد ذلك اولات عركتها لداك شئ لا يرد على غضب.
 فانهض الى الارض الذي لا يجرها منك اليك فطعمها الغضب وقد دعت وفي في الغضب.
 صبر الملوكة فلم تسمع ولا تحب كنهها يا صالح الدين فبقيا بان طين صالح الدين لم يحجب.
 اسكت فيها كاسات وناوهم من قبل انرا زهايم لولا الغضب لو دقت سار صالح الدين.
 من ذلك طواه الله في الغضب وغضها بالاساحين التي دقت اما اسرارها في محفل محجب.
 فوجها بجحود كاسيل على انا لها بين آجال من الغضب مرفوعة بصلواتها فاعلمت.
 ليعزموا لكرتها كل غضب فعدت فغضها بالزحف فطربت رعبا وهوت بخدتها الى الله.
 وغنت البض في الامانة فارتفعت اربابها اليك منها مع الله ولطفت الدم الاسرار فاجمعت.
 طيبا ولو لا ذناه القوم لو طيب فبرزة كل خوف كاعين رت طما الزورن فقد شقت بالاطرب.
 باتت فقد جاورنا بالانفدت طوع الهدى في يد جوارها الجب طاربع اليك انك فاعلم.
 فاستعلمت فارتطقت ولم يغب وأمرهم ولكن السيوف لكي لا يلبس احد منهم الى الحرب.
 ومالنا النار في ارجائها وعلت فاطفات ما بعد والدين من كبر.
 اخوت اباهيب تلك البروج فقد كانت تعلينها حكمة الخطب.
 واقلة اليهم من من يجر من لقام من قلوب بالويل والحرب وقتت الغيرة العظمى وقد دعت.
 شجع صوب الاحصاء ولا غضب اخنار فان كل منهما جمعت صلبة الكثرة لا انشا في الغضب.
 لما دلت اخنها بالاسر قد جرية كان الحار طما اعرف من الحرب او لم يكن لو نطمع بها.
 طرا الى اوله السن الغضب فاشاع طاك ملكا الربا باندت لك السعادة ملك الجوار فارتفع.
 من كان سبدا عكاص وصورها فالضرب في القدير من جلب سمالك الملك حتى ان منته.
 على الترافد مدودة الطيب فالرجع عز القدير شيئا بكل فتح قدير الفتح من غضب.

وود بها لآيت من احدى وبعين وشمس الخضر قلعه روم وانشاء فلذ شيطان ان يوم
 جاسعا بن عزوين وقاطعا بنى الحسين ربهته ووالى ابن قنوج ساخت قلعه كركيس
 ان ذرعه ملائك شؤند واما زارادغانا ان هرگز برغت مي شودند وزيان حال
 ككن قلعه كودون سكت **شعر** عطيت بافت شايج وناوكت يلى الزيا فاعدا غير قايغ
 بعد از دوماه من تاخير و سكت تحت شير ان سلطان كرم **خبر مصراع** وحيث لم يوفى كرم
 غير ايشان از در قبضه خسار ونا كسيد و الحقا بالخاصين منهم الباقي من جعلها انا كالا
 بين يديها ونا خلتها و مو عطفه للثمن و شغلان فتح نامه كماله في صلاح الدين
 بين نامه الدين اذ بانى حيضه نوشه بود و قلم **وهم فنان** بسم الله الرحمن الرحيم
 اخو خليل بن قلاؤن بعدو حليل الدين الاجل الكبير الامير اخضر احمد بن محمد بنى الرضى الحقا
 ضارب الدين عجل الامة بغير الخواص عضد الملوك والسلطين خصه الله بالبرى الخلق
 الايام في بروجها وقاتلها الا لست تدكرها والقول بان خلاصها والحياء ببحر دها
 وذاك اننا نازلنا قلعه الروم الى ما زفت اليها هم لك لا طرقت غوغها المسالك
 يحبسها من انفس عليها الرحمة والنعيم ويخالها الشاظر اليها شامخ كالقصر كجها فذرات
 كدما الفات وحيث ان بها سوزان اذما الحبال الراسيات فحين اشرقت عليها امواتنا
 المذمومة وجيوشنا المحبونة نطقت حضابنا وتلك صباها وطمها من الميتة ^{هنا} فظفر
 ولبها ولقد كان لهم بين مصالحة فلم يركبوا من البصرين واندر دخل عجايقنا
 التصورة قبل ولبنا فناء مطر اللندين وخطلى عنهم من كان يعرفهم من الشنا وبعبرهم
 وبعين لهم الهلاك بعينه اذ لا احد من الميتة يحرم واذ زين لهم الشيطان اعالمهم
 وبيح في ميدان الصلاة اما لهم فلما تارت الفتنان كخر على عقيبه وذكرا

مِنْهُمْ بَعْضٌ مِنَ النَّاسِ بِدِينِهِ وَأَصْدَرْنَا هَؤُلَاءِ وَقَدْ شَرَفَتْ بِإِعْلَانِنَا الْمَشْرُوعَ بِجَوَاهِرِهَا وَتَحْلِي
 بِالَّذِينَ بِالْحَدِيدِ مَنَاجِيهَا وَأَفْهَمَتْ بِأَعْيُنِهَا الْمَالِكِينَ الرَّؤُوفَ مَفْتَحَةً وَصَحَّتْ لِقَائِهَا
 الْحُرُوفُ خَائِبَةً مَا كَانَتْ لِقَطْرِ الْمَضَرَّةِ مِنْ فَلْيَاخِذًا عَنْ اللَّهِ حُظْمَهُ مِنْ هَذِهِ الْبَشَرِ
 الَّتِي هِيَ مِنَ الْمَنَاجِلِ وَالنَّاسِ الْمُبْتَوِّينَ وَزَادَ الرَّاحِلُ وَلِيْعَالِيكَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِمَا تَعَالَى
 أَنْبَاءُ الْفَتْوحِ وَلِيَعْلَمَنَّ اللَّهُ تَعَالَى قَدْ جَعَلَ سُبُوحًا عَلِيٍّ مِنْ كَهْرُومٍ نَوْجًا كَانَ الْقَلَمُ الْبَيِّنَ
 يَوْمَ السَّبْتِ السَّابِعِ مِنْ شَهْرِ جَادِي الْأَوَّلِ سَنَةِ اُحْدَى وَثَلَاثِينَ وَشَيْخَانِ عَنُقٍ بِالْيَمِينِ طَائِفَهُ
 أَكْثَرُ جَوَانِحِهَا أَنْ ذِيَارَ لَوْثٍ شَرِكًا كُنْ يَا كُشَطُ لَوْثٍ سَلَامًا نَارًا زَادَ بِخَانِكَ
 كَرَامَتِهِ وَمَوَاضِعَ كَهْرُومِهِ بَارِعَ صَوَابِغِ إِيْمَانٍ وَعِبَادَاتٍ كَشَتْ جَوَانِحَ إِيْمَانِهِ قَامَاةً شَهْرٍ
 بِرَجَائِدِهَا مَتَّعَتْ أَوْسَطُورَ سُدُودِهَا زَانَاةً كَوْنًا وَتَارَةً كَوْنًا وَمَعْلُومًا وَمَذْهُورًا كَانَ
 ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ سَطُورًا تَقَارِيضَ تَرْصُوفٍ غَدِيدٍ وَدُرِّ كَرَامَتِهِ وَنِكَاحَاتٍ غَدِيدَةٍ
 فِي هَذِهِ الْمَنَاسِرِ دَوْلَةٍ وَكَدِيرٍ كَالْهَيْبَةِ وَخَلْعِ أَنْوَابِ سَلَامَتٍ وَسُدُورِ بَوَابِ سَقَاةٍ بَهْرٍ
 تَابِعٍ وَشَيْءٍ مُشَارٍ إِلَى دُرِّ نَقْدٍ لِنَقَاقٍ وَنَفَقَةٍ يَدِيدَةٍ بُوْدٍ وَمَلِكٍ شَرَفًا وَدَائِعٍ بِمَقَوَّاتٍ
لَوْلَفَ وَلَكِنْ عَمَّرَ عَمَّرَ النَّفْسَ مِنْ بَنِيهِمْ أَنْكَرَ مَلِكٍ شَرَفًا وَلَوْ أَنَّ صَدَقَ خُلَافَتُهُ بِشَيْءٍ يَدِيدَةٍ
 مِيرٍ وَمَقْدَمِ إِيْمَانٍ لِأَجَلٍ بِكَفَرٍ طَرِيقًا مَتَّعَتْ وَكَفَنَاءَ إِذَا كُنَّا وَشَيْءٌ بُوْدٍ وَفَرَسْتَقُودٍ وَفَرَسْتَقُودٍ
 مَوَاضِعَهُ كَرَامَتِهِ وَنَفَقَةٍ يَدِيدَةٍ بِكَفَرٍ طَرِيقًا مَتَّعَتْ وَكَفَنَاءَ إِذَا كُنَّا وَشَيْءٌ بُوْدٍ وَفَرَسْتَقُودٍ وَفَرَسْتَقُودٍ
 زُوْدٍ فَطَامَ دِيَارِي بِمَرِخَةٍ فِي بَعْضِهَا وَفَاءَ كَرَامَتِهِ وَغَلَامَانِ بِكَفَرٍ طَرِيقًا مَتَّعَتْ وَكَفَنَاءَ إِذَا كُنَّا
 كَرَامَتِهِ بِرُوحَانِهِ بِطَاعَتِهِ لِيَكُنْ أَشْغَالُهَا شَرَفًا وَنَفَقَةٍ يَدِيدَةٍ بِكَفَرٍ طَرِيقًا مَتَّعَتْ وَكَفَنَاءَ إِذَا كُنَّا
 قُدُورَتِهِ وَتَحْلِيلِ عَيْلٍ أَنْبَاءِهَا كَرَامَتِهِ وَغَلَامَانِ بِكَفَرٍ طَرِيقًا مَتَّعَتْ وَكَفَنَاءَ إِذَا كُنَّا
 تَكَلَّمَ بِمَلِكٍ نَقَامُ كَرَامَتِهِ وَغَلَامَانِ بِكَفَرٍ طَرِيقًا مَتَّعَتْ وَكَفَنَاءَ إِذَا كُنَّا وَشَيْءٌ بُوْدٍ وَفَرَسْتَقُودٍ وَفَرَسْتَقُودٍ

شعر لمن كان ارجى القوم وكان اشفا ولا زال هذا الدهر فدا سرفا وذن ملأوه زاروا
بود بیت هزار عشق دهمد جرمش بر یکی بصدقش کند با یکی و فاهم کرد و الذین صبروا
 ابتغاء وجه ربهم ولفوا موا الصلوة واتفقوا فيما رزقناهم تراو علانية ویدرون الحسنة
 الشیئة اولئك لهم عقبی الدار چون نند و متقلب حرکات روح اشق و غیر اینها مضاربت
 لاجین و مغلب شهباز قهر و قتل آید صد شد بدین نادرش ملک نامرالدین محمد لایق
 مملکت نشاند و خود سرور و برآورد در کار ملک و لشکر چون ملک سال برین حال
 بگذشت کتیبا و غلامان ملک اشق فیا لاجین در موضعه سخن جین شدند بعد آنکه بدین
 غذا را خفاز دشت و انکار حرمت و اذالت حمت و اذالت و دزدان و در زمر
 و الذین یقتضون عهد الله من بعد بیافیه و یقطعون ما امر الله بان یوصل و یفسدوا
 فی الارض اولئك هم اللعنة و هم سوء الدار مخطو کشت اکون ثنی نیایه و اما رت غرق
 استقلال و اوزار جمیل از رخ است لاجین یا ایشان شفق و مطلق کشت لشکر کشیدند قفا
 لاجین که در پست سیاه و روی در موقریان در کار بود از نیایه کوزه و کتیبا بدین را
 در جوف زمین منتهای اذان متینا ساخت و اضر و روی و جاده جابانانی بدست فرست
 و در کار سلطنت شروع میوست لاجین قائد لشکر و مقدم بر هر میر و صفد کشت و جین کو
 کلین کتیبا کو که بود که در عهد ملک مظفر از لشکر کتیبا بزرگ بوخت بخار بیهامیان
 اسیر گرفتند و تیر را بیهام مظفریت بر اعدا او را کتیبا خوانند در عهد کتیبا دشرود
 سه جنس و شعبین و تمام جزر و زرب نیایه رسید و مخطوط واقع شد که بعد از زمان بود
 علیه السلام بدان صفت نشان بخند و اوان را یک در بصری که کفار می بینم باشد از اصنا
 حیوانات صید و نه بجا بود بعد از آن فوق خود چون وفادار جهان تا یافت شد از نفاة و نایه
 است

که صد و بیست هزار نفر بحرقه مصری از فوط جندب و عظیم فوق سپری شدند و موافق زاد
 هر فردی را صد قاع و بیست و پنج جیف و سباع و صنایع در اغوا و کوشنار سر یکدیگر می نامانند
 و چون زلزله و خلاف مصر بآب و نیل زخا است نبرش خنما طار و بریدار و بعد از آن که
 غم بپایان شد و بی فوئت سخی و نرید سخی لا کشد و باو غرسد لاجرم اتفاق آنحال و تحمل احوال
 اعتبار و خط آنرا زیاده تر دست می دهند و بکنام استماع این دوا در درج شیز از مصر را زامانه
 خاطر بر زبان خاندن گذشت **مؤلف** مائیل بیک و ناغاض بیکم یا اهل و صفا کون
 التیل شیراز سقیالها از جاد و مطر بقول عن کل بیل انت معنی که بعد از
 دونا که مدت نظام اطفال اشد از اولش کربان عویس سلطنت مصری را هر چند کجای
 و بی بود نا لاجین عقد نزاع و بخت بستند و وقت الیه عقیده الملک و الجمع علیه اذ کان الحضر
 و اذ عن الکلی التبع و الطاعة و صر و فانی مطا و عنده محمد المقل و الطاعة لاجین چون
 منت کتب و قایای نبی بود و متفی در دست او چشم کشاد و از دست نبیش دست نبیش گشته
 و کبر الراجین صیدی شد از قصه و شهباز و در زکراه دین بر دوخت و بواسطه صنایع
 حقوق و ذرائع عموم و شرف کش و زاده دادنا کیس و کشید بدشتی رفت و از آنجا بقلعه
 و قلعه ناد بلا و حوران بناهید و تا آخر عمر آن ناحیت در تصرف او ماند لاجین چون از تنوا
 ناحیت اندون ناک کرد و بنفینا لاه سلطنت و نشیت امور ممالک بر داشت و حقیقت
 صراحتی و وفور و شوکت و باعشام داشت چون از ناسین خواست ملک داری و ناکید و بنا
 شهباز و غار غش و خواست ناسین را مستخاض کرده مضاف مملکت مصر کرد و آن طرف را از
 طغانی تا ابد و من یا ک لشکر علی داشت و اموجا آضوب کرد و نید و بنفس خود کوشی بود
 و غار عجب خویشی تا از آن بل شمشیری در مواجیح خصم بکوه زانی تا از آن **شعر** غلام کرد

وگوشه خوف غناه و التجميع نحو ملجئهم موجود از طرفین مکایهت و مکاوت بهمان
 کشید **شعر** و لا تطول لأجل الأمل فالتناغم و انما لها عرب مقدار فیما از آن
 طرفه یا فاع هفت کانه نال حمدین سقند کاحض عیش شغلان نفیر طان و کهرک
 حین غاصی و عقلی ای شمل را غمال و شغون بمالی و رجال بود سیر کز داند و از آن
 حوزة الکشف خون بادشاه جهان غازان محمود بذرا شامه لشکر کشید و ناصر الیه
 محمد بن المصور بیفالدین قلاوون الفی کسور کشت جنا کند در موضع خود شج زار و آید
 بادشاه ارمق تا کوثر امل خلاصه قضی نمود و قنات را از نزع کرد بیرون فلحش غلغان کرد
 فیض تصرف سلمانان بماند خاص کار انکسنا از کشید که باز دوسر اجناد و عیون افراد
 پشانی پر طارند از خود پیغش و دله اتفاق کرد و رطلاب را کچشم دوزان زیان و رونق
 فرصت کوشش کرد و نفیش کرد و پیش احوال الحینال پهلوی لحت در زمین نبودند بایست
 لاجین از ان زمان محضه و ملکت در شبکه هلاکت آوردند **بیت** اول غنوم دهد فلان آخر
 کلور بد آخر بخار شوی اول غنوم خرین اول بفق فانه بیانش بدش مرغ چون صید
 شد بتمیزند و حیویش یا فو مالک ناصر زار و غور و نسیع و نسیع و سمانه افاضه بیعت حکم
 کرد اندیند مختصا را با احتساب طینا و شمارها کوفت و این احوال و غنایات که ذکر آن مفید
 یافت در مدت چهار سال و بی نمود **مولفه** اکو خا بر اناست و کجیل هزار نمائند کجی و جهان
 بایبار **شرح قرآن محسنین در درج سلطان و تاج آفات آن**
 سبحان مبدع هذه الافلاك اللئيمية ربنا بين بحر کات الی شنداره و نفعه الاثر
 الذمیه السعدية الحوکر النوریة و الانان المصوره هیولانها عن اعرق و الا انیام
 الالهة انرا و ما فی شوق جلال باریه تبارک اسم ربك ذي الجلال و الا انک زار

جعلها في السعارة والحقبة لعل الكون والفساد وتوزيت وفي الممانجات والافعال
 عند مديح الابرار للخصائص وتوزيت قرأ التفسير في وسط نظارة الكواكب لذكر الجديين
 وتنازع الفصول ومنها يصل كالمايل بالقلب الى جهة المصنوع كسوا الكواكب ملاين
 اليها ولا تارة وفيها كالمليح ذي الاقدام او المشد في مملكتها فافهم حكمة الشرع
 الاصل والفرع والعدل والاضاف والوعود والعقاف والمخرج فوق راسها ضابط
 السيف المسلول والافعال والاحاف والزمع تحت مظنها وتوليد الامتحان صانها العيان
 والاعطاف والفاقد كايها الدليل ونسب الحكمة والبيان والكيوان المعبره من الابرار
 من ان السباع الخافض لا يساير الفلاحين من حيت السباع والفرع والي الاكوان صناع الا
 فان من الابدان والصلوات على سبب ينسب على تلك الرسالة وعلى صواب الذين خصهم بقولهم
 اصحابكم بالخير بانهم اذيتهم اوتدبهم وسلم قبلها ساحات وعرض فلك وملا
 بخار عافيت والقلم بلك تحاسن ان تكعب وبخذه ويؤمل وصبره وتقسيم وكانا ينسب
 وخاصة ويقت وتقوم لا تسكن ما زجرات سعد وعش نخوم وشناسد كان زيجات ووضعا
 سهران زوى على اشدان خافق ونجان فائق در دست وضايف اذنا ورحا اوانل
 جنين اورد ما كذا قلن خفيق لانا يترغوت زيادة باشا دنا قابله وزيج مكيف جود ضعيف
 خال الشدنا در برقع منقلب يلو ندي علوا دار بعد تبارين مقدرات اذ روى حساب بخير وود
 نابع روزه شنبه همد هما وجب استقامان وشيعين هيتما همدان متريخ ونحل اورد
 واول كفيق عمل قران وضوءة رايجد موصع اطلاق برهان حساب اذ غابهم اذ ازاب
 ابن صنعت الحوتستان معلوم كود وانشاء الله وحد العزيز اورد اطلال قران المخرج و
 في فتح رجب سنة ثمان وشيعين وسنة كان نحل في **هكها** والمخرج **وكوت** فتمت على

اقل آنکه هر دو ضعیف خال بودند نیز بخ در هبوط بدینجه هبوط و نزول در و بال در برج طالع
 که منقلب است دوم باطالع عالم القرآن کردند و بنویسند و طالع عالم القرآن بود و سلطان غلش
 و بنیالتماء افناد و چهارم قرآن بطالع سلطان بود که هبوط نیز و و بال فصل است بخدر
 و وجه فرخ در روز قرآن زهن و عطارد و مقبول جمع بود و بدین سبب شاعت که
 جوانان و اطفال ششم نیز بخ نام خداوند ششم طالع مقارنه کردند و برض حب غلام نتیجه داد
 هفتقرم الخبیر در آنسرطان بود و برمود و بر وی اسد که بیت الما ان اشد اشد انما
 و موجب ثبوت عیار نقصان زدها که هفتم هم القی در ششم طالع قرآن بود و ساقط از
 طالع و خداوند بخند بخند و وجه بدخال و خداوند و در زائل الوند و خداوند و شد که اول
 راجع و از آن شگفته دوم در هبوط بر قرآن خبیر اگر و از آن شگفته سوم ضعیف لاجرم
 خنران خلافت و تالیع بوانق و غلاد غلاد و توان علاقت و صوف محو و بکارت و سوزنا
 انسان و دمنار حیوان روی نمود و اگر و وصلیات این مناظر و اقتضالات معبود بود و یکی هم
 السعدین را در برج میزان یافتند که و بدخلت لادخلت و هم السعاده و هم الموت
 حوت که هم شگفته است و بنیالطالع افناد و حکم عالم آن بود که چهار و یک خنران و یک خنران
 شدند و ازین تفاسیل شرح بعضی احوال معلوم میشود که در میدانان مذکور ستاره
 تمام این ناضل و ترش شحات شحات سخاوت نکرد و در هر از الفتح احیاء و موت زنده بود
 انما احیاء شاهد افناد **مؤلفه** و نائب شدن صحاب دار جون خنجر بر قریع کسار
 غور آب زیاد و از غور او و الا کتاب عام شد در جیون و در جله و فلت و نیا و تصانیع
 مغایه دیدند و خلافت و ارضی و قیل و قیل و خط در غایب که و در ممالک ابا و شاه خصوص
 اعمال قاری آب و دو کک از رغات برفت و خرم امید هاب را با دخال فتوا و انهار و کلا

شبهه هار غودان شتوی نوی که حاصلی ندید بعضی صغیر از میان سال سکه خانی ناماد
مردم در طایفان بجان رسیدند و خلایق نامعدود منجمد آفت جمع گشتند و عالم کام و بیگانه
و آگاه از قضیه المسموعه و الله نیز زنان و برهنگار و نرنگان و میان القه ایشان در درخشان طیار
علائق در دنیای فیه شد مانند جمل روز میاتان چون نشان عنقا غریب روی ازین بنگان
بهشت و جز قصه خورشید و ماه از آن یاد کردی بنامدیج آفرین زاد و ذراع انواع قوت و کیفیت
از قطع ناقص بود و باقی جنوع مقابل پیش گذاشتن امکان نشد بنگان ناوایان فیه بود
سعیه از آنرا حرم ناوانان و بی نوانان سبغی گشت تا شیاع مستور شد مکر در صحن قافیه
و من و ساری ندیدند از دور و سون و سنان مردم چون سوزان آسپا و فلک دانه طلب گشتند و ملخ
صفت مقام در بی نوانان و کرب کوفت چون نوبه فصل طیار در رسید و قوت حرارت به بیج
شد و باغی عظم و شعوبیان با آله الم بطور پوست و با آنکه ملازمت میان نقطه و باغی سوزنا
ملوک که از عالم الفلک و علیا و اولا و عمده الفلک و بیعه الموت و القوت برهان عقلی بنویسند
آن که غدا انسانی که قوت و بیکان بیان شوط یافتند چون در طریقه فقو و کرد و طای
بیکرا عذیه غیر معناد از جمل بل مضراخ و سنانی اعتدال علی الاطلاق از انفعال غیایه و کونیا
رویه و ملاحظه فاسد شود و بی اثر و مختلف و تلک قلب که هوا و آن خطر و باطل و خوار و
عقوت و قضا و سواد فاسد و معفن شود و بل منجی و مختار با نیری بین ظاهر کرد و دنیا کند و تلک
مشک در دجله یابک چون هوا بر آسمان تکلیف شود آنرا لغو و ساقی غلام بقی شانه کوه و بی
در مقدمه دماغ رسید و آنکه از جرم آن چیزی تحلیل پذیر و لا محاله و باغی شیع شائع شود
نمودن با یومین قضا و الزمان و بیایه و حد ثبات الدهر و حیوانی برضی رنجی که بجهت ناموس و حرم
بود از امثال و دمی سیلانیات و طایفه از عالم الجان عاجز شدند و در نفس شیز و مویان

زیاد از پنجاه هزار تن بدین علت در گذشتند و در اندک مدتی جوانان کل دوی نبش روی مرده
 قتلا له در خمار **مولفه** مثل العلم بحال الآمن البس وقوف نار سپید هم زاد و نقاشی
 کشیدند و قامت زاد و بضع محدود پانصد و پیرا دین بر خطا شان ای بوی که بادی ناران باز
 خوانند **بیت** چون بر بنای بوم زار بگریه رخا تو تابو که در کنار سداخی
 قال الله تعالى أفلا ترون أننا نأتي الأرض فنفصل من أطرافها ومثل في نفسهم بها موت
 الثبات والضيان و در میان این جوانان که بکار نار سپید در کار از دها مر که افتادند
 ابر نیات گفت آمد **شعر** آیا دهر آن الموت قد بيننا ولا شأن لنا الموت للتاريخ
 فلا العلم شاع ولا أجهل ذافع ولا الملك يقدر ولا الماتع سواء جمع إذا مضى
 ولكن على الثبات فإلى أجمع فلو حزننا بعز الجحد والفرى ثمور جدود في الجش طلع
 بجل في تحت الجناد لينة فلو كفن النبان في الرضى نع وبعده صدع فاحم فجع
 وكان له مثل البعير يجمع أبا عجائب اتصل الغرب لمبيا وعصن الأوراء لست تقطع
 ألا سمع الله الشبهة حرمنا أصول أمانها عن القلب فطلع وجند لفر دوكار علما نانا
 بنار بقار حلة کردند قال النبي صلى الله عليه وسلم إن الله لا يقبل العلم من غير طائفة من
 من الناس ولكن يقبل العلم من حقن المربع عالمه أخذ الناس رؤسها لا فسلوا فافقوا
 بعير علم فضلو وأضلو **شعر** ولا يقع الأذاب والعلم والحج وضاعها عند الكار عيوت
 كمانات لقمان الحكيم والبنه وكلهم تحت التراب يموت ودر ضاعها بن خال خروفا
 مولانا علامه علما العالم الحق الملة والدين احدين اي عشان المشور انضار الجود والحد
 والأحسان أسكنه الله بحبوحة الجنان بشير از رسید خردا بن سطورا بن تفریت نانا بخند
 مولانا اعظم فاق قضا المسكين وكن الملة والحق والدين ذام وفاق وار فظلم وعوار

وَإِلَيْهِ يُجْلِبُهُ وَجَّعَ مَوَالِي قَالَ رَدَّاهُ اللَّهُ إِلَيْنَا بِحَسَنِ قَالَ أَسْأَلُكَ مَا رَدَّكَ مِنْهُ بِغَيْرِ بَأْسٍ وَجَّعَ
 وَنَادَى بِأَهْلِهِ وَأَهْلًا وَالْقَابِلِينَ كَالْوَرْدِ الطَّرِيقِ الْحَيِّ وَالْوَسْطَى الْبَيْتِ الْعَدِيدِ وَهُمْ مِنْ
 مَسْقَةِ الظُّلَمِ كَالَّذِي **بَعَثَ** أَعْرَاسَهُ أَصَابَ الْمَوَالِي كَابِرُ نَادَاهُ الْقَوْمُ الْمَوَالِي
 وَبَيْنَهُمْ دَفْعُهُمْ رَجَاءً وَبَعْدَهُمْ عَلَى الْأَمْرِ إِلَى وَبَيْنَهُمْ دَفْعُهُمْ رَجَاءً وَبَيْنَهُمْ دَفْعُهُمْ رَجَاءً
 وَلَيْسَ بَيْنَ نَادِيهِمْ سَلَجٌ بِهِ يَجْلُوا لَنَا ظِلْمَ النَّبِيِّ فَنَهُمُ يَجْعَلُنَا الْمَعَارِبَ
 وَبَيْنَهُمْ قَبْلِي ذَمُّ الْمَعَالِي مُؤَسَّسٌ بِهَا فَافْضَلْ بِحُورٍ فَضَاهَا مِنْ حُورٍ قَالَ
 سَقَامٌ فِي صَدْرِي لَعَنَ لَدِي مَلِكُ الْقَطْرِ يَكْتُمُ الْعَزْلِي عِيَانًا مَنْ زَمَانٍ كُنْتُ رَجُوعًا
 بَعْدَ الْأَشْيَاءِ أَيْدِي الْعَزْلِي فَصَرَّتْ إِذَا أَصَابَنِي بِهَا مَنْ كَسَّرَتْ الضَّالَّ عَلَى الضَّالِّ
 الذَّالِعِي لِيَطْعَمَ دَعْوَتَهُ الدَّاعِي لِمَا وَصَفَتْهُمْ بِأَعْيُنِهِمْ وَدَعَاءُ أَصْفَى مِنَ الرَّاحِ الْبُحْرَى
 صَفَتْ بِرَجْعِ التَّمَالِ وَيَعْرِضُ خِلَافًا آخِي مِنْ وَرْدٍ لِحُدُودِ رَيْتِ الْفُجْشِ وَاللَّالِ ثُمَّ
 الزَّمَاعُ وَالْإِنْبَاعُ إِلَى الْأَجْزَاءِ وَدَعَاءُ يَجْعَلُهُمْ لَابِعِ الْأَقْلَامِ وَصَفَهُ وَلَا لِيَعْلَمَ الْكَلَامُ
 وَصَفَهُ وَالْخَالِ أَنْتَ فِي بَعْضِ قَوْلٍ أَشْأَقُهُمْ وَتَجْعَلُ وَكَوْخَلَهُ فِيهِ **مُضْلِعٌ** كَأَهْلِهِمْ
 رَجْعَ الْأَرْبَابِ شَارِبٍ وَفِي الْأَشْيَاءِ بِصَفْوَةٍ دَارِهِمْ وَصَفَهُمْ كَأَفَارٍ بِالْمَرَاوِدِ فِي
 الدَّعْرِ طَابَ وَفِي مَخَانَةِ الْمَفَادَةِ لِحَبَابِهِ **مُضْلِعٌ** كَارِي الْحِثَانِ فِي دَمِ عَالِجٍ وَفِي
 التَّكْلِيفِ عَلَى الصَّبْرِ عَنْهُمْ **مُضْلِعٌ** كَرَجِيَةِ الْمَصِي فِيهِ مَعَالِجٌ لَا يَشْفِي عَلَى الْأَقْوَامِ الْوَصْفُ
 بِرَقِيٍّ مِنْ خِلَافِهِ عَرِضٌ رَارٍ وَلَا يَشْفِي مِنَ أَنْفَارِ الصَّبَا الْأَلْبَنِ عَرِضٌ **مُضْلِعٌ** وَمَا يَشْفِي
 الْمَشِيَّتَ مِنْ عَرَارٍ أَنْ خَطَرُهُ خَاطِرٌ سَوِيذٌ كَوْضَائِهِمْ قَالَ هَذَا خَالٍ وَأَنْ تَنْقَلِ
 فِي تَاطُنٍ غَيْرَهُ وَتَحَابُّهُ خَالٍ أَنْ خَالِ الْأَشْيَاءِ عَمَّا أَنْقَضَ الْقَبْدَانِ كَانَ سَدًّا نَفَقُ
 فِيهَا مِنَ الْعَرَبِ عَلَى قَبْضِ قَدْحِ الرَّمَانِ فِي مَضَاءِ الْفَرَقِ وَنُورِ الْقَلْبِ شَارِبًا لِقَضَا

مضلع

مِنْ خَضِرِ الْأَشْيَاقِ وَرَجَى إِلَيْهِ نَبِيَّكَ عَدَاوِيَّ قَلْبِهِ رَغْدًا قِيمًا فِي غَرَابِ حَوْثٍ بِكَ
 مُتَابٍ لَوْ تَشَقَّى عَلَيْهِ الْقُلُوبُ لَا تُجِيبُ مَا تَعَابُ **شعر** وَقَدْ أَرَامَانَ بِأَرْجَوَانٍ وَمَادَّ
 شَبَابَهُ خَضَلَ لَا مَيْلًا إِنْ جَرَّ الْفَضْلُ نَصَبَ مَاءُهُ وَدَوْضَ الْكَرَمِ ذَهَبَ مَائِي **شعر**
 مَضَى مِنْ إِذَا مَا عَوْتُ الْعِلْمُ وَالنَّدَى أَضْيَعًا جِعَارًا مِنْ يَدَيْهِ وَفِيهِ اخْتَفَى بَدَأُ الْعِلْمِ فِي
 آسِفَانٍ كَمَا بَدَعُوا الصَّخْرَ فِي غَارِهِ ذَلَّ جُودِي الْجُودُ وَالْحِلْمُ وَأَنَّهُ ضَعُفَ الْعِلْمُ وَالْعِلْمُ **شعر**
 عِلْمُ الْعُلَمَاءِ وَكَدَّتْ سَوْءُ الظَّاهِرِ وَالْفَضْلُ **شعر** لَوْ لَمْ يَكُنْ مَوْجِبَتْ بِأَحْزَانٍ حَوَالِي
 وَلَوْ رَجَّ نَابُ عَنْ نَامِي طِفَالٍ يَغِي بِقَوْلِهِ النَّبِيُّ قَدْ قَضَى مَوْلَانَا السَّعِيدُ سَاطَانَ
 الْعُلَمَاءِ الْحَقِيقِينَ بِمَا لَازِمَ الْجَهْدِ كَانَفَ عُلُومُ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ نَحْنُ الْمِلَّةُ وَالْزِينُ
 نَحْيَهُ وَأَعْنَاهُ عَنْ حَبِيبِ الدُّنْيَا نَهْمَةُ الْخُلْدِ وَرَحِيه **شعر** كَأَنِّي كَامِلٌ بِمَوْجِبَتِهِ
 فَصَلَّتْ بِسُوءِ الْفَرَادِينَ قَاضِيًا أَذْكَاءَهُ فَمَتَّ فَمَتَّ وَفِيهِ وَجِدَتْ وَجِدَتْ بِمُضَادِّ
 الدَّمْعِ الْمُرْقِقِ وَلَقَى نَارَ الْقَلْبِ الْحَرِيقِ بِنَامِي عَنْ ذَلِكَ النَّبَا الْعَظِيمِ وَالْكَرَمِ الْوَرْدِ
 الْأَكْبَرِ فَفَضَلَتْ الْإِنْسَانِ الْعَيْنِ الْغِيَا وَالْبَالِغِ الْوَرْدِ وَبَنَى بَنَى فِيهِ الْبَيْعَةَ إِنْ
 ضَادَّ الْبَالِ الْبَاقِي كَيْ تَكْبُرَ سُنْبُلُ الْعَانِ وَسَنَدُ الْمَعَالِي مَعْدِنُ حَوَالِي وَكَلَامُ الْوَرْدِ
 مَعَالِي بَقِيَ إِلَى الْخَزَرَةِ أَوْ بَاوَعَنَ الصَّبْرَ طَارِحًا قَلْبُ خَيْرِيَا لَاجِرًا **شعر** لَوْ لَمْ يَكُنْ بِكَ
 عِلْمُ الْأَصُولِ نَالِيَا أَدْنَى أَصُولِ الْعِلْمِ وَالْإِحْسَانِ بِحُرِّ إِذَا مَا بَرَّتَهُ وَفِي الْخِزْدِ
 مِنْ قَبْلِ جُودِ الْفَضْلِ قَدْ لَحَاقَنِي مِنْ خَلْقِهِ وَخَلْقِهِ بِيَدِنَا مَلَأَ لَكَ فِي صُورَةِ الْإِنْسَانِ
 إِنْسَانٌ لِي مِنْهُ الْعُلُومُ وَالْحُجَى لَنَا مَضَى كُلُّهَا إِنْسَانِي لَوْ كَانَ يَدِي صَوْبَ مَنْ هُوَ طَارِحُ
 حَسَانٍ فَمَسْجِدِي فَيَسْتَأْنِي هَاتِي هَاتِي مَهْمَا أَقُولُ رَأْيَا أَذْرِي دَمًا لِإِنْ أَيْ عَسْتَأْنِي
 لَيْتَ شِعْرِي بَعْدَ الْإِنْسَانِ نَتَالِ الْوَرْدِ وَالْفَضْلُ وَقَبْلَهُ هَلْ خُتَامُ عَوِيصَاتِ الْعُلُومِ

معنى من إذا فكرت في الخلق علم
 صحت ولو نظرت له في شب

وَصُورُ صَوْلِيٍّ

فَقُلْ لَأَسْمَعَ عَلَى حَلَامٍ فَكَاهْتَبَ وَطَلَعَ بِرَأْيِهِ وَنَافَهُ نِبَاهُتِهِ وَصُورُ صَوْلِيٍّ وَكَلَامُ
بَنَاتِهِ وَتَلَامُ بَنَاتِهِ وَفَاحِرٌ يَمِينٌ وَظَاهِرٌ يَمِينٌ مَنْ لَمْ يَشْفَقْ لِقِيَّ بَدَنَهُ ذَلِكَ النِّعَانُ قَالَ
مَا هَذَا الْأَشْفَاقُ النِّعَانُ وَالْهَفَى عَلَى نَقَطَاتِ كَطَلْعِ الرُّوضِ جَادَهَا غَيَا المَطَرِ وَنَبَاتِ
كَمَلَةِ الْغَيْدِ خَالِطَهَا النَّدَا لَعِبَرُهَا فَانْثَنَّا نَسِيمَ السَّحَابِ كَلَامُهُ الْيَوْمَ بِالْحَقِيقَةِ صَادِقٌ
كَالَّذِي يَنْبَغِيهِ وَإِنْ كَانَتْ أَجَافَةً الْقَبْرِ **شعر** مَا نَا لِمَا لِي وَالْعُلُومُ بِمُؤَيِّدٍ مَعْلَى الْعُلَمَاءِ
وَالْعُلُومُ بِسَلَامٍ وَنَحْنُ قَائِلُونَ لِلَّهِ خَائِعُونَ إِنَّا قَبِيرٌ وَلَنَا إِلَهُ لِدَاجِعُونَ جَبَّ اللَّهُ عَنْهُمْ وَافِي
فِي الْغَايَةِ لَمْ يَرَوْا عَلَى قَدَرِهِمْ إِلَى التَّوَكُّلِ الرَّاحِ سَبِينَ وَاصِرٍ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَضِيعُ أَمْرُ الْحَبِيبِ
فِي الْحَلَمِ دُونَ تَدْوَانِ التَّوَكُّلِ فَرَحٌ وَفَرَحٌ وَفَرَحٌ إِلَى الرَّحْمَةِ دَادَ **مضارع** فِي كُلِّ دَائِلَةٍ وَ
رَقِيرٌ دَرَاهِمِي نَوْحَةٍ لِي وَدَرَاهِمِي كَانَتْ غَمَّ خَانَةٍ وَدَرَاهِمِي كَانَتْ دَاوَعَتْ مَصِيبَتِ
يَعْنِي مِشْجَبٌ يَعْنِي اللَّهَ وَدَرَاهِمِي مَنَابِتِ جَنَاتٍ وَهَلْ لَمْ تَمَاتِ مَتْرُوكٌ شَدِيدٌ زَعِيدَاتِ
مَرْضَى مَلَأَتْ وَصَامَتْ فَرُودٌ وَدَانِ مَنَابِتِ بَدَنٍ مَهْمُومٌ مَحْمُومٌ بِرَأْيِ نَضَابِ مَضَابِكِ
طَعْمِ عِلْمٍ وَضَابِ لَاشَتْ بِضَيْبِ كَشَتْ بَقِيَّتِ رُوحٍ مِنَ الْأَلْوَانِ مَخْرُوجٍ وَطَرَفٍ بِالْغَيْمِ مَضُوجٍ
مولفه وَصَبْرٌ قَابِلٌ وَخَزَنٌ طَوِيلٌ وَعَقْلٌ مَطْلُوسٌ وَتَقْوَى تَقْوِيَّتِ بَدَنٍ كَخَاكِنِ نَسَامِ
رَحِمَتِ مَقْطَرِادٍ وَرَأْفَتِ نِيَابِلِ مَغْفَرَةٍ سَتُورِ دُرٍّ حَشِينَةٍ بِحَيْثُ دَفْنِ قَعْدَةٍ سَهْ
مُثَانٍ وَتَحِينٍ وَسَمَاءُ أَزَلٍ نَحْتِ سَهْلٍ أَلْبَانٍ مِثْلُ الْبَارِدِ وَذَلَالَةٍ فِي قَعْدَةِ صَنِيعِ
عَيْنِكَ مَقْنَدٍ وَارْتِبَابِ رَوْحَانِي **شعر** وَمَا أَلَا يَا أَلَا أَلَا يَا نَاغَا غَايِ لَا يَنْبَغِي
وَأَكْبَلَهُ طَبِيبُ الْحَيَاةِ إِذَا لَمْ يَنْبَغِ جَارُ الْكَفَادِ يُدِيلُ بِذِيغَتِ عِبَادَاتِ هُنَاكَ حَضَرِ
بَابِكُمْ كَتَابِ أَمْرٍ أَدْنَى كَنَامِ شَفَقِ السَّطَلَعِ نَدْبَةٍ مَعْدُوكَا الشَّقَا سَفَرٌ عِلْفٌ دَفْعُ
اِسْتَدَاهَمَتْ وَدَجُوبِي وَخَبَرِي **شعر** نِيَابِلُهُ دَفْعَانِيَّةٌ أَيْنَ دَانِ إِلَى مَا تَقُولُ

بَعْدَ هَلْ تَقُولُ أَضَافَتْ بِجَهْلِ أَطْلَافِ لَهْدٍ الْآخِرِ فَقَالَ قَدْ فَصَّلَ أَتَى بَارِئًا
 اِرْبَابَ رِقَبَتِ دُورِ مَانٍ وَخَالَ سَحْتِ بَسْمَارٍ وَزَعْدِ بَحْرٍ وَدَرَّاقِ صَبْرٍ أَفْنَادٍ وَبَارِئًا هُوَ
 كَرِمْ خَالِ بَهْرٍ اِذَا رُبِدَ دِينِ **شعر** جِيَا لَوْ هُنَا نَاوِ بِلَا وَدِيمَةُ وَخَاوْ سَكَا نَاوِ تَمَلَّانِ
 خُونَا بِرِيَا بِدِ وَا لَمَّا يَكُرُ وَخَوْنِ خَوْنِ مِي نَا بِدِ **شعر** اِيَا غُرُفَ قُلُوبِ اللَّهِ كَانَ مُوَفَّراً
 عَلَيْكَ سَوَاءٌ فِي الْحَيَاةِ أَوِ الْمَوْتِ وَدَعَا لَكَ الْخَيْرَ لَيْسَ فِي الْخَيْرِ وَالْخَيْرُ بِالْإِسَةِ الْأَخْلَافِ
 أَرْبَعِ الصُّوْبِ عَلَيْكَ سَلَامُ اللَّهِ يَا غَايَةَ الْمُنَى إِلَى أَنْ قَضَى الرَّحْمَنُ الدَّهْرَ بِالْقَوْبِ وَجَنَّاكَ
 ذَكَوْرَ حِلْمِ اللَّهِ دُرُودِ قِي كَا نَحْجَا رَمَدِ الْعَمْرِ كَيْتَمِ خَوَاهِدِ بُوْدَا رِيَا نِيَاتِ بِرِيكَ زَيْلِش
 نَوَافِلِ قَهْرٍ مَقْصُورِ كَوْنِ دِ الْآلِهَةِ لَوْ ذُقْ فِعْرَ الْجَنَانِ سُرُودًا وَسِرَّ رِيَا نِيَاتِ
 كَا رِيَا نِيَاتِ صَغِيرِ جَوْنِ بَقِيَّتِ اَوْ لَكَ اِنْقَاعِ سَدْعِ جَدِيدِ عَجَبِ وَرَحَتِ بِلَا شَدِّ
 وَلَنْ وَبَا اِنْقَاعِ بَذَرْتِ رَجْعًا مِنْ اِيْجَاهِ اَوَّلِ صَغِيرِ اِلَى اِيْجَاهِ اَوَّلِ اَشْرَافِ نِيَا نِيَاتِ
 دُرُودِ اَوْ عَذَابِ وَجَرَاتِ عَقَابِ اِيْجَاهِ نَدْوِ دُرُودِ ثَلَاثِ وِلَايَاتِ سَاوِغَا اَزْ تَكْنِيضِ ضَا حِبِ
 بَاوِ وَخَطَابِ شَعْرِ نَالِدِ وَكِنَا دَعْلَمِ دُرُودِ مَعْضِ اَنْوَاعِ حَسْبِ وِلَايَةِ بُوْدِ اِلْجِيَانِ كَا رِيَا
 اَعْلَى حَسْبِ هَرُ كُوْنِ صَالِحِ وَصَالِحِ اَحْكَامِ اِيْغَالِ مِرْقَتِ دُورِ مَانِ نَا نَحْجَا شَيْخِ زَحَاوِ وَخَرَاتِ
 طَوْنِ اَنْفِ غُوْدِنَا نِيَا اِلَى اِيْضَالِ اَحْكَامِ نَفْسِ نَقُوْدِ وَتَقِيْنِ ذُرْغَالِ اَسْبَابِ اِيْجَاهِ مَقْصُورِ حَسْبِ اِيْجِ
 كَرِ دُرُودِ اِيْجَاهِ اَوْ مَوَاضِعِ اَعْمَالِ سَاوِغَا حَمَانَةِ نَا كُنْدِ اِيْجَاهِ حَسْبِ اَسْتِزَادِ اَوْ اِيْجَاهِ
 اِلْجَاهِ اَزْ جِلْدِ نَاوِ اِيْجَاهِ حَرِيكِ مَقْصُورِ اَنْ خُوْدِ سَلَامِ حَسْبِ اِيْجَاهِ اَوْ دُرُودِ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ
 مَحْضَلَانِ وَجَوْنِ حَسْبِ اِيْجَاهِ اَوْ جِلْدِ بُوْدِ كَبِيرِ وَنَا اِنْغُولِ دِكِرِ طَوْنِ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ
 نَا نَا نَحْجَا هَرُ كُوْنِ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ
 دُرُودِ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ

اِنْ اِلْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ
 اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ
 اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ اَوْ اِيْجَاهِ

کردند تا بعد از آن صورت خال و وجه نقد در بندک عرضه دارند و همین قائلند که اگر
 از سلاح حاصل شد بود در دست محصلان بماند و بالغ زبان هر کس رسید غلبه او است
 مع الحسین مستحق خواسته رفعتان هر دو را در توان می شد تا از رفعا استخراج محاسبات
 سنین ماضیه جمعاً و تحریکاً کند و محصلان با ایشان صاحب ثا اگر توفیری بیرون آید
 در محصلان توقیفی نقد و چون حشم شیراز از این مخاطبات متعطف خال بودند و نسبت
 دیگر را با ایشان بیرون از قریب و مقر خطابی **مطالع** الحکم قضیه غایب شد چنانکه
 در مقدمه از روی حکم مجری شرح داده شد بواسطه خاصیت و معالمت ترکان و شول و غارت
 و قتل و در بعضی نواحی بمزایق و قتلاقی ایشان بود چنانچه از ملتزم با چند تن ایشان در شد بود
 تا بر اثر او حشم با قیافت هم محصلان است و از سلاح بحصول این و چون مامور بودند و با ضما
 مستخلص مدافع و حشم بسیار علی غرض و مضطر و اگر محصلان از زمانه کلیفات که بی حکم و
 با رعایا خطاب رفت معلوم شد که حضری بر سر نشان و دهنده اسکان بقای بود و حال
 رعایا برین وجه بود انداز باب اول که از انواع انکار و از تجاوز از همه جهات روی نمود و لیس الایام
 ضعیفاً و حاکماً کالایشان چون حمی طبقه و فالح مشکل قضی تریجوا البر بود چه بر یکدیگر جمع طعم
 و قبل خرج مقرری یا صوفی الترانماست بانی که غله را سرعنانند سال گذشته باشد ضما داد
مطالع بیوی سود سرگرد و لیس نمان آورد و چون سال اساک با زبان نبود و ارتفاعات
 تمام حاصل شد و در آنک خلاق الله بواسطه نقطه و نایب شدن بودند و جلا وطن
 غرور ای کنند که در سال گذشته مبلغی نیازیافت نمی شد بشود ثاد در وجهی از بر مردم
 سیکرد و دفعه فظلم بقاء برین پیدایم بر یکا طایع طایع و غم و حیل روح احسان افتاد و
 مقام ضرب و تهدید و بالوصول از غایب بر یکی خلاق قوی ذخیره محصلان همه آنکه **ملفوظ**

من جان پیغمبر الطن اجن اسم من و درین آیه و دعای خراجات مصداق از نهادن و حد
 و علوفات که ایشان را در هیچ شمار نمی شود و نیکو بکوشش است بی شد در رضا ملک طوقا آمد
 که در وی ذکر قریبی بر ذل صلب کنند یکی و آنکه گفتا قدم و کاری که موجب چنین غلبه بود
 چرا که وی گفت ای علم معذور دار که اول در خاطر بود که در نیالی آری نمایی ای که برین و کفر
 و این چنین در هیچ حسابی نبود و در حق این طایفه گفت نام **بیخوف** بتبارک الله ازین خواجگان
 که کشتند تا که مالوک اهل ملک مدعی شد که کان و رازل هر یک ازین هفتک ز دکان تا ابد هر ملک
 تا از آنک هشتان بخیر فوات عقلم در طریق کم شان هیچ کون مالوک نه هیچ باز نماند صاحبان
 نه هیچ فرق تا نماند از مالوک بچل و حق و ذات چنان وقت شان مثل زمانه اول و دایره خود ملک
 که از او طایفه این شان در ضرورت بیو طایفه شان هم غم شد مسیوک بزرگت حاصل از اینست و هم
 که در بطلان از نیکو فاعل ملک یکی شد بشا رخا ازین بمانی یکی کون خریج بل عفتش مشوک
 یکی جوضب بطال و بود اصل یکی چشمر بجزیت عدل او نه ملک که از این ندان و عتیق عمل
 که از روی نماندین و لایقی نه و شد با هم یکی هم خواجگی طویون شد بخور یکی راه طویون سلاط
 بگویم این را جز از نیت کس و دشمن بگویم از این که در یک نوح زد نونک و ناهنجرت که فخر و کرامت
 گفت فی الحال فی الزمان ان یجولر استغفر الله من عثرات الاغلام و هفتوارت آله و هلم و اینچه
 صدور و اعیان و غمال و متضمان بودند بعلت نوفررت ساطعا که شسته در معضامند و نایب
 و مدد صوفیانات آمدند بجو کار بر شرا اندر بنگه دیوان حضرت در شرف عرض نمایند
 میو یکا که دادند که شیخ الاسلام جمال الدین از مقاطعه مقام آلتی سبع و ثمان و شصت و دو
 هشتاد و سه تومان مال جواب گفته از خراج مال مقاطعه و در ده و پنج صیبت و دو تومان و نیم
 تو به کارخانه نشانم و در ستاد شصت و ثمان و خراج ملک شمس الدوله متصرفی شرا بود و سبب

وقوع خاد و نارغون خان و سبطا جلوس کجائو مال قرار زلفخانه نارسانید دفع محاسب
 نیز کرد و باز در ستمت و شعبین خراج مبادی جلوس بادشاه اسلام چون از راه نیایشید قطب
 الدین نیایش حکومت نمود از رفیق که داده فمدن تومان تفاوض است از نیز مویحه کرده و در
 خزانه تحصیل سنانند برین تحصیل بلیغ فنادا فرید از آمدند و در عقب حکم التون ملک احد
 التین حبش که حبش محرق دارد داشت بلیغ شیت این تمامات و تحصیل وجوه اذ اصل و قاطعه بود
 و توفیرات نو کمن رسید **مصراع** نیایشید که درین واقعه توفیرات هر کس که درین معامله نمیکند
 بر جرین فنادا دیوانی نام و اثبات یافت بود با هم تفریق یافت و غوی از کلا بتبع اذ استحضار
 مضان مالی و عرفی محبت لیلنا لفرود هشت یوم الحریه غایب نیایش و چون دعوی توفیر
 تعمیر بود بابت فادعوات زائد و تکلیفات بیائمان الزام قبول توفیرات و دفعت الغض
 در بعد توفیر ذن هباشد دل خوش : و رساحت خویش ملی حبش شد دل خوش
 ذاتی که جرا نشان بنی نیایشه از آن : سیرنج و وفا و کی نیایش دل خوش
 و درین میان ملک جلال الدین کردستانی از حکم بلیغ فضا تفاو برای کجایه قانون دارالملک و غایب
 و تعیین خراج و استنعال مواضع و دیوانی که در تصرف هر کس باشد رسید و در رساحت مواضع
 و لا و انجوا و زاب و اوقاف و استکاف آب و زمین و کیفیت تصرف و اتفاقات چند ساله و بعضی
 کسیت حصول و ارتفاع شروع نمود و استطلاع و تائق و قبالات و تحصیل اغراض خودی و بالآ
 پیش گرفتند و با ارا و ولایات جمعی این از غرایه غایت صورت و بعضی باشند میفرستادند و بعضی
 غایب املاک سلطان از برای تحصیل طامع مشوب و ملوث میکردند و با خیال و اتفاقات
 میباشند برین شوق در مدت دو سال از باب و رعایا شهر و ولایت را خارج از حکم بلیغ سلطان
 فارغ از تیغ نفق شبهان **بیت** ندانند و دین تم از شرم زدن ندانند سینه غم از ترغان زباده

انصدقوا انما اخذوا وبعثوا قانون وضع قانون وضع كرو وكانون بحسب
وطاذا تميزوا ويا شاعرا شاعرا تميزوا طائفة زاحك رايغ فنادوا وتقطر
مقامات وكثيرا خراجا ونظاما محكمة باذخا شاعرا فارت بازي اذموا له اعمال غنات وارسلوا
ملاك فاشات فزودودين وقت كذا وبعثت بهفت وسيد ومردم جون من نردود
ابلا افاد تدين ونا المعب خال را بخندت يحي اذ بخار و فرساده ام ذا داند

هذه رسالة الشكوى مؤلفه

كتبه اقلامي من الشوق مخرفي ولي من اخلص وذلك تحت ريق سلام كثير والى السلام ارج
زناة يقبل ناء الحق زناة بخندت ايا ويدي صفاء الموات ونا العيرة من بخا و بخل طافه
صنع البسج على خد الورد الطير على ناي التيس النملاء في الرعص العيرة عجزه ليل
المود على العود و بخل اقبال المحرقة الشجر على الشجر يعط بفرانج الشرايل بقاء الطاهر
ويجي انا لال الاذن على الخجين بيت شمس روح را من خنثاني دمنيد لطاف محر كاري
ميا خلق نار ان مشك باشي جو زلف دليان عنبر شاري على الحضر العليا ويرجع العوا
ويجمع الزوار ويرجع الفضل ربع الذي هذا الربع دعيه وادني طلبة الربع ايو الفضل
افني الحضر البهية المحدثه الفائق النفس القدرية الحارة الكالاة الانسية الذي شعر
يا ديرة في نال العلم ربة نقاصه من دواكم اكل طالب كلامه يكر الثوب كالحق المطر
ويرفع الارواح كالمطر العلي ويسلب السلوك كالمطر البالي ويطرب الالمام كالمطر اللطيف
رايات الغاطه ارق وادوق من مرقاة الرحيق واذكي واطيب من المنيا النسيق
والعبر العبق يتابع شورا انه كالمريح بعد الشدة ودواعي مظلومية كالمظلم من نور الكون
شئ حتى بلغ انشد واما العلوم فمنهم العجوة والسائل كالماء السائل للمعاني كالماء

يَكْفُرُونَ لِيُنَاقِ الْقَتْلَ وَالْإِفْضَالَ وَيُنَاجِي الْحَسَنَ وَالْإِدْلَالَ مَعَ الْقِيَانِ نَعْنَى وَكُلِّهَا
 نَعْنَى نَشْرُوعًا وَإِلَازِمًا وَنَحْنُ نَحْنُ الْإِفْضَالُ نَحْنُ الْإِفْضَالُ وَكُلِّهَا نَعْنَى وَكُلِّهَا
 دَرَكِينَ أَوْ **مُطْلَع** جَوْنٌ شَبَقْدَانُ وَنَحْنُ نَحْنُ الْإِفْضَالُ وَكُلِّهَا نَعْنَى وَكُلِّهَا
مُطْلَع بِسَرِّهَا مِنْ وَسْطِ كُلِّ بَيْنٍ لَا يَلْهُو الْإِفْضَالُ حَسَنَ وَالْقِيَانُ يَلْهُو وَأَقْنُ
 جَعَلَ الصَّادِقِينَ فِي الْمَجْزِيَّةِ مُضَادِّينَ لَهُ وَكَانَ الْعَمِيدُ فِي مَجَالِ الْعَيْدِ وَأَبْنُ الْحَمِيدِ فِي الْحَالِ الْعَمِيدِ
 وَالْقِيَانُ فِي الْإِفْضَالِ وَكُلِّهَا نَعْنَى وَكُلِّهَا نَعْنَى وَكُلِّهَا نَعْنَى وَكُلِّهَا نَعْنَى
 عَيْنُ الْكُلِّ وَأَدَامَةُ الْمَوَهِبَةِ الْعَرَفُ وَالْحَالُ وَأَمَّا الشُّوْقُ إِلَى تَرْفِيفِ الشُّوْلِ وَفَرِّقِ الشُّوْلِ فِي ذَلِكَ
 الْجَنَابِ نَحْنُ وَنَحْنُ حَيْدُ الْحَبَابِ **بَيْت** شَتَّى بَدَانُ حَضَرٌ خَلْدُ بَيْنِ جَوْنِ عَجْجَادِ
 صَبَحَ وَجَوْنُ نَشْرَابٍ وَلَكِنْ الْحَوَارِثُ جَمْعٌ وَالشُّوَالُ غُلٌّ وَالْقِيَانُ نَعْنَى وَكُلِّهَا نَعْنَى
 بِلَاغَتِهِ وَنَحْنُ هَيْدُ الرِّبَانِ نَعْنَى مِنْ أَنْبَاءِ الشَّيْءِ وَشَامَةُ هَذَا الْعَمَلِ الدَّيْكَانُ شَامَةٌ
 شَامَةٌ عَلَى صَفْحَاتِ الْحَالِ نَارُكَ تَحْتَضِرُ الْعَيْشَ وَفَعْدُ الْبَالِ طَاعِيَةٌ تَهْتَرِقُ الْإِفْضَالَ وَنَحْنُ
 الْبَالُ طَاعِيَةٌ لَأَعْمَالِ الْعَالَمِ نَحْنُ نَحْنُ بِاللَّيْلِ نَحْنُ عَلَى رَأْيِ الْوَلِيِّ وَلَا تَكْفُرَانِ شَيْءَ تَعَالَى
شَعْر وَمَا تَتَوَقَّعُ مِنَ الْإِفْضَالِ كَلْبٌ وَلَا حَفَاذَهُبًا لَعَلَّ عَلَى طَبِّ وَقَدَارَى مَا الزَّمَانُ
 وَحَصْنًا عَسَاوِيًّا وَهَبَاوِيًّا نَحْنُ الْقَائِمُ **شَعْر** لَوْ بَعْدَ مِنْ قَبْلِي نَاعِيَةٌ ذَلِكَ أَبَدِي عَمَلٌ
 لَا لَوْلَا وَبَعْدَ الْعَالَمِ وَنَحْنُ الْفَرَقُ مِنْ وَجْهِ الْعَالَمِ نَحْنُ الدَّيْكَانُ قَوْمٌ أَمَّا الْأَعْرَاضُ
 وَنَحْنُ الْأَعْرَاضُ الْمَرْبُوعَةُ عَلَى خَشْيَةِ الْآدَمِيِّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَالْأَلْفُ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ
 وَالْحَالُ نَحْنُ الْوَلِيُّ وَالْأَلْفُ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ
 وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ
 فِي الشُّوْقِ نَعْنَى وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ وَنَحْنُ الْوَلِيُّ

مَرَّتْ كَالْمَاءِ فِي غَابٍ عَنْ عَيْقِيهِ الرِّقَابِ الْخَصْرُ فِي أَحْصَا تَمَرَّعَ وَالْأُظْ وَالْأَنْ نَقَعَ
 وَالْوَدُ وَالْأَوَّلُ حُجَّ ذَاتُ رِثَانٍ وَشَجَاعٌ لِلْبَلَاءِ وَالْبَلَاءُ يَجْعَلُ وَتَجَاعٌ وَالْبَيْعُ وَالْقَبَالُ
 بِالْإِنْفَاقِ وَالْأَخْيَارُ أَرْزَعُ بَاقِي حَيَاتِهِ الْإِعْنَانُ وَالْإِعْنَانُ قَوْلُ النَّاسِ لِلْقَبْلِ الْمَمُومِ وَالْكَافِرِ
 نَدْبُ النَّاسِ لِلْمَمُومِ وَالْأَرْزَعُ أَنْ جَلَّ يَدُوبُ مِنْ حَرِّ الْحَمَلَةِ وَالْوَدُ كَانَ عَمَلِي عَلَى
 الْحَمَلَةِ وَالْأَرْزَعُ فِي الْحَجَرِ كَمَا تَأْتِي بِلَدَيْنِ أَقْرَبُ مِنْ الْعَمَلِ الذِّكْرِ أَنْ حُطَّ فِي الْحَوَاطِرِ الْحَمَلِ
 وَالْأَنْزَالُ شَوْقُ أَذَانِ الْمُنْصَرِّ فِي الرِّجَالِ مِنْ شَوْقِ الْوَلَدِ الْحَمَلِ وَمَعْطَبُ الْأَمْبَارِ يُلَوِّعُ
 صَوْنُهُ فَأَنْطَرُ إِلَى النَّارِ رَحِمَ اللَّهِ كَيْفَ عَمِلَ لِأَنْ بَدَّ مَوْتَهَا وَلَيْسَ بِشَيْءٍ مِمَّنْ شَعُرُوا
 رُوحَ الْقَدْرِ يَنْتَفِي وَتَقْبَلُ وَالطَّبْعُ يَنْتَفِي وَيَقْبَلُ الْعَادِلُ يَنْتَفِي وَيَقُولُ **بَيْتُ** الْقَدْرِ
 خَالِجِينَ شَكَّ كَأَنَّهُ وَجَبَتْ لِرَبِّهِ لَدَّ لَهُ مَكْرُولُ وَرَأَتْ أَزْأَسِينَ فَنَاشَ جِيَادُ
 جَوْنِ حَيْبِ غَمٍّ دَلَّ مَنَ كَيْتِ عَطَاسٍ كَأَنَّهُ جَوْنُ شَكَّ سَلْجُ خَوْنِ شَيْءٍ كَبْرَ حَفَّتْ هَالِي
 مَشَاطِطُ نَفْسٍ كُلَّ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ
 أَزْأَسِينَ جَوْنُ بَرْدِ سَاقِيَانِ تَمَالَا مَسَاغَرِ سَاقِيَانِ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ
 مَشَاطِطُ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ
 صَاحِبِ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ نَفْسٍ
 خَافَاكَ وَأَرَادَ هَيْدَ وَبَدَّ هَيْدَ كَرَجَةٍ مَحْضَةٍ صَوْرَةٍ بِكَ أَمْدُونِ أَفَادَ هَيْدَ هَيْدَ
 دَسْتُ نَاسِي هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ هَيْدَ
 دَرِي كَبْدِ نِيلَوِي وَبَدَّ كَشَنَ مَانِي خَارِي نِينَ دَعْدَ وَبَدَّ كَشَنَ مَانِي خَارِي
 نِينَ كَبْدِ نِيلَوِي وَبَدَّ كَشَنَ مَانِي خَارِي نِينَ دَعْدَ وَبَدَّ كَشَنَ مَانِي خَارِي

تخاب الخبايا ناوالي ولاية الغزل وشرف لاسباب الخاصة في الجيد الطهر ناطق في امور
 الجلاله وسنوفي دنيا النظم والنثر لا كماله وسنحفظ مساوي الكتب والاعمال ونحفظ
 احداث الدهر ومن لم يجد في عالمي كل المعنى له فقال حينئذ لك طنطنة الطنطنة
 المربعة هبت بشغل لا يخاف اغتراله واوتيت بملك لا يخشى ذواله باع برصد يربط
 وشرح ابن مقفل ولا شان كافيته نشة المصدوريت در عرض لولع ايشاق وموجب
 حضان از حياضت شرف سندن طاق وانايا امتحان طبع ماول وخاطرة لول كرفن
 درين طمع طمع وطرف سندن حكيم يحيى نادان شيرين حكاية از دوى كيك **بيت** شاهان
 باري ناخود خالدي كراست جشم طمان از لطف ايشان ديخا الى دكر است رجلا افع القفا
 بصوت من الاعاصير في زعم الاعراب عرصة ميكن دعوى فشان وفي البناء حسن غير جلال
 را ديات ولاية دوي دوي شياخو ذركردن ميديد هم نخل بدختر سروان نادريك من
 باليكه كرجع كره وخراي ناديه ووكل غاير زلبريك شاخ نظر از دين خود عوف خاست
 شاعرانه ونايشي بكلفا مانا **المؤلفه** اكر دوان توبين غناي كوي ذات تخايها محاسن القمر
 نهالي دولة صديها زانه وروست با ديدن صفت تم كوش وغنوا واز مقام اس ولاحه جو
 از وطن مالفود ووقاره بودند و طرف كتاب بركات وخطافات سه شمع دليسانها زودند
 وافسانها بر ناخت **شعر** وكان الصديق يزور الصديق اشرى المنان وعرفي الغيان
 قصار الصديق يزور الصديق ليه المسود وشكوى الزمان دين ناكامي بايد وكم كره
 توكل اذا تولى وكره خطب بجلي من جلا روى لايشي بل شوي دوشي مي برتند ومرت
 زانام حيق مقدر نهاده ارباب دكان بجن عروس نيزيل ويزايند كان سر وچون ناويل غي الله
 قريبهم او دما نيكه جون زوش مشافقان سهيل بن بنق لانا جع صفاي بعلت قلت ضاميت ونا

قير وتخرج كره تطافس يا من قدس جليل عليه السلام بفرمان بادشاهي كه معني ومفهومه في وقت
 تعالى ثمانه عن الاختار تقول كود وكله شدة باران مع العسيري ان مع العسيري اذ ان
 ريجان ثمانه عصمت على وجه قاطع الخاها وكرار ديسر سبيل السينا في است مجله
 عسيري مع العسيري بن بر طوطنا طقة بن بكفت والذي غنني كونا العسيري عجر
 كطب العسيري بن كحل عليه شكر خاكت بحكر عكر اياك هدي كلابات الباطل من بين
 يديرو لامن خلفه صفت خاضع است موصوية وانديرو كياتا اومر سدايكه باضا عافان
 خفايا الطافا هي ذا توقع كند واندر صير هو عكر الش من حب الشير وقسط القوي الضحية
 عن شدة التأثير الكروي به به بنادع بقاء شلم رضا وهو سلا المنة القيد والقتار
 عكر كرمها بل بنهمها ترفق غلبنا انا كرم حنان كل خار وشقا تو انك ونو ان شير
 بددي كرمها عن بيات حصول مقاصد عكر كرمها ان الامور اذ التوت بقتد
 تزل القضاء من السماء فكلها والله مقدر كل شيء وذوق كل شيء والامر كله بيدك والتوفيق
 والوكلا عليه فهو **شكر** كرمها بصور **ارجماء الله من طرق الافات** وحديث الحافات
 جون مدق بودنا فاعلموا به لبه وابعث ثمانه اشكر **لثمن** قوم هم الا لثمن قومهم
 ويخاودهم رضى عن الامات قوم اذ اشتد حروب فاقهم وقاتلهم تزي على الوثبات
 حوالى وروخا رغن نوا ان تقايع ولاية عزمين معك فودنا خد بود ولاية اسبنا
 جون كودن استعلا اعجاز الفضة ولاية عزمين وسيسان ولج باضا فاق شيران وبعزنا
 وبخشان وكشم وطايقان ودر يوسف ودر كوز وكره وعلى اار وملكاباد ورو والوا
 ان اندموى دقار باب وطايقان ورو ورو ورو ورو ورو ورو ورو ورو ورو ورو ورو ورو
 عرض غدا ب وهدف شناصل افتاده كاه اشكر بادشاه اسلام را خاضع وطائع وكاه ازرو

اضطرار ایشان را بشیخ و مطاع بیست لشکرها را با طرفین بدو میفرستد و دیگر جوانان شهر
و غارت و کرب و زاری میکردند و برین نزدیکی که کتبات را دست بردی بنام نموده و فلی غلام کرده
غنائی را از آن یافت چنانکه از حصول خزان زد و دینار و جواهر و آثار نیکان را قش و دانه
خی بداخت و معتقل را با انواع ثیاب ملون و اصناف مرقعات مذهب بنی انداخت لاجرم قوت
و قدرت و مکت و قیمت یافتند و هیچ طرف را داعیه تقصیر و از غلبه ایشان در سر کوشش نداشتند
از بهر دفعه مواضع را خود میدیدند در شور و سنبل و عین و ستمائیکه را بر سر و ریت
بادشام اسلام تشریف بالقره قائلها استضافت بمالک شام داشت فرموده بودند و سخن فرمود
جوبه نمی کرد از ترس شغال اندواید به پیشه دلیر موافق حال آمد یک تومان لشکر
باک را در حاکم اسرا ایچ کورکان و تونای بوقایع و قرقای میگوید بهادر و مویجاک و تلمی
کرده بمالک خاوس و قشار و چون سجد خاچزیان یاغیان و خورن فارس کرمان بود و اهل آن
بلا و ایوبی یعنی عصیان محمود شاه و ققامت یک ساله لشکر الحجازی نیز میخواند برانداختن و
ساختن از راحت دور ماند و حوالی از صلاح رعیت و فلاح و اخی خاکی کشیدن لشکر ^{مستقر} شغال
فی اندیشه و پاک در آمدند منتقله ایشان مقدار و هزار سوار در نیک میان چو تیریم
بزاره اوغانان و جرمنا رسیدند که مقدم ایشان بنور بوقا بود **ش** و **لشکر** فای اهل
والله و حیه فی الصفوف صفوف کار چون تیغ در گردن افنداد ایشان را لشکر اچان برد
خرو و رة و صفوف مناشست و مناجرت برآوردند نخست سرآوردن پاهما آجال را کوش
کنند به پیکر دند و حقیقت در آن مراد نوی و تکلف باشد که لشکر اوغانان چون کان خود
در نی کشیدن سختی کند و نمائند از بهر عیفت و دوری بخوبی نامانیدند و از نظر
خبر زبان طعن کشیدند خن و چکر خوار می کردند و از سوی کز سر کرانی و ناهمواری می نمود و کما

دوست مکان بر یک کت عاقبت از برای قیام طبع در میان آوردند تا بعد از آن در از برای قضیه
 جنگ از بجز قاطع میان ایشان جنان فصل کرد که یا غیاث سبله شکر و ندانم غایب یعنی
 ثمر و چون بناگاه دست از کمر و طاقت همدگر بیاورند بنیاد آفرین بر دنا و غیاثان اسبان دنیا
 غیبت یافتند و چندین دستگیر کرد و روزی از یسیدین غیاثان **سایه بخت و طاقت**
سایه بخت سپردن و چون از پس از آن فصل خوار غیاثان رفت کشند و نالست ناله هزار و بار
 بیوات شمارند و در حساب است که این ناعه خاطر از ازان کار خارج کردند و بافتند از اینجای که
 جنون ایشان سستی شد پس از در پیش کرد و بر عزم و غرور و قهار خود روان شدند چون یک سبیل
 صحرای بافت رسیدند و بختی **بیت** صبح خروغ فلان خروغند کجلی شب قرنی روز شد معلوم
 کردند که دست قضا کج می و غار نهانها ایشان در کارخانه بافت یافت وزن و وزن دیگر و
 بر نهان بافت این صاحب مانوف شدند که خاقان محمود که روزی که روزی که روزی که
 او غیاثان پیران رفتند بود و دیو و جادو و افسر خاصه در شب بر قصد شیخون در حرکت آمدند و
 شب همیشگی رفتن نیاسودند و چون خورشید بر مثال آید تا که در یکدکان بخار خضر آید و چون
 نمای شد و بر آوردند که هم در قریب بافت غیاثان نزول کردند و انداختی غیاثان بدان صوبه داد و غیاثان
 از طرفین مقابلت در پیوست آفتاب از غبار آلوده و غبار کجلی بدست و نیزه و خون غرق گشت چون
 نشین در شوق پنهان شد **بیت** دل بختی ناله می زمین ز زبان ناله می و باری و
 بر او فغان که سنین عمر بر دنیا بجهار و چهار و تحریف دلفرود بود بر لبی صریح و دلجوئی
 می بود که فلک بخت شکل دفع چشم بد از آتش خورشید هم بهن می سوخت که با ناله حسرت و
 ن و کاگردن سوز بیل لکن صفید نهایی می کرد که اگر سرخاب هم نرود و بودی بر فلان پشته
 دستم و شان از زلزال آن حلقه نهان از دی مالش که میو و بختی که اگر یک ناله و ناله و ناله

و اگر چه روز مقام مغنااة بوده بحمل مشاغة و هنگام جان بازی نموده وقت نظر از آن
 زمانه از غزل کاتبه غایبه قافیه را این بیت میخواند **بیت** اگر چه دست خرمم کرد و چون کمان
 غم تو کمان مبر که دل من بجان دهد ترکش چون بجز دارالملک و دکان شد بمقدار هیچ هزار
 سواران کفن از ناله کفن بهمان در آمدند و هزار وار بظاهر و در مقابله شهر عثمان ناله
 داده باندیشان که چون اسلامیان از نظر وقت غذا داشتان گفتد لشکر بجای ضرب و پروند
 و دیگر مخازیل از کس بر داشتان محیط شوند مگر چشم زخمی نماند لشکر اسلام با طهارت ملک ^{علم}
 مالهه بودند و با وجود حسن فرست بر سر صند نشین و تامل هم از روی طرف جنوبی بر سر نشین
 علم الاهی بر داشتند و لشکر که کشتان انشطی الاستواء ایستاد و چندین لشکر کمان
 بخال الشقرار و اصلطیان یافتند بر عزم تفرج بیرون رفتند و با بعضی اعیان بر عرصه لشکران
 مطارد می نمودند چنانکه لشکر اسلام بر ریار و میانه میگردید **شعر** و یشتان ماین خالها
 طر لولاس و لعیبالقرال بر دوسن از اعیان از قمار و شوقه فوقه پیش آمدند و بر
 نواک انداختن باطن شهر نیز در جواب یک جوینده دفان کردند چون آفتاب صد غرق
 کرد بطرف قبلی بیرون رفتند و خالی قرع الاغالی نزول کرد و روزگار از زبان شیراز در گو
 و غوغای بیگفت حوالینا و لکن لا علینا ساداق بیک شام و مکه اش بدو دارالملک هیچ آتش
 نمکند و یتاق داران و مجتهد و محافظان که بر طرفی از دماغان نه میهند **مضارع** ناخود و یشتان
 از این حال چه نالید بناساهاالی را محقق شد بود که چون آفتاب بیخ ضیاء برق افق طلعت کند
 و طلایه داران شب و دریا از آن برق جمیع شهرتم شوند لامحاله با اعیان طلایه کتب الله اعوانهم بر
 ساز مخصوص شهر کتب الله سالتهم اهک بنک بلند خواهند کرد و ازین دو کار بجای رسید بود که نا
 کودکان نارسیدند عزم حرم داشتند که رفایه نامزد نک و جایز حرم و حر و انا توان در در و بوجها

در بخان با هیبت کوشش نمایند و بر سر و بر کلاه و بر خمر اضافی از دشمن بپاشند و در عرض
 زانو روی پدیده تاراج از فضیلت جهاد محروم نمایند و فضل الهی ببرکت دعا و نحو کاهی
مصراع کمان زدن بود در ره دعا برده و میان ابدال و اوانا و برج اولیا شاعران اکتفا
 کرده اند و بدان قوم نیا که زاعزله الطلان کفایت چون **بیت** صبح از افق عادت صقول
 بر کشید در آسمان شام کافور بر مید براه کا زرون دغان شد ندود و صائون راه
 با دافره و فراز بر اختر از و شب با السیب که و حوش از آن متغاضی باشد و خوش خوش بگذرد
 کما از آن متغافل و هم غافل نیکو در دجنان لشکر این بکشند هم در آن راه طاعت از یاد کمان
 عبدوی راه ایشان گرفته اند و نیز بر زبان چند سوار انداخته و میری صد زایش آل و رف
 در کا زرون زدن لاهالی بخاجون مستلح و متورند ثبات قدم نموده اند و طریق محلات را
 محافظت کرده ایشان خود شتر و خول نشاند و مواشی کرد و صفار پیکار کنند و در
 بر پاشی امور از کوهها و جز و مور که از امر اکب نامی قلخنگان دیو و کاهونیک کور و بر
 را و دم شدن سم که میکلیه یون شکل آتش منبت یاد میهای زمین نور داب رخا را بر آید
 کنار کمان منظم با کوز ایشان جلاجل بخام زشتین بود و پست احسان شامین ندین کرده
شعر ان لاح قلت اومیا م هیکل او عن قلت اناج ابدل الخا ذل الاطراف و الخا
 و بخا ز فیه الناظر المتأمل بر اند ندیدان استظهار تمام یافت و از اخا و اطراف کوسه پارت
 شتر شد تا نشاء الحار فی الزرع و انضیاب المواق فی العروق و اطراف دشتان و دشتان
 و خورشید و از دیگر جانب نادر و ورق و حوالی شتر رفتند و بخرا یافت غار کردند و من بخا
 الاتفاق در اول هله که از او و هجور ان اشکر سپیدند یک ماه اکثر شتر را از رکان و کور
 شبانکار و دشتن و کوه و مواشی در مغافل کوهها و مغاله و بیلهای حصین محفوظ داشته اند

چون از مغافرت شد بود و ز شکی علف بها را با آن عرصه یافت می شد بدست و انکار و از او را اینجا
 بوده هر طایفه غلام مقام می نمودند اند بعضی در کعبه و بعضی در نزول مضاد و مضاد می
 و طایفه و زن و فرزند و رفقه سیلانه و در بقعه اشکال ایشان می ماند و در دست گفتند که
 آنکارا هر روز وقت حکایت کرده اند که در هزاره شب را در بار نزول کردند خالی خاموشی پدید
 چشم ترکان در خالی جویم با شواشی به عدد و در مقام خود ساکن اند و از طایفه و از فرغ و از من و
 رمان شدند و در یک شب قریبی فرستادند بوقت که سبیل چشم نهاده بر شعله کبر
 نور کشاد بر آن چشم رسیدند و مناسبت از غار کرده و سایر گرفته و چند قوم از ترکان زن
 فرزند و آنچه داشتند در دست یک کتان مشاهده کردند تا ایشان روان شدند علی الجبله را پی
 تمام و بویاری که بر ایشان بود تا میافت و بسیار علی چشم مناسبت داشتند و خود دیده عقل
 دانست چنین تا شکر علی بی برکش از راهی و در بعضی مکتب انباشتند و در غیر این خاطر این دو
 نامه از سبنا و ولید در حدیثها و حکام و راجعت و طایفه و اخلا و آن تا خن کت را که بر منصفی
 طایفه و علف و ما اینجا کوفته باشند مبلغ آن فداک خاصان را بهیچیکه که الاغ را
 احسان فکند آن بی زنند و از کوفته بی عضو و از کاوی کوشی بگرفتند و نای بیجای می
 گذاشت و بعضی را که آن حالات سقط میشد مع هملجندان غنیمت یافتند و نایب و نیزه و کوفته
 و در آن کوش و فرخ شایع که هر یک سوار از ایشان شنیدند و بوقت راجعت در هر روز جمع
 آمدند و هر روز آن خاصه و ذوالملک با آن که از کعبه **شعر** یوم الیای صفاح الی طایفه
 و ایمنین کلبا الکفونات صهار و شکر خا و ایشان با طایفه عرب که در دست و بنا بر آن
 ایشان بقتل آورد و در وقت اقامت از بخاری و بنای چیزی بنده و از آن طرف بیرون زایش
 اند هر روز بهر بخور و در دست ناکند و اندک شفا و احوال و بر **مصلح** و اکل بیست و اندک

چون پرتو نواك آكر چو را اول هوا گرفت آخري زيبا افتادند و هر چند قصاص و نوبت يك دلدند
 غافقت خادش را از ساحت صاحب دولتان ديت ياد شد **شعر** فلا ظفرت لئلا الكاذبة بغم
 ولا قنلت بالحق لئلا القوا قل بوقت مقام اردو در شهر سناشين و سبعة جون مجلدات كاشه
 درين كم خنده شان شرف عرف يافت و در كمال سخاوت و شوق و دست جريك همل ماند بود و پيل
 امتحان اشان مطلع فرمودند كه در كسوف الفاضل غير متعلقين حكمايشتمل بكميت و قانع باخو
 دكر كمال حق كذا تدبير بحسب قوس و بان داسان در محفل غرض مجبول علم و ايمان كذا با افاضه
 و ادب اب مختل اين دو بيت **شعر** و لو لا اني رجل عفيف شريت عليه كتابات العفان و لو لا
 اني رجل فقير نزلت عليه طباق الضاوي از روى ان محبت طبع خواندن گرفتند
سبب تسميه دايات هماريون بر عز و استخفاف در بار حضرت قاهر چون بادشاه افغان
 مشقت هماريون ساير كه ساير حجت افغان برود افغان دوله ساير كه تر افغان و ساير افغان
 باين دايان باد و عز و مات ملك سر عرش مطالب كل دايان و نفع جهان كيرش باجران فضا
 و حكاية ملك مطيع دايان بر سر دولت روز افزون فشت و غلغله اين فضا ط افغان
 كفتي بخاست **بيت** اين كه مثلت هرگز از دوران بخاست در جهان مانند دوله سلطان مختار
 اينجيك كمت كرد در حله جهان هرگز از دست سليمان بخاست بدان وجه كه شرح داده شد
 در عظم و نفع غير شعار شريت و مجمل و نائل و نال سلام نالالت و لاجنه ناله بود باول پش طاف
 مصر بر غلغله ملك دوران فرستاد و از حسن اسلام و اسلام پروردى و نصرت دين بغيري سكان آرد
 را بشا و داد و در ضمن او اشارة رفت كه اگر به ان كوى مبارك نيل كركت دارا نفع جزيه بدد
 و موجب مخالفت در دين بود و زجها لله بحكم المؤمنين كالنيران يند بفضضا يكبار
 بجا كمي بد است و مخالفت بعلوت معوضي بكم فيما بعد لما عيشه قصه جريك جهات كبره علم

ست

فان عرو وبتخلی خاطرک و بخار جاتین عمل الحالات متوارد و متواتر و بر خلاف سوال اعمول
مطابقت و مناجات نکات حقین صلاح ملک و دین و سنج نبات و زوال ادم است از عجا
معارف ابدی دانند و یقین تصور کنند که بخارین دوله امر و زینت با اقالیم جهان مغرض اظ
سیمادار و صحرانک آن از ملوک انما الیک افکاره و بیان اذ ناب و فوائده حق نیستی نلد و
بر عذولایه و عزال بخانه ان مثل در که شعبان جلیل دست صنعت نای هم خطه و در خفه
مناره صده و نایب که کند و چون دست بر کنه دست ناک و خفته نای نایب اعلی بانان صو
برست و در امور و تغیر انواع صور مختلف لاد و نظریه مکان جلی و دهند و حاصل آن جز آنکه
و فاین باشد و کذلک یضرب الله الامثال الناصر علی علیه السلام و در حکمت علی سیاست
مدعی شیعان است برهن شد که ملک تغلبی استقامت صورت نمیدد کف کلاه عذر
در آن کشا و کرد و در مواز و کفر و خسا و ما و مجریان و بیس و بیرون و مال و ملوک و در بخا
و اینان نامند و هر کس از در طاعت و در طاعت کوشش نایب امر و مرج و در مدینه شافع و
و معنی که در بعض نظام سلطه و اختلاف خاله ملک نایب و مقتدرات اگر زمانه صلاح ایش
در فیض اختیار و افتد اید و شاه شغل عادل باشد **مصراع** بد بر بد و باو نه با دم هزار و
شرع که عقل خارج است حیث قال فی صفة الکافرین هم یومر کفرهم لا یعقلون و هم از دله
عقل که عقل داخل است جنانکه فرمود قطره الله الی فطر النار علیها لا یندمل بخلاف الله ذلک
الذین القیم شرح عنوان و فاندان پیدا و نهان جدد و قابل جدد و اجل هم جدد و هم معنی نا
شعنی نماید چون برقع بدایشان رسید با ستماع این مصراع که در هر جلعه صواب و قاندا
و شاد بود و داشت طنباج نمودند و اظهار طاعنه و انقیاد و کورمانا آن معنی فوق بظرف
نرسید و بقاعن عرو و استقلال سلطان مصر را اغلو طه میداد و شاهان با وجود کمال و ولایات

وافتاع عرصه قد غوات که برای انضا فترت ملک لشکری فرستد و در میان اموال و متاع چنانچه
مسلمانان غنیمت اطلاق و هر اقلاید بر غنائف کان آن دارا باشد انفات نینداخت حکم بر آورد
شش و شصت و پنجاه و سه هزار و سوار و سرب کرد و ایند تا بیرون و داخل العین و بخارا
و ایام بیرون دست بردی غایتا شمال طاعت را با العین و الارکستر روان شدند بنزد
سواد پسند معدوی از ایشان بری غول شتر می کشید و شغلا و ایشان برداشت غانم شهر
شدند کخافطان در پی شهر را گفتند مای بی سدا و یک سدا و مقدمه اعلام را آمدن ^{محقق}
خالی در کشادمان و ایشان در آمدن از عقب خوج فرج رسیدند علی همتا غنات در پی چندی
و بهب و غارت و قتل و نالاج مشغول گشت سلطان بخت الدین از این غلبه شغیب ماند و بخت
قلعه ندیری جایست نداد چون لشکری شد خاصه نرینو از نالاک می بود بنقد
چنانکه در یک جا مع بجای فیدل الحفر داشتند و بعضی بعضی جناب در وقت زدند و عقاب
و خرا و اولاد را خرا و سلا و اولاد برین سبایا اول رفیت و قنات و دایا آورد و دهائای که بر
عبودیه فاهب بخارا غنا ایشان با شاره فصل لک و لک و آخر برهنه نداد بودند و قدیم و غنایان
رفت و کردنهاج و در اطواق اشواق دین و ادب و حق کنای غبت باری چون حاتم و قاصوره
شهر انا هو صعدا و الجیدیه فقال الطوق منها انصامه داشت بود و اعلان ^ل
کشیدند بختین و در راس العین و بجای و عریان از انواع زیاده کفیل و غنایه و عمو بطریق خط عمو
کردند و عرو و سلیمان از انصاف ضاحت کرد و ایند که در ضمن هرز و یانگشتنات سکونت و نیز
نکته از عکس و معلولات کائنات هزاران هزار و قاتل را حرکت و حقائق بازار قدرت و مصالح
فالولک و ملکوت و جوامع صنایع عری و فرشی مند و بخت و و کسب آن بختال اعزله
و دنیا و چون و جلست **بیت** هزار نفس را در زمانه و نبود یکی چنانکه دلاینه و فتور مات

این اخبار در نایبستان گاه بنار گاه شاه قلیک با یکدیگر رسانیدند از این جنات و سکر و حرکات
 شیعی در غضب شد و عصبیت دین و رویت سلطنت که هزاران خدمت ملک فرمایند
 برآخذند از آن ظالمونان مخفی کرد و درین باب از کابر علما طایفه اسلام استغنا فرمود و
 خواست با جماع کنند و بقرضات غلامان حرم بلاد اسلام برآید شاه عاد که بر داشتند
 قدرت رسانی و بکنشید چنانا و است لاجریا شد خواست که زاده همانون نصرت فرماید
 در عقب سلاطین الحوی فرستاد که بجهاق و بکهور از لاجین که بخت مستوجب بندگی حضرت اند چنان
 توفیق فرمود که ایشان در محرومیه بغداد شرف شول دور ستند عبودیت یافتند و در لایه
 سر ریختند **مصلح** که در وقت برآید و با او عرض داشت که ملوک مصر علی بن خلدون را
 بیرون نهاده اند و پیش از ط اسلام و بر اسلامیان قیام نمی نمایند که بر یغیاسنها حق لایه
 ضرة آیه سلطان و سراج علی که چنانچه نفاذ یابد مایه بندگان شغف می شود و کم کرد
 دفعه دیار مصر و شامل اضاف ممالک فیض کرد و بنظر سلطان نجم الدین بن برب سواران را
 برین معانی همداستان شد و صدق نقرایت بجهاق را از کیفیت تشبیه لشکر و شهر بجهاق
 و قیام در موافق حرب طماع و سبظا شد و بطر بنماقی موقت در سکاکی معین و کلال را
 نقر کرد بجهاق را بیاد شاهانه که بیست و پنج قلبا لاسد را از افق تماجون نبات الحیا
 بشیبا آورد و بقوت طالع شجاع جان شکر را بکوشه حلقه کنند بندگان سهل و آسان
 کرد و خواست تا سلطان قاهر را که با دعوی صدق عقیده سیلاب بخوار الیسری ملک
 مصر و فیه الانهار بطریق بن بختی و در خاطر خار بطن و بیک رکعت در زمین طاعنه
 و در قبه الاسلام و مشق تحت سلطنت لاجلوس میمون زینت دهد و یغیاسنها
 و سبظا لشکر نفاذ یافت و یاسا شد که بر یک از هر ده نفر بختی در زمین و هر ده نفر

عهد مهرون نبود و لشکر ظاهر داد و از اینجا امیر از ابن العین و قاضی جعفر زاد و علفه و
لشکر بنیاد و ترب ساخت و خدنامه مقبول تقدیم کرد و معاطف عوطف و شاهانه در سیون
دینی و اهواز یافت چون کار آب فراه معسکر جریک مظفر و غلام شیران جنگی کشت باو شاه
و ان کان بخشش و جلدیانش را در عوطف و انسا و سلطان مار در ان آباد هزار سوار معین
فرمود تا هم بخانه اقامت مطنب گردانند و اگر از اطراف امالک خبری رسد بیا اعلام حضرت
علیا احتیاج افتد و صحبت سرغان انها کنند و الا آن هم را ایشان بر حسب صحت دید
می نازند و درین حال محمد و منان آصف صاحب قران و صاحب آصف مکان شیر فرخند و
و دقبت و وزیر عاقل و لای و لای عزت و هاشم او و پیوستند که چون بر تخت نشاند و از
و اسناد سیول و اقطاع آب فراه زیاد کرد و بهنگام زاجعت لشکر و بنیاد را از عبور کردن
زحمت رسد و صحت آن نباشد که در خفا و جوی فراتان جمع کنند و بیک آباد در و مید
و تکیان برهنه زن کرباب شنا و پی آموزند **بیت** جزو یکی که بدین زحمت کند جویند و کما
روشن کند و آن بدیند و بخیرها از و طرف محکم گردانند و آن سازند **المؤلفه**
تجربت مکن تو که ملاح و همها بر عجب خیال نیار و کند شازان سلطان میرین الملام ابرار اند
صاب که بران بریدی صورتی قبت سکن شد باو شاه بنیاد که آب غیر فرمود و عقل
این قیاسات شعری را سطور می کشاد و چون آبارین شعر چون آب فرو میخورد **مصراع**
من میرید بدم که بر آبی بگذشت لشکر و انجا عرض فرمود و خلشن نو هزار سوار و شماره
آمد و کانی که با نیر و کان چون نیر و کان پیوسته بیا هم بوده اند و نیز غزلانی چون آتش که بیغ
اکبر و رخساره و فری و زلی چون نیر و زود و **المؤلفه** نیر غزلان ساغر است و میدان بزم
رخ سیرین قدع است عزرا از این مقام و قلع شاه نوین و ولای بیغلی دهان شد و دهان

از کتاب لغات در مدینه رسید و بموضع جبل از نواح حلب و ملامت اغادی ناکشاد و بود نشانی
 نیز و فرمود که آن نصیبت بالوان نعمت و انواع خصب و راحت آنرا سه دور و آن مقام
 ساختند الشکران السراحت نمودند اهالی و هم و حلب و عنایا پیش چون صید غریب از
 کتاب برخاسته بودند پادشاه کو و غار انبار بر پیشه رفت و قلعه حلب را احتیاط فرمود و در محاربه
 و عدم الثقات بدان را با مخالف شد عزیمت همایون برابر قرار گرفت که ایشان را از غرض مأمون در
 جهت بر شاخه اصل مقصود است که فرع بدان متفرع شود و منظور بر طاعت کلیت که خود
 بیعت حاصل آید و هم درین حالی لشکر را با از عرض فرمود و آن روز از نیمه تا مدینه و از قلب
 جنابین بناحت خطوات ابرش کرد و در خرم پیروید و بنظر اشراف هم در مطالعه فرمود و درین
 حال حیوان نوبان بپا روی فطنت کوی این معانی در رخ جوکان اندیشه آورد و گفت نظار شاه
 رسد عرض بر آگه بنده که امانا و اگر سبب غایبی فیما بین همایان و انسا بن کربن با و غیا علی بن
 که در چنین روزی بکارید پادشاه را بر نشان این جهت و اسب که **سبب** نیز بر این نشان
 باند و نیکد نشسته در یافتی که حجت تکلفی و امانان هم خواست حسین برون از جهان در
 ثبات امر از موافقت با انسا بن تاج که کشیشی کردند از انبار و آن کشیش بحال التماس که مقام اعلا
 رسیدند در محالی حسین نزول فرمود خالی چاسو حیانت و از وی شخص خود نفری که در کشتیا
 امیر علی از آن دیار و در روز است از ان خبر وصول لشکر بکین و در راه قراست و بر خا و
 شدن پیش سلطان و رفتن بطریق حص و صون جنان بود که ملائکه و متخذه مصر با آن که
 پادشاه رویت بین دو ماه بود از نوب مضاعف کرده و در دمشق عرض لشکر داده بودند و در
 حصن نظار و ستمد که یک از ثقات شعبان حکایت کرد که بوقت مراجعت از زیاده بیت الله
 رسید و چون غایب از طراب و لشکرها از دو طرف در حرکت و اسب کتاب دیو توقف نمود

درین خال از دوستی سؤال کردند از سواد لشکر چه کیفیت است و بعد و بعد ایشان اجاب
 کردند در جواب گفت همانا اسالی از این لشکر فلاحی نیاید چه مشاهده رفت و بعضی از آنرا لشکر خود
 یکدیگر را عاریت می دادند و بعضی را بکس می دادند و بعضی را بکس می دادند **بپ** از لشکر سواد فلاحی
 و از داعیه خلایق غفلان آید بادشاه چون بعضی القوان ترول فرمود سگان آن دیار بیچاره
 وطن گردید و بودند و معروفی **شعر** لعل توها آن رخ شطونها و آن بختی عن محمود جو
 بناس سعدی الخیلة کاسمها اذا ان الیها عین سعدی دینها صورة و بعضی از زبان هر یک
 مناسب حال آمد از این جمله یک منزل بظاهر **الموقف** سلام علی من یرزق من کل الخیلة
 قلعه بخانه از قرض صون مانند پس نهان خبر آوردند که سلطان صرا لشکر و این من زیر خال
 آلود و تمام کرده و اینجا می هست و از اهل بصره می مانند سبب یکدور از موضع ایشان از دونه لشکر
 مغول اتفاق بخاربت افتاده و با اعراب شاه مقدم ایشان عینی بن بهنام وضع کرده بودند که
 فریقین یکدیگر مختلط شدند اهل بایز و اهل لشکر مغول درآمد و این ازاد و میان گرفته بدان
 جانشین ظفری چشیدند و صورت مرادی دیدن بعد از آن تاریخ باز اهل بصره را بقتال گرفتند
 و قتلگاه نوین گفت مصلحت چنان باشد که عرض و نازله و الاخذ و کل می زنت حاجی و یک
 اتفاق افتاد و اهل بصره را بدو ایشان کوم غفلان گردانیم بادشاه سلطان یا ساول را بدو ایشان
 لشکر روان فرمود تا ما و اهل ایشان را محافظت نمود بر قرار غادر نباشند چار طر فتاب
 فاحی سایل بود و ما و اهل ایشان آتش غاصی حائل یعنی لشکر سلطان بعد از آن رفتند
 فراغ حاصل شد و روز دوشنبه بیست و ششم بیع الاول من الشنبه عید ناق صلوة الجماعه
 نقض صلوة القدیم و عیدین درجه کلوا لا لا از رشک کوه آن حکم الماس لا
 سنا من سفته حکم یکدیگر دادشاه فرمود تا ناسات امرا و لشکران علی اختلاف و الذریع

صورت آیه حسن المآب شرط طهارتی بخاری آوردند و ساد را خلاص عبودیت بقدم
 ناستی آید و در یک مقام بر مثال جمیع عرفات صفات صفات از سر نیز انجمانند و گذاردند
 و سابع عرفت نیز از سر نهاده الله تعالی انصرنا و لا تقهر علینا مطرط کرکانت و بعد از آن و سکتوب
 بادشاه روی نه بر آفتاب و روی بخشع بر زمین ضارعت نهاد و مطلقا این فوگت علی الله
 بر میان صدق بین بیت و از حضرت که بهر جهت فزای ماه و هر روز از بهر کرد و گفت
 در بحال عبودیت اوست و اگر چه با نوا و اگر موی نداشت در وجود محتاج جناب ربوبیت
بیت انکرم لوج زانها عرفا و انام اوست این همی که بداند و آن خدای آن شکری
 انک خارا و دهان عقرب پیش از شکری که دست بر افطاع کبر که طری حیل سلطان
 بر مانا است و طغر و قدده و استعدا و سکت و ضرر و کرام الکابین در سحر و جانی و سکت
 در مؤلفات آیین آمدن انانیت تا غیاب لحد و نهیم نظم و ریاست و از ملهم غیب خطاب و لا
 تسوا و لا تحزنوا و استعلا و علون استماع افناد و در ساق این احوال چون از دمان سر و بعد
 مسافت بنیاد و اناسیان جریک سقط شد و بوقی و زول و نوان ماند و بار کرات خاص جری
شعر و نحن نحیاف هذا السیر یا یحیی و لا یتویر منا الیشاق الیکسر فان کنتم
 مشا به یا سیرنا و الا و قدنا قال سلم علیک زبان بی زبانی بخواند جریک بنیاد و در مؤلف
 بندگی سز بر زمین نهاده حال بخیر خویش عرضه داشتند بادشاه تو مؤلفه بدست بدست
 زای این عقد بکشود و فرمود که در خانه مقاتلت و عرض و مساجات ثلثت جریک بنیاد و سکت
ملفوظ سراسیمه فی الحرب و یجمل و فارس و حفظ الله العرش للکمل فارسی بداند و ضمن این
 تدبیر که نتیجه الهام زبانی و لطیف عنایت و سخاوت بود سه مصلحت کلی مرعفا و اول خاطر بر
 بنیاد بر حسن عاطفت استمال کشت و بقریض بوقی لشکر بر مؤلفات مؤلفات ایشان خوش

و مستطعم شد و بر طبقه برانمازی و خانمازی ثبات نمود لطیفه دوم آنکه مصطفی بن فرات
 و نجیب اسنان بر قفسه شام **شعر** دجوت خیمین الخیول و خیمها ریح القین القوار و أربع
 قان و خماهل فالعود سواک و ان تبا یق فالوارق و طالع و در غروب و شبناشی عظیم بود
 و مقصور داشت که هرگاه اشک در یک لحظه بسا به دخول ایشان بی برخا هکست بادشاه
 از سر و شوکانیل کلمات حق و قبول و توکل بر حضرت میخواستند مطلق این فرمان رسانید
 حیدر صوفی و عیون و فرقی داشت و در حضرت و بنا بر این شاعر و تابعی غلام زاد و لا شک بر همان
 من قاضع لله و قد باهر شدة لحدیث **شعر** علوهم فتواضعهم علی نیرة و قد تواضعوا
 علی غراب و در بیاطالو سنان یکشنبه سوم آنکه اشک مصطفی در ریاضت و مناجات مهابت و نماز
 و در حالت متواضع و کرم مقارعت و تسارعت و بنای بیخون لشکریا و شاه بر عرصه مجادلات
 بیاد شوند لایزاله از انواع الحایه مال هیچ کس فتح و یکیش عیون شوند بود لایزاله و کان کرد
 مکان دشمن از سافت دور بیان مندی شود **شعر** هم القی اقصی مدی من سیفه و الی غیرهم
 طعنه و قضایه و قد ذکر فی القین الموی حیث قال منهم اصاب و لا منهلانی حکم
 من بالعلی القی لعدا بعدت من مالک جنایدهم درین موضع شرح آن معلوم کرد و در بی تکلف
 اگر آنکه دشمن و کسای بنایخ از جهان المدی در بندگی بادشاه قباد هر چه بدقتلام بدین است
 که از نیرد است و در قد بود کان صورت بخت خدمت و دو کار و دی قان و از بگو شهار سائین مانده
 تکان از دور زمین بویی قاجاب دانستی و بر زبان لندی **بیت** نظارین بر او شدم در طریز
 چون نایح کان بمانند و در دهم زایت منصوب را بخار و کر آمدن چنان دانند که بین
 العسکین یک منزل مسافت مانندم اینجا خیره ظاهر تناسب را طناب بنای یک کشیدند و روز دیگر
 چهارشنبه بیست و هشتم در یک قول شد رثع و شعبین و شما که ایضا لقی بر یخ بود و از نیرد

بادشاه از اسباب فتح عنوان و آیات ظفر نارنج بود و بوی که سبزه می آید از آن غور بنای هر صیقل طایفه
کشیدند و غور شد برین کلمه یکا بی و غیره و خالی سکن و معاق و اجرام و طبق بایست که چون
طشت است که چون قدم نهاد بجز که بر لب غایت لشکر و غیره و جنگ سلاح بر خود داشت که در دود چون
در جای تازه در حرکت و جوی می آمدند و در همین دین شکار صورت فتح با و شاه شاهد کند
نیزه کردن بلند افراختن باغ و خالی رسیدن و در میان نام افراختن صون و زمان داشت و چون
سیر در مقابلت شاه چین گرفت و چون فرقت ناخلف دوری می جست و کلان چون شاه و کلان
و ناله و حین آمدن **شعر** **تَعُوذُ حَبْکَ صَبَا لَوْنِیْنَ** و اما **طیغری** که در بیتین
کوزید و شعر بنادین سر کوفتی داشت که در دیوانه می چید و کوه و دست قافیه طایفه از اندوه
چون نزد آداب باریک رسیدند که مغول از نارین سوگوید باد شاه و قور و کاه و آه و آه
جنگ کردن و صلح بنام لشکر هر بخاک و در پنج اصلحت غایت یک کوفت و زمان غایت فرود آمد
بعضی از آنها بیرون کرده و بر غلای سازشتر کردانید و جندی بدیگر که قریات خالی شود
شد تا کاه و قراولان بر سپیدند و گفتند اینک سلطان مصر لشکر سنا بخت نمود بر عقب می آید
و ناعت بر باد و در همین بوده که چون سلطان یاساول را لشکر بدیدند که بطرف کینا بر پیروان
از نفع ایشان نوع جنار بی یافتند و درین غرور و مقام نفا که از آن حضرت بجز می نداشتند
دور کشیدند و غرضی که از نفع ایشان در جناب بود بجهت ولایت بادشاه و دولت ایشا که
که چون طلب و ریافت ثابت نداشتند و نیزه صفت در کار نداشتند و در دین کردند و هنگام
مقاومت چون تیغ بر آید با اقران **معنی مطلع** **اَبَاکَ اَبْنِ جَلَاوُطَ اَلْعَمِ اَلْاَمَانِ اَزِ اَبْنِ دُرُشْت**
میست و میسر که در اهتمام ناله می بود هنوز نه میوشت بودند و ایشان دور توانستند
مغادر و ناز و حیرت و مقام و ایدان ضرب معلوم نداشتند شاهدان حکایت کردند که چهار فرسک عرض

شدند اما نیز هزاره قتلغشاهی چون اندیشه ناصواب در دال عداکند و میکرد و چون
 فاسد مغل شوی می نمود و زبان خال میخواند **بیت** تیرت جیعدیه سرخ و شمن دل
 زین کوش دژ آمد و زان بیرون شد بواشکر نه صورتی چون فیض فضل ملک شغال شاله
 و متوالی در رسیدند صحرایان از تخم تیرباران چون کانون دشت نمودند مولای و خوشی
 از پیمده و میره بالشکر خود و بر صفت خورشید که در جوشن بیخ جوان کند **بیت**
 شاه فلک جنبیت خورشید عرش هبیت برآم کون زهره بر جیو بحر خفا بر درخش بر قیصر
 بهمان بیگان قطب سماک نیزه در ستار و لشکر جوشید شام صولت شام بهر سطوت و آوا
 زال همت زان زمانه داور از قطب بر عقب روان شدند **مطلع** کاشیخ الی انوار کاشیخ
 کاغذ صبا الزینال بلوق فراتش و در هزاره جملات بشیخ خورشید و شل احاد اخصاص غامدی
 نمودار و دیگر می ساخت مضاع الارواح شام و القتی و شافلهای فی الخرج و نابی و کاشی
 انجبال از هرج سبار زالا جبال جبال و القفل فی حومه القفال ضال و فیه شام و التبال
مولفه نیزه جیو عضو بر نقش لوزان تیر چون مرغ سنجریان دلا صفت
 جیو طن و لمار کوز و وقت صبح با در آن سوزنهای نمود بیخ و دور می مغرور و نموده کوز کاشی
 میل چکی صیقل زن و زین خون خنک شام شد سیه بکران اندوخت کبر و دار حمل جلال
 آمدن سر به نه چار و دان حلقه تاز و زنونک سنان شد حیران جوشیده منتظران
 امثال غصیب و لیلان را که شریان فکند در مغروران تیغ و کان شاه در دلا صفت کرم
 جیو در و قی خون سیران نادر صحر و دو و خات آب خاصی ایشان را بدین صفت برانند
 و زیاده از پنج هزار تن از صحران قتل آمدند در حالت اخلاط هر دو و لشکر اعراب شام نیز
 بر حسب مواضع هم و دوازده طرف یاد یقلا هر شند اندک بالشکر نا و شاه زاد و میان کبر و جیو تیر

مضمون معلوم الخ شکل کشای با هشتاد هفت کشتی بود لشکر را فرمود بود تا در مقام حرم و
 نقطه امل برهمن و بنویسند بجای آوردند خالک سواد ایشان غازی نظر آمد که نصابها
 هزار سوار ایشان مقابل کرد و از سیم قوس می نیز با بجا آمد مدد داد و اکثران لشکر را در
 خطه از جری احیا دور کرد تا نیدد بوی که نود خورشید با فخر غریب چون طلسم نمود باز به
 انکیزه پادشاه فرمود تا لشکر از قلع و مضاف دست کشیدند و اقبال طماع را بفرز و اشرار
 بداد کنند تا آن طرف چون سلطان مصر لشکر نهیم بر در حصن سیدنا هالی کشتی نبرد
 در جانب کشت کارها در کردن شد هر یک که نوانید صنادید نفس و مال و دزد و فرزند تا
 داند این بخت و عنان بله را و چون گویند که چون بقاهره رسید هفت سوار و صاحب طاعت
 تنها چون بیت شریف و طاعون کن نشام از آن جمله که دیگر بکری چون خافید و دفع خود را
 و موسیقیان ایقان در کوشه و شندان این غلامان **شعر** کلک زمان دولت و بیجان
 تم کلک و بجاله کشته و بیجان روز دیگر که الحان از دو آسمان بر سماران الشافق و دیگر جزا
 برآمد **بیت** چون قلمشور که زبان شد به از افسه و دیدن آن سر که صبح کرکشان کوکبان
 انزال بیخ و بجان خیا که کفر غنای در کان دولت و امر این فتح حضرت سلطنت ناله نیت
 کشتی کشش با کرد و امر که در صف قتال بهادری و صفه و کرد و بود صلا و سوره
 مخصوص شدند و فتح نامها حصوب الجریان با طراف ممالک دغان شد و درین خالین دولت
 افزون لباس مناقب این کتاب را بطران ماز و مینا فایزین بشا امانه مطهر و مند
 ساخت **شعر** اولی فتح بخالد و له العود و الله عزنا الهنا المعبود فلا کلام ایات صلی
 قاتان فاذا بطال العود ملکنا اذا اهترت بعود جود نزل السماء عودها لعود
 ملک یقی من دنا و عود فی صبر ملک صفة التورید هم الحوش و کلهما عود

بتجلیل و تزیین خدای تعالی است مشغول گشت و نیز در یک شبکه علی ایام روز سد حافظ فاعله و در
 بخان دین بود و وقت صفت و حقائق آن شخص دین معرفت معلوم داشت با قوه خود مشاور
 بود که احوال دین متوالست و اگر او نیز نمایان جزا که نصیبات است که تحقیق فیروز و غیر آن
 و در کینه و این قضیه همکار لغت است هر کس که زلی سبقتا نام و محضه اسلام و اینها را بشود
 در عظامت یوم القیامه را و نامند فیه که در آن عصر که در آن محضه است هزار دنیا و دنیا را بشود
 آن دنیا و دنیا را در حضرت قاضی محمد روزی از آن قضا و شایع شخصی صاحب نظر بود از آن
 دنیا آمد و شخص کار و در آن زمان اقتدار شد شیعی غاصه خود را بهیول و در خانه او
 انعام و در کوشش شخصی بود اما در اسناد امل عمل کرد بود بخانه معاودت میکند با
 خانه نهد آن همان بود و نیز به نقل خوردن همان جنازه و شخصی بقور و بی اقبالند و در
 میاد و عوالت و اطفا و غلغل و نیز کان او کار و ماسول خصم قرار میکند **تولف**
 چون در وقت مشغله بسیاران حبس و قتال فطر یافته نادر و سر یکی بر توفیق و بلا و در
 و یکی در شمن دین از کوشش باطله و اجتناب میکند تا کان فاعله غلغل و بقله افلاک و بیست
 و درین باره غیره که در دست من زید جوی نیز در هزار دنیا با هزاران فرین ناکردند
 او را از سر به از سر نیز برافراشت و شایعات از فاعله قاتل آسان و حصون حصون از اجازت
 از آنست که در نقد و استخوان فاعله دمشق و معنی و احوال بخاطر شریعی به مشاهیر طایفه
 طایفه و شایع آن حدود طایفه و نیز درین تفصیل فقط منک و ک و صلح و تغیب و مشق
 خدایت که در عکرم بعد از خاص ستمش و زینت و بوقی و بیغون بلا طبع قصه شریعی
 پس از آن تر و یک و فاعله غلغل و حلیه من بهیست که کوکنا هر یکی از این محضه
 و نیز غیره و نامند شریعی و اینها از دین با هشتاد و یک و اینها از شایع فاعله و در اصول

ملك بروحش آسمان هيات مكوك بيض فواجب واطراق آن از برقي نفع و شعله شاق
 شهب ثواب مشون بنفشه خال و مین خدال تپا و سیوف و رنماج و اخوان جنال و جماع اکین
 باسوال و لعل و ذخایر و پاکین از حلا و نعم او هام و خفا و تحقیق تیر و در مناج و ارم و غبار
 عقید بگردانید و پیش سلطان مصر پیغام فرماد و گفت تو تجارین اشکر کارهای آسمانی بود و فی
 و من آن مقدم و من تبحر در زمان سلطنت لاجین ابن مقدمه نمید یافت بود و کول از آن
 تعدی داشتند و بحفاظت دمشق و کشتن متوین مالیدن در استخار و طاعت اهل
 حیل از کاربندار بدین نوبهات عذر میهند که گردانید و سلطان بدین غرور غریب گشت
 چه تخلفات همولک بدوش الهی بود پس در عقب از اوقات عالیة قتلشاه نوین رسید و محقر
 و جوهر ابقا با ملتزبات و دانشیار و دواشکر اچنان که در آن در بحفاظت اطراف ناموس
 بودند عنان راحت بدادند و بوقت غیر ذلت چون خیمه کاهمت الله را برافروشد و ایشانرا
 رحمت رسید و از خانه دهر بوقلمون این شیون نیست عجیب **لَوْ لَعَنَ** یا تویش پیش باشد و باران
 دامن خاری و خار است با رطب جل جلاله مُنْعَالِي وَ أَنْهَكَ قَوْلَهُ فَتَوَالِي
صَاوِرَاتِ أَفْعَالِ سُلْطَانِي وَمَا أَشْرَعُهُ مَعْدَلَتِ غَارِ نَارِي اذ انوار
 دولة و روزافزون آن بادشاه و ولایا که مشار که کوشه مریدین و نشان کرد
 باد کجی است که در دنیا و غارات که نظام عالم کون و فساد منی بر آفت بدین موجب آفرین
 انبیین و شهبان مسامحی و شاهانه و خزان حشر زانه بدید که قول در شهر و سب و شعیب و
 ایشانرا و قه شام بوی که کشام و قیام روز کار و ذی یکدیگر به نفع آید بدین رضانت بنیان و زنده
 مکان غار فی نشان نداده اند و بوی و لغفت هندیان خادق و صنایع زیرک صاحب خیر
 از اطراف خامه گردانیدند و استحقاق اشراف از قبه اسلام و الاله و از زرد و روم و شمال

لِيَتَوَخَّاهُ وَلَقَدْ بَلَغَ كَرَمُهُ جَانِبَ الْمَحْمَدِ ثَانِيًا عَلَى مَا آتَى الدِّينَ وَأَعْتَزَّ الْأَيُّامَ وَالْمُسْلِمِينَ
 بِسَاطِنَتِهِمْ مَوْكَافِلَ بَارِقَاتِ الْعِيَادِ وَخَافِلَ ذَوَالِ السُّوَالِ لِأَجْبَاءِ الْبِلَادِ وَصَارَتْ عَيْنُهُ
 الْعَالِيَةُ مَعْبَلَةً لِنَفَائِظِ الْأَعْلِيَاءِ السَّاطِلِينَ وَأَفْضَحَتْ ثَوْبَ سَطَوِيَّةٍ عَلَى بَهَاءِ الْمُلُوكِ وَجِيَاءِ الشُّعْبِ
 وَأَصْبَحَ تَرَابُ سِدْرِهِ الْمُسْتَفْتَحِ لِلْعِيَادِ وَاسْتَفْزَلَتْ لَأَن يُعْبِدَهُ الْهَيْبَةُ مَوْرِدَ الْأَقْدَادِ وَهُوَ الْعَالِي
 الْمُعْظَمُ الْأَعْلَى الْأَعْظَمُ وَمَوْلَى خَوَافِ الْعَالَمِ مَا لَكَ رِقَابًا لِأَيِّ سَاطِنِ السَّاطِلِينَ ظِلُّ اللَّهِ
 فِي الْأَرْضِ مِنْ سَطَاحِ أَمْرِ الْمَاءِ وَالطَّيْنِ مَحْزُونِ الشَّامِ الدُّنْيَا مُطَهَّرَةٌ كُلُّهَا أَفِيهَا الْعَالِيَةُ الْمُتَفَوِّضَةُ
 الْخَمَاءُ الْمُطَهَّرَةُ عَلَى الْأَعْدَاءِ وَكُفَّ الْعُقَلْبُ لَطْفًا فِي الْخَافَتَيْنِ النَّاصِرُ لِدِينِ اللَّهِ الْغَايَةُ
 لِأَعْدَائِهِ خَافِظُ الْأَرْضِ الرَّيْفَةِ السَّانِ شَامِلُ الْخَلْقِ بِالْإِيمَانِ وَالْإِسْلَامِ بِاسْطِ بِنَاطِلِ الْهَرَمِ
 وَالْأَحْيَانِ مَعِينُ الدُّعَاةِ الْغَايَةِ مَعِينُ الْمَلِكَةِ الرَّاهِمَةِ نَصْرُ الْقَنِيَاءِ وَالْبَدِينِ عَازِلُ الْخَوَدِ
 الْقَائِمُ الْمُعْظَمُ الْأَعْلَى الْأَعْظَمُ رَعُونَ عَائِدِ الْقَائِمِ الْمُعْظَمُ الْأَعْلَى الْأَعْظَمُ الْبَاقِي
 عَزَّوَجَلَّ اللَّهُ طَلَالَ الْأُمَمِ عَلَى الْقُرْبِ وَالْبَعِيدِ وَجَعَلَ الْقُدْرَةَ وَالْظُّفْرَ خَافِينَ بِمَوْلَانِهِ عَنِ الْعَيْنِ
 عَنِ الْيَمَالِ صَيِّدٌ لَمْ يَخْذُلْ نَالًا عَلَى مَا وَفَّقَهُ اللَّهُ تَعَالَى الْإِسْلَامَ وَهُوَ الْخَيْرُ وَالْمُسْبِقُ فِيهِ
 الْبَقَاةُ الْمُتَعَلِّقَةُ بِالْحَيَاةِ بِهَذِهِ الرَّقِصَةِ الْعَالِيَةِ الرَّيْفَةِ الْبَهَاءِ الْمُسْتَفْتَحَةِ الْفَنَاءِ الْوَالِدِ الْأَعْلَى
 كَالْقَبْرِ الْخَفِيَّةِ عَنِ السَّعْفِ فِي جَنَّةِ الْهَرَمِ نَانَ وَاسْتَحْفَرُ لَدَيْهِ الشُّعْبُ وَالْطَّيْنُ الْحَبِيبُ
 شَرَفَانِهَا كَقُصُورِ الْأَقْلَامِ مَنَازِلُ قَابِلِهَا وَغَوَاطِفُهَا مِنْ أَنْوَارِ الْإِيمَانِ سِرَاجُهَا جَاوِشُهَا
 لِسَانُهَا لَمَّا كَرِهَ وَفَطَرَهَا نَضَاهُ الْأَقْلَامُ كُلُّهَا بِهِيَ وَفَضْلُهَا مِنْ رِجَالِ الْخِيَانِ فَمَا سَعَفْنَ وَرَدَّ
 مَعْدِنُهَا وَفَدَا نَشَقُّ الْأَيْدِيَاءِ بِأَيْدِيَانِهَا قَوْلُهَا لَمْ يَسْبَابِ وَالْأَلَمُ زَيْتُهَا أَنْ جَدَّ
 الْفَنَاءُ بَلْ وَلَكِنْ زَيْدٌ وَمِنْهُنَّ مَرْبُورٌ وَنَدَا زَجَلُهَا أَنْ فَنَدَى بِلَوْزِهَا مَرْبُورٌ فَالْأَقْلَامُ
 بَعْدَ كَفِّ بَدِيلِ رُوشِهَا كَتَبَتْ خَاتَمًا آمِنًا كَمَا بِاصْطِلَاحِ عَجْمِهَا بَشَرُهَا خَدَّهَا وَمَوَازِينُهَا

و بعد بر وجهی دایره خجالتان باشد. بوی اوان را چنین و آنرا حجب را ضیاء و پاک را غنی و خلیف را بیضا
باشد. جرمه ای تا غایت را غنچه و سلکی خلدی که در دو اطفال حق و سایر غزاقان باشد
شیر دل شاه بی آهو که کند دانش غزایی مرتفع و حق آتش غزلان باشد. همه بر سر خجالت
باد که در منزل فخر جن برید و کل روزگار امان باشد. شاه جوط و بیست و یک و صیحان
منزل حوری و زلفت که در طاقان باشد. چون ملک قدس تو که هیچ بخت کم کرد و زحمت نبیند و بدین
ایوان باشد. این خیمه که کمن نیند و داد و گویم. عرصه ملک تو چندین شد و صحنان باشد
شاه چون عدل کند ملک چنین افزاید. که از چون بخت کند بر هر کس آن باشد
بس در سید الفاک و هو که عیسی و مرشد و مستثنی سیمه را برین شد تا از ملک آن
از حاصل مال خانی خانی یکین هزار و سی حصین سازند و دوی فاقا را یک کرا را بدین
یا شاه که در دو چون پندش ای درین خطا انسان بر در قفسه بیضا خط کشید و بود که
آن دایره بجز ناب و نجاب و بیایان کن و ثبات نشان و یا غایت صیقل باید عزیز و نواره کرد
مناعت طول آن بخواه چهار هزار خط است که در بیجاها فرسنگ و نیم باشد و از شوش خات
بار و پنج در دوازده عالی بنات خالص شش و یک بر سمت شاعر ملکی چون بنیاد و عز و عز
و از آن هر فروغ که هست در دوازده که کوچک بر میان در کوب پنج کا نهجت و سبب اساف
و طار در موضوع و سر که شد که هر یک در فضاه اندون دایره ناخانه و استغری که هیچ افزاید
نشود و در جری ملک او بی شوشی منازعه میزدان و نامت طوائف در احیاء و ذوات و استغنا
قنوات و سنگار و خاد و شاه آن رعیت نمایند بس و جو غار و کارخان و بر اطراف ممالک
قیمت فرمود و عقیدان و بختان محمد شدند و در استیفاء و جوهجات و استخفاف اعدا و از
و دیگر فوئاد از و طایب و سایر ارباب و اهل آن جهاد نمودند و در عکس مسعود لایق و محمود

[illegible]

[illegible]

نقل

ارغاش غبار **مصلح** چه حاجت بقاطه روی نیازا و شاید که ایمنی بر چشمان افتاد که
 بقلو بر نفس بدی شود و نه آفتاب طلاصوت و ماه طلعه صفت در دارالافتاب
 نیابن این نقود را چمن افزون و عدد بونه غیر موسوند **مؤلفه** نقد عدل تو بهیچ زبان نماند
 بود و نیازده افزون ز عیار خورشید **دیک** و درین ایام هارون که ایما عنوان مآثر و
 واریج مفاخر جهان را بدیاسام بخیم بوجی معین فرمود که در مقامات ممالک تاسیه از دای
 آمو تا حدود مصر هر چه ناز فرسنگ زمین اسبان یا ملجوس و سروج و آلات عجیان و نهنگان شود
 مشتمل الذیلاک اساختگی تمام میاور تب کشند چه در و فتحی که کتاب زمین از ایلق که دون در
 آویخته باشند وجه متکا که اقامت اسبان غامد لاس یمن را با لاس آخر آدم روزگار ناخدا حکم
 رلیغ با کاید بلع نفاذ یافت که هر خاری در شبان روزی شصت فرسنگ و هر سرجی بجهل
 اکثر بالامی قصود عیان و اکثر بر وند و مکتوب که با بیاض آن نامو باشند هر خاندان
 نهاد بر سران بیاض و ها کنند و غنای به صورت سوار و اساعی بر تن و بدو پیوستند
 که فلان آلتی اساعی دین را پنج دین ساعت و عوف تا دین مقام و آنکه در مشا بعد از وصول
 او تا چنان یا مانات احیاط کنند زمان موعود و متکا که موعود رسید باشد و آنکه سوار
 و اسفحاک و بنا و دیت و اجفال بخای آورده در زیر صورت بولک نام و آن که کشند چنانکه قطری
 از او بر که بکند و در بعضی صد دین صوت **و** که بیک ساعت اخیر و تغافل و تعویذ و کا
 نموده باشد نشاند تعویذ و قطران بر هیات خط مشرق و غرب کشند و هیات **و**
 و چون تا چنان و چنین اهل و نهان و غور ازین اعلام حکما کنند و اگر حکام و زمین حکم
 یا اسافل انانیدان نیز سستیجا نباشند کجارت شوکت و اسب خلفا عتبات که برید
 مملکت ایشان هلو دی تمام بود و اگر نه سافت منازل ایشان نه فصل مصل لخط خاندان و

تا سخن نرسیدن او را یا اسانسانند
 و دیگر خالی از لفظ او نیست

انکه از تحقیق بطریق عین کبریا بی بود بقاعده مملکت طرازی شاهین شاه خود را
 بالای کرم ایزد ایشان بی ساختند و مانند طایوس در جبین ملک جلوس میاهات میکرد و عفا
 صورت سراسر طاق بکفر می افروخت در بیجا اگر با بیجهان آمدند بی و در سیمین و قد و قد و
 استحقاق سلطنت و تقاطع و در حق استحقاق طرف و بلاد و نایب اطراف و زیر عبادان
 دستور سیاست یاد شاه چنانکه ای وصفی رای صواب آید و زانایه غیر او نبضه کردند
 و استغناط و قوف و احتیاط بر احوال ممالک شاهد کردند که یاد شاه در سیمین مملکت بر
 کوشه بر رخاوه پیش قرار گرفته و از اقصای اطراف ممالک که طول و عرض آن زیاد از هزار ^{میل}
 باشد بمقدار یک هفته در روز ساعه بساعه اخبار بشواری یک حصه می رسد و بسواغ
 و مصالح و ممتدات و مملکات مالی و ملک خزوی و کلی فایده و مطلع میکرد و ممتدات و
 اخبار حاجت چندین یانات و الاغچیان از اخبار احوال خود میبذول دارد تا باریال گویند
 الجحیان و خزائن بغداد و تکالیف و عیال و دیار و مطالب الاغ از ده کندان اقدار احیان
 نیشد عینه و علی عونه **بیت** دین عهد قزلی تو دود و صد نور و نوا یافت ملک علی
 تو دود و صد ناز و نوب **دیکر** بمصدق قصه و صیقلات مجد کسب کونک من الخیر
 قلینما اکره کبر و منافع الناس و انهمما اکثرین یفهمنا حکم فرود ناطقین اسلامیان اشکرا
 بنما آخر که خبر نیاید شود و مناد عوار و عور و موجب اضاعه اعراض و اموال و تنوع
 و احوال و احوال و ممالک است بجنب شوند و حضور همچنان اندک قوع اطالی که لازم در دودار
 و بیخ خمار است خود را در ضلالت عقاب و در جنبار بنمازند و اگر کسی از بهر هجره و قوع
 سدا و خمار من قوع و فساد کندی قوع احداث و جنبانه او را بازار بسیار بر زبان افشار
 اعتبار و احوال الاضار که نماند و حدیث بر افامت کرده بر شاع عماره و در قوع و یا لاک و قوع

یافتند و در صبح صبح من صاحب آستان فی تیر از جام کام نوش کرده ضعف او از امر که گفتند
 دار هر روز بخانه غیر می می نماید و تاز و پنج هر خاتمه ناموافق بر آسودند و عالم دولت از دنیا
 که لا محاله با جان بد و قرون خواهد بود چون و در مضاعف که از تبه بسیار گفت کرد و ناز و
مؤلفه نادان از کینه نشود و در عدل در چمن بر یکشد دست صبا خیزند **در باب**
 غزوات صغیر غیب خان و سحر زار فکر شکل کتای خان وضع طار عدل بود که ناطک نکو
 فلک دوران سپید و آب روی نیک نامان چون سطل ریخالت صنعت بی درین باریان
 استنباط لطیف از هیچ سلطان غار لابل از هیچ خلیفه کامل نشان نماده اند و صورت خزان
 بود که چون در هر دین بلا سطر نشان و ناعی می فصل حکومت اخلاص و بی کلا و سنا
 و وکیلان دار الفضا طایق اضافی میسرند و دبیب که اهان بر ناکشید و وکیلان تاز
 و عدل غار غان آله و عدل از بار طبع از ناسی عدل یکدند و بیرونات دعا و باطله
 موانع بودند و این مثل آثار و فانیته و دولت که الفاضل حکم و کشا هدین لاجرم حقوق
 مستحقان ضایع می ماند و املاک سلطان مشوب و مطعون می گشت مثلاً شخصی که می کرد
 و بیایخ مقابل غلبه می کرد و دیار هائی و اخبار می مؤکد یا و غنی می متد بمان نوشت و بعد از
 مدتی هم او را فرزندمان او کا غلبه و بیرون آورده و دعوی باطل آغاز کرده یا اشتیاقات تابع
 بدست دارند افتاده و از هر و بی مایح دعوی مقصود می مضایح و چندان مقصود می شد
 حکم بر این تراغ و ذلور می بود و ایام استحکام می کرد و انقطاع می پذیرد و انکس و شکوک و شک
 ظاهر می شود با دشاء اضافی بود و ظاهر ظالمان را و کتاجان باشد اضافی و در ملکات
 یاد و لیکن با اطراف دستان فرمود و شمل آنکه در هر یکد شرع در هر دار الملکی و در هر شرعی
 عدل به نفع آنکه می می فرمود و بدقیالات خیر و غفلت برید که در دست تابع باشد آن

عیبه و عوارف چیمه مرئال بیت تومان ذوبیل ز کوه که تا بخش نال و عرست و از
 ارکان بحال اسلام علی بن زکریا بن یوسف بر براموال مالک عیبه که و نه از جمله بچار تومان
 بر شیر از طلا و نقره و بر بلع شد که در آراء آن مبلغ در هر ولایت قرای و مزارع و دیوان و مقرب
 کردند و از نصف دیوان و کوه دهند نال بنال از غناغات آن حلال کرده و بجز و بیرون
 ضایع الله می دانند و عمل ز کوه و نقلدان آن شغل بیل و شیر بیل و مفسد امر و بیل
 انما الصدقات للفقراء و المساکین و الاغلبین علیها بمصب و جوب بطریق میارند و عوارف
 روز افزون ماریت کلیلا لفرق الا یام و بجه لفرق الا یام و دل داست و عین ناکست
 میگردند **بیت** تو جان شاه که از داد و دهش در شب حدود که جهان بخشی و کبر هکسان
دیگر چون برغن ماه مندا حدی و سیمانه هلالی صوف **بیت** فالخ هلال شرف
 آجادها بخاری النصار و الکاتبین هلال از نقل و بند خوش رخا شاه و بکل نیم ابروی
 دلفرا و خبر میداد در باب دارا زات و شویفات و ابواب البر و بلع تفاوت و ان احکام
 مالک دانه داشتند و بخصیص ملک فارس بنی از بن معنی که چون عنایه از بی که منتقم کشته
 ابدع است و بشت آله که کفیل الطاف نامشاهی باشد کمال فضل و الله عظم ما را بر
 کرد و مقام ایا و احسان و یکنوا را با ار زاف داشت و دولت مخالفان مطبوع و مخالفان و دولت
 مقهور شدند و بکرین نعمت و اذا حق این و هبت از اخلاصیم که منتقم خود مالک دایا با منتقم
 و نالها را که در زمان فترت و بلغاها پیشین باحوال را یافته باشند بهند الله و عقل را
 فرمانم و در هم وجود و عدل و قاعن ظلم و طغیان از خیر ظالمی که در این در اعلام است و حق
 و انشاء انار صدق عزائم باو شاهانه بکار داد و در صدقات و ولایت و لغز و ان که میسر است
 و منتقمان هر ولایت بجز طمع و طمع خویش و در در مضیاط و کثافت بود و در موضع تا

میرزا الحو و خاله میگرد و از روی نالجنی در عوض نقد حسن بل و در عرض جنس نیز عشق
نقد و نوبه و وظیفه داشتند و زبان خال از اماله مستحقان معنی این بیت **لؤلؤ**
با آنکه یکدیگر کند غم سلحمت او را و نیز رشک معین ندید ایم بنامع باز کا و دولة مالک را
شفتة استماع البشاری می یابند و همچنین بعضی از اوقات با نایب میستی و فانیست
میگرد و بخوبی شوق منصرف می شدند و رحمت حضرت و همت مقبله رختان افشا کرده که
بعد از این مقامات این خیرات خیر لایعوجی المیامیش که در ظهور شده شع و شعبین مهال
شع و بالثو تعالها یون موشح شکر کرده نقد بدهند **دیک** در اناطه شور
انتمی و سعادتی رلیع ممالک آنای عظیم و نغمه سازات مکتوبه ان اول بیت وضع
للهی رگه نیار کا و هدیه المیامین فی آیات بیکات زادها الله فاعل و اذ و در
استقرار و استمرار و قوف حرمین بنیالفت حکم رفت و چون از ناظران از بیل کرا از طرف
بقیاد مشرب شدن بود امیر قلع قاق که بحسن بیروت و تقاسم بیروت اخف صرافت و چون
سرا و کجی در خیابانی قبا یوش آمد شکوفه وار هم در طفلی پرنهاری غاوت گرفته بانا و حاج
موسو و رشید و ناسم قاعله از هزاران اجناب و محتاج کعبه و علم و بارگاه و مله و دیکر انبیا
مقام کفر لغو و جنین خیر عظیم باشد در کفر انما اوتو رکت و من رفیع کعبه و زین الفان **منه**
که اطلاق در نگار کون آسمان غایب آن سر و محلی مخصوص نام همایون کعبه خیابان محاسب در از روی
داشتن او و در از ناله شایسته از هر اقطار در قطاری می کشند هم درین صحبت روان می بود و از روی
زبان و سخن و کلام و کلام در و در از اناس و تک و مدینه و انما و از شرفات و حرم عرب و شایسته
و استعداد و در داخل و دیگر ثواب و صالح اطلاق و رفت انما و از لایحه و یان و لمان از بنیادنا
حرم و دنیا یوش زادها الله تعظیما و جلالة بی میانید و بر معنی حق و لله علی التلخیص البیت

استطاع

الزبیر اذا غاب عن محبة ربك لم يكن له الا الحجة سالوا اليه الرجل الخ من سلوة ما غابا عن محبة
 فيه من وجه وقد غاب عن كل كان محبة على كل ضار ابراهيم بن كل عمو في جوابه ولبث عيسى قد غاب
 غلبان من الابرشوند وهنك قطع غلبان وقد غاب طالبا لاجتماع **شعر** فليت الرب من كل وجه
 تر لعلنا نطوع اذا لم يرسل دور سابق سوف كنت بياق شوق يدعند ودين الموت وديرا نفع **شعر**
 انك كنت على ارضي فاما ذاك لاسا الى ويخافنا وروى في كل دعيا ابراهيم بن شرو ووجه صفنا واما
 غار غرضنا كعرف الناس في ثيابك **شعر** وقد غاب غرضنا انك غابا على الرفع له سبب عرف غرضنا
 دوا حل واعيانا وراسلنا اذا نماند **شعر** من حال الشوق لم تبعد الدار وشفافنا **شعر** انك اهل
 شوق والرجل في الغابا الى الزمان ولكن اهل عيسى راى به شوقى **شعر** اظلمت مكة هذا الذي اراها
 وهذا ايمان يدور اننا سالنا انك نساك فيه ونعاود وشاعر عيشه كما صاعد عواة لخطا
 ويناظر ركاس طلب مسترزل خيلت رجو وسنم نلما دعولت جون شاطرا فاذ غاب من سنا
 فاذ غاب الله انما عاود ما نشتد ولسان شوقى ذاقا اللهم اغفر الحاج وراى شفعه لخطا
 كره ههنا انك عرشان بابك وقيل على الفان من باع خلق غنما واظعننا شوقى بصادق **شعر**
 دورك وولعنا داسا لاداما وادعواة ضارب صنة اعدا خيرة ووزارة ولسان شوقى فاذ غاب
 من حج ولم يردف قد غاباى بوخى فذا موطى غيب سوي طين طلب خيرة كذا ذابان ساطلت
 بالفتح بكانه ذاء **شعر** انا راكنا نحو الحجاز نيتا انطوى افلا يجاب وياتي فاذ وصلنا الى
 المدينة ما لم بلغت غايته الشاق ان غابت عينا الكسبية ريب ولعلها من ريبه
 فراق قيل السلام عليك يا خير الورى طغر خلقى على الخلاقي درهد محبت كرمه كبر
 حضراين ناداشا كبر كرمست وبعنا كرمنا كرمنا كرمنا كرمنا كرمنا كرمنا كرمنا كرمنا
 جهتم كرمين ذالانت ما ليضوب فله اسد فان **شعر** كرمنا كرمنا كرمنا كرمنا كرمنا كرمنا كرمنا

نیلای

المحتاج دارك وان يكن معشر الحرم افتخارا فانك معشر الكبر والخيال اكره ان يكون في دارك
 مخلصان انا الجاني ومعوذات درين مقام ياري كعبه مخلص دار زبان خالي من قصه شكرا المنعم
 سيكويدهرودكارا ناز من والعاكفين والركع النجوم سبعة تليل وكبير من موطف من دندو
 طاعت طوافان ركن ومقام شرا فطرح من وسلام بخاي بولند ودر زمستان ان كيتا الله لك
 وسعدك دلائق شوق طواف اذ ديت زمستانان بي شونيد باد غماي كوكو دار وديا رسا
 ايفار عدل اثار دين دار فرخ ودار سلطان محمود عاقلان انا باخوانين بغيس تحت شارب رديست
 منقبت واروغ ميمون او دكن وشاح سلطنت وشاكن پسر كاخيت از خياه وخواهي وسلطنت
 وكامه لبي وعيش مصفى ودولت مهنا وملك عريض وجمعت سنيض منوع وبر
 خور دار دار ووزنای ملكا ادى عدل افراي رعيت برود رحمت كست ولامه از شرفين روا
 تهمنان من مظفر قروا يثاقان قباد همت حشر وعشره بهمين صولت نامزد جهان و جلالت
 ودوام ناپيد و حضرت كرامت كن

بِسْمِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

قوله الحمد الثالث بالبحر الرابع وسيلون الحمد الرابع انشاء الله

قنالي

المجلد الرابع من تاريخ الوصاف العبد لله بن فضل الله الشيرازي

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

بشرى بين رحمتهم وافتقار الطير بصيرتهم

عز وندى مكنه حكاكى دما و نغفات رواج اسكانه ناطقا عند آلاء بركاته لواج انوار
 لسانى الزرع والقوى ونباتى التدقيق والشوق الحمد لله موجودا لاجل الذات مفيض العقل
 الكل من الامور مكرها للامور واهبا للماهيات سبيح الايات عبودى لخلق العباد من ذوات
 الوجود سيرة نظم مناظر الملك لمخاطبة عناية وبت وجوده **نظمه** بادشاهى كبريا و شاهان انا لوليتا
 زبادشاهى اوست عقل در عرض فتلخوايش بصفه بديان جوناى جوت حكيمى كبريا
 كمن در عدالت سلسله انوار اجناس انبىا كلى در كردن اغراض شينات جنى كه عباد ازان هم
 حكم قضا و قد است ثبت اقل باضاف وجوده كفن المبدأ بان كواست آخر عجز بنسب الله
 كوالى المصير بان كوالا درى كدر قلع و نثار انجاد كاكل والليل و ما سبق نار و نار و
 والقمر اذ الشفق جوت كل و تبيل بطر ازيد داناى كه مشاطه صنع جوتش بغناق آل و القس و
 كنجها و نراك و در فاريد و بز و لقد ذكنا السماء الدنيا بمصالح بر و در بر و س كنجها
 قاله صلى الله عليه و آله على قويد بايدين مبدى التوابع المبدى كان افضل المكنين و قارن الغلظير
 و آدم ساقى بين الماء و الطين اعطى رزق و ذر و ساع من قلوب عبدك بالالدفاع و صدى تامله يعوق
 عليها قائلة العقوق قد نبتت كبرهاوى مغايران مضرا نزار كرايد هاغى شتى كبرها
 قرين لابس صخره جزات هم ناخت دوست روى كدر و يكمان كتمه بخون الله بكاه و يكاه

خاتمت چنانچه از پیشتر بدیددنا و از این رساله و اخوات این مقال که با هم دیگر بنیان بی نهایت
 میکنند **بیت** مکرر رفته بخت که در جهان پوست کی نام دارد و از این آوازها شمع است
 و به تخلص بقیه جلوس عیون بادشاه روی زمین زمین تابع و یکس جسمه من و دل کجاست
 این است که در کوی و شالی فریدون **در مولف** خورشید فلک هدایت کرد و من قصه افغان
 نیشان سخا با زبان و ذری جهان با نکر خان بن خان بن خان ناصر الملک و الامان قاهر الکفر و الطغیان
 حافظ بلا و الله بالری المشر ناصر عباد الله بالقیام الشریع غلبه الذی بالذین خیر الخدی
 بنده **در مولف** خدای خدایان خدایان خداوندی چه است که جهان دار جهان بخش جهان آفر
 اعظم الخالق سلطان ظل الله فی الارض که ذات غایب و نشیمن عظمی و حر است از بی و عظمی و عباد
 لیز فی الدور دست مدت و دله روز افزونی و نشیمن عظمی که عباد من بنام زمانه کرامه شرف
 فضیلت و لغضا صابر و یار قبول از بنی اسحاق ایمان و زود قبول مبتلان جهان و منقول
 کاملاً با نام کرد و دعوت نصیب معذله چه تا که پادشاهی که صیاد و کشتی بنمای شود و بنام
 القاب و در این نصیب سلطان خود میدان شهره آفاق **بیت مولف** دزدان القاب که پر
 من که پر نام زد که **در مولف** و یعد هذا النعمه حق الثموس دیباست قدام هر فضل و ارباب کرام
 که روزگار ایشان از سمت سکار و محروم و بنش و کار و دانا و بیک کون قلم و رسیدن همین
 بیاض بر دوزان کشت و بهر لغاب مشکین بناد این تقریر از چون زلف غویان سگ که زدند
 که چون پادشاه عادل شاه شاه سلیمان خان بر استخوان مشق و نوا و آواز شد و کشت
 بخافقت اغمد و جنانکه تقریر افتاد تقریر فرمود بعد از نهضت ذایه طغیان را به لشکران بر
 غفالت و منفاق و نفاق منزع که در اجعت نمودند و بعد کجاست پوست پادشاه را با خیال و
 اغفلت ذایه محروم بنام بود و در وجه معاودت در آینه تویم کام و یکاه عکس **در شعر** ولا

[illegible]

منازل و توقف نماید و سوار و اوقات بارگاه سلطان احضار رفت و چون مضمون رسالت
بر او رسانیدند سلطان فرمود جلایان الکتاب و جوی و مولان و عقیدان پنجایند فانه خواهم
از او انچه و مسلکی از او فانه باز که نماید و گفت **بیت** بیاست ننوادم توان خوشو یکای یک
نمودی و چون رسید که حضرت رسیدند شاهانه و سوغات را حکایت کردند و شاه بیا بقیع
عزیزت اخلاص بخند و بشلاق از آن هم رغبت نمود و چون رسید که جرایان را فانه شکلی است
خاک و عزم و کوب پیش کردند و مقدمه خلف شاه نوین و جویان و ملای بالا توانان **اشک بیت**
سپاه کی از کوبان کوی نامی بناید کوبند کوی پای قلوبا و در قصه صدر خیال به کشف و وصل
رفان فرمود و ملای بی چون بر من و شاهانه و طبع و جوی در حرکت آمد **شعر** انا و کربها قال لا تمنا
وان تعوها قال لا تنو عفاها چند روزی در خدمت نشاط بخیر و شکر را نظیر فرمود و از آنجا
در راه جاری الا قول شده این و سبعا نه هر حله نزول می چون دست دادم و در مقام سکون
مصر شاه الدین بخیر و قاصد این سکر به یک حضرت پیوستند و در سکون که آورده اند از راه طریقه
ادب که در آن در تن سلطان چنین باد شاه غفلا و عرفا حکم و جویبار در مهمل نماند بود نام
سلطان مصر بجلد و بحر گرفتند **نثر** زحلش نخل دود و بیفراست قرص و در جویبار که
همین را از بود که نفوذ و القاب را لیه را افسرینا بر آن ذرات اندوه را اسم خارج و امان
حلی بر خط معمول قضیه و طاووس گردانند و از تحصیل رضات حضرت عدل بخوبی و قبول **المهملة**
فی جزئیة در صورت مخصوصه افعال نور که از این باغات انحصار داشته بودند و نامنا
بودند و آنکه خاصات اینها را که بجا میآوردند و غزاه و حفاظت نمودند اسلام و دین
از حوزة دین سیدالمرکب و انقطاع امر او نمود و نایان زغلا و لشکر که در راه دین ترا بط و میجا
متوجه و صرفت و بخیر از هیچ آن غایب نمیشود اگر از برای و در کوب و پیش استیقامت خلل

مصلح

در بیفتاد شوق نشاند لیکن تقوی که در دین از جانب جاریست در کف تمام خلیفه ام المؤمنین بنی
پادشاه سلطان محمود غازان در دو سطر نهاد و از استکافی بغاوتش گفت و در دست خود و کرد
از ذکر لا اله الا الله شهادت و لا اله الا الله نام سلطان مصر قمر بنی دین چون نظار دغا ام السلطان در شهادت
دریست او را که در شهر است دولت روز افزون غایب از این مالک بدین حد خاصه را در قریه است
مقتل مقتول و در بود بدین شرف عزیز یافت از رسولی زوال گفت درین صندق حیات زمین
بوسید گفت فلان را در حقون خال الفحل و مظهر و فانی ظرف و عرض این جوهر و صوری این خاوی ^{طحا}
نداده ای چون اثر را بگذارد کرد مانع سلاح بود **صل** صبح الحظ من العون عقلت و افند
سلطان محمود غازان که کمر بند را از ملایزان دولت قاهر بر سلطان شام و قاهر بنایر میبناست
آنقره و غضب از خانان فرود آمد که در این کمر بند را آن بوی ایشان نظار کرد و در سل و نظار
با انبیا میر و سوز و بیاد و شامگاه شایان نمیکند اما مالک نفس الخلیف کصوله با و نفعت بفرمانها
و در حجت مقرون داشت و غلط و سنگت سناست با رفت و لطافت را رفت همچون آبی بر آن ناز و زد
و در حال قدرت از ارض خضایت و الکلیطین العیظ حص و صل آمد و در ملک و المانین عن النائر
انظام گرفت تلخیص مناقبان او ذکر و الله بحبا الحبسین زینت یافت و در ساق ایران امور رسانا
و الجیاس صد دعوت بیخ سلاح از پیش نقای ظاهر زده برآمد بریدند و صورت و چنان بود که
اول سال مذکور در میان او و نقای در حد و حسین و بلغا و بخاریق شمناک و مقاتلی هو الکیر
بود و در صحرا و بحر و فضائل **ملوک** التهم من و المئون اوکة و التبع لک و السیوف و
ظاهر بنوده بنیای بقع طالع و نقای آمد و نقای بر ماه خا که مقهور و مات اشکرا و چون
فی میان و غولی بنی الا رشم **ملوک** فلک ذکا که در جلفه بقیه شمر مکل الضفونها قد کدر بیت
یکی از خونشید بر یکشد یکی ناخوش بر یکشد یکی زاد همدلک و کج و سناه یکی از نا

نے

五

1

2

1

4

2

1

1

[illegible]

[illegible]

استغناک بگویند و او را میسرید و نوازند و از یک ماهی جمعی نام غلغری را بقتل و بچینی تقسیم و بعد که
 انعام بعد از عبور لشکر بیدار و بچینی لغو آید یکدیگر را هزارانها ازین جنود خبر دهد و بگوید
 فرزندم بدو غارتی که مستعدش آید و روزگار ازین بدو غارت شود و خواهم و آخو آن را ازین
 باز آید و بعلتی که معروف بود و بوق فرغانه و دوزان مثال آید فرات را بدین غارتها است و استغنا
 کردند و درین دوزان از کثرت زلزله و جنان شکست و استغنا شد و در میان آن شراب چون بنهر
 زار آید همان برینسان خوار می کشند و غلغری ازین غلغری در هر طرف فرستاده یک **شکر** بر می آید
 قطعه علی العقی صفت خال آمدند و بچینی بنیان شد مقدس خاری علی الخالی المؤمنین **ح**
ن علی علیکم و علی ابیرته که نمود و از انجازه اعمال فرستاد و او را **عبدی** و غلغری **ن** **ن**
 و با آنکه هر روز دوش و شکر نوازند و قطع نمیدادند و بعد که گفتند زلزله و غلغری **ن** **ن**
 شکار و شراب حرکت کرد و در دکان خود شراب و انعام است و دکانهای خود کفارش چون شراب و دوزان
 میکند و او را کوه اندیش در دل از آید و هزاران غلغری را با هم می خورند و غلغری را بدین دوزان
 منزل غلغری و دوزان بعد از این منزل صفت دوزان و غلغری را در قریه دوزان و از انجازه او
 خوارین و دوزان غلغری را صاحب دوزان و سلطان و مالوک آفاق و رحل و اساق و اساق و اساق
 و غلغری و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان
 انعام بدین فرمودند و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان
 شد بعد از انجازه سلطان غلغری را که دوزان و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان
 مملکت کوهان غلغری و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان
 آن را بلیغ و نابین و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان
 و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان و دوزان غلغری را دوزان

وانهين خراجي را كه موافق شمس جعانه و مندرج در جعانه هلاليت باشد از كند و جمع
 و خرج و مقدار و موضع و مكان و باقي را بخشيده كند. مثال تجصيل رساند چون در ذكر خراج خراسان
 و هلاليت بنما و نسبت ديكر دار خراساني را است اگر چه آن خشم و وجوب قطع است اما در حكايت
 اولي كه بنا بر نصحت و عليه الوقوف عند الشبهة است و افعال اشكال از باي و افعال اكثر طالعان را
 شود و اشاره و انقضاء و اوضاع اليهم را مستند حال و معتقد فقال شمس آيد بوشين نمايند و از تاريخ
 خراسان اخير سال شمسي را تاريخ هلاليت در مقام زمانه از ان زمانه شال تفاوت است و اينجا كه
 ملاقات است و شمس و خراجي و تاريخ هلاليت بر قياس هر دو اوضاع آن كردن
 مطابق است و اين و سبب بودي در زمانه ما انما قلنا كه بجز از ان سبب خراجي در بنما و اوضاع
 باشد و از ان مقامات و مقاطعات را با جمل غير موجود و شفاي شدن و اهل خراج را با و سبب
 نمود و در زمانه عزنا انما تكليف افعال و لا تفعل كه در مورد و مدله السهم و انما في حكايات
 كتاب و هم. كتابيان انما و ديكر كه ملازم حضرت و بيان اعلى بود و اتفاق مجازيه و غنا و دين
 افتاد و جوابي بقلبي غير متبع كه در احوال و خراجي را در اديت كه در عهدي خليفه عبدالله بن
 الطيب قدس جود است و در حزين و انما تاريخ خراجي را نسبت اخفاء و حزين و انما تاريخ نقل فرمود و از
 آن انما كه در و اسباب و مقتضيات از با جمل انموده خواست كه خلاصه از ان با را در اديت و از
 سواد خراج خود و غير خود و در ان و غنا و حجاب شمس است و اسباب و نسبت انقضاء با و هلاليت
 انما و از خالي نمايند و انما التوقيف قائم على التحقيق و **مسئله في خراجي و التواريخ** و سبب انما التواريخ
 متعلق از ان نسبت جواهر و اعراض و منفرجات و حزين و فضل و نوع و ايداف و نسبت است و انما
 بطلان ان نسبت و حزين و سبب و نيل و نوع و سبب و نيل و انما و انما التوقيف قائم على التحقيق و
 انما و انما التوقيف قائم على التحقيق و انما و انما التوقيف قائم على التحقيق و انما و انما التوقيف قائم على التحقيق

و انما التوقيف قائم على التحقيق و انما و انما التوقيف قائم على التحقيق و انما و انما التوقيف قائم على التحقيق

هک

از آنجا که در قرون ساله زلزله است زمین را بویوم بخوان و بندهای شعب کبیر بیکر دهند
چنانکه بر صحن کلام پیدا از حوالی اصحاب الکیم شدگان این حسن ایشا و از زانی میبارد و کوشا
فی کفهم ثلثا سنین و از دوا و قلعها انطا قیضه غری که میباشند از ایشان از اول ملک در حروف
شهر یا راست از حوالی کعبه غاملا و محاللات ایشان بر زمین معدله و شهر را شش عشتای صد و
و شالی صد و شصت روز بنشیند و پنج روز علی الاغلا و در آخر ایام یا انشدله و در وقت پدید
و از آنجا که در قرون ساله زلزله است زمین را بویوم بخوان و بندهای شعب کبیر بیکر دهند
طایفه و هم چون بعد نظر و غور و فکر ایشان در حکمت فزاده بود و خود را بر ارض صادمه و صودا
معدوم و تربی داشتند و چنانکه زلزله در ارض اعیان قابل شود و عصور که فایده و چهار ماه را
نشین از آنجا که در قرون ساله زلزله است زمین را بویوم بخوان و بندهای شعب کبیر بیکر دهند
طایفه و هم چون بعد نظر و غور و فکر ایشان در حکمت فزاده بود و خود را بر ارض صادمه و صودا
معدوم و تربی داشتند و چنانکه زلزله در ارض اعیان قابل شود و عصور که فایده و چهار ماه را
نشین از آنجا که در قرون ساله زلزله است زمین را بویوم بخوان و بندهای شعب کبیر بیکر دهند
و شالی صد و شصت و پنج روز و بعد از آن که بندهای موافق سنین شمس و هجرت این وضع است
نیست همکاران افقا و شایسته ایشان به بول و دست و اولیای المؤمنین المعتمد باقیه امثال رسوم
ایشان امثال فرموده از ابراهیم و قتل عدای ایشان بیا نهاده و نوروز را از دم از خیزان ساخت
لازم از آنجا که در قرون ساله زلزله است زمین را بویوم بخوان و بندهای شعب کبیر بیکر دهند
کبیر شمار که بیکر در سلیم الجوانیه نماید بر از روی حساب میدهند که آنجا انفعول سنین شمس
بنمای نماید و فایده که سال هلالی را بدین ماه میگردانند و بندهای شعب کبیر بیکر دهند
افضای حساب که فایده تمام میشد بنابر شیوه این احوال و تطبیق این احوال طایفه شمس و هلال
زاد ایشان شغارب بود بل شعوبه عرب که تربت فضیلت و شفقت و ولایت داشتند از تربت سعد
نفس نجوم و زلزله و بنشین و جبر و کیم و نجوم و طالع العلة و مسدود خط بودند و صد ایشان خود

اشاره نمودیم از انجاء قول صحابی در بیان اهل غیابی از زمان صیام و طاعت ایشان و موافقت
 و حج و هکذا و کذا اهل کذا و استغناء جز در اهل وقت بر مال هلالی بنی ناسد کذا قال علیه الصلوة
 و السلام صوموا لرؤیتهم و لعلکم تبارکون و تارخ قری حنیف است هم در سال و هم در ماه و در وقت
 قرض و دخول وقت خاص و عام و محل بناوی و فوائده کامل و خامل در حلقه کذا فی مجمع
 و حساب خلاص غلات و ارفاق غلات مقسوم و خارج بمسوح موسوم بر زمان مقیم در احوال
 که عبارت از آن خراجی و بناوی است که بنیاید و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 عبادات و احوال مقامات و استغلات و آنچه بشماره فایده دارد در بیان هلالی و جمع کذا
 و اگر داخل و شامل بیان ناخای شرعی هلالی بنی ناسد شود غلها و البساتین و احوال
 کرد و چون مال خراجی بنیاید و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 کذا فی ظاهر کذا و اعتقاد بنیاید و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 نمودن در کسب کردن مال بنیاید و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 موافق خود بنیاید و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 نقصان پذیرد در بیان ناخای هلالی بنیاید و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 بیل تقریب و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 خلیفه الطبع و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 و مشارکات حنیف و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 اصاعت بنیاید و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 التفرقة بنیاید و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال
 و احوال عرانی از انجاء ظاهر بنیاید و در مقامات شرعی و جنایات صدقات و احوال

عصای و سلفه و چنانچه و مقبولی که در اینجور صفات جز این سطور نیست که در این محفل طو
بنیاد و در قفسه از باب معدود بود که در مثنوی ایشان است بخت آن لاطیف اند و مطابق اعتدالی بر معتدلی
آن مطابق چنانچه از این بیک حضرت فرستاد تا در محفل آن کرده شود و بر صفی حضرت و قسم و دم حکمی
مطابق کشید آید و لا اله الا هو از حضرت سر و ملک و ثب غنی و فقیر و ارباب غلات سنا لست
کردند و ایام اینچو خاص و موسوم ساختیم و دیگر اینها همان زمانه و لحظه کیش از آن ابتدا و مشهور
ستمان و شمعین هلاک انضای صلحی و بیامه مد بجای آن از حال بیامه بلغ هفتاد و
دوازده و بیست و هجده شیخ اسلام جمال الدین بنشد بیرون و آن حساب سفلی که در این
جوان بخت آن آغاز نهاد و شیخ اسلام فرمود که در غیبه مذکور پیدایش آنست که از هر طریقی
و خلل آن سال چهل تینان بوده است و تو را ازین بیا که دعوی عجز بر او نمیکرد و با ابله
معاذ او او شیخ اسلام را که در آن وقت بود و در آن وقت که در آن سال صدوی یونان حاصل کیش و غوغا
و ملیح کلام التشریف جمال چون غایب میان این رقبه و میان نمود و قابل ضابطه از شیخ
بنو صلیح و ثب سفلی آن شد که در سن آن و بیامه و غالب شیخ اسلام از آن زمانه که
تکون نماید و نیز یکی کلی شایقی نشان از دست جمال از آن و بزرگان و فرزندان و پسران
بر معهود غایت و در فرقه کوش و شور کنند و کوش و شور کنند که جز این رفد باشد و از دخول
نافع من عهد آن بر ملک اسلام جمال الدین باشد برین شرط بخت خدا و از حکم رایج انشوی
انجبت محمد و طحطاب دیوان ملا علی بن خضر و انور الدین بن صیاد بهم حکومت بخیر و سلاطین
شد و فرزند که و مقدار مال که اسناد و بوصوله و کشف شیخ اسلام نایان که شد و ایما
قیاس جواب گوید و ولف این حدیث بنده و لغز و در منزل خانه و در یکشنبه سینه هم در جبهه
ایشان و بیجا بدو است که شیخ خضر طحطاب سید شمس و در این کار است که است و هکذا که از آن

و زین بحکم خدای سابق و حجت عالی علی کاتب داشت گفت و دین جان فوق نفسا قی
 که دشت را بخود زانده و در جواب که تم حقا که گشت نیت نابود و جرم و خطای احوال را که
 اگر از حساب احوال اخباری کند و در رفیق عبادت و توبه استغفار خاطر مسامحت نماید علی القوی
 گنیم که این بحث را قول بند و در حق مملود و بیست غازی را بعد از انبیا صلوات الله علیهم
 تا با چون در دنیا را بی دریا بنامند و بودی دست ردان تازی شریف حکم الله مومن بکلمه از اوقات
 و دین فراموش از احوال تازی سابق که حضور بنای آسمان بر نفعی خدا و ایمان و مسطر بر عیوب و
 و دین بقای امان و حسن بخاوری عیوبی احوال را فاضل و مضد و کمال ذات قدس و عیوب و
 و نیکار و شایب سزنی سنا و اکلام و شوق و مواصلت سعادت صلیک خانان زین و آینه و و و و و
 خیال و دنیا با لوح سخی کار و موم و نفس حیفه لطیفه آوار بخیر و قوت و تقویت را با غلظت
 سکه نقد ثمار عیار مدخل و در دج صدف آسای حافظه داشت این مکتوب معارف افاضات
 در شرح غلطت و سیور غاشی و عرض کتاب از پنج توبیت خدا و ایمان عرض فرما و شوق
 محبوب و عین پیش دوستی و مطلق و آری صادق و خلداده آمد مکتوب شد و حق خداوند شد
 اینان سوره نامت و داخله از کشور و رفی و هم و از این صند بنده یکم و وقت
 نوازی و دشمن کنایه بناماد بخش جوس ویشانی نالاند و کارش همیشه چون در احوال
 و نهاد دستان بر کوه و ساندند از و ساندند که او بد که با نیا از مندی که کجاست و از احوال
 نغز و از خواب و دل بخواره و نالاند و آب داشته باشد و فرستاده و دینار و بیوت از دارا
 که خواست بر آید یکم و دستان ساختن از این بدگی و آفرین حکما را که کشتن از بدگی و از شاه
 نویسن روز نخست از فرودین **مؤلفه** که روزی همیشه جو و روزیاد نوشته شد و صد شربت
 آلودی و اگر شربت برین از روی هنای و کون من بخن باشد و دینار و دونه و دانه و دانه

بنده که خود شیدا همان در میان چنان رسید و نایب چون نامزد بختان بدست
 و دیار جان بخش از آنکه نایب و هرگز بدان سنا بشا او بودند با آنکه در آن پیشگاه که درون کش
 از نوبی چنین پیش از روزی نایب بود که درین نوبت نواز شش شش یافت و سخن نایب از نوبت نایب
 نوبت بود و کان سنا در کز نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 فرو رود و جامه زکاکه بر این زینت خود شید و نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 و رمضان زین نشان که از ایشان التون لغا خوانند نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 از آن چون زلف بمان بر ایشان سنا کنند و آن شدن چون دید که لشکر وی شام و در شام
 زکاکه از نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 و هیچ خواسته نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 نمیشد و میفرمودند که از زبان پادشاه مفت کشور رضای دیگر بر آغاز و بجا میفرمودند
 و نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 از این است و نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 چنانچه درین وفات و در روزگار نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 نواز دستور فرشته رشت چنان نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 پادشاه روی زمین و میران شال دیدن رسیدی و بمانان خواهش و نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 که در میان دست و دل کو برین باب و نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 و نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب
 نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب از نوبت نایب

که عشق از این نادست و دل آسوده با این نرسد سستی دل از روی دوی و ویشان نیز رخ نسوده و دل
 بر اندیشه و نیاز از آن فرود و **مضامع** ثم اغیاسات و ال اغیاسات که چنانان اغیاسات هتکار یار که
 خود روی بود و دل چون سبز و حوی طیار بر حوی چمان میوش و در قوس بین میا پوش چنانکه در قوس
 گفت **مضامع** هوا بر غروش زمین پر ز جوش کل از دست هزار دستان چنان بر خود پاره کرده و
 در سپید دم ناز و دل بر زبان آورده و شش نژاد چون فاخته بدین و و پیچی آواز در کلاه انداخته
لؤلؤ ناز از این ناب شادی غزلای بد آن دهن سده در دفر نای بد چنان در سربایت جدایند
 همین زود دنیا بار غزلای بد آرزوی خاک روشن شیر آبا از سر چشمه زمین کان پیوسته سیر کرده
 آب در کباب آتش در نهاد سیکای پی زده سربلخام کار بصد چشم بند یکداسون خواف و هزار لایحه
 و شیرین کاری بوزن عولدار و چنوا و دجی کمال دستوری خواست تا از کار خورده در یک
 اغیار در دل پند از زبان برین پرده آهنک از دوشان زده و بیکار یافت و پندار شادی غزلای بد
 چنانکه بوده روی بروی چون زلف بمان در دنازی کوید و اقسام و این انیاس که نیست
 شالست اول طرغزل دوم اخوانیات سیر حب خال عجمان زده که بعضی شرفیات بغداد
 شل از شرح سنازل بطریق پنهان هم و رانای این امور انشار قد بود و انشار الیه هتکار
لؤلؤ نقاب عجمه حوشاطه ضیا بکشتاد زمانه رویه بین زالیاسر مینا داد خبر در دل
 خون جو عجمه نو بر نو زبر که در دامن روزگار بخوار نهاد تر ساز عشق جو بلبل برک عیش و کل
 بر لاس که جو سرم و نیک و پندار از بچشم رکس و زلفت نبش و رخ کل بهادر صحن و لطف غزلای
 شمشاد که کو جواب فرامشت نایب عیش دوان و کرمه در عوضه غلذات قطعا با از حیا زاله کان
 هفتض می گویم خوشاهوای وصلی آب رکاب از زمان زمان دل کشندم در آویزید بیاد داغ
 بخت جوید لیا در بیاد تجاست بلبلان شمع چشم شیرازی که دجله زده چشم روانت در نیما

حلیه ازین دل و اوست چون کم که شد ز عجب کاه جو غایب بر حبه کاه غاد ^{نشد} سر شک من شد
ن کل و دین که خبر آن بدله را غضم نان نهاد اگر چه زان و شکن دست قنانه ^{نرا بر دین}
دین ارجوان افناد بخاک ناید اگر بختان که شد ز آب نیازمند بر این دود آفرید و این کلام
بیزبوت مزاجت ز غایب روان نظم هر ندی شد **شعر** وصلنا الی یغداد هات حدیثا فیکتشف
اکاف و حین غاینا ادر من القدر اقلح و رفت امتداد دمی مثل و جله جاریا و مناسقی ادا
للعلیش لثنا آدوی القلب العلیل ثما و یا واجب نشو العراک ^{که در کف نشو و شیا غوینا}
و هو علی الورع الطری بنحائیک علی ^{عند الجب غوینا} الخاریک یبقی کلوی خیم قند
قندت نفسی ^{بیم} یما مواب یا غرا لا کفیل العین بر می غفوت ^{بیم} قبل الخلد طی فوادیا و غیره
الوراد من جانا و یخبر قدا البان اذ دل مناشیا و ان کنت فی جنب الفرات و حیکه فاق الی
شیراز غودت ضارک طایفه طالعان قرن الله طالعهم السعد والافیال و شعلهم ^{النضیا}
والانصال کما ن کللت مرابع سوام انتظار و فیا وین کران افکار و نشان کرد در هر که با طقم
و کرم جبه و خلوقیم به نید عند دین فی ناید و تعلو بلین طومار و اذ غنر حیفه و کرم در
طی قول آوردند جدیدین میان زبان علم بغاوت مالوف و پیش قدیم فلماش و دل و اذ انا زه
بیرون برده تی **مضامع** او نالاج کن حدیث ما بود دناز و لکن نقیض الکاس عند اناسها
جون یار شاه اسلام عریه سمون بر تقیم خواست رسانید با قول از منزل خانه لشکر را رها
فرمود بعد از آن بلوغان خانون در جزین **مضامع** بقیم از هشتیا و التیم و چون عتیاف
روز و لام احباب دینان آبا فناده بود برای تقبیم ^{کار} رسم بود برع و نهید فاعل لشیع ^{سعد}
کاس کرفت **شعر** و الرقص احوی و الشکر و کیف و الظل المی انیاء ^ن عوادی و درضا لایز
و عکاز مؤنه و قد شکر یغادر بلطفا ^ن یغادر بر سپید شکوه چون هوشیادان از کردش ^{فلک}

یل

[illegible]

کرد بر خود را غنی نماید و چند تن را اعیان قهر و پست بکشد و بنهاد و بنشیند و رضایت و بجز
 خدمتات تلقی ننمود و لشکر را بر تبار و نسل و دیگر مایحتاج مدد داد و عرض داشت که ما بیک
 رقم ایام صحت یکدیگر کشیدیم ایامی بپوشیدیم تا آنکه این موضوع چند شامات افتاد و میان شما ذاع
 جانین عرض ملاقات و لشکر پادشاه در آن خلاص اندام بجهت پادشاه و وقت که دوش و نواهی را
 در ریفه طواعیت آورید تا ناپ و حواشی خود را تا احوال طرازا بر بیل انفعال بناغ از غنا افشا
 نایند و طوعا آورد عا در این ملک و ملک جمع این پادشاه حسن معقول دانستند و بیغمود
 و بنا به اهل ایشان را بیغ داد و حکم گرفت تا لشکر غریبان را فوج اقامت نماید و اهل قلعه را از اجواب
 مقامات مفتوح دارند و بحسب زیاد و اندام بیضا و پاک و خوش نام و رحمت و محبوب سلطان
 با طراف ملک روان گردانید تا آنجا که از محلب شدند و در میان قلعه و ضارب تیار خاتمت اختیار
 رفت و قرائت قور صاحب حلب رسول فرستاد و اظهار طواعیت کرد و در تسلیم قلعه با عدا رکنان
 و حبشک خود را و شاه چند روزی به عیشت و شرب با شغاف فرمود و در جمیع امرا را اسفای و انوا
 و انغولدار را لشکر صاحب مدد طلبه شاه نوین داروان کرد و در برف و زلخ و زوز شعبان این بنا
 بزم و وصل و خیار و لجمت نمود و از اقل فسطاطه متبای لشکر بیوفور و در حدود دمشق نظر
 بود و لشکر را فرمود که تا آن مقام و مقدار بشیر و عشرت و زمین چون لشکر پادشاهان آن آب فایز بکنند
 و از مصریان خبر بیست و دوازده مقام فرستاد تا کار از راه عرض طریقی بخار فایز شد و از آنجا نشانی
 ناکرد و با دمان پیغامی حاصل شد و چون اعیان و لشکر بیان بقلمه بخش نمود و بوند بکار و انظار
 شامات بکثرت بمقول تصور و در میان آن رخسار کاف و دوز دا میسر حلقه که بدو هم داد و یکدیگر
 آن بیت کوی که خر و بچه بیغم و عدد بر کرده اند و بنده قمار را آفتابان و در شهر دوسه را از غن
 و فقر هایت بودند و از آنرا که در دهان آخر هم بر این قلعه فرو گرفت و اهل را چون اعیان مقتدر

مقدم کرد و در پی عظیم و کوششی انکال و بر رفت سر و در جلدیان سر که نکست و نازعت با اوله
 در بیان می نمانست و در نیم از که غلبه لشکر خانی دلیل از حج خواست نمود و ناکان سلسله تسلیم
 کرد خالی بر روی جوی طارش طانی نامی واقع و نماند از این جاهل ناچار و بر پیر و کفر و کذب
 سلطان صرشت و بنمود و دشتی رسید است اما شایان خزان و موجود و محل و فعل شاعر را بر کف
 و لشکر بطاوان صرشت و دشتی درین سلسله خانی اخلاقی در دنیا باید یاد و دست طالع است
 که برین پیچ مر که بر نافر و دشو دامن که بر طارش و دشتی که در قلعه حص خود نافر و دولت و بید
 انفراد و کولی تخت انوشیروان که نالام از نام و رسید اند و در پاید یافت بوم نیست و نقد خاخر ناپشت
 نای زدند و موجود دهنی که بر موجود خارجی هیچ شمر و دست از مخصوصه کشید داشت و طاق
 در جید بر صوب دشتی رفان شد جوان پاک نفری که یکا تو که کار و دشتی نایب ساخت و است
 لشکر هاشم بر کب طاب شناخت بعد از آن بر قیضه و عینی نایب و و نوقی شاملی و انوشیروان
 طالع شاه نوین مانع شد و کشت بی اوقات و در آن و دلی از شاعری اصلی و داخن بر زیارت و وقوع
 اشغال ساختن شهاب و مغاره صله نالشد **شعر** بخند و آوگند و فی المیز خاست و احسانا که مثل
 الزجالی فذلک دفر و زمان در شمار و روح صغر و روزگار را خود در هر نزل می بماند و هیچ است
 و هیچ **مطلع** و ان الله ذو مرجع و مرجع بر سر پیش بزرگ رسید و چون پاسون نگاه کردند و
 زمین از لشکر صبری و فانی و قیام بود و برقی طح جوی هم زریق و در جرایح صون خالی که در میان
 بال لشکر خالی بخار سپید بود و هنوز مضارب خیمه معین شده و از انوشیروان که لشکر اشعار و قوی و
 ظاهرین نایبها و عرض رود اذ نادید بعضی کشت و صله و وقت در را جست است تمام مضامین
 مضامین جای دیگر معین افند و جوان پاک کشت علی کل خالی از این موضع دشت بر دارن و جوی نهاد
 چه دشمن تاهم در نیاید کشت حصار و دارن و از خود اماناه صنف نمودن دلیل و بدلیست و چون اتفاق

[illegible]

بعضی بود و ال بر حیف از جهان آمدی از آنک تیغ ایشان سپهرشت در روی کشیدی و جوش
 در تنای تیره کنای حمدی زبان شدی که از غیرت کان کشیدن تیر است خوردی و گاه از ^{صنعت}
 تیر کشیدن چون کان ملک الهین بحالت و محال ناع کشتی و غایت تیر از تنبهای که بر روی عرض
 رفتی بر شغل از تو قوی در خدمت و کایش نصیبی که قبیل کردی و چون صبح صادق ظاهر ^{کشته}
 آسمان کرد و از غایت از مهر و دوست **شتم** فاشیت و بستانق الموت زجله و قال طاهر و در
 احضار **الکثر** از الامم که میر و صرع یکس چون زده از جوان که از حله نهیم اگر ستم
 و عتبان و عقاب ایشان از الجای گرفتند و لشکر غنیمت شغول کشند و خجای که صاحب میر
 بود نظری **الکثر** را دو غلام خالین یافتند از قاضی این تیغ که ارکان و جود ایشان از انوار
 چون بیت منزهت ساخت سلطان مصر را خبر دادند و در کار او از او ادخار بودند ^{صله}
 و تقوی طرف میر نام و قوی داشتند و بین اسباب قطع مقاتلت و قوافین بند و ایشان
 وصول مدد دشمن مقتضای قضایا و انوار علی و طغایان و هم در سباز شع بنو علی اطلق
 لغز و موی خالین مانند زین بر فلک حرکت نامستقیم را جمع و کش بودند و سرور و بریدگی
 را سباز که **شتم** **الکثر** را الطعن و القلوب و را کا قبل ان بصره و الزناح و حیا و
 از حیا کشند اما ستم با الموت **شتم** **الکثر** چه بدولت فرصت دارند و استقامت از یک ^ل
 فرصت نام که شرم از خود طبع و دوستی خان جوان پند و نفاق و ابر و عین و کشت و روزگار
 شطرنج و مغالبت را بدست طبع رسانید بودند بنده که خلفه امونین و ملای و دیگر امداد
 موافق ایشان اعوان حرب و اخوان ضرب و اهل کان و جوش و خطیب بکار و مانند حیا
 امان روی پر دیوار و بحال مضاعفه مدد میر و اعان که میر سیدند و نمای **شتم** **الکثر** را
 مافرا تا کان و ادنی فلول و نا حدود و لغز و و از نمای **الکثر** در داند و لشکر اگر چنین الجای

واغتنام فرصت و بترجیح شریعت در نوع لغزش که راه یافتن بود بوقایع مضطرب شدند و قد فرمایند
 الرغب فریقا مضطربون و تمارسون فریقا حیوان بیک با اتفاق بمناق و دیگران با انکار از خداوند متعال
 متفرق بودند **شعر** و تفرق الزم ما غور اذا انفرادون بهادینا بلوغ را می و درینها حیوان است
 کوینها بالبلوغ و جنبها و کپی نقدیم میگرد **ع** تطعنهم سلكی و تحلوهم کراکلین علی نایل و
 بر غیبت جفاش بخیر می نمود و در میانرا طعن و غف در الحرب و اقصر من فرار میزد اما کاره نیک
 و نام بینند و سید و کوشش را احوال نمائند **شعر** و ذلحت من غمها المبتدق الوفا قام بنی الاشیو
 و خرابا صورت حال بود و در مذهب عیندت عند ایشان مانند بقصه شیو و درینها قام بلند
 بنفاق بهاد و **شعر** ان حاج عظامت القصد و الاربع طایفة و الموجة لکلم صفت صرا
 او بود و چند اعضا و جوارح از دیاری و جنبها و بر اخات **شعر** حیرت خجسته میزد و کما
 الشیو فالتیاهام شکر غزال می نمود و متوربغ اکون خال فتنه بر ما غاری می چیت اولاد
 و تینا و کشو و چند نفر میر و کرام عقد انار اسیر گرفتند **ع** اوتی ککفت بجای دی و فوس
 جبریلان بیک نیز سالن مض خود و باقی اشکر لعنان بر نافع عدو و کای می کند **شعر** و کین انفراد
 الیوم غار اعلی الثقی اذ اعزمت نبد الشیخا عذرا اکتسب ان حد دل اذ دست ندارد و در تلیف
 و زین حال ایشان منزل عززل و ساخن وقت و بذل معونت حمید هاتم و در عاجل شمر
 احطناع باوشاه آمد و در اجل تیج تقاب و مکتف کما در حضرة الله انشاء الله از طرف خلفه او
 و ملای او و توان اشکر بیک از وقت بقتی انب لیفا صورت و در کما کنشند **بیت** جبر و
 سزا کو کیتی فرود و و نلف شب تیر گرفت و وزان جاد و غیر پر و کشد بدمان ایشان
 در خون کشید ملای ناصر الشکری معاون معاضد در عینک غیر کشت و در کما کتاب پر این
 آن پست چون سوار بر ناع و کمره میان محیط شدند و از اطراف بخاریه در پوست لشکر کشا

چون مشرف بودند بر ایشان در دو حلات معصرا از آب برها طیار نمودند و شب تیار میکردند و باطل
نکردند ان شاء الله که از کله قاشق از آنرا موی دو دق از ریش بر میخواند چون آنرا مکتوف شد بر شد
و تنفس نمود و بی باقی بود و شکم خود که تنگی قبل از خروج میسر بود و کالنج غایب و کالیکل
مغیر از آنرا ایستاد و فرمودند ملائکه تا بیایند و از عقب در پی آمد و صوب بلاد خویش کردند و ملک
نام و دوازده ساله آن جهان را از دایه و آن بولوسم بستان گوش خویان دم داشتند **شعر** ثلث افا
حیض انقطاع و فوه الجذع فمضی و لم یقطع علی غیره و اراد عقب ایشان جاسوسان فرستادند و صد
انوار کنند بسیار و عطف نمایند و اگر کسی بکشد و بطریق سداخ سستند و همین شب تا بیکم و نیکم
پدید آمدند و نوا و نوین خود را از این حدیث و لایق داشت و عطف و طایفه و دانشدارین حبیب الله
شعر غایب و بقوان دا و هاشمی المومنین ما کما انوارها لبشکره و عی و غایب **شعر** قوم و الیوم
الذین مع المومنین لبشکره الحساب پذیرد و دعا کامکار و کاملان با قوت جد و جود **شعر** ففیض الیقین و جود
بر سقا بای عساکر خان زند و پیشین له عباد بدین القتل و الکفر و الا بر دعوای طامی
مشاهده کردند **شعر** کس علی قتال العدان قائم ظالمات فاستبهم یحیون بام کافوا علی الاعیان و العیال
و القوم و هم و یروان الا حرم فوجی که از دیشمیر خلاص یافتند و مغرورانه و هزیمت بر گرفته و بنوا
فقال لما یزید که لانت غما یفعل انصافات مقتدر و نیانی منفع است مرتبه زنای لشکر خان و در آن
مراجعت بر زمین بیخ بود و بامج و در آن افتادند و مات لشکر از آنرا از اجل آزار ساد و غاضات غرض
هر چند خود و دیگران قوت میکردند و در خلایق کوشش می نمودند و در غارت می نمودند و می شدند
طریق عقل و از آن قابل تنبیح آنی در خور و بجای چنین شغل و بیانی از بیخانی و وحشت **بیت**
ای که کجاک با و بر فرق سر آفتون دینا بدین من از این بوی آبی شاهمان نظیر یکدیگر و نیکو اشخاص و
و جنت کجاک و در آن معاص و خلاص و خلایب و در آن ناب خندان شد که مجاز از آن نماندگان

تفتوا

قالوا ان لم يكرمك ان هذا الشئ عجيب غائبنا الله وانا كرمين بالآية فهو خير من سؤل وجيب خاص
ان لشكر الخفاف برونه ان كشتگان عرشه فمنا حونه وچهار روزگار بکشتگان يكومان مردود و
انشدون نصره فبعضه و صبيان آمد على المذيق فاق الله ثم ان دنيا يهيك و يا ت بخلق جليل
ملك نام برين پند كره افهم كرمه و شق بود فرمود نايا لشكر كن بر صوب در ب رحيمه و
لله مغافرت كره و يا ايها الخدوا و قوا و انتم ايها ايشان خواند هر كرا اوقات دست حيات بيافت
برناقت بخت مراد و زكار دست و چندا كره و چون مهر شعل ذوقى بناط بر جديت
چنين آمدن كينين ووشكفتى ثنائين فبوساطه نصيرين فتح كرونا و ذوق و غصوب و
بشاره نام نايا طرف بالذوق و ناوا پستان لشكر مغول از امر ناكوانا لحي و و سوا و ناوا و نايا ك
غفور و اظرافنا لك تعبير فرمود و قل خال سب و ساز و سلاح و نا تار و تيرين و وجود
ايشان استغفارها و بود چون حكما يرمز ناكى و فزناكى بشارى بشار و كوشش و در برك
و سنان برون ناوا استحضار فرمود و اخطا كره و نهج و ضم براعضا داشت چندا كشتن نا
خدمت برين پند ناكى و بود كشت من سلطان غاز نايم شناسم در ملك نام بر اسطر زجان
سوال كره كشت غازان خان سال انا قطع و جا كى زلبه بدهد چنين جانشيار پيش
كشت مغول خان خود نايتايت كره كرا از او نشود و نيز از او ي غلبه **بيت** خدمت از به
يتكبه هوار ميكند قبي ز و دنيار بر الاى ايمان خدا تيم و اميد اند و بر روى زير غبار
پشتا كره و زفر مان و سد جنگ و ديره بپند و كوش كونه ناز و روز لشكر نيك كره
باشدين است و بر بخت شكر و اجابه و كرا باشد ايمان نيد است و در خدمت صبر لازم اما خود
كشته نيد امهر كره كرمه ناك پند ناك كره و دوله او با بود و ناهاج كرمه نبوده سلطان كشت از عام
چرك سوال كشت كرا ايشان ناك كره بود كشت هر نيز ناو و تعار يدهند و بره و وصوله نيز ^{هين}

[illegible]

فشا فی بقراتین ناصیه بنی توقع مزید و انعام جدید مقرر نموده بودند و بیان حکم الت
 پلکا حاصل کرده و در معرض توقع و توقع نامه و کالایی **ع** رخصت من الشیء الا بربول
 خوانده و بر صفحه مناشا مال انظر ای **شعر** الله ربکم مالی فی غنوی من القیمه و الکر
 فی القدر طفرای کشید و درین حال ده ملک ستر ذات جوهرات شیراز انظار یافته بود این
 استعفاف را بحضرة عظیم جهانیان صاحب دیوان مالک عرض فرستاده شد **بیت**
 ای که با کمال غالی قد تو بر دهنه هفت ظلم غالی قیاب نیست آیه خدایه کو تو وصله الی سلسله
 چون جنبار جود تو قافض زلفان نیست از عقد فاکر که سخته زلفت اندمخ از انوار نیابت
 مدوح و نادی چون تو جهان ندید و بنک بکندهم و هم چنان نیست بر حاضر غایب منوید
 جز قطره های شکر که اخضاب نیست شد کایاب خاطر من به منوبی ریخت هیچ طالع کایاب نیست
 نارنج من به جزو اعیریه و زانست حوران تیر که از کتاب نیست بلکه بعد از این هر آید و بهما
 ملجأ و فواید هم جز از آن جناب نیست شاید که در وفاز دیوان لطف تو چون احتسار نام و بی و در
 نیست و این قطعه شیرازی است که قطعه بغداد در محاذات سلاطه الفاظ آن مردم و دل
 اشک از روی غفلت و و شک در دین مناسلان میکند نمایند هم در انما علی بن شریقه انداد
 آمد **بیت** خدا کجا نازد خدای عالمیان تو بنزدانی و ذام که کاملان دانند که در و را با انشا
 نارنجیم بنامش هم از ادب من جسته اند نفوس طایفه کایشان مدبرین اند و در غایب و بهر
 حیرتند تحول هویتان فضل نصیبی نکرده اند بدیشان و نیز خوانند جویت حدیثی از یون
 از این طوری نیز که خاطر خود را در کفر بخوانند و کوه کوه صنایع و نوعها ابداع **شعر**
 بجز راسخی و زانسانند بهفت سال را راستم بهر غش جو نوع و من که بر پیشگاه ایشانند با
 که چشمندان و در بلاد از رخ او شاطکان قدان کاد میخوانند جوئی که در روی او افکند

جویت و زانسانند

تند

از آن جوطن متکین او پشیمانند چو چنه آگ کشیدم چو خونه خوردم بدان سپید که چنه در نور خور
 ذرق در فیه بر شوم بقو بقدر بهام زو کو بر سر افشانند جویت باقی بر طبع من بیج بخور
 بنزد طافند کاسل فضا و دیوانند روانما که اکفون بخاشان خاک بزارت عمرم ریخج آن نیز اند
 اذنه الله بارعا ذفدک وجو عی باقی آید نام در شالی خفته به صرف رسانند شود سرچینه در
 داشت و الحوق علی کج در غلقون فکر و الخلق این فکر و زاق جزایا غار طغال لایه نقوش حروف و
 که غبار از آن حلاوت ایست ستود کرده اند خود را از و رطالت تعریف و قال و یعود و یابو
 و سود و زیان جهان بخاشد سلامت رساند و من الخنا و العزله و اکثر که غبار را بخار است اغیار
 کن به و فقی که موس و موس جمیع امثال این حکایات و انما طایرین سیافات داشت چون زنگی بیج
 بود و روضه فراغت بر میوزن آینه به خانه طبع بدیع سینه با شیوه پیش از آن با کور داشت حدود
 دانه و زعم بهت کور قوام مطن خال از شکوالت غافل **ملفوظ** و طریقه حلو و الشکر
 غافل آتش عشق در خنده و دام در مجلس شوقان شعوف بید و خنده و عود و شانه دل
 از شرب شام سرست و جازا اکل دستلستانی در دست **شعر** و حصن کبابنا عصف و یوق و قل
 سربا عصف و یوق حصن حروف عشق را حم عشق حصن طالب به پشرد و از مجلس هابا مودود
 از هوا و هوین رهوار و هوین آموه و هوین دران بهت و در وظایات و مظاهر افاضل
 آب و مزای معتدل مزاج طرب یعنی ناله و در و روح رود **ع** بکاس از شرب و کاس الشرب پیو
 باخیال دلبران این کلمات که توکل کلشن قصاصت و بلاغت و زلال کور زقت و لطافت و نیز
 آسمان غبار بهر و شاعرت برید و ناله که لب و دین را در غم تو نباشد و آب که هم خشک و درین
 و کما از دست تو و دل خورش آتش فلک و خاک غم در جان و بر سر زخمی نام همیشه چنان و در را
 یو فامیرت درست و شکسته داشت نام و از تیکر و هاب خواب هر دین زام خواب کشاو و شب کشا

بانی راحت و آسایش من از در و زو آمدن و شدنت که در پیش خود و ما بچیدن و توان زنیاز و ناز
 دشمن و دوست و وفا و جفا یکی که بگزاشتم از میز و قاف و ایند وصال چون جھنم و زلف خود که گاه
 خوش و گاه شوش مینداید و جفا و حق دوستی را چون اشک و کیس و پیش روی من و پریشیت ^{خود}
 و آن آب و بوی نازی بنام ناز چون آتش و زهرش زین پر لاکان و غوغای عشق در سرم چون نایست
 از نای و دلاکت این بر که هر که بجان جون آیم با نماند و نماندیدی و در کوی لاری که چون کشم بجز
 و ناست و دلائییدی در و زخم جگر و غم چون انسان ز عشقت هر دو کوید و غم هر دم در و زلف
 عجیب که هر دو کوید و وصال تو با من چون عهد و خبر فیان سر و دوازده وصال دل و بخور و جز
 خاطر غارت هر دو غارت سینتا آلا و در غم تو چون زلفم هر دو میند و دید که با غم هر دو
 بالایت چون مقصود پیکان هر دو چونید شام زلفت با و روزی که زلفم هر دو زین و زین و زین
 صبر و در عشق و تقار و کز جنایه هر دو بدین کار در ناکون که از سرخ شایب و سرخ نمائند
 و از صفات جام صبیح و قحطی دل یکوم **بیت** ای دل ز می طرب نشی در جلالت غارتی سپید و دل
 ز شامت که می کشد در کف و در دلاست که آن دل جان نشا و آن ایاست موی قمر چون شایب
 اشک و موله اشیدال آغان و غار غار غدا فی آذانیام غایب بر چون حدایت عز و مطرب که در دخیته
 کافور و کافور ناز و ناز و بیض کنشاست **شعر** قد لاجل لیل القیاب کوا کب ان اتمت عاداتی
 الکفای حاصل که معلم کتب خانگیات از طفل عمر مفتوحه خواه اربعین شد اشک و کردید
 مدد و رفتند و شوق است که بخوشه طلب در سن شوق نهاییه اعمار تو خواه بود و و شام و غلظت
 گفتن و در غلظت که در آن دلا و نمود و باری چنین است **ع** که در هر ایام بهترین بود که در **بیت** و زنجی
 نقد جوی است تم شد از کف هر دین سالی خالی که در خوا و را و زو آب و دین بخواب خاک پیش تو
 بلان هوس که در غار نایب از و چون هر بوی سپید زان انار و در کوش عیان و بیض و **شعر**

تَعَزَّيْهِ بِمُضَاجِاقِ تَزَعَّتْ مِنَ الصَّبْرِ الْإِبْقَا بِسَمْتِي كَسَمْتِ ذَاوِ اِنْدُو غِلْزَانِ مَعْلُومِيَه
دَسُو رِخَا زَنَاتِ اقْوَالِ وَجَزَائِدِ شَرَفَاتِ اَعْمَالِ كَنْشِشِ مِلْثَغْفَانَا مِشَرِ اسْتَعْفَا شَرَفِ عَرِشِ
حَقُّو مَنَا لَكْرِي فِي قَبْلِ وَقَالِ اسْتَعْفَا لَقَدِ بَنِيَ الْعَرْشَ مِنْ عَمْرٍ اَصْنَعُهُ فِي خَنَازِابِ وَتَقْلِيلِ مَقَالِ
بِمَا يَكْمُرُ **لَوْ اَنَّهُ** اَبَا دَعْوَانِ وَاجِبِ وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي
اَلَا حُطْنَا وَالْمَوْحِدُ ذُو الْعَرْشِ وَالْوَفَا **مَوْضِعِ تَقْوِي وَتَقْوِي** وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي وَتَقْوِي
عَلَى الْمَرْثَةِ قَالَ اَوْ لَوْ تَقْوِي مَنَا بَلَى وَلَكِنْ اِطْلَعْنَا عَلَى جَوْنِ رَغَايَا وَصَعْفَانَا وَجَوْنِ الْمَلِكِ
فَارَسَمَ عَلَى الْمُخْصُوصِ رُوحَ اَوْلِيَاءِهِ وَجُزْءَهُ اَزْكَى وَخَطَّ جِلْسَانَا وَتَعَزَّيْهِ بِمُضَاجِاقِ تَزَعَّتْ مِنَ الصَّبْرِ الْإِبْقَا بِسَمْتِي كَسَمْتِ ذَاوِ اِنْدُو غِلْزَانِ مَعْلُومِيَه
عَلَى الْعَمُودِ مَجْمَعِ شَيْءٍ وَجَمَاعَةٍ بِاصْطِلَاقِ تَقَاتٍ وَجَمَاعَةٍ سَرِيسَةٍ مِنْ مَلِكِ قَنَاعَتِ اَزْدِ سَمْتِ
لَقَدْ رَاقَى خَلْدُكُمْ لَكُمْ لَمْ يَكُنْ اَمْرًا مَرَجَا لَمْ يَكُنْ شَرَحِ اَنْ اَنْ يَشِ مَنَكُو رَكِشَتْ خَشْدُ دَوْلِ وَتَكْسَرُ طَا
شَدِيدِ لَطْفِ وَكَمْ يَهْدَا دُشَا مَلَا اَزْوَاجُ اَلَا اَعْنَدَ الْمَنَكُ قَطْوِيَهُمْ نَوْرُهُنَا يَدُ دَرْيَنَ شَكُو صِفَتِ
دَوْلِ مَصْنُوحِ نَسَبِ بَادِشَاهِ دَاوُدِ دُونِ اَنْ اَطْلَانِ غَاوِي شَاهِ كُشُو رَسُلَانِ خَضَعُ قَدَمِ سَكَنْدَرِ
نَشَانِ كَيْفِ وَتَقَاتِ سَرِخَابِ دَوْلِ اَفْرِسِيَابِ وَشِ اَتَمَنْزَقَالِ بِجَرْدِ سَتِ بَرَقِ عَزْمَانِ رَغْفَانَا
نَوَالِ اَعْظَمِ سُلْطَانِ خُدَايِ نَبِيَّ عِيَاثِ الَّذِينَ هَلْ دُنَا خُدَايِ خَلْدَا لَمْ يَكُنْ سُلْطَانُ كَرْنَايِ بِرُكْنِ
دَوْلِ خُدَايِ وَتَقَاتِ جَوَانِ جَوْنِ فَلَكَ بِرِضَا حَقِ اَنْ دَوْلَانِ اِنْدَاخَتْ نَاوَابِ وَتَقَاتِ
اَنْ اَسْرَارِ كُتَابِ دَاوُدِ بِرُشْمِ مَوَاكِبِ مَصُورِ مَقْصُورِ دَانِدِ دَوْلَايِ عَرِشِ فَرَايِ وَنَبَايِ جِهَانِ نَبَايِ
اِسْلَامِيَانِ دَاوُدِ مَقْصُورِ اَنْ اَسْرَارِ اِيْشَانِ دَوْلِ كَارِ عَدَلِ كَارِ زَادِ خَبَرِ دَنْقِ كَرْنَايِ دَوْلَانِ
اَلَمْ يَكُنْ دَوْلِ اَطْرَافِ جِهَانِ بِرُشْمِ يَدَانِ نَبَايِ وَتَقَاتِ مَكْنِ بِرُشْمِ يَدَانِ اَسْلَامِ غَاوَانِ مَحْمُودِ
خَلْدَا لَمْ يَكُنْ سُلْطَانُ كَرْنَايِ بِرُشْمِ مَوَاكِبِ مَصُورِ مَقْصُورِ دَانِدِ دَوْلَايِ عَرِشِ فَرَايِ وَنَبَايِ جِهَانِ نَبَايِ
ذَابِ رِيشِ اِنْدَاخَتْ وَبَدَانِ حُدُودِ عَنَانِ كَرْنَايِ شَدِيدِ جَوْنِ تَزَانِ وَتَقَاتِ عَرِشِ اَلَا يَكُنْ

و در مقام صلح نیز رغبت و مشاوصون **شعر** کابر زدن من ملک العیون است و من زدن ملک
القدور و یا خا یا خبذا ذاك السراج و حبقا و فک یكون الحسن من سلاکها سیمو دندرد
لشکر آمد و وطنی آبادان ازان بری پیکان چون نجات ایشان خراب چون جهان حسن
بدان نیکو ان آبادان شاهزاده **بیت** ممدی فضا الکفر آدم شیطان یکن موسی فیاض کاف
احمد جیل دم کرد در زمینم عالمی باطلی ببارید و شواری بنیاند وید همد باریان **فلت**
الثقل ثقات عناج و امنها و سوا تمها سافها و امنها غمها غمها و اجدها و زنها **یا**
و لشکر کفمت فرمود و برار غنوت عالمی انباشان مغنی **شعر** مالی و لایالی ان المال الحشنة
و کل ذی حمة ینکف الجنایة عن اجمع بین التیب و السعد و التیجیم و الخیر و الخیرین
بند کز اندک از نبرده افلاک کز اندک از نبرده **بیت** و لایالی ان المال الحشنة
لعدو انام شش ناخن و اخضا ص اسلامیان خواست و بد زخم اخضا ص لایالی نطفه
و کما مران عنان سمنند کله کله روی و روی کرد و کت چید و زیان معجز می غلظ روحا و رجبا
الخیات و رویان جهانان بصوت و ده صد و لفظ جصد ندا و لغتی و هزار دعا و بنای و جصد
نارفتنا **مطلع** جوبیل و سر کل می نمایند و کذا هکذا و الا **بیت** جبین کسند بزرگان کوه
باید کار جبین نماید عشره قران آمار و بند و لغت و اربعین خاصل که از وجود باد شاه
استدلال بنیان کرده که دم و غصاعت خوا دارهان و رضعا بنان بدجا نکد ابونما کرد **شعر**
ابیت ان من التاج نجاعة تدعی فان من النجاعة جود و عفی بیتی نیز باید عیاضات
هو النجاعة عید الفل من جبر هو الجود عید النجاة من تجل و در حکمت نظری یعنی رهان
ناب شد **مطلع** غلام خا اتم که فیض بنان **شعر** بدو تامل العافی عصاره ملک
عاصی ضویما اید عافی موضع تجل بدخا **بیت** قال الله تعالی ان الله عند علم الساعة

وَيُؤَلِّقُ الْقَيْدَ وَيُعَلِّمُ مَا فِي رَوْحِهِ وَمَا تَدْعِي نَفْسُ مَاذَا تَكْتَبُ عَدَاوَةً تَدْعِي نَفْسُ إِلَى رَوْحِهِ
إِنَّ اللَّهَ عَلَيْهِمْ خَيْرٌ مِنْ بَدَائِهِمْ قَدْ قَدَّرْتَ ذَلِكَ رُبَّمَا وَكَرِهْتَ تِلْكَ أَنْ تَخْلُجَ بِلَا دَعْوَةٍ مِنْ لَدُنْكَ
فَبُودَ جَنْدِ نَفْسِهِ مَا فِي خَالِجٍ وَأَنْبَسَ شَبَّ وَبُودَ لَنْ تَمُوتَ كَهَيْئَتِ فَلَكَ لَدَا بَارِئًا مَدِينًا وَفَوْقَ سَائِلِ
وَسَيَّاتِ سَكَمِ أَزَلِ بَيَانِ قَامُوسِ خَلْقِ مَنَاقِبِ وَشَيْخِ الْمَسَاجِدِ وَكَرِيمِ وَحُضْرَةِ كَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ
أَرِيشَانِ بَاوَجِ سَكَنَاتِ وَنَهَائِ قَرِيرَةِ رَسِيدِ بُوْدَ وَنَحْلِ الْمَرَايِلِ وَبَعْدَ دَرَجَاتِ كَرِيمِ وَكَرِيمِ
أَشْفَقْنَا وَتَقُولُ بِرَبِّكَ لِحَيَاتِ كَشْتِ كَرِيمِ وَكَرِيمِ خَاصَّةً لِرَبِّكَ وَبَعْدَ دَرَجَاتِ كَرِيمِ وَكَرِيمِ
مُطَهَّرَاتِ وَمُعَامَلَاتِ بَارِئَةٍ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ
الَّذِينَ وَبَعَثَ الَّذِينَ غَايِبِي مَنَاصِبِ الْغَيْبِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ
لَا تَنْتَبِهَ وَدَرَجَاتِ لَنْ تَنْفَلِ لَنْ تَنْفَلِ لَنْ تَنْفَلِ لَنْ تَنْفَلِ لَنْ تَنْفَلِ لَنْ تَنْفَلِ لَنْ تَنْفَلِ
الَّذِينَ كَذَبُوا وَبَعْدَ خُطْبَاتِ سَابِقَةٍ وَبَعْدَ خُطْبَاتِ سَابِقَةٍ وَبَعْدَ خُطْبَاتِ سَابِقَةٍ وَبَعْدَ خُطْبَاتِ سَابِقَةٍ
مَنْ يَدْرِي وَبَعْدَ خُطْبَاتِ سَابِقَةٍ وَبَعْدَ خُطْبَاتِ سَابِقَةٍ وَبَعْدَ خُطْبَاتِ سَابِقَةٍ وَبَعْدَ خُطْبَاتِ سَابِقَةٍ
أَزِينَ سَكَنَاتِ بِحَسْبِكَ **شَعْرٌ** وَلِلْجُحَانِ أَزَانُ وَلِلْإِشْرَاقِ عُنُونُ وَلِلْإِشْرَاقِ عُنُونُ وَلِلْإِشْرَاقِ عُنُونُ
سَائِرِ أَرْكَانِ حَضْرَةِ لَعْنَةُ الْغِيَابِ وَدَوَاسِي خُطْبَاتِ نَفْسِ كَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ
وَرَبَّكَ أَنْ تَسْمَعُ دَائِمَةً بِرُضْ رَسَائِدِ كَمَا يُطَافِيهِ دُرُكُ نَفَاقَةِ كَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ
فَانْزِلْنَا لَدُنِي وَدَرَجَاتِ دَرَجَاتِ دَرَجَاتِ دَرَجَاتِ دَرَجَاتِ دَرَجَاتِ دَرَجَاتِ دَرَجَاتِ دَرَجَاتِ دَرَجَاتِ
الْبَيْضَاءُ مِنْ أَقْوَامِهِمْ وَمَا تُحْفِي صُدُورُهُمْ أَكْرَامُ وَنَحْضُ وَنَحْضُ وَنَحْضُ وَنَحْضُ وَنَحْضُ وَنَحْضُ وَنَحْضُ وَنَحْضُ
جَدِ أَشْرَاسِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ بَسْمِ
الْمَرَايِلِ أَنْتَ بَاغْفَلِ وَدَرَجَاتِ خُطْبَاتِ عُنُونِ وَرُضْ مِنْ كَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ
خَاوَقَ أَنْ تَقْدِيرِ لَنْ غَايِبِ أَيْدِ وَدَرَجَاتِ شِمَانِ كَوْجِ كَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ وَكَرِيمِ

بزرگ تو که در کستان پشون داشتند آن از مغال پره زن کمتر نماید **ع** بهر کس که از او بگوید
 چون سخن معقول بود و تو هم نیز بر هیچ پادشاه غالب سید قطب الدین نادر و خواجه احضار
 فرمود و بدست کور را بر عتیق مذاب جنج را بیه تاب داد **ع** و الله را بانی من کان یشر به جذا کما
 خندیدین عقل نا بصر بخشن ویش ز داووی خوال فرمود که حقوق کج سیدنا له و اخلا
 تو پدیده و عید پدیدگی می ناو زمان این دوا که با ایدم بدت با دما نام معلوست جنین سخن
 نقل کرده اند که ای خال بوشین نداشت نفرین باید که کبر کا ل خلاص او حل کرده شود و عوارض
 و عیت و عیت در ساحت خاطر عجل نماید و بیا یک گفت **ع** بهات تکم فی الظلام شاعل افکار
 سلیمی یکا دی در مؤلف عبودیه نا نوزده عرضه داشت که پادشاه بیک کس صاحب زلی نقاب برده
 از جنین مخدلت خفایا بدکان برانداخته است و سرعت فیم هفتایش داسپ بر سر او را
 ناخن جنین طایفه اتفاق کرده ام که بلی شفقت بر خراشته پادشاه که ثبات عرضه تلف و نه تلف
 محمل و هم زبان باشی و تفاسیل احوال و قتل و در من حکومت عرضه ذایره روشن شود که
 مال پادشاه بجه وجه صرف کرده اند و مصرف آن چگونه نموده **بیت** تو خود نویسی و کوفی **لک**
 من با تو که تو زمره دعا و نماز بحرایی بهات نفری صدق افعال خال بجانید با فدای دلی
 انور خانیست که سطر آلب اناب سفایت هویا کشت که با عشرین مطابقت و فواید **ع**
 است محب و الانسانی جمیل مخدومان در اخلاص عبودیه حضرت که چون تحمل و قور و کمال و نما
 اندوختی و قسط مضامین مال و ملک و مشول عدل و نصف کس بر نایز استعدا و استیفا
 شاید و روز در حضرت سلطانین بر غنچه نامه منصوب است مانند الا انوار اصبح بهر دی و بیا
 انوار ندارد چون جلا و در روزک و هنر در انوار انوار ظلام بر کشید و در قضا و خلق
 بحکم را با حاض آورد ندید که ای بیغ اگر چه ذو جبین بود **شعر** بر عقل و زنی اگر زنگ نما

ایشان مشطه پاشی فارغ باش که بمشایق چون همان زبان نواب بکنار بصورت صاحب به زبان و پیش
 نقصان پذیرد و مانند چراغ و بر باد خمال ثبات بکند و چون سازا در دل و کوی که مباد و زلزل
 فایده ناید **معد** وانی و نیای بی غرضه و نخلت منایبنا و نخلب لکان المرحی فکل النعمان کمال
 کبواتهمنا للقبل الصالحات والحمد لله مقفع ابواب الخیر و منیر ابواب الصالح علی التمسح و علی
 و من یاعزیز به **شرح احکام الایمان و مایه النجاه** صرافان ضرر و فاعضار و طوفان
 طاری و طاری لطافان به لایذکان جن منایب اسلاف و انایذکان صور و غافلش لایب لایب لایب
 افنان و نایب و کلش نمایان فتن حکما و مشاطکان زلف بختا و خالات چنان و چمن کشتا و لایب
 بر هیچ بخوات زبان عطاران کل بخور علوم و جلالان حلبه رفقه و مسمی الله ترغیلنا خیر من
 و نادره البقاء علی التباقی بنیامع آیدکان **ع لؤلؤ الفه** التمر موقوف و نادر و مشطه و جوی نایب
 که انساب ملو شایکان بشو و ظاهر اصل رفیع و نایب نیت نصرتش ارشدی بایب نیت است
 و باخلاف و فایات و لغایر شواهد آیات بنویس و مظهره و مسمی **معد** من مسمی و کواکب الارض لایم
 و الخیر جاریم و الخیر خیرهم پیش از انصاف الودین و دیار یکس و ولله اسلام اسلاف ایضال الصفتیما
 فارین بوده اند و در غلو سوزنایان از حضرت ابون **معد** صفا و کمال الحلال و صاف و نیت و نیت
 فیما الماء صفا و کواکب موضع قامت داشته و بعد از انضاله عهد فاروق کر و زرد با صفا و نیت
 بواظ و قدم اول و اهل فارس از جنس اسال کشیدند و نایب در این ارشاد نهاد عثمان عید الله غفره
 که بموضع ابو موسی اشعری بانوار صفت و نیت بود و نیت از نامت فارس لایب و زرد و نیت
 رفت و بعضی وجود و نیت شایکان و باو جمع بود و چون اسطر مشطه شد و نیت از نادر و نیت
 که حاکم الخیر و طرف نهادت و مسالمت از نایب کرد و خود نایب و نیت و نیت و نیت و نیت و نیت
 التلوی در عقبین و زرد و نیت کرد و نیت از نیت و نیت از نیت و نیت از نیت و نیت از نیت

نعت

مصابحت و ملاقت میان چشم شایکار و اهل دارا بجز نایاب غامر محمود بود بقاعن فارغ
از غامر بدهر چون بطرف دارا بجز و نواح آن در حله استوار و الضیف میکرد و در دخیل
امین جلای فضل و بیاد امور محل الزار و یونیک هر یکست و بر و دارا غم و
ابن و شد و قوم و تبع و ضاعف میکرد تا زمان البارسلان که نویسنده ساری فضل بن المحر
رسید که بزبان ایشان فضل و بحسب کویند و اسفنا لا رضا کجای فاعیل بن عیاد بود
و مخالفان و میان شایکار و غیر الملوك یا کالجای چند اموال و منصرف افناد و معا و لاشان
غالبه بخیار دارا در تواجیح سطور است در صفت نیک و در بعضی اشیاء قریش ملوک عضد
القوله که خالی اصفهان بود و الشکر و در قمار و شاعر **شعر** انا ابن ابی القاسم طمع الغنایم
کویار قاصد لغیم را علی نشان شد **مثنوی** و مثل القطر من بحر مع الشقایق الذی عقلت
در پوست ناخلی التمتع من هریة سعید یا اهل و جند و از مقام و در غم دارا بجز کردند
و رخصت نامه غداران را زار و در فی دارا بجز با کس شدد بخار و افر و لیکر شکار
مستطلم و در و کار از منقشات مؤلف بر می بخواند **شعر** ان غنایم انت الی ذخایر فان الذی غنایم
الذخایر بر خیال ماه و نال بکشتن یا در سندان و در بعضی و در بعضی فضل و بر نواح و در
استیلا یافت و مملکت سلیمان را در بخت تصرف آورد و در هر طایفه امیری از شایکار و ضیف
که در چون امیر ابو سعد محمود و ما میر وید و سعوی و غیره را پس قاور و در بن جبریک بلاد طاهان
البارسلان که سلطنت کرمیان داشت **شعر** بغایم نزع السیوف و سائل و انما نزع الفنا ان
از غنایم و اجلاء ایشان را بخت فرمود و میان ایشان بخاریات رفت و خالی غنایم و نواح و در
زاده یافت خاقان فضل و لید داشت که پیش از این غنایم و مقابلت بالشکر قاور و در می ممکن نیست
عقلان آنکه جویم شایب زید دست بیغ و در پیش نایبانه در عصب است سیزدهم بخیر و سخت

بخندت روی وصال سر در خط دیوان تو دارم سه سوال کرم فلک در توجیه نقصان آید
 که بانه در نام زمانه بی جمال کمال در جویای این شعر دور از نقصان نیست **بیت** آن تو که خود
 سرافکند نیست هر کسست خداوند سزید نیست جویای کمال در جهان خلق جهان و آنکه بخوان
 کمال چون بند نیست و این ذیاعی دیگر هم او داشت در دیر پیش غزلت الدین بدو ملک جلال
 الدین **بیت** ای جهان بدو که ای جهان خوشی را در حق تو برم که جاوید است خوشی را تو ملک ^{بنا} قدار
 بکر بدی سوری سر کردی که در غایت خوشی را و بسبب وحشی که میان انا و ملک قطعه الدین بوی که
 بدینا و از جهت شعله ملک قطعه الدین شبانکاره و لغزاد آن بود که شبانکاره و چون تو دار
 و مقارن بخوار حاصل از آشنایی پیش که از خلق بی و در دین و عشا و دیگر و طافه از لغزین برآید
 و هر وقت که از آن لشکر ظاهر را بخواه یکست باطله شخص خود شخص پیشدندان از جهت ^{سور} پوسه
 و اقامت شبانکاره و در دوران و شبانکاره بود با آنکه کمال سلطنت و بدینا داشت **شعر** یک
 علیا الوهیت عشاء عنان التمس اطلعها الاصل کینه لشکر و شاد و فرمود که دست من زود
 عصیان ایثار امکنوف کن و عیثو به از و اعتبار از کف دستی که از آن رجوع استخاضه طمعه
 و سرری نبود و لشکر تمام پای اتحاد و نهاده بودند و دست بی باقی دست نظام اول بر کشادند و
 باسفات طاعنه کشید که صفت کوا عیال از لب عیثو قد دعا ذات باو که در رخسان آید
 می بریدند و غلها را میسوختند و از این نوع اعمال و سابق را خرابی دنیا و در درجه است نمودند
 مقصود از این که آنکه قطعه الدین را صفت استقلال را عیثو است و افاضل از اطراف و توجیه حد
 او یکسند و مصروف صلات و غیرت عیثو پیشدندان بر توجیه کار او است اسطرلاب داشت
 چون نت مولای کوشان با سو یا سای بیکر بخانی بر انقار طالع و وقع نقصان ذیاع و دم و مو
 تبعه موقوف بود چنانکه هر کجا شخص از سر بیکر بر سر تنی مقام و بساخت بدفع آن شرعی از

لشکر آتش بجزیر بنهاد و نظار و خوار آن در نما و آلاء الهی و غنائی و غنائین و گشتان و حلب
 و شامات و موصل و فارس و کردستان بفریاد و در سینه شام و حنین و سمنان و کوه
 میر و نماز از قید جلالت کبر و یونین بدو شکور و بوقا و آیتو قام از اظفار **شعر** فی غایت
 لبور الحرب قد خضعت بالمعقبات لهم فالزعانف ابقین فرمود باسفل از و استنهاب فلعل
 و انچه در آنست کوه بفریاد و صفت حال مذکور با کرم و قول و سلمان که قلم هفت هزار بودند
 بایان قلعه نزول کردند و محاصره دار و ملک ظفر الدین و اهل ایا از فرج ان لشکر چون در ایا
 و چون کوه با جگر و چون رعد بر خروش و چون ابره طرف ازان و چون برق از جبهت بر خروش
 دست از کار برد و ماند و کار از دست نبرد و کشت اما باسفل از رخصا نند قلعه و حصول
 و انبوی در حال عالی جز بخار بر روی نداشت چنانکه در بیست و نوزاد از و بر سنگ و تیر و جگر
 چون شیاره کواکب ضاع و بنا بر شاد و زیست که بجزق نند و رقصه آفتاب بر کوه
 ایاه قلعه کرد و نماند و چند کواکب در حجاب اخفا خیزند و از نظر بین سنجید کار را
 شدند تا که ملک مظفر الدین **شعر** مقوم فوق المنایا و ضلک علی المرء علی آیه
 و التی بر چشم آمد و از اسب آن در حال از اسب چون شخص کرم از بای در افتاد و بر و آید
 و خانه با او پیوست کار و از و اعیان و انجاد و صلح حد و تسلیم و انقیاد و بد و از قلعه شیب
 آمدند و قبول ایل و طایفه نمودند و کوه چون شیاره کواکب منقطع در قلعه و میدان که
 جنوبی قلعه قرار امان افاده بود و بنای اضافی نماند و خراب کردند و اضافی آن که
 آبروی سلطان را نشان بودی **ع** چون زلف ثانی و پشت عاشق بیکست و شوناز با خاک
 شوارع مساوی ساختن یک تنه که رفتند از خانه و بر بر قلعه و از امان باشد
 نماند آن بیوفات و تیرا که و طبق بعضی نقطه و از پارس قلعه و آمدن **ع** فانت علی نور و کوا

وچندین خطای آسان را بیافزاید و مثال قاعد فکرم که خوانش که بیلانی نه بود است مشرف
بر آن جنا که هر نیر و سناک بقیق که آنان قاعد بخند شود اس و سانه خطی که یکی از مثال
الانسانت مثال نماید و بعدن بعضی فلز انجون نقص و در غنیای قضی و در بی و مونیای
فکرم گفت زک و فو لاد موصوف بحور و منات انجا باشد و حقیقت اگر چنان توانی از قبیل
کرم سیر است اما الب و موی قس ایک باعتدال مالیست و در بیانین و باغچه های و سیر
کرم سیر الطاف و لذات نمودار فانیان انجا و عینا و قضبا و زینا و تحلا و حلا و تحلا
و فاکمه و ابأ حاصل خصیصه از پنج سفلک و پنج مریض و شفا لوی ملون **شعر** کاهن **الحیوة**
چین تری مثل الضباب و مثل الخد و القبل بر فوا که سارید که اطراف نفوق دارد که سینه
غزای که یافت بر گرفت و حکمت بر قطب الدین مبارک میر ملک مظفر الدین مقرر داشت
و شکتان بقول نکاشته بر اجبت نمود قطب الدین بازده نامه باشار بر پیشوای بود و بعد از
بازداشت دشمن اسامی قصد بودند **شعر** اگر دلی الاخوان عینا حصیصه علی **الاعین** **الشیان**
و در دم فخر سنده و حسین و ستمانه و انا ذی عید سناخند **ع** و عینا و انا و الملک
و عینا **الاع** نظام الدین حوریه غیاث الدین محمد بن مظفر الدین جای و گرفت و در
الاخر سناخندین و شین و ستمانه و انا ذی عید سناخند **ع** و عینا و انا و الملک
کشته شد بداران نصر الدین ابرهیم شاه از حکم بر لیغ ملوک و خان ملکی لاضب که دندود
قاعد اناسی غول چون برادرش در کرمج الحانی پیری شد بود قصه حق او را و زبان شد
تا در خانه سلجوق شاه با کور و شایخ و فعت و کلین غنی عصمت و کور کان کامکار پیری و لاند و ملکی
در غایت حکم و جیت او اسقرا زلف بعد از آن دو برادر دیگر او را خواستار شدند و باز در
آن محرم اسناد در ریع الاخر سناخند و شین و ستمانه نصره الدین را از حکم و انا **الاع** و عود

کرد و از این ترن خاکیان در گذشت **شعر** نایق آنهادا الفراقی وان یغی بحیر الدنای هم از فی
 جلالتی طیب شاه در سنگاه نالک نماز گرفت و در شدد ملک بی بی ثبات خصلت کومر هفت
 سال و سیانید و در عرش جید اقول سنا حنی عثمانی و سمانه از حکمرایع سلطان احمد پاشا
 ملحق شد **بیت** هفت و هفت ترک هفتاد عمر غایت شش در یک کند **شعر** من طاح فی سبیل
 الزین علیانی ملک لکن طریتم انشانی برادران پناه الدین منعل غلیله حکومت کرد و هفت
 مدینه و دولت و کتب فتح یافت و در سن شان و ثمانین و سمانه بواسطه بعضی دماغ کج نشین غلام
 شد **بیت** بوی بکر سوخت غلام بکر گفت کوفتی روی زهی دماغی کز است و ملک غیبات الدین
 و نظام الدین که مرده و هوهور شد و سیع امدین و قعه ملک و صاحب نیامیدند
 از فرمان این دو برادرید و با وجود انقلابیام و تراجع دول و انکار امور و ترا و سخن
 که بسیار و غادران و اطماع و فضیلت فاسد ایشان ملوک از حکومت ملول و غبار از
 فافت و تکلیف مالا طافات نالان و قلوبی از بستگی راه معدلت پریشان سوزان خاندان ایشان
 خیرات و زکوة صادر میکرد و هر صاحب دولت که قصد خاندان قدیم ایشان پوست تکبیت غلام
 بی کان بمان نام یافت و حریف مقصود را از کار تنقی مقصود دید و مطلوب باز و مسلوب شد
مؤلفه ولایتی و احباب قوم یوزیت قدیم و احباب بنین مع البقل و الحمد لله
 الذی بعید آری و هویری کیم نامی نبی شریعین از بابال ایمان سرور و اسود و
 الکفر اسرار و **شعر** **نشان** **بگو** **کج** **الحال** **ان** از باب کجاست و امغان و احباب و
 وایقان خفا و نشان خرد خورده دان کنن دان که دست خفا و قد داغ بلان برنشان بران
 هرستان و نشان ایشان نهاده است و یکبارگی رخسان این صفا خالسان بنای و خشم
 علی عیوب قلبه و جعل علی وجهه غشاق و نکار انکار بیافنده اولیان الذین امنوا الله کلوبهم

التقوى بوجه انما استقلال وطريق قياس واستدلال فاندون وشناسند که دنیا غایره
وغیر است تسری ملت سرور کثافت غلظت نبجای غم غش هر هون بلا و غش مقرون
بلا غایب همه غایب و غروب آفتابش نری مائل غلاب لذات اوجا و ذات جزب احاطت
و موع را بدان حکمت جز غلظت متعاقب ناز نوال و معنای منظر و نری که ناز نوال او
معنای متوقع با هر کانی بیاید نباید چون دوی بیاید شرح غلظت در وصف نیاید بود
و غیر حنا کشنده اشرف و برکتند سفاسف و در هر عصر عصر غروب و دلکرا و دیگر
تکلف غروب اول اصل نه بنات و دفا هم و غش و پیش و کم و پیش و نافر جامه و دوا جام
مؤلفه غیر طاهر ضایع نکند و سه غیر عاف عن غیر محال مختلفه عود و معاها
غنا مختلفه عود و معاها عیون طر اینها غیر لایقه و خلا یقینا التی خلا یقینا و لایقه
غنا طول التی غیرها و لا یقبل الا بعد عن التی غیرها من نظر الیها السجلی غیرها
و من لایها السجلی طعم العلم جمیع امر الالاب فیها من الالاب و کل از الالاب من الالاب
فالالاب الی ان یظلال و یظلال فیها من الالاب و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب
نظما و الالاب و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب
حسابی و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب
و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب و الالاب من الالاب
کند خالی و درشتان حکایت بدست دای و ذایت افند و نقاب حکایت کور شاد و زور
این نقابیه بر سر شاد و عرض **مؤلفه** من رفعت فی سیم لابی الفضل و مدحی از آنکه جود در
کرمان زمان ساطع انظار الی بن محمد شام و سلطان علیج بواسطه حضرت ابیضا شاد و کرمان
چونکه که عیال بن دیت و غیره نامور ناسدند بود و در دیت غوث شعیب الشیخ شعیب

دندان طرح کند شده و دشته اهل بی و عدنان یکجا می دانند که آن و نصیحتیان اغشال که بر سر
و نهب و وزن و کفرین چون طراح بر خیزد و بنام او بودند و معارف کوفته شدند و محمود و شایسته
سلطان شاه پسر پیکر شاه و ملوک و خواجگان و خیر الملک محمود و وفادار الذین و نصیر الذین حسن
طایفه زکاتیان کوی جعفری را در خیمت و خیمت دخلت و وجس کیدت و سوء عقیدت باعث شد
تا سلسله مضامین بهم پیوستند و خیال و مذاخات بر یکدیگر بست و بر اندیشه اطمینان و عینان و عزت و
دقیق و زمان یاد شاه و اطهار و محصل و حق و عناد و اعضا و ابعاد و اعوان و مسانحی
بی اعتماد و خیال شخص بقدره کویان رفعت کردند و نصیب شای وسیع فناء انجم و اتفاق
کردند **شعر** و مانی الخی الخیون علی الصعود اذا مال الجود و عن العود آری یکدل که باز آید و
مجا زان بندد شاید که اول بهیمنه بر خود دست دهد و آهو که با شیر زیان و دهن سارعت زبانی که کس که
خود را بد رستی بقدر که در صومعه که با عنقا که محفل می نشاند آید که آنوقت چیز دیگر و قناعت صفت
سلمات محض حاصل نمایند **شعر** نشاء و علی الفضل اولی غایه سقاها و انتا ثا و انتا الفخار
چون دور که نایج و هاج آفتاب از قرقا فتنه نادر و بشمار عباسیان طبلان خلعت بر افکند و محو
شاه با لشکر عیانی که آنجنس و فوجی رده شایطین الان در ذیاب و از پیران مسکن ان قطب محو فضل
و مکر و ذیاب و مکر و کفرین دزدان در و نام افرا که روزگار آمد بعد که اکثر خدم و حشم را مکر
و ماسور که دین ندوی که با کمال فتنه نمود و از کفر دنیا و دیر افضل الذین و خرمه و بر و ندر و ندر
نا نایج اسباب و در و با و طاع و طاع و تغنیل خایس و ذاکر که دین و نفاذ کتب و اعلا و ذاکر
قادر و غازی **بیت** خطان چون زلف خویش در زلفی نطقان از خال جلالان از کار که مضطر کلان
مناجات بلوغ و نایج خاطر طلقان عین از شرح نفاست و عزت و تو شمع و توفیق و تصحیح و بلوغ و توجیح
آن مناصب بود و دست دوان و از ذال ایام که گشت **شعر** فوال سماعی زمر الاذی و طامع الخی

الذَّالِّمِينَ سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَرْزَأْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُرْزَأْهُمْ يَتَكَبَّرُونَ **المؤلف** من السنن المذكورة ثم يذكر
 وخون ایشان که خناسه ذات کرم و عالی و ضیاء بر عظم فضل و معانی و کفو نیز رخا و فاخر و تنویر
 مانز بود **ع** کهنین و مع الضیعی عن شوق سائفة بر خاک بجای کشیدن و از ناز و دیدن فضل اظهار خیر
 میارید و زیان زمان بدین تدبیری نازید و در بیان کثافت معارف نیز بل و حلالت معاند بخشاید
 نقاد خفاخ اعقاد و قفا و صیاح اقضا و دهاوی منهاج ارشاد و طالع طوالع علوم و مقناح
 مغالقه و هو شفا و سقیم اغا و ناز و نایج خبر عیة عیانة **ع** ترکی ناز که هر محظوظ و مصداق دروغ
شعر قالوا انما نحن غنیمة من نعم الله و قلت و ما اظن قد فعلت و لكن الله عز وجل
 و در حق افضل الذی که در طالع ايام حیاتی و در ذکر و زکات و نیکانی خانه زینت و تقوی غلام و کجاست
 خاوی در توفیق و عیاضات تفسیری و حدیث و ادبیات شده بود این و در بیت در ریاض الکفای **المؤلف**
 باجر سکر بکشت بیخون شاک بل اخرا بدین فکر و شاعران بدین گفت که جوانان جهان افضل کجاست
 فزاید آید و که افضل افضل چون قال شمس و ازال حرمت و ضاعت طاعت و انعم و شاه
 و ضلال قوم ان صادر شد باختر و در یکصد عیاضان اسلام و در یکصد کفران اسلام و در یکصد
 و مع و دلیلی و فکرة و شععار و عن سلطنت اشکناز که دایم و در خیال از گفته او که چه عیاضان
 بجای نصیب بود و در شین نصیب این بیت عبد افغان **المؤلف** فاجد شوم ابریزا که درون چون کاد
 جهان نیست ز تقدیر بیرون که دریم و تو چه و دشمن بکشتیم تا خود فلان از بد و عباد پر وین حاصل
 کسار هم و شاه بترتیب لشکر و از ارضا و محض بر قلعه و مجمع و ذخایر و نفقات و فایصل طبقات اشفا
 راند و تو محتاجات و ارباباغات نادین و صالح مضار و دانیان و غمخواران و غمخوار شرعی و غیر اینها
 در چند اغصاب در یکجای عذاب قلع اشاک که در این دود و غمخواران و وحشت اعطای و عریض
 سلطانان میا و همدان و قضا و قد و بقو با قسمن السرا و اقد و ازان و اجماع سیر مع اشخاص
 شامست

نیم است قرش مودع می نمود و میخ کز انشال او مطوع نبود چون دیش از رسید و ما عظیم
 جلالت شاه از فاعله با قصد بدو یکا نوید از ان بی بدی و در کتابت احواله می گفت **بیت**
 در خون افشان و میان آتش فشانست از عفت و الحوق ارضا خواهی بجای آید تا زلفت انوار
 اخذ ناز بود تا نظر ما را ناز از بخار نازاقی یک زار به عالمج و آه عضال و دفعه در اعضال و جزاء
 بقوه و نور طراکمانیان و بلند و محظوظ ایشان بخیر کرد شهابت نفس و حیت طبع است و از نصرت
 دشت و غلایند و ذوق با لشکر خاصه بقول و ترک و کرا و سول **شعر** شعر بطریق القواریم برقی
 تحت العباد و القلوب بل بعد علم نصرت و لغایت و کوس و جیل و نعلت تا خلوت مکره و هماره
 عذر و عناد و تاجم و شهادت محمود شاهي زلایم تیغ و روی و کز یک زخم جواب دهد چون
 ذایق تیغ نریت ظفر نماید بر قتلخام و کاب خاک شای زین اقام و شاه کفر و غلام درین ساله
 مد و شام نصرت و کعبه فرموده بود و خواست بشترا تا آنکه عرض عسبان او یک لطف از فشان زده
 ناید و در هر می بیند ای پنداشد و در هر می بیند که در سوخت که در باب تیغ آتش غمت زلف و نشا
 و بنابر حمله **شعر** اشکات موت محذرات ما طای الا الصلوات و القنای الجرام کوزان و از غافلان دولت
 نلاید و در زمانه جاد و اول الذناب نکل و در غان شد و بجای اینها انک سغان از انک نفع حیرت
 ضایع و مال که در اختیار است جریک و استیضا و اجناد و دنیا الغر طایب ذات و بر تو فیض غافل
 و اغفال هاجمال بخند و عاقلان کرد و در مدتی اندک ادرای جود غویای و خرمی و غفلان با
 لشکرهای غرق و قیور بوقا کرد و رسد و در کمان جزایر لشکر و غنایان بورت داشت و انالک اعظم
 فضا و الذین چله جنگل لشکر ایشان و از آسمان شیراز با اقوام خود بخندست چونند چنانکه میگویند
 لشکر خوار و پیاده مجتمع شدند و مناد شهر که مانا مضار خنیا و مرا که اعلام ساخت و مطیع
 و شاه که میفرمود شدند تا ذاق یک نخست در صحبت نفات فریاد کفایت کرا ضایع متبادر و

و ماعظما فلان سال کرده و محمود شاه و شایان از ارکان به ملت سهو و نسیان و احباب اینجانب
عفو و احسان داده شاه جهان تحفه فلان زاد و بوم آنکه کاهیه سر پوش ندان و تقابل اغراض این پیش و تقا
علاقه آنکار و روی کاهیه علوی را بر داشت و پیغام کرده و چند رنگ کاهیه خطی و جواهر عظیم
شد چنانکه دست نرزد و تیلدا فعال است و ده اطفال استحوالت بر دق قبول عذر و اقامت زده و در
این خیانت و جنایت و خیانت نفس خود پرست و لولت اعجاب دور از حساب و بطهارت زبیر و غلام
قزلباش و مدتی امان و موسی و زار محط از آن نیندی و اما **بیت** بیا که عفو و بخشش است آن دارد
که بزم نشود از چنین هزار گناه بعد از وقوع و قصه بخار نیست جز بقدر ثبات در پیشگاه عبودیت
ایشان و عزیز شراعت **ع** ذوق و ان جلت مغفوک اعظم خوانند و بوزن نمودن و ویتا
و بومر دمان ایلمون لبیب که نظر ایشان از اغوا و اغرا و ترک و تکلیک او بر حصول منظم احوال
و نجاح منار و آمل خود مقصود است از موازات فکر خاص و خطا و خطای و مقصود باطل و محفل
ظالم لایست و پیش از این در طی بناسط عند و ندرین نکوشید و نقل بند بلی احوال الله
بصیرت اکا و من انفعی سبحان الله و ما انا من المشرکین و اگر چنانکه هنوز شاه را صلحت ذاتی بود
مشیت و دین بصیرت از خواب را بنای شایسته و بقاء و در خانه کار نظری نخواهد کرد و در
مرا تفر این قضیه که خانان اسلاف است بواقع و لا فک و دین و سکا نرا نرا دارد و کاهیه و عیون
و لشکر مرسوم ساخت یقین دانند که شکر هزار بند که برای دل و نیای و جواهر و خدم و حشم
تاز محمود شاه بااعتد به دست اجتهاد گرفته از نیکان دولت اقل الله مؤالها و اول منا و نیت
تقدیری نماید و چون تلمیذیکرمان صدقه و فیض و تقاضا حصین اجزاء از دست حرم حرم است که
سبع صدقه فوجی که بموجب بیت سبیل حوله کتر هم الله و ضم شود در کاهیه و شایسته ملک و شکر
این محمود شاه و نایان بطریق شکر اغان نهاد و معالی المعهود بر دیوار تقاوت از جناب فرشتا و کعب

[illegible]

ایضا از ایزد و حکیم و جبار و برادرند و برضایت ذاتی و مضاربت می نمود و از طریق عقلی تمام قیامت
 علی این اختلافات که میان ایشان است بطریق استوار و کما به شان و عید فاس محمود شاه از انالی علی بنی کلا
 می بیند باشد که غریب بلقان و هندی قطان آن کار فیصله می برد و عقیدت عقالی بهم از برای خیال
 آن مطلوبان ظاهر خواهد شد محمود شاه بخیر آن بر غولایت بود و بر اولو علی که در آن ساعت
 شرایط و بیان نویسد که از غنی و دروغ آن کشمیر و ناقص صالح از من و کتک از پوست بیرون می آید و کم
 قولوا باقوا هم که تا ذی روز هاست مطالبات از بخار و بنای اجها دان از حاضر در مقام مقامت
 کشین می داشت و آید و بدیدیم فی طعن اینهم چون می بیند و محمود شاه آنکه شقیقت می دانست
 که کشتن اقبال و خود کدام کشتن و بعد اقبال شیم است وضاعت کار و تخیم و مثل انراست **مطلع**
 کتابت و قد حکم الایم بحصول نفقات و ستانم و ملاخل و برمتا حال لشکر و شمول کشتن نام و کشت
 که مانا از شب بخوان صیدم کار و روز دست و زمان و در کشتن مؤد و خیر چون روز دولت
 روی در کم و کاست نهاد و معوی بجهل و نایافت قوی بجای رسید که خلاق ذالیر جلالتا خواست
 آتش بالی و جلالتان بالا گرفت که غنات وضع و شریف بجهت جموع و غلت جموع منجم کشتن در
 بیشین بر روز و زیر و بیش از کم و کوش و هر کار بر و من می افتادند و معنی فهم می شد و کشتن هم
 صورت حال از مرعجات و امتحان خطایق از انان کان می کش و نظام سلک جمیع انشا و می افرو
ع که انشا فیضی تل نظامها و اطراف شمال و جنوب بر انتخاب می شد و بیع الجنوب با فاره میشد از
 بعد از ان استحال و دیگر که در آن اسم الله تعالی با بجهت خالطت ناسخ می نمود که بجهت تل کوشها
 مخصوص بود و بجهت بجهت که ممکن بود پیوسته بدو بان شد از طبیعت و شد و قو حال و کد
 مانا که خیات می ساخت خاقان بر زن در عشق آن از کت بر می آمدن می توان و اغنیای اغنیای
 خاقان بر سر می کشم که شده شد و بقیه شرف و در وجه مسائل و فرود آمدند و خیر بر سر و

با خراب ذل و عسرت این که نهند و تمامت احشای با بواب و غریبات و ضعیفات و نوائت بر
 جای هم می رسند **بیت** بسوخت آتش قهر تو جلوه زار و خشت جبین بود چه در لغت و غزل
 آتش ایامین بالین که بهشت برین بران رفت با و سعت فغانا خوان و نوا کرد چون کلمه کز
 و کوه غریبه نشان و طلال کشت و ضاقت کلیم از آرزوی ناراحت و طغیان از امواج از الله اله اله
 غم الخط و الخط و شاع الحبل و ترک الامل و ترک القصور و الی القصور و الی القصور و الی القصور
 الحیر عن الذل و قیام و بزار از دعا و ناله ای شری و لشکر دل بر ترک هستی خوش که در دست
 ز کفایتی در کفش **محرر** فویل این سخن می بینم تو هم می آید و نه خست و نه معاسد
 احباب و شاهد غارت از اب و احباب **محرر** ملاهی با و اعطیت من نعمی الملقی و خیر منما
 اموی افلک و فلکها غرض زار و خراب کشت و خراب عیش خراب شد **بیت** آن صر
 ملک که نویدی خراب شد و آن زل که کشت کشیدی سلب شد و ضربه الله شلاق ز کانه
 آینه طاعت که یابا زده قهار عدل من کل مکان مکتوب با نعم الله فاقها الله لیس المجمع و الخیر
 کانه اصعوت سبحان الله لا حک لنا علیک و لا امر کلیدیک و لا الحیا انک الا الیک کلام عدا
 آتش محنت دین دبار و لغز و برف و سخت بجز از صحرای بواب حد ثمان و عواصف ثمان **محرر**
 نهال نشاط این حدیث دانی از مرغ وین با و در این خاک بهشت و شریست کدام خاک را عیش شد
 و خاک قیام بر سر این خراب آباد که خفت لبیلان خوش نعم از این بیتان جردم بشدند و غنچه
 ناریشان این چنین خراب چون کل مرغ زخ را بچون شستند سرو قناد و چمند و درین حسن **محرر**
 بی چند با عسرها و نهان از لایحه چشم رسید و روی خوان خطا با طرب و نوان چون
 زلف نقیایان جرایم کفایت آن دستهای بکارین و ناعده های بچون که آن تازی غنچه کردن
 شاهان بودی اگر باز بینی خایل خاکست و آن لبها که از لطافت کارش بود بخوابی کاس کاران کشتی اگر

[illegible]

زلفه ایانامه: ملکوتی شد و در شهر سهند و سبعمه بمقر باطنت پیوست و ستمند ملک و
 اجتماع دور و میان مکان و استغفار غلط است ذیلع نامها بود و باغی مذمت نوع انسان و طریقتی
 بخالد سلطان و سنان که بافت و پیشتر غارت آید و نمک بقراباصلی از دست **ع** و بر خیزد بنیای
 و در آن سیکرد تا چشم خجاری از او من ستانین و سبعمه سلطان و غارت سال از غارتی رسید
 تا بر ابتدا طاعت و ملک و جلالی غلط غایت حکم اصل و عود که بشهر ریت بعد از مورو و ستمند
 ملک و در وقت بگذشت و بخجاری مقرر که بکراکت ممکن نبود **شعر** سکنی دنیا الماس لؤلؤها و کلها
 عنها و غلوها و انوارها کما قد زلوا و غلبها الرق بعد از او از مصالح او بوقت مقام حلیه بار و در
 ارکان حقه شاد و کرد و نکر بل و در حسن شاد و قلم مقایسه خود و خرفانه حسن شاه که بعد از
 یک ماه از غیب باز در راه آخرت پیوست بود و حدود حدیثا ساعه نایست **ع** کمال در پی پیغامها و الا که
بیت بهما از جنین است این مفاد که جزیر که از کس زیاد و زیاد از این و در دایه بعد بگذرد و زلفه
 برود می شود حکم بر یغ شد که چون از نژاد سلاطین که زبان بر و قسطی الدین شاه جهان که شریف
 کوست قدیمه غایت امور سلطنت باشد و اولاد سلاطین بهمن بکنند و بشاد و این دولت نایبسان که بکشم
 به یک نفر آن بر طوطی نفس خاتم و هم او در نیم بود و بی غفلت و غم و ذلت اسفند و اضار بهما
 و سنانند و در میان شکر الطاف شجاع و بی ضرر و غلو و دلتا لطیفی تقدیم کرد که در انتظار می سنا کنید
 یاقوه احمد و داد و ریخت عین آید که در از عطف بفرمان پادشاهی که بخارج انوار شعله و نور افروز است
 اوست و صاحب انوار المعنیه که حکم است و جنین و هاب انضال ایمانی نشسته و لایق و در کار او
 چنانکه در دنیا رشب انتظار نشینان جمیع انانی را باغچه نور و در مشور که دایه **المؤلف** که میبند
 باشد شب در ناز بره که می نماید دار شود و در نوبت شمع روشن شود و این چون تکیه بر نشان
 والله ضالی خالو الاشیا و و علی الاغایه و الاشیاء شاه جهان **المؤلف** که نوادی الطیور فی الطیران **صوت**

حضرت شافعی و در مقام غایت شرف تکلمی یافت و بنابر وی برایج و شرف سلطنت مخصوص شد
 باز در جمیع سدها شریف و سبها در جلالت و احسان و کبر و ذیبت نام و توجیه شرف سلطنت
 گشت و در زمانه سوال این سال خرم طبع و قریح خالی در مرکز دولت و اقبال قرار گرفت و عموماً ^{تاریخ}
 قدوم او را در دو دو قورداخت و در ظاهر اسباب بخت شرف و شهر و برون را چون چمن و خیابان بر
 اناست و اسکران بر فشی و غنا و شرف ای عرصه شرفانی و ثواب کثرت و وضع بارگاه برینا در و نیم
 نمودار گشت و چمن زن و دارا الضربانچینها گشت و بهر یک برین نمثل نمودند **بیت**
 شکرتیاست که از قدومش و کس تراکن نماست بجز زینار و چون از او و عشق و
 و سر و دینیت است او را سلطنت پر زلفت و نظر بر صلاح و فساد احوال انما **بیت** در مملکت خود
 در داد و کفاد بر شرف و بر هر لطف نهاد و امر و نه کام بر هر دیر و بلاز فاک بیکر و خواهد بنیاد
 و الحمد لله و الصلوة علی نبی محمد و آله و صحبه من الطاهرین **وضع قانون بممالک فارس**
أنفک سمیة الطریق سمیة الطوارق وسم الله تعالی بکرم و الحمد لله علی کل ایدی
 و الصلوة علی النبی محمد مناجیه بقر المطفه و بقره نذیراخذ و قهرمون چون بحکم برین و در زمان
 فرمان قد جویان سپهر و لکان خراج ممالک خانی غازی و مقرر و بنبر و اساس قوانین مستقیم ^{و شد}
 چنانکه در کتب جلیل و کمال و باجمال در مقدمه شیخ ذاه آمد از ایشان استادی خانی مطابق
 مغالمت ایشان و شعیب و ستمانه المخرمیه قانون مملکت شیراز **شعر** صقع او اخطرت ^{ظلم}
 منیة عند فضاظ عند المانی فون من گشت و بر و قریح قد نهاده و شعیب دستور ^{المملکة}
 از بخیر غلات و غیر او و در تاریخ نوی و در مملکت پرورد بخود و چنانچه از شیب و الحق و الذین بخیر
 کس که بر محض یافت غالمیان و کفیل و له خاوندان و بخیر از غول اطف و احسان و شرف ^ع
 اتباع عدل و انشان بودند و دیوان قانون نیز از شرف و روح مطلق و مکتوباته شرف و فضل ^{و شد}

ان ذلک کما انقضی الکبر کما فی بایاد و مقامه مقیم برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 اکاف و لو انما فی بایاد و مقامه مقیم برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 و الحاکم هفت انما بایاد و مقامه مقیم برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 افتاد اول اخبار غافون کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 فی طایفه بقضه الاثر و لا یستقصا اصول الامور و لا یطالع علی الظل و لا یقر علی النعمه انما یستحق
 و در بیت غافل بود و غافل و کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 مطهره قابل کوفی و علم سیاف کبر و اوقات غین بودند و از علم ساحت و در بر پیش و هیچ نام
 شیمه و موانع زاج و حاتم و در بر پیش و کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 میوانند در موضع کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 سار که در در جواب سار و غافل و کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 معنی غیر بقضت **لوقه** قمارت هار و بیت هار و کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 در بر برد و ساری قانون ملک بزخمه و بی و در بر برد و کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 خیار که در بر برد و ساری قانون ملک بزخمه و بی و در بر برد و کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 برین و غافل و اجتماع و در بر برد و ساری قانون ملک بزخمه و بی و در بر برد و کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 بود و بایاد و مقامه مقیم برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 اصناف و جمع هر یک باشد و در غافل و کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و
 آن از باب سبب غیبت اخبار غیبت ایشان از دعای تکلیف و تعریف خارج آن موازی قمارت و
 افتاد **دیب** معشوقه که در کما موران برین و در خارج بقضت عین مقدر و ما عین و

مغایرتی و غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 شکافی و وزن شد و شایسته و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 ذرات یا صفات ضایع که در ضاد و قطب و غیره و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 حرکات معیوضه که در غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 مستحق و غیره که در غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 کما که در غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 لایحه و غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 و بی و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 نسبت به غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 کنار و غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 برخلاف حکم و غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 و غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 از غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 باشد و غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 ناز و غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و
 شد و غایر و غاسل و محمول و حاصل یا بر شایسته یا بر آن و بی و غیر و غاسل و غاسل و

پش گشت و در آرد و محله از نارسم الخراجه ذناب گشت و بعضی آن در عوض مصلحت کبریا علی بنیاد شد^{شود}
و بعضی بی مصلحت ماند اما ضاعف ببلغ بشعور از رغایا استخراج رفت و عسرا ن شعور و تفاوتی اثنان اجزا
بنان مضایق شد و در اول انجیل مخدوم جهانیان اعظم صاحب دیوان الملک محمد الخو و الدین
عنصر و در جواب تذکره که جمع شدن بود حکم فرمود و حتما جزا که ایستادند و بعضی در بیابانها
حکام و نیز از غایب شورش بخنای طالبین مجسم بل کرده مجبور داشتند و بعضی قریب و دریا کردند و کو
از کاه و خیز و نهادهای متوازی مقدار اصل بشعور از اولید و متعلقات آن خسارت مال خریش شد
و عطلت و یا از آثار غارت و تفرقه و غیرت از مقدار و دست و سلاکت خنای و بی خود نقص مال خریش
و عکایات از بابا خالات شایان دست فراهم داد **باب** دست درم زده غمهای دلبر چون حلقه
بر در صبر و ایستادگی اکتون حلقه چون زوایا که بدو که ذکر دست و سلاکت حکام از بیابان غیر عرضه
داشتند و القاصحی عیند نمود و طلب ساعته بشعور و این اخبار معین و حکامان بخاندن و در
بندگی و بولان خضر رسیدن بود و برای مخدوم جهانیان که بنا بر صحت و شایسته و خطای است
بیشتر نماند که این ساعده بر کار رعایا نتوانستند و خطای شرف و بی عیاره که غیرت زاده شد
سینا لای خراب فرمود که فریاد رعایا از ببلغ بشعور که بحکم رایع و تفرقه شدن پست ایشان از ذوق انداخته
که کردند اندک اندک از ارباب و کوهان و در تغایر این حالات سبب جهانی غال و خرابی اعمال و تقصا
ناصواب و اختلال و اوجها و انواع این دفعه در صنعت و لغات مفاد و از هم که بر علیکم
بالمقالات بحسب الکلیات و مقالات نوشتند **فصل** **در صفه و لغات المقالات** تا فام
مصری محتاج از زنجار و ذلت بر عمار کاغذ و وی و در عبارات عربی و عجمی صنعت و تکرار خنیه
نقد و سبکند و انقباض نام از آن صاحب دولت معنون باد و در ذکر کامکار و عیسای و نادر و او و بعضی
آنها حاصل از وجود مشق و سوسو حفظ و نظار لغت و تکیه و کجای و تکیه و نایب و صاحب دیوان است

خروج میلی نکال سومی نقصان ندارد **در** زاد فی الطبر و زعماء اصحابه و مال مغارت افشار و
 خود و اعتبار از خبری می وندادی علی که کثافت ویا اکثر خطر نفس و انقطاع نسل تابع این خوا
 بود بافتن الساس خراج نسل و عقود احوال منقسم کرد و جایی شخص را متولیت که خسارت از آنجا
 خانه کردار و یا قهر که از عهد الزام خراج مستحق بخاند شد و علی کتا الخالدین بخالی انجامد که اذا
 غایب از دیوان خال **باید** **موقوف** من از خراج جزیه که خود خراب شدیم نکشته اند و آن علم
 الخراج خراج آیدیم یا قسمی که موقوفه غیبت در آن باشد لا محاله بخیرین و اولیای کارهای آن و اذا
 بقدر جلب نایب و مجتهدین تواند بود و اگر خلاف آن بودی فعلا انسانا عیاشا و عیال و عیال
 سلسله صالح باقطاع پیوستی و کمی که ملزم خراج می شود اگر هم در بانه ضرورتی که در بعضی نقصان
 مغایرت باشد و بقدر موقوفه طالب چگونه پس آن معاملا کرد و در این مقدار است و اگر خراج که
 امری بدست و بر تقدیر بشیر و فرض غایتش و طبع جانچه و طبع اظهار و شایسته جان و مطرح اصولا را
 و نطق کار آن است و وقتی به بعضی جریب امکان مطالع رود که زاده کم و بیش بدست و در صورت
 و زبان در خاطر آورده نماید و باید که بعضی ارباب المؤمنین علی التوفیق علیه السلام که در وصیت ما
 است و رضای الله عنه فرموده مضی العین بخمار و کتاف علی التوفیق علیه السلام الخراج بما یصلح
 فان فی صلاح و صلاحهم صلاح ملین و اهلهم و اولادهم و اهل اوقاف الناس کلهم
 عیال الخراج و اهل و لیکن نظر آنکه فی غارة الارض المبع من نظر آنکه فی اسجلاب الخراج فان فی
 الابالغ العز و من طلب الخراج نیز غارة الخرب البلاد و اهلها العباد و اولادهم و اهلهم و اهلهم
 خراج چون صورت الخراج خراج و اوقاف دار و کار و بیرون و ازار و بیرون و ازار و بیرون و ازار و بیرون
 عقله فقال بنیاد و دلیل و لال و در دعوی خال خد غلال و آنست که اوقات آیام و حد
 بود که در اینها نیست و استغنا و شیت هر کار و می و مناسب در اوله امری در درستی که بود

و در عهد خلفای راشدین چون خراج بلاد اسلام مقر و یکشت ناضاعیف محمود بن اسحاق
 آباد و غلبات اعوام و نفادای خراج و نقد و غل و مطالب و اشترای روزی و زان خراج
 بیشد طمانه انخلال و غایب می نماید و حاصل و منت و نهایت مواضع ضایع را مخطیبت
 و جالی و طمان و مغارت خویش و بیون و خیار و سکه مله ترا اثار لغات و خاصات از دور
 در هر و در هر قریب است بزنان ناقبل و ناوین و خوش و نضایق و مغرب و یاقوت **اول** در
 زمان معدلت فاروق خراج عراق که طول آن از عیازان ناموصل و عرفان از قاضیه و احاطه
 بود بقیل صدهزار و شصت هزار در هر مقر و یکشت و در زمان معاویه بن ابی سفيان
 پنجاه هزار در هر آمد و چون نوش و بلحاخ و خراج و سیرت سار و پوست بر بیدار
 در هر آمد و در عهد معدلت عری خراج این مواضع بدو موجب مقر و یکشت **دشوق** چهار صد و
 هزار در هر **طسطن** چهار صد و پنجاه هزار در هر و در عهد اسحاق بن قاضیه و قاضیه که
 آن از عقد سنو فی ایام اقبال باور نامد **دشوق** صد و بیست هزار در هر **طسطن** بعد و بعد
 صد و ده هزار در هر و فی عهد المعتمد دولت و سیرت سار و پوست بر بیدار و شصت
 در هر و عبدالله بن سعد بن ابی سرح بعد خلافت عثمان از مصر و اعمال چهار صد هزار در
 ز خاص که در عریب العاصم بن لقان شایع غار و حیات انجا بود و دو هزار در
 آمد پس بدیخال عثمان و از اکتان القاح مصر بعد که قدرت البانها فاک لکنکم الحفتم
 اولادها متصد ازین و که در زمان دوله ای عباس حاصل آن بر دو هزار و پانصد
 هزار در هر کشید و هر چند که خراج فارس و دیگر بلاد علی التبعیل بنام سید و از پنج
 خوانی نامد الا این من قدر که در فارس نامه مسطور است که بعد از آن جمیع این
 و کرمان و عمان و اعلی بن عیسی بر دو هزار هزار و پانصد خراج و در وقت که در عهد

[illegible]

الرادمان يوسف بن الهرون بن علي الهرون بن يوسف الهرون بن محمد
وشطه

هو الذي يمسك باليد التي في الجحيم

اضلع الكوراب فان ط البصره المراكبه
والزابل والاشايب مع الحاصه عليه
بوالقفا من اياته بوالقفا من اياته
بوالقفا من اياته بوالقفا من اياته

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

الحملون
عنا نخل والقضبان
بلا صغار
آذرع
وأن من كل الحفارة التي مرق عليها
سوار الثور
التي كان يمشي

٣٥
 انما هو الصنيع الذي بالغ فيه واما ان كان قد استمر في الصنيع فليس هو الصنيع الذي بالغ فيه
 حتى يغلب عليه فليس هو الصنيع الذي بالغ فيه حتى يغلب عليه فليس هو الصنيع الذي بالغ فيه

وہذا
تفصیل و شروع

[illegible]

وآب حیات بر روی کوفت ریخت برین نیز بدو قیام کرد که خان بالیغ رقم خطا زد و در مقام سخن
آورد و همه بناییل نعل کشید و خراسان را که از تنبیل غایب دایم بر ایشان بودی سالک هراسان
یافتند و گویان که خراسان را خدا شرف ظاهر نماید سالین **لؤلؤ** که کوه کوه القز فی حیثه زعفران دید
اگر در شیراز که شیرین شاد دارد بغا طاعتی اجلاف حلقه بین صورتی دعوی نمود و انخل اولی **لؤلؤ**
جنا که از روز جور ناجور در جور و محاورات آن امید بی بود بار ذاتی و هم از این قصه **لؤلؤ**
نبرد و غریبه آه آن از غبار ظلمت کشت و برود شاد و نهاده خیل پناذ کمین بخدا و از شب ایام
آن شعبه دلکش از این سینه جان مدوا این بیت مناسب حال و زمان **بیت** نهاده و شیراز که **لؤلؤ**
مطلب کند بیکر داود و از این غنایم در غلامی که سیر و سیر ساعل است از کین **لؤلؤ**
و در هفت شب بر وجهی ناسپک که اکنون شیراز و سکان قامت هنرندان باشد **بیت**
که کارین کرد و جویم بغال خوب معرکه کشت چمن آملان محقق هر آینه عقلان و عقلانیتند
که این غنایم از غنایم او شاه خورشید نظر و انقا و دلی بر جبین نظر انقا و انقا و دلی
خارج سند و آن توان بود و قصه نیز چرخ منافع ضاح کلی غلواست **لؤلؤ** بر **لؤلؤ**
هست هم از ناوشم ناست یا لیت بودی زد که جانبا الوطن و چون صورت انحال و فتن سکون
ایشان جلوه فی غرض داده اند بدو ذرات از دولن آفتاب که اغیرا نونانی که دین و دور **لؤلؤ**
سایه از سیران **بیت** که است این جهان همه زیل شود انقا و انقا و دلی بر جبین نظر انقا و انقا و دلی
کام به غنایم این بیاض و زعفران بر این حکایت و افایق این حسب حال و چون نفس نهاده از انقا و دلی
نایا آفتاب بود و دای کا **بیت** یارب تو بشاد کار ما را بر خا و لطیف بارها را که بارها بود
زبان داشتی بموقع اجابت و است و لکن **لؤلؤ** یا سید عالم الارب و اهاب الارب و یحیی الارب
و شمع طلب الطالبین و دافع قضا السوء و قلمع القلم **لؤلؤ** منک و انک و انک و انک

تجووفاك نهو بوالينا المجبر فإليك نعم المولى ونعم النصير بهان معني ودينان دعوى ككرد
 شومر نسبت و سجامه با بطلان ترايح نزالك محروسه حكرا ليغ نقاد يا فت و رقاب بندك از ان
 دقا با ناكردن اين دوشوق و دوايح و ضياع شاق و ساير املا لدا ز باب نا خطا بانه صواب و
 رفت دور ما نكده ان عظم معهود و بافتاد كان از وطن معناد كه غم نداد با نرات ايشان از ان
 برابر كرد و بود اب ناروى كار آمد منقطعان كنج سخت و نال و برفشان خانه دهشت كمان زبان
 ايشان ان بيت را بچم خال بنمود **بيت** چون كه صعد كنتم تا قبل الله خوښي قرون تير افروغلس
 مكس شود با نشت از غمار اعدا و هوب و پند رحمت آباد محكمه بجهت **مؤلفه** ايجركند پند
 باد من زانكى بال بغير شعرا و صبا نيكند نان كردند بحقيقت و در يك فصل اكثر غزلات بكم
 غزلات شد و عطاقيات ملك طراوت و باقيات طهارا الصالحات و دعوى دولت و دوازدهم در دشت
 روزگار است و دكده كان سلطان كرمي غلام دارا و شاق خجرت چكار خلد الله سلطان و عظم شاه
 و نای حضرت پيغمون و ذير كن فضا اصاب تلك مهابة خور شد دعوت عرض هما چون در جلال
 عرض فرماید و چون شما را با نواح كرمي آید كشت **بيت** اين دعوت را بكم تهليل آيين آيين نكند
 الحمد لله حمدا يفتخرون به و يستعملوا و يوقوه بحمد عليا كل يوم جديد جلالت عظم شاه
 و شهد عليا الى ضابط مستقيم فان المعوق لا نهاية له و يقنا على من يلحق الذين القوم و يترغنا على
 طلب اللغات الباقية و يدفع عنا بلا بل الامتياز في زاودة المفضي الى الفانية و صلى الله على نبيه
 رسول الله و خلفائه و اولاده خير الله چون فتح نامدار و منارات على قري العبد و سلسله
 عظم علاه الذين يتبريدون في يوم خوات كه لشير مجزوات دولة محمد صدي اعلى افضل الصلوة
 ماهيت ترايح على غرض القلوات ان اسد و ثر نادين ملك پوندي دهد كجلى انضداد اقل در
 صورة الخاج و فو و كبريط زكاري غيانه موقولات اسناد فاضل ابو نصر البستي كناه افه حلال الفقرا

فان سقواء غنجل لا من يحسب سالتهم وتبع الجهاد القصر في الحج ومائتهم فاعندوا من الدنيا و
 القصد ما اكسب من ثلثها كفتا ميعاد الفياوس من ثبات اللال كما لنداري بريقا ووقفا وغماما
 الحسان مائة ووثقا ما لالاف في ثلثها نور الانوار عند الاحسان ومن يتاقل الامناس من الذبح
 البرق عند الفاس ومن قطع البواقي كفتا الحباب وحبسات الزمان صفاء ولطافة ومن التزم
 كخطوط الملاح طلاء وفضاء واطراف الدار الحشر في خضرة وغضارة ما يصعب نظاها او
 فتر من شدة الخيال ومن تمتع من الثوب ومقومات البرد وغرايب الوشي واطراف التبع
 ونقاوس الزياج ما تجل في اواخر الربيع عند غيا المطر وغيره جلالة اهل ان جلاها على النحر والشمس
 ضبابا وسوحان كالقبة البربرية بالقردود الصنوبرية **شعر** مظلومة القدس لشيء غيبنا
 مظلومة الزقي من تشبه غيبنا بمحبة كارتان العين في عين الانسان سوادها كسواد النقا
 روقا وابل الوصال دوقا وسوداء القلب شوقا ما ان تب على عرش الفسحة لشار عند المناء
 ومن كظلماء الوحشة وتغمر من انار على الصبيان والعلمان ما نيا لخصاص الحسان في الحسان
 ولخندوا ثلثه عشرية مريب المظن عظيم الريبكة كغفص القصور والقوائم الجارية مريب
 الارض يوطئها واما طينها بل غلاب ثقال مغرطها كالجيرة في الجور والعيون تدور فاسدا
 كصفاء الكواكب في النجوم فالحاصل من الشقير ان غريبوا دمر او نهر واديارهم واعادهم وادوم
 والادهر كان انفس القوم المبتلى على حسب خالصه مبنى **شعر** التقي ناكهوا وانشا ما ولدوا
 ما جمعوا والانا ما ذرعو فكم من خايس كويل الجور والخوازة والية طير الانزال والطن وكم
 من حلتا اصغر كبر على سونات تجر من شجر لسلح التفتيح فانها سبع ذراع بدع الهمة غريب
 الصفة طمورة كاذا ن شجرة وبيته يوشك ان تتكلم لو اهاا الموحد لعلو عليها بل يند الكفا
 في القرب اليها على على ناسك طيل لم يدرك النظر من الذئب من كثره التبعيع بكل جورة شيطنة

[illegible]

خان کید است تحت دانهوی غنایاب از صوفی شیخ رشید تحت دمان یافته چونکه از آن غارت
 نقد و تحت میرد نقد و احوال با تدا سکون یافته و در مقام بیت از کجای یافته دزد کش موزین
 ملک سلیمان یافته بر نه خاشاک سر چلو بقرانانو دیت سرخا و دین حواری یافته خلوت
 انعامت که لا مقطوعه دار دصفت ذایا از صوفی این الوقت نهان یافته مرکه بوی دسترس کن آشتا
 لاسی در کار آرزو مقصود و دلان یافته در بجای صفا طایف خالک سبب الحذر مکن خواسد از
 حضرت یافته و حضرت شد قلم بر سیم و ناز و دل طوفان همچو طایر در کاف از مهر افشان یافته
 و در شرف لایک صدق و نه غای و شریاض حواری و بوز عیدیه بان یافته مصطفی پیرت تو
 من بین حلتان عجم همچو حسان کستم اینک خط احسان یافته و امر و ذکر که شورت سبع و سبعا
 سلطان آن دایا بحقیقت اوست و مرکه چند یطراف از کافا در بند ناخن و پرو و در نه غوغا
 من منها حاصل کرده و راجعت سینما دوازده صباهات بدین و بیت از کافا خطای منی اوفاز
 که ختم شمر یک طرا کف منقلب است چون که کوشه تحت خود بدشعرا فلک دساند **شعر**
 و کم بایر گشتان من فی حق علی شاربها الکرام و کم بایر گشتان الملک عنه و جبار یما و اجبار
نهایت کفر بدی و رسیدن نجات بشیر از دجبر بر او و اقبال مشهور است سبعانه
 شاهزاد بقید **شعر** علی المعبود و مدحنا فی المبدأ و معناه و المشهور مدح آف الجند امدا
 لشکر خا و نال **لؤلؤه** بالشکری دان منشی چون لشکری که امیر از کلام مایه میزدان و غوغا
 الا این لؤلؤه از ان زمان شینان و غاغانو سیو غیا پندار دعو ساقیان کوش حاتم از ناچاره استعجال
 و شکوه فاخته باقران **بیت** خوابم خرازی که دوا کن دل و بیغ و ناز و عمارایل برین برو
 زخم کوس مزایید و در حوض قتال و طمر نزال مرغانه از سر جدید بنی **شعر** و الله الهوایا السیو
 است فدا بقدر خواب تر قبل مثل باشد **شعر** سیدون الحرب دجاوا الهمون و بیجا و لا

بقا الیون الاحبار لا یخوضون من المعارك الا بحرا ویا حیون المناظر وحر از عظم سحر
 در حرکت آمد **ع** کما یحرق سطح النهار من عصف دیون سحر تا بر یزاق و مقدار جمل ن از غلظت
 صاحب غنائ فلک سرعت و کتاب قطب ازام یون چون چند دوز راه از قیالیکر سحر مملکت
 اوست بگذشت تا کاه قراولان عسکرین **ع** چون پیر و کجایک که بپسندد و ما میخاسته قبل لشکر کاه زدند
 و الجیان بغارت ایشان در نیامد و سحر که در غایت قدر عیار برقع و قلیکات و ضرر پیش رفت
 یعنی هیچ کس ناپیکار غنائ **ع** و طعن غطار و کان آفتهم عرفنا الزینیات قول العاصم افنا و سحر
 که اطاب شد غلظت را فو کشود و دیان سحر بکون کلمج زین خور زینت یافت از طهرین کور
 و علایق و کوفت و دوشوی رنگ و تغییر لشکر که در مقام ابطال و مقام سحر بجال باذیان
ع کما تباغت قیام آفتهم و کما تبا و لداعلی و اهلها در جولان آمدند تراکم فناد غواشی و لوح
 ماند و تضاد و حتام خواشی و فاح را ند بر سفاده اجل نادمان کشاد و شمشیر نهارت عمل را نیا
 نهاد **ع** صریح الی صریح کان جلودهم طلبت بها الشبان و العالم کان سونیز واد
 نظا و که دند و از بیطرف سپهر کرد و محفل و ساعی ایشان چون گرز زید و سحر و ایشان چون درع
 و زین غنودند **ع** فاموا الی رماح سحر کات و انبا الی یوسف کما یحیی با خرقه و غالی آمد و
 شهادت کان کبر سحر کات این بودند مغلوب و مبارب و عیار نهادند و غنیمت یافتند و غنائ
 سفادت قرین فتح قرازا که افران الثوبه معتز بی نداشت بر ستاد و سبک که دلند جنین را
 که او نفس خود در چهل و یک که خاخ شد و مضاف داده جزای لشکر کان که این که خاخ شد
 افناد و جزای که غنائان و در غنائت حروب دست قطع و مغالبت و هم بضره او را بودند
 و از اربع پادشاه کتیبه شان چو یکدیگر خان پادشاه و یوزنیک ترا زین ایشان نهادند **ع** و سحر
 فی ارم غیر یقین و کما یرضی الکافیم الشیف صاحبنا چون بهیچ وقت **ع** ازین قرن نکا خورد و دود

شرفی بای درین صفت صاف مادی نوشتید و تکریم المناقب سلیم العواقب بوده و کردگار الم خود
 کلام عظمت داده که باز زیاده در انشای ملاحظه می شود که طبع کتبیه لایزال بود روی نمود و در بود
 چون اتفاق نزول افتاد و نصف قوت آورد پس اصرار دوس نافر بود تا به تکلیف او ناکاه داشت و
 بدست کسی شد که کشت و دست تقدیر کوس رحلت ماف و گرفت و زمان کوچ اینک نیک نماند
 در کوچ و دویف هم خواست در خیال شعری بدین کوچ در غلط آمد **لغز** امر و اگر چنانکه
 کی نماند کوچ پیشان کشد در منزل خانه فرار کوچ چون طبل کوچ نال کلام به بصرم و ترا کرد و
 زد و بصرم و کوچ در کوچ بخیز از آن نذر زبان فلور و چون شتر دل من زیر بار کوچ هم نداد یکبار
 بر توان گرفت که محطه انان دهد و بی نهار کوچ او بر پشت و و لوله از زبان من بخوات آورد
 رفت ازین راه و در میان کوچ که تیره تو ذاع بهنگام که الو ذاع کتم بنار یک و گفت الیاد کوچ
 سکه که کوچهای ضروری جواز ذیل است در خون من بگویند کن اختیار کوچ **بنا** الهه مدحی کن و ای
 اشک مرهم ای در دل تو قندهای اصطبار کوچ آمد در هر چی فغان وصل داشت پلک داهی
 نهاد بر دل این بختار کوچ از جمله شامزادگان که صاحبند تا اسرار شد و عقل است و حق تعالی
 امور بدست خود و مقتضای خطا رخداد زیاد کرده و نمود در مد سلطنت او را در گرفتار داد و
 اشیا را دروغ ممان داشتیم بعضی که او نیز دروغ ممان را قار بویکی یعنی بخا زات در بیغ ندارد پلک در
 کرد که آلودان منزل ناگه رخداد شوقنا افامت فراموش کرد در لشکر را از تنگی علوفات دست
 رسد به ناکت با سلاطین یعنی ظاهر که در لشکر باری بود که آب و علف بسیار یافته و در آورد
 این بخت و سلطان خائن از منزل کالید بخوار کرد و از نصیب کلید عناقش یعنی فضای بنا خرابید
لغز من و پادشاه ایستادیم امسوا فیها الاموات و دریم **لغز** آنکو بچنان کوه نایابی بود
 و زیست او عدد جوینمایی بود کوئی که بنود خود نیامد بچنان پندار شوی که در سکه نایابی بود

نوافر بود تا با بوی مساختن در مقام در شاق مرقه کرده و در کار بدین استند که **بیت**
کبر در غارت کنی از دنیا بوی تابوت نه و خاک نهان خواهد شد بعد ما که بر این مغول غریب
نفلک رسانیدی تا خون با شازده کان بر سر تابوت این شاد و با ایشان از لیلیک و بزم غولان و بقیعت
مفید غافل از غایت نهاد که قید و اندام را تکیه آبی بود اگر چند یکا و بنیاسای او قیام و سجود و از راه
خود رفان شد **ع** الی موضع الاثر بجهت کبابا اگر ناخاییز با ساهی بکثیر نماز را رعایت میکردم ان ایسان بجا
خود است **مؤلفه** وان طریق العقل لا یصلح له حد و در نظر ما الا یقین شاعرت و قیام قیامی قید و از جمله
جمل چهره بنماید که بر بزرگترست و در خیال اغلب شمار اندیش چسب تا ایشان متفق اللفظ و **لکله**
کفایت ندای خورشید به عتلا با صلابت تواناست **ع** صدقت خاقانی الحق غیر الشقایق **بیت** زنبور
پدجور سده کم بود جواز راستی بکندی خم بود کفایت از تقاضی برین صارت جمل آن بود چون پیش
باقی از افعال شد انچه بر سر فزونی در نکاتی براناخت بود تا هم روز بر نه خفا ای یعنی بر سر و خفا کان
بر خاوت مغول بخندست قید و علامت در دست نمودارش و ندان او بخواهی میشی فرموده و سر کس ناکه و صلح
داند تقلید کار حکومت کنند میان جبه و قواد قیده مضاد و در دیر و موافقتی زیاده از اذناح
قرابت حاصل بود **مؤلفه** بخا و از الفی المودت بیننا و اصبع ادا فی مایه المتاسبیا الزوا و ملا زمان
پدر و ملا صد که در کجای باقی بر قیام قیام و در دور و یک حسن ادب بچو که زده امر از زبان او بد
مخبر و در المعوقی غریب و غباری بطبع خرد یک بر عرض رسانیدند قید و درین باب از امر و مقارن
خود است قدح زانو که در ایشان کفایت دهند و در او کان و جفتای شیبان و در جبین و نواز انداز
در چه تقدم دارند اما استحقاق کلان حکومت و اقبال بر امور نیاست بر شاد و غنیمت مستطاع
و بیشتر فخرت و کمال استعداد و جوهر نشن متعلق با جمیع در غر و شمال و سخن محال بود است
و صغری و کبر و تقدم و تاثر و منافق دین بوی به پیشانی نماز و چه مر جند با قوت امارا و کان ناب و کوا

شام و از دریا و از خاکی و نبات و سبزه از خاک روید و آتش و آفرینش از آن حاصل آید و این چهار کفر
 در وجود ما اثر می آید و حاصل بر سنگ مرمر و غیره را در آید و آب شود و لطف و طراوت و کل و کل
 و از آبی خاک تر و نور و وضو و آتش آید و در صورت و کورت آهن بر هیچ جسمی شمشیر نمی آید و این
 نیز قیود که در سیر طرائف غیب و منبع زهاریه و اب است جود نماید و بدو گشت همچنین است
 و هر یک از این ادب و ادب و غیره پوشیده اند و کتب و بیعت خود و خود و کتب و کتب و کتب و کتب و کتب
 نیست و نیز بر علی المالک و القاب و مفرح کرده و اگر از این اسما و القاب و مفرح کرده و اگر از این اسما و القاب و مفرح کرده
 ملقب و او را از این حیانت و عدل شکست کرد و درین کفر و بود تا انوار الحجاب کشیده آتش و از در
 جای بلای روی مقرر بود و نایز و خیال بخار از او حق نام چند جبر غایب بود و از روی کار
 غایب این معانی و احادیث **بیت** آگهی نام کن از بهر با دانی که خود گوید که تو یک با دانی
 باز بر سخن آمدم سر زاده شاه زاد و چند تو که باغبان کردی تا صاحب نشیمن محکمه قید و
 دانات گشتند و در آن تو که به غیر فاعلیم و غیره شمشیر بود و تو که در کت و کت و کت و کت
 تو را با طرد غارت و انشای این حقوق و غریب بتو قیوت و در موم و دلمه و کتی شادیت و شادیت و در
 غز و یک غیر غیر و آن خلوت و مضای غایت داشت و نیز ستا و طرا و طرا و در و وضو و وضو و وضو
بیت بلوه کلن جمله کلمات اهل کل سخن از شاخ کجا غزال قافله زن یاسمن و کلیم قافیه
 کوبیل قرع بر هم فاخته و قار و کلن صبحگاه فاخته کون کرده فلان زان آه **شعر** امد علی اللوح
 عضات و عجل و زاد الی یاسمن غزلما و تفتت فصل الشیخ و غلته فی الاوض کاسات ملق من ذلما
 بارگاهها و کاهها از است چون طارم از و وضو و در دوس و از این غزل و طوی و تزیینات
 وظایف و طبع و در آن کونست و عدد سرب و دویست و فراخ شایب و از عشره و بیست و در آن
 خیار و لایب **شعر** اذ افق عت الختم فاح بخیا و اسرقی صبا و خا و نور و عصفار و عقل و بلع بدین **خطاب**

شعر رقم پنجم از فراق لشکرهای علی و جبرائیل قیصر و کجی و سر نه خود کالما الحاربی فی عد
 الانقطاع چون قریب از شایب باو کشی جبرائیل و دشمنان از بیخ الغرغان آفتاب غایت یافت نو که عند
 بود بجلی غار و کجی ازینان بر نوازی اسبان نه و جامهای نه و صندله نهاده و سکنیها کردند و
 مفت مفت ناله زدند و توشی و مین و قطبیه تپان کرده بر خایت جبرجیت ناله زدند و از باران
 قند و قند نام نهاده و از کائنات در لب و انواع هند و ایران کسوت طلوعی ریاض
 دم و قند دم طلوع و ملاق و خود و دماغ زمین چون نغمه بر سنان شورید اینرا کست جبر
 ملکی انکسارت رفت قوا عجز داشت که نام از آن بگریختیم بر خلاف اسباب و اوقات
 باطمانا و شت و نمازات سپردن و ملک و لشکر خود را دست استصال از آن جوجه زدند
 الویس و غایت روع آنست که به بندگی کان الجی فیتیم و صلح عام را ملزم شویم **الولف** قال القصر
 لانه الوفاق جبر قید که کنت از غرضای زاری و افا انحراف نامکن است و اشارت اوله شایع
 متعین **ح** که گوید که تعزین بلنا فرین بین با مقامات شهر و کان ترافد و تعاضد جسته و کجک
 مشاورت نمود الجی طلق لسان سخن بدیشان بخود ستان و روان کردند و غوی آشوب سخن **ص**
 تخلص خیام بدین طرز بود که بنای قیصر و آوازی پوشیدن نیست و جبر خای پوشیدن
بیت غما که نارنجی ازین سخن میان بزرگان نکرد که من کجی که زان قبوت خدای
 از آفتاب بآید تا آفتاب فرو شدن سخن کرد و نپدید و خصمان جبار و معانان آنها را از آقا
 و بنار نار و لایسیغ انیثار و دیگر سلاطین را مامور کرد که نشان آفاق را عنوه و قمر را طبع را
 حکم و مثال قیصر عتف ساخت سبب آنکه در مبدا خروج شهر است و جبر و جبر و جبر
 بدست و نیت درست یا سناهای بکون نهاده و مردم را چون ظلم و ستم و دروغ و نفاق
 بر انکسارت و اقارب و حاجات زاری که مدافعت و سلوک نامه مطاوعت بخیر کرد و پیش

تخم و نافه در دل فرزندان سبک است و بجز بالامثال محسوس و معقول نفس معاشرت
 و معاشرت و لوح خاطر هر یک پیکار است و یکی از جمله آنکه روزی در محضر پیران بزرگتر
مقاله اول آنکه از بعضی ملکات و طایع قاضی از مزاج و از دلیج و هم جو جو جنبای المعنی و کلام
 و قول و از الیه مزاج نیز از انکیش بیرون آورد و یکست دوم از نشی فرمود و خورد و کرد علی هذا
 یکسان یکسان اصفاف فرمود تا قوی یکسان نمود آنهای بهر چهارم فرمای از شکست آن بجز
 نباشند **شعر** باقی القیاس از اجمن کشته او از افترق بکشته را فرط بکشت مثل غم الاست
 اینتر هاست که خطو القدر بالقدرة داد اظهرا و ظاهر است سبب نباشید و بوسایل الخار معتمد
 خفایا است که خلق نباشد و اگر نغز و افکار جوید و از این مطالبه بهرین بویید که کرد
 ثمان و دشتاغل شود و ثمان مغلوب و مکتور کرد **شعر** دست جو کجا بود از دور زلف کمال
 چون دو نشاند تا بجز آنرا که ستن پور زال و قواعد مسامت و مشارکت در مال و ملک و بیعت
 اولاد افلاک و کورا و انا و انا و اخوان و اخوات و اعمام و اخوال و دقتلای عوام و احوال احدی
 مطر ذکر فایده که هر یک از ایشان دو روز و یک به نصیب و خصوص و انما ملخه خلعت
 دیگری و مامون از وحشت مناشست غریب مخصوص شدند و دلیل پیران که او کهای آن در
 قوریلای دوم در شهر ستمشان و عشرين و ستمها غلبه یکسا و غلبه و عصبای پدید که مجتنب
 طول و عرض فدا لکه ابل شد بودند و ثمان از فایده که پیران و بیات قیمت فرمود
 و بود و منازل ایشان عیون معین کرد و این را فایده که بهر میل خصوصیت او و نظام
 و بس لکه امر او لشکران علی حسب الترتیب و مقربان اند و بی باحوال خدمت بیرون هر کس
 از دولت حظ و قدر و دای معین کرد و این دینا که و قوت از اوقات در بعضی منصفانیت جنکین
 با حق و از این اوقات از لشکر و در مامان افکار و آن در و از نوع پیران و جنس و ندان از احوال

طبقه هوا و بنیاد خان ساخت غیر صیدی نکردند و از دمان رکضت و کثرت زیاد بادگاه
 و ملان نام کوفت و کورند مانند ناکه یکی از قوچیان صومعه که مغول از او خبر خواصید کرد
 و در موقوفه عبودیش جوش زده عرضه داشت و گفت **بیت** پای ملخی پیش از انجان بدین عیبت
 ولیکن من است از مودی چنگیز خان از انفال کرده بقبول مقابله فرمود و جانور دار از ترخان
 کرد باو و بنیان کجشکند از چون بکرمه و بنیان کجا بکند و بنیاد نهاد شاه عفاقت آورد و فرستاد
 رسانی حاجی را که در صحبت نگار بکرمه بود و بنیاد رفت مضادین را آمد از فرمودنا ابرار
 آنکشف ضعیف و ناچار از پیروی به خاطر انتم است که در دوا و زمین بدین سوه و بدین نغال
 این طریق میان مغول ساوا و بنیاد از ان نبی بود از رفیع و از بر حفاظت خطوط و بر دشان و
 رعایا از اتباع و لشکر را و جود چنین مقدمات جلی و تقدیم مضایح موفقی اکنون که عرصه غمال آن بزرگوار
 مزید افشای یافته و از او غیبت و چون او در اطراف جهان زیاده از ده هزار باشد که لغت و افر و کج
 کور و یوروت و لشکر با کمال فلان دارند و در احکام و امارت ایستاد چنگیز خان که از جهان بود از پنج
 فرام جهان با بدین طریقت و سیاحت زوایا بزرگ کرده اند و از غرض مقدم خوانده نیامند بلکه
 سکت و وضع قاعده و از اول است اولیاد ملت نمایند بدان جبر و سکت بر غلاتی بیرون و غارت و غنچ
 شکافت در سیمیکه نه نند و در چهار سوی کجی اغیار از اسود و گران و کاه و لشکر اهل و اولاد و
 در مقامات طعن و موالات طعن باشند و از طرفی کجی کتیر و باغ و ادر و ثاق است و تر و شفق
 عیش از تر و از نیکان کنند بر لیلان با ملاکو خانیان مظارعت غارت کزید و نقای و تغلک و در
 ممالک از توان سازا کار یکدیگر را پیغام **لؤلؤ** من ایتیم را و از است کتم با تو فرستادم و ایشان
 حرکات و دلائل زوال مملکت و اندازد افرات و وله تواند بود و از اینست خاندان قدیم سلاطین
 تابعان با اینند ان سکت و شوکت و در اندک مدتی در دست لشکر بنا و رسا صلا کلی گفت جبار ایشان

ان خوش بود پس در آن نزد کان دوری هستند چه قصد میکرد و بداد از بداد و در آنجا بود
 و دست پروردگان آنرا ویای غم دست برآوردند نمایان آن سرافرازی طلبیدند **شعر** خلا اکر ما
 ارباب **شعر** خلا الا جرم رسید با ایشان از بخت سپید و نماند بجزای قیام الخیر کنش نپذیرد با بخت نایت
 کردیم که بعد از آن که در غایت سرگرم و مشغول با اساتید بزرگ از طب و فقه و مسائل دیگر و در
 خاطر داریم و از شعرت **شعر** و مقسم بطل العشر عشقها و مقدر محبت و هاضمها من محشر شربت
 لهم الا قوتهم و لکل قوم عینه انما انما ایضا بهم برآوردیم که پس از او غم و بکلی و طریقه کار فرود
 حوشه مضرب و قبضه تحکیم اوست از آنرا که اسلاف افعالیان و دیگر کاروانه و توفیق زیادت
 و از جانب ایل و اشراف و فانی نامشروع و طایع و مدغان و طایع اعیان و در بخار و فغان و فانی نامشروع
 دین و با غرضت متواصل از آن زمان بخانه بجزای حاصل بقیامت با صقاع و توارکند و بکلی
 فانی دیگر و طریقه با تفران و او یکان اقصی منزه و شسته چین بیکر بر سر و قدیم و دین و بزرگان
 کلید دایره مندوشان و سنده و دلی شوند و افعالیان این بخت بر تاجارت و دستخوابی و در
 مصر و روم و فغان و صوفی کردند و نقای نقای با اعیان و جوانان و تکوین و سکا و غنایند
 نایب اندیشه خوب و پیش از آنکه روزی دست سلسله افعالیان و عرکت کرد و در وفرد و در
 بخت بختان شمرناشیم که فانی این دلی بچون یاسامی شی خوب بنده پیغمبر دین اسوة
 نفعات بلع و دهد و اعیان فانی و غزالیان و نقای نقای و دیگر شاهزادگان اطوار
 العیان نام بدین بخت روانه نمایند از اینجا صاحب هر یک که نامزد و طرفی شده نوکری
 معین کرده پیش ایشان فرستد و در این اتفاق بظاهر نظر بکیم و بدین فراموش غلام و لاکو
 ازین طریق متفاد که در دوی شیوع موافقت ستم نیک من که فانی لاکو کشید بلع
 افان و لاکو بلع چون الی بخت فانی رسید و بر حقوق رساله و معنای لاکو که موقوفه خدا را

زن

موانع افروخته فرمود و بدین نهادت همسانان شد الحیل بسو غامضی که در پرتو این طبع
بنا لغت و افعال غناد و دود و جوار توانوشند چنانکه زانیت خود بر داشته قدرت
الهی بود و کوی قضا با تیغ و کشت **بیت** سیفی و بر کشتن خا از همه خلق بر ترا تا کند سر کشتی کردن دشمنان
کا بجای آمد چینی با بعضی غلبه تیغ صفت و دود و کاه حضا فی القای بیکو و طالع کرده خطا بفرست
با قول جون ثابت بجا آید بفرست حساب در میدان روزگار و اختیارات چهار کوبند از سر کج
بشکل غلطی غلظت غلظت اینها الی و ملازم حال منصوب فرمود و چون مقدم بود **شعر** و مجید الله
تفاضل لکیم فالجود ناز و الفید خراز کار صید و طر و تعین شکار کاه و معرفت و اوصاف
آن باز بدست گرفت و او کای جون بمقتل و زای بکانه جهان و فرزند افراشته علی لفظ از او
میدانست **شعر** الله العالی جماعا و النعمی تب و الجود ناز و الجود طار علاه کالکلی و
المضایح سخته و نقله الجود و لا مال تمأر و سیر و امور دالت و فی غیره و غایت تعین شد **عبد**
بجیر جریک و سحر یک و نسکین ادب و بول که **شعر** فدا سر الحوی و الا فواح زافیه الخا ترا فی و
طرفا لوت اظفار صفت داشت مغفوض کشت و جفا ای فلک نهایت زانیم بدلسار و ما تو بنید
احکام بوجهی قلید که در کشته **شعر** کشته و وعده امر الحلیه فایده و علی الحمد و در و در
اولایق آمد لاشک دستور شطاطی افعال و قانون بنده اعمال در نیاست ملکه فضل اولاد
یا نا نامه سطلو است از زبان چفتای مانوشند و بنار سپید بس تو بعون شکوفان سخن
و تیغی آن اصل است درین عهد بید فاعده ماث خا و اسبابی و سوم جهان با یک کرد و ازین
فرست ذهن و اصابه زای پادشاهان کنای چنانکه از من التار شد و بدین حسن که در جمعا
مخافت بعد از دوقرن معلوم خواهد کشت و صفای تیغ و نیام از یک کشت شانه و کاه
و ارکان دولت حقیر قان اسبق با شاطا و اذلالا و طوطا و تصویر این زای با اسباق و تناسل

موافق بر کردند و الجیران قآن با الجیران باد شاهزادگان اطراف بخندت جبر و قید و بند
 بدین دینار نشینها ساختند و مشرب سرتاز شوایب صفاداشت در خیال حدوث و اصدافاز
 خان بیض الله عز و جل و زافنه بود پس الجیران قآن اتفاق الجیران جبر و قید و بند و توبه بحکام
 بنام سلطان عالی پادشاه اسلام و مجایب سلطان **شعر** منالک لازم از تبتا لم یج یکایب و اباب
 العظام و یج لازم الت مسامحة للنمات و مضامیر الا فلا ککشد و فخره خیال در موضع خود
 معلوم طالعان کرد و دیاخو لایا اقمتم العز الاله و فخر الدوک معارفک الحقیقیة والادو
 من سلسال مشابها نه غایة الفوز المشابهة **دکرو فایر سلطان یحیی بود غزلان انا الله**
برهان قاطع عقلان برهان حدیثی مریست و زمزمه جمل از ابقو حتی صدور کرد و کارگاه
 دایم زالب جنای مکان تربیدند و زبانه بهانه جوی صاحب و غایب اند **شعر** و مالم
 لکنه و صاحب نشو و نوک لایعنی لخطاب دولة حریفست زود سر **لؤلؤ** و روزی زاری
 و هر شب کاجی **شعر** یوما یجزی و یوما بالعدت و یوما بالعقیق و یوما بالخصاء و سلطنت
 و غیبت سبک سیر **لؤلؤ** هر لحظه کن پند طوف هر شایخی **شعر** خان نین بخند او و نین نما
 العذیب و قصر عیاء بر شاسار قطره کل بخاری کجاست که دیوراد بار خادرات از ارضه
 و نالک نخت و بر کردن عروس می عقد خود برستی کینند که باز با شان سرالکشت آنحال **شعر**
 کثافو المیران من عقده می بوقت امید بهی از م فر و کجاست چه وقت مشاطه کان مشیت مواد
 زلفی نازیت تجعید **ع** عنایق و صدغید بخند و نلوی دادند که دست نوابه در کاهن شیب
 جوی خال منطوزان و خال مجوزان بریشان نکشت آخرتیر قاسی زارستی در کان اغوی کیند
 که بایک زنلن اغشاء کان اروان نکرقت میان دوم نفس نفی زلیسان توافق و زلفی کلام و
 اتفاق افتاد که این کور دشت بر سر و پای او ایاز افروخت باریت العشر فاده از زبان ایشان بخواند **شعر** و

۳۵۵

طوئا

کما فی اجتماع کالیه یا قصیه یا الزمان بثلث شش از شانسان یکی که زاده پدری لطیف و عطف دهنده و روزه
 نوبه زنده گانی که در گذر شش این هفت دولت بنمایان با چار دروغات ثلاثه او زانبت و عشر
 جاویدانه کرد **بیت** مرخا که بر یاری مراد نیست زلفش بچه و غرض خانانیت مرخا که
 برکنش ایوانیت انکس و زری و سر سلطانیت مرخا که زخرو این نشینت قزاقان غلط راه
 بر خیمه خلص بتدیر ستوان برده که علی الاجمال حال چیست و مقصود از این تدبیر چیست اما قصیده
 عن طویله علی العجز والنقص الی انت که بوقت ایام عثمانی در نواحی حومه نه لای غرضت نبات شریف
 یاد فاء اسلام اسکندریه و زکرافه یون جمانا را اعظم سلطان عثمان زاء یافت **مؤلفه** جود راه
 یافت که نایب ذله کم کردی نه انواع و معالجت نایب نه مواد اعراض نایب میشا بوقت آنکه نایب آثار
 بیع بقود و شفته نه با جون حریفی که کشت و نهضت نایب نه یمنون قیصر ایاقی را قیصریم پند
 غرض حال این ندا شد ای که گفت **مؤلفه** تو را روزگار اینجاست داد که عکس کنی زنده و طاعت
 علی نهاد زنیات این سفر کار بخاوی سپید که قوت ناسک با ساسان عثمان چون روزگار وفای کرد
 از پشت منته که درون خرام سلاطین روی نمود اغیار بنیدیک که مرکب عالم دنیا بطور بکات دلول
 حکم کرد و مرایض زین نفس اوست جنایب محقره پیش کشید مع فنا بکمال شوق روحانی و خودست
 نایب و مجلد نفس را بیاخته متورک کیش الزواب است شفاست و رجوعا و قوافل بطریق اغیار کج نه می رود **شعر**
 ولله عزابکم اغیار تمامت خولایب و عساکر و عشایر و کلاب و فغانی باست کی از عقبار دور کرد
 می کردند و نهایت کل حرکت سکون و غایب کل کاران لایکون رضی چون اندن سلطانان سبوی که گشت
 و قوت نایب میشد شاقط از راق من الاغیار طمانات ضعیف را بظهور می پوست نطق
 الاغیار من عقیب الاغیار بنور یقین زانست که کار و بکارت و دامن مشیت در قبضه قضاست
 بلغ توکل قطع علائق خلایق کرد پس خواست که به نیت لیسار علی را که همه بدیده بود و ارشاد

طریقه نفوس اسلام که بدست سلطنت خود نامه صرفان ساختن بود این کتاب را تصحیح و تدریس و تالیف
 و تدبیر و تصنیف و تالیف فرموده است خواجه غفر علی الملک است ملک و اوان سلطنت و مقام
 حضرت با ارکان دولت اعظم ترین خلفشای و امای عظمی و جوان و پادشاه و پادشاه و سلطان
 و ملای و رضای و العود و کور و تورو و نار و نار و شیران شد چنانکه اعیان عظیمین خواص
 رشید الدین و خواص بعد الدین **شعر** قدیس فی الارواح بل مطهر فی الاجساد ^{بنده}
 و در کرمه زبان و شهرت یافتگان در خلافت چنانکه از کورینان امران اغوا و جبهه و لغای و
 الفی و قلع و قبا و بنیان و اروج و طاشک و بشار و قوش و از اخراجیان امران و ادا
 و جلای و قبا و غنای و لغای و بنیوی و آریق و کور و تورو و نار و نار و شیران امران و ادا
 امران و اروج و ازا و ارجیان امران و اروج و کور و تورو و نار و نار و شیران امران و ادا
 و یوسف و کور و تورو و نار و نار و شیران امران و اروج و کور و تورو و نار و نار و شیران
 و از سوس و حشکان امران و اروج و کور و تورو و نار و نار و شیران امران و اروج و کور و تورو و نار و نار و شیران
 میکان و کور و تورو و نار و نار و شیران امران و اروج و کور و تورو و نار و نار و شیران
 و شیا و جی و از ارجیان امران و اروج و کور و تورو و نار و نار و شیران امران و اروج و کور و تورو و نار و نار و شیران
 امران و کور و تورو و نار و نار و شیران امران و اروج و کور و تورو و نار و نار و شیران
 و خواص نامه و دیگر که کتان دور و نزدیک خورد و بزرگ احضار کرده فرمود ما را محقق است
 بتوریتین و بدین حقیقت است که ازین جمله فانی بنیابی و صاحب خود عین نقل و تالیف کرد
 و ازین عاود و در خوار و ملک بخار و بوس و ملوک و شریعت لک و فانی و لا یطلع علی الا ^{محل}
 بعد احد **شعر** و کان غما و ان الیوم من و بعد غدا لا نقی لنا همی و غم و غم و غم و غم
 آن بود که چند روزی که نغالی و ملک بخار و بوس و ملوک و شریعت لک و فانی و لا یطلع علی الا

عالمیان بمانموده و هر چه نصفت نصفت و عدل داشتند که نظام عالم بر این دو دو عالم قرار داشت
 در عالمی خاطر راه ندیدم و مانده ظلمت شد آن که دفع آن شرع و عقلا لازم است بعبادت و شریعت
 بر آن که بپایه و تقویت دین سید المرسلین و خاتم النبیین علیه الصلوات و الاکرام بر جمیع کیم که انچه
 از سن و سن او برود مورد تحریف شدن باشد و بعدد بعضی دیدار و تالیفی فوق العاده مثال
 اقامه و اجتناب از غرایب نوع حیواناتی بضمایر زاده یافته بعد از ادب و تشویب و تفریق و فضا
 در صلب و طریق خنای بر پشان بزبان بیع کتاده و بدنه داریم و دیگر نکست تامل در لحوال
 طریقت خلق که از طهای بسته کشاده که فرایم نادیده ان شوق طبع بجهانکای بی شکای نماید
 و در جهان افغانی و توفیق اکله اکل جین در جنایا و لایم و زان میلس این اندیشه املداد
 و قنایت احسانا نام را که و ذایع حق جل و علا اند فایض و ذایع کرد و و فرط از شایع این پیشه
 با شانه قل کل یعلم علی شاکسته از ناب افق این بر مان و تب تبعد از جناب دشمن که دوزخ حقیقی
 است در سایه درخت طوبی علم و حسن ناب رخت قامت فرو توان گرفت و دین اندک مدتی
 زمان سلطنت ماکه هشت سال و چند ماه بود و چون طفلی که هشت ساله زاید
 می بگذرد و جهان ندیدیم بقوه خدا یغالی و نیامان تحت تحریف علیه الصلوات و السلام بجهان نمودیم
 تا بعضی از این معانی که تقدیم یافت از استصال عذاه و تفرق دین و دولت و وضع قوانین علی
 و نبیاست و دفع اقاوین ظلم و بدعت بر حسب از ادب دست داد و بلغها نوشته بر دو روز و در یک
 فرستاد و احکام آن بر هر قطر که رسید بر قطرات اجماع شد و امثال آن مثال روح در اعضا انسانی
 گفت و چون روح در دل جای گیر یافتند و ذایع غیرت و حیرت و تکان و تله عبرت و غیرت
 آید تکان آید و برینچون خواست که در ششستان غرض بچندیم عوفا که در دو روز کا و صاحت
 نمود و اجل مهلت نداد **مولف** اجل لا یدر الله الا ذوقه و اجل **ع** و کم فی خباب الارضین حین یلزم

و این ثبات سر بر دزدای سینه با خود و چه گفت و در آخر یکبار حاصل کیش باو آید و این المومنین
من جمله واکل امری مانوی ادا و از تویندانی و پی خدایانم آید و کنونی شما را باید که بعد از من ایستد
تخلای و دیگر باقی ادا و از ان نقلیات هر یک بخاستند و هر یک را در دین باید ادا و جهان خداوند تخلای
اخلاقی الله بعد از ایمان و آیت و جعل عهد و غلبه ادا و انما کثیره یعون عنایه که سببها رسالت
نا و لای عهد سلطنت بر وی قرار داد علم و کجالت و ثبات و معنی انما مکرر کرد و بر وی و بجای
بر سر هر دولت و دوزخ و نون بنشیند و عقا و دوزخ و انما او باشد و انما دعا و انما او باشد
و حکم و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
اذا دعا و فقر و معین کرد و ایم و او و سعادت و تکالیف و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
بود مزاج نشود و بر عهد تنهید و صلوات و صدقات و تسبیح و اوقات که معین شدن و دعا
کتابت کرد و دام و بوی و و در اسفند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
باسم وضع از مشوا و موضوع ناخند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
دیوان و منصفان اصفاء و سدود کرد و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
آمنای دین و کرد که بدان برین پنج واجب داشتند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
حاصل الهم که کویست و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
که باو داد و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
شده و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
کشتان حیات را بکشتن عاوی و فرهاد و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند
بیت اکبری را بود و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند و انما او بنشیند

ندید و نیز در نومید و روزی که کوهشوان گفتن که کوهان کشت **بیت** صد که فک خجانه می
ماند ز ماه جگر شب رخ خورشید بداند و باده چرخ عقاب بخمار کند باغها از مدد و طراوت بر فراز در
سریناقت فروید و آفتاب از لبه ذراع نام زده دادند تاج با آینه اش چون از حسرت دور شد بود و ما
خلخال غمناک و پایی که کند نه که بجنب زدن بال چون کاکل و کان پست بر بدند و چون غایب
نیل حبیب بر لب تابید زینهای که ستاد و بقود ستان چون او و عقود و ناموح و کوب بود و از کوه
نهادند پلان خاص را ازین شهادت که بر پیکر آفران بر رخ عرصه آمل فرو کرد و بود چون فیل
شطح بر کوشن تکافیت ذرات و لای که بر کار جدول حضرت راستی و اذ قلمت طغی شایسته می
مجموعه منحل و دستان در لب کوه سار ساختند که از ابرام و آقام اهل کاد و ناله فرات و واسطاطا ^{مکرم}
سیکنت **لغز** و لا محاطی که از نور زنی و درین فاعله فایده علم که ناخند شد از غشج که **ضاح**
افراط و رتای رخ عذرا نویسنده خواتین زمره چین که در شان ایشان این بیت لایق آمدی **شعر**
بغشاق الحیدر و الهیا یسفی که الهملا و لا التیاهی من ذابغناق فار در کوه ارشاد حسرت و خفا خون
دل گرفتند و عقل یلیند نایه دنان نشیب و حشت تبت نسبت به صورت **شعر** نسبت مکان العقده
و مثل التوی فاعله و روجت بمشیل **بیت** ابر طاق ابروان بدلیل بدعت حفت و رطاق نیم خامه
علی الله بر اوید ای دوزخ که این بخارده شبه ناخن جو نام یک شب ده در بر اوید سرهای اشرا از
رخ و رخ از سرش که کم چون نقش از دند جو را که بر اوید ماه و ریان چون شبیل بر اوید
و دوتان بود و بر آفرای غرض چون سایه در خاک نشستند و خالی داشت زهر و زهر ^{طرا}
تو که در نظرات از حرفت نقش آفرینان این بیت بر بطراست **بیت** شایان در غم ^{معت}
حزن از این چشم بر خاک تو یا زامینه افشانند ^{کوار} زیاده از آنکه خداوندان سوار و کوشا و ارشد و
بودند از آب نایز و ریغ و احتجاب دیوان و حیوان و همی و لشکران میل و میل لیکر و حیوان و حیوان ^{کای}

شاه در روز کوچ خروشان میدان آمدند **بیت** که چو سوار دهمان وقت فغان کجایم که زد و دین
 جریج که بریندم این سپه خلمه و سواران در پرده چشم خالی از اشک جلینای که بریندم آه دورانی
 چون ایچمان تو بنصب سپید آسمان میرسد و خواب دل از راه دید چون کوفیان روز بر گشته
 در خاک میغلطید فوینان کاه نشین و از ای خسر و نشان کاه نشین بر شاه سواران و دستوران مملکت
 غار عالم خاک برآوردن ایشان و کوفیان **بیت** خاکش بر سر که خاک بر سر نکند طالش از کدینان
 ترکند و عطاران روی طوفان در غلای شاه کیوان رنبت کردند سر بر روی کار و آه مشغول
 دهنهاست تیغ بر **شعر** اذ فوجت خالقه الزوال فقد خضت خوفك الكساد از غوس فیاس دوان
 میگوید این تقدیم از اسم تجیز و تکبیر و تیرب کاف و حو و ط و البوت در عوض خلعت و تیر و خلعت
 تمام سلطان سلطنت و اینها حقیرت و سوار ملوک و حکام اطراف و کار و طوایف بیایه و سوار
 در صحبت نعل و کمر و کار و بدست کتاب و نقش اهداف کردند و در دوان شدند **شعر** و انکه تلحیر
 قبل یغشائنا ارمی و رضوی علی ایدی الرجال دینر ما کنت احب قبل و یک فی الزوال ان الکواکب
 فی القریب لغور و قد اوتار به برین دانند بتاز و از ائمه و علمای و شایخ و صلحا و شیخ و شایخ و علمای
 و در پیش و لباس نام اطوفان آب دیدن شکین از زبان اشکانش حکم ناپذین شدند و در سجده و
 سواد بحث و خاک و عطر اکبر بود روی خاک کردند و در کینه خاصه و غم کردند **شعر** و یخرج دمع العیز
 فی الخندق و یخرج الدمع البین و الا صدعتنا فاعمدش الی سیفه تعالیننا و انشدش الشریف فانه
بیت جهان که کشاده کند از غمش غماید و غیب و افرات غمش کاوش بران جانان بود بر سر
 زخون سواران بود بران روز و تاب و دامن بران کلر خان چاک پزاهنش در غمت مالک بیطه
 که خیلین زینت نایل و صیبت نازل و قطعه قطعه و جیمه و پیدان و سبیل و جیمه و پیدان
 قالت اوجلا اشک خلمه درین زدند و از ساجد و ماضع و ملاک و مرنوع سون سوز اکر از آه

عن

له ملك لا يزول وحكم لا يبدل ولا يموت **شعر** الملك فهو شقا والبقاء له وكل ما دونه فان تحقق
 له شأنا لم يظلم الصلوات ومقاطيع القنابر على غير حق الله واصله ويعدان رسول الله القنا
 تحمد المديح همة المومنين التي دعا بها القلوب بالطلب الروحاني من وراء الرق وكشف
 على عيان اولي الابصار بمعنى المؤمنين في الدنيا عيسى قد ظل في اخر زمان النبوة باعد ولو
 كان موحيا لغيره لان شأنا وسعة الانبعاث ووضوئه على روح امير المؤمنين على المصطفى
 الصفي المستحق المقتدي بهم في الولاية والقوة اربابا المشرف بقوله عليه الصلوة والسلام ائمة
 العلم وعلى بابنا وعلى شيلي سدا لله سلك على عظم النبي المسبحة خاتمة الرسالة الحسن والحسين وعلى
 عبيد نعمتهما ويراغبا الصلوات وعلى الله وذو الجلال والقدرة الظاهرين ما تفاق المملوكان ايها الناس
 ما بالكم لا بالكم اياكم واخا لكم فان سيم الدنيا نارا وغناء آخرى لكم اقوى لكم اقوالكم
 انما لكم اقوالكم من خلفكم من النور والنعمة من وراءكم وفي نوار الشهادة
 نغرون والى كم تكون الى الناطل ولستم الاغالة منورون اما خلفكم من التراب والى التراب
 قبل دفع الموت عنكم كيا اواليا فصبر ارباب الملوكة وودتهم والابطال وحصولهم واين
 الاكاسرة وطقتهم الكاسرة وابان الغياصرة واما لهم الفاصدة واين الغراصة ونفوسهم الا
 فواصرة اذ يرفع لبقائهم ملك الجواهر الزاهية والخازن والذخائر فيجمعها فواصبها لما ارتفع
 لغوايتها ملك الزناح الشوايع والقواصب الغواصع والعوامل التوامع ثم دفعوها اسندوا
 الصلوات والقبور والثرى بالثبور والوفور بالفقور والسبق بالمجيد والقبول بالاول والارباب الجريب
 والمال بالزنا والارباب الغراب والوقاة بالوفاة والذخاة بالنعاء والمنابع بالمرافق والعز
 بالرائي والغيب بالاكابر فكذلك من عليها فان رحمكم الله اهل العز فاعزكم الخلق
 الدنيا ولا تفرحوا بالثبور ان لم تغفلوا بنبوت حبيبكم او اليكم واخراكم وجعلكم اهل

يعطون بوقاوسيككم واسطاكركم سلطان بلاد المسلمين ابن رفاان أمير المؤمنين ابن من كان
 كحل السيف كما ابن من كان كحل النخيل **القول** فإذا كان ابن الملك والدول طواغيت قضا
 وابن طعن اللامع يجمعها وابن مائن القطيع والأكبر لم يتيسر اليوم دستا السيرة من الشؤيلة
 في ملكه فعمل أم أم مصطانه طيرة واستمرام تام حتى دنا الأضال والطفل أم لا تخلي لمان عكس
 وخاتمة أخا من فوننا الككل لا تفقد لك ذكرك ويخترقة والمخالي ذل على أن مائة الأكبر لم يور
 على غول الوقت فالك إلى كبرى وحيد قد لا كما النجل فليس من صور ما به غير مطوب
 ومتبور على الدهر ينشور ولطود في الظلم في صريح العلم اليوم التهور **عمر** فالملك على
 المنشور في جندب والظلم من السليم في كمن بالاسكن في دست المطر وبع من التمس و
 اليوم غنا بعد من أسس مدفون في التزل بالرس يمدى يقول سر على ساكب مناجير الجوزاء
 وهما في انظر ما قوا به نفسه على ايدى الحلة فوق سارية الغيرة لو كان قبل هذا في الكتور
 والآن دفن الكون والاسل بابا اجد به بلاصفه جندابان المقابر خروجه بقود بالبحر طاهر
عمر ابن التغير خرب الملة نغني بولدها وخطب ضلوع ابن الجمار إذا نغني طعت دغا
 من ساجدين وقدم ونحن نحمد الله الذي جعلنا كخلافة الأرض ووقع بعضكم في بعض كيف
 غما الغوم وسكن ديماء الهموم وجلى ظلماء الليل الهمم وأدعى القبر الجاود العطاش الجلم
 بعد البكاو كازن من بعد قطار الزمام وقود صدفنا بانوار البهجة كلاله نياك في الجمع بعد
 الظلم حرك كرمه المسكين في الشاف ان الله هانه بوجود الدولة انما في الشاف ان الله هانه
 اعني نين سيرة السلطنة الغارانية بروعة أخيه وطع عمل الملك الموروث والخيبة انفسوا
 في القصة الخائبة كانه هو فضل كالمشتر في الرطل غراره لا نبتوا نوقا الملك ومولاهم
 ويقبوا البر التاج وهو له أخ شقيق لهند سلطان الذي على في ياسته لاضه العندوان غير

العالمين صرّفوني على تملّك على افاق الممالك طامعها غرسان لكي يبعثني العالمون بانوار
 العدل والاحسان وابتعت عيون الدنيا من الانبياء بشه نيلهم واورق اعوام المنابر من فروع حور
 لثيف القبر وبعدها القهر فتبدعوا الدّين الى يوم الدين والدمع غافق الاساطير الى يوم القيام يحيا
 النّحان والحقان سلطان سلاطين الزمان الخافان الاعظم شامد شاه العالم الكبرياء في الدنيا
 جسد العبد في جلالته محمود وشرفان في شمول عدله الحق الخاتم في طي الشّيان يوفو في الخلال
 في بيط الارض القائم باعنا ما النحل والذّخر اعظم خدو يدين خان القهر اضطر جوارح جيشه في قصر
 نار عيشه وبتدب اطام ملكه الزاهر وعظم خياله دولته الفاضل واحفظ حوزة المسلمين يوم
 خاتمه وارفع الويزه التي ارفعها في هذا الخطب بالقرآن في هذا **تفتيح النّكره**
 سبأ الى من تجد لست الله ببدل مقصدا انت كراحو الى ايمان يوسد ودمع من انوار يبد
 ومقدمات عقلا وجوده حيث دصد انقالات وحادثات **شعر** الخمر والكفر جارا يان على
 مائة الامية لفتى ولا تحك باسبابنا شاعري ويطو وادارت نفع وضر برفق **ع** فسوف اتي
 في الامس القدر لست اراها في موطنة دراستي لا واستجبال ان يشتر لفتى في ورد فاع ان
 اوشاع ازان يحكر لست في الشاق واطرا وان كلمات سبى انا كنت كرجون تضاعف ضعفت لست
 مرضي دشا ما سليم غازان محمود انا راقيه بهانه درخراشان شاعري شد مرقدان ازان اخر براسطه
 سوا لست افعال فيم وسابق خطا اليهم خويشا انصرفت شانه اذه حمان **شعر** سلا خطا لفتى
 الاضيق ان يرت له ذكر من برنا لست اهلين يحتموا خافيه بود وازنه يخاف ليس ليس وشناس
 وسلا من سلطان غلاني در كيه دماغ كدن بحراف صنداي شويلا وعرف ورا نذاخ كرا كرا
 بادشا واقعه در دفتي كرموعان در آيه امكان بحراب بخولست ديانه اكنه ومكنت ما فخر
 كبريافان برتقت فوجه ترو بود تداخر زمايد والامر لك انا كبحكم الضمني وهذا الحمد اعني

بالانك وديود را غلوطن شاه باو اوج نميت طغيان و دست آموزا اسار كفران سازد و برون
 انديشه نيم فاخت و خيم غايت انك جاك ناموضع بوضع الانج از پنج سه بهمت رسانيد و جاك
 بي ناموس ركاست و كوش رود روزه اخداش نهاد و چشم بر طالع دروازه اشظار نشاند و از انرا مژگان
 و صد بگو كذا تا پيمان و موافق بود و ظاهر رفت و در و تان جرج و اختر نهای **ع** تو را اين كار بيايد
 تو را اين كار بيايد دري ناد **شعر** آيد و صوب الحق تجون فخره و الله عهده بهم ليس شمس چون
 علندان بقدر علم دولت والايم ادا شاه زاد جهان بر داشته صرع زان كه ايمان باشد و طرا كسو
 ظفر ادي بر جرج اعلی افراشته بودند نو بيان قضات و بجا امار عا و **بيت** بهش فيده ز قهر
 زبان ترست از بانك ديشه ديه كوس جبري بر پشت شير كه دون فرو كوفه و دوطاله تا كور ادا نشا
 مغفور اسماعيل رخا از جمله خواص موع نو بين در ادد و بود منقشای شمس لك كار بيبست و با
 عذبت بر مركب سنا عت برك نماند و عهده قلاوت **شعر** بمن طالع الحق متقبل بمن طالع الحق
 قد در هاجوا و بينون ناموس كناري بود و يا كركار نشيب و فلان و در پشت و زم ناكي شمره و
 اين كان ناكي داشت تا كركار و ناكي كركار ميكرد از راندن نيا سوز و در دوازده روز بخار امان
 شب هكاي ناب و فركايد و زول و هو و افنا لقا في اخناجي ووشيو غلى باور جي بخار سين بود
 چه حك بر باغ عشق بود كه شاهزاده جهان با نوكران انك و بهيل دينا ركب نام نهادت نمائيد
 و هر قداق نيز در خدمت ركب با آسمان سعت روان شود باشد كه كخطي **بافاع** اقل من خطا انو
 بر خوار و دوى دينا را بجاي اذ پند **ع** تو كراي كمن ميدانست اين جرج كنكار ديان صوت خال
 معا و كركه هم الجنا و توفع و تودند و اسمعيل استخار كركه تا كركه و روان شد چون بار و دوا شد
 امر آن خواص حضرت ترغاب ميشي كه عباره آنرا نقرقا باشند كركه بودند چنان و در دوازده ركب انك شاد و
 شانرا و بناط طوي و طر بسط بود و قداق و جمع از اليكم **ع** ناولي الجنا الاقداق سعة ربح

[illegible]

سینه صدف مستودع گوهر شاهوار اندیشه افنا کرد و اینای حضور سکر از غماق و کلاه صفا که کنه ضاده
ندید و او بر سر لاله سر برافروخته و در مکه من مکر هر تیر بر یکبار از متوق الموق که تادی به سخن
به هدف نواز زدی و سر به ایامی که از غماق اشغال آفتی چون بر قبحا رب غنی بر هم بنشیند و
اعباد این امانت که ایامه افراشته الاله علی السموات والارض و الجبال قاین آن سجده نانو
نیز ای کماله الانسان بیان آن یکند شوم که کون مجنون کار بیاید و بدو به شیخ خورشید معرو
زین زمانه که سایه کزلن او سبک افراغ که کزای دایان زانوی بندگی بر شالک نهاده که کزای
نیت که کزای باد شاه هوش که مقیاس مقادیر قد و واسطه ایبار غریب است بدست کالی شمشیر
جبین نافه شسته بخواند و دل کزای دوست و در طریقه صغیر و ناخواند بنام و سر کشته شام و زانچین که
تا گفته نشود و پیش نهاده استقبال از دوزخ حال نشود و نهاده که حکم بر رخ شود و هم که ترک
ظلام میان اعراض و اجسام و معطر نظیر نیکان ایام حال ایام است و از لاجون خیال معشوقان و در
خواب بر ناخن بریم و میانه دلف و لیران بر بسته بر یکدیگر چیده نیکان بنیادیم شاهزاده او مجتهد
که در بخوار و در بخوار لشکر بچین سکه ای موجب بغیر و غوطه باشد شب منافع ارجا و طراوت و انجا
مضبوط باید داشت و لشکر بچین مستعد و بنیاد بود لاجون هر قه و خرق و زخورت شد رخ اشک
شود و غلام غیبی علی طر ماه دوی بی ذوق ظلام کرد از رجبیه و صافی و نصیری صفای و شهابی افخ
و تین بلایان عزیمت با مضامه و من ذایم بر حسب فرموده شاه که عین صواب و نور بخت و نظهر
سزگون بود بلای و قواء اما ان تقسم اقبال الالهی دولت و بعد غلطه از ارباب بغا و کفالت **لله**
و غاف الجبال الالاف و فی وائن الری المهاد کاف لشکر در خیای خود با پیغمبر شاه در رخش ناکن
شدند **بیت** مانند چرخ و طالع شاه خورشید طلوع کرد ناکاه هر قدر غماق بازگاه و کوان رخت
عرش شکن شد چون نزدیک اردو رسید پنا لشکر پوشیدن دید بروی پوشیدن فلک که سر پنا

شد بدست بدگمانی عیان عثمان و کجایان خیم خود عید یاد شاهزاده مرثیه و شکوه شامد بودند
 ایچو فیروز و فرستادن که خبر نامه پادشاه عادل غازیان رسید است خلعت کرد و دوازدهم غزل اقامت
 که چون بخت یاور بود و شجر ز کجایان باروزان حکایت یاور نداشت و سرودم لایزاله
 بیایا زاده من و سپردن کشت جان بر خاکی ایچو توقف رسیدن بود از کیم بر پنج پیش او رفت و در
 ملاقات بر دم مغول غریبند و بیاخت بمساحت سلطان صومع علوی بنیاد و داشت که ان
 القول مسافرت انجام اکرم پیوست که کار فرزادی و یاقی اما بنیاد است کار و زور کار و
 و ذرات جهان بخود نوید که بنام فرستاد که اگر پادشاه یاقی فرماید که علمت ابقا ان زانی دارد
 سطر ذرات و عزالت ان کیندر احوال صبح و اقال حاکم کدرتک ملایر یکم و بصورت حضرت بنات
 نما و زوال و بنیان از ایل شهر خان غالب غزل نکرد **د** در دوزن کوچ بند کانه **بیت** کجی بنیان
 جان بندم خان کمر زار بنیان بندم شاهزاده بر منضی وقوع مشو و آسمانی که ان شفق غزل
 سبعین **ب** قلن یقرا اللهکم فرمود آفرید و اگر بنیاد بنیان نام عفو و استغفار خواها یافت جزا را
 محق است که غنا و باقی القبر و باقی الله ان وجود ان کذاب است جز در وجود نخواهد آمد و بنیک
 آن شهر بر در حوضن یاری خاکی اعظم قیادت و وفات **ع** علی علیه السلام و در ماریک الی الخاکی و در
 در صورت قهر و غصه خندان در دوزن بخت عذرا ملایر بخت چون موج طوفان خشم از
 ملایر بوج سناک رسیدن بود افق کتمان **ع** که از آینه سادی **ب** الجبل یقفی من المناور
 یعنی از غمی نهاده آگاه دادا کون بخت تارک فضل و دشمن چه سرود کند و از ندی طالع ملایر
 که کجایان دهد و چون بنیاد قضا که بنیاد و در بنیاد **مؤلف** **ب** یقول علیهم من کما یرغبت عید
 مطلوب کند و دام **مؤلف** و دام **ب** السبیل فالو کسرتین باشد و طفرات و پیشت
 موجب است حکام **ب** که در **ع** فی خاکی تارک الله ما یقفی عن الجبل ذلت منصور سلطان و غلب

[illegible]

[illegible]

کامل بفرستید و الذی یعوذ فی صاحب **مؤلف** علیه السلام انزل المثلون کما علی خبره من انزل المثل
اکبر مع ناهیک من انرا و صایم ذکر داشت از بس لویت خون غاری زن خایض نمود و در خلا
آن خایض **مؤلف** و من عجیب ان الحوارم فی الوفا بحضری القوم و میگوید و اعجب من فلانها
انکم تم تخرج ناراً و لا کف یجود و از بسیار عجان ستانی دشمنان کوفی جمع حشار و اسامد
مؤلف هر چند شما تابع الجماع و ست است فیض شهید هدایتی بهر حکیم هر کس که ناراضی
نیست کن ذکر که چه سیل و راه بود و بود او پسر در خیال شاه عالم و خیر سیر غشک خاتون مرقد
بودی خودی که آنکه اندکی داشت بنیک بپادشاه داده و فرستاد که هر چند این طفل را
دو طفل یکجمله پندار و آب و آتش هم نیک و دشمنان و چون فرع او اصل و بنجد او نسل است که از این
رع او از این بنیت سید و در کار ذی نامیزان خاک بنویسند که اگر دشنام است رحمت شامل
غافل جانان طفل را بخشید و فرمود که چون پیرشت و پیرست و غارت تو می خواهد شد
شخص اول از لغوین قیامه رعایه که به معاف فرمودیم و هر چه بخانه شما تعلق دارد از خزانه
ضیاع و دو باب و موافق از فکر و اعتصاب تمام داشت و او شما را الی بیعت دارید و میگویند
ای حکمراناست لشکر را بشنوائید و بحسن بدید و فرمان ملک را فایز نام فرزند بلند و رخسار
خفاوت بخار و هم مال و خواست از غلبه فزایح مصون گشت و خود به بنای پادشاه پیر سلطه
یاقت و در حق حشمت برقا عذیان شکر او میگوید **مؤلف** و لا زنی الا من و الله بحسنی و کما
الا من عطاک التوبیبات امر از ان و صد و شکر که در راه ما و امانه مرقد او بود و بجا بعد و ج
کافه اذ الفطاط من لا و ج روی قبیل خلاص نیار و در دود راس عواطف بدیع و نایب
فیاض سلطان کاکه کرامت و مستقر نیافت و به صفات اسوار ملک بقال بخا و ز و اعراض بطور
مسطور سکت پس مملکت خراسان که در دهان ممالک جهان هوامه لا یجوز الا لایان الحکام

چون شهرزاده **نصاح** سلطان لشکر خورشید تاج و کرد و نگاه کرد بایرود دولت و غرور چون بنا
 عرش استوار و در مرکز دل از شواعل غل بر تاخت و کشتن آلام سلطنت با نوار سترش و
 کوشش کلزار غایتش آید شاه جوانیست که در انواع کمال نادرستان داشت از خوار خفا و زنداد و نمان
 پرست شد و بستان دولت که لب غنچه نظر برونستان غار **مؤلفه** مؤمل ازها و التیا
 شمره و قد غما غیب التیا و قواد ی بود چمن از و زار عنوان بخت و قامت افزایر و شمره
 دیو کشتای کریمت و وطن پر ای سبیل سعادت آمد بحلیت در قوتی بر مصوبه سلطنت و کز
 قوام بر دولت موزون **مؤلفه** بفرستد لوگ تنها بالبرج و بخت کتاب حبیب صلوات غنود جماعت
 تقدیر استیصال دانتاء **مؤلفه** بخت جوشید و نافع از و مندی و نادر است در
 و بظالع سعدان مظالم غرا نشان **مؤلفه** و نمانیت قلا و زلفه و بخت سعادت سکوی و نمان
 فلک بنده فرمان ملک مدح خوان فضا کا ساز و قد و پیشکار زایید لشکر فیضه و نمان
 ز رفعت دار آفتاب که در برین کردون حرکت عنان چنانی بخوبی بناید و در غنودت
 چنانکه لایزال شرط الاقبال و تعلق الزوال و الجلال نویسان حسین ملک و صوغ نوین و این
 غنای و نمان لایزال و تاج و تودر بر چوئی و امیر علی قوشچو یا کنوان لشکر **شعر** و صحرای جمیع القریا
 مغنا و یخجل الطعن من لدن الصواب افاقر لواء الجحش است و انما یختمنا بفتح الفنا و المعزایا است و
 دقان شدند حور عالی کوش و کردن از رضوان کرد و مواب مضمود است و اسیر دبال العیا
 و چنان عهدان دولت سران **بیت** خورشید بر طلعت نوشاه عهد باشد یا ما هیچ چیز نماند
 جنانکه دلمر سوی بشاوه قاتلوا انبیاء من الله و فضل لیسیم هم سوره برخواست **شعر** و
 الملوک الفید بخت کبار و بظالم بخت کبار بل منزل بمنزله و سلاطین آفاق مقبول و این
 دولت مدینه و خاک تهم کز آن سلال نعل فاسماره بشتان ذره و نشاط عطار دلفنت و یا

کلان و حشمت

الحمار جوزه را بدو جزء اسلام کرد و در خزانه افراسیاب دین و ملاحظه و معبره دماغ و اضره سر و شکر
 نیمه دایره ای بخت شش و سیصد و شصت و یک که در غایت آن شلم غنایه سر و می مکتوب بود
شعر اذ ان ربنا في النور لا تصفنا في عين عنوان بين العز و التوكل لبشر اسلام او جانان
 مبارک فرمود و در حضور و در نماز اقامت کرد و جسد و در بطرا دعات غواص را
 و غوام جریک و احصاف خلایق را آشاد و صدقات روان او را دوان فرمود و خواجن را از
 کسوت غنا چون خورشید اظلال کوفه بیرون آورد و بی اتفاق مهندسان و مقادیر ابرار شفا
 و شناسدگان طول و عرض و ضلوع قیام که بوشش علی غده بجزم کرد و قیام ابرار و فلک خا
 ثه تزیین با جود حساب بر دوان بطایع و افشاند و عطار و معجز طبعیت در شالید فکر مستقیم
 ایشان از دوی و عوی با جمع شود و در رخت الشعاع غور غیب و غیر ایشان محرم کرد و در دوش
 بازدمی نهی بخت دوم با خود روز خورشید چون نماند از اکر که در تدا بقاع کسعود و دین خود
 من کل الوجوه ناظر بودند و قاطع طایع را عشره مناظر و در دماغ طالع را موانع و لغا شرف
 از طالع و سرخیل چکلی است بکنان چین دماغ در خانه اصلی نظایر طالع را طالع و در سورا
 او و منزل حوت مثلثه خوب حال کین و بر قمر مدونا و قدر شرف از کینه زمان یافته و قاض
 محکم استارات در سید و ج شبها طلیسان میاهات با وج وقت رسانید و قمر و جوا اخلا
 در وسط خانه خرفه خاکی از اسیا عدل باد شاه بغیر خرفه کفی از میان کشاد و درین فلک که بعد در بول
 خانه آفتاب غریب بود و نارنجین روز خرفه را بجل و خورشید بر کلا بطایع لاجوردی نقش کشید
 و غیبی ظاهر طبع مزمر نواز شبستان طارم سم شاز و خرد و در میان چون میزان مستقیم شام
 و بگشت انوری **بیت** که مشتری جوی زوای تو کم کند در جلد هر غار فلک خوشه در سواد
 آهن کین که در شاه او را ک طاعت جوشنک در فلک نخست در کمال شمع و کانه در کانه و پیا

ورتجان او تار و تارین غزل خوب طالع شد **مؤلفه** چون سلیمان در تخت ممالک پادشاه
 افتاد چنانچه شایسته طالع شد لشکر او فوج ایمن بیغ لعل شهاب تاج او خورشید دولت تحت لعل کمره وین
 قوس و پر و پیر و آفتاب این چار شست آن کان طبع و نیت چنانکه کلام این کلام و چه زبان بیغ
 کان پادشاه تامل و فیضان و غزل و شعر ایمن از پناه ملک تخت الیادم چند چند چون بد پادشاه
 پادشاه پادشاه پادشاه چون نشاط بر من زهر و آب دادندم چون نشاط بر من خوار شدت آید
 کجایم خرم خانی کاوه دنیا خاوری این بخشش این بخشش این بخشش این بخشش این بخشش این بخشش
 بوش ایمن دلق و فراق بخشش خود صوفیانه غریب و دور در جرح محال ویم بود که کلاه غور شد
 از اینک او در اینک این که بقول راست در بیضا میمون باغ لعل کبریا کوش سایه مثل این و دریا
 خیل اینک انداخته جفا از پایوست **مؤلفه** این چتر بود در سایه که قند خور و ماه نافرین خود
 بود سایه مکه خورشید که در سایه چتر تو گرفت این سایه حق جام جود و سپید بخوار بدین
 شایان حال زنج نالید طرب لبر کیمت سوار کیمت در میدان عشق بجای نمودند و طوق
 علیه و لیلان مخلد و آب و بار و قناری و نایب **شعر** زاج از اج نفوس نامز فسخه
 کاس کائنات و خلاصه کاس هدی فیها الرقی عذب و نام و منافع لایان **بیت** از غوازی می که
 هر کس دید از عشق کمانه نشناخت نایب و دوست ندکین کرد ناجیه نبارک انداخت
 و خاطره لادخال خلوت و متلاده از انجاء لطیف که جبهه کانی نام دارد لفظ فعل معنی کبر و
بیت بر لعل خیال و حدیث از حافظه شوق و محزون و لایق **شعر** نقلت اوجاجات لیلان و قنار
 حتی انما نلت به فی الزاج خفت و کاذب آن قلیه و غایت و کذا الحیوم تحف الانراج
 علی الزیم المرسوم و القاعات المهدن ناست خواتین زهر غار و میانه لادکان خورشید بخت و
 نوینان لادایت و اینان خافان و نیت و نیران آصف و نیت با طبعه و دیگر از این استم زیم

و نشان بر روی نیم و سگوریان خود شد ظلمه و افغانیان محمد پلای و قوریان برینجا
 و باقیان شش یکس و با پلایان هم قرقر و قد قد معنوی که شیره نبوت بحسب زبانت کاسه
 می گرفت و در سوم نیت **شعر** قلنا الايام انك انما الالهة و طوعنا و لاك التقدير و انما
 طوبى اقامت یكرد و بوقاف ایقان فذات مكان استند اما میمون را می گفتند حق
 جل و علا ذات میمون عصم پادشاه عادل معتمد ملك بخش جفا که **حیات** آیت ناید حق صوره
 امن و امان نص کای طغیه مدعی خروشان که لطیف المحض و نور شخص ساز اخضر و یکنکار
 شایان ادب بودند نوید داشت بجهانیان در حص خلیه نکست دغای محفوظ و محی ذات اقبال
 چنانکه محیطین امن مرکز کرد در عین غایت اودان و کردون سندی چون خط سیم
 سازعت قطره کز اندام او را و ما عی و سکان افکار آفاق چون ملو ما بین الطلین منطقه
 بدی بشو طالع و بخت نالی صفت که بر عقب مقدم باشد بری از دست فلان و سعادت چون
 عرض اندام بحجرتام بود بر آستان ملازم قیام نایند و صرت مانند هیولی که از او صوغ
 شفاک نمایان ساز چه خود شید بکر افکار که بگذرین انانی و همچنان چون انجیل بر و رطوبت
 و سلب ضرورتی احد صاف و دوامی لحظت در اناناج مطالب کلی چون شکل اقل کامل
 و موافق پیش دراسته حال دشمن کنایه ای که باقیان انسان چون علت مادی و باقیان مبدء و طلعه
 طغی از طلوع زایش چون علت صوری از غایب مکر و مولی ذات السبای خود شد و علی الجوی چون
 فیض علت او شش نایان و دشمن با قدره و امکان چون تحصیل منع یا سوسان و دغای دولتی
 افزونش در اصفاف قضایا چون اولیات واجب القبول **باب بیست** هر دغا کان بجزاب او شد
 دل من کرده اید از دل و جان روح الدین آیینش دوز دیگر که درین طشت مشکین بخاش
 نیک دست قدس یا الله فوق ابرهم بضایا چون صبح میوز مشکین بود از دست و میوه در دست

موانعكم من الاض

توفي الظالم اثاره ان ذكابه واذا انقضت العزبة مضيا اخي المجل كشدابضانه واذا توفي
تملأ غدا الذي تحلت سبعه ايامه فالتفت دون دوابه والى شق دون مصانه والمجرون
عظانه بقاعن ملاك فاعده ملكه ومناد ذواته سلطت وشيرة من حد حقه تالوا وشدها زكاد كار
ذاتي وكل مناجي غير هو والمخلط كم في الارض واستمر فيها التي تبت كاد في رباي وفقران ردا في
تيجر كالحكمت على تالوا بعد برنل كن خاك او تالوا سلم آمد وراي غيب غداي اضايه زاعل عود
حل شكور عامود فقاوت كشد بهجات احوال وكانا زامه تقيبه تملت ملكت سلطان عالم الله
شانه كشد ووقدت وضا حبه طاي بحكم انك **شمر** اة الوزاره ارجه الولد لكن تالوا لم يحول علم
برقرا مضدم جانيان سعدا كآيمان وفاربت خد شيد افاق جمان جلالت خان كالب دوات
النشان العين شخص ملكت وفتر كيمان جلاه ملاننا الذي **بيت** ميون ذات ويهون فضا لاصل ك
ذرع مخد طاق وحيد عدول ليمان قد لصف زاي سعدا حق والذين تالوا سلم ورة برقر بود كشد
وكانت لودر حضرة خايتا تالوا برقر بود رشيد واحد وشيكاي وشهانت ذاي لودر روز كانا
علم فوضوش شور تالوا مضعت شاقبان **شمر** وتالوا شمل العند فيضطها والفضل شاميد
بالاحياء ازا مالا فيقرنا طقة جده جانيان شد مجين بكر كالهركي تالوا ويوسون فوض
مهمود خالتي فرود ونيهايت برحب مقدار طيرة فراغ شاد شاهانه رفت ونوالى لارا ايجور
ديسطان لالساها الله وفادها بطه دالستام خري ونيهايت حسين بانكر دوجون انزال
نيم كشدته بود وغل ووضب حكما اطراف شوع باسقاصول والوستقبل ايقاقل لوان بود
شكر شد تالوا لاسقاقلان وملوك اخلى مالا كرايان لامل زاج وخوف بروجا غالا في كشد
بقاعن مناشل غالا خودباشند برقرار وستمهم اور شقدا لموقن بدتوجي غاتامت شاكر
عواطف عالم وناش الطاف بدد فيق تالوا كرا وناش غالا غاورد كشد **شمر** فاضله عظامهم واهيون

و شدند و بگویند تا آنکه پس موجودات غزاله قلم و غیره باز کرد و حاکم از اطلال رسید
بهست دریا و **شعر** الفیل آفرید و اطلال تا نایل و بزمه و بند و عین عنان دایم کند و است بران
منوال که تراکم خواب سد و از دریا استمداد تجارت کند و از یکدفعه بقطر قطرات بر اقطار
و بدو افشاند بر خوانین و از لواحقان لشکران و زبان داشت **شعر** قشیر کفایا لا طر غایه
جود و کفایتان تا لا طر و چون عقیده نادر شاه دیدار بر حجت امیریت منطوی بود و از شش
شعر و تکیه قلیا لا اله الا الله و علی و آله و عقیقه و خضار و قلیه و طیبیه و توحید و انبیا و آله
محمدی صلی الله علیه و آله و علی و آله علیه السلام در سطر منافی اغراض و تکالیف
کرد و عاقلان و ثانیات ائمه اثنی عشر **شعر** بار بخت اجناد و کفر و لاریه استوار کفر و علی و آله
الستین و جعفر و موسی و جبریل و میکائیل و بنی و تیب و قیام بر این دامن عین افاض و عزم
کرد و اینند و قال الله تم محمد رسول الله و الذین معه انی اناء علی الکفر و انکار و انبیا
تسموهم کما یجدون یسألون فی الله و یصلوا باسماءهم و یجوههم من اهل الجود و ان خود را
بود از غایه بر صوفیه خیال ناه و خضای و یکدی حسن افندی بر شایسته غرض اندازی و اوقات
در نظر تفرغ قیام ناه الذین کرد و حجت سنده بر موعید شریعت و اوقات حقوق و بفرست
و عشر و فرع که بخلاف حکم شرع و انبیا و صفایان از قدیم باز خود را از هر یک کرده اند و از انبیا و صفایان
و علا و مقدر بشودند بر یکبارگی دفع کنند و اگر از این شرایط یکو در معرض محال افتد و حق
بر احوال و اوقاف حاصل کرد با ننداد و تدارک خلاهای معلوم توقف جان و شمارند و از سر تنکار
موقف عشر که در نظر پادشاه حکم داند و صلاح بتکان و توفیق او است و انبیا و صفایان
مخجلت و تصویر شوند کوفته العیون بین الورد و الشکر و در دنیا و آخرت انبیا و صفایان
الذین وقف علی الایام ملکنا و از ثنائین و اوقاف تحلید بن و سلطان مصر و حاکم

يَكْرَهُهُ شَيْئًا فِي بَيْتِهِ الْمَقْبُولِ تَرْتَجِعُ الْوُفُوفُ عَلَى تَدْبِيبِ الْحَاوِلِ لِنَظَرِ الْحَسَنِ قَبْلَهُ
عِنْدَ مَوَاطِنِ الصَّبْرِ وَفَضْلُهَا مِنْ طَبَقَاتِ التَّبَعِ إِضَاحٌ بِهِمْ كَيْدَ الْمُنَاجِ تَنْزِيلُ
فِعَالِهِ النَّوَاجِلَ التَّحْسِينِ الْأَعْلَاجَ عَزَّ وَلَكِنْ الْأَلَامُ الْخَيْرُ مُقَدِّمُ الْيَدِ يُنْقِضُ إِلَّا
وَالْأَكْبَرُ نَصْلُهُ ذَاتُ الْبِرِّ وَكَرْمُهَا الْفَارِجُ فِي الْأَجْرِ وَنُصْرَتُهُ يُجْعِلُ تَوَلُّفَ الْفَعْدَةِ نَوْبَةً
كُفَيْتَ لَا تَشْكُرُ الْإِثْرِيَّةَ مُجَوَّدَ وَجُودِهِ دَائِمٌ عَلَى نَاحِيَةٍ مَرَكَّبٌ أَفْضَعَ عَنِ التَّلَفُّرِ لَوْجِي نَاحِيَةٍ
وَقِيَّةُ نَقْصِ الْحَقِيقَةِ الْأَعْيَانِ مُتَعَادِلٌ فِيهِ رُشْحُ الْحَيَاةِ بِلُغَى حَمْدِهِ لَا يَنْفَعُ إِلَّا بِإِلَهِ
الْعَرِيَّةِ سُدَّةُ كُوكِبِهَا سِفَاهُ فِي بَيْتِ رَحْمَتِهِ وَلَا يَجْعَلُ إِلَى الذَّنْبِ الْخَصْفُفَ وَهُوَ
يَعُدُّ الْعَبْدَ فِي الْحُفُوفِ وَيَدِيرُ الْجَدَى بِنَانِهِ فِي السَّيْلِ الْعَوْتَ حَارِبٌ يَمُتُّ عَنِ الْغُرُوبِ الْعَصَا
سَلَامٌ تَقَامُ عَلَيْهِ فِي الْحَالِ مَهَابَةُ الْجَلِيلِ الْأَضَارُ أَضْحَا بِالصَّفَةِ وَنَمَكَيْنَ تَحَايَا بِحَالِ
الْبَيْتِ أَجْمَعِينَ دُرِّ فَنَاتَيْنَ وَنُصْرَتُهُ فِي الشَّجَابِ دُرٌّ تَكَثَّرَ مِنْ مَقُولِ الْفَرَابِ بِضِغَامِهِ تَوَلَّدَ لَهُ
تَفَازُ الطَّوَارِ وَبِرَّ عَدَمِ حَوَالِ الطَّوَالِ عَلَى الْقَبْرِ حِمَمٌ تَقَعُّنُهُ أَيْدِي عُنْدَ الْكُرَى
لَوْ أَنَّ عَيْنَ الْأَفْرَادِ فِي التَّحْسِينِ حَازُوا بِوَعْدِ الْحَسَنِ أَسْ حَسْبَ الْخَيْرِ إِلَى خَيْرِ الْبَارِ بِدُرِّ وَجْهِهِ
إِلَى الْإِثْنَانِ شَيْئًا وَلَمْ يَكُنْ فِي الصَّفِّ حَقَرٌ يَمْتَلِئُ أَيْلَ الْبِقَافِ الْخَيْرُ صُوفِيٌّ وَالْقَلْبُ الْوُفُ
فِي عَمَالِيهِ الْخَيْرِ نَازِلٌ نَزْدَ كُلِّ سَنَةٍ بِالْأَعْيَانِ الْخَيْرِ لَعَمْرَ الْفَرْقِ وَالْيَدِ وَنُجْجِ الْبَارِ لَا
بِالْحُسْنِ بَلْ الْوَلَدِ عَلَى الْوَكْرِ الْفَارِجِ هَامَاتٌ سَقَى الصَّبْرَ فِي الْأَحْكَامِ كَخَفَاتِ طَبَقِ الْوَلَدِ
مِنْ أُولَاهَا الْوَلَدُ يَتَقَوَّنُ لِأَصْلِهِ أَنْ يَحَارِبَهَا فَنَظُنُّ نَيْدَ بَقُولِ الشَّأْنِ عَلَى السَّنِّ وَنُكَلِّ
بِهِ دَرَاغَةً فِي عَمَلِهِ رَيْدٌ وَلَكِنْ يَسْأَلُ عَنْ مَرْبَةِ الْأَعْرَابِ نَاجِعٌ خَالِصٌ فِي نَظَرِ الْإِثْرِ
بِأَوْدِطَلْ فِي هَوَاجِرِ الصَّفْرِ وَطَبَقِ الْوَلَدِ عَمَلُهُ وَبِضِغَامِهِ فَتَنَافَعٌ عَلَى طَوَاقِ الْفَتَا
جَلَسَ يُقَالُ عَلَى الْجَلِيلِ خَالِدٌ يَطْلُقُ عَلَى الرَّأْيِ نَاسِيبُ بَلْجِي إِلَى أَرْضِ السُّورِ رَحْمَةً بِأَبَارِ

و زاد صبا انفس خان پروان نجات بخش مرثیاند **مولف** کای سوس و سوزیخان چمن
هستی تو فغانه قدردین خوی و غمناغ غما هر دو یکست لیکن توفه دخی و دخی بین این ابریکه
کوشه کلین یکله چنانکشت وادرد برچهره و غم **مولف** چون دوزخ را مل هنر زلف و کناشت
شاق طبعت بدست چمن از لاله ناله نهاد و خطاب در ساعد شاخ عقد الی از لاله گفت دایر
ناله روان میکرد و یکدست ناخاکی که غم چنان پیچورد **بیت** هر که غم چنان خورد که خور داد
بر دو تو غم چنان خورد از انصاف بخوری سرخ پیدازدست دوی عرق شیان کجسود کل
دعنا چون در طلب اندون و پروین و کبر نمود **مولف** اهل از ابر غم و زین ایما لوکان و یون
قد کان عطاء کلما کتبت و جنتنا محفل فضل عقد لعل و لزانان و از قول غمناغین
غزل غمناغینا و خیار دوزخ کالمد **بیت** کون نهادوس و یار و مجلس و لب حوض شرب و دود
سما و عذاب و یوسف و یکنار کوی یاز باز از کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی
تو ناز کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی
کریه سنانی در بر و نشسته غمناغین بر سر و نیل و از فرق تا قدم بغیرات آفتاب و غمناغین
و تو و عند لب از اندیشه بر حال کل هر خطه آنک نوا برت **مولف** ناگوسن ازین فضاغزل
مقصودم از این حدیث ذاتی چیست درین چنگام یاد شاه فیروز ذات تصور و دله بیون
امضا عزیت منازل و محل ایلاق از آن عسکران عنان غمناغین شتاب و رنگب فیس و ز
بر محفل غزل و نود و مطلق و میر کمر زان و نود و مطلق و میر کمر زان و نود و مطلق و میر کمر زان
عبود التوازل عن خافان نامی چون آفتاب در محل حلول فرود **مولف** نازل اقبال و یون
مقدم و التوازل الی الی و یون درنا و جمیع کمال و یون درنا و جمیع کمال و یون درنا و جمیع کمال
بروز دولت و خان و صاحب تدبیر که نهال و در محفل اغماغین است بران داری و دخی و یون

قوت دهد چنان بخت و پیرند براد حکم فرمود تا دفع تو قنات بی خطر آن و قطع اعزاز کور بنظر
 بهندید بیغ یا سکه بچهل آلودن شیب از آقا داشت پیری از آن جوانی دور کرد و نایند بر بخلا
 روزگار که جوانی را به پیری نزدیک میکرد **شعر** آسانا الصغیر وافی الکبر کما العداة ویرا العی
 وصول الحوقا آن تا تکمال بر بیغ در باب مضامین غلام میان ارفع نام بر بکر نشان کرد و در غلام
 بی مهارت از انمار است طالع و له روز افزون و بی مهارت از انمار بعد سلطنت فرمان ده و ربع
 سکون نیانی شاد و بیانی را غنای بود که در بیاری جلوس میمون الجیان فآن با سیر و
 الانع و الجیان شانه را دکان بیری قد و تالاست صفا اشارت به شکایت از شایه کدورت و التو
 نفاذ یافته بود آورد شمعون بنوصیت گمان افلاخی از ارفع حکیم نشان بعد الیو طریق موقت
 و مؤلف معمولی شد و بساط مسامت و صفاة منشور بیا که پیش از آن شرح سوجبات آن
 نفع یافتند و شاه فرمود تریب کردن تا که درون نزار دید بدین اعتبار بیکر بلان زینت
 و روضت و شوکت از خالان پیشین و کامکاران بجهان دیدند بدین بود اروی ذوق که از تر
 حیات و ترصیع خواهر زرعوس و یکدست و از رشک لعلان آن چرا که جزیع کون بهر کار نایز بود
 بزندان شاه در وقتی که جرم با قوی بر قید زنجیر بقدن نهاد و در روضه بنسیمی کل آراء التفت نکست
 بر سر بر یکی که **ع** کیک کاش بخت و دوله تا به رفعت مرئوسات پای کرد و در شانها دور و در یکاه
 شیطانی زین عقیق و نلک با قوت بریق مزین با کواب و اباریق با افداح ترصیع بکر بلان شر الیافا
 اضمات ترتیب زانند و شاه را دکان و خالین و نبات و بنجاب بسیار در صورتی **ع** خوان گفت که
 جب کورتی از است بر سر صندلیها چون او را بر زمین و کل و شایع با سیم قمار کردند و غیر
 اروی کونمان اشک پالمان و سلاج از سیوف در فاح ذلیر و فایم پیوستند **نظم** کا القوم
 الخرافا الکابری الخوی محمدا و سکود جانی که بنایه نامن جتر نهامه بکر برقع بخلت بر چهره آقا نایند

[illegible]

و نواخت باد شاهانه فرمود محو یا ایشان یا نشو قات و طر ق و عراضات و سخن بخندت
 و جان کرد و انحضرت زار نایب ممالک و لیکس ممالک سلاطین فرمود و مؤلف ^{عضاد}
 مبتدا کشت و نقش و در کج و در کج آمد و زاهدی و وززداد شد عکارهای و شوا و انسان
 و نخت در خواب پندار و عقل برست هشید **ع** و لا هو نه مایات و اطوار و الحاح استحق
 و الصلوة علی خیر خلقه **و ذکر استعاضات** در بیان سترایع و بیجان **مؤلف**
 شهره بشیعه و یقینه صفت حکایت از حضرت امان غارة الامان که پدر زکریا شاه ^{عضاد}
 فرمود و چون منزل موعود و پیش از منزل کوچ کرد و نامها و ماند و بعد از آن شوا و
 و نفاط و قبل و طول طلال آن نیز حمل خلل خواست و پیشد و بیغ موهفقا زیادت و از اساطیر
 لقب نهاد و وجوه غارة و مؤنات و اجناس آلات بر منویجات ممالک که تبار و تبار و
 علی التفصیل و الجلیان بر صهارت و هیل تحصیل زاد فان کشتند و قهر مانان کافی و فحشان ^{عضاد}
 و بیابان خاوق و مهندسان خالک که شما و نایبست و فحیل عرض شفا جرف ماز سارند
 بعل الشغال نمودند و از اصقاع ممالک اصناف صناعات و انواع مخزیه و اهل سکن ^{طین}
 و قند و راغیا با هم نازق و بی مانان کشتند و قهر مانان کافی و فحشان و قهر مانان کافی
 کفایت جهان بودند و ضبط و برایشان معادن و ممالک این و قهر مانان کافی و فحشان
 شناس مشارف عمل طسند و نایبست و فحیل و نایبست و فحیل و نایبست و فحیل و نایبست
 خاک زار بر دیوار افلاک قدم نهادی اهل حرف مریک در عمل مخصوص شروع نمودند و بر
 مثال فلان از حرکت نیاسودند و به کجای که کفایت از باران و معیا و معدن التماس
 کشت علی الذریع بر سطح افق و نایبست و فحیل و نایبست و فحیل و نایبست و فحیل و نایبست
 و حشاکمان سحر و عمل مبرور و دولت باد شاه داد و کمض و فحیل و نایبست و فحیل و نایبست

خود ظاهر و باریک شد و زویر بخالفان و بطلان اکاذیب ایشان **بیت** مانند کفر شیخ محمد
 مقرون قلی و غیر محمدی معلوم و بین نادر شاه اسلام سلطان غلام فرغانه و قزلباشی حجامان
 اسکندریه و اغالام جیشید و بیرون قزلباشی ایام سلطنت و ستمت الشانک اعلام دوله و لیغ
 ذوات و غلات و غلات از بعضی بعضی ضرب الی رقب و بعضی تند و بعضی بالاشباب محصور
 کردند و اعلای درجه و روز با حشامه بخند و مان اعطای از اعلی اعلام بضر نه مان و ^{طفه} مان
 و سیور و عایشی و زلی داشت و قزلباشی میسر و بیخالی غنند قال باخی ملک متوال ^{چند}
 کشت در سبلی این اتفاق بند و دو لغو که کشف کدای بخامد و منظر این مناسبت و مجر که در آن
 دولت و محمد و مان غرض غلامت این رساله فتح مشتمل بر کای احوال و کیفیت مایه و ^{سخ}
 بیات و بیات و وضع بد و فصل الخطاب انشا که در در مجری شون بضر و علی عد و ^{ساخت}
 قضا و روزگار که در ظاهر امان فضل و از اهر بوشان علم و عقل بود و عرض رفت استار
 طبع افاضل و در قبول و استنساخ بر حسن و غریبان راجع نمود و خاصان در صدق و ^ع
 این فرید و شایع فصاحت و فاسطه قله و اعجاز بدی که **ع** لئامن جمله الضارب بحر کمالی که
ع حکم طر فاه شفا الحام ان الفی چون شعر این **ع** چون نقش بر در حویان یا بلبل ^{دع}
 کس و ادخانیه الغالب الخالک بخلی که له حسن بصید و العقول علی طری که قوافی الشراب
 نقش کرد و نداید و اوست که بنیامان دولت محمد و مان و اصدق خلاص این کینه چون ^{نظر}
 اثر و کمالان و سامع علی و ناملان مشرف شود و ی گفت زحمت آت این بیت از کشف ابو
 العلابرین بان زنند **شعر** ما را این شایطان فقط لکن قد و اینا جیفه امثال و درانی آت
 و کجای نفی که چون اجزای آسمان از عیب غرامت با اتفاق تصدیق کنند **بیت** که ^{آنها}
 اگر سخن آورده و پهل من بر دوش بدولت صاحب فرامان و اگر شعر غنی از کشت اعتبار ^{خفی}

بر غیر آن مدتی عهد و عداوت کویا بر مغالبتی داخل بدو عزمی نداشت که جواب حاضرین
غالب اینست که مقصد دولت سالت و انشرف و تقدیر اناعمال ان القرآن نزول فرموده و
در غیرت افاضل انجا و سایر فضا و صانع خطای در بطون مصیفات و مخالات و مضامین
خطب و محاورات از کلمات ثنائات نفیسی و اثباتی اس کرده اند و عوس سخن از اینجا عهد
الحجاز و داری پسر فصاحت و بلاغت یعنی کلام قلم و حرف کرم بنابر اینست که کوچه برین
صفت رسالت سالت و حکایت پر از خطب لطف و قیام و تفسیر از این بنده مؤلف مخفف شد
این کتاب را در درجیله بغداد ایامی فرات که عورت مر دواب معلوم حکایت غوطه
و بعد از آن تشریفاتی که در دلا اضااف دهند که بعون تربیت که اخصایت و عین را
خورشید خلافت محمد بنان دولت بنیان غرضها **بیت** یازان کس نکست و توان گفت
در چنین کس صفت و توان گفت **و از رساله نندب** بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَفِي الْحَمْدِ
الَّذِي أَخَذَ لَنَا مَوَدَّةً وَكَرَّمَ لَنَا شَرِيكَ فَا لِمَلِكٍ وَلَمْ يَكُنْ لَنَا وَلِيٌّ مِنَ الدُّنْيَا وَكَرَّمَ لَنَا
مَنْفَعِينَ دُونَ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُم مَّا فَا الْأَرْضَ رِجْعًا كَمَا زِنْ مَضُونًا بِأَنَّهُ لَمْ يَلْزَمِ الْغِيَا
نَزَلَ بِرَأْفَةٍ الْأَيْنِ تَرْجِي سَا وَ دَرْجِي فَا زِنْ مَشْهُورٌ مَسْهُورٌ وَ إِنْ أَدَا اللَّهُ بِقَوْمٍ خَيْرًا
فَلَمْ يَكُنْ لَهُ دَرْجِي فَا خَيْرٌ مِمَّا خَيْرٌ مِمَّا خَيْرٌ مِمَّا خَيْرٌ مِمَّا خَيْرٌ مِمَّا خَيْرٌ مِمَّا خَيْرٌ
أَيْهَا لَوْ طَافَ بِمُضَيَّلَاتِ أَرْكَانِ مَنَافِعِ الْفَضْلِ الْمُبِينِ كَشِدَ انْدَوْنِ انْدَوَانِ وَ انْ
بِرِشْتِ الْأَعْيَانِ انْ تَمَنَّى شَرْفَ انْجَا وَ عَدَمَهُ اللَّهُ مَغَاوَرٌ كَثِيرٌ تَاخَذُوا مِنْهَا انْجَلِ لَكُمْ كُنْزٌ
وَهَذَا لِيَكُنِ الْإِنْسَانُ عَمَلُهُ لَوْ كُنْ أَيْ لَوْ كُنْ يَنْبَغِي وَ يَدِي كَمَا صَارَ طَائِفَتُهُمَا كَذَا عَمَلُهُ
عَدِيدُ الْقَوَى دَوْرَةً فَاسْتَوْ كَرَمِي مَنَعَ مَشِيْعَ تَوَانِدُ بُوْدِيُونِ عَصَمِي ذَا كَرَامَتِ بَسْكَد
كَذَا بَنِيَاتِ اذَاتِ لِي بِنَا جَالِ عَمَّا الْأَرْضَ طَلْفَ مَوْتِ لِي خَالَ انْجَلِ مِمَّا انْجَلِ مِمَّا انْجَلِ مِمَّا انْجَلِ

[illegible]

باجدا غلامان را و انسا خلق هم که بجز دنیا سفید اطلاق می کنند کتابت بر ایشان بخلاف الحقیقه
صادق است و مدو ملحوظ نظر تربیت مخدومان شد **يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهَا** حرفت
زای خود ساختن بود و تفسیر آن باطاعت و مخالط و مشااذه و مذاجاة و در هم ریختن
معنی **اجعلنا الشياطين اُولِيَاءَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ** از کفایت آن خبر میدهد و همانا احیاناً کافر
فضولات عین مالی و مملکی برآ و غنی و خوش بنووه اند و اندک مالیکون بخیر و شایسته
نیستند و **وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهِمْ وَلَا أَذْنُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرُ الْأَمْوَالِ مَعَهُمْ** در دل بیکدیگر
و اذ انما الذين امنوا قالوا انما اذ اخلوا الى شياطينهم قالوا انا معكم مذنبون بربنا
و یحسبون انهم على حق و در زمانه شوال سه خس و سیصد است و بخندت و سب و توبین
و بدست غرض می آید و علم بر یوش از طبق دنیا انا فلک هم بر انداخت و عرض داشت کنایه
ساخت و در آنها لواطین بکجاوس عیون مایوس و مزین شد و در آن بارگاه بخت
و نیاز و کسوفی الاموال توانماننا خاصه تصرف کرده اند و حساب مالک بر اوست و بنووه و لا
یعون عنها حوله اگر آن حکم بر ابرغ اعضا شد و عتدک احیان متلید کرد و بنووه از احوال
دل شوم و ذل و اهل القوا العظم و موجه کرده و مواجیه کرده و جوهان را بر وجهی است که تمام
کافران و عین ای مننا الا انهم یحسبون انهم مالکون صومعه و التفاء رفعة لایسد رفعا لایز
ببیل تمییه لفتاحهم و عتدیم عتدنا گفتن ظایف نیز در پهل جبر و تفر براند و متدنا
در ملازمت اود و تعلیم علم و مواجیههم و لا یغنیهم شغل عمد و بحث و زورات مجاولان و لکن
بالباطل لیدفعوا الحق و در اظهار اذاعت سفایه ضعیفان غنا یقون و کاد و شیه و در
خوار و تکر و کثرت ای صاحب منفعت و تحریفون انهم مالکون و کاد و شیه و کثرت ای
متکلمه و انک لیسوا و فضیلات یاد داران و اذ انهم و لا یغنیهم و در امور و کاد و شیه و کثرت ای

ظاهراً من الحقّ الذی اقامه عن الاثره فاعلم ان رب شرط خطیبه هندی بخندت دلس
بهند گفت در بندگی حق تعالی که ابلانغ و علینا الحسب سوچ نویز او را تو بدکان
لکم عزاء داد و بظاهرت و ان قوتیتم لتفرحتم شطه کرد پذیرد بدو حلقه پایسر بر اعلی ان
ذربعد جلوتی تعرض داد و اغا علی قوله حرون هجند بخال الخفا لاجون نیاض و انهار
از ابله ها باز دوت و بوجه و بصریح افتخار داشت یاد شاهان و غلبان آنا و بی اشکار شود
صورت و لا تم تعز علیکم غلبان از غماید و یغ فاحکم و لا تتبع ذاکد که خلف شاه نویز با بقا
تو کوان المراسلون در مجمع خجسته نام بهمان شایع نمایند و بدقیق محض بر سندا شاهان و لا
ظه و قل الحق که از ان حق از اطل و عشن که در بین الیقین و الشّیخین بسبیل الحیثین
و بعد از فصل از روعال عرضه داند ان که از اقله که در بیان یک خلاقه که صیغ
الذی یبکد علوی که علوی در مقام داشت و در قه الحرام ان هذا المکر مکرم و نعم
در را غوی زند که شصت شد همچنان با کان بپ قول ضربه و راضا لیل فضل علی و الله یعلم
المفسد من المصلح مصداق دعوی حیاتی مضبوط اصل محظوظ شکل جملی چون فعل انام
نیم فاعل مجهول و سیاقی مانند لسط الاذین معلول بیرون داد و گفت هذا کلان
علیکم بالحق و ان روزگار نفعی قول الذین یکتبون الکتاب باید هم و میقولون شمان
لیست و ابیهما قلیلاً آغاز نماید در ضمیر المناظره فی الذلک الأسفل من النار و ابیهما
مواضعه و صدیق خاسر باشد که در ایش از اخبار کرد مخاطب و ان علیهم و ان الذل
اینها را نمایند و گفت شک نیست که یعدید هم و یوتهم و نایعدهم الشیطان الاخر و ا
لی راستی بایمان آید و از در اربعه خجسته که شمان و بن کل و بر شناخت ایشان در مقام
مطهرین شمنی دوشم لایزیکالیه و طهم و افادهم هوا مانند و قصه اعلی ما را روا

واحد ما تَجَلَّه اقامت تلك حُدُود الله بنائمه ربك را در ذمه ائمتنا اسزطره الشيطان
 بعض ما كتبوا خوايائيد و تخزون لاذقان يَكُون در ذمه سباط عصب عليهم ذلک خط
 عذاب بنا لئلا نسوا علينا اجرنا اَمْ صَبَّنا لئلا ين يحصر محض شدند جزاء بما كانوا يعملون
 ضيات خشب صدقونه انك لطيف **شعر** فان حيرت في عذرها غاطره فارجع من الاراس الا
 در بيان آوردن عضوهای مخصوصه از ان ايشان را **المؤلف** كلان نام چون جويان را ن بگویند
 نمودار خشب سستگ گردانند که چنانچه نام اخاديد و نه قنار هم کل بر می و غایت حال و قول
 بترام نبات نموند و به نیت یکتا الله الذين استوا بالقول الثابت و هر سمت خند و میان بخان
 خلاص یافتند و ادا شده اسازم خلده و ملاحظه نمودند و از که در حلقه اقامه بوشاغ اخلاص
 انما و من انعمكم الغالبون استماع کرده بودند سب و غلبه لئلا فاف انهم انهم استمع و ارفق
 واستقامت فلا يفتن بما كانوا يفعلون و لجب و بدو خلعت خاص اعطاي انهم عدد و عطا
 مجد و متواصل داشت اخبر و انا اعز ذلك بليمان و رفعنا مكانا عليتنا نور كنهه و جبر
 محضر فقامت مفران حضرت از قول اصاحبه لا تخزن ان الله معنا و اكنعن علواك
 بر زبان سلطنت دانند ما ساعى ايشان الا ابتغاء وجه ربهم الاعلى منافاهم و جز بر غبطت
 سلطنت ما نهديت قواعدها لئلا خالص من دون الثالين صوف نداشت حکم و بليغ است
 بعد از ان هر کس که از ان نوع دنوالت در خوايشان القا کندي نميد سوال و انا بيل جواب
 يترفع لک در ارض اعجاز جلا و ان جزاء و ليقتر قولنا هم مقترون بدور شان تا اجماع انان
 افشاء و کما انهم من الجحيم از حقیقه شهامت پا و شاهانه ما که مدتش همنان دوران داد
 ياد که بدان ذلک من عزم الهم و بعد و منان در خدا فضل خدا تعالی جسد و بنا و غاطره
 وقت در مقام تقديم سفارین فضل و بلي و ابوابي اشکوا انهم امثال فترجع بعد ان

بنده زانهم و كان معكم شكوا و اذا في دار تدعى الملائكة ساقين من حول العرش يجرون
 بحجر من يمينهم و قضي بينهم بالحج و قيل الحمد لله رب العالمين و صلى الله على محمد و آل البيت
 پس جمع مولاي که در مجلس انشا حاضر بودند و يك بخط اشرف كتابه قال لكل هوى فكله و لم يبق
 على قدر حريديں سكام بل باور قلوب اكرامه بطرا زبند طرايف اطرافه و بكار افكاره بر بنده
 اين اوراق جان و ذوات نبات و سطحي فلاة انشا خضر بر صوف كال و نور استعداد و
 اسنهال انشيان دليلي فاضح و برهاني لا محالة است رقعة قط فصيل خرزدم زان معي غنجل حلال
 و هذا خط السمعيل بن يحيى حامدا لله و صلياً على خيرته و مستغفراً لثنا به طبع لطيف و لفظ
 خاطر شريف صاحب عالم عصر و شيخ و محدث طاهر و بكار عن وصف كماله الاسرار و فيا
 ما تشبه بالافئس و هذا الامين زانفت بغير الحصى ثناء عليك انك كائنت على تشك بجزيرة خلت
 كفت و هذا خط فصيل الله بن غزال الدين محمد اليارعي جدينا و مستغفراً لثنا به طبع **الاسرار**
فلا تشبه شكر و منت بتهنئة خدائنا نعم نواله و جود فضاله که روزگار ما زان بقر دولت زمان
 مدت و بمن سلطنة و دوران عدل و فيض دافت و ديا فتوح و شمول نصف طوبى ظلاله ابد شاه
 عالم فرمان و مای قیام ذوالقرنین ثانی جسد نحتگاه جهان بانی جهان اندام صاحبقران اطراف
 کامکار کاروان عامل جهان غیاث الدنيا و الذين خدائند محمد اعلی الله شأنه و ابد سلطنة
 سنور و مرتين که فانی و سالیه حیر آفتاب دوران فلكه و لان اوزامق و مطلع نایب و حضرت
 کرد و زخم نغراب سیلان الشرف هفاش زانستطلع انوار فتح و ظفر ناخت شکری که امداد
 و قودان بیغایب انفس مقرون اشعد و اعاد قرون او باقر اضحى حرکة افلاک و موقوفه **الاسرار**
 فصول که بر بنیان خاصه یکند و در این کلمات که بر آستان آسمان ببط و عنبه فرقد ربیت سلطان
 لازالت بشغاه الساطعین و قبله و باشار و جیاه الملوک منقست و معرض ندارد صورت نذکر و

جن

من ایشان

حسن او خود بگوش جان کرمی نماید و هم در غیب حق بنیاد فی دیگر گفته اند **بیت** عین لفظ و
مدح تو کلام شاطراست شاطرا زانسانیه حسن ذاست نشا المادح الجزل من فعل المدح
از مدح و صفات مدح تا بر امید یافتن و ایمان صادق که در مشاوق و مغارب عالم
بلا دلیل و نیل و سلم و دی کلد سید جهان و نیز ناکش صحنه رفان و شمانه انجن فضل و زمان کرد
و شاسر این سخنان که نادر و اخر الزمان مالوک جهان از انصوحی است صبحی صبح محشر که عوثر و
خیر بخارود و مدعی ارکان نشود جهانیان بر اینها مختلف ایام سلطنت میون ذال انعام الله
من التعود و جلایها با نوار المیاس الی یوم الموعود و مرآه اخلاص در استند است دولت طاعت
و طاعت و استیقا و طایق و وضو شاد کای اعضا نه بر یاج الاقبال است و نکالت باقامت صا
سطر و نیل جنت و رفاه و لوح تذکره و اول صید و بل و دو لغوی و سبنا نطق و طریق و شاد و
که در یغری و علا و در عهدان و السید عید فی الازل ذات میون فطرح ادا شاه جهان از و
از ادب او بکمال عنایت و فضل نام علی کثیر من خلقنا فضلا مخصوص فرموده و هاند عشق کلیل
یونیک صبر و مشکل داشت و قبا و مخا و جعلنا کواکبا من و قعنا ارفع و من و جعنا ارفع
زاید و من مبارک کسوف بر قد قدرت و مقدود که پدید و مطاوعه او زاید و اضافات السلطان
خلق الله فی الارض بلا فاقه و اذ فی فرض من ساخت تا خاک عینه کیوان اسامی و یوسه جای لو
جهان آمد و خاشیه دنیا طافک شایه با فاقه حیدر کاه سلاطین ایام شد کاه کاه نیوک فلام نشا
ذلیل با بقر و تو اکرمی و عزیز با بقر و نشاند و سماعی بنان تیغ جلالت جهان کرمی و جهان
سنانی فرماید و این صفت انصافهای خدایست مگر آنکه در سلطنت قدر بیشتر که هست و بلکه
بقا ممکن نیست پس سبیکه فکر و دیوت که باید تا ساخت و ازان خاشی اختیار عین بد که در انصاف
و کرامت نماند بهر آن فرموده اند و یادگاه بر استیفاء اطایب لثارت و استیفاء عیال و انوار

جن

شاه

کار که نماید و سخن در ترازو صدق از ایشان بگرد و علی بن حسن عاقل بن محمد و ملک به عمل با ایشان
بنام است امیر ایشان محمد بن شاذان و شاه زنان و از باب مساطره اگر بنیان ایشان باشد
و مسافران نباشد که و از کار ایشان بهر چه بنظم نمود و اسباب را گفت بمقارقه تا بخامد قوم در
صدق ایشان روزگار بخانی و غنم و عروزی که کانی که مظن طلبان است جنای و مظلومان را بکار بود
شوق نباشد بر ذات حلم و مصلحت آن نفس عند عین الغضب از است و بر ذات احسان
پایست و این دو خصلت نادر شاه از ادبها خود و فخر و زور و بیکبار تواند بود سبب آنکه اگر
الزام طریقت عدل جنایه بکسیم موجب قیام عالمیان است خواص امیر محمد و عدالت زاهدی است
و عموم بنظر طایفه مطامع و طامع خویشین که در آخر از آن خواهند از دیگران تفصیل است
امثال زایدان را کار نباشند و صدق است که از عریضه کرد و نکند که ما بعد از تو خشنم
و ادبی نادان حضرت حق بخانه و تعجب حضرت عدل زاهدی نباشند و در آشنای دعوت میگویند
اللهم عالمی بقضایک کما عالمی بعدلک پس چون پادشاه حلم را کار نماید بقدر مایه فی دین
و موضع خود و جیره و محو از اصحاب جیل مقابل دارد عین فضل و احسان باشد و هوا و قلوب
بنام است و اخلاص که نیند و در سه هوا خواهم بیدم صدق پیش آید از اسکندر چنانکه بگویند
کنند که کار کار پیاکار ما مضایح دولت حاضر آوردند و مقابل افتراق برام دل از جان بر گرفته
و دست از دل اندیشند اسکندر آید ان تقفوا و صفحوا و هو خیر لکم از صفح کتاب عادت و عزم
و او را عفو و و بکار از مفران است اسکندر بی بافت است بی هر چه که در وقت لوگنت است
اقتلت که در قدرت مفارقتی این است و بکار از از همت حیات محروم گردانید پس اسکندر
جواب این لطیف در ضمن تبیین او بیان فرمود ان لو کان یا ایاک لولا قتل لاجرم من چون در حضرت
نقصان مانند توبیسم بر قتل او اقبال نکردم و هر چند بخانات حق بکار از کاران سکام شرع است

و در مذهب سلطنت رغبت نیاست و لجب بنماید انا حق را چه باطنی و حق بقی و حق
و جز آن نیست ^{که} یعنی بنیاد ذات اسات با ستم مصروف است و این که مری و حق
از اسرار قرآن و انبیا بر تفتضدان اعنی غضب غایب می شود تا این خصلت معلوم می شود که
و هیچ شک نیست که غضب دانه بریدی قیاح و معایب و مظهر شمای و سالت و سالت و سالت
از این دو دوزیت که عالم ان بیدرد و ما و الف نفوس نفسی میگرد و در اوار و ترید جانکه هر تفت
علیه الصلوة و السلم و فود لا یضی القاضی و هو غضبان اسد الله الغالب علی ان ^{الشد} فی ظالم
روزی با مشرک از ابطال عرب و زبرد بود از طرفین کوشش هارفت جانکه دنیا رحلت صا
قبول ولایت حق دشتد غافق سلطان ولایت بر سلطان غول غلبه کرد و ذوالفقار اکون و یکید
حلقوم و از آن دور و طعنه و شایب و بنای بی همدان و بن آب دهان را که خاکش در دهان و
در دیکان یاد برد و بنا به قوت بنمای بخیل طایفه تفری شوار و خوار بجاعت انداخت
قتل او اعرض فرود بنای بر یکا و حرکت خاک نورد و زل زل و از میان میدان سرور ناخت
اسلام از ضعیف زمان فرصت و افلات جهان صیدی قیاح و سالت که درنده نفسی علی علیه السلام
فرود که از اب و دهان خاک را لای خشم افروخته شد و شدیدی که کشتن و لای و قیاح و نفی و شلیقه
نات و ظلمت رضات حق از لایحمت و از اعلی کردم و حکمات است که چون قوه غضب در نفس انباشت
یا قوت و دماغ و شرایین بحر و دماغ و عظم منکلی است انان زای بحجاب غلبت و غضب بحریه و شایب
ماند و غلبه و میان خیر و شر و حق و باطل و عقل شکرت که دو علی هذا الذی لایحمت که از اول و قوه
غضب است در نفس چون فزاد یافت از حرکتان خون در رگلیان آید و از سر خاکش بیرون
یا ضد و حرکت سوی کجی شد بر ترازو یا مانا افروزا و حرکت سوی کجی انما و افروضا و ترازو
فمن قدرة و انما نداشت انفاض خون جز از انظار هوست که لکه عدد در لایحه شود و ما

از این خوانند و اگر حرکت سوی فاعل و مساوی باشد و شک فاعل بر این قرار دارد هست یا نیست
 ان خون میان انقباض و انقباض متردد که در دوا یغیون و الحفظ کثیر الذاکر حرکت بطرف باشد
 از ریت او از لثرو و قوت و قدرت انقباض حاصل این هیأت را غضب نامند و انقباض بخون بر
 عقلی و طبیعت و شریعت و کدگان عرف و عادت نیز صدق میکند که با دشاهان آن سر و جوس
 بحرمان و ترک شتاب زدگی در آن چندا نکند و صورت غضب کین بر پرده اگر توقف کند
 امکان عفو یا قیست و اگر مسامحت نماید پیش دست از دست بیاورد و انقباضی زسد و پای تهست
 تبارک و تعالی و قال بعضهم اذا همت بغير قیاد و اذ همت بغير مشور فان انتفتت الذکر
 والشاغات علی ذلک غفرت و کفالت نیکو کاران و باذان حقوق خدا و نادان و طماع
 از ان سبب بسندین راست ناسمج و ناسر عوایا الخیرات متابعیت انبیا و اولیا کرده باشد قیتر
 متعین بعد ندامت در عاقبت نیست و ما مون خلیفه گفت است لو علم الناس ما تدکر من کبر
 العفو لفرجوا الینا بالحبالبات اگر مردم بر آن دروغ خلق که ما را مسکله عفو که کار حاصل
 و قوف یافتند و کلاه و صلیت قریه و وصلت زلفت مانا خندید هر آینه عالی غنا از لذت
 عفو از لذت انعام و خشم را نماند زیادت باشد از برای کد لذت عفو سخت و محبت عاقبت است و
 لذت شفی مورث مذمت و ندامت و خردمندانه که از ان هر دو کد در سنج و کد در طعوت
 سد که سخاو و غریب که نفس شریفش انشا حق کند در میزان هست بلندتر که قصه هر دو
 و نظیر کد و عودان سرد قطار و قیاط که نکام عطا باشی و خیرین بنیاد بر دنیا
 کثر از انکه دستی چون بر دنیا بی اختیار و کد و بی چون بجهت ان بکر خوانا نادیده چشم دنیا
 پایش چون آفتاب بهر جهان سپید و صیت مکار و فاحش چون بر کران ناکران کف است از
 میدان عفو ان من آن خون که نوبه جهان ناری بهر عدل کشته شمرین شد کد سلطان و

و ملک و الملی کو نالاجی که خروس فاد و بکلامه مقروقهای چکن از نخله خاصه و فون نیار
 و کدما میان رهین حلقه که را و نشد کدما و دوش اسروز از خلعت رشت بخشش غاریت کدما
 فقیر از دولت اخضررت توقیر و توقیر ندید و کدما سابل نایل نیافت در مجلس بزم از خوان
 کتیده اش مکرر بطیخ که ماند و از خدمت و سبوشن مکرر باغی رهین ناز کت از عدل
 کاسلش کس محروم نمائند از درویشیم و از زبان مبارکش کلام لا نشود و الا در بزم قبضه اسل
 از کف کافکش کس ندید جز قیضه شیشه و دوال عنان **بیت** نهی بدید تو معهور کت کت و شود
 لغای دولت توجیه نیار کت وجود امید چون نشود بر سر رتبه زاده نتایج بخت نتایج توست
 اشد وجود خدای از ان بودا دست ملکه و می بین که جود در غور ملک است و ملک در
 جود کسین غلام اسن نتایج تو که می بین کلی اتفاق هست قیضه جود کرم بجای و زاید جود
 نوع و می از آنکه عطای غلام ششای است ز جود جود وجود شاه کرم چون بیک شکر زاده
 سر که عطا شد نامشان دو پیکر جود فاز جود ملکه نتایج استخفاف نمایمت شکر کت
 شهر جود حمد مالک عالمه و سخن تو شود دولت تو که آراست است شکر جود کت کت و فضل
 بخل کس تو می مفلسی تا روز ناپسین در جود حقیقت آنکه سر زینت نظم عدل **بیت**
 که سر کلک دست سطر جود دعای شکر کت میگزورین موضع بود که هر دو کت و کت و کت
 جود حلقه دشمن سلطان بی بیغ و اکافی برید باد سر تقدیر من بخیر جود و اما جز نیات تضایح
 کرم از ان کلیات استغنی شد و این من از ان اصل تحصیل هر چند و بخیرت و هو
 زرق و ارد نام نایب و قطعه در دریای زرق و شوخی کت زینجین که ببغداد و خف برده ام و زین
 بیخیزند از مغالی آورده اری کل بیخشان و سنک دین و درخشان و زیر و کرمان و اولو و
ع جز شیفه و شامان تره نیار نیاید عددی که سبقت نیافت نفاصل ان بیرون غلط

جود

مغوار بنود **توحید** همان پناهها توحید توحیدنا بنوکل ومن یوکل علی الله فهو حسب کما
 حسنت از حسنات اقسام است از اسند دارا شیخ محمد بن علی بن زبیران قال من یحکمه باللیل والنهار
 وبأغیان خرد با نامل فکر یا نامل بزمه و لکن صبرم بطوخیه للهارین انقطاع کرد و همچو احوال را
 نیازاید **بیت** جوم بنوم و توحید توحید توحید من ان منم که یوم بنوم توحید توحید **بیت**
 و زمان بر داری خدا را تعالی و حسب قرمان دی خود بر خود و اولیای شناخت و شکر نعم طلاق
 عظمه سلطان بقدر فیضان نعمت و ترادف مویست که روزگار دولت و دولت و دولت و دولت و دولت و دولت
 فرو نگذاشت و شکر نعمین باشد که یکنص عندلیب نواخوان دایا ایکله المهرقه مترجم دارد و پس
 شکر را لا طین که در حضرت معبود بحق موقع قبول الاید و بد رحمة الشاکر لیسوق المزی و فخر حق
 بدین نیافتاید شکر سلطنت عدلست بر عروجها ایان و احسان از پرستان شکر نعمت ملک
 طمع در اسلاک رعیت تا کردن شکر فرما زوای قرمان بر انالشی خدمت شناختن شکر باری
 بخت بر شکر بخوان دمت فرمودن شکر خزان دینار صدقات و دارا زات بختند و بکمال و شکر
 دیگر و مقرر داشتن هزار خود عمده و قتلان شاخون شکر قدس بر غایتان و بسضعفان بختون
 شکر بخت تن چهار و لکن ظلم را از قانون عدل شفای کلمه دادن شکر لکفر از ان ایالات
 از دین اسلامان دور داشتن شکر یار کاه فاک شاد و ان و قلازم کردن حضانت و دیاض
 و عوق اما کن رعیت خود را از بخت نزول و سخن معاف و مسلم کنانستن **بیت** از غیر که غاصم در
 شکر پیش جوکان فکر بون گویم خود گرفته که شکر حق که شکر توفیق شکر بون گویم **بیت**
 چنانکه هر مرغ طعم از مور طلب حرص پست بکشد و شیر شکر باری از فضل خجاست و چاه
 انست نماید و از بلند پیش بصدی بلخ فرو نماید بنز آن کند و مویک صرصر نایق تفر کلبه
 حقیر زناید سلطان عالی همت نیز خیال رعیت در ویش النفات نغمه اید **بیت** همت شاه فاک

طعام

قد کواکب اشک که عیث فلکش نبیند زمان باشد در زمان که از آن گوش فار و نواختند
 جبر کمان غایت احسان باشد نال چون داد دهد ظلم جرم محکمند بدو دست که هم بخورم
 گمان باشد ایچین شاه جو خورشید زلفشان نشاند تا خاک نامد دست و وزان باشد
حکمت حلز کوست بخندد که حمل بر عجز رود و بیت سلطنت بیناید بخندد که تلخ لمن بر زیر
 دستان شقص گردد و ضبط نال بدین داند اند بخندد که دطا انضبط طاعت پر و نال
 و عقوبت باشد تا خدی که بکاه دایر شوند و دفع ملال با وون کار من خصلت بخندد که
 انضو زلات ملکی از نماند **بیت** قضایا از آنکه در خدا و ط که کار کاهای و زبانی مریدا
 غارت خود کن تو دایم عدوان از و ملک اند و زبانی بجای رحمت و سنگد رفت کوی هم که چنان بخت
 باشی **غنیبه** پادشاهان کامل در ایشا طاعت حق بعد اشغال پادشاهی بتصیر یافتند
 از هر آنکه از گمان دولت هستند که ثبات سیغنیات و اسباب مقتضیات بنیاد و خندانند
 نیز از بعضی نیکان خود یار بنیاد آوردن که با وجود آنکه در طلب اقمه و خرقه اوقات مغمم عمر
 مصروف میکردند و بنجای شرط عبودیت بر عین داند مطاوعت پادشاه بنجای و مطاوعت
 حق فرستیدند از این هر وقتی در دل بشی ناعیه و طلبی بر نیازی بنیاد و از فراز تخت گردون
 محل فرو آید و سر تقربی بر آستانه میزند و گوید پروردگار اگر برود پادشاهی بکم دیند تا
 سر بر عتب بنیک نهاده ام و دست بکنای کشاده و چون نالج در مع سلطنت همه روزگار است
 نغاد و دست قدرتی بنه آه اوست یکدیگر چمن شتری شناسد اینها ملک اولو که چون نالج خود
 در مع فرماید و تا مع دولت که از و خنده فرشتگان عتایه اوست از سر یکت بخورن تا اندیش
 و از دل شکوه صورت سوزی بنیادیکه پیش کشید از خراغی هزار شمع توان افروخت **بیت**
 پادشاهی بنیک کن اگر حکم بر بنیکان بنیاد ناخوشیهای و در کار بخش خوشی همان بنیاد

ملائکه طلب نامروزی اینست خود مستانت بخزاید **نکته** مسل او شاه ارست که بر تو شک
 نباشد و افتاب که بر ایند و ز دنیا لفتد که گواست در بخت اعبا الخطار و ناست در توفیر اشفا
 اسرار **بیت** ای بوده در معارج اقبال کجایی وین بخت بر منا آفاق کامیاب تو بار بحر یوقی
 بر حیدر تو افتاب و حقی بر هدایاب **فان** بندگان سایه فلان خاز و نا اهل از ان حضرت
 دور انداز و که اگر نیکان از تربیت نکند و نیاز مانا نشد همدست غیر از میان بر خیزد انکله نیکان
 نالیدن و بیان بالیدن شوند و در ملک که بدین کیند و برینیک بدن سلاطین کین از انجا قطع کرد
بیت در زمان تو نیک همت شاه که زلجیم بدی می رساد نیک ز اهیچ بدینا نایک نابود نیک هست
 هر دوینا **خلق** علما و مشایخ از ان بر قریب حق و تحب و قریب فرماید که ایشان اهل شایسته
 و قرب اند که بید سلطان محو و غزنوی که غرق ثبات رحمت نادیده است عقاب سلطانی بوی
 حمت قدیم داشتی یکی که علی تحقیق و ایلان صلب سبک کنی است نایز دوم در آخرت مستحق عقیقه
 خواهد بود سید حدیث العلماء و الزینیا منقول و منقطع نیست شالها در میدان این بخیر خواهد
 بینود و غواص فکر ناز و تیر محیط زرد و غوطه میزداد ناز و غمی یکی از علای وقت نیازگاه با ناز
 نمکین او خاصه آمدن صغوه عقیدت او ز انا هیل و ترجیب ز اورت از حد منظر از ان فرمود و در
 صد دینین صفا صفا از اعلی الصلوات و التمس بخواب و بد که بلفظ در یار عیالی فرمود و این
 سبک کنی اکرام الله اکرامت و این بر این خلف صدق و جگر گوشه سبک کنی از جناب الوسیه
 بجای تو کرم سو و ناری و چنانکه دارنست مانا تو بر اکرام و خورده نواضع دروغ ندانستی و کرام
 تواضع شکل چندنا اندر و کار و محل عدو و خاوا تو است که سلطنت دینی و دولت عینی جمع
 خواهد آمد **بیت** خرد گفت نام که مطلق بکوی فریخته شک شاه و الا طلب نمانم که مطالب را
 رساند طلب و الا طلب جو ذاتی که دانش بران چیزهاست هم چیزها را تو فنا طلب **خصلت**

ثبات در کارها موقوف به بهترین ملک است از ملکات نفس و ملوک تر عینه در نجات از مملکت
 ملک و نبات و اسبنداد واحدی ناید که اگر بادشاه بالرضی حکمی خطاف نماید عنوان ملک بر آن تن
 واجب غایت ندوزد از آن مترابع نشود و آثار تردد نماید که اگر چه اصل بر آن فعل خطاست حصول
 ملک نبات نفسی اما وای چه صواب است بر آن خطاف ایستادگان گرفت کرد در نبات در فعل
 جلیل و صمدار غیر آنجا باشد و این کیت نامیون دولت از آن عنوان ایدار بر این معنی و حکم
 مانع شده که ادبی ندادم در ادای وظایف طاعتی که و ما خلقت الخ و لا اله الا العبدون
 با عجب ان تقوی می نماید و هم در تقدیم اذاب معاش و معاشرت با طبقه خلایق که فقیه المومنین
 اخر شرعا و عقلا اقتضای مخالفت حدود حقوق آن نیست و هم در شریعت خطاهای نفس خود
 که اول کل فی حق حق بنیان بر همان بنای از شادی صدق افلاست بحصل ثبات منتظر
 و الا بر هیچ فعل و عمل و خلقی از آن وسیله اطلاق اسم غربت و اولویت نتوان کرد و برین
 از شکوفه شایع هیچ فضیلت از فضایل چهارگان نتوان شوند چرا که در طاعت حق تعالی
 حقیقت از حدودی الاسلام علی هر که هر چه دارد و گاه مملکت دارد تا کمال اسلام قطعا از حق
 مساوی گردد و اگر در تشریف ایستای جنس عدل و عندنا جعالت در سبب احوال ساز و موافق و
 نفاق را یکی از عقید دیگری بر جلوه گاه عرض فرمایند با نهال دوستی در ساحت زمین و بی غیر
 کند بعد از آن از منی و سق فراغت نماید تا عرض ذبول گردد البته دست خویش صدمه است
 و انکشتن مکرر از غور آید و اگر در حق نفس خویش ثباتی حفظ حصصا متابعت قانون طبیع
 زان و باز بر نفس در اوقات بر غلظت افواض انواع نماید تا مراجع از نعمت اعتدال محفوظ
 یاکسی فضیلتی از فضایل ذاتی آتش است که دور و غلبه ان و فطری از تکلیف نماید که ماضی طول زمان
 منتفی و موجب فزادان منفعت شود بجهت مستحق میگردد و جز توقع اجتناب از این

آرد و نسبت فایده اولی امرت متوجه ثانی چگونه انظار نه پوشش نماید **بیت** در امور زمانه
 باش مغیر و شوهر تغییر قطب چون ثابت است و بار بجای هست بروی مدار هر دو بر خط
 ای چون توان یافت در دل سنگ یک دنیا **اشعار** لشکر و چندان گشت مدح گویی نیاز کرد
 از ملازمت خدمت و بندگان حرمان نمای که فروماند و سنگام حاجت **بیت** در افراط وجود
 گاه می بندد گاه می بگشاید برین گام و زاد جهان گاه میگیر و گاه میفرماید زبید و پیش چشم
 ز گاه می بخش و گاه می بخشاید **قصید** تنه با خدای تعصافی و اعتقاد درست دارد و در
 توکل بحضرت عز و کدود و چشم و رضا جانب حق را بر آنچه میسر گردد فرو گذارد و اعجاب
 بملک خدا و شاه کی که باری تعالی عبودیت **بیت** امید داری کاند و مدارج احوال
 حفظ ذات نتواند سبب اسباب بعد و بذل توکل کرای خوشنوی بری شوان غصب
 کرم و غیرت اعجاب **قصید** احیاناً اگر بظلم صاحب حاجت خود در نظر اشراف که خاصیت
 کو که در احمر دار عرض کند کوه کامکاری نایک خط ایشان بنوده بخود سخن او را الصفا **منازل**
 که بر دکان مکالمات با خوردان هم انضال و زک شمرده اند و سلیمان علیه الصلو و التحیه کرد
 موبک سلطنت با شرف و ثناء استماع سخن موصی صنف بطریق شفاوت کرد ارشادی بود او را
 انحضرت او را **بیت** ای دشت نور تا ز سلیمان بشنو سخن از چه زورم زین سخن **بیت**
 شاه هر چند که نیست ز تو زورم **سیاست** ملوک دانست باشد پوشیدن از عفا و خلوص بندگان
 تبع فرمود و نقد گفت طبع است ایشان بر سنگ امتحان زدن تا بدانند که در ملازمت خدمتی که
 بنشینان مامورند بر وفق نای و شیت یاد شاه زندگانی یکند و از برخاستن جریب از آنکه
 ذات پادشاه چون چشمه خورشید بافتا ست و از عدل کند و نقدی و انجا خدمت و چشم نامند از
 کرد از بخوابان کرده آورده اند که دو پادشاه مغاص بودند یکی بر نای عدل متعلق و دیگری بر نای

ردی ظلم مترقی میان ایشان بحدی رسید که داعیه مینابیت باشد مکارحت و مخاربت قائم شد
 اما پادشاه عادل روز بروز انار است خرابی بر اوضاع امور مملکت خود روشن سپید و طراز و منزلت
 موفور و نواحی معور و شکوفا میسر و از داد الملک ان ستمکار علی التواتر و التوالی بوسیله
 ازین دو معنی بموجب مقتضی و نتیج شد سولی از ان خواص که حافظ دین آن ناز بود پیش
 فرستاد و این نکته یا او در میان نهاد اظالم بجای نداد که نور صدق انجبین خال او مثلانی بود و
 لسان صدق قی فی الاخرین بهشت او ناطق خلاصه آنکه او نفس خود عادل است اما ثواب و
 کارگاهان ستمکاران کشته و عدل او باز آنکه ظلم ایشان وجودی ندارد لاجرم خرابی مملکت لا
 ان باشد و من نه اظالم و خواص و پیشکاران با اضافی عدل کوشان سزای غایب ظلم خانه
 من با عواد عدل غلام ایشان قدیمی بخار **بیت** من بگویم که ظلم در عالم حجب جو خوار است
 ان کشی کرم در کله مار اند حجب خاک در دید آب در کشتی **ضمیمه** پادشاهان اجداد
 باشند از ناو اجب خزانه معور و مالانال و دل رعیت خراب و ملک باختلال فیکف اگر نظر بخود
 حصول مالی باشد نه ملک با اذان کرد و دوزخ خانه حاصل و نعت و نعت بر سر و اگر معارف عدل
 بر کار و وکل اضافی ضبط کند مملکت آباد و رعیت دلشاد و ماند و خزانه بالعرض مندر کرد
 و نام تیک ازین سر و نهانها سود کند **قطعه** زبان رعیت بی سود خویش بقیه کم سلطان نخواهد
 جز از آنکه فانی شود و خرد که سود از زبان در جهان کن ندید **نکته** ناچاران هست پادشاهان
 بودند و هستند و باشند اما دولتی از ان هوشمند که شاهین بت ایشان کرامی صیدهای نایب
 بودند ان کوشیدند تا در هر دولتی پادشاهی کن و لا یعنی بزرگ و جفی قطع نمیشد و حله
 زود کن در قنای پادشاهی و در مملکت خانه از است بقا کنای **نظم** اگر نخواستی اندام عیال
 حروف دولت تو نقش هر یکین نباشد ملک فانی همان ملک بقا بطلب که پادشاهان اجداد انجبین

تنگ چون در خیای رسوم و ایقان آثار پادشاهان کن شد اظہار صد غایت فرمود
 و خزانہ بناید کرد و از غار شهرها خلایق پیرهای بنیدقی که دست آثار ما را این دولت بمان
 اید پوسته کرد و مانند دغای خیر بتنگان از روزگار و و لثا هرگز گسست نشود **قطعه**
 پادشاهی که دقت و خیر گناشت نام او زین مانتا جاوید و آنکه او هست و غیر می کند **فصل**
 بی بی چون پید شکر پروردگار را که تراست عدل گریخت شوکت چو پید اثر روزگار و ولایت
 هست سطور بر رخ خورشید عبادت جو طاعت تیرا دستخواب دارم این آید **سیما**
 اگر چه پادشاه بذات خود کامل و غل و غشیت مصالح سلطنت است اما هلی اندیش و وزیرانی
 کافی کار دان کار ملک غشیت و خال رعیت غشیت ندیدود **شعر** قاضی بقاء خلقا فی الخا
 مقرب و بکمال الوزنا چه اگر ملوک نبین خود قدیمی امور وزارت نمایند ملکه و وزیرانند
 نپادشاه و چون از وزیران کجاست و وزیر دست و دل و چشم و زبان و گوش پادشاه است باید
 که در هر یکی مصالح ملک و مال و لشکر و اسرار غما فی جناح بر اعضا و جوارح مبارک خود
 دارا و وزیر و عمده علی و موثوق بناید و بخال آنکه هیچ فردی از مقتربان حضرت اندوخت
 و طایر هر و بی در حق او و بخت و ارباب زبان کشاید باید داد که طعن در وزیر بنابر مقتضی
 مذکور طعن است در ذات پادشاه و هر روز و وزیر و ذانا و زیر دست نهد و غایب خالان
 امور و ملک یافت نشود و نیز وزیران دشمن و خاسد پیش از خدا اتفاقند بسبب آنکه هر بنوی
 پی که بر هر یک صلیف خوار گشته در میدان غمی بخوارند و توقع ناموقع ترصدان در بیت
 نمایند و خواهد که با نواع جزیه و نمایش خود را در نظر پادشاه جاوه دهد و انواع غرقه معظم
 خال و معضد احوال سازد و او را بداد از جمعی غنی باشد که اگر چه در همان بعد از پادشاه
 هیچ منصب سرافراز تر از دست و ذرات غشیت عقلانیه هیچ کار شکست از ان نماند از این بر آنکه

اغال

و منشی که نامش درونق و طراوت جهانناری بحسن ندید و روز افزون باشد هنوز از این
 بجای نماند و اضافی این نامه را بنام آنکه دولت پادشاه جهاننار و وساطت غیر این کارها را
 چه نماید حکومت در قیض و بیض و دفع و حط با اهتمام او و فیض فرمود و هر کس که بدین کار
 مخصوص کرد در مساعی او بیخاسر و سودم کرد و دنیا و جود این دلایل فاضح و شواهد صریح که در
 ناست ظهار این الای حد کمال و اعتمادی زیادت از طور ترقی او هام و وثوقی تاج بر مقدار او را که
 افنامه بعنایت و غلظت حضرت پادشاه باشد که شخص را بوجدت ذات از عهد این کار بزرگ نشستی که
 دست دهد و غفلت که در ملک و قوام حال سلطنت بجز وجد فاضح بدید و خدا را بسایه
 بقیانک سلطان عالم را از آن که است از حضرت حق چون دیگر مظاهر بقیانک که در الای بدین
 و در آن آصف بخیا و بود و جرم بیکان و بیذای فیلسوف و اندو و زراست که در بیانات و صفا
 و دیگر مقامات مناجح غوغا بحر خلعت و حسرت بیکر داشت و اگر نظام الملک وزیر ملک جهان
 مضاد کا و سعت و هلاکتها را بدین وحکت و انحصار بقوة الی و عزیمت درین عهد بودیم و
 شغل غریبه کشی نوای ایشان عاشق و در بجای دستار را شایسته و بیکار و دیوان فلک که عطاران
 دارد و باهات نمودی **بیت** و هم عشاق سرشان از عهوه سازد شایان را بود از جبهه و قهرمانان
 شان صیبت این دولت بکبر و جلالهیم چنان ناکه باشد که از سان ملک خبر ندانند سلطنت چون
 طفل روز افزون بود و در عهد نغمه ای که فکر اصابت از ایشان نوعی و سیر کند و زیور
 عدل ناکند شایسته کل جهان را ایشان هر یک هستند ستون و پیکار چون توهم و
 جهان اسکند و ذرات ایشان **ضمیمه** بقوم که انار سید عقوبت بنام یکباری بقا اکبر شایسته
 بصیر و زلف قدی است در روز قیامت بنده محروم را به عقاب بیکند اول و خاتمه خطاب از آن
 او غالب فرماید و حقیقت خبر و شر بدو نماید اگر اکتدیر به غفارت و اعضا غوره اعضا او را بکند

بنام و عتاهو یک بر افعال مخصوص شهادت با دارا ماند چون عذر غفلت و معترف شود آنجا که
با عفو فرماید **بیت** هر چند را بهمت ضابطه عرض کن فی قصد مال و عرض باطل انجام میآید
در شرع و عقلایت و در عرف دهم است اول بیان جرم و پس آنکه جزای آن **حکمت** اگر داور
ملک است که مکنت خلود بنیاد چیزی موجب سترت و از نیاج بیت در بیان را عدا الله حلال
یعنی الاکال انعام و اگر بر خلاف این باشد که نفعی بدست نرود و از این که وید الحمد لله الذی
لا یجیر علی الشکر انهم بین کلیات ثواب حقیقی که در روزگار دولت و افاضت شوال
یا در قیامت بدین ان جزئی خاطر شافند این که کیمیا ای اشیاست شغیر که در آنجا خطم را و لاش
نظر اهل انباشد بر غباری نشاید که زان پذیرد **قطعه** نفعی و خیر بر نرساند زین و خیر نان
هر آنجا که پیکر در آنجا که مضطرب حقیق باشد ولی معانی القات آنجا که **حکایت** در عهد
سلطان ملک و سلجوقی بر نریز که داشت روزی بر سر پلی یکبشت که دست خوار و خجسته
اجرای غارت از این پادشاه بر نماند بود تا که پای کوه خنده در خنده از آن چون آمدند منان
در آب برین فرو رفت و برفت چنان ایمان در شکست پرواز نم بجایشت و فریاد و الفا
از درون او برخاست تا که بخت غنائ کشای شد و کتاب زین بنیاست ایمان سلی لک و در کینه
از لشکر چنانکه بر سپید بخوار و بر غناست و عتار که بر نرساند سلطان را بخت نضرع و آب دید که
و گفت این در این سالن دارم در این بل و الا و علی الشکر که بی اعوان و اضار هجر
محض خاضری در سر بل خاطر دست از دانست نماند رسید که خال چیست و نفعی از کت که در
عی سلطنت ضابطه ای چون توکی و با این بل را که بخوار و آب که در و غایای مطیع تو
بود چنین منهدم اناسی شمل طراف کشایش و از آن غفلت نمودن تا امروز و جوی ضعیف که
بخند و معاش و سکه انعامش من بی هم و طفلی بستم و در این روزگار نذر پیش از دست سوط بودی

بد

پای و غفل اعضا کرد و ملکه از این سخن آتش را با بار بر دشت بار آب ز غبار چون بل خمید
 و سیلاب دین بر سر پیل بر وجه پیل کشت این زن **ع** مردی کن و مردی بخالی از ملکه آمد
 در سر این بل کشت که او را طاعت جواب داد زانه عتاب نمودن آن پل نخواهد بود و پیران را
 نبرد نمود تا هزار کوفته اند از حالترین و بی چیه مان عجوزان داند و روان شد پس زن خارج البقا
 و زافع الحال بدغای دولت پادشاه نیکوکار شغول گشت چون ملکه از منزل ناپایدار کج
 کرد و یکدم با همه کفایان کاروان هرات ببار شد و از انجواب دیدند رسیدند کفر این پادشاه عادل
 خال جیت گشت اگر نه دعا می داد و خواهر پسران ستمگری کردی ملکه انچه در رخسار غدا بخت
بدیت ای سرگردن کسان از دست تهر پائمان دستگیری کن جو دای یکجا سروری
 کا نقد معلوم شد آخر کار از دور فلک ملک جوید و غافل و دولت اسکندی خورده است
 اگر پادشاه بزرگ منش عیب نغمه اید و بزرگ شخصی است که خورد و نگیرد یعنی نیکو باشد کسان
 بزرگ بخردان دادن جناحه خرد و خفقانهای کوچک را بزرگان نفویض فرمودن
 بوزیر هر رسیدند که ملک ملوک سلسله جزا و دوزخا و شعیب انشقاق آمد و همچنان
 حکم دینان ایشان بود که کارهای بزرگ را بخردان و نا بخردان نفویض کردند کار ایشان
 بدانجا رسید که رسید **بدیت** بخردان مغرورای کار بزرگ که نباید زرقا و پیکار کرک اگر چه
 منقار و وین کنند که ویران لایقید شاهین کند نباید جو خورشید جرمها نباشد جو کرک
 بویگاه **م** در او پادشاه بیکار آفت کدبانان باغزار و نغمه منبشان باید و دوان
 انرا است که کوه اسرار ملوک را هیچ غرض لایق تر از صد و پنجاه خیل ایشان نیست و هیچ
 امین نامکت اطلاع بران نباید داد و مگر کسی که شریک ذات و شقی نفس و توأم وجودان تواند
بدیت نباید گفت از خردی کس که احداث فضا در کین اند نباشد از او را محرم از تو و کس

پیشکاران بر این اند **مفضل** خدایزادگان که قوا را یکسان بانی خلق و یحیی
 آورده باشی و حق یکا که دانستن او است که نایب دکان او یکی از دو کارکنی **عبدالمفضل بیت**
 عدل آن باشد که در حالات و عیال و جهان خیر و شر را در جراسه یک حق کوی قیاس لیک او
 بدو آکنی یکی و یکی نادهی بیشتر از حق او فضل بود عالی **انصاف** اگر بیت نفاقی و منافیه
 انکاری در ریلج یکی از نیکان مستعد نظر کند و در دود و بقرع او مثال نیاید داد و از برای آنکه **مفضل**
 کالات نفوس انسانی و عضول استعداد فطری است صعبه و غزارة دار دانا اصناف دشمنی
 در پیشته خال به بدل رغبت و آمان از رهیب و پیشتر شود و پادشاهان استعدان مذهبی و
 کار ساز سناس خلعت زیادتان باشد که اضاف بنیکان بقره و غنایستان از پوز
 حکایت کند که او را از دره اشباع و جرد انبیا امیری قوی نایب لغز بود عیدی و تطاول
 در سلك تربیت یافتگان حفره مرتبه یافت بآب کشید و ترشح نهال وجودان و عر آن
 بالاکشید و مجلبه مساعی و غیره دفاعی افزان شد بمع کوی رسانید که در روی جز
 ابوری و غاطفت پادشاه کان خلاف خواهد کشید و در از بقه فغان برداری و در اکران
 که نیک بود و در این پیش نهاد بطور و در سروزان خدمت پایمال انخواه طاعت پر و نهند
 و دست نظام و دنا ذکر داند و چون مملکت و ذهاب و غلبه و طاعت تابع آن باشد که سی **مفضل**
 حضرت و بحرمان دولت درین آید شوند که در بعد از نوز و قیامت در زای هر و در آن استقرایا
 او را ندی حکم نهند اختیار در نفی و اثبات باقی باشد و دیگر که درون تربیح کل ناریخ
 و زین را بکوشه فرقی سرقه نهد که سی به غلبه و طاعت برآمد چون **الحص** علی الزم بنیاد
 کیوان مرتبت خرامید او را در درجه سنی و موضعی شریف که بر تراد و نسبت آنها و نظر **مفضل**
 جای داد و در مقامات مشهور و کرامات مشهور او در مدته ملائمت عبودیت حضرت **مفضل**

بای

بزبان رانده بشرف خاص اختصاص داد و از نفوذ اخبار و ندای خوار عطا باشی کرد که
 حوصله یاران را و ندان منافی شود و هیچ مال که انداز شاحت سینه بکلی نفع کشت نفعه حضرت بخوار
 عرض داشت که هرگز نمی آید زای خلعت ز دای پادشاهی از نقطه موهم نزد زکاتند ^{است}
 و نور آفتاب غمیر او به که غمیر است نبوشید سبب مخالفت در امضای عزیت جوی بود
 اختلاف میعاد بر مخالف ایاد بکدام و اعیر رجحان یافت پادشاه فرمود که از مضمون اجتماع
 مخلصان دولت نفاذی بخیرم و مفضای مصلحت و بدایا از کار پش از جانگد که پش
 تا بل در ریش و قرار مسا که پر و ز دارم بر عضو که بدی نماید هر یک از آن عضو ^{قد}
 شریف آید بر عضو شریف از دل و که سلطان ممالک جوارح است نیافت و قید ^{مکتب}
 از نیکی بدیدم او را بدان قید میگردم تا سایر اعضا که مشایب خدم و اعوان دار ^{بعضا}
 در بدایت و نیز بدست هین بر یک عضو مختص و منجوشوندند و سوهانی سوده کرد و دیند
 رفق و کم کرد دل بخیر آدم استوار شود هیچ سوهان فرسوده نکرد **قطعه** زلمیت کو بی که
 بدان صید توان کرد مرغ دل انسان و جوارش را از صید چون قید بود و در صید
 کشاده است از هزار دست آرتو این صید بدین **قید اشاره** هر چند علم عدل سلطان از
 آفتاب غایت و مشهور تر است و درین دوران فسانه سلسله نویسی را چون مسئله شلسل
 باطل که زاین انشا شد یا شده از غماست اطراف محروم از خان حرو و بیاض سلطان آن
 تربیع و نیز بدین صید بیک و بیکه ملازمان حضرت از فرمان قضا مطاع رساند که خوا
 منقض باشد و از افواه و ضمائر تبع و نشم واجب دانند که هر کسی سستی رفت باشد از بهترین
 طغنه شمرند و در کار ^{مصلحت} عدل که تران سخن از زبان مقربان و ایشاخان در کوثر بر
 امر او ملوک ممالک و حکام و نواحی یک آید و از ایشان تقصیر نغیر نبوی و مضران و مغال

ارچاو رعایای سرخار سدو همچنان بیون سیرت موصوفی و نامور کردند و لاجها نیا از اکا
 عقیقت ناک سلطان داد و ارضاف پرور و ویدا کرد و ثانیاً اکابر و اصناف مخصوص کار و مظلومان
 و نزار که خال ز کار افناد کان و عایداد باختر کار بخار کان ملک کردند و دنیا لغت
 ان سرور و کاز ناوکه امد و دلسای پر زنی مظلوم که در بخار کان از شصت و هجده و کان پست و
 کفار و مهاد خرا و واجب تر است که از سطوات بیع زمان فرقه طاعی و حلال جهانیشکریانی
نظم اگر چه شاه با سبب سلطنت همه هست زاه سینه و مظلوم سوز ناک ترین جهانیا
 خواهی که از تو میرسد تو نیز بی سخن از کرد و ناک ترین **عزیزیت** سواغ دولت و تمنا
 مملکت و انسان بگرد و وصلحت از مریزاف و احوال که نکند که فرزانگی اگر دیار بد و نجات خود
 با خود می آورد و تو را ندیده که این همه فرزند و عقد و حق هر چه نقد و چمن بخار کان و دیار
 غارت و جمال بر فضل شریف مستولی کرده و از این غارت باشد **دیت** کار ساز ناکلی شاه کار
 ز ابوقت خود میسازد و سنان از جویغ خود برکش و دشمنان از اجور دور اندازد **سلطان**
 در حق بندگان بخدای آن فرماند که خدای در حق بندگان فرموده تا غلغله اخاف و خود کرده
 باشد و اگر از راه تحقیق بگردی غرض از بیان القیلا و لا اله الا الله که با اینجاز لفظ شرح بعضی معانی
 بر تو کارها و رسالت الیه و دعوتی نتوان آورد و در قرینه ثانی که الشفقه علی خلق است
 باشد و از چنانکه گفته اند هر چه نه بگوین طاعت و هر چه نه از آن نه عصیت **دیت** بجای بین مظلوم
 دین و طاعتی بحق موبست لکنه اوفی کن خدای عز و جل بی ذلایل خدمت جو کرد و بانو بگوین
 هم بگوین کن **غافل** طبع لطیف باد شاه که با جرم و بیط و مبسوط است نشیط باد و اگر و نشیط
 تناول مسکلت فرماید و بوقلمانی که خمر از غریز بدین منعش کرده و هیوة مطرب زباعت شود
 انصاف یارید که دوازده مسکر اجناس بود و مسکر از عوام بر اطلاق مذموم است تحکیم باد شاه جهانیا

کشیان زنده و ناسپان حلاوت و خراست و پنداری درین دو کار ضرورت خالی نیلاید
 سکه منافق این هر دو صفت است **بیت** نیاز بدخدا در جهان ز قدرت خویش بلند نگری
 خوبرو زان عقل چگونه بین کند شاه هو شیار اعراض که سحران بطیعت کنند از عقل
آداب مداومت بر لعب شطرنج روزان و بیرون ملک جهاندار ستودنیست مگر احیاناً اتفاقاً
 الدنيا لعب و طووز ناکه از لوح کرم کلاه قدیم صفحه کتاب نزل العزیز الرحمن نقل کردن بر سر
 غطریه و طوبی یعنی چون جد حقیقت دنیا بازیچه مجاز است پس هو و طووز چگونه باشد
 صفت این ناکه روید که فاضل لعب شطرنج چون از استنباط و تحقیق آن برداشت بیشتر
 هند مغنیه بردند آنکه لعی بدیع شریف و صنعتی مجرب بود گفت ما زانکه در درجه مملکت
 بخدا یادشاه میباید کردن و از صد مقبوله نهاده که در صد آیه می باشد که می خواند و بر
 لعب شاه جوین شطرنج نخواهد بود **بیت** من گویم چون نیاز این شاه شطرنج خرد و دنیا
 در شطرنج ارج برافراهن بیاید بدید زان واسطه میدان ممکن قیل و خیال زانبار و
 هر بدخواه کن دست قلم فتح جوی خرم فرزین بند ساز خضم و ولایات خواهی رخ بعد از شاه
 کن **لعب نزد** اکو فیاطر و ساطق یا معنی قمار القمار روشن شود میل ملاعبت زدن و بازی و
 جاز فاصله قبول بنایط ملک و شش چمنان بیوزات اوقات مبارک من منهارت شش در کت
 و دست زانیدل چون بختیاران کنند و بعد علم **تولف** و ذل و بخت سکون و المان از انکار
 ناکه ای می خاه از ان فساد است بردار و دفعه را و زان باشد **بیت** قاروی از جمله شاعران بود و
 چون سنانا لان عدیه باده هزار اخوان ایف خانه کبر عرش و فکر طویل آور کار در
 بکنا کن بود زدی عرصه مملکت من عدل و حقد دل طاس کش زان و بدله که بیشتر
 و توقیف حریف **شکل** ملاعب و طووز ملک که منافق نیاز به سلطنت نباشد شکار است چون

هنر است جدا از آن مضمون و جد است بر طایمان مقرون زیرا که اینها و حی و نبات هر یک
 که خلیع العذار یک طبیعت است در درجات و عرضات سیران میکند لازم داخل شود و
 اطراف براری طلب نشدن و اینها را باطل و جلد مناسب نشان کردن و مرتسبیت و غلبه
 باطنار خاصیت بحول ایشان دست رس که ناپدید و برهفت اولی الامر قول طواع ^{اول} و برهفت
 کبر و دار خود ساختن عقل فائده کار نایبیت و براسم قبض و بقض و مدار حلقه شکاک و
 ایا الوحوش حیرت معشالت و تزیین اندک بزرگ و فایز تقدیم و ناخیز و نانی و تعبیل و نگاه
 یکد و محافظت از آنها و سنگام شروع در دوانیدن و زمان امتناع از زمانیدن بعینها مفاص
 تعبیه کار جیش و کبر و کشادن بر دشمن و لشکر کشیدن دارد و تقو و بظار و دست و حرکت و دار
 باطن و تیران ساختن لامعالم موجب ترن در فروست و وسایط تجدید و کار و نیاز و ^و و
 تواند بود و جوارح و قوا را تحالب بری و بخوبی را که طایزات طبقه هوا و آید و بوی قیاس در
 مرآه آوردن و از او گار معش و بهر و تحریک حاصل کردن و بعد از آن به نمران این حرکت و
 متران درین صنعت سپردن تا ایشان را اول دو بند دنیای نهند و جسم جهان بین بدو زند
 نفوس فیه از حرکت طبیعی منوع دارند چون از باب حاجت و طایب معرفت از تعلل ایشان
 و فرج قریح میگردند و نیک و بد از این معنی بیند و طواع و مذهب شوند طبع و فساد
 خورند که دهند و از پی او و نیک و بد از این معنی بیند و طواع و مذهب شوند طبع و فساد
 ماولک و کرب خاص ایشان گردد و قیابش و گناه دار شوند و نمانند خطا عروسان و نکل از نیر
 پایست پس هیچ دانا اقوید و تقویدین حیوان ضعیف بدین خلق شریف اغویع و عیب نهنگ
 انما الخدع و تقسم هرگز دارد حسن سلیم و طبع لطیف که خلقی است که در جهان هیچ فرجه
 و نایب نیست که بیرون مقدمان طریقه شکاک و کمال کجی و عالم در هر کوی و بیرون دست

غایتی شوق کردن و علی نامی که در دیار بقال یوزی شکاری بر عرصه خطای قیام در سر و پیر
 غزالی مشوق و مثال **الف** کردی چون تیغ شاه افراخته غمزه چون ناوکی انباشته چو دلا
 بدست اداوت مستلان باز دهد و همچنین بارشاد انکوه داران خاص شاهنشی کو ترجید نفوذ
 برویال جنان بر که در نظر صوفیه نمایند پس بنیم چنگ و زلف و غلیظت اثر انار که کلک تر
 هیات از ان معرق غلغله فرو آورد **اشان و اغظان** سلطان که تیغ باز نام خود را خندان محمد
 چون تکبر و دشنام است یعنی نیک و ادا و انسان معرفت خدای محبت خود بیکر فاش ^{شد} است
 و این اشارت است بدانکه نامشیت و عنایت خدای غالی باشد نیک به پیروی خود توفیق نماید و نیز
 نامشیت محمد صلی الله علیه و آله نیک به پیروی احدی خدای نیک باشد که صورت دل
 بر مخالف صورتی باشد که خود را می بیند از توفیق انور که اگر خلاقان با یکی غزالی
 نفاق باشد و نفاق درین بازار بجوی بخزند که خلاقان غزالی که ان توفیق انور اند و نیک باشد
 و الله لا یخیر الیک الذین یبذل خدای دان این نیک و دوم محمد شناس و اولاد آن و سی و در دنیا
 خود را بر اولاد پیغمبر و نبوی کامیاب بین و العز لله و لرسوله و للمؤمنین و صلی الله علیه و آله
 و آله اجمعین و **فما تسمو قان و افضا نوبت** **بیکر** این تیمور قان مدینه نبی است
 امور جهان را در صحت خراج و استقامت خال کاین پیغمبر خود بعد از ان اراض مختلف و
 سده و مدینه متفادی گشت تا انور سده است و سبب جان قهرمان خراج از انوار است احلی که کل
 کرده فروع الطبع گشت و چون بعد از گشتن برادرش تر بلا اندیش داشت که خاتون
 را که پیغمبر را در شهر ادا گشتن و بیرون نمانی بر این غول نیک که در خاتون و بلوغان که
 خاتیت و ملکه مملکت بود و بر فضیلت طبعیت **الف** ان الشاکرین العبدان بالیقین
 مشغولند از انجست درین مال پیشین خدیش از انالشکی در مسون مقاتلت خبر نایاب و در

بود و برین بازی و دگر بازی خانون بولایه کوسه پسر کر دایند اتفاقا میان امرای چکامک و بجا
 مخالفی واقع شد و خان چکامک عرصه داشت که امرای ایلده حوچانک یعنی شمولان شهر نیزی
 شاکان ناحیه مجبور شوق اندود جزیره انجانا و میرت و کشتیها را از اجور و فرمان دوان کرد
 بیغمانی دهند و بولوغون خانون هم روده امرای ایلده و غریق و کد و ایلان و کجک
 که خاوارت بومی بیار غوراکه از ایل شاک بقضل شانده ماه تمام تفصیل از الحاط کرده
 نقد و توفیق نمایند و واردا و اعراض و مظان احتیاج از نیت داکو چکی جزئی از قانون
 برایع مخفی باشد تا خواه و دود و فرماند از منشور غل دهند بعد از تحقیق و ایلان خورده
 گرفتن و ایلان بجان و عبدالله بجان و تاشمش بجان و میر خواجه و قیوم از کجاء کاری سوی
 که سیرات فرستاد و او بجا چکامک دران غصه و فوات کرد تیمورقان چون اندک افت
 یافت غیبت از آنرا نبدید ایلان از الحضا و سب و غامی شی فی و دواشغال معهود را بد
 داشت از اجرت دفع میکرد بولوغان خانون بقدیم خدیشی ندارد که خاطر و دلجو بود
 دیدند و اتفاق عرصه داشتند تیمورقان بر که چکامک را طیب و دوز بولوغان بود و بولایه
 و اما **قطعه** زود کار که بچیمان و عهد داری چشم کفار عید و بچیمان کرد و کار کند مرا
 زبانی داور دهن غم بخت جبار دین مزار کند طبق غم بچیمان از این معتمد بدیدند
 در گذشت بولوغان بر امر از غضب طاعت و گفت با ندیشند از است تمام از تعیین بولایه عهد مبارک
 نیت و بدین جوی امیر خواجه را با ناسازشاید و ایلان بچیمان و بخت جوی خاص افت
 نیز از این بخت جاشی بر داشتند و در حال ملک موردی بر بغیر و کبابی غاصی شد و روی او را
 بنصب و نسیب بر گرفته چنانچه شرح ان الحارین ذکر از ارد و بر سید ایلان و بولوغان خان
 انشای داشت چون بولوغان تیمورقان از بر شرف هلاک یافت در غم ایلان فرستاد و این
^ن

موشک

نقلای نیر و قیافه آن را با ملک نمودارست و فرمود بعد از یکماه بقورقان بلبل ^{عزیز}
جای از فقر و غلبه و نادان و غیبه و فساد و خون آلود و درین غلگه مردم خواند نهفت و
روزگار از غلط طایع بکار و نولسان اختیار و فضال ^{مؤلف} فرو خواند این فارسی معنی
کوت و کوش و موش است هم بشنوی جور خاک خواهد شد و هفتی جاز نخت شاه جاز کلفی
جهانانی اندر جهان هر خوش است بیرون کین جهان چون جهان ان کشت کجای شامان ^{نیمان} و دنیا
کنا کار بکنانند و اینان کیو برت و فضال ککو فریدون جیش بیک کجا ایچ و سلام و توره بر
که بکنانند و زار منوچهر چون سار پوشیده ز کتی یکا بریده و جکا و و کتی و طالع ^{شیر}
جورست لایال و کوبال و رخش جویر غاب و سفیدار کچین حمل از دو نخت و فاج و کین جو
له است کشت است و چون کستم ناز غلگه بر شان یکا است هم آوار و پراست آوار دوان جهان
مرد و کستان و مردوان نه بر آمد غایت کور کیر نه بر و بر و ز کور و از بر سکنده یکا کچی
پیغ رها کرد و شایه از ان ددیغ ملوک طواف فرایان بدند بهت و لانجریخ کردن ^{ند}
نزدیشان ناز ملک و فوئانشان که می پدید هدیه بکر و انشان زسانایان و نلغایان معنی
جنین بسانایان یکا کشت نام و عر جاک فرو بر و سهادرین و بر و خاک و محو و غن و شدیم
خدا مان از و فوئانشی سلطان سلجوقی ناز جو قجوق نه بر و بایوئانشان ملک طوق جنان ملک
بافه و بلی و کتی که بد ساعر کیدی نه در و مقصر نه در دهندای نه در ترک طالع بکر و نجا
نجان هر کجا اوج طبع کشد بدین نام و پند جانش پند فضا اوج قد قدر خان شکست به پند فضا
دست خافان دبست قراخان قایل و جعفر که گشت و کوی و کندی به صفر که گشت جهان بریشان
نقار و نایان که بود نه در و زم و نیمه میان بجوار و جابل و رسلان و کش جوسلطانه ^{منش} و بر
کشدن و ساعجل و لغویات برآمد و بخرچ بند الغیارت نشان و ناز آل سلغور و ناند ملک ^{دشان} جلان

برینو رسانند جویدنیغ چیکر خان آستان بدید یکدم شد جهان لشکار جوخان زور و دم
سقیب گرفت بزودی رخ ملک او جین گرفت ز جو جو و قولو سگونی برمانا کار زمین کشید
جغانای و یاسای او خودی گشت او کاتای شد کویک و رفت ناست نه سگوبار بغیر بقلا همدان
جهان نامرک الغوغواند بلاق از جهان همیر بری گذشت ز قید جهان نرسوده گشت هو
کوا باقا و ارغون اغول جوخانان کر گشت مونس مغول همه کشور و کوچ بکنانند بدینی
جی باشد نبر داشتند جبر جی شاهی نرسد رکند نواشد بدست اجالی بند نمرخان جی
از افسارست ز شکوی مشکین بخاک انداست بدیشان حد از غسان شمار هین له و رفت
دورانان توکی که تو خود از ایشان که خلاق کاتی کجارجی چنین بود و باشد چنین روزگار
تو دل بچین و دزیت و نثار نیانا خردنایلی بدیم سر از معدن زندی نیم بدینم آغاز
انجام خویش بناینا کار کار مغولین اگر بدین ساز کار آیدت درخت سعادت نیار آیدت
کنون این سخن را زین یاد کن در هر چه بنیاد کن از این نام چون هیچ دانایست مد تو کوی چه
شاغر بدست روز مابرقاع ایشان سیور می شود که در عملش داد و روزگار صحت فرای بر کوشه
شاغر و داش **بخت** زان می کنوز و غنیش نشناسی که در قدح است یا قدح اندوی **شیر**
فکایخرو و لایم و ککانه قدح و لایم خلی از اروع قان بولوغان خاتون رفاعت بزم
امور و ملک و ندیم و مصالح سلطنت قیام و نبودین ملک خورشید زاد و لغوای جنگسازانک از قیام
و کرای که امیر اردوی او بود و لغی بخان افور و ترخان جنگسازانک از جنگساز و آورد و در مطا
میریم که دایم که قان باشد ترخان جنگسازانک که قیت ماجرایی بدینا زنی نامها کرد و گفت بو
لوغان
بدیشان زان جین نیک می آید و بوی فتنه از آن می آید و افتنه از آن الفتنه باوری و اقبال
ز امیری خواست کرد بدینا زنی از اغول پیرشادی بدین و لاسد فریب و بوری از احقاد چیکر خان **ملا**

چون

و مشاؤون کرده و گفت استحقاق غایت بمقتضای انشای قافیه نداشت و یکی بجهل شهادت و کلام
استعداد متعرض شود تکلیف یافت و زمان که ضعف نای و خفاقت عقل انسان معلوم است **شعر**
سیوف خندا بالی غائب خندا و لکن این را نیز ضار و بدمی است و در کار بیاید نهاند و
مخجل آدم بدست بتوزانیدن بدشت که کند بیوفای و فتنه زاید حریف مزاد در کار و کار آورد
باش و اگر مطلوب در پرده نقد می نماند وجود خندان آقا که روزی بر لشکری است میا کافی تواند
رسانیدن انکه خطه کلان و جوی توان اندیش بدین نای جان و عمر و هم صف و رعایت زد
و شتر از دکان و وزیر کازان غایت خندان و مشول احسان ایشان نویزد و در بعضی **شعر** و کلام
لا بدین احکامها لا یجوز تطلق الاعراض اذ لوح شهاب خوانند اتفاقا و احوال و ترکان
و ذاتین و جیکان ابرو و بیکو و العرو و محمد شاه و بیکان جدید و بیکان و باغی و جیکان اعناده ایشان
صد بیکان سپید پیش از وقت شوال در راند و پیر و نقری لغوی جیکان و کوی غایب و غایب
انکه بکنم متعرض بود آن حکم را بیع از اوصاف بدوشه بودند و کفر و روی حکیم متراکد کنید
نشان چون حال خان چنین مشاهده کردند بغال مخالفت و مسکت منع کجا افسان و کمال ایشان
عجبت است ادق می نمودند هر و کیندن نام صاحب تو که خود با حضار از میانه رفت و همکار
شماران متر و وزانی نغز نبود و چکان غنای کبر بدید بطریق و توفیق و بیکان و جیکان
اندام توان نمودن باطل نظرهای و موقور و افتداری و داخل دران شروع کرد بدین سوال غمات از آن
در بیخ نهم پر که بدو دکر که خطان خان آفتاب در بقا القافیه از اشعار که داند و کوی
سازگان از تر و در کلام و طعنه و ذلای جوی توان که کوی و غایب و کوی و غایب
و بدید بدی و هستی برین دخول و بیکان عبارت از آن بدست رسانید و صوم و فغان از آن
که بشمار ایشان طنبای دار و در عافت دکران معروفی نماند که داند و غایب و اشعار و غایب

موسى

تسلیم بنمود و در قریب و کوشه تخت خانیه قرار گرفت **ع** احسنت زعمی چشم بان و در آن
شعر فلم یجد الا انسانا ابدا من كان اسقى كان المجدا جدا ثناء سیم از وفات تهور و آن
 که در کان و از آن هیچ کس ندید و رسید و زوینا ده هزار و بیست و نوزده سالگی طوی کردند ملک تهور و آن
 بجز و زوینا ده و یکشوی یعنی یکشوی کرد و در غنند ملک تهور و زوینا ده و یکشوی در دست ^{نازی}
 نظام و مبارک با دهفت و اقول و دانستم بجان از زمین و دینار دستهای او را گرفت و دست ^{ست}
 بموکلان سپرد **بیت** یکی غم از دل من پای از بس کشید که دست دیگر غش نسیب ^{بیک}
 بر بنای اخلاص ^{شدند} نگر کرد و در بعد مخالفت جبر را بر پیشه و طاقت قان دلیل او و مسلم نما
ع از ایقام علی الدلیل دلیل آن نیز بکری کشیدی که در آنکه بیوک و کری خاخص باید بر نازی
 تکفایت از راه آغای که زانوی خدمت بر زمین تسلط و ناکس گرفته و بر فراز تخت پیش خود جای
 چون است احسن از موقای کرد و وفای خود و آن را در توکل نمائند **بیت** ارم بر آستانه
 تسلیم بر فرو و چون هیچ در سراج میزد بران پست اند تصور بدید بود که عظمای اعوان آنرا
 عوارض ایامی صون مانند اناری و در پستانانی دکا بخیزد بر بالای شتی از دی خواندین
 و سعی در آن تاب نمودن معالیه و خریدن و بزبان فروختن باشد **مؤلف** و لیس انشاء الاله
 منافع و الحمد لله دافع الذخات و نافع الذکات **جلوس خیشان قان در سکا خانیت**
 خیشان پیر ترمد بلا نیز و حکیم قریب و قیلا قان است **شعر** اقا زانمیر غیوت مواهب اجبا
 ایتیموت کهایج برادرش بر نازی چون کار و بر قط از دت ساطل از دافت بیکو و او بر شرا
 اقول یا راه ایلی چون ابر بر مناکب ریاض و صفت طهور در نیاید و ان هزاران کوفت معصوم
 احد عشر بن خلیق از نظر غره و ان پیدمان **بیت** دو زبان بر سر دهان بشوینان که کان
 زرد کمر برین روی ^{رض} ای کجرا علامه کرد و در قان غار و دولت و انظار و بر اقبال و معا

یَعُوذُ بِهِنَّ مِنَ الْمَلَأَةِ أَنْ يَرْجِيَهُنَّ فَتَقَابَلُوا فَجَاءَ سَوَاقًا وَاسْتَوَا بِالْبَانِ اسْبَانِ خَمْرًا
اعدا و ان هزار قصد داند سر و کوفته اندان سفید شمع هفت هزار اند سر و کوفته اند قدیم
و غالی زاد و کلام و ز دانشند و مغولان را آنغول گویند و هرگز کوشان گویند ان و ان
غور ندید ان اسبان الاغنان سوار نشو نماطر افراد و زاکه بر دشت بود و چون دله که کمان
میش کرد ایند و بر دق معبود و چشمان بر شمشاد غنم سفید ربع فست از دله شزد و کمان
تن کسر آمد ان قران و حاجش خانرا نسین بودند و چهار تن اطراف اند و دو تن از وی عادت
پادشاه کوفته بر سر پیکر شمشاد اند و دیکر کلمه شرب **لَوْلَا** رفتند جوانان بد
آب گرفت و قاتلان دعاها کنند و عدالتان بر نگذرد معقولات کلان ایشان باشد و نگار کرده او را
کلوخان نامند و معنی کلوخان داور و یکبار باشد امای حضرت ابوترغی چنگا کاش و شین کلوخا
افا چنگا کاش از جلای برین و فاج چنگا کاش جسا و سون چنگا کاش از جلای برین و سبوا چنگا کاش از جلای
و بر چنگا کاش و شین فایز و چنگا کاش اسلمان نقضای بخان از جبر طغاق بخان از کوب عبدالله
چین بود و ناغایت نما که چین زیارت از و چنگا کاش ضعیف نموده اند و کلوخان فرمود و نما
از باب خاجات بنیاد است و نمائت عرضه احوال و تعویق میکرد و پیدا باشد که درین در روزی
چو مقدار از ضایع مسلکی گنایه کنند بدین سبب چین از ای چنگا کاش ضعیف فرمود و بعد از
یاسا مطیع و غاصب الی سوده و فرموده داشت و از دانشان حلم درین و عقل دور بین و وزیر گنج
کنت که کیوتی بیکار یکجا شد اطراف کوب فرمود **لَوْلَا** بر خمدی همی و عادت سر و زود و
باقای حیوانی در دشت سازند از عتاشی فایز و رضوان و کپه سوند و ز کاشان لشکر
سلطان اچم کوشوار چون همتا سلطنت پایمال احوال نیمود عبدالله چین کاشی بر داشت
عقب خان بنادرت کرد و در حلقه که حضرت قاتان رسید چنانچه و نقضای طابع اساطیر شد

بنهج کبر و ذار و عوش مشغول بود یوزان در بی آهوان یازان و کلان با الزاب در ماله و کونا
 بتعاقب خشکان و یوزان از کاه افتاده و پیکان از کلاه داشت سواران چون در یکجا در یکجا کونا
 مانند و یازان و جرجان اغان و غزالان بی ارام تاند و غول از یاجع مغول در عویل و طبع
 قآن در هزرت و کشاد از لجنهای طویل کاه چون آفتاب در قوس سناده بر براب میگرد و کاه
 احسن پز آوده و رنات و کرا آفرین میخواند ناکاه عبد الله عجیب کن در کردن انما خدنا
 بکران امان چون کرفت قآن سیدانان هبات مستکنه شادانه فی کال و قار مضنون
 للملک بقضیه ان القدر من و لا ساجده بر خواند و از باغ بر چنان جزات در چنان حات
 سالی کرامت آید فرمود عرض داشت که قآن بر مشایب پدید و نمود و شفق است و عموم خلایق
 بر صفت اطفال رضیع و اطفال بی پدر و مادر هر آینه ضایع باشند یز قآن ممالک و رضی
 بسط در نظرها باندگان کرده و مصالح و وی تمهید که فی مزاجت حضرت نقشبستان معتقد
 و توقف در آن سلوک اختلال بخشد و بدیده دست از عنان ایمان نهای ندارد تا قآن بمقرع و فو
 مزاجت نکند یا اگرین بیاسای خلایق مخصوص گردد و قآن لحظه ناممل نبود چون این سخن
 زهاب حقیقت بود از منبع اخلاص و شفقت بود و مشعشع شدن خالی عنان بکاخ دولت و معطف
 فرمود و ازاد باش ذریعته الشیخ و هزرا بالش و سوره غامی شکی کرد و وفور درین و شمول
 اتفاق و از بر زبان خلایق شنای مشعشع و اندو کرد و اگر از موریت از وی پیش بود و بر احوال آن
 تذکره و تذکره و تحفه و تحفه و در عین حال مدح چهار سال در نفا و امر و جلال قدر و صلاح خات
 میبخت و دلهای پستگان از کجاست اصطناع عیب میگرد و نایب عدالت و وفای اهل یکسر
 و درین بینان عیاشان بر پیکر کل خنایا و استمناع از عنفیات زود گذار از لشکر و کج و دینار و
 و خلع عنار اشغال بنمود و غایت بواسطه مرضی و کقصم صفت داشت ساحت ممالک و انچه

بکتابت و ذلک فی الخامس عشرین رمضان سنه و سبعمائه **شعر** یوسف التیالی علم یزید باد
 الانشاء احساننا فلا یخجلنا علی وصلنا فیه یصل الی وصلنا **فیه یصل الی وصلنا**
بویا یوسف قان بعد ما که جانب اخوت را بقدم بر سو غزا اعزاز فرمود و چون در زمان آشن
 تحت خانیت به پیغمبر اظهار گرفت بود و بزاد را سلم داشته و کلامی در بیان او هم در زمان جلوس
 خدشان مقدر و تعیین گشته بدین معنی عرض کرد و باریان او ملک است حق شود بمشقی رسید
 اجتماع قورلیهای الجحیان الحضار نه از دکان دکان فرمود و باریان بیچاره دور در یک قرار داد
 چهارصد و اندی شمراد مقدار نهاد و او زک زک دارا را یکی جلای زک زک و فرمود و باریان
 و هر یک هزار الاغ خانهاقت مذنب است در یک بر جمع قورلیهای زمانه ذیقعد
 عشر سبعمائه یجمع شدند **مؤلف** گفته یوسف الکواکب حول بد و در خیال انهار و در و زین
 و شاخ سبیل در طرازی بود موافقت اعتدال یافته و زمین از سبز و زیت و خیال گرفت و زمین
 لطافت عینی در و حصار از خضریت خضر قدم و چون از کلهای یوسف صوره نمود و زیان آید از قول **لک**
 بناله که بناله کرد نام و سوسن و یاسمین یخچیف منظم و طرب الوان را بغمه میداند **مؤلف**
 شوق صدغ البیض فیه علم ثمری و دوح نامیده و در غنجان ترکیب غریب بود و وصلت شفت و شفت
 الی زجوب ید کرب صدغ العشیق و خطرا اذا زلیت عنده عن القیظ غنجان غریب و سنان
 سکر و افاصل طرا فایه نظم و شربد کتاب چون کوزه سلیس در دلفانی نظایر **بیت** خیار اول
 جکی غنجان صفت شکدی باذن نابستان از کف ترک جکی که چنان بهشت عشق و طرا فین چون
 اجنه طامونان شغش و روی کتی مانند روی دلخوازان غنجان شکوفه در حفره و از مع
 باری سلاکت شام کرب و صاحب نظران از انواع غنجان **مؤلف** مطرب بیاد و دلدار و مع
 کربن صیار خطی بجا بکستی و غول بنفشه و سرغوش کل و کلاه لاله بود و معنی نازان **بیت**

مؤلفہ: شی روی کیتی زدودہ زدودہ و بلبل در زمرہ و چین غلغل خان کہ در وقتی چین

اولفاما اردو ميکنم سبيل نيرين سايت ~ وفودوخ خوش نظر خدا ايات كل سربا برخ
ناراك خورشيد وشت زلفه بتر و صفا فكن شيا سايت ~ زكن سگني دكش عاشق كوش تو

لب جان بخش دفان پکر عرازی لفظ تحار کر بند لطف افلوت چشم شمش ضون شیوه جا

زات طره طره ان شکن شکست غم غم ده انداز شرف فریاد ناکه چون سر زلفین تو جا

افشارنا ناهن چون به زلفه بوی نهالت در اثناء کعبه طوع به دعوه دوله ناله نثارینا

وحتی و نانا غله دولت و مال حضرت که تکرر و نانا آتش و نانا و

فلا تتركوا ما كنتم تعملون

بهار مراد و عسل و نوبه رده اند بیرون از بهار دایج دیگر در وقت است محمدی و جیحیم

روغن و قیمت اعداد، معین است و قیمت شراب و میز و صنایع یسند و لبان بر نسبت آن میا

توان فردین باشا و علمه نجوم ساعتی کطالع بانظار سعود منظور بود و سهم سعادت از شدین بخور

موفق و جاوید میون را اختیار رفت قرضی چون ساحت فرادیس پدرشای ملون از حریفان

وزیریت مغربی بنی سناخته و بخت خانیت که طافدین افلاک نه کرسی آن سزود بر اشکال الفلید

وگو که نهاد را کین پر داخته چنانکه اقبال بر طرف جنوب کرده بود و پادشاه زادگان از صلیب حکمیه

در جوانی از بعضی دست جیب **مؤلف** بیهوش گرد و کلاه نهاده چون سرو نهایی ایستاده خوانی غلطی

شعر بقصر خطوها ذل القبحي ونحفص حتما كل الدلال الف الخصر ذيان الحواشي و

فَوَالَّذِي دَعَا إِلَى الْوَالِدِ الْأَعْلَى بِأَحْسَنِ مَا فِي الْغُرُفِ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

از ششم نشسته و پختان و فوفیان و امرامین و اعنان لشکریه و درمات خود بیرون و ندرین

ووزن ذاك اذ كفت وبتكامل محال طالم - شطاطة وشه من ناكلها - ما لا يحا

اغیر غولستانها و تاکا و زمان نظر برینا بری فریون و فریکاه فلک نظر **بیت** کفاحشیم دینا
او زمین و زمان نهاد کوش کجینا لو سپهر و سپاه چون غورشیدان نور برآمد و از زبان خاضران
زمان دولت و عفاف زمین ذات دعالایق و درخور **بیت** بنای و نیال و نیار و نیاب جو کوکو
جوس و جوایر و جوشون مراد و نشاط و خزنه بخان نیاب و بین و نیایش و بخور او دایو باستوق
قاآن خوانند و جمع شاه دادگان و از امرایم معهود از جواکزدن و نثار کردن و دعا گفتن
و کاسه کرمین بنادیت رسانیدند و هر کس بچای خوشی نیازا مید علاقه جنک دود شان را کوثر
عبوق مطلق ساخت و شاعران کون انشائی که **بیت** لطف آب و رنگ آتش دار دود پنداراد
آب سوی خان و آتش سوی دینا آورد **هم** عن عطف خننا الفاصل **ترجیع** علی التنازل **بیت**
الأعضاء **میسندند** و میوشیدند بعد از منفذ ککار طوی سپهر و جوی و عیش و شغف شد
قاآن خسرو معاشرت بصلاح جمهور و مناجاس امور و اشاعت عدل و بدل در اخلاص اقل و نصیب
نیابت و حبس کاتکی بر تو دار ازانی داشت و در دانه از امرای شنگ و در انعام او فرمود و دانه امرا
کلیک تعین کرد مقدم ایشان ترغای و او در گفت و برفت و کتبات نظایری و خطایری
و عیالها کتبی و دانی بیخاکم کرد ایند و فرمود از ان خزان کرد و نهاییش انواع نیال آورد
و بیرون فرجی که کو بریم انداخت و صندوقهای فراریدداری بکر ریختند چنانچه روی
ساده نمای شد و از آب و اجانبیان جواب بحسب اندازه و مراتب تمت کردند و بیک **ترجیع**
مندان و حکم فرمود از اسناناسات پستد و قلاآن **فان** تخص نیانیدانجه تا غایب وقت بتبدل احوال
تقرض احوال تنفر شدند باشد بقراصل با اثر بد و در سخاوت ملک جز منیع صفت و ناسی
نسرند و حبس کاتک عالم را شنگ و بخانان از باب خوارج را علی اختلاف طبقاتم که از لطاف
حضرت اقتضا میدردند **هم** سر روز بحسب حلقه کلان یازند و سخن ایشان چون **هم** در **شش**

بحال الذين **شعر** ملكا اذا خط الامور بكرة وفتت له سائر الخوي السبلا واعز شيقا الفحال
 فقال له كراما وكرما ان يقول ويعلل متوتيرة حضرت بخان شاه وشرع بكثيبي مخصوصا
 سيور غامبيي مخطوط آمد جدا كرا كان خضر اعلاها الله تعالى وخلصه لاطم بر فكلد حكمة
 مما لا غار من خلاصة العالم سبع بل رشك مراع مست جناسنت لازا الدعوى الخافان من الخافان
 واعتناق امور مدينة السلام صبت عن الافات ترغيب ويشيط كرتاسين استغفار جه وعقيله
 ملك ذودا من تحت از غبار ترغيبه يارد هم كرت ويصوب استقلت بحال **شعر** وناهمه
 موصو له بغوايد ومواسب مشغوة بفرقايد غازم وناهمه كيش شعور دارايل ابن سال ملكا
 بر زبان المستدعي الذين عبدالرحمن الطيبي **شعر** خاي الحقيقه مبدى الطريقه بصود الحقيقه
 نفاع وضايع يعنى **ع** سناند زوشمن بنفش بدوست بازا ككسا طادر بناهت ذكر ووجاهت
 قد وانشاع عرضة شوت واستماع بمناوع غور كزانيد بود از ملكت هند وبعرفا ككرك
 ويرا اناك فروس ككركه وذاك في شهر ستلتن وسجانه **شعر** كل دولة واسر مطاع وانشاع
 عسكريار ملكوا بهت فسادا وقادوا هم ضاروا احدية التمار بادشاه عبر زمان بغداد غولاب
 مهمود وطر بن جلاله شهو وخواست كبر زمان ومخلفات اودست اغضاب در افك ملك معظم
 مزاج الذين ابن شيخ الاسلام بحال الذين كرت تاليف وناهمه خاطروستكان برآمد وديت هزار
 دينار ودا لزلزم كرت تان ابن خطاب باكال ككول كرت وونصب ملك مانو نغى الدين بر ملك معظم مزاج
 الذين مقدر داشت **شعر** وانتم بجهو الارض بجهو رفته اذا والحد يخفى بظهر السجد واما ملك معظم
 نغز الذين احمد از حكيم رايغ بادشاه غول غازان در صند سبع وناهمه وستم تان از حصه قهوقا
 شعور وده صبت او نغز الهمي بايلا كهاى بادشاه تان از دانهائى دارى ورنش وخنوشاى شى
 وسكيار ملى شين ميكوكوشه كان بخون دل پرورده آفتاب وناهمه دارى ورنش وخنوشاى شى

عغار المولف در کما و جری بخار بنوا داد و غریب با غرا نجات و نامت ازال و علوفه و بصر
 کس و شغاض و خدام نامده مقام مناسب حصول ارجعه نقاد یافت و چهل و پنج سال از اطلال
 فرمودند عیسی بخان منقلد ملت علی بنی بود و طبعی و غنی داشت پیش از آن در دهن با آن شاد
 بود که از ناغان داریان کمان امصار و صفات و جواهر زاسعت از ارمج ساخته اند و در
 ان بیجا شالط است و حکم یافتند که اصل حاصل تصبیع در عرض ضعیف آورد و چون
 اکثر شایع است عجب ملک غزالین از این انواع بود اهل باران ملازم صحبت نمود تا آن عمرانی
 الزامی نقص فرمود و عرض داشتند مقدار چهاره تویمان هر تویمانی ده مثقال باشد و هر مثقالی شان
 شش دینار یا خزان بزرگ معامله رفت و بویژه از لچا و جاری العاد و خوار کردند باقی
 یافت که بر وفق از اذیت نام که خواهد معامله کند مدت چهار سال توقف افتاد چون امور مرتب
 متقی ساخته و بر دانه گشت و سگامه مناجعت آمد تا آن مقامی طی البیضا بطیبات غافر مخصوص
 گردانید و ملک غزالین از برلیغ و بازه و ذریفات خاص مشرف فرمود و دخترهای از پوگان
 زبان حضرات سیور غامبینی کرد و در جواب پادشاه غازان برلیغ متضمن و لغو و کوشش شد
 بر دواعی اتحاد و صاهت و مشرب الزام طریق اتفاق ادوغ چکر بنیان مصداک گشت و پادشاه
 پادشاهان از آن یار شد و چون از عهد منکوق آن یاز و جویمات کارخانه خانی بر بیل اشک
 مضایق اجهلا کو اتفاق داشت ماند بود اظهار و قور عدالت و اعلان کمال شفقت را از حبه
 بحسب تفصیل مقین از ابراهیم و ثواب خطای و یکبار خبک با الطی صاحب ایشان روان گردانید
 و در سباق تقریری میچیز بنام خود هم بقول باشد تکیه بر آنکه ای چکر بنیان با الطی
 محاصر مقرون سالت ملک غزالین سرور و مؤید اتفاق الجحان با سزار خبک از ابراهیم
 دینار حوصله ملک حصان زود که خازات خاصه دشمن و مقنون هم و شرطات غالی بر سر

وعلقه خالی کار و زراعت عرض اضاعت باشد و نام غارت درجه عیاره نیاید و سمت فلاح
از دم قلاحت بخیزد بلی نای انشاع اسباب زرع و انتقال اصل و فرع و طویر زمانی از قطعه
عنکبوتی حلقه خالکی بگریزد و در اواسط شهر سنه سنس و سبجان حکم رایج شد که شیخ الاسلام
جمال الدین از دوله خانه کیش عزیت دارالملک شیراز از دونه ایضه قی بر سحر که نفسید کان
ظلم انما از دم چند غارضا داشت و در دهه و معنی مناسبت خیال نمیدانست بخیزد و بیم از دود
قصور او تا دستان عزیت بخیزد و چون در کاخ دوله نزول کرد باول دفعه تطاول از امر اشک
و قطع احداث فرمود و طائفه که سنان را ساقی کردندی خاتم صفت با نانه داری موسوم کنند
مثال باغما از فرستاد تا بنظر امان احیاط کرده مقدار خوار و خراج و ستم ملکات را در عرف و قی
و معوزت کنند و مطا لب نمایند و در غایت و تقاضای عدد دهند و خلافت از مضار و
و اندر بغاه هدایت و ناحت پوسند و کاری را بخاری و هر و بولای را سنانی و در خیالی را
مثالی بنیاد شود کاس از زراعت از دست ساقی تفاوت یکدوره از نکست بود و بجلال و
سکه و حدالش هزاره طلاقات سکر نشد که غارضا از اکت یافته گری کرد و شب یکشنبه است و یکم
جمادی الاول من سنه ست و سبجان روح لطیف او که صفای و تقوی و تقاضا و طهارت بود و عیشا
قدسی از وقت شیراز بیان که معمول خیال عطا او و شمول فواصل تبارت او بود و در زهای غریب
از فواره دل که عیاره از آن سرشاک حسرت بود و عیاره دین برانند یکم و انخداس مقام از
صلی بر قدم طهارت و هم در کاخ اقبال انظار کرد و در غارث و لذت و مضائق که داند جناب
امروز در قبه الاسلام موضعی است فرج بخش ترا از ان مشامد بخلف و در غیال اتفاق از شما
افراد **شعر** ایخیر بن اعطی و عدل و اتقی و صدق الحسنى و صام و قدصلی جمال اتقی
و المقام شاهد حکایات زوی و ایات علی و چون رقیه مؤلف بنقل انعام از در کولر کانیات

[illegible]

ویرق خا طاف زود کن درین واسطه غلطی حسره آید و غمی خور تا بکزی بر خاطر استیلا آید
و عاشق داند **شعر** قلبت الوصال غمزه غلبد لعل الخوا بیا و او توفی الخوا بی بکونی فاعلان
و هزار میانه **بیت** ما را مراد ازین همه زیارب وصال دوست یارب مراد زیارب ما را از اینان
اینک و لی الطور کمال احسان در زیارب استعمار ملکات قاری اشاره علیه فرموده و چندین بار
خاطر آن بوده که دامن از ولایت اشتغال دیوانگی کشیدن دارد و بر سر دوشه و قطعه خودم سعید
احله الله بجموعه جنانه و معکرت کرد دوست و ایام ماله از هم نادرستی از ناسخ و طبعیت
درست کرد و اندوید و طریقت فساد و افات و علو و شک نماید و با سبب و علل و فساد و علو
شده که اختلال کلی احوال ازین زیارب بدست که صاحب مجزه و فی ازین الا که و الا برص ازین
و نمارک ان غایب آید اما چون فرمان دوزان مطیع می شود و نماند عظیم تر از عمارت عظیمه و
از انقباض و جاره می دهد و جهد المستطیع بذل می نماید **ع** ما می کوشیم و بکران می کوشند و ان الله
بجوازت همه آفتاب و بیت انتخاب عواقب و خواتیم بخیر میرون کرد و ان الله استسؤل و محیب
اغتراب شهنش و کان اذ ابنا و نیر بصوب غزلشان و **و بیجانیان** ان منبای جسد و و ایمن
و منافقت که به مقتضای سخن از سطوره و از حرکات الفکال کائنات عن حقایق **نا شعر**
و من خادع الایام غریب ساکن و تفریق مجموع و تغیر شمس و درشت آدمی زاد و تقبیل است ناسخ
دیروز و دوزیان و سود و دراکتساب مغنیات پایدار ازین دنیا و در غدا چون زغن هر ذرات
بیت ان عربی بلعین زندمطلب وین مرار ایمن نه منقار و با ضل آمدن نامیان پیران قد
خان جبر و ساربان اغول و شاه و مکه و نیکه جراحول و دیران او که مکر و کینه و بیجانی غیر
با حلقه فریب و قذا ان پیر و کجای قآن و احفاد جفائای تو و دیو و اغول پیر و کج و پیر و بوقا
تیمور فریب و قذا قای که او پیر و یور و غیره می توانی فریب و بیجانی بود و با اغول و غول پیران

تیسره بقا فزین جو جو قاسا بیجیکرخان و ملک تیمور پیراد بیج بوکار و نکال و قند و اغول
 و دینار و قیفاقدغان و طغرل و ذوالقرنین پیر قوشین و قداغای پیر بوی و دیکشتر از اذغان
 مشاجرت و مکار و حجت قائم گشت چنانکه در کمال انجمنی نهاده ایون کانی در ایران در بای انجمن
 و اموال انجمنی بر خاندن شده از خونه ایونها به صفت ناموس کرم و رفق و قدا و اب روی شریف
 و دو بیت میستی که یک خنهای عجم است مؤلف ذابا آمد **بیت** شهاب که نیاز با تو ختم هر رفت
 در ما که نیکو دیدن ستم هر رفت ارام و دل و مولی خاتم بودی رفیق و هر انچه با تو گفتم هر رفت
 شبیه این ذکر بستی از آنست که قدو خان در بیخود خود ساریان اغول را با آلبا مویر بود
 و معین فرمود و بخت و شان لشکر بیک جور در زیر زانجامه او مقرب داشت سه تومان از لشکر کما
 خاضه هر تومان بی موسو و پشاه زاده ساریان و کورس اغول و غور اغول و غلامی و دو تومان از
 لشکرهای تو قاید ایشان بمقتضای اید اغول و امیر بیلانی و این تقلید ستم بود هرگز نادیده
 و سبانه علامه موافقت میان جبر و تو اکسفت چنانچه تفصیل آن در عقب این ذکر شرح داده شود
 تو پیر خود را این بوقا اغول که آثار دولتیاری از غل خال و آبان بود بر بیورد و لشکر کما
 خاکم که زانید بنور عزت پستان بختیم ناپوسند سازان بموضع مرز انشاء لشکر اندک نهضت کرد
 از تو ای کجور نام ایلجویش سازان آمد بقی بهم چون پیغام بگذار در بطریق طراغی در قشت که کما
 زانیدانت عقیق طراغی بر قصد سازان لشکر جمع کرد و در اقوام افناد که همانا کجور
 این فقره می نماید سازان در طوی بود و فارغ از این گفتگو که خبر هجوم طراغی لشکر بوی آمد
 خالی بالشک خاضه بجهل شد شبانه در و لشکر در موازات آمد کجور و کجور کردند چون باز
 خود پشید آشکار شد و سواد لشکر زنک از جنک دوم و قرناک شرف گشت هر دو لشکر بر یک
 حمله بردند و در میان غلی غلام رفت اعداد و لشکر طراغی زیادت بود کما بقوی اغول پشید

داشت ساریان یا هزاره بصد و شوی یا زخمه نکایدت عنان پدید طراغی ایل و لشکر او را
غارت کرد و تنه های شاکن شد از انارت نمود لاجرم نهال معاذات که مشربان از چشم اشیر
ایبار بود ایل بدن گرفت از لشکر ساریان بآون قول یعنی دست داشت مقدم ایشان نهادند
و کوجانک و جوجک و انفاق کرده بر طراغی نشستند و بنجه تیغ او را بر نهالها رساند جنگ برخواستند
و اخطات بر خطرات طراغی زده مزیت گرفت و بسیاری از لشکر او قتل آمد ساریان بلسقا
اغول و بنور اغول بنانزل خود رفتند و داری بنور اغول و نهاد و قران با لشکر که از عقب طراغی
بفرستاد از کار او بکلی دل فارغ کردند اندر مقام انداء و اصل از تاز و حرب دست داد از نظر
کش و کوشش نام کردند غایت طراغی زخم یافته بیکت و غارت و قتل مبطط لشکر او را
بایک توک غار میوطن هند و عثمان شد خویشین قباغی اسیر او بودند و از باب عصیان و بغا
ساریان زاده نهادند بقر و اسامی حق شد در انشای آن حال ذود پنهان ایل از لشکر توک لغزین شد
و لشکر و توک ساریانی را یعنی دست مغاصه فر و گرفتند و در قتل و غارت مبالغت نکردند
ساریان باز لشکر فرستاد و لشکر ذود و اسیر کوپ بخانانی دادند و ایل ساریان را که او بجای
برده بودند انداز ایشان باز گرفتند و در نهال غارت کردند حاصل لشکر را بیلد مزوم و میگرد
و اعوان ساریان سرور و سوره و انما که خود مزاجعت کردند چون ساریان عزیمت
کرد یعنی توجیهی نمود بسبوت اغول با ذود و بنایم لشکر که بنسب ذود از آبامو عبور کرد
بر ساریان ناخست ساریان از لشکر مقابل کشیده و هر چینه گرفت غایت این سبوت طاقت
نیامور و منزه شد علم از دهاب که ساریانی بالای چشمه فراختند و لشکر بنسبت و او بجای
مفعول شدند خالی این سبوت با پر دکان لشکر **شعر** مناجیه کتیا سون کل مغاصه کان
عند با فاضل علی بنهم عطفه کرد و چون او غاصف بر لشکر ساریان زد و مغاطف و دود

خانه کارزار میخافت ساخت و دوس و نواهی را بر غنیمت گذارند و بموضع بقلان نزول
 کرده سازان از منازل خود منبرج شدند باز نمودار غول و شقان غول و لشکر فرود میروند
 ایستادند و غولها و کورگان را با پنجاه هزار سوار که دوی رزمه کار و پشیمان و دوز کارزار
 بودند بفرساده ناپس از آنکه جراحات ایشان را مشاهده کرد و با کار را بنظم بدید و از اندیشه ایشان
 خاطر بردار و فوین عرصه محاربه را ببط دادند و از وقت ظهور و تراغظم و غنیمت
 تا وصول بنقطه استوار و کشته شدن و حرات جان شکر رفت و هر دو گروه از محاربه
 مظاره دست و شدند و یکدیگر جز کوز ایشان دست می یافت و از هر دو سوی جریغ بر سر
 نیامد آله از آن کارزار و سر برید و نایل شد و کان دشت نمود و ز کوشه گرفت و علم بکلی
 کرد و سپهر چین و چین آورد و هر یک از حلقه پهلوی کشید و چون انواع اسلحه غنایم و کارگران
 ناخوان شدند دست از حربه باز کشیدند و سازان اسباب بشوید و کوه و تفرقه و جمع یافت
 و مقاومت و منتهی جز استنادهای مجاهد و نمایر سلطان جهان و الحاح و هر ملک خوانان و و
 نیافت در دست هر شهر و دست و سبعا و نامتور غول بیل بکان و شقان پیر ملک نمود و
 پیر خویش و نکلی و بنجر و دو کتور و هر قداق از احقاد و جو قاسار و امرا و بزرگ نهاد و زان
 پیر و کوز تیر و غنیمت و قوا و وای قران برادر نور و امرا و پیر و کوه و وای وای بنجی و
 شاری و کولناش و امرا و هزار کوه و طغلق و ایرام و زنجی و کوه و اناس و لشکر قراناس و امرا
 نمودار غول دون ای کتور و اناس از انداختند و خوار و زخمی و لشکر غول عنان عزیمت و
 خراسان سبک کردند و غنیمت ایلمی فرساده و غول و صورت خال و تضایق عرصه خیال و
 قصد دشمن حقوق و از غلج از نشین معبود و آنکه پناه هر و حول و قوت و زدا و درگاه
 پناه ماطا نیست تو بنم دیساول از الحالی که بر پناه و دشمن از دکان و مجبور و جهان لشکر و

عبور افتاد سالک به پنج خطیاط و غایت دقیق خرم را مزاره قراولی از پیش روان گردانیده
 با شاکلی تمامه با اتفاق رضای و بکوت و بخیای پسر دانشمند بهادر و محمد اولیای سابقین
 اینچو لشکرهای بهبودان بود نهای خود در حرکت آمدند بمقام فرزند بقلان از حدود آتو
 اتفاق و ضار و منافق در دنیاوی ملاقات بعضی قراولان جوانان کارنا از خوده بودند اندر
 شطارت جلی و شطوط جوانی در وقافتل شکافی بر روی صیل از بی نژادان و سناشانی که
 باز محقق شد که قدوه ایشان بنابر یکی خندیت و تاون طبعیت نیست بل چون افصاح و فصاحت
 موش را که در کلمه آمدن باعث برآورد ضرورت وقت و صیانه نژاد بود و نیز از شایسته
 و شیو و فعل افتاده از برای لشکر ساطاتی که مراد خسرو فر و جرم فرمان بودند بکند و روغ
 نان خوبی و زلم حسن تلقی با استنباس **ع** و ارتع فندانم تع الاحباب بجای آوردند و شایط
 تقریب و استنزال و ترجیب و استبشار تقدیم نمود اگر چه با بصره و قهر خروشان بودند
 تا بعد از آن و قدح نوش کنند و در لقای سخن ناگفته را بگورت کوی و سوغات جوی آمدند و
 این مثل راست است که ترکان و دوشنا از خود و دوشنا و دوشنا و دوشنا و دوشنا و دوشنا
 ایشان را بخرا از لذت و طبع است و این نقره بقیه عقلی و برهانی معنوی دارد با اتفاق شکافی قدیم
 و مناسبتی که منیارت اجتماعات بدان صورت بند و تنظیم معاش نوع انسان بدان منبرتی که
 دو نوع است یکی طبیعی و دیگر از ادبی طبیعی چون محقق که در طبعیت فالد و مولود مقلود را
 بلکه در جمیع حیوانات مجزیز از وحش و طیر و محسوس و اکبرین بنود و فرزندانی و فرزند
 مادر و انماست که دی و مؤدی و بی بیفتای نوع انما ارادی شدنی و وجودان سحرین باشد
 لذت و خیر و نفع از ترکیب این سه کار و مزاجت با هم دیگر بقیمت نافع تولد یک که تمام و کمال
 این انواع بدان مربوط باشد چون حصول فضیلت و عدالت از مسالت فضایل که از بعضی است

و عفت و خجاعت که از نهیب فوق بهی و سبب و سبیل بطرف افراط و تفریط حاصل میشود
انالله منصفی محبتی باشد که زود بندد و زود کشاید **مولف** که قرائن الاعضاء عند راجع
اکدلن هر چند شمولی و اشاعی دارد از غیره سرعت و انتقال و بعضی تطرق و ذالست
و چون سبب دخول است بی غالی خست بر بند **مولف** دل پردی و بر بست و چون داد
آسان نیست اما سنان داری دوم نفع باعث بر محبتی باشد که دیر بندد و زود کشاید و
بستن لموجب آنکه مکنت نفع رسانیدن کاری آسان نیست و زود کشادن چه لکه باعث
وجود است انتقال از آن است **بیت** چون پیشه گرفت بویته مایوس و دشوار توان
کردن و انسان شکست سوم خیر و آن محبت است که چون کن زلف و چنان زود بندد و چون
در وصال چنان بر روی چنان عاشقان و بر کشاید سرعت اتفاقا سبب مناسبی الی انک
میان اهل غیر واقع است **سراج** و الحین للمع الحین کایلی عمل و بطول الخلال و الاطالة
انذار حقیقی که لازم با هفت خیر است و ذاعیه عدم اغلال **مولف** نا جان باشد عشق تو
با جان باشد چون جان برود عشق توان باشد چهار و یک از این سه قسم انقضای محبت
کنند که دیر بندد و بر کشاید محبت حصول این اقسام را جمع مایه یعنی لذت و نفع غیر بر و جرات
و اکل و پر دیر دست دهد **بیت** که دست دهد و وصل چه تو دیندی الیه از جمله
و همچنین دیر و بر کشاید زیرا که غیرت وجودی که مطلوب الی انک است انقضای اشتیاق است
مولف دیر آمدن و دیر دیرت دارم **مولف** چندان مثل و مثال و چندان غشیل ای حال تو
و ای قیل و قیال یا ساول توین یاد شاهزادگان علیحد بود نه مفر و تغار و اذوق جرات
بر حسب صلیت و قوت و فراخور حال تعین کرد و اعلام ماحولی ذی الجمیع کالبی و تحطیف
و التثایر لیسیر بیکدک حضرت فرستاد و چون سال با تو کشید بعد از گذشتن سال

بجات دبع سکون یا آثار بلاد الخ کشف بود آشکار و خشنود و برق بر جان چون می کشد
 و این خمدیده از نینیه و زقی و شمشیر بر اینها از خان نهار بهار دید و یا اشاره **ع** در عیش خوشی
 ندر عمر دنان بیل در شاخ کل او بخت و نافع از نافع برید **شعر** کنیم بچشم و نماند عصب و
 و طهر قوئل و غصن طروب **شعر** از نافع بیل در چشم تراوی و بوی
 حکم بر نافع با خضار ایشان نفعان یافت من غصه الله سانان از خزانان و در کن شست
 نادر گذشت بی شک درین کاشانه بر نهاده و باطری و ناط و دار و دو غار و در ویر
 صفت زای و خول مردم زبان **بیت** هر آمدن و زماند خود یکدیگر و نیکی کن چونیک وید
 پس شاهزادگان نمودار غول و نفعان و در این ساریان بر نکلی و بجز **شعر** شنیقان صوا
 من غریب و ملاکان بخان ما افلا و امرای اردای قران و قران بهادر **بیت** یلان کشند
 نفع زن جوهر و بد چون همان بین بعضی لشکر نادر و یور و ناه و علف و ارها بمانند و
 مصالح گردانیدن با امرای هزار و مصوب و نیک فوج نمودند و بوی که **مؤلف** خسر و مالک
 سوار کیم کرد و نیشین جنبه بایندت و زخم آتش ز نواب و قرضه روزی دشان چشمه
 مغر خیمه کزان فلک درین طناب یعنی آفتاب بر سطح بر قبه شفاف و جرم و فوار و صبح
 و قصر و بزرگه از روی معنی **بیت** هم کلیه قدرة الهی است هم ثواب فطره و ثوابیت است
 کردند شهرزادگان او و نجاشی کرده بر بندگی حضرت مسعود و بیاطقت و شیناس غلام
 از انعام سلطان گردون غلام محظوظ شدند هر یکی از اصلاحت و کافیه و عطایات و مبالغه
 بادشاهانه نخواست و کردند مفاخره ایشان چون رایه دولة و افرایخت و ایشان بر زبان سپا
 ذاب می کشند **شعر** و فلک بی طوق ایشان که نماند و کم لیت اطواق منک اعناق بر نکلی
 شتراده و با انفاق امیر بزرگ سوائی اختیاج حکومت که جستان او نانی داشت و بجز و هر قدر

با هزاره از جویا بقره ناس در اتمام بخندم چنانکه انان رشید الحق والذین عن نصره و کرم غول
 اغول هم در آن نزدیک از آه کرایس باس از آن چنان میبود **ع** ان الشراة قصيدة الاعمار و اردا
 قزان و قزان نهادن زیور است و مفرد و لشکر و لغار مسانه مقرر و چون ساریان و شهر زاد ^{کان}
 از ممالک توانستند بشنود بلیغ تراشد که هزاره ذوالقرنین پیر و قویا لشکر معبود در ^{رت}
 متور اغول مقام کند و از لشکر کرسیه اغول سه هزار سوار مقرر و در اتمام از ابراهیم مقرر
 کرد اند چون ذوالقرنین به پیشبرد رسید کرسیه مطاوعت نمود و ذوالقرنین فاود ^{سپه} دینار
 بالشکر و قید مطاوعه آورد و قاصدان شد کرسیه با سعاد و جریان شغال نمود و آنها
 انحال با الحی پیش یسور اغول فرستاد یسور بالشکر پیش ذوالقرنین رفت و در ^ع دینار
 مضالحت و فیض طاعیه و امانت فصلی بر ذاخت و منافع و مضار و فاق و خلافی نهاد
 و هویدا باز را ند و ذوالقرنین سخن بصره در باب صلح قبول کرد و لشکر یاز کرد و باینده و کرسیه
 و مطهرن بالشکر خود مقام کرد پس یسور و ذوالقرنین سلسله طاعت در پیش نهاد ^{نهاد}
 نزد جنگی که در کان الحی فرستاد بمعاخذ و ظاهر و باطن ظاهر کرد و جنگی که نهاد و ایشان را
 استعداد لشکر کرده است و فرستاد بمعاخذت و بیکر بر قصد کرسیه در حرکت آیند و غم ^ل شود
 سندست و بجهان در شهر کیش این خبر کرسیه رسید و بالشکر ایامش غنائن کشاکش کرده عاز
 دیور شد و او را پیش از انطباق با زهر و فحاشان از دست بر کرد و طالع خواجیه زیور کرد
 مخالفت کرده و یسور را با نخای انحال منت نهاد و یسور بر کرد و بجنگی چون بر خیزد
 متصل شود و جریای حکا و حوت و روی و زای مضالحت نداشت کرسیه از این اندیشه ^{شیر}
 بود سه روز نه را ما و از انقباض ناچیز داشت درین خال ذوالقرنین پیر نامیل بالشکر ^{ستعد}
 مقرر شد و آنها از فرصت کرد **ع** خر و شان میبویست و جوشان میبویست و زار و دوی ^{کشد}

بناراج داد و به نظر و کانیاب را بخت نمود اما کسی در موضع سرک در دیون بکنی
رسید و بعد از مکاح و کثرت غلامان و دیون زدند و دودندان او را بکنست و فوجی تمام از
لشکر کشیدند و به بیت غنیمت ذات او را بخانه کردند و زاد و کسب طفلان بکشد و کرد و پاک
قشون یعنی جوق لشکر بطرف دیورفت و قران و قراغین هزاران عوان کسب پیش از شفا
صفوف فضا از مقابل الزموف را بخت کرده بودند کسب بدین وجبات خائف شدند
و باز گشت دیور و بکنی هم پویند چون و حال او معلوم کردند عتقان سارعت بد
عقب او بنمال دیور رسیدند و بکنی رسیدند و بخار بر دوسوت غایت پروغظ فرما
و از اشته او را او بجای گرفت مقصود از یغمدنات آنکه در لغزین از ضعف کسب قوت یافتند
و بر ابل غول خاکه گشت و مدتی دو سال ماند به روزی و فریضه را کم بود و در میان
شهر و ستمان و سبانه از دژ مختلفه شهر دکان سیمانقان کون که چون در کشتار او
آخر بود و از غار یافت و مانند قافیه مثل دوف را ندیدند از ایل غانم ملک خست و بخت
با ساول نوین چون قضیه معلوم کرد با ساق را ندید که امرای توپان هر یک از منازل خود توبه
نمایند و بینهادر سجد بکردند و در دیور و دیوانا لشکر معلوم کردند که بر
دبساط الشبلا همان همان اندیشه **شهر** و هم ناراج قوتی بنما فلانجا فاجای قنمان
صورت قضیه خواهد بود و چون بودت بکثرت و توپان او در بخد بود و پیش از ایشان
القرنین رسیدند از صفون قنمان غرض کرده و از بکنون سر از بنی نانو ده که از و روید
این و قود مطلوب حیات یاد در میان غالب و مغلوب کسب بنیهای اخنه برایشان بخندند
و دوالقرنین را دشته از ده قوی هیکل مهیب خامت بود و هتکار و در و کار از انفس خود
روی سپاه و پیش لشکر **بیت** سرگزار چون بر آورد سر نثار و سر خط کشیدن سیر

بعضی لشکر متغایر بودند و حاضران از مجموع لشکر غیر و اهل ذوالقرنین بالشکر خود رعایت
 طرفه نظر داشتند و لشکر باز آمد و صف کشید خالی طغان و ضراب متوالی شدند و نگاهدار
 کبر ذوالقرنین را از کشتن و داغ کان تیری عقاب بر او زد رسید چون لشکر روان بودند
 کو تا البحر و خال جیتی بیت سنا زهر طبع فاک سیر خالک صبر شب سهم روز لطیف سنا
 کوش در قمر پیش کشید ذوالقرنین با سلاح و پوشش کردان از زمین برخاسته زمین جست
 هنوز قرار نگرفته بود که باز بر کوه بلوآینا سیح و غولان سر کوهی دادند و از پای در آمدند و
 میان طغانی و غولان میر هزاره پناه کردار چون آتش سوزان بر پا داشت و طغان در بر رسید
 و از کوه راه نفع آید چون برق و شرف او را ندیدیم کار کرد آمد اما چون سخن در می گوشتن
 پیش کرد و بر قریف ناله افرازد و در تکرار و شانه زده ذوالقرنین است لشکر طغانی از جلای محیط
 شدند و ان شیر چکر را دستگیر کرده چون بوزند نهادند **مؤلف** جو در دست گفتند که از خود
 غضب فری بر بندد و زبانه و کینه خود سکندری در آستانای وقوع افعال و سناها را بر این
 دوستی با مؤلف گفت که در زیار غوی زبانه بایکوت منافقت رود که چرا ذوالقرنین را کافی
 در جواب چه گوید که نعم آنکه در خیال هم که بایکوت سپکند از اساول نوین چون بر کیفیت
 این ماجری و وقوف یافت ذوالقرنین را مطلق گردانید و بهر اهل سلطنت و این احشام او
 نگاه داشت و موضوع اردوی او معین گردانید اما لشکر را بمحافظت بصره فرمود و اینجا
 انجای بندگی حضرت کرد چون استحضار آفرمودند ذوالقرنین بشرف او و مجلسی رفیع
 شد و ضراب عاطفت و سیور غایشی یافت بعد از یکدیگر بمغلظات ایمان و توفیق عمو
 کرد که از جاده مطاوعه نغادی بخوبید بنابر این او را با بعضی از دکان اجازه تا اضاف
 چون صلوات و الطاق فرمود و بنسوان ایلوی در صحبت او نامزد شد و حکم بر بیع نمود که از

تومان بیکوت دران ووزارادوی او گرفته باشد تحقیق کرده چون تود طومار بر گردانند
مولف ذکر من که چه طومار بهم در پی که بخوانم جو طومار بر پا کردم و شغسون او را مکتوب
به سلامت بار دور رسانیدم مرا بجهت غماید ذوالقرنین بر مقتضای یسئو لک عن فی المیزین
قل سالواتی ذکر اذکر مایع و مواهب پشمار و بشا که عولطف سلطان دین دار **بیت**
در جان وی از کثرت احسان اخلاص در کوش وی از نشت سلطان حلقه مرا بجهت کرد و
در خلسان استغفار اعیان بختی بیکوت و فخص کیمت غارت فضل اعلاست داد دست
نماد بخانیادوی خود نهضت نمود در راه باد خور در راه خانه دماغ او تحریک یافت و اظهار **نکار**
و خلاف عهد پیش آورد و بر اندیشه انتقام ایستاد و سبقت یافته بود شغسون را صد سوار
موکل گردانید با اباخان و او هم در قلعه محبوس دارند شک نیست که هر یکی که به رخا از او خلیف
شد کل خوشبوی و فاکلشن صفای او توقع نتوان کرد و در راحت هر سینه که تخم بکشد
و نهال جلدالی استغفار و رفیع روح تود و تیره مضاد فاستان بر توان داشت جلالش بر علان
روغن و حوت و مملوق برانست و آزار علی الاطلاق مقید نیست شغسون راه مناصب بسته
و در اوقات کثرت یافت در پناه زای روشن و حزم شامل که بخت با اباخان و خود شاه و مواضع
کرده موکلان ناشایبهای کران و مظلماهای دمام در چو دنیای از مستی خراب افتادند و از زیر
دستی خواب دست بسته چون زاریا باز نه نوگره زان کار اسبان بر ابق رفتار کین در زمین
داشتند بود و چون آتش بر زمین بران نداد با آن سوار گشتند و فاکلشن و ذلیل زان بخت **بیت**
جو پیش پشه درود در مای خاص خاک جبراهه باره در آن جاهلهای دگر ندان جز با اقدام بود
و افغان قبول و دیور صفات و عرضات و زانیموده و بیرون مشاطین و غول بحران و دیور
او فاردی نه زمین دراز کشتن حبست **ع** چون زلف کلان دراز و دلگیر پیش رفت و درین ستر

خطرهای دور و مفاسد و مقامات زخمت کونا کونا مترقی شد تا انجمن تحت سلطنت
 که برایشان فرق قدیم بود رسید اما ذوالقرنین چون خبر یافت که صیدان ذاکما رسید
 خاکی فرستاد لشکر بر غیب در طلب او از عقب بفرستاد تا یافته مطلوب برآید مقصود
 مراجعت نمودن دین خان و بنده شغسون را با باندی بخت آمیز بصوب خراسان روان
 و روزگار در حق دولت روزافزون میخواند **بیت** اقبال تو سر به زمین آید ارفی همتا جو
 کل هزار آید و روند الحمد لله فی الحال **بیت** ای مکتبی می نامد و آرت **و در غایت جبر و قهراً**
کارا بیان چون تضاریف زمان به تبدل احوال و اخلاق موع است و تقاریر آیه ها
 قطب و محور فلکی که عداوت عرضی محبت عرفی می نمایند که موافقت و موکد بخلافت متحد
 باز می آید کذلک الناس یجری المقادیر میان جبر و قهراً تضاریف آثار حکم دید با قاریر
 از خود نمود تا مضارقت محض مضار کشت و مضارقات مضارقات نتیجه داد بجز مبالغ
 فتن در جوئی آمد و سیل تجاج کشید از غله تجاج انخداریافت در شهر و سینه جنس و سبعا
 بابا اغوال از طرف جبر و دیوار غول و جکی نوین از جمله ازای تو آیمیان سرف و بختند
 استیای قراع و تاربت نوار مضاع نامتعرض شدند و لشکر دینار و لژ و یکدگر و بختند
 و آتش نیال از تیغ آب سیماب و فراقی بختند **بیت** پشه سنان بیزه را آتش از آتش ستان
 شیر و گان زینر هاشم خوی و مرکب مغز بلان کردی خشک لاش بلان در شکرت زین و
 سبع در غمک بختن ابی و مرکب از ظهور و شعله غرق ناصد و در شعله شفق بر قوسان و در شب
 قیام نیاید صباح میگرد و دانه افی از عکس خون کشتن گان زین شفق میگرد غایت بیور لغو
 و بختن قی و طالع غالب غایت مد خصم از زمان غلط و غلط لشکر جبر و قهراً از غارت
 گرد و واسیر گرفت عتق رب برای اقتضای شاه برادر جبر و قهاری **بیت** عثمان چرا و اسب افکنم

کردار جنان کس نیست بکسی حار با غریبی و دلی قوی و فتنه نوز و علی الهی
 فتنه **تألفه** و طائفه حواله طایفه قاصد بسور و جنگی شدند و در آن موقوف نشسته
 چون بحر مایع و غل غایب و لاوی با وصفه ایها نمود **بیت** حصه ویدی که و جنگی
 در معرکه برین بلای و خوریز و خوریز **بیت** مانند ننگ وقت مشکس بکان دو
 برخد کش خطایزفت در حلهای موار بسور و جنگی زانیمیت کرد بحضار ^{میداد} و جنگی
 و از طرفین جریک بسیار عرضه شمشیر ایاز شد توایش چیر ایچ فرسناد و دقیقه خوابی بدین
 رعایه کرد کاین دیرک از فطرت و حق جانی یکدیگر را چنین قصد می پوسند و چون
 این سخن بیا که در ذایع اخلاص جنان لایسته باشد که از ای صاحب تجارب و نوکران اشفاق
 غایت اندیش برود و یار و گوشت نایاره اقدام و سابقه افتخار بر هر طرفی توجیه شود
 سزایشی یعنی اتمانال کرده نادید و قهریک واجب دانیم باشد که چینه مصافات و اتحاد از آنکه
 غیر صافی و مصون مانند این تقریر در ضمیر جا که آمد از نظر فحیر و ولد نای و از خیانت تو
 ایشان معین کنند و تو کجا میشی رفت که در مدی بکام در مقام ساش که زانان است
 گویند بجمع شوند و با شقصای تمام سخن رسند شاه اعدول زاد و جبر جریک از اجازت انصار
 رسانیده از جوانب شطر اصالح بحد و اصالح و موکد شدند پس ایشان با چار و نو
 لشکر مستعد کار ناز و زبان نیشان کرده بدین **بیت** تکرار **شعر** و مغیر فی کل یوم کرمه
 و جوی و عرضی ماعلیه غبار برخلاف موعود بموضع بیغادر خاضر اندیشه از دکان بسور
 و جنبی زاد کرمه و امری بدک جنگش کورکان و اروق مقارن ایحال رسیدند نایا القول
 که بر قول بود از قبل شاه در پیش پاده قراولی الهاده نسبت اتفاق خواج بوقایلی فرستاد
 شاه که کشتی کاغذی انور رسیدن همانا بیغادر علی و اصالح اغا و ط و ماواج بود و برودی شکست

کند دست توفیق بر نایاب و نای عزیت بر نهاده کار نادر نایب شاه تنی خردمندانه او را
 نهاده و جواب فرستاد که بی رایج جرات جماع لشکر چگونه بدید کرد و نیز اقلای بعضی ثما که
 بنابر صلحت تمام مجتمع میشدند و توم باطل از لوح دماغ صحران و یا از لاج وقت تاسیق و
 کار و خیم میدید بال لشکر خود بجانب نشانی خان روان شد و بحجیم حمار و طفلان را غایره
 او مستقیم الحما نمود مع ان الحزم عن منازاة یا یا یا **نا** یا اکرم انطراقی و لخص و بدین از
 انظر شهزادگان بسور و جنبای بیک آتیوقا قانغان و طغرل قانغان **شعر** مغایر هم حکما
 و بیباکم **خالد** و **الضریح** **نجمی** **الاحمد** با اتفاق جنگی کوکان واروق و دیگر امرا
 چون سیل نمان در ادمان سرعت در عرصه حوزای بیغ قاصد شاه شد تا آنی کارزار
 بناد حمله بلان برافروختند و دین خورشید را در دین برده غلام ناریک سنان شهابی
 بدو و خند **شعر** **علاء الدین** **الخضای** **عرفی** **تختی** کان کعبه بنیان کاعب از بیغ مرغی کون
 و شانی خون بر صحنی لحو ناریک گفت و فوک پکان چون طفلان نادان دیدن و منازره
 خاریدن تیغ از کرم روی در سر بیکد و نیزه فروغی و شکست از بالا میکرفت و به طعن
 بنا کار بخورد و کندان زخمی کردن کشتان در ناب میشد و نیزه کردند دست بر ذنا بیعام اجل
 رساند کشته دهن بیرفت و کان دنی کینه کشیدن بود و علم بنای جوین در لیلان **شعر**
 بعضی بکوی آشین خشتی پیغمود و کوزد و غایره سر کرانی از دست ناسر کوب بجایست شاه بعد
 کرد درین معرکه جبهه اشها بر داخت و دنیا از لشکر او کشته کشت بافت هزار سوار و کوی
بیت زمانه که چرخ نیک را زاده اند کی کین چون نیزه اسناد ماند بر قلب دوان بجای برداشت
 و از آن سو بر و ن رفت بر عزم آنکه نوازای ایشان را فرود گیرد باشد که قضا موافق آید و یار
 کاری بآید خود ناکاه او بجا میورد بهر باقی امور شهزاد و اسیر اند و بوقایار غوی **شعر** **فی** **تیر**

من الحمد لله رب العالمین وخلقهم وخلق الخلق بالامر بالشكر يقول تعالى ان ذلک اذ انزلنا من السماء ماء فصار
 ایشانت بر رسیدند شاه را پیش رو عیاشیدن نمایند تا کام داشت بر کرده بکنج بر اغول
 قید و کبر فلانچی قنچی بر شفتی نهی ارطال سفاد جوی بورت داشت متصل شد و الحرب
 بحال چون شاه را کوکبا قبال رجعت نمود و از کار انعام فاک جرع تا کام جوشید ^{لشکر}
 مسکور کم سور و شیون گرفت شهر اذ کان فرمودند تا ثامت ایل و از اناج کردند و ادوی
 زمین را که سیراد و طوالت بدو شدند و خاک طرازی و بکی و کجیل و جکل زیاد دادند و اما
 در شکر کوشیدن انچه نوا شدند بذات بلقیه االش در زدند ^ع و ارجح الاصل الغار
 و القبل در بحال ثامت دیار و کشتان و ماوز آله و اطلت ظلم و دشانی حال چون
 خویان و کاکل ترکان خایل بودند شهر اذ کان قیوس و قوای حجاب مافیت کیسوز نازند و راه ^{شادوت}
 کشاده از طرف میان ساریان و طراغای و ذاور و پیرامیل و اولاد و این بقا اغول نایا انصار ^{طایع}
 بود و از دیکر و کسید نایا سور و ذوالفرین مشارفند از زمین تا آسمان انکجه بنیانچند و در
 پیش رخ دادیم و این بقا در انحال ایل امور بطرف هندوستان رفت و بالشکر فی القصر ^{لشکر}
 مضافی که ظاهر شد سکاوت نمود و طراغای در سبک کشت شد و معظم و قابع ^{تقاریر} انکجه در
 این بر دشانی دار تویمان لشکر در قلم از پیش و اولشای کشش ماهه مسافت از انظر و ماوز ^{النهر}
 افتاده معسکر ساخته بود و اروس برادر خود را نایا تویمان لشکر مقدم ایشان خوشان خان
 منقلای داشته و لشکر قانی نا شاهزادگان باقی چند و زاده از انسوی و انشای غار انوا
 و طوالت اورسید و جبر از این مواضع کانی نداشت شهر اذ کان بالشکر قانی قاصد ^و
 شدند چون بسج مقاومت کرد نمای لشکر اوبسوی لشکر قانی رفتند و لوزا چون سلب ^ط
 ممل کنند و ارون نامعد و عیالکان کورکان کجیز دگرین او بر آنان بود پیوست و از انجا ^{لشکر}

بخندت جبر فریاد از قصد لشکر بکانه و عذر لشکر خویش عریضه شکایت آنها کرد چنانکه
 تکر و ملک قیور و اراک و دیگران گفتند که چه کرده منافعت لشکرها آتی و در حرکت آمد ملک
 عذری پیش آورد و گفت پیشتر که من بخلاف آنکه ازای جبر صواب بیند و فایده شود تا من
 هفتقم لایا لشکر بخندم رکاب زمین نبات چونم بکمر عرض داشت که ملک قیور دل کوئی
 و صواب جوئی ندارد و بی تکلف بخلف او برتری منطوبت جبر از قبول این خصیت عارض شود
 و او را اجازه بخلف داده با لشکر روان شد ملول و وحشت آن باقی التماس المانف بعد ما
 کند روزانه لشکرها ایضا اتفاق کرد ملک قیور صبر را اظهار رسانید با امر و لشکر قیور
 کرده فرصت داشت شناخت و توفیق با هم الزم شد برادر وی جبر ثلثت و اینهم خاتون
 دیگر خوانین و خزان و دمه و کله تفصل بجست هر چه یافت با هر که بود بر کوفت و ملو و قان
 گشت چون خبرناست طروق الحاکمات العزیز الکرم بحیرت پید انشاء خاطر او را غورید کرد
 میان دو قضیه شفاف و دو کار بسیار اشغال من ذات الحقیق بنامه و لشکر جبر عثمان بن
 ناخن آورد با خیریت زن و فرزندان و امون ملک قیور دشمن غلبه کرد و بر ملک قیور روان
 شد **بیت** ملاول دردی و کاسب من پیش زندگای شود زن جان من زیش **شعر** ملوها و
 و الشری من انما هاتین خصیصات التوافر حول بعد از سه روز با شاه زادگان یاده توان
 چون حریف دوله از جبر نفع عشر کرده کوفی چون جناب در شاکر بخند و عازم باز آمد
 خود کشت جبر با کام باقر پس صد سوار دران بی غلی غلی عزیمت بر بهر مصیبت تو اگر آنست
 مخالفت او و ناخند بود **بیت** کورت جوینک بر برد کشد زمانه دون هم اعتماد کن
 دمت ز تکر نولست تو او را یورنی نهی که در انواع طایف و اسب داری مید و انچه
 التماقی و التراف با شاه زادگان بنوا با لشکرها بخندت تو با پسندند درگاه او بر جرح
 برین

سرازنی کرد و عداد لشکر این با بنوم شایان بی بی و بنو گول را انجوهای چو بنو گول
 انجوهای چو بنو گول خان داد و فرمود که بالغ قول هر یک از اینها بدو برقرار باشد و کنگار آقا و
 مصطفی و بنیانی و اما جریک قیدی بعضی با ملک و در بطرف خان دهن و چندین
 و بنو گول و بنو باقی را در نظر شاه اغول کرد و او را از امانال و نظر این را به عنایت و تربیت
 میداشت چون اطراف ممالک قیدی میزنند و بنو گول در آن زمان بر طریق و موافقت
 از مخالفت و صیقل و در همه از خود میل به نژادهای خود در آن کرد و این چندین سال
 که تفصیل او را بر شمریم در مدتی که از آن ممالک روی نمود و این از آن شایسته احوال
 ملک کو در پشت خیالی که خواندند و دور و قوتی را به خواست **بیت** از داور و جزو جاید
 کوی راستی تاید و کسیر و وفای ایام نمیتوان دوخت **بیت** کین حق و میر نایباید که کسیر
 میکنند و چشم بر بهر وجهان نمیشاید انداخت و از سر نه ست و سبعمانه نوالهائی بین
 ملک و تعلیمی از آن گفت **بیت** چنین بود تا بود جرج کبود ازین جرج و لشکر که بود
 پیرش کجاک بر ایل و لشکر فرمان روائی یافت در زمان او کوسه اغول نظریان که بدین
 در حال طفولیت به خان داده و با انحضرت مزید اختصاص تصور داشت و مرتبه کسیر
 با بیور و اغول و جنگش در موضع بود و بجای بعضی سر که در عرصه جفا داشت و مهاوشت بطور
 در بناد کجاک قلع مغالیت او را بود اما لشکر و بقدر تقیاد خلع کرد و بطرف خضم رفت و
 لشکر او را از حومه کارزار بیرون کشید و لشکر از عقب منسحاب شدند تا او را در یافتند و
 بجهت هر دست خیانت بر نداشتند کجاک چون سال باخرو سپید نزدیک بورت پدر ریزه انحضرت
 گرفت و ذلک فی الاخر و هر سب و سبعمانه هزاره با لغوبه قداقای نیر و بیور و کما
 دغیر و کمان که زمان بود عقیده اسلام داشت و تنبیطا و نسلطام ملک بدست فرو گرفت و او

بود از راه آمدن در صغاب خطوط و مضایق حروب مجرب شدن و چند در چند
 حوادث ذلول گشته چون خانیق یافت در ساعت سفارین سماعی شکور پیوست برینا^{بش}
 بعضی از استواریانند بر کرد تا خوشنویس را و مستفیض شد برین الحی فرستاد و شهادت را^{شخصا}
 فرمود او را که اغول پس از جقی بن برین اتفاق شاه اغول مخالفان را نهاد و گفت تا^{را}
 اقامت یابیم نه ترا چون قرار راه خود رفت فرستاد و از نیت بخان دارند چنین گویند که
 استخوان ایشان بر بظاهر و خلاف چنین بگرد بر او و شاه با و یونان لشکر نامور را^ض
 با و گرد و فرقه مدنا لغو حرکت کردند چون صفوی ملهم از هر دو سوی استویت پذیرفت
 و بر اکب در زیر شیران جنگی همه را غلبه و جناحین در موازات هم دیگر حمله کردند از
 مضامین آن دو کوه آهنین و مدنی ایالین موج بر روی هامون مشاهده افتاد و ترا^{کم}
 کرد چنان بر وقع ظلماتی بر چهره و خورشید فرو گذاشت و جرمه و جوان از عکس خون گشتن کان بر^{نک}
 یا قوه نمودن گرفت تا آخر مدیج تلخ بالغوزا بود و از وک ناپیدان در آن صدمه طعمه نشت^ش
 گشت و شاه اسیر **بیت** بشنو و توحید بیست کند نامست خاک چنین روزه برین کشتا
 کشته و در بر شاه اسیر گردید و نیکو کار با لغو چون شوق مضایق قامت یار را که گفت در
 آن نزدیکی برادر زاده خود به خانه فرستاد و با هند و اغول و اروق بخار پیوست و ایشانرا
 شهنش گردانید و بر غنائم و افراز مرزاک و جواهرش و مخافه ظاهرین و غلامت شهنزادگان از بول
 انتقام و فطانتقام او در اماکن خود بر جان هزاران بود و در لشکر از کوشه با قصد هما^{شدند}
 از انجمله سیور اغول که در عین مقام داشت با اتفاق جنگی لشکر کشید تا با نا لغو معا^{شدند}
 علی اغول را با چند تومان لشکر با شقیال ایشان فرستاد و در غلبه قراولان مضاد و شد^{شد}
 و از کثرت لشکر علی با شغافت اتفاق کردند که مرزاجت اولیست الحشاری غامه کنیم و استعدا^{شد}

موفور روی کار آوریم بدین پیش نهاد بای از جنک باز پس نهادند خود اتفاقا بعد از اتفاقا ^{ملک}
 بعضی از آن ^ص تالاک ملایم نالغوی بودند با شانه زده یک یک بر کین توایک شدند و در طوی آنها ز ^ص
 کرده با پس صد هزار پیر نالغوی را بدین چون عمیقند از قال رسید بود و چشم از نال ^ص
 خواست شدی بخواند از دست کافعی ^ع مغیور از نور و کل غنی او را استخر کرد پس از دست ^ص
 گرفت فاما روع او را از روز نایجی وجود محو کرد و شام از ان مجلس از لال عباس ^ص ایضا
 و ذالسی شود و ستمان و ستماء چون کین نالغوی را بدست واروع او سناصل کرد
 جبر و سیکور و کمره داران را و رول اغول بر خالفت و شقاوت او اتفاق کردند و نال شکری و موفور ^ص
 او شد ^ع بشون قنکته و الحیفون الی الوعایه مین و فیهما اشبار کین شفاء و علی ^ص
 یزایدت و سناصل ^ص هر کیم منافقت نال شکری کردند و در اندک میان ایشان بخانای ^ص
 افتاد و جرایک بسیار از طریق ^ص کشته شد هر نویز سناصل کشته از شراب شطارة مستعود ^ص
 بایان کار یک غالب آمد و بر نادر خود از فعل و غارة نالغوی اجباب سلطنت چون جریک ^ص
 دید ما مدانکار و مین و موفور اند و سناصل و نایف هر کیم مین ^ص نایف کین و سناصل اند ^ص
 نفس مخالف نیامد و در شد در عجز و نوبت دوری بخت می افزود باز چون همه و نادر ^ص
 بیدار افتاد اتفاق کین نال شکری از باب الایکند ^ص نکتت بخت ایشان اسناد یافت و در هر ^ص
 حریف بخت و سعادت در کوجاز پیش ایشان شتافت ^ص کین بخت ^ص و اسپ از پیش ^ص
 و نین بدین نالغوی و شتافت ^ص مع هذا الشارة راند نال شکری از غارت کردند و خود ^ص
 قالن مضمون کرد این و خطا از دغایه امکان ^ص راجعت با ملک موفور و بر نال ^ص
 قالن ^ص سلطان و لم یقید العلی و لم یقع الا کینار غیر اغنیاه کیم چون نال شکری از ^ص
 و اختیار در بعضی منازل با جریک یک صالحت افتاد و کشت شد از سخنان و المنفع است

در آن جای بوقی که بیخ دوروی و سنان بکن بانی بکمر و پیکان نادل ناز نهانی بکشت
مؤلفه ز خون دلیران زین لاله دار ز پیر سوزان هوا زاله بار بود و خنجر از او بیخ
مؤلفه من الاکابر کالو حقی چون دشت نصیب قلب لاکسود الصید بالظفر مانع بپیک
 بقار برده اند و چون رواج و فاد و رونق هنر در جهان نشان میدهد ندان نیز قلت کوی
 تیر باوی بود که از کان جفا شد و از بیان چون زه در کوه های بانی نافتن مایند یوسف کم
 شد و در جاده غریب نیست اشارت یوسف بکرم که چون خواه بر زمین فرو رفت یاد و دلتا
 در فراغ چون منار بوی آید و در فراغ طلعتش جهان روشن بر مکن سایه جفا
 منا نامه برج خاقان از منازل در بند که جوهر مالک خاقانیت بران تمت جفا ز کوه
 وان که هر نفس که غیرت یقین است در دست مغلی خدیو افشار و پنهانی یوسف که بنای
 در معرض من ز یاد آورده اگر حکم رایع شود تا کج شایکی از کج هر ویزانی شخص نماید و غصه
 نوش کفنه باز کشتان خود و ماه نبوی نهفته باز شبنام محمود و سنان از دولت ساطعانی
 چون امینی بر پای غیب نمای ظلمات ز دای لالالت شمع الالوان جلوه یافت با وجود کج
 در دین و انتهای سلاک مناوشت و کین بر لیغ بنا کید و نشاند تا فاد شد و ارکان دولت و
 حضرت مؤمنان کافی و متمدنانه ای را نصب کردند تا بک اکست خرافه روزند و جمع خود را
 باز دست آوردند چون دست دیش بلع هم دل دیش کاه نان در محافظان حرم سلطنت و خوا
 سزبان سزاد و خاقانیت نیز نامت بیانات صنادید و ملک نمیش کرد و دود و میان سزادی
 آن کوشن زاجون در میان درد ها از هر دو مطلب بد غایت و از دار و دوا زان یافتند
مؤلفه ابرو بکن زه و زغره و لانا و ک دوش چون جنت و دشت و لای چین بر جاده زنج
 خال شد و لب جاهی بر غرضان طح همچون شب صبح بین انصافانی یوسف کم شدن زنج

داشته با الاغ و زینیات و ما محتاج از صدمه کت الخاق بصوب ملاک بانو که مغرر مال
 آن صنوبر قیامت بود و فان کردن و بر وی خوانند **شعر** اعیدک متشققین ابقی الخاف علیک
 من نظر الحسود بدین وجبات حکم رایج شد که بعد از ایوم دارد و که مرکز نیات سلطنت است
 و دیگر ملاک انیسر سلطان زادها الله بطون و مناه و صایف و سراج ازاد مغول چون
 بی بها خنر ندانند و شنید که کرم حرم سلطنت از و طوایف مسلمانان از طاهر بن یسوق
 و بجا هنر در لغو و شر و لجنات بنایند فوالحس و طاریه ازاد و و منایند نمای
 الخ الله توبه تصوارا الیک ازادت زنند و خوار و سلطات ملاقات مسکن عفا فی
 از زرد و اختلاف در بجالس و عظم و نیکر ناید که محافل جبرسد منع و میجو در اندوگر
 از ایشان در شوارع میکالت بکانه یاد و مجلس شهید بخاط غیر لکشت نمای فضاخ شود
بیت نایه و شر که در در گرد و در شمشیر چون زهر خنیا کو بر کا و گردانند و شمار خانها
 و صطبار از افضل ابطال کلی بر در نهند و نمایان از قلم و اوین مخط و سقطت و تور کنند
 و در هنر لاج و ملکی که از بخانه از دانه سواد شهر بیرون حیرت الجلیان تر بدارند غیب و دایا
 و اسبابان کار بقدر ضرورت و ناوله هم اینجا جای دهند و از مخاطات و بخاوردت مؤمنین
 مومنات منع کنند و هیچ فرین از خصاست که از حدقه عینی خون ارغوانی بزد و در غش و زنا
 عظمی و خمر خربت در حجرات دن محصور دارد نهند الجلیان اشاعت از حیرتین بر عدو و اقا
 امر و معروف و منکر ز با صفای ملاک و انعام ملاک بخند و نمودای و بنا عاشق و معشوق
 که صورت الخبیثات الخبیثین باشند بر قضیه لعل الله الیبع و التکلیح و حرم التفا و التناج
 عقدت انکوار و کنه و که موجب مباحات نظیر زجرین کانیات علیه الخبیثات الزاکیات بود
 در دست علیه الطینینک للطینین بنخواند **بیت** کار و لایه جوئیهای گرفت ملکه حق و حق

گرفت چون خون در چرخه درازان انصاف طلبیدند شکست که در نهاد او در نهادها زدند و نایب
در خاکمان فدا شد و المون لون الهم والرحم برح المساك و معاشرة صاحب طبع اولاد
باد چون قهقهه بقیه هم کاه داده و یازدانی شکست ز تاباکوش ز تار ساید دیشبه یازدانی
دلی دل بر دل خاند کرد و هر ای شیخی از دین لیسان بنواری خواست شراب خراب شد فو قات
کیاه و از منای خویش پیش و بنای بحث پیش ساید جنگ شمع شوق ابرو پیش ازین خود دور افتاد
دف دوروی حلقه زبون از کوش خجاکو در ابراب بطریقه از هنر پی داد **مولف** بر بطر زکار
بطریقه زدند و آن هر دو جویدد دلبران یکستند از ارباب سناهی جنگ در دامن نایب
سجده کزانی پیش گرفتند **نظم** زان و دو دور دم بدل صلاوت و صلاوت زهای موسی طایه
کویه ماندوها یاها بجای بر بطر اندکشان سخن هست بجای سخن بدست دای غم خفا حال
دین محمد بر بر هضدند سال در دولت محمدی نور و نو گرفتند **نظم** آن محمد خندم در
بغیر بی وین محتاجی شد درجه درین پروری آن محمد از نو آمدند و نای خلیف اوین محمد
شد منابع به راحت کتبی آن محمد در عالمین آمد بخون وین محمد به خلق و ظل فضل
نابودان آن محمد بن نایب بالدار از محمد نایب از نایب بر سر و روی **هضد ذریه سلاطین**
تغیثی مدینه السلام هضد ذریه سیمون الغسلاطین نوباید و غیره و ظک نایب
کستان کو جو سیمان محمد نامور و نید شاه کسری صفت و خرم و زمانست هست کج و
و کین اخفیش پد پرن نیو و پد سناست ناله کوش در کوش طلع چون عنقا درون علم
باد صبا چون خاست ابرو یار سلال عیش ناخاک است زلف بریم صفت و غله و نکاست تیغ
نشان اثرش در کوه و چید نیزه از نایب از نایب خود نیاست در شهر و سناست
که مشاطه الطاف آبرو پس صانع نامشای رحله زین بدیع برکان دنیای جلوه کردی کرد

آب خط سیرینا پس بوفاداری نهادن بشه چون خط خوش پیران از غیب سازد و ترنج غرابی
 افتادند و فای چون روح آتش فای چون روح کشته و شتری فلک پناه و عدیل روز و شب
 در تمام عیار مغرب در گفته تران و افکن **مولف** آنکور ز تیردی ناپست در پرده عجب و بدین
 بر صحن چمن ز ناک کو بی خون دل کرم شد بکبدی نافع آمد و جان باز شد تا لیل است شد **سید**
 اکنون که شد آفتاب مصروع در فروه نیلگون خربین بر روی ورق نقوش زد داشت چون خط
 مغربان کشید نا چشم بیان چه گفت ترک ای دین ندین چون تو دید در فضل اثر بر **سید**
 کل و شش بر خندار و غلابی بر طایفه ای با قوه و تالی در برک پنهانی خرابی آنک شد نفسی اکل
 و شانه انا و الله قلب و سبقت و بیضا آمدن عرو من بیان که سبب رخ و ناریستان و عناب آب **سید**
 دهان بودند حریفان ظریف و ظریفان حریف بطریق کلامی **مولف** خوش بود خوش تراب
 عنابی که الف در میان خود با شیم ثمنایم نمودن و ندان زلوی و غذا را این شعر آید از **صحن**
 نیجه طبع بخار و خانه شیرین کار و مولف این غریب آید بکوش از این سیرانید **مولف** در **صحن**
 باغ از یاد بر او نازق پیر پیخته بر لبه مینا کون منب آب بر زعفر پیخته آمد و ندان با **صحن**
 ندر غم بود جز آن کاند و گشتی خون رزان از خلق ساعه پیخته و نفس ندان کار کا طبیعت
 دیر آنکشتان بیکر اعناب نمود از فندقان جنبه کوا عیاب از آب مظالغان اشاء لطیف
 درین عبارت شریف میفرمود **مولف** از برک خزان چمن پر از ذریب تکریمی در قح و قح **سید**
 از بر خند خو بی یک کبک درین خال بر عزمیندا کور کای صدای فر و کوفت و فرات
 چنین از فغرا الا که اهتر از نهضت فرود عرضات و تراخت شنه هات و انواع
 فواکه و شوموات مدینه التام چون حسنی آراسته در نظر چو بادشاه اسلام آمد حله
 چون طبع بادشاه سلس و چون زلفستان سلس و چون نوای دوشان موافق و چون

سخن منشی دلپذیر و روانه اشک عاشق با غزلت و چون رضان به عشوقه غنچه و بهر خود
 ع نشی المنداد انك الباری العالم **مؤلفه** جمله دكفت قطره از دریا بیت بغداد کوچک و
 جمله از دریا بیت تاریخ یعقوبی تاریخ عشره بخوبی از آن کرد و کس برک نیز ایا نای جنگم
 برداشت **ع** کوپی ز عقیق زدم ساغر داشت کل نشود در حضرة سلطان مستورا ز چهار
 و عنایه زار و میر ز کوش دین قافیه نیک بهشت آمد کل نیلوف و بجایه آبی بهر خودی شکری
 شکر آب شکرین شیرین زبان برود و در عرض نیلوف نخل که طعم زاده بخوان داشت از آب طبع **ع**
 اسندانک بینوان **مؤلفه** از رطب نفع کیوان سپید کرچه کوئید است بن سواد خوا
 ای جان ز غنچه است تو رطب اهل و کیوان سبزه سلطان با خواص و نهاده و زاهدان
 موفقات **ع** و جنان طعمها باغی و قیام مقام عشره و شش در اندامان ایام **مؤلفه**
 انا و غنچه کدک زاده بغدادی میلاد **مؤلفه** حبه مثل البند و حشها ما کان **مؤلفه**
 بجای و بخندت مجلس بزم احضار رفت از این دلپذیر و لذایع ساعد کل نیش بیت
 ناز ابروی شادمان قطره قطره چون آب لطافت از دست ریخته غره بهار و توشن
 به بندگی و در بهار ز غنچه چون غنچه خوبتر اوین و عقل کل در کارخانه نخل از غنچه
 طبع مؤلفه ایضی خوب **مؤلفه** بیت در مصحف حسن مال فرخ رخ دست از لطف سوان
 که باغ رخ دست در قلع اخراج و خان بالغ حسن اضاف دهد عقل که نیش رخ دست
 موید داری ناز شاطره کوآه و درویش در دل نوازی قبله اسلافیان داد و کردار نیش
 غزال گوشه و گردن هوزیا و و شیر دلان به بند لاف کردن به چید و سرین همین لایم
 ز کس کوآه ناز به کل باغ تبیین زبان کشید و از غایت خود پی کین چشمش دینا به کین
 یاسر و کلان بروی و از کلان کوش کشید لادست کش و همه **بیت** بخواب و شاز و کرد و دو

خنک و قشاید و خوشایندت شانه چون عزم و زلف خویش جز غمزه کفی و سر کخی اول این
 و در عشق باز بجای خویش تن پوسته فتنه آب و آینه بر مرکب از اسرار پیرای حسن از زلف
 دستان بدست کن و طوق سپهر بپوشد و بنوک نالوک غمزه و تیغ بریدد و **شعر** **زلف** **بهر** **جفا**
 روده مد قلمها شکسته لب شیرین طبع باغش پای ترش و دلفناز شود در جهان انداخته و از
 از وی بسته دهان و لب عتاب رنگش حریف خردا شکمهای عتابی و چهره شمشیر چکان
 و بی سبب رخسار و نازد لب شفا اماره و پادشاهان عشق بوی بهنج فتنه ناسخ آفرین **فنا**
 نیکتر از دهان و نسیان و نفاق و فکر و بویان سپید و معنی یکسان میان و سر و او معلوم شد
 کوهی بوی توان کشید و از نور عارض و در دندانش روشن شد که بر روز سار و شوان
 چون قلمش بر پی در لغت قرار داشت که قامت و خواست از سر لطیف چون دست بشارت
 بر دکان میر که صبر دل و از ام جان پای و جفاست جفت طاق ابروایش بطاق جفت کمر باز
 فاک کرم جفت جفاست برده و زلف عنبه را و او شک ناز و از فریادی مجازات بدست کلک
 از حسن او رخسار بخورد بدست رشک صده لعلی را صده خاک زده و سر طراز با ناز کل نام
 و غما با نازش از آتش غریب سر ببار داده و باین رکول اند و بدست ناری چنین بر پی کعب
 غزاله دیگر در مجلس قول و غزاله سارین و بر فاک حسن غزاله صفای نازیل خود چون
 با قدم نمک ناز که ترازمین ناز با کل خوش رنگ در بری بخوان مجلس شاه با اشاره و شافان
 او برهنه فرق پوشید پای بر پشته ناز کشاده زبان بر سپهر قد طفل لعلین نوش نهد و
 بویش لعلی ناز چون معشوقان در در گرفت عده فتنه ناز و رنگین بر بیت و چهار رنگ
 در حرکت آورد و چون کنار صاحب دولتان **بشاحت** **شعر** **کأن** **ترنم** **لا** **وفا** **فیر** **این** **شعر**
 و کورت گفت و بر پیشی که سار و ناز غنای ارمغان بود رخ نماده و سیل اینان ساز غمزه

برداشت و از خلق اندکی من الفرات غنما تا ذکر **المؤلف** نغمه الطیر بخاوی علی الرضا ص ۲۵
 کرد **المؤلف** چو کی بایر شکس ساخت زاده هوی و از نغمت نوین بن بن بن اندیشه عشق بگویم
 مرتب با حسن ادا و نفوس غنایر زد و هکت **المؤلف** فو زرت العین آینه اذن دتبع والا ذن انما
 حدیق روان عبدالمومن افاذا حست و اربیت علی الزهره جون علاقه جنت مجلس عیوق
 بر آورد **المؤلف** افا ذان جنک قلابین هم افان کوش زهره زار شد پس خواست و برآورد
 رقص **المؤلف** هیون سخنان بند مطبوع هیو حرکات جریح موزون آغازید و زهره زار
 کردون نقاب اعجاب بریدند و چکل حسرت و کنایه از گوشه مجلس خانه سیم فلام جودا
 و خوش پروین باینر شاد بیکرد و آهسته بیکت بیت الخطاب سر زلف دلداره نو خوش
 چشم جوانا دام نو خوش ای گردش رقص طریک کنز و جنت وی بچشم بالابنیا و خوش
 بحقیقت فاسانه فروین مطهر و مستحق بید چون دست زد و شد چون دامن او در رقص
 باجمال کشت و الحاله من **المؤلف** کی دور کان بود نوروز عمر بخوی و خوشی لاف و زع طبع
 لطیف با شاه از نشاط دجله و نزع قطعه شد و در خیال صاحب عظم باخالدین
 علیه شاه رخان زید قدره که منظور نظر عنایه و مشمول اثر تربیت حضرت حلیه کشته بود و او را
 علاقه با او شاهانه سینه ساخت و کمال از استکی و ثناء اسباب مالابا از سر بر سلطنت و
 نرم با افاضی ذوق و فریتهای شهر و ستور و ظلهای طریا موضع سقا و طایر
 والعقل و طایر بتره دران برداشت برین هیئات کشتی چون ذوق زار اندود و هلال بر دست
 دجله نشین صورت روان گردانیدند چون پادشاه در یافت کوهی اینافان بکار دجله
 دجله بطریق مدح یک خالص شریط با یوسپی تقدیم کرد و در عنایت آب و انالما و ملک
 خواست تا دجله را بسیل تمیز و ب تمیز الیغ من بصریح در عرض اعتماد آورد و هکت

نوکسی که رفان رفان آبی و قوایم هر حرکت منند سلطان شای و حله کنت من اقطاع
 شام و اقطاع ماده طیب و عطار و دار و انواع در اخلاص خدمت من رفان و پنا و خضر
 جابر و بن برید فحم یک از خود و موصلا به و بر رفان اینار و اسط و ابروی بنیاد هم سید
 نچرا نام قطع ابادم بدست جری است و بر بعضای ان اعلی ابغات و نقد فلان
 معان و زده **لؤلؤ** که در جوی زلف و حلقه حلقه جو نام و مینا زیا آنکه هر کی خن برور و از
 خود فرو ریز خواند و دشمنان دولت ناد خود سر نگویند و انما زیم کار خانه فردوس و از ان لا یخسر
 و اگر تعلیقین تر و خند تی دوشن تر از این بخیر اهل یک نوک میر زده طغای اخراج چمن و خن
 آورده هر کی نایق حلبه شری هم فی الموح کالجبال بعد از جریان مینا و مینا و مینا و مینا و مینا
 بار و کردن حرکت عزم هر کباب سرعت کرد **بیت** کشی کند در بر و در اینار کشی کرد آن
 نشیند عجبت بحکم رفان غنیمت معهود و منظور ان زیم از خطای اکیب منار ساید و معلو
 از است که حور و ولدان در بز و کاه رضوان ان شاهد ان در عرق محبت چون شکرد آب
 بکشدند **لؤلؤ** بدو علم بالکون و هف علی قل للذل قدت و لافق و شر الی حمراء
 صافیه فی جوف صافیه بیضاء تعنی ما خود من الحور حسناء و حور حسناء و حور حسناء و حور حسناء
 من الاراح فی صافی القواریر بر صفت مغول جنک و مطالعه نفس از رشک در یکشیدند
 و حله انشیر بی لیلان شکلیه الالب جلاب یکشت و هو از نغمت اکبت عنبر شیر عجلان کافا
 بحر و کوفی نمید یک کرد در مغالطات لاج و مولات از تیاخ از روز بر فاح رسانید چون
 شب بر خط شاهدان شایر نمود و نور غرض انما رخسار بر فلک شعله کشید و قصه
 ان شهر در آب افاد و بر فحم مینا پیش خوانند و در ان مینا یکشتند **بیت** مست
 قوشب تیر و آنکه جوینی هست رخسار تو مینا به خورشید شای اطراف کشی را به موع و شای

نمودار و آنگاه با نوار کواکب نوار و شیارات برآید کرده هر یک نشا ط و طرب را در دو
 آوردند از زبان سلطنت افتراج کرده آمد با روانه معمود ملاحان که کشتی یون صفت را بخت
 نام هیات تغییر او به نسلان بشیر کردند یعنی برده سازی و لیل افرازی کند **مؤلف** هلا
 قول لثانی فی الدام خذوا قتل ما حنا غش و لثانی خالی بناط بیطی با اعل
 خود ناز که از بیطاب روزن این غزل کلامی بر که طرن را اخترع و انقا بدیع کایست
شعر کلک ناعتیت به سواها و ناهما الکفی و لثانی لها بناخت برده ناهک جنک و نوا
 برکت **مؤلف** مسلمانا انان دو لعل و یون جمده و شوم جمده و شوم جمده و شوم
 زلفش همیشه مشال شد بران دوش بران دوش بران دوش که یار و کونما الی شوق
 بنا کوشت بنا کوشت بنا کوشت که یار و دیوسه عن غش لب نوشت لب نوشت لب نوشت
 انکما طالع و خود و ز شویشت ز شویشت ز شویشت فکند ناه خورشید از سر
 سر آغوش سر آغوش سر آغوش مر چون قد بود و روزن روزن شب دوش شب دوش
 شب دوش جو ساعده در کشنا هید کوی هر نوشت هر نوشت همه نوشت رسانه ناله نازم که یار
 فرا کوشت فرا کوشت فرا کوشت شرف بنا دوق که چه ستا و فراموش فراموش فراموش
 بحقیقت این غزل در صنعت دید و حسن بکر بر این بیط در صورت تطبیق و توفیق از ناه
 و جویانه باشد **ع** وین بمل من القاس قد بدا بادشاه در نایل باز و نه ناه شب بر غلات
 خلفا برین نوار روی دجله و میناب شای خانی نازم میناب در خای لطیف تر از جوهر آب
مؤلف محمود آلب نمایند فروع اخیری نویسد جوعه نایق و میناب ناکلف و تر جوعه
 می ساخت **شعر** حقنا الصبح دنا صوبه و غایر الجوزاء و المزم فی الجمل کاران شع طران
 چون چراغ در گرفت و وزن معینه در میناب از بعد نبات فلک شد و صفت این بیت از گفته

مقریقات **المؤلف** در ذرات بوسید ام کار من از ان بزرگ سپید در حق این چون بالهای او را
آمد و کرات از بندگی خضر چون جنگ بد دست منت غیر نواز شایان است و لا محاله خندان که
طبع لطیفتر و مزاج سلیم تر میل بدیدن بگوهای نغمه و شابل مطبوع و حرکات و حرکات و حرکات و حرکات
افزون تر و ثبات خواب ظاهر نسبت باندکات خود عین حکم دارد جفوة طایفه را غایب از آن
براد از آن مطعومات شوق تصور یابد و لا محاله زاده از آن مساجد از آن لطیف و شامه را از
اشتمام و ولج عطر نگی و سامعه را در استماع اصوات فرق بقی فیاض را در ادراک سحر
مونی جبل و انکار حس عین باشد بلکه محض ان واکوکی از مرده دلی و قدر و طبع و شفا
و ادب انکار حس بشر آید و محسوس که در حیوانات عجز از او دارد مشبه نماید و کونیا و کوش و دل
که بل و قول بشنود و چون زبان بر لب معقول و زیاری است در رحمت نامه عجب دای که بدیع
و خرافه عالمین بود چون در معرض تضحیح آورد حسن تقوی خواند و سوره یوسف را در تفسیر
احسن التفسیر است و خاک و عقل بگوای افیش حکم یکدن که مدح حسن جزیران حسن توفیق
دیز که هر چه بغایه کمال رسد و مستحق تضحیح باشد بحسن نیست کند بدین حسن را است تضحیح جز
ذات او نخواهد بود **دع** زهی سخن که جو رخسار نیکوان حسن است قلبت که غایتش بر طاهر
غیاث محمد علی اطلاق و اذانتی در طواف کعبه بود که نگاه نظری ذویت که از کجای
مضون الله علیهم بود در دنیا عجب آوا و افتاد سطر توقع عباد الله احسن الخالقین از او
خلق او بر خوانند و حیرت زده از سر تعجب گفت من اینتا یا مندی **بیت** چو کجی که هر کس را نبو
بر کند نیاید کند در توان ماند مکرش نظر نیاید جواب داد **شعر** من الله و لی عین
و لکن لیملن الله المنفصل ملک یا عبد الله گفت ضان الله هذا الوسیع النار افرینید
چنان و دل و در آید و کل این سخن آیه صفت انش صفت از او میسر و عین انش اینان نگاه

عاقبت گفت هلا فتنه که هیچ تراخته زده شمایل خود کو زانیدم قال الا ولكن الحسن مرسوم منقول
 فندم افشاست باشد نه دل که روی خوب بیند وقت نیاید و از بخاست که چون مظاهرین
 بشرط شرع مقید و از هوالجین وای نفس مجزوم میگرداند و حکمی زبانی و عملی خفایان به
 مشایخ خطیبت انباشت ضعیف الی که این در حرکت ناشناهی است ذوق و تعلی و کشوفه
 بوده و نظر ایشان بر آنکه **بیت** بر نفس خود است فتنه نقاش کس نیست در میان تو خوبی
 عین الغضا میگوید تا قاری حواله مذهب و ذات روشن شد و هر یک از وجود و نرا
 چمن کشود بر حال لطف لایزال است پس ای انسان فی الافاق و فی انفسهم در صورت های جمل
 مشاهده توان کردن **بیت** آینه زهر او نباید تا بهیچ در آن مصور آید لاجرم و الکائنات
 و فاصلان این شریفاتین بیتان را را معلوم کرده اند **بیت** اشکی ز چشم من فرو بارید است
 در گوش کشید که مفرار است از گوش بیرون کن تو که بنام شوی کان بر رخ من حلقام
 و بیست این ظاهر بین صورت و است ذوق تعرف یعنی چون ذرات کائنات خود در شکار فیض
 جو وجود و اسباب الوجودی است توانم کوه وجود از کجا بر خودی ندی مگر کل شیء ها
 الا وجهه ترا غمزه ز دست پرین سپیدار شکست این نیست از گوش هوش پر و ن کن با باری
 ان الله اظلم عظمی که دیکه ذرات و کائنات در خطای امکان حقیقت از این رخ ضعیف و کانی
 و بقی وجود ذک و لیل و الا لک رام دیدن اند و مؤلف ذلت **بیت** آینه ضعیف او شاک
 حساست و وفوقه ملک پادشاهی حساست در زله بخون که باشد که دهد بر صدف
 بچشم کجای حساست زینا تملسان لسان طریق حسن المنقلب و حسن العاقب و منور
 بدین خیزد دنیا و سوره العاقبه **نقشه فتوح و احوال سلطان علاء الدین و بی**
سلطان علاء الدین اولی آنکه از عیالش زمانه زینتی بکوفت بر سر پادشاهی خلفا

افکرمت از برای خدمت جاهل که ناچار دید باد و سم تولید و ناسل و و ذکا از سر گرفت در
 سلطنت کمال استقلال یافت و بسیار غزوات و فتوحات در جهان یافتی شد و آتی شد
 دهلی بوده هر کس چنین سلطانی که بشکری میزدند و پادشاه کوه سرزمین ندید و در
 ستمندان و سبانه علی یک کوهستان باشد و توان لشکر توانی اطراف غرض و بدین نام خدا
 جناب افتخار و زاکر اعلام استعلام ساخت و در خیال تصور کرده که در کوی سریشی خاندان
 گرفت یا فرید از جنگال شیرندان اسان اسان برود و سلطان خادم نزار و نیازی
 که ملک نیولقب داشت و من التما و نیز لآل التما و هشتاد هزار سوار دشمن سوز و فزع
 بیت تیغ اختکان پاک عنصر بر تیغ نوشتند یا بر باضر بمبادقت ایشان فرستاد چون
 ان دو لشکر بکر و ده مسافت ماند لشکر اسلام در شب که سطح صلاویه غالیه شایع بود
 ششون با بیت عنانها گفتند بدیشت زین کشیدند که دون همه تیغ کین مشافه
 سر لشکری من از طلایه و پاس و فارغ از احترا این پیدند **ش** حیث الشمال من العنان
 و التوسط لقطع من بین الغارین شمشیر طلام از نیام انتقام را میخواستند **بیت** برآمد
 ز هر سو و و ذاکیر درخشدن تیغ را از تیر ناز در درازان جواز از پد دل از جفا
 شیرین شدن نا امید اکثر لشکر و غول از ملک و دهلی نهانخانه قنای کلی عوض یافتند **بیت**
 لشکر کین خورد شد که ناسم محمد اعلام صبار بر این سیزده زد ماندگان عرصه و غلای
 در حلقه گرفتند سلاخها از ایشان باز داشتند و علی یک دایا بقایا ایام از و علی لشکر
 که از ایدایر ظفر بودند در قبضه اشار و طویله خسارید دهلی بودند سلطان علاء الدین **فرمود**
 ناعش تهدید و کلمه توحید را ایشان عرضه کردند بنا کام بر خط اسلام نهادند و این **بیت**
 منلیه المعین گرفته زبانه کلمه طیب و هدهد الو الطیب من القول لا اله الا الله محمد و

عبادان

[illegible]

فرمان شد تا ثمان کوه شصت هزار سیر برآمد از آن بر در دروازه بدون نشان برآید
و عیون و نظاره آید مکان ساختند **شهر شصت** اقبلت مع الافعال و زمان من المکیا من ال
در آمد و محبت فلک فرستاد تا با سواران هندوستان و قهر کنیزان و زینا و فرشت و در آن
ملکیت مالوا کشاده بود ملک نیو و ظفر خان و نایب هندی را نایب الک لشکر سواره و نیاده
ع نایب من خدیو بخیر بخیر ناز جان بالا کو نایب چون بخیر جد و نلنک رسیده نلنک
نایب انجانای نلست داشت و ابل و مقدار شد و نایب و شون قبول کرد و زیادت از نایب
و نایب معور و نایب انانای و امانی و الوان نعمت ناستانای **بیت** چون غارض و دست از نیکو
در روی سارنگه کوی در ملک اسلام افزود و در خانه نکت که شش هزار خرافه در دیوار
نقل رفت **ع** و کم من نعت صغره فی سواد الجوالی در ملک اسلام افزود و در غنیمت
الماس چنان و خضوفت که شقایق با سدرینار نایب بها امدا ز نیکاه لشکر قاصد خاورد
و من شد نایب اندامناع نمود و از معین استمداد لشکر کرد و چون میان زادان برآید
و سندی بدی بعد از نخل بدله منع نمود و نایب قائم بود بدی مظاهر نایب نلنک الک لشکر
زاجل و فادس بر شاد نایب شاه راه سعادت نالسا الک و نطافه خورینق ذاری مالک شدن
ملکیت و ولایت فی احتیاج معرکه نلنک کرد و ولایت معرکه بطریق جزیره و قدیت غزاله که خزان
اوهام مضبوط اوضاع اوقیه نتوانند نمود باقیها و نضیم بطریق از اجماع با الک مضبوط
اقبال دوز کار و کامکاران اقبال یار تواند بود عرض خدمت سلطنت ساخت نالسا الک
هم روی مقتر شد و در آن دیار نیز بر جای ناقوس و ناموس که بر عیور سوم بیتنی دعوت کنی
ایمان و نلنک حکایت از آن واقامت قامت یافت و بدین احد و ثمان کو غزوات هند کشای
نلنک یعنی سلطان محمود سبکتگین از صفی تواریج نلنک گشت و امروز بنهار صد و هفتاد

پنجم از مرابطان غازی سامی ایشان در قلم دیوان عرض آمد است و بشاه و جوانان یار و دوست
 و یاران رزاق عبت شد کوش و چشم بر سر صدق منانی که دهد نهاده اند و در زلیخین بلیغ
 بازی و سوارانازی بقدم اخلاص ایشان و جفا صمدی و پیل و تکی **لغز** و یقین لسا طین
 و کعبین شعبان علی بن نجاف کثرت بالوان بر مرابطان و بطول مرابط داشت و حمل
 نقره و تاجکان نیایان نورد که کوهان **شعر** و هنر میفرات از الحین و ادب و توکل و تامل و توفیق
 جناب که شمال و دیورد و دیور و دیور است با کجکان یکسان نماید و دست سترع اندیش و خلخال
 قوام ایشان نیلاید برای روز حاجت خبر کیری طراف و یثارة رسانی کلاف ناد و خوالی
 مملکت مرموم و مخطوم گذاشته و صیت شمول عدل و ذوق قیام بر اسم و مواسم جهاد
 مدته دولتش قدس را فی البلاد میر الزیاج و طار فی الاتفاق بغیر جناح در رجیم ^{صفیدان} عشر
 معبود و لشکر متعین است اخلاص معبر زافان کشند و بنار معاند که میان خون قایم بود
 بعضی قضبات ذایل کردند پس از معبر بظاهر متوجه لشکری بنو بهار جال ^{فقال}
 فراغان منافقت را مستقبل شدند ملک بنو که خود را کیوان بجلی می پنداشت و مزار
 زاجع شد و لشکریان باز کردند و هم در انیای این امور از حضرت پادشاه جهان و نجایو
 سلطان قرین و الخا و سلطان خالویه الجوی و محمود شاه نامزد مملکت و کی کشند تا بحکم رفیع
 مشتمل بر آنکه سلاطین انعام در عهد پادشاه جهان که چنانچه رخا و هم در زمان خاتم
 الزمان او کهای قآن در موافقت و مطاوعه زده اند و بر زبان الحیان علی الخالات صو
 اخلاص بر طبق عرض نموده عجب بنماید که ناسر بر پادشاه مجبور بنیون نامی با هر کشت
 و آفتاب سلطنت سلام بر افاق عالم زانیا افزاست سلطان ^{علاء} الدین هر که پناه
 قدیم و حدیث بنهر حدیثی عالم خالی کشود و اطله از نفعی که اکنون باید که بعد از این بر

استحکام قواعد اخلاص و مباحث متوفی باشد و در ضمن این الکر خطبت کرمی لایق احاطت
 ذلی اشاره رفت سلطان علاء الدین اوجود شهابت ملک کیری و ملک ذاری و لشکر ناز و
 موفور و لشکر مطیع که عبارت از فضیلت ذی و خوارچی خوانند بود است و در قتل و اهراب و
 بر لشکر و غنیمت از ذوق چندین تجاوزت حدی نماید و تهور و تجبر بر ترس غالب دارد علی
 البیان از ایند نهاد و بچون توان از رفتار دای پل انداخت و کوه نیکای در دریای نیت تحت سوار
 در عهد و عهدی تعرض نمایند از قضیه شرع و عقل و عرف نیک مشعل دانش را نشان داد
 ظاهر که ما مورد استیوای کما و عرفان که از طرف غالب و مغلوب دوست و دشمن در صلح
 و جنگ بر است و مسلح نمایند و عقل برید پس میداند که بقتل ای توان دشمن هیچ و سوار
 در ملک ظالم نشود و خود بتدریک محظوری شد باشد و پیوجی و پیوجی ظاهر کرده و انفع
 غلاف را بچشم و عقل هیچ تواند بود **بقیه المجلد الاول** **ملوک معتبره فی الخفا کتاب** **دای** **کشد**
 یور بر این المجلد سال در کمال ابطاعت و قد و نظم امور و ملک است از یک کفایت که اندیش
 معارف و قصد و شغف و زاشاغل از شاعل ضروری نیفاد و بهر وض و جوی طبع العزاس
 و فرط کامکاری و بهر خود داری از خیرین وافر و حصول شهنشاه استقامت ذات انضامی
 بنان پوست چنانکه در خزانة شهر هر دی هزار و دویست کوری زرمودع ساخت هر کوی
 هزاران که کوه صد هزار دینار و قطع زفا و میندیش و اطلاق جواهر مین از درهای شاه در
 و لعل اب صغوفه و باقیه آتش فروغ و پر و آسمان کون و مذقار نمای چند آنکه ذکر کردیم
 و عسری از اعشاران دینار و عیار عبارت خواهد از انفاصل این نفر بر بیان تصعید و دوا زین
 روی صدق حدیث نبوی **صلی الله علیه و آله** **الذین یحیی المؤمنین و یخیر الکافرین** **یخیر الله**
 خردندان صدق که هیچ نشاط چون نند و حق و هیچ راحت چون اس و هیچ شتابان چون

مال و هیچ وسیله چون زندگانی دانا نیست و هیچ وسیله چون دینار و دینار و دینار و دینار
هیچ محنت چون پنداری و هیچ ناکامی چون تن و هیچ خواری چون فقر و هیچ عطیعت چون
مرگ و هیچ اندوه چون صحبت دشمن نتواند بود و اگر دنیا که علی الحقیقة کفری ظلمات و ^{شیطان}
ادبار و پلست در حضرة عن مقدار پریش طشتی جوعه آیه تراغ از وی نصیب هیچ کافر
کشتی و ایمن در حدیث آمد بسبیل کلی ان الله لم یزلف الی الدنیا من خلقها بعضا البها و فی
قیامه بر وی خطاب رسد که اسکنی الاشیء الدنیا و ما فیها مالمعون نبار آیت که طالع و رفاه
فنیات و خرافات ذات دنیوی را محبوب و مطلوب بالذات دانند و مقصود از ناکامی
و جور از آفتاب است لاجرم سباع شکل و بیاه صوره بر وزن و خوردن و شوق دانند که کجایند
کنند و غرض از طاعت که سلطان مملکت بدست در توصل بخسایین طریقت و تقابل غایت
خدا و تکرار شوق و غضب و حسد و دیگر ذایل نفسانی سازند تا ناکام دنیا عجب آید و معرفت
شود و این تکامل حقیقی و این تاج انصاف و انانیت از آنکه در روزگار بر وی خوانند ^{بیت} در ک
عقل چه خواهی توان که بهمت او عاجز خوار کنان دم سخنان و انا انچه بر تفصیل جزئیات
تلفظت مثل ناز و نبلان ضایع زیارتی در بر غنیمت یافتن فاساد و من سبب الشرف و ملک الله
دین المرء المسلم نسیب بره صرة صحبت مال و بیاه صیره نماید و الاصول کمال است کمال
ناطقه و بنی و عذات است و حصول عذالته بذات المال و حسن تقاضای آن دست میبهد
لاجرم صوره پرستان کرک از کوه سفید باز نشاند و تفرع عبد الدنیا و نفس عبد القدیم
یعنی نیک دینار و این صفت دارد که المکاتب عبدنا بقی علیه درم انما انما الک دینار و لاجله
باشد که درین خود ساز دینار و بنا خفن تمام غایب از غایره و فی المال علی جبهه و فی الله
طاسط و معین او کرده و در ارجل بنیخ مره مثل الذین یفوقون مواظم فی سبیل الله و کمال غیر

انبتت سبع سنابل في كل سنبلة ماء حبة والله ضاعف لمن يشاء وازمات قدوة
العارفين شيخ ابو سعيد ابو الخير قدس الله سره نقل کرده اند که سمنار طولی و صطیل از دریا
سنگین طریقه عرفان و دوری اندک آن از عالم عیان کردی بصیرت ایشان سبل خلیفت
حمل صرف و اظهار شد کرد و زبان ملامت لاشه فی الشرف و ذاکر خوانین از حقیقت
لاشرفی فی الشرف غافل بوده شیخ در جواب گفت ما میزد و در کل فروردیه بود و بکران دل
مؤلف بعضی که بجان بر می آید ایشان را حرم در دل و عیناً دیگر که از راه حقیقت دلایند
آفرین نام آفریدگار مقتدر و غرور در مقام حضرت اول بخشند غلظتین چون عقول و
نفوس و ملائکه و قریب که از دنیای مادی و عوارض جسم و جسمانی مقتدر اند و در شرف
ایشان لا یعصون الله ما امرهم توقع شدن و بویاط ایشان فیض عنایه از فیاض الصوری
سکونات علوی و غلبه بر دین عالم در قیاب غرق و حجاب نور مست نیست غلبه اند
فوق بزرگ بخشند و ان اجزاء ظلماتی و اجساد و خانیات در عالم کون و فساد وجود
آن رهنه نفس و انقال و دست خوش فتنه و مال بود بحقیقت نیست هستی از انوار
سپهریم پذیرند و هم بخشانند مرکب از لطیف و کثیف علوی و غلبی فزانی و ظلماتی و این
طبق نوع انسانیت که فیض عنایه از فوق قبول میکند و بنادون خود میبخشد پس در معرفت
آله سبحان و تعالی و مقامان حضرة او اگر تشبه بنیادی کند و بنادون خود در سلسله آفرینش بشناسد
و در وی تکمیل جوهر نفس آورد تا مستحق جلایای قدس شود و در صد صفت صواعق بالا آید
فوق و از ان جنس از ذلک برگردد و دست هست نمای شود و اگر بازماند باین صورت که نماید
در موال و هوس است کرد و دست از معارف در خانی ندارد و سر بخت بلذات ثقیب و فزاید
فوق و از انجمله جز باینال صف النعال بل هم اضل نباشد و نیست نیست آثار شود چون محکمت

زبان غلافی و این طغور انشا الله با ایمان و قوی جسمانی بین و منعم شود تا این دنیا
و تا اوان ابدین معین و معلوم و جنانچه انظار او بدین بحسن ایاالت و عدالت حق شوط است
حرکت نفس و اکتساب کمال ایاالت بدین ریوط غافل بود تا این کمال مقدر برسد پس از اوله الو
جسمانی و اشغال السباب مغاش در دنیا بقدر تدبیر و توفیق و کفایت حاجت بر قضیت حکمت و
و خصیصه هر یک که التماس بعد الاخره و نعم المآل الصالح للتجمل الصالح لمحسن مستجاب
بل واجب و مفترض و فرض و لازم ضمیمه کن دنیا و اشاره **شعر** خدایا صیبت من نعم
و لکن فکرا و ارجا لکن یصرم مؤکدان و چون بسط اصول و تفاربع ان در تفهیم
نقد و نظر در مابرای مثال بر سبیل اقتضا و انضام مابین بدانکه در عقل و شرع و عیان و تبار
که مقصود از آفرینش انسان معرفت ربوبیت است و معرفت ربوبیت معرفت نفس منطبق
چه هر کوی شناخت نفس خود را بشناسد و اوب خود را و معرفت خالق نفس در تحصیل علم
و عمل صالح دست نمیدهد و تحصیل علوم و اذی عباداته بقوله بدن صورت عینی بد و بقا
کالی بدی غنا که بدیل ناسخ ازلان حاصل شود و قدری بدید و غنای شهوة که با عین بد
برینا و ل تحصیل بنیادین معرفت ربوبیت بی شهوة ناسخ است بل بقدر و این بد و در
خود و بعد متول اخرا و اخرا از اخرا رضای نوع محروم نمائند در راه طلب بد و عین بد
با انارة الصدقة تطفی المحطیة کما یطی المآل النار و اذی و اذی او شود که چنین بود و خلق
که در هر چیزی اذان ندارد و فایده صلیت بلکه مندرج است از این حکمت بیرون شدی
و نفس ما خلقنا که عیاشی افرا دی تعالی الله تعالی انظر المون علوا کبر ادر کمالند
در ملک محازی حکومتی امن و عری النفع و منفی افرا دی یافت و اوزاد و پیر بود و کثر
که مبادوش از حکم خطبه و کلام بر حسب شراف و این خویش در قید و خویشا و بود

و دیگر بر بندگی بنیست نهال و حیوان از خضر آفرین بود یعنی نهادن در علامه ز تابش بر
 حریف کشتن طایف مجلی و مصطبه بودی جادوت ملوک اینجا است که در روز بعد ساختن
 مصالح ملک و سوغات بودی چون از فراز تخت بشیب آیند و از دوازده گاه سلطنت بنظر اینجا
 هزار و نوزده سال و صبح فواحش و نجاب در کشیک ملازم در کجاء بادشاه باشد و بینا و
 خندنه های جزئی از استکمال شوند چنانکه خلاب و رخمان و ساقی و تالقی و افراش در بیان
 طایفه باشند و روز و شب هر روز به یک خطاط و بنده داریت ایوان و اخر احاطت
 بدین ترتیب ربط **ملوک** چون جاد و ظالم چنان در سر افکند که قتی قبیای کجی باشد
 افکند بادشاه بر حسب اذیت و احسان قرع انتخاب بر هر کدام از دجیع و بی و لیس
 میر که در دو مقصود از این نوع غریب نهادت ایشانست چون بر بندگی ناله ها و در
 منازعیدانست و لایحه بد بنا و او موسوم گردانیدند درین بند بندگی از بغال و غیر
 و نیز جویشد و دست غیرت بر سر حسد در چشم تیر و کشتند تا عقوق اظهار کرد و در
 آخر شهر رنده شع و سبعمائیه بنوع عقیق سلب **ملوک** ان کنند تا کسی که نباشد و هر که
 محمول لاله بر او نثار عنوان هم دست گیر و دشو به هر که وزن هم قاطعین آمد و هم
 قابض دستان بدد افتل کرد و در شهر روی بر نوع زنی تاج بر سر نهاد و لشکر کرد
 حوالی بود در ضبط آورد و بعضی از خزانه اینجا بشهر منکون نقل فرمود **بیت** ایام و ایام
 روین وضع ابان از ای پیاپی کج غریب نمود بر بندگی و حال و ایام اطلبان
 پدر از عقب بلاد نیا در کج بر سر غدیری که باعت ایشان بلاجی خوانند **شعر**
 میا کوه طرحت بهای کج و شینها المیزه نفاذا اتفاق و صادق و صادق افناد
 و غیره ای بندگی **شعر** کج دول تا علی خضر نجا المنیة فی قعر در یکدیگر باشند **بیت**

چو در پای خون شد حمد و شایان جهان چون شب و شبنام چون جزای دل مرد بدل
 کو زبان زدن و لیزان ز غفلان برید کفن هر روز از او کفایت حال بود که بجز پناه بر
 گرفتند به بندگی دل بخت نبرد و ندیدی نمود از کشاد و زیاده زخیافت و غفلت بیافزار و غفلت
 در دست لشکر شدند بنده افتاد سخن حکایت من اطعاه السعد الاغراقی اذاه الحق
 الاشقیاقی درین زحاف الکینار به مال دختر داده کاشد بدو که از اغوان پیونیدی
 بود بطرف کلم جلی از حوایل قابل افاد او زبال و رجال مدد کرده بخد مت پیونیدی
 رسانیدند بخد مت موقعی شکوینا یافت انا سندی بندگی تو و مملکت بدست فرو گرفت
 و لشکر و خزانه در تصرف آورد بدی و حیات بین الاخوان دم الاخوان افتاد **ع** در الاخوان
 عندی شهاب و اونی اخوة منقاع شد و قاعد سلم و سالت من رفع چون در مملکت
 کیش بدکار پیچیدند و باقیقی از زندگاری بی نیاز است و غافلند بدین و متوقع شد
 سندی بندگی با وجود سباب سلطنت و ائتلاف عقاب لشکر از رذاس غارت و بهجت محرم
 بود و طبع خام در دایه غنی بی آنسخت و بی سخت و از خواب بیدار نیستند انکال
 و اضاعت در روی سپید در افراط و ستم و ستم ستم پیونیدی احشاد لشکر و ستم
 بخاریه آغاز بدسندی ستم و کزبان شد و در دامن خایه لشکر سلطان علاء الدین
 دلی او زبان بره بندگی در مملکت موروث فیه سلطنت و استقلال یافت نه با و انکال
 لشکر **مؤلفه** نابغاتی که داده از دگر کس نیارد بکوشش از نور بود و در خواهان عالم
 خواست او بچلان خواهد بود در انانای ابلات از دگر کس از دوستان گفت ملوک کشت
 و فطانت موسوم از جبراکند و در ولایت سلطنت در حیره خود بریده که کجری و لایزال
 صحیح السبب بود مقر و میباش و پیر بر کز که کز کا معر و نهامت عرق او و عاوم بود و

میگردانید تا ملکی چون عروسی باشد در معرض برداشتی آورد در خواب بخت از برای آنکه
خست نخلت و فساد جبلت و اسبیهال غناقت امور سلطنت در ناصیه هر دو بانه ظاهر
که بر خیزای ایملن دلیل باشد لغزش میگردید بر مقتضای تدبیر خواب تقریب و بعد از آن
بر نیوج که بر همان فاضح کشت عین حلیت داشت اما دفع مقدور که در طی دستور
و قد دستور بودند غناقت **بیت** تدبیر اگر بدست اندان بودی هر دم خال جلود کرنا
بودی و در ناصیه تمیز داری قشورش باروی جهان جزا برداشتی بودی **تغلیب حال**
ملک تغریب ملک ناصر زاهد از اتفاق فتح و کمال شکر خانی صیت کمال مقدور و شقا
امور سلطنت که نام هم بود در جهان ساز و مشهور کشت و لشکر و رعیت و طبع و سر
و ولایت و خزانة این و هموار داور شهر و سرحد و سیعانه چشم بد و زکار و کار آمد **ع**
و عند التناهی نصیر المظالم سیف الذین سالار و حاکم الذین بر رجائی که منصب
امیر الامرائی داشتند بر قصد مغالبت در ملک میالفت کردند و چون دست در بند و مافو
خود شدند تا ملکی چون زبان بگمارسند **بیت** اینک ز عالم حق که پنداست آزاد میان
حفاظت برخواست انصاف نهان شد و قوام هم چنین نماید و آشنایان سلطان از این بدین
ناچار و پیش نهاد دیور دم فغان و قوفل نادوز و داطر این کار فرام گرفت و در پناه حرم
کریخت مستعد گشته **بیت** شیخی صبیح سعادت و یحیی آیتن که روز نامه دولت بدان توخ
بود ولی نقوش انانیه روز کار آمد چون خطای میمانوشند بر رخ بود هفتاد هزار خونا
غزای از روز و جوهر برداشت و با اهل حرم و فرزندان و صد و هشتاد و نه خواص غل
بنیکان و مؤدب ترکان جریح انانای تیغ زن **ملفوظ** سوارانی زده بویش و زده موی بچوگا

برده از ترك فلك كوى از قلعه قاهره بشيب آمد و غلام قلعه كركشويك شد و ان قلعه
مؤلفه برى زفتنه همچون طبع غافل مصون از زخه چون كردون والا بمناعت كركش
 ذخيره از اخوات و نظيره مناز و كركشهاى آن باشرفات سدن مهران و نظيره اين ذكر در اطراف
 مغرب لكاف با بال شهرت در پروزان و حفظه مشفق امين و قيمه ان ترك كار دزان دزان سون
 و تانك سلطان النباغ انجا مطمن و متمكن شد و قاهره و نا باغارى متهوز را ذكر داشت و
 باز بجه الامنيه السماويه سكرت اللعقول سبطه اللذاب بنظر كشت و در ذكر ايرين
 تهديد عند قير كم **شعر** توقي البعد الفقص و بين الهلته و يد كجما النصان و هي كركش
 بر در صحبت رسول باقى سخن دزان حضرتي و قوم بنماذات اعيان و مستعمل انجا فضايله
 بر اشغال از تغلبه و سلطنت و ساوك سلك ترك و بخره و دنك و نهد بصرفه اديان
 و چون جاشي كركش بنبره خليفه امير المؤمنين اعظم قضاة و ساذات و امر او كركش و كا و عسكر بنا
 كرده حضرتي خود سايدند و روزها در عين امر سلطنت استقداح سور و استطلاع راى
 چون طالبان ساعت سلطنت و مخاطبان عروس مملكت جزايدان نبودند و تجميع كركش
 و واحد نهادون اخو و مقدمه و ميسر نه غافيت سالار سلطنت جاشي كركش بنطبق شد و
 بر تخت نشاند و ملك مظفر لقب نهاد و بر غلى و فخر اقا نايبه كركش داد و خود صاحب محل
 و ميز بنان خال و محفل شد **شعر** اذا خالست فانت كلابيين و ان نطقت فانت طلائيين
 غلط قبيح احكامه و افام و ضبط خزان و عساكر و كركش كركش **شعر** لما الله هذا الدهر من
 ياش عصفارين زوى و نظيره جاشي فقال السبع انما ليك الحق و جمال الدين و صلي على
 بدا الدين لولو و علاه الدين بغدادى كركش ايرين بوندن باي مقدم و لشكرى **ع** اينك بشو
 شيو وزن هناك منك مجد حلب فرساده و جمال الدين اغوش افره و نايبه دمشق داد و

المستعصم

شایه المارة حص و فحقاق الماخو فرات مقور راط المبر من زردگر و افرم له سنی و طغرائه
 و چونکه از قلعه صفه نغذیه لیان و یا هر یکی لشکری از اسب جنانکه وصلی و غنچه آن بود
 نامزد فرمود بلی از طرفی ملک ناصر صورتی است و اندیشدن هر وقت خارتاری در نای
 حریف اندیشید شکست **بیت** نرم دو جبهه و مقابله دید جای و شمشیر نای که در دید و نشاط ^{کوچک}
 در روزهای موی که معمود سلاطین مصر بودی یکی فرو گذاشت بدقتات پیش ملک ناصر
 رسول فرستادند که چون سلطان جموجی اغترال و از نوا اختیار کرد و ملک و لشکر کشید
 و خطا باحوال و اوضاع ناله یافت باجماع طوائف ملک مظهر را بر تخت نشاندیم و بقاء ^{عد}
 محافظت مقور و رعایه جم و ر و وصلی و تراویج نهاد و نشسته عدل و داد میان اخلص در
 بستیم و قدم ایستاد کشاد اکنون چندین خزانه مستحق سلطانت و موازاجه نایب عیساکر
 و تبیل تجار احتیاج ثناء بیان حاصل و همچنین قلمرو دست نغز غلامان که هر یک در روز
 معرکه **اذا قلنا** الشفان وضع القلم صفه بکلام نادر و دست لشکری جزا و بد غلامان در روز و ایام
 حجاب و موقوفه گزینند و ادایاب مغافرا بجهل زیات معاجز دانش از خورد در میخورد و بیرون
 معدود و یک از عهد خرنیاک ضروری مناسب چنین از غایب منقضی تواند بود دیگر از او باید
 فرستادن تا فاده لشکر غرا و سوره فوق همچنان باشند **بیت** همی گفت از این سان بختی از هم
 نآزم در دل شد در دیده شهر ملک ناصر جواب فرستاد و گفت محقق از خزانه که مضاحت
 در وجه معاش خود و از نیازش قوم مقین عشره هزارین مود و شکست نیست شاید که
 خزاین و بیت المال که در دست یک نداشته ارج رسد هر آینه نا از عزم ملت خواهد بود و چون گفت
 از تکلف و ستد و زلات هر روزه از در پوزه نملوان ساخت و مانند فوجی اندک از غلامان که
 ملازم اند و بیت ایشان را در معرض غیبت عیب کوپی و عیب جوپی فرای غنایه نا اضافی و قضا

و از رسمیت جمل و زوزاده از دوازده نژادین و نیند نژاده ملک العین اشرفی و نسوری
 و ناصر عی قاع کتود و کفران برنام و نشان خود نهاده اند و در مصر بر صدف زمان مخالفان
 دولت نشسته و ما اختیار ادا و اطراد از ان برداشته ایم و ایشان را نبوده مانگاشته و بر کما
 عالم در صدد استخالفست و طبیعت روزگار با دانش دهند ملک مظفر بنان لا اقلیم کما
 مزیت زود و سلطنت از یکدیگر ناغیبت عزم و کینج عاقبت و زوایر غناعت برنام و نشان
 برین نسله چند ماه یکدشت ملک مظفر بنیدین غلامان اشرفی و ناصر عی قاع بنان قاع
 میکشت و در نیل غوطه دمار سیداد نامتکو تیر و از مالک ملک اشرف که بهادری بود
 از قصد ملک مظفر یکریخت و عزم خدمت ملک ناصر کرد اول دانه که از عقد جمیع ^ت صفا
 مغل شد و او بود از در دشتی دوز و یک پند و بصورت از افرینش آرد و و سیر یکت و پند
 غلجی زب و ملحق شد با اتفاق بخدست ملک ناصر بهر دست چون هنوز و توفی و اخلاص از انان
 و فراغی از طرف خندان نداشت و توفی از کشاید که ظاهر و باطن واجب نمود ایشان را باغ
 و استینان لقی فرمود اما در نفس ظلمه راه ندارد پس بتکو تیر و مصر دقت و در پرد و با جند
 از انهنک معاهدت برسان و موافقت ملک ناصر بپاخت و بنات متعالی **بیت** فرزند ^{شد}
 نرپ هر فروزین ماه و ناهید هر تعالی شان سوکت داد و بنیدین لری حلب و خلاط البر
 و صفد و بعضی لری دمشق چون بنیاد آرد و خلوص بهادر و علاه الدین ابو غدی و ابن خطیر
 ملک موافقان ملک ناصر بنحط شد و بتکو تیر و مواضع بعضی لری گرفت و پیش از ناصر
 رفت از امانت و فوخت و خاتم بلیات شناخت چه نظمه کلر سلطنت جز به بدد دشمنان
 نالف و دستان صورت **شعر** و غلجی صغیر بن کبیر و بنیت بن توفی القسب الشان
 و ابن سخن در افواه افشار و عقاید و از اختلاف یافت قرانست قور صاحب حلب خواست الخصال

السبع وجمال الدين موصلي وعلاء الدين بغدادی وادین طابقه یاسو مستحکمانه ایام توند
 وعبیدت مشق ساخت ملک ناصر زاهر شد زحیفی لشکر بیسیل قور بر سر راه فرستاد تا برین
 بگریختند و تران و لخال و نوق و جمال ایشان غنیمت آوردند و درین میان راه و راه و راه
 را بهمت طالبیت با اعوان ناصر ی کفره بصره فرستاد ملک ظفر خواست مالوز از دست بگریخت
 تا کردن معانیت نفران دام را و بر چیان شفاعت کردند و نراندیش افتاد که بر چیان دل ناک
 کون کنند و عصیان آغازند پس او را شاقه رفت و بر علی نایب راه فرار و فرار فرستاد و در
 مصر متحفظت در بوب و دفع توان از خطوب از نزل کرد و ملک ناصر زاهر بر بصره و بر علی
 و مشکوتمور و فوجی مقدمان با اعتماد **شمر** و حبیبتی شمر علی بن الشوی هند را حمله
 الحزم محو شد و نادر و خروج کرد و در مرحله ذراع خیم ساخت بران اندیش که چون از راه
 و خروج او شمر شود اجتماع اصحاب مناسبت و نوارد موافقات دولت زود تیر کرد و
 از سر لشکاری تمام و دلی قوی و دینی ضایق کار دشمن را اندیش و ملکانه کند **نکته**
 السیف لا یروع ان لم یزد در بخیال رسولی پیش جمال الدین افره فرستاد و او را غنیمت و دلگرم
 زاد و در ضمن او التماس کرد که ملک ناصر به شقی و دود در قصر ملک ظاهر نزول کند و اینجا
 بر تیر کار بختل و پیوند عقد بختل باز از غیبتی منع و نالی فرود و جواب فرستاد که اول تحسین
 مصر از وجود معانیتان دولت پیران که ما خود سهل الما خیم از این لو که سلطان از اشفاق
 خواری و پیوند و موالا اعتماد بر لشکر و پیوند فرمودند و هدیه و سرپرده را فرستادند
 و علی الغور باز بظاهر رجعت نمود و راه او قاده لشکر بر عدم ثلث و استیصال دور رجعت و
 انتقال تو بیخ نمود و گفت تمامت عقاید را بر مصر زار و اطراف شانامات و حلب و حما و حمص
 چون اینات قضایا بروی مظاهر و سلطان مقتد است افره زار کن افره نکار و وجود او

در دمشق چون تقطیع مصالح آنجا صورت پذیرد و بنا بر طاعتی که در نماز است و نیت
 سلطان بن برغم خان از بنی و سلفشانی اند چون از فتح عزیمت گاه شوند شعله از اوتار ایشان
 منقطع گردد و کارهای ناخسته منتهی شود ملک ناصر یعنی **شعر** فلاکین الله ما فی صدورهم
 یخفی و بما اکتهم الله یعلم بر خواند و فرمود درین کار سکون و نانی بر عجلت و غنی بر حلاست و
 خروج ناکاه و رجعت و حجب و قوف بر عقاید موافق و منافق اهل و له دست دهد **شعر**
 و من لا یضایع فی امور کثیره یضرب الی ثواب و یوکل یمیم اگر چه مقتدر است که افسر و لغت
 مودت بنایان رسد و تعجیل در ادای طلب و توفیق از بغات محذور و غاوی پیشه و
 فخر اهدیت شمار بر من و کل مقتضای یک ایضاً از امور و تصور خواهد بود و هو القدر
 بکل شیء و ممکنان در حالات بنای بدیقای نیاید و غلاق مساهل در شبهه انانی شود
 حقیقت انانی شوند و لما تجلی حق ربوع نفس همدا که بر مرغ هر شوق درین اشیاء انانی
 و هو قیام الكل و قیام الاشیاء بهر در کشیده است که امرای مصری بکنور خواجه دار و ایک شای و شیر
 قرمانی از ترا کردند و با اقله خود از امان کن در حرکت آمدند و بنایار لایه ملک ناصر الدین را منتظاری
 نمود و فوج فوج که بر سپیدند مفت خلی زمین بارگاه را ملازم **شعر** یبایون تراباً فوق اعظم
 کا قبل وسط الکعبه بجمع بندی و سکرند باز و بوزاع علی کل حال من بحبل و بهر هر و کرم
 میگردانند بحال الدین افرم این الصبح جلی و النون غوش و علا الدین بکلیک اخذ ناصر
 اختیار کردند ملک ناصر فائق لطیف قادر و طلق عزیمت دمشق و حاضران سپید و در قصر ملک
 ظاهر نزول کرد و در عیاد امرای طرابلس و حلب بخدمت شادرت نمودند و سلطان خوشید
 منتظر بلند اختیار میزدان اخترا نیز بر جبهه قبله استقبال بخشیم نمود خاص بناد و قهقهه که
 قتلخا غویا بجهت افراد و مقدمان اشاف افرم و سوزان خیمه اقامت مطبوع گردانید و بودند

عساکر و مقامات جزایب و طوائف محطی و صندبذی و خائف متوجه ذریع سلطان دیدند
 ایشان هر یک گفتند **ع** من بین بایر که هر خلق بر آنند مسافرت نموده شرایط استخوان و استخوان
 بجای آورده و ذرات سلطنت ذیل عقوبت و اقامت بر صفات مغولات ایشان سپوشید بر خاک
 ناپاکند و یار باشد ملک مظفر بود جز میبادرت بطل استیلا و هر چه ملازمی ندانست سلطان
 دوازدهم رمضان سنه ثمان و سیصد و اربع و شصت مصر تجسیم بنایند و راستی و
 هینا **ع** کربیت **ع** ستان دوزخ را از تخت میمنت فلک داد و نیش از دوری که کشت اعلا
 و صناع و طیر زمین افراخ و دایر بکون غلغل در اجزاه که و صخره انما نشد و لشکر
 چون کوه روین نابین و خنجر فنا و کوه روین **ع** کربیت **ع** نوین دارن عکاز نامع شیا
 کب سعاد **ع** در خدمت رکاب روان چون مظفر شدند چهار صد جیت ناباشا
 و ستام **ع** در دست جوتهای پوشیده یعنی کوه الحیان از نیار و همین می بردند و هر که
 یاد رفتار برقی بخار ملال حرکت بروین بخار قرانام **ع** شعر **ع** وقور و اخلاک و طباعه و
 ان مزین الارض و طاعتها **ع** یغفر اصطفاق الرعد و جمع صلیم و تخفت صوت
 بین غیاض که دادم و اشهب شب و دوز در حله مجازاة ایشان کوه دن انجل و قوقا
 از دل می نمود از پیش می کشیدند در مقدمه پیش ملک مظفر رسول فرساده و از ارباب و
 اعضا از افتراق آثار و شتی واجب دانست در جواب گفت کوجشم که بیکر دبان روی و قوا
 عند خود و تپه اقبال سلطان از مشیوم صاحب بدر خود و الازار ششای که و حیرت
 صوابیدان بخواه خوار از خزان بر داشت و با چهار صد غلام خاص و صنعت اکفارا
 سعید چون دل از سر گرفت برین بشارة مواکب منصوب ناصی قاهر و دادر از این
 نمودار و انکه فرود و ناخند سلطان شب عید فطر **ع** کرم **ع** ملال مثلما انعطفت الشما

بر روی پیکار کون معاینه بود با فکر نظام و اس زول فرمودیم در شب قلعه
 دوزخ کرجون مناطعیدناج مجبورگان دل عشاق به نوا دارند سلطان بنیاعنی منتظر
 و طالعی معبود بر تخت سلطنت نشست **بیت** مهر و شادی نشست و شدت بر شوی
 نفس سش بر سر دم کلمه برآمد داد طریک بن تمام خاصه که اکنون عدو خانون هم نما
 برآمد امرا و ارکان دولت معبود سلطان که عید بجان بود لابل العید عبد عبد نهیدت
 گشتند و بیاض آسمان ریت زانوار دود و نیان شعری شعاری و آواز کردند و
 عید نوروز تولمان بود و از تایلر عبدال باد بهاری بویت از شایه یوزید با
 باعندلیب خوی نشید بر کشید و نبات نور شد چون طفلان شیر نما از میان مادر
 علی المیز بیزید آب شمر طامن قرطه آسمان زک چون شمع شاهان در عتاب جید و
 بیل زبان به لوی ناهوی این غزل معنوی بود و کل رخ برآمد و خوش میخندید
بیت آمدن زمان دلکش بود و عید و کل در کش غلاب پخش نوروز و عید کل از شکست
 لعبت فرد و شد و شغل از صورت پریش نوروز و عید کل دست صبا از شمع و طالع
 کتبی در حصن باغ مغرب نوروز و عید کل اند بر عرو بجان خوش گشتند و زیاده
 شمش نوروز و عید کل براد رفت خاک دلمه سافیانبار قوی بزین برانش نوروز و عید و
 جای یوسف غلاب ده اکنون که شب شکست از طعن مشوش نوروز و عید کل خالی بجلن نرم
 برآشفتند و بدین **بیت** ناره اندودن فکن در جام کبرون زک اندودن دارد
 از سافیان کل رخ من شاق غلاب ضاف قیاق در خواست چون کار جدد پیش بود از مذا
 طومر ملاک فرود و غلبه و متکبر و زباله کمر شای فرساده بود تا ماین غز و خلیل
 محافظت نمایند و راه بخاوند جاشی که بر پشه دارند چون بر و شایستی که بر زبانه انا که

موسوسست بمشورت پهلوانان طبعی در سپید بفرموده یکدیگر که سلاح از خود جدا کردند و بفرمودند
 اسلحت را اسلحتها بکشتاوند و انب بکشتاوند **ع** چون در اندیشه فرط شب بیدار بکشتاوند
 و دست تقدیر **ع** بر قی زدنش خورشید معلی بر داشت قرآن غور و منکو قیور و اشکر رسیدند
 و ایشان را در حلقه که هست غلامان خواستند که تیر و تاخت را چون غم و واری خود در کار آورند
 جانشی که بر مانع شود بیاکام و از این نهادند و خالی رسل هوائی را تطبیع کرد سلطان انقلید
 حکومت در شوق نام قرآن غور و غیره نمود و حکم فرمود که جانشی که بر صاحب لشکر بصر
 فرستند و خود بر سر تعلیم برود و بحسب فرمان جانشی که باید نگاه خاصه آوردند و در قفس
 حیرت سر بخال اندیشه از بخت در پیش انداخته و از پشت پا و پست دست مسرع نظر و طرح
 حاضر ساخته **ع** و مائت الاثم کفی مطعماً و لا تفت الاثم عینی شراً سلطان او را
 ای بی حمت از بختی هر دی چگونه رخصت یافتی که ما آنکرا از انحصار ضعت بندگی او فرست
 اشاره و ساندیم چنین گفت کنی و جبهه و فغان باخون بنای بر کنی **ع** ان الاسباب
 ما وقعت من بعد احسان و اجبال جانشی که از این سخن که مراره غم خطی داشت جانشی
 گفت لمؤلفه جانشی موسوس سابقات بنی لال و عباد فی بکالال گفت **بیت** از گفتن موسوس
 بخاله الود رخ و ریوی زرد زینت او بود سالامه برین اصل او دلاله کرد سلطان گفت او
 از قتل و جبین عینی که صادر شد است مغلف ناشنایم و ایقان عینی رفت اما افعال اقامه
 جبین ناخفاطی ابر و دستهای تو همین قوا عدل و دولت و مستی آفات مروت و زیاده
 خواهد بود و دلیل گفت که دیدن نعمت غم نیست و این بنای و نوری که موجب هلاک کرد و
 اولی جانشی که بر این مقامات کرد و پوزش نمود که او را بکشد و میل نکند سلطان فرمود که من
 کشتن را رخصت نمیدهم شما را ناید با سفاقی ملتزم او بره کان و از آنکه باولی نعمت چون بر دل را

نداشت دوقضه اجل قرار دادند و خزان و علمان و اسباب عرضه اسباب فرمود ایار
 غافل و دوست مشفق کوثر بن دار چون آدی فلان بن از ابل طبعت و نال بندیت **شعر**
 دارم تا بمانی و لذت آنقی الا نفعی همانک من دار بهر حال گذشتی و دیگر کی گذشتی
 و هنگام رحلت نامعلوم و مقصدناستین **بیت** زمانت اندک و کاره بوی است وای درینغ
 کخین میگردد روزگار بنانی چه واجب کند و کار بی شروع کردن که بر فرض نیت بیشتر
 مفاسد میان مذمت دینی و شعامت عقی جمع نماید کرد و بر نقد بلا شناع مطلوب خالق
 بروی کند که مرگ بار و طلبید **ع** بخشای و آنکه ناخوش مرگ بود چنانکه خجسته **شعر**
 بقرنا الله یومیا یفئتنا و یفئنا عن ذنوبنا العاقبین چون نیت بسا لاریشد **شعر**
 بهم لاریجل توایه و کیف بخالص من محی و من ملک ناصر انوی پس بد که فرمت که چون
 حمدن پایدی و خود را بنه انصو و کوی از بخند و غایر کل بخان بر و کجای از دیشد
 آخر معلوم است که هر طبعی با حقیری و هر کاری با مقدری و هر یاری با خردی در نظر
 عقل مرتبت **شعر** الخلل للرجل و النافع المینف ثا فوق الخراج و عقد الذل للعنق از غفلت
 شانسان نداشت که بیغ زبان از نیامد بر کشد بروق ملنس و از نقیل طلوع شود که فرمود که
 انخافنا عن فماعت بر افکند و اندیش فضول از خیر چون کند چون با اهل و اسباب **شعر**
 عرضه داشت که صد خروار و زر و نقره مضایح است فرمود که در خروار نقره و از اکهار **شعر**
 باقی نالست پست المال کند چون عجب مخالفان دولت از نینان برداشت چنانکه در **شعر**
 ترازین خواهی آمد و تحقیق زانقلیل جلب داد و دشتی زار قرانت قور فرمود و خامد **شعر**
 ایستمور گفت داشت و اقطاعا غنایقلیل بدو و لشکری که در اشتهار او بودی در دشتی
 بایستمور و مقوض کرد بایستد و دیگر لغو زاندام بافتکان باده دولت کشت تا افرم نالامار **شعر**

داشت چون بقرن رسید که بنو قای کوچان بالشکری در عقب بفرستاد و او را گرفتند در
 شقیف توقیف کرد پس خود از آن و بانیج و کفن بخندست سلطان آمد و در باره
 پدر شفاعت کرد و گفت اگر سلطان بخیر واکجلا دی کش **شمار** لایسکت سلطان آگاهان
 واعقون وان کنت جلاگذا خذا الشیف و القتل سلطان بروی بخشود و جان اقدم
 بخشید و مخلص کرد و ایندانا فرمود که بقیه عرسلان نبندد و جز بر کجی که **شمار** که
 کورها و شفاها از نامها و الشیوع مقودها مفر است سوار کرد **ملوک** زین الحق
 نیز رویندان امید بن کس که بنیاد گشت تا سب نرزد چون بحالت سکران همت
 خویش اندن بخول در دهد و بواعث تقوی و تعمق و کفار و امیر حال الدین اقر المله
 فی الوطن غیره تصور خود ساخت و نهیل سبنا را غلب مشغول گشت و الیک یناق
 الحديث **شمار** و الحمد لله جمعا دائما ابدا اذنا لطف فی قول الله لی سندا **موضع افراد**
فکر سخنان من کامل نشان یقینی غایت الکل و حد سخنان سخنان من حکمت
 آفرید کار که در کل شیء عند بمقدار اول سطحی اندیش و آفرید کاری است چنان افضا
 کرد که سعد الدین صاحب دیوان بواسطه معاملاتی که میان توابع و اتفاق افتاده بود
 سر دشمنان مواطاة بدست شتر نایح الدین آویزاده بانفاق سخنی نکال شدند از روی
 دینار و بعضی رسیدند و در مقام بخول روز و شب درم شوال سنا حدی عشر و سبعا
 از حکم رایج جمیع خواج و معظم بد الدین لؤلؤ و امرا بکار بوقا اختیاج و بویچ و اول
 با کرم و ذاد شاه و وزیر الدین لاری و شهاب الدین مبارک شاه فاضل الدین بخجی علی الشاف
 عرض تیغ یاسا کرد و ایندند و در عوض ناصد تومان زر و توقیل و مال مالا که التزام
 بود خانه های و ونواب غلبه سنا لای شد و ملاک و اسباب در اطراف داخل بخجی گشت

صدق رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم من جمع المال في مباح من الله في نفاق
 ودر دو شبته عن زى الحجة من السنة املى عظام و مخايم اعظم ابد الله معدنهم
 قاضى القضاة في المال كذات ظلال افضا له وجميع الله و سادات سيدنا ج التبع
 كرافعال و حركات او بابطال نسب و اعزال او بحل موقوف به و ناسد و دوبر و ناسد
 ناز نام برن و نابل نكاشته **شعر** و كفت فحق من جند البس فارغى و الحمال حتى صار المير
 من جندي و لو عشت حتى مات احببت عين طابق فحق ليس بمجنها بعدى در دار
 الشاطية يار غو كرمه نديجون بي اشباه زد كترين كاه وجود او بود و نيز نازد از نصد
 هزاره نياز نال سادات و در كطواف ينصب و بهب و بجزم كرمه بود و قصد نجا
 علويين پوسنه و الاثاق نفوي و الاثارات انواع شروك تفصيل آن مؤدى بطويل ميشو
 و فوالاشته و ابن ابيات كرمه طبع ديوار مدسه و زفول بوقت نزول مكى يافت
 شارح مناقب او است **شعر** يارب فوج عن العبد الضعيف وهو غمد ابن السيد
 العلوي و ز غريبه و اعصد شمساً على زعيم اليه قلساً غوي فراق و الدني من
 اجل عترته يارب عجل على الاوى البدي البقي يارب ذكر كذا راطل بيكها و شير
 بقاع المشهد الغروي فالعرض نهيك فالاصل منليك و الفرع اخب ذاك في الفلوي و دي
 انك كرمه يرفع ياد و پير نيازات شهيد مقدس سرده نال شيقنا محقوق كرمه مجازات او
 باور سادات سادات او نال فاضل سعاده شمره بر كخار شط و نال اضرة نهى متوالي فكل كرمه
 جناحه از نيازات دران زحف دوسه من مجروح شدند و ازان بكيه سليل و سلمات
 بل جود و قساكوش فلك اعلى سپيد و سايه طريف فتاى او نال سادات بقا و بقا و سادات
 مله دانستند و حقيقت جنين بود و دوبر لو كرمه شجره خيبت و ذم و زيبان بخرج الله

بودند از عقب پدر بهین نژاد و آن کشتند و امیر محمد ذکر و زین السیدین که حاجی که در آن
 محروم چنانسان غرض و ارکان دولت شباناک افزای نامعقول و خیال اکاذیب باقی
 از قبل لا عقل و لا قرآن بخاک فضا بهمان ضعیف گردیده بود بدست خود **شعر** **هم** **ای** **علی**
 الحالات ثلث بران اغلو طه خطوط مزود نوشت هم اینجا از فن فن زین مرع دست
 خود چیدنی یعنی پائین پندست نهاد الدین غار الملک را کرد و ملاحظه اتفاقا
 خواب سعد الدین شریک می هم بود و کیفیتان نزوی فاضل صاحب صاحبان در
 وزیر افلاطون را سطوا فطنت آصف ندید بوزیر هم و قیوت رسید الحق و الذی و کما
 در این اثر تالیف ریاض معانی و خاطر شکار نقاش صغایف معنی است اینجا خوان مکتب
 ارشادش هزار صاحب دی و عبد نویسی و کمال خیرین و صد خان طایر سایه الوصلی
 غنی و باد فاء او اجمعی اتم غنی بر طریقه شعارف در خلوت و باطن نشان و موقوف حضرت
 حلت کشت و حکم بر ایغ شد که در ترتیب قواعد جهان داری **بیت** عقل و ادراک تو ندید که کند
 وجود فاضل طبع را کلاک تو تعلیم کند و در ادراک کلاک تو نیست مگر عالم جفائی و در کس
 کلاک ندید است بدین بخاری و با حصول این مناقب شایسته اشتهار صفات زاده خاطر
 زاده الله اشراقا موضوع بدی و تجلید هر جلدی و دلیست من بعد نفیر با که مجموع آن هزار
 ورق باشد شعاعی از صفای قطع بقادر که زیادت از شصت هزار دیار رایج و دلچسپ و
 تحریر و نقش و تصویر و جلد و ترتیب صرف شد و شتمن و تالیفات قرآنی و توضیحات بها
 و مباحث ساطعی و لطایف صاحب قرآنی و اسامی و جملہ شرف و اخبار و آثار در فاضل
 و غار و ابطال مذاهب متاخر و فاضل ایشان در منع و معارضه اسناد لایات **بیت** **سکانه**
 از محمد مجید و بیان الحقائق و صفات اربع و علم تواریخ و انساب و شتی و مبدول

انشعاب کبرین منطد بهیج کتب دین نیامد است و بدین طرز و ضابطه در هیچ عهد
 بر دانشه نشد تا اقبال ظهور منتهی عشر و سیم آنجا معاینه الترتیب و الترتیب مرتب
 و مقدر کتب است یعنی من تراورد و قدر العقد و زهر الترتیب و سبیل الترتیب که از وی العقول
 الفضل و کمتر ازین و طراز العلم و غیر الترتیب و رقیه الترتیب من سباق نبینانها طراز
 و طلاق الطایف و يعرف من اشاق ترتیبانها بلغة العبار و بضاعة الضاعة مثلا لا
 سماء الملك و رفاه الجلالة بمثل لسان الخزانة من یحفظ من الزمانه اصل الفضائل
 له بحار المثلثات فیها ای و طایع فضل الترتیب امر بدایع فضل ابن الترتیب و نقاش کلمه از رتبه
 حکم و سیاقات اعداد امر قیاسات حق ایا و و سبیل الرشید و امر و سبیل الترتیب حقیق
 ایم الله ان یکتب حیواد العین و سبب الفوائد المدا علی طریق خباء الحوریة الحسن
 من تلك الطور **بیت** عوش افطش بریدن ان حروف نقاب بوجه برزده ان لطفه نکه
 نقطه خال به در فضل مفرط نموده کوئن سخن سز که عقل در افند بنیاش چون خلخال
 عیان زنت نه تحولت فی مکر و حلاست کبی همی و جبر کل کمال مدلال مشایخ علماء عصر
 و اکابر لبقاء و هر هیکل از شمول فضل فی رتبه شد و در پندمان احسان از سوغ علی
 علی افراختند و بمعاط حروف عنده اما از مفاد کلک سبب در کمال مضف و بضاعة ^{نقص} بضاعة
الحروف کخط غایبه فی حد غایبه و فی ذند و ان ضوض فضول ایما و انشای اثنان در
 ستم کلک ثبت و منقود کثرت و اگر چنانچه ان نظر اضافی نکرند و بی قوت و افرط ^{نقص} افرط
 خیر الامور یعنی اوساط سپند و روشن و معلوم گردد که با وجود انفعال به نسبت مناظر ملک
 و مناویست و بلا زنت بندگی حضرت که خطه زمان فراغت متبایا از شولیه ^{نقص} متفقا
 بحیث و جوی چنین تحقیقات بر دانش و تیر نقد بر مرقطس این مقصود و انما نحن بجزاکا

فضیلت ذاتی و ملکات ملکی و اوار ذات قدسی بل فیض لدی فی ابد الی تنزل اند بودن
 و انچه علان در قرآن در معنی آن الله یبعث علی من یشاء من رسله بطاوع یا اورد
 که در زمانه اول عمر عبدالعزیز بود و در دو مرتبه شافعی در سیوم اشعری و در چهارم افلاک
 یا ابویساح صعلوکی و در پنجم الخلیفه السنی شد و در ششم خواجہ امام غزالی ^{نوی} را نوی
 یا شیخ سیف الدین یا خرمی و در هفتم سبعماء الشافعی بوجود سعویان و زریکار و کار و کار
 روزگار است و بی شک تا انقضای غار طوایف امام باقر و خلیف و استعداد شفا و ستاد
 معارف طائیفان فواید خواست که در مشایخ ان غایان و احیاء و ذکر و دولت
 مشایخ کثرت نشاء الله العزیز و **نویض و ذرات سلطان بن** بر فیضای قدس فقال
 ما یشاء که تقریر من نشاء و نقل من نشاء صفت صرافت حکمت و سایریم تقویت الهی است
 چون تیغ یا شای سلطان بنشان سزای مملکت را با اعتبار با نشان هم الی کرد و نهال و
 جودی چند که بر لب جوینار تربیت بالا کشید و شجره خرافی خواست شد ^{طبیعت} و ^{حضر} و ^{نویض}
 ایشان لبلاب داد بدین کران عذقی نمود و متعلق اصل و منقطع فرع گردانید و درینکی
 جهت تعیین صاحب دیوانی که متهافت ممالک کتایب کند و ممالک سالک و اوجانانی
 اندیشد مشاورت و استشارات رفت و نمودم جهانیان صاحب صاحب نشان و شید
 و الدین عن ضر و در بعضی یک کاردی فاجب دانست فرستاد شاهانه که بنفوذ ایشان ^{کمی}
 و اشکال غیب از اخبار جهان مناسبت فرمود که صد و ده مرتبه بخش و ذرات جز بر قلم ایشان
 علیه ای شاهان سواه معترض یعنی علی شاه حیت و زیبا بنماید باریان از حکم رایغ
 قضا کنند قدر نقاد نصب صاحب دیوانی بر نمودم جهانیان لمؤلفه دستور
 دست قدر قدر کان ایشان اعظم وزیر مملکت سلطان روزگار ناجی المملوکه و الدین ^{علی شاه}

لا زال في صدور العوالم صاحباً ورفيق توفيق الله صاحباً وجزء من المبالغى عليها
 التماس صاحباً ولاحياً مائة الكرم على من احسن اوانا خيام قد ركتش بوفيقى كهان
 آثار ربيع بغداد وضمه بنو سيمود وبنو سيمود وبنو سيمود وبنو سيمود وبنو سيمود
 بجسم تركن جاش وبنو سيمود وبنو سيمود وبنو سيمود وبنو سيمود وبنو سيمود
 هوارده داروزين بنو سيمود وبنو سيمود وبنو سيمود وبنو سيمود وبنو سيمود
 من انيست خاتم كران بود مش عيش وشم راحت جان بود مشاطه شمال شاخ سبيل بر رخ
 كل سر زلف ترکان وقلع شکست واکر بنفشه زلفا فایه بنود قرى جمع مود
 بر دفترن واذریون ی دیت افداح صیوچو افداح صیوچو افداح صیوچو افداح صیوچو
 پر وچو افداح صیوچو افداح صیوچو افداح صیوچو افداح صیوچو افداح صیوچو
 غفقت وملت استغارة سپر دو صبا از دواج کل وبعثه غماه عین عین عین عین
لؤلؤ زلبیل الطایفان یساخت صبا از عشق کل غیارم بود من رخ زلبیل
 شست وایکن چشم ترکس زردم بود دل صاغ صفای خویش نمود اگر چه صیقل
 منهم بود چنان زان دل شد آشکارا مگر کل وصال جام جم بود چون شد خوش تازان
 جین عنادل چون من کل ضم بود چون سلطان کل شستای در غاری در انواع
 چون خدم بود جو بک صاحب اند وقت توفیق بنفشه بر رخ نسرین دم بود دم
 تحول که رضوان خطاب **لؤلؤ** والی الحول یاقصود وقرنی سنابین بود نمیل
 هشتابن کرد واز جمله سنو قات وکله صبح بوزن جمادى مدطل از خیرات لالی و
 افطاع خواهر نیز که شمشین نباید وکلای کل بنوا که قطع لعل مسوح بوزن
 جمادى شقال در فغان بقیع بوزن صغوه که شمشین عکس آن بصفت شرایان

لیور منبود بر آن عراضه عرضده داشت و نه غلام و نه شری طلعت سبیل کیوی حور سلنام
 باکرهای در بید کار دلنایس مضاربه بر اسنان عزیمت ساخت و ستام زد و در شت عرض
 بکنانید بین عنایت ملحوظ و بیور غامی بی دشاها نه محظوظ گشت چون نویان اعظم
 انوشیروان زمان جوانی که کمان غایب بود سکواریت بال در توقف داشت نادری
 سلطانیه عزها الله تعالی بدوله سلطانها باز کنی که کشی که دول حکام رلیغ مؤکد و اسباب
 دولناری بحد گشت چنانکه این ذکر بحسب شاهد احوال در قلم درود و در اجلا
 در مدینه نیا بحضرت حضرت و مان غرضه و محض سلطانین علی حمان و محول
 فضای روزگار با نثار دنیا قال الله تعالی و عوا الى دار السلام و قال علیه الصلوة
 والسلام لکل شیء دولة حتى یفزع بوفی ازادت همچون و میانس دوله روزافزون دنیا
 جهان فرمان فرمای زمین زمان سلطان آسمان سر بخورشید خیمه سنا و لشکر شیری
 عتیق بنجوق غیاث الدنیا و الدین خدای بن محمد خلد الله سلطان غار و کارخانه فرود
 و دیگران که غیرت کارخانه فرودس برین است از سجدات زای ذریه محمد و جنان
 دستور و نظام جهان ناج النعمه و الدین علی شاه بدقده با تمام بیست و چهار هزار نفر
 صنایع بنا و صنعت دق و حفت با اهل و سکن از بغداد و بیبیل طوع و رغبت با بخت
 و اهل طایفه ای بی صد که طول و صد که عرض در پیشکاران بسبب کمالی مرمر و غیر ساخت
 و اهلای قرات غدویت زمره صفوت چون کاره مقبلان دولنایان دنان جاری که طین
 عینا شرب نهام عباد الله بفرق و تقایم او سفینه خاص غیب لیکوایان ناصر کشور و غیر
 الملك باهم **مؤلفه** عنائش قادی ذر که بزم الله بحیثها مانند ذوق بلال طلی
 و با انواع زیب و زینت بعلی بر روی آن بنادست و این دعوت در باجه سلطان **بیت**

دجله کوچک که موضع حیوان شمر شده حیوانی از آن کوتهایش خوان مناسب آمد و قضا
 در عهد جشیدار چند که باقی رسو و حجابانی بود فی یومنا هذابینان ندید اند و بخیر
 تواریخ نشان نداده اند که چنین بنامی بقیع ارکان متبع بنیان هرمان هیات ارم و حوت
 بتدبیر زده و نواز شده اند و در کم از چهل روز بنوش بنایع نکاشته آمد پس روز جمعه
 بیت دوه ماه در بچ الاول سده ای عشتی سبعمائه **شعر** الیوم ضاره شموس الفاح طالع
 اکوا باقی آناه الحسن اقرار درین اذایل حجت زمت بندگی حضرت را طوقی نظر داشت کرد
 جنلکه بهشت را از ازیوی فردوس اطالیته آب کوثر در دهان آمد و حور انبیا خوار
 بقصور مقصور شد و فلواز رود سازان حلقه کوثر نهی اعنون ساز گشت و در آن زمان
 شاعر زاجان بلب سپید و این قولی راستی در زبان زبانی زمان افناد **بیت** تا بجا
 در جهان سلطان ملک کبر و ملک پرونا د از غم و غم الفانی مغر که دون جوشك
 که تمام شده بموش روشن سازان و در غایت کجوا از جود او ستور گشت غالم از عدل او تنور
 باد از ایم از برق جوهر نایب بر سر ماه و مهر از باریاد بخت او بر زاد مقصود است نفع و بر عد
 مظفر نادر هر دوش و نیست روز افزون هر زمانیش ملک دیگر نادر در جهان نابود کرد
 نوبه کوثر او که نیا د غالم از جود شاه یافت ضیبت بند نام با ضیبت و زیاد در مقام کشی
 او کار خانه فردوس و مدینه عیاضه و مقصور شاطیبه و مسکن طیبه فخر جنات عدن
 مدینه ستیا که درین کواکب جرج نفع بود عرض داشت از غم که بی نین بر قمع حیوان
 منال که قی بنیعی مطام از جود جود کون و مقررین مستون و زکاء مکه که کرد
 جیمه و قطره نفعی همان در مقابل آن چون الا حوق زکاتان جعفری و بنکاء لوزان هرگاه
 نشویند و بنمود بر افراشت و قیای فدکش چون دگر نیل ماه صبح بدرد در آری که در

زبجد نگار باشد جوئی طرف شعری علاقه که خراج مصره شام در ترصیع آن صرف
 شد بود بر مصرع و نثر و دو بیت صاحب رقی و لایزال و آن که در حدیث برقی شمع و لایزال
 برین لکام جوهر براردم هفتونیک ستاره به پیشانی که درون خلام **شعر** عرض شود و در
 بلد و صلا و حیی صمد و نثر و عا بریل بد کشید و هزار جمله اشیرق روزی ^{نثر} نثر
 برین نماز کسو قز و نیت خورشید و مهله افق رفیع تر از در برین آسمان در نخل نماز کرد
 کالک لیل المذبح و کالک لیل المذبح دران بشکله روضه صوره چون حلقه زنا
 نثر کرد و هزاران خنده فراخ سین کشید دم بکان کوش پلاویم و هزار شنه هیون ^{هیکل}
 هاسون نورد **شعر** نسیم القبا ^{نثر} نسیم القبا نسیم القبا نسیم القبا نسیم القبا نسیم القبا
 او بجا ایمنی نلخت و ده تومان نقد در ضرات چون ضرات شقیل خون دل ملان از
 متدور متون از لک زکین کوجک نزد کاشین مطبوع و وزون دیر آید دست بدست
 رفته بر پیشانی نوشته برو افتاده یعنی در طلا نسیم رقت و بر سر برین اقرار بمیلک ما ^{ملک}
 و ما سیملک سیملک سیملک سیملک سیملک سیملک سیملک سیملک سیملک سیملک سیملک سیملک
 بر حسب نیت و مقدار پانچ خدات پسند نمود و بکرهای رضع و انید و غرق و آت
 و بنام دلفی و کیماف و بکرهای و در بندگی حضرت کال اخلاص و بنک بندگی و بندگی ساهی
 و یکدیگر و موقی نماز یافت و فور سیور غامشی و غارفت و انواع ندریت و عاطفت که تا
 غایب از خانان پیشین در حق هیچ وزیر صاحب نمکین فایض نشد بود و بدو افتاد
 حکم او در مالک علی الاطلاق چون نقد عدله جاری کرد و نذر و انقیاب صاحب
 نثر و خزانة عامه و نظرد را خنکان خاص که کارخانه های مالک بسطی مشارکت
 نظر غیر اعمام یافت بدین سیور غامشی خوانین بزرگ که عقابل خانیات و ملکات ^{اند} ملکات

خلفشاه خاتون و شاهزادگان کرد و چین و او بجنای اتفاق نوینان نزد که عقایل
 خاتیت جوان کورکان و حسین و یونخ و ایس و ذلیع در موافقت خدمت ایستاد و امیر ^{من}
 عقید و عدلساز بر کشاد نفاصل طوی هر ضریب نمایند و تا نوزده کلاه کردند **شعر**
 بکف غزال ذات دل عشق و ستغین کالفاقین فطر فی سدد بدین وجبات بخند
 بختیان چون لقب همیون خود از نام یافتگان جهان بر سر آمد و بیت منافیان در
 بیطیر غزل یاد بایان جهان نوردن و در طراد مسافت جست ظلم از نهان او چون ^{جست} خطا
 احصا نشد بدست آمد و کار ملک چون نیز از دست او راست شد از نشستنش در جهان ^{نش}
 وزارت غوغای **ع** الافاس کننا و اسرار کتبنا بصره و عوار بخت است و از برخواستن
 علم و دانش و حقوق سابق نشد با و ب چون کار دشمن بر زمین نشست الماس بر کمان نین و ش
 غلامان و انقضای غلامان فعل و قدر بدیدن افی نمود و الف سنان سواره و یارانش ^{شون}
 آه دشمن بخاک راجعها از بر زره بر بود و جود و حیات یافتن و پوشیدن عطا و خطاست و
 خاطر و بختن در تربیت نفس و بختانایب دم سپرد و بدین دست زار و کان دینار و کار
 بحر کرد و در بحر افراز و را و کان ندارد و شتی ناضقی در شمال و جنوب پیش گرفت و حرکت دور
 پیش و در خطاست ملک سفت زار و خند سین و بختنا زال داد و در اول شروع چون قلم
 تو قیوم محدث از جهان برداشت و بر دغم فاک سیه کانه ریت کر بخل و اساعه صفت ^{شون}
 بر بخت **نور** انجم است جزین صاحب دیوان **نور** ای ملک ای جهان بخشن و بختان را ن ^{نور}
 و الصلوة علی نبینا محمد و آله الطیب و فی الاخذنا و جد الحجاز **صفت مدد رسد بایان**
 الحمد لله الذی علما منافع الیب بطوارع الورد و کشف الشیم و عرفنا دلائل الانجاز
 الصواع المعقود بایاق اطفه الیم و بنح **نور** مافی السموات و الارض و هو العزیز الحکیم

يحكى الزوض المعطر بفيض نهار المندار عن دواعي ربع الايزار ونقر باطن الارواح في
 اطراف مندر الاشجار بطراف طرف الايزار يحوي بشكر نهم لسان وجلة والقرات وما كانا
 والاضاوي في المراسلات ويدين ليل لونا في ابداعها فصيح اللغات والتهزاري يبعدها لغيا
 في المحاضرات القرية في التجميع نقد يبعث الطيور كالقوى الفرج النفاذ غاصت عن النفا
 الاثبات واذهبان البلقاء والصلوة على سوله محمد العزى الاطعمى على آله الطيبين الطاهرين
بيت اصناد جنح جملة كل اريد نايان ان جنح جرح كل نذرا **شاهد** منت بيات
 خنا اكر عصفاه وساحت كتيق بان معدلة وازهار نصف نادره حجان فومان فومان
 دولان سلطان سليمان تحت فريون تحت سكرند ملك كسري عدلة سحر موبت
 الذين والذين او نجاشو سلطان نيا لست نايان الى اقبال وصبا اعتناء اودر نايان اسلام
 روز غنجه بختي شكند ودر صفت زمن هرساعت نال اضاليه سكرند وياض عوم زعفران
 اذ كف دريا مقدار شبنم لطفي نازه ميرسد وستان شريعت ابرجى ثمايق النعمان شقائق
 النعماني ديد مشود وكر كلى ابن مقدم زانا الى طلبدوان نسيب نال خاص جود علم خرد كويد
 اين كرجوى دليل مرفش محال غناب يحوي اينك شاهد كمن كان اوضاع من غناب صعد
 اعظم ناظم مناظره نال ك دستوزان عادل ووزيران دنا دل رشيد الحق والدين ونا
 الدولة والدين عن صر نيا مدد شجون صيت ميرت سلطانى تنيار وجون كرد خيمه
 فالقنار **لؤلف** فلك لسن از قصده ورت خطه بجن طراب يخ وجرم كواكب فخر اشرى
 شدار في بويت اذن الله ان ترفع عطفه على الجماعت نصيب نيات وغايب كتب شمل با
 وقرع معقول وشرع در صناديق محمول موضوع نال خند وقرع على اعلام كشرى
 ونيح وصد وعلامه دور وشتاق حلب فضل اند بيدرس وفادرت ورت شمع فاذا ت
 معبر

وَعَلَمٌ مِّنْ عِلْمٍ وَعِلٌّ وَعِلْمٌ يَدْعُ عِظَمًا فِي مَلَكُوتِ السَّمَاءِ أَذْهَبَ مَا يَكُنْ زَانِدٌ وَمُجَارَةٌ بِهَا
نُفُوزٌ وَجَوَابٌ قَوِيٌّ لِشَيْءٍ يُلْزَمُ مِنْ مَرْمَعٍ وَبِهِ سُبُوحٌ وَأَهْلُ بَرَكَاتٍ وَذَوَاهُ كَمَا أَتَى شَانُ نَفَاحِ عِلْمٍ
وَوِشَاحٌ حَكِيمٌ تَصَعُّعٌ وَطَلَبٌ يَجِدُ وَخَصْلَانِ سَعْدٌ خِيَالٌ لِّأَهْلِهِمْ تَجَارَةٌ وَتَلَايَعٌ عَنْ دُكْرِ
الْفِيلِ **المؤلف** جِوْجُ مَدَامُكَ أَنْتَ دُونَ قَلِيلٍ مِّنَ الْبَيْتِ أَلَا يَجْعَلُونَ مَلَأَمٌ لِّبِلٍ فِي بَارِئَتِنِ
نَفْسُ الْعِلْمِ لَا تَطِيعُكَ بَضْدٌ حَتَّى تَهْطِئَ بِكَ كَلِمَتُكَ هَلْ يَدِينُوا لَّذِينَ يَتَّبِعُونَ وَالَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ بِرُفْعِهِ صَدَقَ تَكَلُّفُهُ وَذَوُ الْفَوَاضِلِ الْغَنَامُ شَاهِدُ شَاهِدٍ مَا يَجْتَازُ قُوَّةً وَاسْتِغْنَاءً
وَرَفَاعًا أَذْهَبَ وَتَوَنُّوعًا وَمِيَامًا وَمِشَاهِرَةً وَالْأَجْرُ مِنْ مِطَافٍ دَرَسٌ وَتَكَلُّفٌ مِّنْ شَيْءٍ
هَذَا ذِكْرُ الْوَقْفِ وَالْمُنْعِينَ كَحَسَنِ مَنَابِجِهَا نِيَانِ ذُنُوبُهَا جَانِبَانِ تَزِيهِجُ سَالِحِينَ كَمَا
وَحَلَفَى جَانِبَانِ وَوَزْنَانِ وَدَرِينِ صَاحِبِ ذَهَبٍ كَمَا شَارَفَ مِنْ يَحْيَى قَوْفُ أَفْرَاقِهَا
وَدَرْكُشِ تِلْكَ خِفَافُ كُوشٍ أَرْغَمُونَ قُتُونَ فَطَنُ تَوَلُّوْهُنَّ أَرَا صَطْنَعٌ وَخُفَاعٌ رَوَايَةُ تَكْرَهُهَا
وَمُنْشَأُ أَنْ بَرَاوِجَ تَحْيِيلِ صَوْرَةٍ يَدِيرُ نَامُنَ لَأَشْكَ نَالِيفَتَيْنِ مَائِزٌ وَنَدِيرَتَيْنِ بِمَغَافِرِهَا
شَالِ زِيَادَتِ دَرَمَةٍ مَمْلُوكَةٍ سَاطِنٍ دَرَاغَتَيْنِ وَابْنِ أَحَدِهِ مَوْجِبَ تَحْيَلٍ وَغَرَّةٌ كَذْ شَتَّانِ
وَعَرِطٌ وَجِرَّتْ تَائِدَتَانِ أَمْدُ **المؤلف** تَاوِزِيَانِ بَعْدَ زَالِ بْنِ ذُنُوبٍ نَظْمُ مَمْلُوكَةٍ تَابِيَا مَوْزِنَتَانِ
رَبِّهِمْ حَسْبُ كَسْرَتِي بَارِي عَزَّ وَجَلَّ بَادِشَاهُ خُورَشِيدِ نَظَرِي بِرَبِّهِ نَظَرُ تِلْكَ غَلَامُ جَرْمِ أَعْلَامُ بَارِئَةٍ
مِثْلُ سَاطِئِهَا يَتِمُّ أَرَا مَاطِنَتِهَا وَبِغُورِ زَارِي دَهَادِ وَمِشِيرَانِ حَضَرَتِ وَوَزْنَانِ دَوْلَةِ لَوُزَاكَهَا
مَبَاقِي عِلْمٍ وَعَدْلٍ مَتَدَقُّوْهُ عَدْلُ فَضْلٍ وَبِذَلِّ لَانْدِ دَرِشَوِ **المؤلف** نَشِيقُ مَوْرُوكِ ذَارِي
تَوَفِيقِ مَرِيضِ قَنَادِي كَرَامَتِ كَادِ وَنَوِينَانِ كِيَانِ مَحَلِّ تَرْجِ مَوْصُولَةٍ وَأَمْرٍ أَوْ غَضَبِ فَرْغَتِ
مَكَاشَرَتِ وَأَيَا قَانِ مَوْجِهُ جَرَحِ مَشَارِبِ تَابِيَتِهَائِي عَزَّ وَجَلَّ بَالِ دَرِشَادِ عِظَمِ جَلَالِ

برساناد و چشم بدید **شعر** من قال آمین یا علی الله بحمده والحمد لله الملك العادل والستیل
صفت عرشك **كتاب در سلطانیة و سولات سلطانی** قال البی علی الصلوة والسلام
 بود که لامتنی فیکوریتها و جنبها روز جنبه بیست و چهار ماه تعمرست ^{شعبه} بیست و چهار
 که میان **المؤلف** اقا محیی المصباح الانبیا شامل الخوال بود در محرم و سلطانیة در موضعی
 کبریه صد اقبال جای صد خانه میار که اختیار میفرمودند بنده بر بندگی حضرت و اباد اسلام
 سلطان علم برور و عتق **ترتیب** زینند ملک پادشاهی مخصوص یافت آبی ضاعفا الله
 ملکه و سلطانیة مشرف شد و مخدوم جهانیان وزیر آصف رویه سلیمان را نیز رشید الحق
 الدین عزضه و کتاب تاریخ را که نامه سعاده معنون خواهد بود چون منشور فرمان روا
 بدست میون گرفتند بنده را چون کار ملک پرده پیش برد و بر صفت سخنان خورده ^{نسخه}
 رسانید و عرض داشت که فلان بنده در دعوی منایب دوله و تالیید مفاخر حضرت و تاریخ
 بر داشت و در اسلوب بلاغت و سخن را بی بدولت ضاعضا اطا بی قدری ظاهر و برها
 با هر دوازده و در باب باندان عاطفت شفیق است که بیت این خاکی بر او غشون بنوا
 بکنند که زاید بر مخدوم جهانیان سلطان الوثقه العالمین صاحب دیوان ممالک زید ^{نسخه}
 دم عتبه بنیم شفاون شد پیش از رسول و حضرت کردون مثال القمارن فیه بود که اگر خیال
 باشد که در دنیا های سلطان فضل می شمع زانند مین فکند از دعا های شجای و سوره قرینه
 می بخیز خواند مامولست مخدوم جهانیان فرمود که اگر خیال افتد عرض دار والا قصت انشاء ^{نسخه}
 زار و بجلي ذکر تر که کتد فلیس ^{نسخه} که میسور و معسور جدد را الخالد شاه جهان چون ^{نسخه}
 خود بر حقایق انشاء و انصاف بود فلاناب عالم وار در کمر چو زاری بر آمد کسوة ز دقت اشعر ^{نسخه}
 و هاج سلطنت در عوض چتر سایه کتر که تر و داری سلطان عالم خلد الله سلطانه ^{نسخه}

بادشاهان و ادبای الدول مسلمون از دنیاچه غیر این کمترین سطر خوشخوان آرزوی پیرینه
 روان برخواند و فرمان را ندکد از این کتاب فصلی برخواند خالی عقرب خود را با بارجل و لنگر^ش
 رسیل ساخت و بخدمت آن اعظم غرضها و نامز افکنان دولت که حاضر بودند امیر زاد^ه
 علی و حسن و جوانخت اتفاق و امیر تجر هره و امرا العو و لغای و نولک و جلیق و صلیق
 امیر جوهری و دیگر بلفظ امین کوش **ع** شیا نام قسطیک را نیند و بند و غای که در زمان
 میمون انشا کرده بود برین سباق بخواند حق جل و علا ذات میمون عنصر بادشاه عادل
 ملک بخش جهانگیر **الف** آیت ثلث حق صور^ه امین و لغمان حق کتاب نظر مهدی آخر زمان
 که لطف الحق و نور شخص و سایه اخلاص آفرین کا است سالیان بدینوند نبوی^{نیا} زحمت
 در حسن خاتمه و کفایت محفوظ و بر می خازد اقبال چنانکه محیط پیرامون هرگز کرد و
 غیب خاتمت او دفان و کرد و من سندی چون خط مستقیم که سر از تحت خط کرد و انان^ا
 او را مشایع و بندگان افکار آفاق چون منابرین القطبین منطقه بندگی بهشت مطلق و غایت
 عالی صفت که بر عقب مقدم باشد بر فی اذات روان و سعادت چون عرض لازم که بخیر و کام
 بود بر ایشان ملازمت قیام بخاند بلفظ سعادت بخش سوال فرمود که مقصود چیست خوا^ص
 جهان بعبارت سطر عرض داشت که موجودات ماسوی الله جوهرات یا عرض و عرض^ح
 سفیدی و منایه ای شد که با حمله قایمست درین طرز دعا از اول تا آخر غایت کلیات عالم را
 بطریق حکمت جمع کرده و دعای سلطنت از پیش طبعی ایهام و زیور یک نشیبه سازند^{صل}
 آنکه اعرض احسانم بقیام نماید سعادت بر آستان این دولت ایستادی خواهد نمود پس بدین^{فنا}
 قریبه دیگر بخوانند و مضرت نماند و هیولان از هر صورتی منفک نمایند و سایر چیز خوشتر
 افکنان را بدیند و اینجا باز سوال فرمود شیر دولت عرضه داشت که هر چه جز اینها ایان خوا^ص

عالم افلاک و خواه عنصریات از آتش و باد و خاک و آب بی صورت و هیولی نباشد و صورت
 و هیولی هرگز از مبدأ جدا نشوند و اگر نه فرق صورت یعنی جمیع نمادی بعضی ضرت
 هیولی آسانا صورتیست بهیون اختر همیشه قرین و همیش است تخمین و انجبار فرموده
 میشود بدین قرین نیست و اینها حال دشمن کنایه بر آجال ایشان چون علة مادی
 فاعلی مقدم و طلیف ظفر از طلوع زایش چون علة صوری از تعالی که از توافق علل
 و اتفاق سخن استخاری کرده و انانی اعظم فاعلی قضایا العالم و ظاهر الملة و الذی عبد
 الملك که نعمان در مقابل بخوانش می آید و لفظ تعالی اندک است که هر چیز در خارج نشان
 هستی دارد و بعد از حکما از چهار علة خالی نباشد اول علة مادی چون جوهر مثلاً که از آن
 شانند و علة فاعلی چون بخار که از آن جوهر است که مانند سیور علة صوری چون
 شمع که از آن است که بدین چهار علة غائی چون جلوس از شاه بخفت و هر چند شمس باشد
 بر تخت که غایب و عرض است بعد از این علمها که یاد کردیم دست میدهد در صورتی سابق بود
 و عنان کنایه این علل گستره تخمین فطره بین شمار زبان سلطانها با تخمین اولی و ثانوی
 سبب گرفت کلامی شود بدینجا سوالی از اسباب خواندنی چون فیض علة اولی و ثانوی
 و دشمن القدره و امکان چون تحصیل منع ناپوشان اعادت سوال رفت فاعلی القضاء
 هر قضیه که دعاه و صورت و کسب از سبب بیرون نباشد یا البیاب که موجود باشد از آن آوا
 کونید یا البیاب که نباشد از آن منع شناسد یا شاید که باشد و شاید که نباشد از آن ممکن
 بر این کمینه در حصر سلیمان مثبت است چون سنده و زه نهادن زبان رب و عقیان اشکر
 تمام الهی انعت علی بر کشاد گفت در اینجا قضیه خوبی در علة از من بعضی از اینها
 که باشد اسباب سلطنت و کاملی از شاه عالم است که در فضا عینا و انچه البیاب و اصلا

که وجود داشتن نباشد دشمنان دولت که کم و کاست یارند عظیم پسندید آمد و فرمود
 همچنین بنیادین نام قرآن حضرت فرمود پسندید می کرده باشد تا جین معانی انکسیر بخود
 دولت پناه استیاض تربیت و الطاف فرموده عرضه داشت از داده خاطر غیب کار سلطنت
 کردین هفت زلیب عقل را بدو در آن موش ساخت بجان بود که حق بخود دولت
 و چون تمام آفتاب خاستند با دشاها و مقصود است بر تشریح حکمت و تربیت حکما مستعد
 اطراف و محصلان جواب می نمود از بدل یکصد و اوقات خود را سترق بلقی و طلیق
 اوصاف آن سیکر ذرات لا شاک بخان مغلق که پادشاه دولتی از عقل فعال الشفاور که
 باشد چون در کسوتان عیان مستدرج کرد چنانکه این ساعه پادشاه نایب دوافه و مایه
 با شمع این بخان هنر از می غیاث جهانیان بنعایت ابد و ابد از اولاد در کار قبول جای دهند
 و بدین خاطر هزار سال ذکران بر روی روزگار باقی ماند قاضی القضاة گفت بعضی کلمات
 نثار سلطانی که از قول بدیهیات بایرادان انعام فرموده درین مفسرناهی بنده گفتند که در
 که بران رساله بدین مظهر داخندیش این بند عرضه داشت که بلقیق این بخان بنیامین جو
 روز افزون دست داده و الاموالی عظام میدان که این شیوه در کتب مترسلان و مثنوی
 مقدم و منالخریست تصدیق فرمود که در هر روز غایب هر چه متناهی نام و مسبو و نیست
 خاند و عا که خنام رسک بود بر خوانده و دعای دولت و روز افزونش در اصفاف فضا ایام
 اولیات فاجیه القبول **بابیت** هر دعا کان بجناب نوفر شدند من کرده باز دل و
 روح الایمن آیینش از غمهای انستطاق فرمود قاضی القضاة گفت هر قضیه که در دعا
 یا بوجوحت عبرت قبول کند و از ابرهای خوانند هر یا از غایب روشنی بفرمان
 نیست و مسلم دارند یعنی دعای دولت پادشاه هم در اول و ملت بی حجت و علمه سموع و ملبوس

نبسم و تحسین فرمود چون از تزیل دعای استجاب فارغ شد بفرموده عظم بنیاد الدین یعقوب
 مصحف خیال و بنیاده که غرض از وی نشانت از توره عرضه داشت مقری حضرت
 خواجہ رحمان بنیاده بر داشت و خبر و جوایف و اتفاق مصحف را سر یکجا و بدست در
 مثال کان دینار که بین الله کلید از زلق خلایق تواند بود داد و خلایق خاصه انصاف
 میبخشد بود بلکه چون شخص خوب بود در جهان بقایست زیادت از ثنات متغنیات
 طلب علم اگر برده در دست می یافتند کتابی خریدند نام بنان سلفی باشند و هم خوب
 که عام بنان بودند از آن قصدا که تریکند و اگر اتفاق سرفتی یافتند باز یافتن آن آسان
 تر است تا در شاه ملکی ملکات قدسی واردان مصحف در دست داشت بطریق اطراف فرمود
 پس چگونه جماعتی قرآن را که کتاب خدای تعالی است سیدزدند یعنی حکام بوشید میبازارند
 دیگر فرمود که سوگند بقرآن یاد کردن آن باشد که راستی در قول و فعل بجای آورند آنکه
 مصحف سوگند یاد کنند که چنین کنیم و چنان کنیم بعد از آن فرمود که این بین فضلی
 از تاریخ بخواند یا هستکی و در خدمت بخند و بنان عرض افتاد که در وصف خطا
 قصید بطول سم غظم یافتند است اما از مال خاطر غاظر شاهنشاهی اندیشه میرود
 بخند و چنان پناه فرمود که این عنان سالی سلطنت است بنا بر صد و شصت و شصت سلطانی
 را بخت فرموده است از این مناسب توجه باشد الحال ناطق و القال صادق پس در قافیه ترا
 از مملکت این قصید با نشان و بناید بیت وضع سلطانیه گوئی که سپهریت برین
 یا بهشت مشکین بروی زین غلدر که درون چه خوانی تو که در زین و علو خو
 قیاسی کن عقل بر آن نه بر این فلان ار که کن قلعه او را که در کد ز کشتل از غرقه در
 در چنین از معنی این سوال فرمود که ف ملک به عرض رسانید که مقصود رفعت قلعه غل

که خاک را هتک نکرد پس بدان کلام آفتاب از شرق و از افق در آن طبع زهر و آفتاب
 سلطنت را چنان نشیط گردانید و لعی فرمود **بیت** باغبانیش که زانکه نیاید رضوان
 در وضارش زانکه از غم و خیال بر چین و جد مناسب بر سپید دست و عطار در زیارت
 نقر کرد که در وضه محال پناه است و معهود باشد چنانچه از خار بر چین ساختن شود
 خوی از بخار و سنان و پیکان نشیب کرده یعنی اگر رضوان بر شیشه باغبانیش آن رسد چنان
 از آن غم و خویان کلمات سازد بقایه سخن داشت **بیت** شهری از آن شهر چون کار که
 انکلیون خاصه چون باغ شود از رخ کلمات یکین ارکان دولت از معنی نگلیون بر سپید
 کتم در میان لی نگلیون ملون باشد بر مثال بوطلمون در عربت **بیت** همداطرح چنان
 سرایشانهاش بمن و یا بمن و زک و سر و لشکر این دو بیت چون ارکان حضرت
 فرمودند مکر و خوانی **بیت** سنک بردل بندان غیرت حشمرهان خالک بر کرد
 طهر و محشمرتسین بادشاه از هومان و نسبت آن سوال فرمود خدا چنان ملک سخن
 بل قهرمان ملک معنی فرموده همان که از سنک ساختند و اجهام سنک بردل ^دنما
 از دشکان و خاک بر سر کردن تسسین که با تو خان انحاط پسرهای ساخته بقرانها ^{شد}
 بنایه غیب و اشعار بر فرمود **بیت** دیار ز ریتان جرج مقربش نشویر یافت از خود
 آن صرح مزدنجین خورای بیت ز اسق سار فرمود دستور ملک ازای گفت مقصود
 از جرج مقربش استناد آمانت و صرح مزدقصر آیین بکر که سلیمان چندی بلیس ساخت
 یعنی این هر دو پیش سلطان شریفه و سرافکند اند **بیت** آب زول بر دبا و خطا نشان
 مصر نایب کشد بدخ شام اردچین عرض افتاد که نام رخسهر شور بطریق پناه ^{بیت} در
 با صنعت و رعایت و تراعات صنعت اغراق از او کردند دولت بادشاهست فرمود که زول ^{بیت}

قاضی القضاة گفت بغداد است که امیر المؤمنین اسد الله الغوار کار غیر فرار علی بن ابی
 طالب علیه السلام از آن و از اخوان است اغیار فیه **بیت** یغیبن سجت دنیا است حقیقتی
 شعب و معدن روی و خوط و بخت دهرین سوال فرمود قاضی القضاة فرمود اتفاق
 که بهشت دنیا چهار است یکی شعب جان فرمود که کجاست عرض داشت که از نواحی آن فرمود
 بعد از آن سیوم و خوط و شوق چهارم که بصیر یعنی امروز سلطانیه بهشت پنجند پس در
 عرض ساینده که گفت لام سلطانیه بهشت پنجم است اما آن چهار کانه از ایند اندطبع طر افش
 بادشاهی از اینص اهنه از این خوده گفت راست گفت که بهشت پنج شد اما از این نیست که
 مانند یکدیگر باشند شایکه سلطانیه از آن چهار کاره بشمارند **بیت** عقل کل بود همانا
 مهندس در عقل بودش الله اسناد مکر روح الایمن قاضی القضاة گفت تفسیر عقل کل
 توان گفت وجود خواجہ جهان در شایه الحق و الذین است از وی متویر آل طیاران هر روز
 خیط ایض کشید صحنی جبلتین بیان یافته علی طلب فرمود عرض افتاد که بنایان از طاعت
 باشند از برای راستی عمل دنیا فی ستاره و بار بر روی کار دیشن فرمود که معلوم است پس گفت
 رشتن سپید هر صحنی از برای راستی کار سلطانیه پیدا کرده آورد اندام تقسم و استخار فرمود
بیت اگر بنابر داند سر از انش بکار جرم خورشید و قوس جیغشتی زمین سوزن بران
 بیت را اعلا کرده و میزان سلطنت دائره وزارت درین دنیا لغه لطیف سخن زاند **بیت**
 جوی خلص و زامن دانه سور شعری و شای و جز و ناله و ناله و پروین از توجیهی
 سوال فرمود سلطان الحکما خواجہ اصبالحقین طویع اناسی سنا رکان فایده است که
 دنا نهایی سور بیان کرده **بیت** عرض اخات و نالوم مساحت چون کرد طول معن
 آفاق نهادش چنین مخدوم چنانیان فرمود اینک گفت فک فیه ای باشد از طول و عرض

ان مقصود است **بیت** که در وصف جهان نقیبه بودی خلقت منقش است ایام که بتجربین
 صفت این اغراق بحضرت و ناز و جلوه و ادم عرضه داشتیم که تا چنانچه داشت در قیاسات
 چنین منبأ الفه زلفه باشد پس نفسی نه ایام که در رحمت نام آسمانی آمد و شرح معنی
 بندگی حضرت گشت و شرف تجسین از دانی فرمود **بیت** براقا المرحمان یافت شرف خیر الاک
 تا که شد شکر باد شد تو زمین صاحب جهاندار فرمود بی عونه داشت تجویز دین
 قضیه اینست **بیت** بحر خورشید لقا کسی غفور غلام شاه جید دقان خسرو دلا
 شاه اسلام خدایند محمد که خدا نیغ او ساخت حق خطرات بیمن باشاره مقبران حضرت
 این دو بیت نامکرر که دانید **بیت** در خرم اوج و پیکر نخست غیان محمود ظلت شایع
 انوار یقین باد شاه فرمود که چگونه نشیب کرده است شد و له قرین گفت در این کجای
 جزاع بغایت روشن است شک را که روی حقیقت سپوشد بنار یکی منت کرده و یقین را
 کشف معانی میکند بنور شایسته داده باز یکوید یک طرفه در خرم دنیا جهان مقیلا
 که نور یقین در ناز یکی شب شک عظیمه است **بیت** زخم کوس جهانگیر شد ملک
 کوس کردون جفا کوش دوازده بطین همچنین از طین سوال فرمود قاضی القضاة فرمود
 طین افلاز کوش است یعنی بهنگام توبه خروش کوش در کوش فلان طین ای ناز **بیت**
 عدل و یسکی از کات جهان برد و نماید جزیره در کس و بند قیادت جین استوار یعنی
 فرمود بر ذی مقدم حق که عرضه داشتیم در صنعت بدیع این تاکید المانع گویند و اچا
 و منبأ الفه نام شامل است بدینجهه تنهیم کرد که بعد عدل باد شاه بند کرد و در هیچ کوی
 نماید مکر در زن و جین و قیاد این هر دو خود محبوب و مطلوب است **بیت** ناز و یزد
 سلطان خلعت از فاجار و یکند در سر و خوار العین و وزیر و وزیر و وزیر و وزیر

بنای خاطر شاهی عرض کرد که خردالمبین کیسوی میکنی ز اخبار و بیبناز دنا خاشاک از کز
 مرکب هر صحرکت ساطعانی دفین کپرد فرمود که مبالغتی نداشت **بیت** حاصل ملک جهان
 بخشد و منت نهند در که از مدینه جنتان که تو کوئی چندین چون این نفر برد و پذیرد و نیز
 آمد پسندین فرمود که همچنین است اما در مدح ارکان دولت بجز طمع استماع اکفایه بود **بیت**
 این پسندار که کوش از دمه بیلید موی ناکه جوایز تو بدیاز امیر کین چنگا کن جویند
 ذرا بد کرد از ابلغوی بلکه اش غول در بین میرا بخوی حسین است که از لایق حکم ابلق
 افلاک کند از زمین درین زود غلامان اسن غلغله او داغ غرقوش غلغله برکت شیرین
 از وزیرانش که دستور ضالح جویند عرصه ملک جهان یافت هزاران نژدین نادر شاه
 معنی نژدین رسید که گفتم زیباتر از این **بیت** از رشیدش هم داشت جهان شامل
 نایب او بر سر ملک است بحق شایدین چون بدیج وزیران دین دولت رسید و بعد و نایب
 فرمود از شما بکنند بی دوا با غارت کردم و بموقع پوست **بیت** دیگر دین فک میر علی
 قوشچی و چونکه نظیر کند ستور و جرج شاهین باد شاه بوی ملتفت شد و فرمود
 تو بخواند آخر که از آنکه کاسه کیری اسیر زاده کاسه گرفت و گفت هر دعا که امر و زلفان نین
 استقامت دولت و دنا فزون نایب عرض رسانید و شجواب باد باد شاه کاسه نوشید و خورد
 میخواند **بیت** جوناغ در کشی ناهید گوید همه نوشت همه نوشت همه نوشت **بیت** میخواند
 که ان خسر و پنا فانت نالابد جنین بد دل سلطان شیرین ارکان دولت درین دعا
 گفتند و نغز نال فدا که در بندک حضرت اربابیت موضعی اینغ یافت **بیت** نین سیکو یاروا
 ملائک در عرش میزایند دعا با از اوت نایب نایب جرج معاق بشون قدره نایب
 کعبه معظم زده مله و دین شهر سلطانید در سایه جفر سلطان باد همچون فک و کعبه نایب

با اتفاق این گفتند و زبان سلطنت موافقت فرمود **بیت** سال به هفتصد و ده از کجاست
 این شهر گفت شد روزی آن زمه فرودین عرض داشتند که صدیک بیت نایب فرود
 و ماه و سال هجری با اصطلاح فرین به پنج تفاوتی زیاد کرده است محسن فرمود
 پس امیر جوان گفت تفاوت یک سال است تا این مصدق تحت نظم یافته جبروت رسید
 گفتند ماه است نادر مقام تحول یار و در سپیدم نمود و همچنان فرمود و این از فرصت نادر
 متعهدی شد علی بنضای الامور رهون باوقایم اسناد او بدین شکستنی و چنین
 روز و چنین مقام مقتدر بود که پادشاه عالم بنیاد صدخانه و یاروی سلطانیه میفرمود
 پیش از این اسفحال از حمله اثر بودی چون از انشا و فارغ شد ارکان حضرت از جواب زبان
 برتیب و تحسین برکشاند و درین میان امیر زاهد ابوبکر بهری که از بندگی حضرت
 عزیز الدین لقب یافته است در آمد و بر دهان بند که محال و مجرای شتلی سلطنت بود
فادع اقبل فی الجندار و فی الجندار ان کلمات من اولها الی آخرها حسب خالص واقع
 بی زیادت و نقصان مکرر در صورت عبارت تغییر یافته یافت باشد جهت سخن بزرگوار و الله
 الطاهر والیه بتی المبادی و السلام رب اعظم البحر عبدل از عن کتاب ابن اثیر آثار و شهر
 شعری بنمای مشهور کثیرون یخس اینس از نتائج خاطر غریب از ایامی به قطع و لمان شد
 ارفع اربع اوجحد فلاف المعانی سباق الفایز غریب القول و الذین القلم ابو علی
 لا زال معانی المعانی مسمو به بمانه بر جید مکان اثبات یافت نذکارا لا خلاصه الفا
 بسم الله الرحمن الرحیم رب اعظم البحر و المحسنی محمد بن من من افضاله علی الذین
 الذین یروون ولا یروون و ینبئون و لا ینبئون و لا ینهون محمد بن محمد بن ابی القاسم
 فاعرف فاعرف کانه سبک المسک و الصلوات و الصلوات و تعب النجیات علی تبتیه

اورع محمد

وبيده النبي محمد الذي بعث على الخلق ونور الخلق حبيب نبي العالمين صلوا
 بالجميع وجعلوا المصلى وبعد فالعبد الربيعي والرجعي ذنبه ابو علي القاسم بن علي الجبائي
 الطوسي مولدا والتمرقني محمدا يقول يقول السعد والاقبال بعباده الضاوي وقال
 حيث نشأ في الآبار يشرف الانام سلطان الافاضل برهان الامانيل المحل بحيدر الفاضل الفا
 صل
 بين الحق والباطل عبدا الله الشكور عند الله بحل المولى المتوفى عن الملة والذين فضل الله
 الذي فضل الله بالخطاب واليب فذله اولوا الابواب **شعر** الامام بن الامام بن اكنانه بن اكنانه
 والامير بن الامير بن الامير لا زال لا زال عندنا ولا عندنا فجاز في المكارم
 علاه واباحه احسنه وذلك جيد العلم بحمد ذراعي الذكاة فانار كاذكة وثار اذكة وكان
 قد كان فحلا وصلة فاسقطنا سقطت ذنوبه الذي من يثارت في خطا التبع من قبل
شعر طلع طلوع الشمس وكشف النجى وجمال الدنيا في ابطها اظم فضيفها الخرون
 فبراطف تطاعن حسنا في ثايل من ارم وخطا بين العين من كلف العنى ونظا في
 الشمع من عك الصم من جلة ما حله على طر هذا السطران الاسناد العظماء روبر ووبر والحد
 الاسناد العظماء وذكر واطر فاس طر فضايلهم وطوايف فواضله ولو كانت لا تعدوا
 لا تحصى اذ هو حرم كالحق فان ان يفقوا انارهم ويصطوا الاحبار بهم واخبارهم ولو لم اكن من
 اعداء الايمان بل من اخاد الامنة **شعر** احبا الصالحين ولست منهم لعل الله يرضى صا انا
 قد اعدوا لعلهم فلا يحتاج الى البيان اذ قصر عن لسان البيان ان قيل هو فوناذ جابر اقول
 قد فوناذنا فوناذ كفى هذه الايات الغراو كانت ثنائيد بالعر **شعر** خيال الحبيب خافا
 كسار عجب الضعفاء الى اري العينين ساكني وماء الهما لا يفوز ذلك الا خيال الانبياء
 انهماء بدت في جند الظلم اذ خال على القلب من ذلك الاماني ونجلي العين للشمس خالا

وفي قلبه من ناطق جملته عرفته سله سله لا سوى ذكره الجبيرة ليس سله في يومه في الشفا
 من بريد بريد بريد ترى ساطعا والله مع سالا اذنا اهانج ذاك له لبيبا ومن حال التي
 بجره سالا اسفا قالنا غائبة ليلي بريد الليالي وقال لا فقال انت تهم قال بوسا منها
 وسعي سنان لعل لا بلع الحسن من دم عين سحر يخط على عيناها سالا بان النار في
 بناء لها واجهها وقد امينا وقالت يا عديم المثل فم برضا فضلا مينا فضلا ولو صار الذا
 علما لذكر فقط فاض في بحر فضلا لاسما للورنى شرف المعالي الله العلي اكرمته تعالى
 اهالي اهل كل العلي صا غيا في ذواتك غالا سوى كل العلي اننا وكسبا اناح الله
 انا جللا لا بيم على ندم كل وجه له سميت على ندم على ندمي الاذن لما خط طفا وكاد
 اذنا حين قالا ولوانا على ستر فضاه احمى النعمة في القوقلا ولولم على على صراخه كلانا
 ضار بالارجله مالا وبن اليوم افسر كاد ينجو بيد الربيع ان مقال مالا به اشتد اذنا
 للمعالي قناع الكبار ومنه مالا وعن اوصافه قصص المعاني وفي نازة الانشا مالا بطير
 الوهم لما هم يرتوا فصارى بحين العالي غالا بنات المنكر كانت خاليات بمدحهم جلون
 وعين خالا علة فوق مافصل الاماني مانه فوادي ليس الا فلو خربت الكلام على عا
 قصرت القول ليس الطبع الا اهل نقاوه ولب اللب في نقاوه في شجره وقالا ومن و
 فاح وكل قرن فينا عمن ما انفك والا درجوابان لطا لم فضال ونفا في اقبال
 باوجود ريشاني حال وضيق بحال ووفور ملال ازين قبل وقال بن فضل صنعت
 مطارحات ونجيس ترصع اسطمار غين اهل فضل ازا دافاد وهو هذا الا لا اذنا
 الآ لا اله وصل وصل الالباب والكتاب وحصل غصن خضار البلقا ومن نقاط الالام
 في سلاط الكال على الاطلاق ومعايط كانه في خلق كباره الاخلاق المولى المنعم المير

اورع

از غنائش نافه رضوان دو گویید و در کبابش شاه سلطان ایچ کوشود در انای چوکان
باز چوکانی چوکان شرفی و شبوی یافتند خدمت سرو زمین نهاد و بدین بیت ثنا گویید **بیت**
جز بغایس خرم تو چوکان نه است کس گوی نبرد است زمین مالک بر گفت من بین از
خاک بر گزیده غنایه شام و از دست جود پیکر یافتند ستاره طاق ابروی خویشم تیره باز **نا**
خاکي هلال ساره طره قوس و قزح زانما فواره زرد کش **ترک** ترکان فعل عن سلطانم
نون بر لقیع پین طغرا کشام گوی چون از چوکان غنوت سر افرازی در مدحت طرازی دید
بر صفت اندیش باطل و در سر چوکان افتاد و سر از پای کم کرده پیش روی و در دم شد و خود را
زینهار آرد و در مقابله مقاوله چوکان گفت بر زلی افرجه نادیده بنوشد کس خاک کلاه
فکند کی افضل الاشکال بر هیات مستدیرم غمانه غیب بیان کثیرم مرکز قوی از محیط
ندیرم تسلیم میدان نقدیر **بیت** حکند بند کرد و در نهله فریاد از جکند گوی که غایب نشو
چوکان از کاه از غبار موکب منصوره صیر چینه کافور قصورم و مانند آه ششی و کان خاک
الکابیه سطورا چوکان الف ممدود و من هار مقصورم آری زخم ناخسانه از ناراض
و معلوم نه همچون دگران **ع** کرد کنش و سر فراز کرد طبع و فضول المنه که چون مدعیان
بیت خاله دینار بر عین نکند و دم در میدان جوانی برخواستیم چون پیران جز بدست نیست
چوکان از نشویران فریض چون محبت در کان سرور پیش انداخت و زبان جوی کوی **طعن**
زین شد و گفت از خودی زبان بدست پی پیکشای از زیرستان آسب مرکزانی زین **بین**
هر چند کرم سلطان مرا بزلت بر پیکره اذ احب الله عبدالله رضی زینم بر دان میدان **مثل**
فرویت بن زنده و بواسطت من قصه المبتق رها چون شمع زار **ع** و صاف دست **بیت**
برند در انای ملاحه کوی و چوکان و میا و بنمازک دلپذیر ایشان ششی در میدان **تمیاز**

اسب را دیناد بود و بدین جوکان بازی خیال کوی بخنورید از شهنشاه میدان بیان میریود
 پدل خود این زان در میان نهاد و گفت من نهالت نا از رخ جفا سپهر جوکان صورت باستی
 چون جوکان شکست و دل چون کوی خسته پیوسته بر کردان و در طلب بل در بیفتا
 روز گذشتلم و برین کس خاکی چون اثر یاد و دل با در کف و چون آب تاله پچا حاصل
 در بر و چون جوکان با چنین خوش کوی خاک بر سر داشته هنوز کارم چون کوی غم و
 شامانت و چون جوکان جز عدلت با دشاه دست آویزی ندلم **ع** دل گفت نوشا و
 اندوه بخور نه پی که جوکان نا اول دست خوش مطاوعت شد و چون فلک بحر کس حما
 زیر و بالا گشت از دست با دشاه والا ندید و کوی باز رخ جوکان نکشید و بر وی غبار خوا
 نشست و در میدان در کیت با ذک سلطان گفت مسافرت یافت زو داشت که در نقشه
 المیدان این سفر هم جوکان عناية با دشاه و زبیت محمد و مان غاطر کوی این جنبوی
 بهوی مقصود رسائی آتشاه الله تعالی جوکان بدین اشاره بر صدیق بچیناید کوی نیز
 بصورت انجاز و عداوت از فرمود و در نشاط و محبوبی از جای برآمد و این داستان بدین
 کوی و جوکان و ثنای دوله روز افزون در چنان یادگار ماند **ع** با دشاها بکمال انرا
 با دشاها و هر حکمت نامشاهی و قضیه از ادت هر چه تو خواهی چنان بود که تو خواهی که نا
 کوی غم بر زمین در رخ جوکان استغفار دارد و جوکان زلفکان محمد بدستکاری او
 کوی ز غمندان بیان میآرد و نقطه معتبر خضاب مانیم دان و غایه بر کار و چمن دلستان
 از کوی و جوکان خبر پدید کوی از وی دو چنانی داشتند جوکان از ادت سلطان **ع**
 فرمانده هفت اقلیم باقی بنای جهان باقی فرغ اروع جنگی زخانی **ع** با دشاها ملک بخن ملک
 ملک دار و بخا تو سلطان کردان **بیت** وین دعا بیک کبریا آیین کهنن محبوب اختر
 رشتند

اجابت فرست است اگر نکوست چون چکر بصد و انوار و کربلاست بچوگان بر لبون کو
 بز و الحمد لله المالك الوهاب والصلوة والسلام على تبه و ذوق اهل الصيام والمجاهد
تمت الحوال مصر و موجبات توجیه چکر منصور بصوب رجب شام سخن پیرا
 از و خاست که ما از خواست چون شخواست پکاست **شوی** پرویز آموزد دل پرویز
 روز بزدل در روزی خویان لعل طراز که از قباب حله کباب و حلیم بآب نهالی جنبه
 عن الاغلاب ملک ناصر ممالک مصر و شامات باز نالاک شد و کان سلطنت محمود
 باز نشاند **د** نعم سباز و غا و ذلیله و جبین ملک که مر نال بجزار و باضد تومان
 دیوانی و وجود سهوله و دفاع سکان از آن حاصل میشود بدین تفصیل ظاهر و اعمال پسند
 هزار تومان دوشق و مضافات هزار و باضد تومان حلب و بیرو و حمص و حما و بلاد
 باضد و بجهاد تومان مانند عروسی بود بشهر هفت کرده در لغو نثار مادی سلطنت آورد
 و در لال جال غانه ناد باو که همچون خال از غبار فقرات غبار داشت بغل غافلان و
 شکی نیست صد و هفتاد و ن آراء مصری و شامی بدین اسمای ناما مصره و موجبات
 صنایع و بزرگداشتی که بر سالار بلاد غوی بکوت بجان نکوز بکتم و جانان اندر خاطر
 بجا افتاد قیام طغیانار و لیکن از جانانی خور سالار و ذو خور سالار کوری بولا بکوت
 نکری چاد و ماشقه ایتم و قتل غلبه کوی منصور و قای بر زعلانی برزد و بجنون برزد
 بالون بیوقعا لانی طرطای محمدی قسطنطنیه حاکم شای خاور و جلین الصبح العوش فرجاده و بقی
 نعلانی غازی و نجاس طوع غایب رمون دیگر از اربابیل ناور از مانس خاذه عیون
 فرستاد و گفته و صاف **بیت** بنزد خرد این سخن دور نیست که در زمان دشمن بر آن کور
 برهان نمود لا یرحم از اندیشه بطش و نکال و ملک الامرا فرستاد و حاکم دوش و جمال الدین

صورت

افروغی حلب و امر از در کفر و سقوط اقم سیر و سئو و کشته اهل و بیار و ایکنه شدند
و مقتدر با ضد سوار بمالی ظاهر و نفوذ خاصه **شمر** غلام الوالی علی الارض ثقلها کثرت
بند ما لم تکن من حاکمها الا هم دأبهم بنده حضرت سلطان النجاشی بودند و در طوالت
شمر دعوی اصل و قاطع بدینها و اطوی التبع حتی اری صیحه الملی خوانان و در خطابه
النهار سباب و تقفای خطوات مرا که خوش و غدار قطع کان در نقد سلطان میر
رسول فرستاد و از صورت حال آنها حضرت جلالت کرد و امیران فتنه قیاد و در حوض
ربیع و خلعت در حدود دیار کرد و بیان رسیدند و در ماه جمادی اول سلطان کبر
سید سلطنت بود و پوست ارکان حضرت شایع اجلال و انزال بر اسب استقبال بغایت
شر و لو بجای شایانند و انواع رحمت و سیور غلبشی و تشریف کواکب از فبا و کلاه و کمر
مربع سبیل افغان و غارت و معینان در انعام فرمود و در تشریف شایع ایشان شایع
دیوار صرف شد **ع** نکهذا نکهذا طریقه المغالی و چون قرآن شود و خفاقت شب ناصر صاحب
اس و انیت سلطان رسانید بود و از حضرت ثقیال التبع آق سنقور و شرف شد و امیر
الذین ناصر می نه ناسر و در اعراب شام و یزاع طاعت و ملک ناصر تنجافی کشته رسول دین
سدن طاق سلطنت الظاهر الی بطاعت و لیس نقاد و عراض اهل و یزاع و کجای صر
حرکت و جوارح عنقاقت رفان کرد و از امیر طاق و عنو لطف المغالی انار قبول و اقبال
والقبول قرینان باظهار رسانید و بر یغ شمل را سخطاف و اشرفا با خلعت خاصه
افار و سه هزار طغان غله خواره بغراق و دینار بکر محبوب دله المی فمساند **ع** سواد
الحیاط و عقباه و ابل امرای مصری بکرات حکایت ملک ناصر و غلو و انغال او و قتل
و از هاق و ظلم و اجحاف عرضه داشتند و علوت و شمول رحمت سلطان کمال الضا

بملك عرض خبا و افریق

مظلومان و موکل و ضایع المان تواند ناصر پشازبان داد و جریک بزرگ
 باشد کباب و استعداد و استیاض و احشاد و برین نمایند و این عظمی که بر عزم و بلاد شایسته
 ششاهه وصل گشت و در ایوان میوه و بخت ارم زینت خورق نگار سلطان بدو ازین لؤلؤ
 نزول فرمود و روزها بختهای شاهانه کردند و در خیال ایر سلطان پیر جهان الدین بنما
 از نه بندان برپید و به عادت بکنش و فیض انعام شاهنشاهی سعادت و محض و گشت
 و شرف نامندار تا که هر کجا برپید و یکتومان در از عطیات نامی در دامن ^{نقار} پیچید
 قوم که ایشان برین عیض جهان و در انعام یافت بودند از آن روزند و کسانات رقیق ^{قنار} مزاج
 نقاب پوشیدار و حکم برین حله و کوفه و شفا نیا اعمال که زیارت استجیل نومان از انعام آ
 برسیل اقطاع بنام پیر بنما بنیا و نه ناکشت **ع** اذما ناجده نافع القز ال بر اکان حضرت
 بشاخن الات خرب و استعداد و نوحه انعاما نمود و آنچه شاهان افتاد از امت و عدت
 این سفر بخواجهزار دینار در یوتجرب و کشک و آنچه و بختایق در بخار و برین ^{شد} صفت
 و بختیها که در بغداد بودند بدان نضم شد و در آتام این امور نر و با صد دست و قناری
شعر طالح خلق خلق لوان و ضینه فواد که له خط غلبک هاجس ازست هلات دیوان ^{رت} فوا
 دامت جلالة کدور فک ساخته بودند برپید و در نواح بنس طون دین ^{شهر} ایم و از رقله
 بنام که در هیچ زمان بخت باو شاهان صاحب قلن در بلاد باغی سلس و سلاح جامه است
 ترتیب یافت است و در دینیت و شصت لرب بخوبی نژاد باو نادرش پیکر همامون نور
 باجل و بر قفلی کونا کون از اطلالی و کون و دین بر صرع ستار و روی بند شکل و برین
 و دین بوتهای ذرکش بدست غلامان برپوش چنای کش و فان ساخت و در و ^{ضد} و در و
 نمرت و کوی مشعل او قوام ابر بر بخت حمل شاور و بدو بقطار کشیدند **ع** قن و مخصوص ^{المطی}

صورت

ایمانک عرض شاه آفرین

نقطه و نود و پنج دور انداز و باز ده هزار گهری پیرانماز بکند کنار حص کلان و هفتاد
 الحیرت کف شکاف قلعه دوز و صدقار و نه نقطه اعلا سوز و صدقار و کونین و سیل و سیل و عد
 افروز هیبت و صد عدد علم عالی قامت عالی قیمت ذوقین ماهیچه پریم کبیر و زینت شعاع
 مرتب کشت و کلک و ضاف ذرا بر او صاف در خیال مرکب بیت ای نادر ظفر چهر زلفی علت
 سعدین فلک ماهیچه نای علمت کشته و یزد دولت سایه فتح بریضه ملکهای علمت و
 صد و نصدت مرد تقار با کلنیکه انبیا نقار مار کردار و پنجاه هزار بوست جهت لایهای
 مقول غیر کردن انفال چرخیم از نادرین ساختگی شدیدی در لایح رجب طوبی و اجورفا
 بیش و توفیق را بیلا میبشی کرده و از یزدت فرین براه سنجان نهضت فرمود و زاری قدیم
 بر خطاب و اسبنداس دوران و دویست میسرود بیت کای خراج فلک یازم کلکون
 آفرین در آب جو موسی و دلائل جو خلیل کرد و دوران خدای پروان آفرین پادشاه
 بانوینان غاظم و جوان و سونج و این و تلغ و بخند و زمان جهان و اینافان حضرت و خیر و جفا
 توفیق و لای طغای اجایی و محمد هره و لای توتمان شای و زینان و امیر زاده امیر علی
 و طغای و محمد خواج و یکان قیور و اردای نمازان و لای صری و میران هزاره و نافعو
 و نولک و تلغ قیا و اینفاق و ده توتمان لشکر است حرکت پیغمبر و فضای صحاک
 و غرض زلی و انجام و هضبات از جویش و خروش لشکر خجانه که در اضطرار آمد **لوائف**
 و نیزه هوا که بر پیشه نمود و نیم زمین هم پندام بود و این رساله در روز عرض خیرت
 انشایافت بر مقتضای **لوائف** و فی الجملات اجماع السور و روز دوشنبه چهاردهم شعبان
 سنه اثنی عشر و سبعمائه چون زلفه ظفر نشان سلطان جهان را عالی بخار که موصول از
 رسید لشکر حاجب که چند و آفیه مضرت است عرض و قیمت میفرمود و خودهای صفو

از میان احمد پسر آمله که نمای حاجی در خدمت شاه چشمدارین پشت عبودیه بخم کرد و زده
به فرادین بکران شد تا تربیت لشکر بنص و از دست امرای همانا بکشد و بدین پرونده و نظیر
مشاهد کند و از پرتوهای رخ لا اله الا انما نمود و در انهای نظاره مسلم عقل در کوشش
گفت چنان درین سفر بهر صورت چون به چین امانا شد و در روز و شب ناله زار باغی میزد و کوه
نوبه ساخته فان ساعی چون بینه نشزه را بر خود در جیب آبی و مانند علم بقدر ابرق
استاد کی غمی از غمی و قنایه برون قار بازوبند و ماتوقی الا باقیه تنبیه کن و جان و غار را
از آله الا حیات و قنایه تعویذ سازد باز لشکر فکر عرض و بهر اخلاص در باطن کن فلان
نابت دار و بکران میان در میدان امان بچکان در آواز و پیران و غار هدف قبول جان
که چون کان **لؤلؤ** از زو کوه تبار خیزد **بهیت** باجرات شهنشاه جهان سلطان باد
جرج سرکش جوکان دستکش فرمان باد نهضت دلایه بیرون هلمای نایب را به رفیع سزده فاقه
دوران باد ناصر شعله حق تعالی تو آمد کزوی بدعت آباد خوارج همگی و بکران باد جیش و
تو کوه و بکران بجاشت گرفت قاهر قاهر و نیاید و اینان باد هر که در بند کیت دلست نشد
همچنین پیش کشان غلامان تویم و بکران باد واکند در نویر نیران و چون بوق جو کوه
براولی نود افغان باد تو هیجا که جمعا بشن بکار از دست ن شود خاک و جو کوه بکران
خان باد از بکران هار و تر خون که با عالت رسد بودشان بغل و قلبون هم چون بکران باد
هر که بالشکر نویر و نایب دارد مغفرت یغ دوروی گندش خفتان باد نصر از پیش و
ظفر از جیوه و زلست دریدن و آمدت خار و جان بزدان باد سلخ شعبان زاد و کجافرا
اتفاق نول افتاد در بکران و از کشتهای مصطفی بجا بقی در محمد که امانا شد مصطفی جری
بشد و چون آب فرات نقصان پذیرفته بودان سفایر ملکی بکار شد و در یکشنبه غرض

زایه عقاب بنیامی غلامی شیرین سالی بالقبال جریب با فوجی خواص غیر فرمودند میرزاده
 اعظم امیر علی قوشچی و امیر جمال الدین اقرم و حاجی ذافندی و رجب دشتی و اعرار بیغ
 ع اعرار جدید پیل از کلام رسانیدند که رکاب تیس قرار بر عزراستخوان این دایا از فرات
 گذشت و سنگان قلعه بمقتاح هذایه در قبول بکشانید و بقدر و طاواعت بقیل عبید جلال
 مشارعت نمایند تا هر یک بغلیت بقیف و امانی برسد تا شایان از بی قضاد رکاب بود و بقدر
 ایشان بدر الدین موسی بن اورکچی کرد و غریب بدناغ بدناغ خود را داده و اهالی غریب
 مواضع رجب را در قلعه آورد و پیل خراب کرده و مستعد شدند در جواب دست بر
 کشادند و در آن بریدند و نودین شش ماه بوقت خاست رکاب امان مزار کشته
 و ثبات لشکر خالی بقعه قلعه بایستادند و از کثرت بر قهای ملون شمشیر و کیم و احمر و
 سخن ابدی مؤمنین علی بن ابی طالب علیه السلام از صحیفه حافظه برخواند **شعر** لیکون فی
 التلیک الشان و سیجمع علیها آیات فی الاصفی بطریقه مغول غریب و از کما از سور می
 گویند در هم پوشند و عرب و کوس شاه چون دعای محرک می بقیر فلک خضر سپید مقصود
 آن بود که چون سواد موج تعاقب لشکر بخوار شاهد کنند و آیات منصور بخوار ایشان
 دانه از آن آباد ترک عناد گیرند و تحت اعماد پذیرند هیهات در کمال نخاه کما در غار حرا
 تبرج و سنک مخفی از اعمال غامضین آمدند در همان شد و اتفاق و شوق دعای کردن و
 مخازی قلعه مضرب کردند و ثبات لشکر از جواب مهاوی و مضاعف بمشال سواد بر
 محیط شدند و قلعه مانند فلک البروج دوازده برج و خندقی عمیق آن سوی کز و عرض
 کن داشت و بر سطحه منبسط بود و اسار دیوارها بر سر سنک استحکام تمام یافته و در آنجا
 مضامعات از انجا افشان منهدم ساختند چنانکه پندکان را وضع آن مستند بر

در نظر بیامد و شاه در پی حسین از خشت بخند که فاقه بی یاها مانان علی الطین خاک
 آنت و از چهار سوی نیز و سنک را خابل میشد فرشته و مع هذا بی غایر و فاقه و بر زبان
 ناه و الحی تر با نجرع و نیر و ناولک و مخفی و غلاده و عریک مشعون ذلك و وضاع
 آبا حلی من رضای الاحباب و اصفی من کون الحجاب ملان کفناشت وایشان از انستی **ع**
 من کل هاب **شعیر** و طیل بی نیاز که نمایند چنانکه در وصف قلعه گفتیم **شعر** صفت و لکن
 من شاعر حصنها فکنا من کل یوم کبر حکم ریع نفاذ یافت نالک کرایان سد خندق را
 از دینا بن رجب و فادی فرات بنقل هیزم مشغول شوند و قوادها یعنی خرگاه سازند و در
 شب از حینک نیاسانید و روز دوم معاینه دیدند که کخار بار و از دینا بن رجب هم **ط**
 ساختند و تیب سکی را از آن کلب رسانیدند و صورتی بخانیق که از اطراف **شند**
 بی چند ها جل من سست شود سه روز بخار برپوشند و لشکر تحریب دور رجب که در **ان**
 قلعه افتاده بود و نفیس تحریکات و بیرون آوردن مؤلفی از خندق اینها نمودند قاضی
 رجب نجم الدین با سز و تیب آمدند و با لی قرض رسانیدند شفاعت نمودند و خلعت **جست**
 کردند باز دستار و خاص و خاص و خانها را از حضرت سلیمان امکان خواست نمود چون **فناد**
 مشروط بنزل جلد و شلیم قلعه در عقب بوسه و دیو دم فنان سست است و خندق
 پشامردند و چندین را از شب و بالایه رجب رسید از حکم ریع خراسانیان و فرج **ان**
 نقب دزدن قدم فخره نداده جسدند نزدیک رسیده نقابان از قلعه و فاضله **ان**
 اسراف کنند و معارزه عاشق و معشوق مشاهده نمایند باز قاضی ناچار **ع**
 و بخند و فاعده شفاعت از نزول که در اجازه اضراف یافت و اینها را **ان**
 والدین عن نضره سپردند و عویل و یحیی لایه و سکنان و از نام قلعه رجب که **قلعه**

کردن گرفت و در شب سلطان اسلام را بر سر کمر خود غلام بزمین قلعه طوقاف پیوسته بود از صبا
صبحا عوزات و اطفال را جمع اعلی ملکت سرور را بناید و داعی نفقت و رحمت سلسله
و اغراض را بچینانید و روز دیگر مشی فی نظر دستور لغت و دعوت عیض داشت که اگر سلطان
دولت روزگار سلطنت را فوکان فرماید کار را بپنجارگان زار حسب غلام و ملحق فصول کند
و مشکل روزگار ایشان را بیکسر کشای رحمت حل دولت و دنا فزون دامن بقریه و اوقاف
میون آمد و صلحت آن بجا باید و مقصود فرود نای صایب دستور علیه و مصالح
و اصلاح و بنیتد و خارج و خارج اشتغال نمود و غلام و بی هم نباید **بیت** کلید
بنایدند تقوی بپنجار سر و شش بخش تقوی هر چند تومان و از آن بزرگ و طولای جرایک
و فضا عیون بنایدند که باریار و لغات و تعللات و مشروطت بیطال ایشان قرضه و تقوی
که دایمین و لشکر را از جنگ سر از زدن شتای بیسم بخاریه سیفا یا مانا خارج نظر الی
الجه و خارج اکو و از خارج نواب و یوزا و بخار و قیاب الا و از بخاریه عطار داضا
و دایره بوزجه را از خارج لطیف و مقنن حکم کار بست و بعد از توار و زرافه و زرافه
و نازع کرم بعد از خرمی بلان مقر شد که او یکشی و هفتاد و یکتن از ازمای بوری و صوری که بختند
قلعه حصانند **الفصل** بدیو بیت ذاتی که هست از نیت فارغ بود حنائیت قوی که هست و نشی
ذاتی سوختن یاد کند و عطر شط دهند و بر لایع امان بنشانند که تا بوی پاک و نیک پاک
اضطرار باشد آب و آب زرب ملازمت نمایند و ابل و بخار و مخالفان دولت و موافقان
حضرت باشند و از حضرت استال قوم و بر دشمن قلعه تکلیف نفرماید و اقطاع عطا
و نان پاره و مشا هلت ایشان چنانکه باغایه مقرر بوده باضاعت و فقر و از فقر و غفلت و از
و لشکران علوفه و از مال ایشان نظایت بدین شرایط نوزده تن دیگر از اهل قلعه ز و

با سپاس از عظمی و مجامعتی کردند و محبت چربک لغارها آوردند و ایضا از اشراف مشرف شدند
 و چون مسجد جامع را لشکریان تقاضا رسانیدند بودند و عماران در اصل با تمامه زیورینه
 عرضه افتاد سلطان اسلام بجز این دنیا از خزانه انعام فرمود تا فاضل بجز این دنیا در عمارت مسجد
 صرف کند و غیره و در آن مکان و نواهی اولی مطربان از بام قلعه بکوش زهر و کوهان رسید
 و دعای دولت سلطان بجمعی با صوات بلند و در چهره زیبا ناکست ناکاه از جوانان لشکریان
 آتش در هیزم جمع کرده بودند و در صورت و بزرگی آتش را با جوانان لشکریان خود شعلات آتش
 مشعل قرار دادند و آتش قلعه زیبا میزد و در بام قلعه چون مزاج سحر و منجم و دل بهر
 کوه گشت هم درین روز که بیست و چهارم رمضان بود سلطان نهضت فرمود و بپای کار رفت
 عبره کرد و طوایف لشکریان مسامحت عبودت از هر چه چون خلاق و زور و شتر بر سر پا نهاد
 بجمع شد و در آن مضایق بوقاق آثار و زمینها رسید و در خیال بجا از افاضل شریفان
 بدین عبادت نوشتند آمد هر چند قلعه و حصار چون غیره و عمارت عوی عذابی بگرد و الحاق الرحمة
 ناره ناز و ناره نازی آتش کوه و صویر و کوه و دیگر علم نازک برای بگردند و پیشتر بگردند
 استبدال می یافت بل چون زان حامله در طلق بخاطر افتاد سکان آن چنین صورت بقوت
 از شیمه بخاری بیرون بجا افتاد و از منقول معول معول اجزاء و حصار و خنجر و پیش و لکن
 الله یفعل ما یشاء و یجزم ما یرید و در حدود دهیت **ملوک** هات الحدیث عن الزواله و ایضا
 روز عید فطر از نثر و نظم در صفت هلال و شمس طایفی اتفاق افتاد چون در دریا
 حصار جزا و انداختن کفتره بشول یافت بادشاه بر صندلی چون خورشید بر بطن ارنج
 نشسته بود و نوپیان بزرگ و دستوران و خندان و ایضا قان زمینند هر یک در موقف خود
 ایستاده و اورجیان علی التمسیر علی خاص مشتری کاس پیش آوردند و از او ایچیان بباطنا

زاج اشغاف نمودند ساعتی نظر بود تا بعد از آن چنانچه باندان اشاره فرمایند تاگاه
 نظام افغان بابت سلطان از وی بود که بنده خود مطرح شعاع ساخت و لامحه ندید که نظر
 این مطلب سلطان فرمود **ع** یا ناچار داری بیاور بخوان باز با خواججه جهان المظفر که غیرت
 در پیش بود بنده که کتاب تاریخ و استخسان آن بدین سباق فرمود که گوی که بنده را سزا
 در سلطان آورد و عجب قیامت کرده این عیان تا زبان کفران سلطنت **لؤلؤ** در قصه جمع
 جمع نمود و ظن را شباه افشا و عرضه داشت که سلطان عالم آن کتاب تصنیف کتب بدست
 و مدح الهی و مناقب شاهنشاهی که چون اعداد و ثواب نامتناهی است قیام خواهد نمود و
 کمیدام که تو ساخته میگوئی قیامت کرده خالی بدست در اعطای از شیر و خاص که در نظر
 ریاض سده شایستی فرمود بعد بنده که باز در بوناط ثقیل بروی خاک قطب
 شکست و مایل گشت خالی آغاز کرد و در پیش خاور و کمال غایتون کرد و دست بر سر **ع**
 غروب سرافروش نورانی از سر به بند نهاد و لباس زلفت میلی از و شاکند و در شوق افروخته
 در اطراف این طاق سد و در فراق طابق مقور اخراج چون دختران روی بکر از و نقاب غیر
 در یکجهت عالم سقایی ظاهر سپید **لؤلؤ** همه در کار بوی و کار بخود سرگردان ناکام از کار و لشکر
 کاه شاه نظر کردند ماه عید چون بروی مقور عید **بیت** قیامه جوین غمی از و رحل نشسته
 برخاشید لوح سنیای شاهان افغان و هلال بختان باشان سر لکشت سوزن و القلم و نایق
 مصور دیدند تا فتنه **لؤلؤ** طالع المظالم ای ماهی عید و الله بر آورد در میان بنده و ضاف
 این اوصاف بریم نهیت عید در سلك دعای دولت و شاه جهان سلطان عالم غیاث الدین
 التین خدای بند محمد **لؤلؤ** و در بخوابان در غون ابو ابا قان بر کلاه بر نولو هو این شاه
 خان قبل غیبت نه نامند العقول که صد عید دیگر از ضامن از نظر داد **لؤلؤ** عید **طلعت**

سلطان جهان میون باد* دولة او جبره یکشبه دوزخ و آتش باد* ناملالست که چه خطا کن
نعل بکران تو نایب سر نکر دون باد* هر زمان که دوازده واد دوزخ اندان کام باد
نخ امل ضمون باد* در پناه کف معده ملتفت اقام از ضار ایف حلاوت جوف ملک نامون باد
دو زید است و بگوید باخار و فضا فی* که جرمی ناید و جونت چو جیز بر چون باد* نصیحت
توان خون شفق بر شد دود* در صاغر رضا می ریخون باد* محی موزون طلب وید
ناموزون بخش شاقی بزم دین جستن بین موزون باد* روضه ملک جواز سر و بقیاس
سیراست* چمن سخت توان با طرب ملکون باد* هر جا اندیش کنی یا طبلی ناخواهی
هم دین ساعت و هم اندم و هم اکنون باد* بالئی الرضی و علی الولی و آله و اطهره و بی غتم
باخیر **نذیر بیت کتاب ناخوال بجهان کشای** لیس الله ثم فواج رواج الرحمن و بشیم
لواج مناج الرحیم چون بشو این حکایت برین مطنین و پذیرف و مخلص این سنا
بدین شیوه زیبا یافت ملهم سعاده با غاده بکرامت زاند و ملقن غافل اندیشه بر ریش
فکر که کار دست یعنی هر چند ناخ و خوصاف که صفت براءت از اعطارد بقله دین و نه ناب
و حل دوره زحل از دوات سبعین ماه و لوح لاجوردی که در خون تحریر کرده و کتاب جهان کما
ناذلی نبلیست استغیاب این بابان کتاب نیز باجن لطایف و نکاته دیگر که معلوم شد و در
این مجموعه ببارق سلسله اشارتی لطیف پیشک خضلی متصل تواند بود و نام و افاضل کرده
توسل بنام طالع ذیل زندم **بجای جبهی و سرشار دنجیب غنی غیالی اصل یزد**
و دست تدبر عقل ندیدم از آسین اصباح و کلمه بعضی ذلالت کند **مولف** خالی از حدیث
در اندیشه زیاست شد طبع بطوع و کف که آری جهان کنم که محققان از اراضیت نشاند
و احرازان تغیر و تالیفی بنادین دوی نمایند و در ضمن این عجب حکمت بالغه و غریب قدره ^{صله}

مشامد رود که از غلام محض اشعه و بخرجه من الظلمات الى النور چگونه میاید و از مرد
 مرده دل مرده حیات بخرجه الخ من الميرت بر چه صفت بگویند و طهای ذن میرسد اگر انی
 هیت بجا نیکو بکنی بخانی در بنای خرجه و طهای که از حق من شع و نعن و حمانه شعله
 بر کردن والا کشید و فضا دهر هو القهار ذوالقوة المبین برین خون **لؤلؤ**
 ان المراهقة العذبة من باضع شران خلتها کشودن کرمت بحمد الله تعالی انوار عدالت در اش
 هفت کور افرازند لؤلؤ بنیر او بخان و سلطان در ستاره عشر و سیمانه معور و وجود را علی الاطلاق
 مستور ساخت و مشاط و وکال الطیف الخیر بر لؤلؤ کرمانه **لؤلؤ** وان الله لم یزل یمنی
 ان الی الا ان مملکت نازیب عذیب داد و میزبان پر یان و در کار خوان خوان نافت و حسان
 بش بر و چون جوان مطلوب بود مانده ندادی **لؤلؤ** آغاز حق چون کم اند فم انید
 کاغان مدان تو انجام زمین نیست طوایف نازد یعنی بگویند که بیان میزبان تو از صف
 عزامت ایشان چنین اخبار کرده لا تقوم الساعة حتی یقاتلوا الذلک اصفا لایعین حال تو
 زلفا الانوف کمان و جویسم الخازن المطر و بکثر البصر قبل ان یار الله و ما البصر قال
 القتل القتل جند قیامیل و شعوبیت اهل ان خیال که اجناد جنگی بخان انجا خباب سر و
 افرشته اند و امثال اروت منقوت فناع من لمجوت سوغانوت قومات بیوت باین خجوت
 بنات بار و لاس در قین دو قولات که انما افراشته اند و از زلف قنورات قنور لاس ناکار
 جابر نایا غوت ملود قنورات لونی کوت از لالت که بیان و دلمانان بودند و کرا کرا
 اکبرس مؤنان کوه منافیت چنین انکر بر عین قران نفاغ قنقن نیاوت اندک جزغ
 نایمان شاق و در آن عهد مقدم قیله نایمان و کرای و نفاغ و جند قیامیل لؤلؤ خان با
 و جکر خاز نام و جین بود درش و کولی بهادر بن زرمان بن قیو لغان و مشت بهار

جوجی جفانای او کئی تولوی کولکان جور خدای خاور و زاجوان بد و اعی عون سعاد
 و نین نقیب تاجله اناع او ک خان در کشت بلای او یکجان در دوش می نمود **ملفوظ** يك
 بیرون است کوه دوش نیش چنانکه در کلیه دست دستان شیرین و شغال و بخارید
 نظر او امثال آمد خلیل خدی پیت المواح و شاید دشتند او یکجان شهم و مقوم شد کلاک
 فیاید و از قصدا و یک خان را اگاهی دادند بکاه نیکاهی ناله قوم خود روان کرد
 به شمشیر و بقیه بکل انکه او ک خان بالشکریه پید و بخارید در پیوستند یکم ناله
 والله انما ساعدنا معانید لجنیکه خان خله یافت و لشکر او یکجان متک و شفره
 و ذلک فی شهر و شعین و شعبان و درین دو طرفه اندوز صاحبان قوم را از او
 ترك كوجب و بوزك سامی ثبت کرد و دیدن کشید که هر یک از ایشان مناصب رفیع و
 مناصب شیع یافت هر یالی صاحب سیاحتی و هر خالی صاحب زاتی **ملفوظ** تمت در
 از خاک سازد کیمیا و در شمول اصطناعت صعه و عقا می شود کلاک و یا بدو از خان
 وان در ثبت بلای و اخفا دایان مانا ساوا و نواله و موثوقی که نباید لاشک و لایان
 بزرگ تمت حقوق و ایای دولت و اخفا اصطناع و حسن بازاری مقابل کنند چون
 بعیند که نعم ناکیده افق صد عوض میدهد و لیثان بداصل و مجبان خود پسند
 ساعی پیشکاران و خدمتات نیز دستان بهیچ بیکر نه و از الحق بزرگ خود شناسند
 شوره نین چنانکه نعم در طامن اید بزد و تربیت کت شعاع و بفاید باشد **ملفوظ**
 نیست تاوان بهر شک و بر تو را فتاب که در شورشان و غارشان بر و ن ناله گاه و لیثان
 برقی ایل و بیکر شاد و اضداد و اناد و ابرای و طواعیت دعوی که در هر یک که در دوش
 امثال جمع شد امثال قیل و لوزات و مقصورات و جلای بنظر عطف و لطف محفوظ آمدند و

یا سافر بود از قبیل او زیارت و تقویات و جلای نظر و عطف فضای حقوق ایشان را
 اکثر اولاد و احفاد او در خفا خواستند و عطفی که کردن ایشان اغلال ادبار بدی داشت
 سر بخیزد و بیرون میگردند تا کلی قیام با او بر نماند بلکه چون قبایل یک نشانه شدند **بیت**
 طبع نفع تو سر و دست آمد زان شدش خون گرم و در زمان فان المعالجیه القصد
 و محضی بنسب کی نام داشت از اصل و تعقیب جاهلانی شید و یثیدی و براسپ خنک و بار
 کشت و بر سر بیت برآمدی و آسمان از آبله دهان ساختی و کشتی سراق الهام و سیم و بی خودی
 خنک میگویم بادی بخرد و لغز از داشت و میبخت الهامات بمن رسید و از کشتن و فرستادن
 نکریم یادشاهی زان داشت و زانام حکمی کرد و بعضی خنک حکم باشد بعد از ان لفظ
 بخنک که صیغ جمع است بلکه در دوا و زنجیر خنک خوانند و مناد و جیکر خنک از در کمر و دست
 آورد و گفت نباید که بخنقی سرنهاری و علم چهار کوی و بارافرازی و درین حال نیز کوی خنک
 خان پست شب مولی و در انشای منامات اولی و میشود **مؤلف** چهار سوی چنان ملک
 رویشان و حقیقت خیال اقبال و آثار فرست از حرکات و سکنات او ظاهر بود و بخنک
 کسناطها بعد از شیخی زید و در هاب و ناه و قید کردن اولاد و در شانک و کینه و منامات
 دور چون کهن و آخرین زید و خاوان از مندا و غیره عالم اولی که خنک خنک یادشاهی
 داشت و هزار و هشتصد و هشتاد و نهم و یک و ده هزار سال گذشت و بود و زان
 ناقص یعنی هشت و چهار هزار سال مضی شد بود چنانکه سال هشتاد و نهم و یک و ده هزار
 زبان ایشان از کوئی خانی خوانند یعنی سال آخر از دور چون کوی و کینه و در آن
 بادشاهی چون بجای پدید و در صورت و بعضی بود و حش و ظاهر و باطن جیکر خنک روان
 منالان نزدیک داشت و جزیان قابل و بخنق است نزدیک سالان قوم بخاور و عسدر